MỘ NGHĨA

Ngoan Diệng Sợ Anh

Review: Hoàng Lan
Cover: Trường Xuân

Ngoan, Đừng Sợ Anh

Mộ Nghĩa

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sủng
Văn án:

1.

Học sinh mới chuyển trường Bối Doanh Doanh, tính cách dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng, là một "túi mềm nhỏ" mà ai cũng có thể bắt nạt.

Lại bị xếp ngồi cùng bàn với Du Hàn.

Là nam thần của trường Nhất Trung, học thần* Du Hàn, kỳ quặc và lạnh lùng, là một sự tồn tại khiến người khác sợ hãi.

*Học thần: không học mà điểm vẫn cao.

Mọi người đều nói Bối Doanh Doanh sẽ bị anh bắt nạt.

Có người anh em chạy đến hỏi anh nghĩ gì về bạn cùng bàn mới, nam sinh dựa vào tường, bóp điếu thuốc trong tay rơi xuống, mặt mày lạnh lùng: "Thích cậu ta? Tao điên sao?"

Về sau.

Sau khi kết thúc buổi tiệc mừng năm mới, cả lớp cùng đi ăn tối, lại phát hiện không thấy Du Hàn và Bối Doanh Doanh.

Có bạn học nói thấy Du Hàn vẻ mặt tức tối kéo Doanh Doanh đến

phòng nghỉ, mọi người vội vàng đi tìm, thấy cánh của phòng nghỉ khép hờ bị bóng tối che khuất, bên trong có tiếng nói vọng ra ——

"Nói, lần thứ mấy?"

"Thứ hai…"

"Còn để mình thấy cậu nói chuyện với cậu ta lần thứ ba thì khóc cũng vô dụng."

Sau đó cửa phòng nghỉ bị mở ra, cổ áo sơ mi trắng của Du Hàn hơi mở, môi bị sưng, một cô gái với đôi mắt đỏ hoe đi ra.

Anh nhìn thấy một đám người đứng ngây người trước cửa, nhíu mày, ôm đầu cô gái vào ngực, ngước mắt lên, lạnh giọng nói:

"Nhìn cái rắm."

Mọi người: …

Con mẹ nó hóa ra là kiểu bắt nạt như này.

2.

Tổng giám đốc Du Hàn của công ty khoa học kỹ thuật đứng đầu cả nước, nghe đồn xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng đến con người có giá trị bản thân hơn trăm triệu.

Một lần, anh tham gia một cuộc phỏng vấn từ giới truyền thông.

Những nhân viên công tác tiếp xúc với anh đều nhìn đến phát ngốc, nói: "Người đàn ông này quá lạnh lùng, quá cấm dục, tính cách tuyệt đối lạnh nhạt."

Ai ngờ, trước khi phỏng vấn, Bối Doanh Doanh, người phụ tránh buổi chụp hình bị bắt đi rót nước cho Du Hàn, khi đến cạnh anh,

giọng nói người đàn ông phát ra từ micro mà anh quên tắt: "Vợ, tối nay em không về ngủ với anh, anh sẽ hoàn toàn mất ngủ mất."

Mọi người: "…" Tính cách lạnh nhạt cái con khỉ.

CP: Thiên kim đại tiểu thư xinh đẹp ngọt ngào dễ thương hay bị bắt nạt x Tên nhóc/ Tổng giám đốc "Nghèo" cố chấp, lạnh lùng

Song xử, song mối tình đầu.

Khuyến cáo: Cao ngọt không ngược, từ đồng phục đến váy cưới, nam nữ chính đều từng có bệnh, về sau đều chữa khỏi, phản công.

Nhân vật chính: Bối Doanh Doanh, Du Hàn

Một câu giới thiệu vắn tắt: Cố chấp say mê em.

Chủ đề: Cứu rỗi tình yêu của nhau.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68

- Chương 69: Hoàn chính văn
- Chương 70: Ngoại truyện 1
- Chương 71: Ngoại truyện 2
- Chương 72: Ngoại truyện 3
- Chương 73: Ngoại truyện 4
- Chương 74: Ngoại truyện 5
- Chương 75: Ngoại truyện 6
- Chương 76: Ngoại truyện 7
- Chương 77: Ngoại truyện 8
- Chương 78: Ngoại truyện 9
- Chương 79: Ngoại truyện 10
- Chương 80: Ngoại truyện 11
- Chương 81: Ngoại truyện 12
- Chương 82: Ngoại truyện 13
- Chương 83: Ngoại truyện 14
- Chương 84: Ngoại truyện 15
- Chương 85: Ngoại truyện Tố Giản 1
- Chương 86: Ngoại truyện Tố Giản 2
- Chương 87: Ngoại truyện Tố Giản 3
- Chương 88: Ngoại truyện Tố Giản 4
- Chương 89: Ngoại truyện Tố Giản 5
- Chương 90: Ngoại truyện Tố Giản 6
- Chương 91: Ngoại truyện Tố Giản 7
- Chương 92: Ngoại truyện Tố Giản 8
- Chương 93: Ngoại truyện Tố Giản 9
- Chương 94: Ngoại truyện Tố Giản 10
- Chương 95: Ngoại truyện Tố Giản 11
- Chương 96: Ngoại truyện Tố Giản 12
- Chương 97: Ngoại truyện Tố Giản cuối

Chương 1

edit: Olwen

Vào buổi tối giữa mùa hè, ánh hoàng hôn dần buông xuống thiêu rụi những đám mây đầy màu sắc thành tro bụi, một nửa bầu trời thành phố T chìm trong màu vàng và màu cam.

Một chiếc ô tô tư nhân màu đen chậm rãi lái vào tiểu khu, cuối cùng đỗ ở trong ga ra của một ngôi biệt thự dành cho gia đình.

Trong xe.

Cô gái ngồi phía sau dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một bộ váy trắng, hai cánh tay gầy gò ôm chặt cơ thể, đầu ngón tay nhẹ nhàng kéo vạt áo.

Cô gái từ đầu đến cuối luôn cúi đầu, không hề nhúc nhích, cho đến khi cửa xe bị người giúp việc mở ra, ánh mắt mới hơi nhướng lên.

Không có động tĩnh gì thêm, người đàn ông ngồi ở ghế lái phía trước rất nhanh không kìm chế được nóng nảy, nhíu mày mở miệng.

"Còn không xuống xe? Ngay cả nhà mình cũng không nhận ra à?"

Nghe vậy, lông mi của cô gái hơi run lên, không dám trả lời, nghiêng người đi ra.

Người giúp việc đợi ở bên ngoài, sáng sớm đã nhận được tin bà chủ sẽ nhị tiểu thư về nhà ở trong thời gian dài, lúc này thấy cô từ trên

xe bước xuống, người giúp việc sững sờ trong giây lát.

Cô gái có làn da mềm mại trắng nõn, váy dài đến đầu gối, lộ ra bắp chân thon thả xinh đẹp, dưới ánh vàng của buổi hoàng hôn, là một cô gái xinh đẹp.

Nhưng mà ánh mắt người giúp việc di chuyển, rơi vào tai của cô gái bị che bởi mái tóc đen, rồi nghĩ lại —

Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng mà đôi tai…

Người giúp việc vứt những suy nghĩ dư thừa trong đầu đi, nói: "Chào nhị tiểu thư.", nhưng cô gái vẫn cúi mặt như cũ, không trả lời.

Người ta vẫn đồn là đại tiểu thư và nhị tiểu thư chỉ cách nhau một tuổi, nhưng tính cách lại khác nhau một trời một vực, đại tiểu thư thì hoạt bát dễ thương, còn nhị tiểu thư thì giống như quái vật ốm yếu.

Bây giờ nhìn thấy, thật không bằng đại tiểu thư khiến mọi người đều yêu thích.

"Bữa tối chuẩn bị xong chưa?" Người phụ nữ ngồi trên ghế phụ xuống xe, hỏi người giúp việc.

"Đều chuẩn bị xong, thưa bà chủ."

Người phụ nữ gật đầu, khoác vai cô gái, dẫn cô vào biệt thự, dọc đường dịu dàng nói:

"Doanh Doanh ngoan, về đến nhà vui vẻ lên chút, như vậy lát nữa ba ba đỡ tức giận, hôm nay làm món ăn con thích…"

Cô gái nghe xong, chỉ khẽ đáp lại "Vâng". Thấy vậy, mẹ cô cũng bất lực.

Vào trong biệt thự, Viên Man Hà đưa cô gái đến phòng ăn, cô gái đi

rửa tay, bà liền kéo chồng sang một bên: "Anh đừng có dùng khuôn mặt của lãnh đạo, dọa đến con bé."

Bối Hồng ném chìa khóa xe lên bàn trà: "Tôi thấy nó ở nhà bà ngoại bị chiều hư rồi, tính tình nóng nảy."

Viên Man Hà không muốn nói nhiều, đi tới chỗ cô gái đang rửa tay đưa về phòng ăn, Bối Hồng trầm giọng nói: "Được rồi, nhanh lên ăn cơm đi."

Cô gái ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn những món ăn phong phú, chậm rãi cầm đũa.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh, một lúc sau, Bối Hồng lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng:

"Nghe nói lần này con thi toán lại không đạt, học không hiểu?"

"…"

Vẻ mặt cô gái cứng lại, môi mấp máy, Bối Hồng thấy cô nửa ngày cũng không nói được một chữ, cũng không nén sự tức giận nữa: "Tai không nghe được, miệng cũng câm rồi đúng không?"

Viên Man Hà kéo mạnh ống tay áo của chồng: "Anh nói gì thế?"

Cô gái bị sợ đến mức hai vành mắt đỏ bừng, cúi đầu xuống thấp nói: "… Con không biết làm."

"Môn toán của Doanh Doanh vốn dĩ không tốt, không sao cả, ngày mai Nhan Nhan đi du lịch về, để Nhan Nhan dạy con bé." Viên Man Hà giảng hòa.

Người đàn ông chưa nguôi giận: "Nhìn chị của con xem từ lúc học lớp một đã biết nghe lời hiểu chuyện, không để người khác phải lo lắng."

Cô gái im lặng không nói gì, đầu cúi ngày càng thấp.

Vài giây sau, cô gái đứng dậy, nói nhỏ "Con ăn no rồi" sau đó rời khỏi bàn ăn, bỏ ngoài tai những lời mắng mỏ sau lưng.

Cô bước lên cầu thang, ánh sáng trong mắt dần mờ đi.

Không sao cả, đã quen từ lâu rồi.

Cô nghĩ thầm.

–

Lên đến tầng hai, Bối Doanh Doanh đẩy cửa phòng mình ra, nhìn thấy đồ vật trang trí màu hồng nhạt bên trong, cảm thấy rất xa lạ.

Đã lâu rồi cô không có sống ở đây, đồ trang trí bên trong vẫn là phong cách mà cô thích lúc còn bé, từ lúc tai cô xảy ra vấn đề, cô vẫn luôn sống với bà ngoại.

Trong gia đình này, có chị, căn bản không thiếu một người như cô.

Bà ngoại qua đời, khi cô kết thúc việc học năm lớp mười, thì bố mẹ đón về.

Đang ngồi ngẩn người trên giường, điện thoại của cô reo, là từ hàng xóm Hách Manh: "Doanh Doanh, ra ngoài ngồi một tý không?"

–

Màn đêm buông xuống, những con muỗi bé nhỏ nhào về ánh đèn đường, tiếng ve kêu râm ran bên tai.

Khu biệt thự của nhà họ Bối ở được mệnh danh là "khu nhà giàu" của thành phố T. Mỗi mảnh đất đều được dát vàng, các biệt thự

được xây độc lập cạnh hồ nước nhân tạo, xuyên qua một mảng xanh rộng lớn, hương thơm của cây cỏ tỏa ra.

Ở lối vào sân bóng rổ, Hách Manh vẫy tay với cô, cô bước tới, đầu liền bị sờ một cái: "Từ nay về sau mỗi ngày đều có thể gặp cậu."

"Ừm." Bối Doanh Doanh cong môi.

Hai cô gái ngồi trên khán đài nói chuyện phiếm. Mỗi lần Hách Manh nói đến chuyện hay hay, quay đầu nhìn qua thấy Bối Doanh Doanh đang mỉm cười, đôi mắt trong veo tràn ngập bầu trời đầy sao.

Ai cũng nói là Bối Doanh Doanh là một kẻ quái dị không thích nói chuyện, nhưng Hách Manh biết cô đơn thuần và xinh đẹp thế nào.

Ít nhất là đối xử chân thành đối với cô, là như thế này.

Đang nói chuyện, Hách Manh nhận được cuộc gọi, sau khi kết thúc cuộc gọi nói: "Doanh Doanh, báo nói muốn đến chỗ chúng ta." Báo là em họ của Hách Manh, từ nhỏ đã sống ở nhà Hách Manh, cũng có quen biết Bối Doanh Doanh.

Ai mà biết được thằng bé cao mét tám, mũi thì bầm dập, xương bánh chè bị tổn thương.

Hách Manh bị dọa sợ nhanh chóng nhảy xuống khán đài: "Sao vậy?"

"Mẹ nó, em đánh nhau với người ta." Báo liếm máu ở khóe miệng: "Mẹ khiếp đen thật. Tối nay em sẽ không về. Nói với dì là em đến nhà một người bạn cùng lớp, như vậy sẽ không bị mắng." Ánh mắt của người em họ liếc qua chị họ, nhìn cô gái phía sau, cười ngượng ngùng: "Chào chị Doanh Doanh."

Bối Doanh Doanh cũng bước tới.

Hách Manh liếc mắt: "Bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau?"

"ĐM còn không phải tên điên Du Hàn, ngày khác em sẽ tìm cậu ta đánh một trận…"

Hách Manh sửng sốt, nhíu mày: "Du Hàn? Em chọc cậu ta làm gì?"

Báo dùng chân đá vào tảng đá bên cạnh, mắt hiện lên sự khinh thường: "Em không phải chỉ nói đùa mà nhắc tới bố cậu ta vào câu thôi sao? Không biết làm sao đột nhiên cậu ta phát điên. Nhưng cũng không phải em đánh không lại cậu ta, cậu ta cũng bị thương." Cậu nói ngữ khí có vẻ tự đắc.

Bối Doanh Doanh cũng không biết người trong miệng hai người họ nói là ai, ai ngờ Hách Manh đột nhiên nói:

"Đúng rồi, Doanh Doanh, cậu nhất định phải cách xa cậu ta ra!"

Cô hoang mang: "Hả?"

"Cậu không biết sao? Du Hàn là con trai của một người giúp việc trong nhà cậu. Cậu ta rất biến thái, có khuynh hướng bạo lực, đặc biệt đáng sợ, lúc trước còn nghe nói cậu ta đánh bạn ở trường khiến người ta nhập viện, mà tính cách lại lầm lì. Nếu cậu nhìn thấy hắn trong nhà, tuyệt đối không được để ý! Cậu ta chính là ác quỷ!"

Hách Manh nói, Du Hàn bằng tuổi họ, ở trường cậu ta là sự tồn tại khiến ai cũng phải sợ, không ai dám trêu chọc cậu ta.

Hai người họ mỗi người nói một câu, như là đang đe dọa, khiến Bối Doanh Doanh rùng mình.

Cô nhát gan, từ nhỏ sợ nhất là nhìn thấy người ta đánh nhau, cô sợ mọi người đánh nhau nhất.

Cũng may Hách Manh không nói tiếp, cô nhìn vết thương trên đùi

em họ, để cậu ta ngồi, định đi mua băng cá nhân.

Nhưng Bối Doanh Doanh nói: "Để mình đi cho, vừa lúc mình muốn mua nước."Cô nghĩ nếu như Hách Manh đi, chỉ còn cô và báo ngồi ở đây, như vậy thì sẽ rất xấu hổ.

–

Trong cửa hàng tiện lợi.

"Xin chào, hoan nghênh đến cửa hàng chúng tôi." Cô mở cửa bước vào, nghe thấy âm thanh cảm ứng từ cửa phát ra. Nữ nhân viên đang nằm trước quầy thu ngân ngẩng đầu nhìn cô rồi tiếp tục xem phim.

Bối Doanh Doanh bước đến quầy đồ uống tập trung lựa chọn, không để ý tiếng "Hoan nghênh đến cửa hàng chúng tôi" thứ hai vang lên sau lưng.

Sau khi chọn xong, cô đi đến quầy thanh toán với ba chai nước khoáng, nhân viên cửa hàng liếc qua rồi uể oải quay lại: "Sáu tệ, tự quét mã."

"Đúng rồi, làm ơn lấy cho tôi một hộp băng dán cá nhân."

Cô gái vừa dứt lời, một giọng nam lạnh lùng vang lên bên cạnh: "Cũng lấy cho tôi một hộp."

Bối Doanh Doanh vô thức quay đầu lại nhìn, thấy một chàng trai đứng cách đó một mét.

Cậu ta mặc áo trắng quần đen đơn giản, dáng người cao gầy, cổ thon dài, đường nét quai hàm rõ ràng, dưới ánh đèn trắng trên đầu, da cậu ta càng lạnh và trắng hơn.

Nữ nhân viên cửa hàng vốn đang say sưa xem phim truyền hình,

nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy trai đẹp sống sờ sờ trước mắt, mắt bỗng nhiên sáng ngời, bỏ điện thoại xuống đứng lên, lời nói đè nén sự kích động: "Chờ một chút… Tôi đi lấy."

Bối Doanh Doanh đứng chờ, không nhịn được lại nghiêng đầu nhìn chàng trai. Thấy trên tay cậu ta đang cầm một chai nước đá, nhưng những ngón tay lại nhuốm máu, khi nhìn lên thì khóe miệng cậu ta cũng bị rách.

Lọt vào mắt gây sợ hãi.

Có lẽ nhận thấy ánh mắt của cô, chàng trai với đôi mắt lạnh lẽo đột nhiên quay lại, bốn mắt nhìn nhau.

Chàng trai có những đường nét trên khuôn mặt sắc bén, như dao sắc, đôi mắt đen như mực, với vẻ lạnh lùng.

Trong lòng cô nhất thời sợ hãi, chưa kịp thu hồi ánh mắt, giọng nhân viên nữ lại vang lên: "Thật xin lỗi, chỉ còn một hộp, cái này…" Vẻ mặt lúng túng nhìn hai người trước mặt.

Bối Doanh Doanh sửng sốt một chút, còn chưa kịp suy nghĩ, giọng nói lạnh lùng của chàng trai lại vang lên một lần nữa:

"Không cần."

Chàng trai nhấn số cuối cùng của mã thanh toán trên điện thoại, sau đó ra khỏi cửa hàng.

Nhân viên nhìn vẫn chưa thỏa mãn thu hồi ánh mắt, đưa băng dán cá nhân cho cô, giọng nói lần nữa trở lại uể oải: "Tổng cộng là 13 tệ."

Sau khi Bối Doanh Doanh thanh toán xong, bàn tay nhuốm máu của chàng trai cứ quanh quẩn trong đầu cô, vài giây sau liền chạy ra ngoài.

Cửa hàng tiện lợi ở góc của ngã tư, cô nhìn xung quanh, nhưng không thấy chàng trai kia đâu.

Vốn cô còn muốn chia cho cậu ta vài miếng.

Cô nhìn băng cá nhân trong tay, có chút sững sờ.

–

Lúc về đến nhà từ sân bóng rổ, đã gần mười giờ. Viên Man Hà đợi ở phòng khách, biết được cô ra ngoài gặp Hách Manh, thở nhẹ ra một hơi, cười nói:

"Cũng tốt, ở trong nhà nhiều cũng buồn bực, chị con nói, chờ ngày mai về, sẽ dẫn con đi chơi. Tối nay bố ở trên bàn cũng không phải cố ý lớn tiếng với con, con đừng để trong lòng, ông ấy cũng là lo lắng cho con."

Cô hơi cúi mặt xuống không nhìn ra cảm xúc: "… Vâng."

"Đi tắm rồi ngủ đi." Viên Man Hà sờ sờ đầu con gái.

Bối Doanh Doanh quay người lên tầng, Viên Man Hà nhìn theo bóng lưng cô mà thở dài.

Về đến phòng, cô gái tháo máy trợ thính xuống, cảm giác như mình bị nhốt vào thế giới không tiếng động, cô đặt máy trợ thính vào hộp sấy, mặc bộ đồ ngủ bước vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, cô nằm dài trên giường, ngẩn người nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ.

Vì lạ giường, cô không ngủ được, cô đưa tay sờ đồng hồ báo thức trên đầu giường, nhìn qua mới trôi qua một tiếng đồng hồ.

Cô đứng dậy, suy nghĩ một chút vẫn là đeo máy trợ thính, đi xuống tầng.

Phòng khách có ánh sáng yếu ớt, cô lặng lẽ đi vào bếp đun hộp sữa tươi rồi uống.

Rời phòng bếp, cô theo đường cũ trở về, vừa bước một chân lên cầu thang, liền nghe thấy tiếng động từ lối đi bên cạnh.

Cô nhìn xung quanh, trời tối như mực, cô nghi ngờ là mình nghe nhầm, chợt nghe được tiếng thứ hai.

Hơi giống âm thanh của lon nước rơi trên mặt đất, đặc biệt là ở nơi vô cùng yên tĩnh.

Cái giờ này… Là ai?

Cô nghi ngờ, thấy ngay bên cạnh có một cây gậy đánh golf, cô cầm lên, chậm rãi đi tới.

Hai bên lối đi nhỏ có mấy cánh cửa đều đóng chặt, Bối Doanh Doanh không biết những căn phòng này có tác dụng gì.

Cô nhìn trái phải không có gì lại, một lần nữa nghi ngờ mình gặp ảo giác, ai ngờ đang định quay lại, thấy mặt đất ở góc lối đi nhỏ —

Có một người đang ngồi!

Người kia đang quay lưng về phía cô, dựa vào tường, Bối Doanh Doanh chỉ có thể nhìn thấy hai chân anh ta hơi co lại, khuỷu tay đặt lên phía trên, không nhúc nhích, cơ thể cứng nhắc giống như người chết.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, nắm chặt cây gậy đánh golf trong tay.

Người đang ngồi nghe thấy tiếng động, cơ thể khẽ chuyển động.

Sau đó quay đầu liếc nhìn cô.

Nhờ ánh trăng, thứ đập vào mắt cô chính là khuôn mặt của một chàng trai.

Khuôn mặt lạnh lùng, lông mày lưỡi kiếm, đặc biệt là đôi mắt đang nhìn cô, lạnh đến mức tạo ra băng, khiến sống lưng cô lạnh toát.

Chàng trai khẽ nhíu mày, như thể bị cô cắt ngang việc "tự kỉ", có vẻ hơi khó chịu.

Tim của Bối Doanh Doanh đang đập dữ dội, ngay sau đó, chàng trai đột nhiên đứng dậy, đi về phía cô.

Cô nhìn rõ mặt của cậu ta, hình ảnh tối nay nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, cô sững sờ.

Đây không phải là chàng trai gặp ở cửa hàng tiện lợi tối nay sao!

Người này sao có thể xuất hiện ở nhà cô?

Đầu óc cô quay cuồng, đột nhiên nhớ tới "Ác quỷ" mà Hách Manh nhắc đến tối nay.

Lẽ nào —

Giọng nói cô run run vô thức thốt lên:

"… Du Hàn?"

Chàng trai nghe vậy, vẻ mặt thoáng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ mặt thờ ơ.

Đôi mắt màu đen của cậu ta nhìn chằm chằm cô vài giây, cô gái cảm thấy lạnh sống lưng.

Sau đó cậu ta —

Tiến về phía cô.

Chương 2

edit: Olwen

Trong lối đi chật chội, tiếng giày của chàng trai giẫm lên sàn đá cẩm thạch, được máy trợ âm khuếch đại, đập vào tai của cô.

Cô cảm thấy tim mình đập điên cuồng, cô lùi lại từng bước, chân giẫm phải lon bia, suýt thì trượt chân ngã.

Mấy giây sau, chàng trai đứng trước mặt cô. Cậu hơi quay sang phía cô, cô thấy vậy —

Cơ thể nhỏ bé lại tiếp tục lùi về sau, lùi đến khi lưng chạm vào tường.

Ánh trăng làm cho bầu không khí trở nên mập mờ.

Du Hàn cúi đầu xuống, nhìn thấy rõ mặt của cô gái.

Thấy đôi mắt màu hổ phách rũ xuống, vô thức nín thở, hàng mi dài chớp chớp, đầu ngón tay trắng trắng nắm thật chặt cây gậy đánh golf, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căng thẳng và sợ hãi.

Cô sợ cậu ta sẽ đem cô ăn tươi nuốt sống.

Nhưng chỉ có thể hết lần này đến lần khác đứng ngây ngốc, nếu thật sự cậu là người xấu, không cần phí sức cũng có thể bị bắt đi.

Mà Bối Doanh Doanh cúi đầu, không biết làm thế nào, cuối cùng

trên đỉnh đầu rơi xuống câu nói:

"Tôi biết cậu?"

Giọng nói của chàng trai xen lẫn sự mát mẻ của màn đêm, mang theo sự lạnh lùng xa cách, cô đáp lại anh.

"Chính là… cửa hàng tiện lợi đó…"

Giọng nói của cô vô cùng khó khăn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu, lầm bầm như sóc đang ăn.

"Cậu nói cái gì?" Cậu hỏi với một giọng khàn khàn.

Cô dần đỏ mặt, lắc đầu, lo lắng đến mức không nói thành lời.

Vì lối đi chật hẹp, Bối Doanh Doanh chỉ có thể đứng sát vào cậu, cô thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi bia trên người cậu.

Yên lặng vài giây, lòng cô lo lắng bất an, cô nhìn thấy chàng trai đột nhiên cúi người về phía mình.

Cảm giác cậu đột nhiên tới gần, cô nghĩ cậu đây là muốn làm gì, dọa cô nhanh chóng rụt người lại, suýt chút nữa nhảy dựng đứng lên…

Động tác cúi người của Du Hàn dừng lại, sau đó nhấc cái lon cô vừa giẫm trên mặt đất, đứng dậy khỏi ghế.

Cậu nhìn cô gái một lần nữa, ánh mắt lóe lên một cảm xúc không thể phát hiện được, sau đó —

Quay người rời đi.

Bối Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng cậu, một lúc lâu sau, mặt trở nên đỏ ửng.

–

Sáng hôm sau, Viên Man Hà đưa Bối Doanh Doanh đến trung tâm mua sắm, mua đồ dùng dùng học tập mới, và vài bộ quần áo.

Buổi chiều, cô ở trong phòng chuẩn bị bài cho môn Toán lớp mười một. Môn Toán của cô thật sự rất tệ, vì trước đây chữa tai, làm chậm trễ việc học, hơn nữa lại cô lại chọn ban tự nhiên, càng khiến cô sa sút hơn.

Đang xem sách, thì có người đến gõ cửa, là người giúp việc.

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đã về ở dưới tầng, bà chủ bảo cô xuống."

Cô giật mình sửng sốt một chút, nhẹ nhàng gật đầu: "… Được."

Sau khi người giúp việc rời đi, Bối Doanh Doanh cúi đầu không biết suy nghĩ gì, một lúc sau, cô bước ra khỏi phòng.

Còn chưa xuống dưới tầng, đã nghe thấy tiếng cười nói của một nhà ba người trong phòng khách, đặc biệt là Bối Hồng luôn nghiêm nghị trước mặt cô, lúc này sắc mặt chắc hẳn vô cùng dịu dàng.

Bối Sơ Nhan đang cùng bố mẹ kể về mấy chuyện thú vị trong chuyến du lịch, liếc mắt thì thấy Bối Doanh Doanh đi xuống.

Một cảm xúc xẹt nhanh qua đáy mắt cô, nhưng cô lập tức che giấu, đứng dậy nắm chặt tay em gái: "Doanh Doanh, mau nói chị nghe em có nhớ chị không?"

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn thấy chị gái đang mặc một chiếc váy kẻ sọc, mái tóc dài ngang lưng xoăn nhẹ, khuôn mặt đầy ý cười.

Hết sức nhiệt tình và thân thiết.

Bối Doanh Doanh bị chị gái đưa ra ghế sô pha, khi nhìn thấy cô Bối

Hồng đã chuyển thành giọng dạy dỗ: "Lớn như vậy rồi, con nên ra ngoài rèn luyện một chút, gặp gỡ mọi người, lần sau con cũng nên đi chơi cùng với chị con."

Bối Sơ Nhan sờ sờ đầu của em gái, giọng nói lo lắng: "Bố, tai của Doanh Doanh như này, bố yên tâm để cho em ấy ra ngoài đi chơi sao?"

Ánh mắt cô dừng lại, sớm đã đoán được chị cô sẽ nói như vậy.

Viên Man Hà cười: "Không sao đâu. Từ giờ, Doanh Doanh sẽ ở nhà, cuối tuần Nhan Nhan cũng có thể mang em ấy đi chơi, Doanh Doanh có vấn đề gì trong học tập cũng có thể hỏi chị."

Nghe được câu "Từ giờ, Doanh Doanh sẽ ở nhà", trong lòng Bối Sơ Nhan dâng lên chút cảm xúc khó chịu, nhưng nhanh chóng giấu đi:

"Quá tốt rồi, về sau con có thể thường xuyên đưa em gái đi chơi. Mặc dù lớp mười hai bận rộn, nhưng cũng không quá khó với con, con có thể dạy cho em ấy."

Bối Hồng lộ vẻ mặt vui mừng, con gái lớn của ông đúng là vừa xuất sắc vừa ngoan ngoãn.

Lúc này, cô đang cụp mắt đột nhiên nói: "Bố mẹ, con ở ký túc xá được không? Con…"

Cô vừa định nói rõ lý do, Bối Hồng lập tức nhíu mày cắt ngang: "Con không thể ở nhà đúng không?"

"Ký túc xá?" Viên Man Hà ngạc nhiên: "Con sao lại muốn như vậy, Nhất Trung gần nhà như vậy, ở nhà mẹ còn có thể chăm sóc con."

Bối Sơ Nhan nói thay em gái: "Có lẽ Doanh Doanh muốn ở ký túc xá là để có thể dành nhiều thời gian hơn cho việc học đúng không?"

“Nhiều thời gian hơn?” Bối Hồng cười nhẹ “Chị con không ở ký túc xá vẫn đứng thứ nhất, con ít thời gian sao? Ở nhà cho bố.”

Bối Hồng nói xong, tức giận đến nỗi trực tiếp rời khỏi phòng khách. Bối Doanh Doanh ngồi trên ghế sô pha cúi đầu xuống, môi nhợt nhạt mím lại, mắt bị hơi nước làm mờ đến nỗi không nhìn rõ.

–

Bối Doanh Doanh trở lại phòng, tâm trạng rất buồn bực, liền đi ra ban công hóng gió.

Đứng một lát đang định đi vào, cô đột nhiên nhìn xuống sân sau, thấy có một nam và một nữ.

Cô nhìn cô gái rất quen, là Bối Sơ Nhan, cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt chàng trai gầy gò, nhận ra —

Là Du Hàn.

Hai người cách nhau không xa, Bối Sơ Nhan đang nghiêng người nói gì đó với Du Hàn, đôi mắt đỏ hoe, giọng nói có vẻ hơi gấp gáp. Còn Du Hàn trong tay cầm quốc, ngồi xổm trước vườn hoa, cô không thể nhìn rõ biểu cảm của Du Hàn.

Bối Doanh Doanh sững sờ, cảm thấy bầu không khí giữa hai người họ có chút mờ ám.

–

Về đến phòng, không lâu sau lại có người đến gõ cửa. Bối Doanh Doanh mở cửa, thấy Bối Sơ Nhan đang đứng trước cửa.

“Bố mẹ bảo tao dạy toán cho mày, mày cầm bài kiểm tra đến phòng tao.”

Sau đó liếc cô một cái, giọng nói lạnh lùng, rồi quay người rời đi, Bối Doanh Doanh không thể làm gì khác ngoài việc cầm bài kiểm tra theo sau.

Tới phòng của Sơ Nhan, Bối Doanh Doanh nhìn thấy bên trong trang trí vô cùng sang trọng và tinh tế, rèm giường mơ mộng, rèm cửa sổ màu xanh lam và trắng. Trong tủ sách còn có rất nhiều cúp và giấy chứng nhận.

Thi đua môn học, tài năng ca hát, cái gì cần đều có.

Bối Sơ Nhan ngồi trên ghế sô pha, thấy em gái đang nhìn vào tủ sách, trong mắt hiện lên một tia cười.

"Đưa bài kiểm tra cho tao."

Bối Sơ Nhan cầm bài kiểm tra, nhìn một lượt, có chút không thể tin nối: "Sao có thể thi chỉ có 81 điểm? Đề thi này rõ ràng đơn giản như vậy. Bài hình này mày nên…"

Sau khi nói sơ qua xong, cô không nhịn được để Bối Doanh Doanh làm lại một lần nữa.

Cô ngồi trên ghế sô pha bắt đầu chụp ảnh tự sướng, nhưng cô đổi mấy cái nhãn dãn đều không hài lòng. Cô dời tầm mắt, rơi vào Bối Doanh Doanh đang ngồi bên bàn học.

Bối Doanh Doanh từ khi sinh ra đã rất đẹp, khuôn mặt trái xoan, lông mày đậm, da trắng như tuyết, hơn nữa càng lớn lên càng đẹp, vất vào trong đám đông thì nhìn thoáng qua cũng thấy.

Đến Bối Sơ Nhan cũng phải thừa nhận, gương mặt vốn được các nam sinh phong làm "hoa khôi học đường" của cô, cũng còn kém sắc hơn một chút.

Trong lòng cô bỗng cảm thấy khó chịu, nhíu mày nói: "Làm xong

chưa? Mang qua đây.”

Bối Doanh Doanh đưa bài làm cho cô, cô nhìn, giọng nói không vui: “Sao lại chứng minh hai đường thẳng vuông góc, sai thứ tự! Trời ơi, mày ngu thật đấy.” Cô ném tờ bài làm trở lại “Tự mình lên mạng tra đi, mau ra ngoài ăn cơm, tao phải thay quần áo trước.”

Bối Doanh Doanh nhíu chặt mày, không nhìn ra được cảm xúc trên mặt.

Đối với cô mà nói, đây mới chính là người chị thực sự mà cô đã quen.

Cô cầm tờ bài làm lên quay người, bước ra tới cửa nhưng đột nhiên bị gọi lại.

Giọng nói của Bối Sơ Nhan có chút mất tự nhiên: “Nhà mình có con trai của một người giúp việc, đang học lớp mười một như mày, tên là Du Hàn, mày… gặp cậu ấy chưa?”

Bóng lưng cô dừng lại, một lúc sau mới phát ra một âm thanh nhẹ nhàng: “… Chưa.”

Giọng nói của Bối Sơ Nhan dễ nghe đi vài phần: “Không có gì, tao hỏi đại thôi.”

–

Buổi sáng ngày đầu khai giảng, Viên Man Hà đưa Bối Doanh Doanh đến trường Nhất Trung. Trường cấp ba Nhất Trung là trường trung học cơ sở trọng điểm của thành phố T, với đội ngũ giáo viên và các thiết bị đều là hàng đầu, nhà họ Bối cũng là một trong số những nhà đầu tư vào đây.

Trong phòng hiệu trưởng.

“Bà Viên yên tâm, tôi sẽ sắp xếp con gái bà vào lớp tốt nhất của ban tự nhiên, đến lúc đó nếu như học không theo kịp, tôi sẽ nhờ giáo viên trong lớp dạy riêng cho em ấy.” Thầy hiệu trưởng với thầy chủ nhiệm cười nói mỗi người một câu.

Vừa nói chuyện, họ vừa nhìn về phía Bối Doanh Doanh, chỉ thấy cô ngồi yên lặng, giống như một người gỗ.

Đứa bé này sao lại kỳ lạ như thế?

Rời khỏi phòng hiệu trưởng, thầy chủ nhiệm trực tiếp mang Bối Doanh Doanh đến lớp học. Trước khi rời đi, Viên Man Hà nắm chặt tay con gái, dịu dàng nói: “Ở trường phải ngoan, kết bạn nhiều một chút, tối nay mẹ lại đến đón con.”

–

Lớp 11-3, lớp học ồn ào, xen lẫn sự đau khổ khi kết thúc kỳ nghỉ hè và háo hức khi khai giảng.

Nhưng có một nhóm người, chủ đề chỉ có một:

“Hôm nay anh Hàn sao vậy, tâm trạng không tốt hay ngủ chưa đủ giấc?”

“Không biết, sáng nay tao gặp anh Hàn ở lán xe, sắc mặt anh ấy rất xấu.” Tăng Đông chỉ chỉ vào bàn tay mũm mĩm của mình, nhỏ giọng nói: “Trên tay còn có vết thương.”

“Ôi, anh Hàn lại đi đánh nhau ở đâu vậy? Tao cũng muốn cùng anh Hàn đi đánh nhau, xưng bá tứ phương.”

“Dựa vào mày? Có mà chỉ bị đánh ngã…”

Mấy nam sinh đang trò chuyện sôi nổi, nữ sinh mặc váy hoa đi qua lối đi nhỏ giữa bọn họ, Tăng Đông đưa tay ngăn lại, mỉm cười: “Tiểu

nữ thần, cậu muốn làm gì?”

Nữ sinh hất cằm về phía nam sinh đang nằm ở bàn cuối cùng dãy ba, vẻ mặt kiêu ngạo: “Còn phải nói sao? Đương nhiên là tôi tìm Du Hàn.”

“Tôi khuyên cậu hiện tại đừng nên trêu chọc cậu ấy, hôm nay tâm trạng anh Hàn không được tốt.”

Nữ sinh liếc mắt: “Đấy là đối với mấy cậu, không phải với tôi.”

Nhìn thấy nữ thần đi tới không để ý lời khuyên, mấy nam sinh kích động: “Bọn mày nói xem, lần này mấy giây?”

“Tao cược mười giây!”

“Lần trước là hai mươi giây, lần này chắc chắn không đến mười giây!”

Nên khi họ thấy tiểu nữ thần đi đến bên cạnh Du Hàn, nhỏ giọng gọi, nam sinh đang nằm trên bàn ngẩng đầu lên, ánh mắt không có sự kiên nhẫn khi bị đánh thức.

Nữ thần cười ngượng ngùng, cầm hộp quà trong nay đến trước mặt Du Hàn, đám nam sinh kích động đếm: “Một, hai, ba…”

Khi bọn họ đếm đến “bảy”, chỉ nhìn thấy Du Hàn mặt lạnh mở miệng nói một câu, sắc mặt của tiểu nữ thần thay đổi lớn, cầm lấy hộp quà giận dữ và xấu hổ quay về.

“Mẹ kiếp, anh Hàn chỉ cần dùng bảy giây có thể làm cho tiểu nữ thần tức giận! Xin đừng thô lỗ…” Mấy nam sinh hóng chuyện ôm bụng cười.

Người dám đối xử như vậy với tiểu nữ thần, chỉ có một người duy nhất trong lớp là Du Hàn.

Cậu lạnh lùng với tất cả nữ sinh, không ai có thể đến gần.

"Trật tự!" Đột nhiên một tiếng quát vang lên, cả lớp đồng loạt nhìn về phía cửa, sau đó chủ nhiệm lớp – lão Trương đi vào.

Lão Trương đã ở tuổi trung niên, nhìn rõ ràng béo và hói, nhưng dạy toán giỏi, lại hay thường cùng bọn nam sinh gọi anh anh em em, nên mọi người gọi ông với cái tên thân thiết "lão Trương".

Lão Trương mang chiếc cặp bỏ lên bàn, nhìn cả lớp rồi bỗng nhiên cười: "Sao tôi thấy mấy em ai cũng béo lên."

Cả lớp cười phá lên, rõ ràng người béo lên chính là thầy.

Sau khi nói đùa vài câu, ông quay lại chủ đề chính: "Trước khi vào lớp, thầy giới thiệu cho các em bạn học mới chuyển đến." Ông nhìn về phía cửa: "Nào, mọi người hoan nghênh bạn mới bằng một tràng vỗ tay."

Tất cả học sinh đều nhao nhao nhìn về phía cửa lớp.

Bạn học mới?

Nam hay nữ? Trông như nào?

Trong lúc mọi người chờ đợi, một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn bước vào.

Tiếng vỗ tay thưa dần, nhiều người nhìn đến ngây người, nam sinh ngạc nhiên đến há mồm.

Nữ sinh mặc một chiếc váy bò, lông mày mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp với làn da trắng như tuyết, đôi mắt sáng long lanh.

"Cậu ấy xinh ghê…"

Vài tiếng cảm thán vang lên.

Lão Trương nhìn về phía nữ sinh, ra hiệu bảo cô tự giới thiệu. Nữ sinh ngẩng đầu, cố gắng hết sức nói: "Chào mọi người, mình tên Bối Doanh Doanh, rất vui được làm quen với mọi người."

Lão Trương cười nói: "Về sau, mọi người trong lớp phải quan tâm bạn mới nhiều hơn. Được rồi, trước hết Doanh Doanh sẽ ngồi ở —"

Ông nhìn một vòng, cuối cùng chỉ tới bàn cuối cùng tổ ba: "Ngồi canh Du Hàn đi. Du Hàn không được bắt nạt bạn ngồi cùng bàn mới đâu nhé."

Cả lớp hít vào một hơi, vẻ mặt kinh ngạc.

Khi Bối Doanh Doanh nghe thấy tên này, trái tim cô đập loạn xạ, cho để khi nhìn theo hướng tay của lão Trương chỉ, đối mặt với đôi mắt đen nhánh của nam sinh, cô mới biết được mình không nghe nhầm.

Cậu ấy sao lại cũng ở lớp này…

Chương 3

edit: Olwen

Nhìn Bối Doanh Doanh đi đến chỗ ngồi, Tăng Đông, Lạc Phàm và một số nam sinh khác quay đầu kinh ngạc: "Lão Trương nghĩ như thế nào mà lại đi bắt nạt bạn học mới, để cậu ấy ngồi cùng bàn với Du Hàn! Từ trước đến nay Du Hàn vẫn luôn thích ngồi một mình, lần này nhất định rất tức giận."

"Sao chuyện tốt đẹp như này không xảy ra với tao, tao cũng muốn được ngồi cùng bàn với người đẹp."

"Mặc kệ nữ sinh đẹp như nào, anh Hàn có gì khác sao, còn không thèm nhìn người ta một chút! Bọn mày đoán xem lần này anh Hàn sẽ ngồi với bạn cùng bàn trong bao lâu?"

Bên kia, nữ sinh chậm rãi đi đến chỗ ngồi của mình, cô còn đang phân vân không biết có nên chào hay không, ai ngờ nam sinh một lần nữa nằm xuống mặt bàn, căn bản cậu không thèm để ý.

Cô cụp mắt xuống, mím nhẹ đôi môi đỏ mọng, bàn tay nắm quai cặp khẽ buông ra, nhẹ nhàng kéo ghế bên phải ngồi xuống.

Cô lén liếc mắt nhìn nam sinh đang ngủ, sau đó lại kéo ghế lui sang bên phải.

Người khác nhìn vào, có vẻ Du Hàn chiếm ba phần tư cái bàn.

Cô mở cặp sách ra rồi nhẹ nhàng đặt hộp bút với cốc nước lên bàn.

Đang định để cặp sách vào ngăn bàn, thì thấy bên trong đầy bài thi, nhất thời không biết nên làm như thế nào.

Do dự vài giây, cô định ôm cặp sách trong ngực thì tay Du Hàn đột nhiên hướng tới phía cô.

Làm cô sợ đến mức nín thở, thấy cánh tay nam sinh thò vào ngăn bàn lấy đồ ra. Khoảng cách hai người rất gần, khiến mùi thơm quần áo nhàn nhạt của cậu xông vào mũi cô, khiến cô cả đỏ bừng cả mặt.

Sau khi Du Hàn cầm đống bài thi ra, thì nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô: "Cảm ơn..."

Lúc này cậu mới nhìn về phía cô, phát hiện gương mặt trắng nõn của cô đã phiếm hồng.

Trên bục giảng lão Trương bắt đầu giảng bài, Bối Doanh Doanh cầm sách, sau đó nhìn các bạn trong lớp.

Ngồi ở bàn cuối, chắc là không có ai để ý đến cô.

Vừa nghĩ như vậy, cô đã thấy vài nữ sinh ở bàn đầu thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn cô, thì thầm nói chuyện, mấy nam sinh cũng quay đầu nhìn cô.

Cô nhanh chóng cúi đầu xuống, lấy sách giáo khoa ra. Khi lão Trương bảo mở đến trang bao nhiêu, cô liền lập tức mở đến, cầm bút lên, nhưng vì đang căng thẳng cô không phát hiện có gì đó không ổn.

Đúng lúc này, giọng nói trầm thấp của Du Hàn bên cạnh truyền đến: "Lớp Toán."

Cô sững sờ một lát, ngay lập tức đọc tên sách —

"Đằng Vương các tự"

Nét hồng trên mặt cô gái vừa mất đi giờ lại hiện lên.

Cô vội vàng cất quyển sách đi, lấy sách toán ra, rồi cúi đầu xuống thấp hơn, hận không thể kiếm cái lỗ chui xuống.

Bên kia, nữ thần Ti Quỳ quay đầu lại, tức giận suýt bẻ gãy bút chì trong tay: "Dựa vào cái gì mà cậu ta có thể ngồi cùng bàn với Du Hàn chứ!" Bình thường cô đến gần Du Hàn cũng khó khăn, lão Trương lại một phát cho nữ sinh ngồi bên cạnh cậu ấy!

"Hơn nữa cậu ta trông khá xinh..."

Ti Quỳ ném về phía cô một ánh mắt hung ác, bạn ngồi cùng bàn lập tức đổi giọng an ủi: "Cậu nghĩ xem Du Hàn sẽ để ý đến cậu ta sao? Cậu ấy nhất định sẽ đề nghị đổi chỗ sớm thôi."

Ti Quỳ bĩu môi, thở phào nhẹ nhõm: "Cũng đúng."

Du Hàn làm sao chịu được?

–

Trong tiết học, vì người bên cạnh có cảm giác tồn tại quá lớn, Bối Doanh Doanh không thể tập trung được, cô như bị rơi vào sương mù.

Sau khi chuông reo, lão Trương cho ra chơi đúng giờ, một vài nam sinh đến tìm Du Hàn, cậu đứng dậy cùng bọn họ ra ngoài lớp học.

Lúc này, Bối Doanh Doanh mới thở phào nhẹ nhõm, cô đang uống nước, một cô gái ngồi ở phía trước quay đầu lại: "Này, bạn học mới, cậu tên gì?"

Nữ sinh cười hỏi, nghiêng đầu trông rất đáng yêu.

Bối Doanh Doanh giới thiệu bản thân xong, nữ sinh cũng tự giới thiệu bản thân: "Tớ tên Kỷ Diệu, cậu có thể gọi tớ là Diệu Diệu. Bọn mình kết bạn nhá, về sau có thể cùng đi ăn trưa ở căn tin ~"

Bối Doanh Doanh cong môi, gật đầu, Kỷ Diệu nhìn về phía ghế trống bên bên cạnh cô tồi hạ giọng: "Cậu biết Du Hàn à?"

"… Không biết."

Kỷ Diệu thở dài, ánh mắt có chút khó tin nhìn cô, đang định nói gì đó, thì thấy Du Hàn từ cửa sau đi vào, lập tức ngậm miệng.

Bối Doanh Doanh đang định hỏi thì tiếng chuông vào lớp vang lên.

Ghế bên cạnh bị kéo ra, nam sinh ngồi xuống, cô im lặng rụt khuỷu tay, giữ khoảng cách nửa cánh tay với nam sinh.

Du Hàn quay đầu, thản nhiên nhìn lướt qua cô một cái, liền thấy cơ thể cô hơi cứng lại.

Vẫn sợ cậu như vậy.

Tiết thứ hai là tiết tiếng Anh, cô Lý đi một đôi giày cao gót bước vào lớp, dùng tiếng Anh chào và hỏi thăm sức khỏe cả lớp trong một phút. Phát âm của cô hết sức chuẩn xác, nên cũng rất quan tâm đến việc luyện phát âm cho học sinh.

Sau khi chào hỏi kết thúc, cô nói: "Trước khi vào lớp, chúng ta đối thoại tại chỗ. Trong ba phút, chúng ta dùng tiếng anh đối thoại với bạn cùng bàn về những câu chuyện thú vị của kỳ nghỉ hè. Bắt đầu đi."

Lớp học bỗng chốc trở nên ồn ào, hầu hết các bàn bắt đầu có tiếng cười và nghiêm túc đối với cuộc đối thoại.

Tuy nhiên chỉ có bàn cuối tổ ba là im ắng như tách biệt với thế giới.

Lúc này, Bối Doanh Doanh nghe thấy mọi người nói tiếng Anh ồn ào, đầu ngón tay tái nhợt vì căng thẳng, cô mím môi, không biết nên giải quyết như nào.

Cô quay mặt lại lén lút nhìn Du Hàn, phát hiện cậu ấy đang đọc sách, không có chút phản ứng nào.

Cô lúng túng cụp mắt xuống, ai ngờ cô giáo đột nhiên vỗ tay xuống bàn, nói: "Cả lớp ai cũng phải đối thoại, lát nữa cô sẽ gọi lên trả lời!"

Bối Doanh Doanh khóc không ra nước mắt QAQ.

Một lúc sau, cô hơi quay người về phía nam sinh, đôi môi hơi động đậy, muốn nói lại thôi.

Thử lần hai, cô phát hiện mình không thể nói thành lời được, đành phải thu lại ánh mắt…

Đám nam sinh vốn đang lén lút quan sát bàn này, thấy cảnh tượng này, không khỏi đau lòng cho bạn học mới: "Mẹ nó, anh Hàn đúng là không xem người đẹp ra gì! Quá lạnh lùng, quá vô tình!"

"Đừng ngây thơ, mày đợi anh Hàn sẽ gần gũi với bạn học mới sao?"

Bên kia, Ti Quỳ và mấy nữ sinh khác nhìn thấy cảnh tượng ở bàn Du Hàn, khóe miệng không khỏi nhếch lên. "Đã bảo Du Hàn sẽ không để ý đến cậu ta mà."

Ba phút cuối cùng cũng trôi qua.

Bối Doanh Doanh vốn nghĩ là thời gian khó khăn cuối cùng cũng kết thúc, nhưng không lường trước được, cô Lý bước đến bàn hai người, cười nói: "Hai em, làm mẫu cho các bạn đi."

!

Cô cảm thấy đầu mình choáng váng.

Toàn bộ học sinh trong lớp nhìn về bàn cô, vẻ mặt đầy phấn khích.

Bối Doanh Doanh nuốt nước bọt đứng dậy, mọi người đều mong đợi phản ứng của Du Hàn, vài giây sau, Du Hàn đẩy khuỷu tay ra mép bàn, đứng lên.

Hai người đứng đó, lúc này trong lớp có tiếng thì thầm: "Chênh lệch chiều cao như này thật đáng yêu…"

Ti Quỳ nghe thấy cảm thấy khinh bỉ trong lòng, muốn nhìn thấy Bối Doanh Doanh mất mặt.

Tim Bối Doanh Doanh lúc này đập mãnh liệt, cô là người hướng nội, giờ phút này lại đang đứng trước các bạn học xa lạ nói tiếng anh, cô cảm thấy cổ họng mình không thể phát ra được âm thanh nào.

Cả lớp im lặng trong vài giây, ngay lúc mọi người cho rằng cuộc nói chuyện không thể bắt đầu và giáo viên tiếng anh cũng chuẩn bị cho hai bọn họ ngồi xuống —

"Have you seen Gone with the Wind?"

Giọng nói nam sinh chuẩn kiểu Mỹ trầm ấm vang lên.

Cả lớp đều chấn động, bọn họ đều không ngờ Du Hàn sẽ chủ động nói!

Bối Doanh Doanh kinh ngạc quay đầu nhìn cậu, bốn mắt nhìn nhau. Cô vốn dĩ cho là cô đặt câu hỏi gì, cậu cũng không muốn nói chuyện với cô…

"Yes."

"I find myself in a world which for me is worse than."

Mắt nữ sinh sáng lên: "A world in which there is no place for me."

"…"

Tăng Đông và những người khác nghe hai người nói chuyện thì đều hoang mang: "Rốt cuộc hai người họ nói gì vậy?"

"Hóa ra học bá với học bá khi ở cùng một chỗ sẽ có chung chủ đề, là tôi không xứng…"

Ti Quỳ trừng mắt tức giận: "Không phải là đọc "Jane Eyre"* sao? Có gì đáng tự hào sao."

**Jane Eyre: là một cuốn tiểu thuyết giáo dục (Bildungsroman) kể về những trải nghiệm của nhân vật nữ chính cùng tên, bao gồm cả quá trình trưởng thành cũng như tình yêu của cô dành cho Rochester, chủ nhân của lâu đài Thornfield của nhà văn người Anh Charlotte Bront. (Theo Wikipedia)*

"Hình như bọn họ nói về "Cuốn theo chiều gió"*." Người bạn cùng bạn nhỏ giọng nhắc nhở.

** Cuốn theo chiều gió (Gone with the wind): là một cuốn tiểu thuyết tình cảm của Margaret Mitchell. Câu chuyện được đặt bối cảnh tại Georgia và Atlanta, miền Nam Hoa Kỳ trong suốt thời kỳ nội chiến và thời tái thiết. Tác phẩm xoay quanh Scarlett O'Hara, một cô gái miền Nam đầy sức mạnh, phải tìm mọi cách để sống sót qua chiến tranh và vượt lên cuộc sống khó khăn trong thời hậu chiến.*
(Theo Wikipedia)

"…"

Cuộc đối thoại kết thúc, cả lớp vỗ tay, cô giáo tiếng anh ngạc nhiên gật đầu khen ngợi.

Bối Doanh Doanh ngồi xuống, xoa xoa bàn tay đầy mồ hôi, đầu vẫn còn thấy choáng váng. Vừa rồi hai người họ đọc đoạn đối thoại giữa nữ chính và nam chính trong "Cuốn theo chiều gió". Từ nhỏ cô đã thích đọc quyển sách này, không nghĩ là Du Hàn cũng đã đọc.

Cô quay lại nhìn cậu, phát hiện cậu lại trở về dáng vẻ thờ ơ như thường ngày, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào người cậu, làm nét mặt cậu có chút mềm mại.

Cô lấy lại tinh thần, nhanh chóng quay đầu trở lại, tim đập nhanh như hươu chạy loạn.

–

Kết thúc buổi học trong ngày, Bối Doanh Doanh thu dọn sách vở sau giờ học tối, Kỷ Diệu nhiệt tình rủ cô đi cùng.

Trong thời gian cấp ba, hai cô gặp nhau tính cách lại hợp, đã nhanh chóng trở thành bạn bè.

Kỷ Diệu nhìn thoáng qua sợi dây trong suốt trên tai Bối Doanh Doanh, hỏi: "Doanh Doanh, tai cậu đeo cái gì vậy? Tai nghe à?"

Cô sững sờ một chút, vô thức đưa tay lên che kín tái: "… Ừ."

Kỷ Diệu cũng không suy nghĩ nhiều, đi xuống cầu thang, cô nói đến buổi học tiếng anh hôm nay: "Tớ phát hiện cậu và Du Hàn quan hệ không tồi nha?"

Bối Doanh Doanh lập tức xua tay: "Tớ với cậu ấy chỉ là tình cờ thôi…" Thực ra cả ngày hôm nay, ngoại trừ lúc đối thoại tiếng Anh, hầu hết họ đều không nói chuyện, cứ như hai người xa lạ.

Kỷ Diệu gật đầu, cô nghĩ đến một chuyện, có chút lo lắng: "Tớ đoán hôm nay cậu đã trở thành kẻ thù với rất nhiều nữ sinh."

“Hả?”

“Du Hàn là nam thần nổi tiếng của trường chúng ta. Đẹp trai, học giỏi, trong lớp rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy.” Bây giờ cô thành bạn cùng bàn của cậu ấy, chắc chắn nhiều nữ sinh khó chịu: “Tiểu nữ thần lớp ta, chính là Ti Quỳ, cậu ấy đặc biệt thích Du Hàn, cậu phải cẩn thận một chút.”

–

Về đến nhà, Viên Man Hà hỏi cô về buổi học hôm nay, nói chuyện xong, Bối Doanh Doanh không ăn cơm, đi dạo ở sân sau.

Sân sau rất rộng, trồng hoa nhài và hoa hồng trong các chậu hoa lớn nhỏ, đối nghịch với bầu trời như thiêu đốt.

Cô ngồi ở ghế mây được một lúc, cô đứng dậy thì thấy Du Hàn chẳng biết đến từ lúc nào, đang đứng sau lưng cô.

Cô giật mình: “Cậu…”

Nam sinh nhìn cô, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Sau đó cậu lạnh lùng nói: “Ở trường chúng ta coi như không quen biết.”

Bối Doanh Doanh sững sờ.

Cậu nói xong thì quay người rời đi, cô nhìn bóng lưng của cậu, cụp mắt xuống một lúc.

–

Sáng hôm sau, Bối Doanh Doanh đến lớp.

Cô ngồi xuống, thấy ngăn bàn của Du Hàn có cặp sách, nhưng người thì không thấy.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện có hai, ba nữ sinh chụm lại một chỗ nhìn về phía cô, thì thầm bàn tán gì đó.

Kỷ Diệu quay lại vẫy với cô, nhỏ giọng nói: "Doanh Doanh, mình có chuyện muốn nói với cậu…"

"Chuyện gì vậy?"

"Mình nghe mấy bạn khác nói, tối qua có vài nữ sinh trong lớp đã tạo nhóm để chửi cậu, vì cậu ngồi cùng bàn với Du Hàn."

Bối Doanh Doanh ngơ ngác.

Đúng như dự đoán của Kỷ Diệu hôm qua, Bối Doanh Doanh dịu dàng và ít nói, nhanh chóng trở thành kẻ thù chung của mấy nữ sinh.

Kỷ Diệu đau lòng thay cô, thế là bèn cho cô một kế: "Hay là… cậu đổi chỗ đi?" Cô nhìn qua lớp học, mắt dán vào cái bàn cạnh phòng vệ sinh: "Này hay cậu ra đó ngồi? Bàn đấy thường không có người ngồi, thỉnh thoảng dùng để đặt sách."

Bối Doanh Doanh cúi đầu xuống, gật đầu.

Cô không muốn mới đến trường mới đã bị chỉ trỏ, trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Kỷ Diệu giúp cô chuyển đến bàn cuối tổ hai, còn lau bàn.

Bối Doanh Doanh thu dọn đồ trên bàn vào cặp, đứng dậy, lúc này, Ti Quỳ đi tới cùng mấy người chị em.

Ti Quỳ nhìn Bối Doanh Doanh, nhíu mày, đột nhiên mỉm cười:

“Bạn học Bối, tớ là Ti Quỳ, là lớp phó của lớp. Cậu có thể tìm mình nếu cần sự giúp đỡ. Ồ, cậu đang đổi chỗ à? Vậy cậu có thể chuyển đến bàn cuối tổ một, tổ một có sáu bàn, như vậy nhìn bảng cũng rõ hơn.”

Ti Quỳ nhìn mấy chị em, bọn họ hiểu ngay, giúp dọn bàn đến tổ một.

Ti Quỳ mỉm cười.

Muốn chuyển tất nhiên phải chuyển ra càng xa chỗ Du Hàn càng tốt.

Bối Doanh Doanh cụp mắt không nói gì, Kỷ Diệu cũng không dám nói, sau đó Ti Quỳ đứng sang một bên, Bối Doanh Doanh cầm cặp sách sang tổ một. Ty Quỳ đạt được mục đích, hài lòng trở về chỗ của mình.

Bối Doanh Doanh ngồi xuống, lấy đồ dùng học tập ra một lần nữa.

Du Hàn vẫn chưa thấy bóng dáng, lúc cậu ấy quay lại không thấy cô ở đó, chắc cũng rất vui…

Cô khẽ thở dài, trong lòng cũng có chút nhẹ nhõm.

Sau khi chuông vào học vang lên, đại diện lớp Ngữ Văn cầm sách đi lên bục giảng, sáng nay sẽ có ban kỷ luật của Hội Học Sinh đến kiểm tra tình hình đọc buổi sáng.

Tiếng sách vở vang lên trong lớp, nhưng trong lớp đọc luôn có một nhóm người thích buôn chuyện.

“Lá gan cậu ta cũng khá lớn, dám ngồi cạnh Du Hàn, cũng không nhìn lại một chút xem mình là loại người gì mà cũng dám lên mặt.”

“Hình như nhà cậu ta cũng tài trợ cho trường.”

“Thế lực lớn hơn nữa thì thế nào? Hơn được Ti Quỳ sao, bố cậu ấy ở Sở Giáo dục…”

“Dám dòm ngó đến Du Hàn, Ti Quỳ sẽ trực tiếp xé xác cậu ta…”

Mấy nữ sinh thỉnh thoảng quay đầu hiên ngang nhìn cô, ỷ người ta là quả hồng mềm, càng nói chuyện càng không kiêng nể ai.

Giọng nói của bọn họ không quá nhỏ, đủ để lọt vào tai Bối Doanh Doanh ngồi phía sau.

Cô cúi đầu, nắm chặt quyển sách, đầu ngón tay trắng bạch.

Lúc này, một bóng đen đổ xuống quyển sách cô đang cầm, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh cô —

“Nói đủ rồi sao? Có muốn đến phòng Giáo dục Đạo đức tiếp tục nói không?”

Mấy nữ sinh đang ồn ào kinh ngạc ngẩng đầu lên, phát hiện Du Hàn đứng phía sau lúc nào không biết, lúc này đang nhìn bọn họ, mắt đen nhánh, vẻ mặt lạnh như băng.

Phía sau cậu có hai người, cầm sách kỷ luật trong tay.

Du Hàn mới nhậm chức Chủ tịch Hội học sinh, mấy ngày nay khai giảng, cậu mang theo vài thành viên, tự đi kiểm tra.

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu lên nhìn cậu, hơi sững sờ trước viền hàm rõ ràng của cậu.

Mấy nữ sinh bị dọa sợ, líu lưỡi: “Du Hàn, bọn tớ…”

“Cảnh cáo lần một, lần sau trực tiếp ghi tên, trừ điểm chuyên cần.” Du Hàn quay đầu nói với hai người đằng sau.

Cậu tàn nhẫn, không nể mặt ai, mấy nữ sinh không dám phản bác, đành ngậm chặt miệng.

Sau khi nam sinh giải quyết xong vấn đề, cậu chuyển sự chú ý đến cô gái ngồi một mình ở cái bàn trước mắt cậu, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc.

Bối Doanh Doanh nhìn Du Hàn đứng bất động ở bàn học cô, buồn bực —

Bàn tay cậu đột nhiên nắm lấy cạnh bàn cô.

Cô nhìn lên, thấy cậu đang hơi nghiêng người về phía cô, bốn mắt nhìn nhau.

Sắc mặt nam sinh bình tĩnh, giọng nói trầm thấp và thờ ơ như mọi ngày:

"Bạn học, bàn này là bàn dùng chung, không thuộc quyền sở hữu tư nhân nên không được phép dùng."

"Làm phiền cậu trở về chỗ ngồi ban đầu."

———————

Chương 4

edit: Olwen

Vì Du Hàn vào bằng cửa sau, nên hầu hết các bạn khác đều không biết được cuộc nói chuyện giữa cậu và Bối Doanh Doanh.

Sau khi cậu đi, cô gái cụp mắt xuống, chậm rãi dọn dẹp đồ dùng trên bàn.

Cô cúi đầu, giọng nói trầm thấp của nam sinh vẫn vang vọng bên tai cô.

Cô cố gắng hết sức kìm nén nhịp tim đang đập loạn của mình.

Thu dọn đồ dùng xong, cô từ từ đứng lên, đi về bàn cuối tổ ba.

Kỷ Diệu kinh ngạc quay đầu lại: "Sao cậu lại về đây?"

Bối Doanh Doanh giải thích nguyên nhân, Kỷ Diệu gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm vào cô mấy giây, có chút nghi ngờ:

"Doanh Doanh, mặt cậu sao đỏ vậy?"

Đầu cô choáng váng.

"Không, không có gì…" Cô vội cúi mặt xuống, che đi khuôn mặt nóng bừng của mình, vô thức siết chặt quai cặp.

Kỷ Diệu cũng không suy nghĩ nhiều, an ủi cô: "Như vậy thì cậu có

thể yên tâm ngồi ở đây, kệ cho bọn họ nói gì, có bản lĩnh thì bảo lão Trương chuyển chỗ."

Ở bên kia, sau khi đọc sách buổi sáng, Ti Quỳ quay đầu thì phát hiện bàn cuối tổ một đã không thấy bóng người, nhìn xung quanh cuối cùng lại thấy Bối Doanh Doanh ngồi cạnh chỗ của Du Hàn.

Sao cậu ta lại về đó ngồi! Đúng là không biết xấu hổ!

Ti Quỳ tức hộc máu, đứng lên định qua đó hỏi cho rõ, ai ngờ vừa định đi thì bị mấy chị em chặn lại.

Chính là hai nữ sinh vừa bị Du Hàn răn đe đã ngăn lại.

"Cái gì, cậu nói là chính Du Hàn bảo cậu ta về chỗ cũ sao?"

Ti Quỳ cảm thấy không thể tin nổi: "Chuyện nào làm sao có thể!" Du Hàn sao có thể cho phép một nữ sinh ngồi cạnh cậu ấy.

"Tớ không có lừa cậu, chính tai chúng tớ nghe thấy…"

Ti Quỳ còn chưa kịp phản ứng đã thấy Du Hàn từ cửa sau đi vào, cô lập tức xông ra ngăn cậu lại:

"Du Hàn, Bối Doanh Doanh ngồi bên cạnh cậu không phải sẽ làm phiền đến cậu sao? Sao cậu không đồng ý để cậu ấy đổi chỗ? Có phải cậu…"

Đôi mắt cô đỏ lên, giọng nói run run.

Nam sinh nhìn cô mấy giây, ánh mắt lướt qua tia chán ghét, thốt ra mấy chữ —

"Liên quan gì đến cậu?"

Ti Quỳ ngây người.

–

Bối Doanh Doanh đang xem lại bài tập, mắt cô nhìn về phía chiếc ghế bị kéo ra.

Nam sinh ngồi xuống.

Cô dừng bút lại, không nhịn được nhìn thoáng về phía cậu, chỉ thấy sắc mặt cậu lạnh lùng, lông mày rậm mắt đen nhánh ẩn giấu cảm xúc khó đoán.

Ngay cả mới ngồi cùng bàn ngày thứ hai, Bối Doanh Doanh cũng cảm giác được chỗ của cậu áp suất rất thấp.

Cô yên lặng thu hồi ánh mắt, mím môi không dám nói một lời.

Hôm qua lão Trương thông báo, hôm nay sẽ có lớp học mở. Quả nhiên trước giờ vào học một vài người đã bị bắt đi dọn bàn, các giáo viên đến tham dự cũng lần lượt đi vào.

Một lúc sau, có một chú cầm máy quay đi vào. Buổi học hôm nay rất quan trọng, còn quay video.

Chú quay phim đặt máy quay ở giữa lớp học, ông nhìn vào máy quay, đột nhiên vỗ vai Bối Doanh Doanh: "Cô bé, cháu ngồi sát vào bạn cùng bàn được không?"

Cô sững sờ một chút, dè dặt nhìn Du Hàn, cậu vẫn nằm úp mặt ngủ, không nhúc nhích.

Mấy giây sau, cô nhấc mông, nhẹ nhàng kéo kế sang trái.

Di chuyển như một cột mốc quan trọng trong đời —

Năm cm.

Bộ dạng này của cô làm cho chú quay phim bật cười: "Cô bé gáy của cháu muốn lên hình thế sao hahaha, bạn ngồi cùng bàn mà có gì mà xấu hổ, ngồi vào tí nữa đi."

Chú quay phim nói xong, Du Hàn đang nằm hình như bị đánh thức, ngẩng đầu nhìn bọn họ, khẽ cau mày.

"…"

Nữ sinh mặt đỏ bừng, không biết làm như nào, thấy Du Hàn giơ tay lên, mang chồng sách đặt ở giữa bàn dịch vào trong một chút.

Lại nằm ngủ tiếp.

Bối Doanh Doanh đứng dậy ngồi lui vào lần nữa, chú quay phim lúc này mới hài lòng.

Chuông vào học vừa vang lên, lớp học mở chính thức bắt đầu.

"Chào cả lớp, hôm nay chúng ta sẽ học về sơ đồ khối và cấu trúc logic của phép tính, bây giờ mọi người mở sách trang 6, nhìn biểu đồ 1-2…"

Giọng nói của lão Trương cuối cùng cũng khiến cho Du Hàn ngồi dậy, cậu mở cặp ra nhưng không tìm thấy sách toán, lại tìm trong ngăn bàn.

Lúc này toàn bộ học sinh trong lớp im lặng nhìn sách giáo khoa, Bối Doanh Doanh thoáng nhìn nam sinh còn đang tìm gì đó.

Cô nhanh chóng nhận ra cậu đang tìm gì, nhẹ giọng nói: "Cậu… Cậu không mang sách toán à?"

Nghe vậy, tay Du Hàn ngừng lại, cổ phát ra một tiếng "Ừ".

Cậu nhớ lại tối qua khi đọc sách xong thì để luôn trên giường.

Cô thấy vậy mím môi, dùng những ngón tay nhợt nhạt cầm sách ở mép bàn, sau đó đẩy sách về phía cậu.

"Chúng ta có thể xem chung, thầy giáo nói tí nữa sẽ đặt câu hỏi…"

Cô nhìn sách giáo khoa nhưng ánh mắt liếc về phía người Du Hàn đang hướng về phía cô, mắt cậu nhìn vào sách.

Cô thở dài trong lòng, hơi nhếch miệng.

Vì hai người họ ngồi gần nhau hơn bình thường, Bối Doanh Doanh lần nữa ngửi thấy mùi thơm sạch sẽ thuộc về cậu.

Cô vốn cho rằng con trai sẽ có mùi hôi…

Nam sinh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói "Xem đi.", sau đó lấy ra tờ giấy và cái bút viết gì đó.

Bối Doanh Doanh nhìn cậu đang viết một số ký hiệu và công thức mà cô không thể hiểu, nhớ lại những gì hôm qua Kỷ Diệu nói với cô, Du Hàn là người học giỏi toán nhất lớp, mặc dù toàn ngủ trong lớp nhưng điểm vẫn luôn đạt tối đa.

Hâm mộ thật…

Lão Trương bắt đầu giảng bài, Bối Doanh Doanh lấy bút bắt đầu ghi chép, cô biết bản thân học không giỏi môn toán, nên thầy giáo bổ sung ví dụ cô cũng chép lại hết.

Một lúc sau, khi lão Trương giảng đến những ví dụ, cô lại đẩy quyển sách về phía cậu, Du Hàn quay đầu, mắt nhìn quyển sách giáo khoa dày đặc nét bút đỏ, cảm thất kỳ lạ.

Đã lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên cậu thấy có người ghi chép

môn Toán y như học Ngữ Văn.

Lão Trương đang nói về phương pháp giải khác cho ví dụ, cô tiếp tục chép lại, sau khi cúi đầu xuống rồi ngẩng đầu lên, màn hình PPT đã bị lướt sang trang khác.

Cô cau mày nhìn đáp án còn một dòng cuối, cảm thấy có chịu vô cùng, đành phải dựa vào ấn tượng ít ỏi của mình, viết nốt dòng cuối.

Ai ngờ lúc này, bên cạnh vang lên giọng nói nam: "Sai."

Cô nghi hoặc quay đầu, thấy cậu đang nhìn chằm chằm vào chỗ cô đang viết: "Vậy…"

Chỉ thấy nam sinh kéo quyển sách của cô đến trước mặt, cầm bút gạch bỏ toàn bộ lời giải cô vừa viết.

Cô: "!!!"

Trong khi cô còn kinh ngạc, cậu đã viết gì đó ở một chỗ khác trên quyển sách, sau khi biết cong, cậu đẩy quyển sách đến trước mặt cô, ném bút đi:

"Phương pháp của lão Trương quá phức tạp."

Cô thấy cậu đã viết cho cô một vài công thức, các bước làm đơn giản hơn so trước, vô cùng dễ hiểu.

"Cảm ơn, cậu thật lợi hại…"

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, Du Hàn quay đầu lại, thấy trong mắt của cô như có nước, trong nháy mắt có thể gợn sóng, trên má là hai cái lúm đồng tiền.

Cứ như có bút lông quét qua trong lòng cậu.

Cậu lập tức rời mắt sang chỗ khác.

–

Buổi học một ngày kết thúc suôn sẻ, mấy nam sinh đến tìm Du Hàn: "Anh Hàn đi thôi, lát nữa chúng ta đi đâu…"

Sau khi Du Hàn với mấy nam sinh rời khỏi lớp, Bối Doanh Doanh kéo tay Kỷ Diệu nhỏ giọng hỏi: "Cậu có biết quán net nào gần trường không?"

"Cậu muốn đến quán net?"

Bối Doanh Doanh lập tức giải thích cô không đến đấy để chơi. Đêm qua cô đang ở nhà dùng laptop, không hiểu sao tự dưng màn hình bị xanh, cô không dám nói với bố mẹ, vì laptop mới sửa xong. Nhưng hôm nay có việc quan trọng, cô bắt buộc phải dùng máy tính.

Nên mười phút sau, cô cùng Kỷ Diệu đứng trước của quán net, cô có chút bối rối.

Cô lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô đến quán net, cô còn nói với mẹ là đến nhà bạn học.

Cô hít sâu một hơn, dũng cảm đi vào.

Bên trong không u ám như cô tưởng tượng, ánh đèn ấm áp, tràn ngập mùi khói thuốc, tiếng gõ bàn phím lách cách bên tai.

Cô nhìn xung quanh một vòng, đi đến quầy lễ tân.

Lúc này, ở khu vực đồ ăn vặt bên cạnh — "Anh Hàn, anh nói xem ngồi với bạn cùng bàn mới cảm giác như nào? Em cũng muốn làm bạn cùng bàn với con gái." Bàn tay mập mạp của Tăng Đông cầm hai túi hạt dưa.

“Anh Hàn, hôm nay em nghe nói anh không cho bạn cùng bàn đổi chỗ, thật hay giả vậy?” Lạc Phàm ở bên cạnh hỏi.

Hai người mỗi người nói một câu, Du Hàn lấy một tay đập mạnh xuống bàn, nhìn hai người họ, nhíu mày: “Hai bọn mày nói nhiều thật đấy.”

Tăng Đông cười khúc khích, nhìn thoáng qua cô gái đứng ở quầy lễ tân, kinh ngạc dụi mắt.

“Này, nhìn kìa — đó không phải là bạn nữ ngồi cùng bàn anh Hàn sao!”

“Vãi đạn cậu ấy đến đây làm gì…”

Du Hàn nhìn theo tầm mắt của bọn họ, thấy một cô gái đứng ở đó, cúi đầu lấy đồ trong túi của mình, mái tóc đen rối dài qua vai, da trắng môi đỏ, mặt mày sáng sủa.

“Bọn mình qua chào hỏi chứ?” Tăng Đông và Lạc Phàm cười bước đến: “Bạn học Bối, thật trùng hợp.”

Bối Doanh Doanh nghe thấy ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Giây tiếp theo, cô nhìn thấy Du Hàn cầm cốc nước đi đến, đầu cô không còn nghĩ được gì.

Cậu ấy sao cũng ở đây…

Cô và Du Hàn bốn mắt nhìn nhau, người kia thản nhiên rời mắt đi, coi như không thấy cô, lấy điện thoại ra quét mã.

Cậu ấy đã nhìn thấy cô đến đây, nếu người nhà cô biết…

Cô gái cúi đầu lo lắng, trong lòng loạn nên như núi lửa phun trào.

Cô quay mặt đi không dám nhìn cậu, dì quản lý mạng ở quán thấy cô đứng đã lâu, nghi ngờ hỏi: "Cô gái, muốn lên mạng à?"

"Đúng ạ, đúng ạ." Cô vuốt điện thoại, giọng nói nhẹ nhàng: "Cháu lần đầu tiên tới, không biết…"

Sau khi dì quản lý mạng giải thích, cô nhanh chóng đưa thẻ căn cước: "Làm phiền giúp cháu thanh toán dùng hai giờ, cảm ơn ạ."

Cô đếm tiền, Tăng Đông nói với bọn Du Hàn: "Chờ chút, em đi lấy túi hạt điều cay."

"Cậu có thể ăn…"

Người dì xác nhận xong trả lại thẻ căn cước cho cô, vừa định nói thì cô đã cầm đồ quay người chạy vào sảnh, chạy nhanh hơn cả thỏ…

Bối Doanh Doanh tìm đúng chỗ ngồi ngồi xuống, bật máy tính, sau đó nhìn vào cửa sổ hiện lên, vẻ mặt bối rối.

Mật khẩu tài khoản là gì??

Cô bối rối lên mạng tra, sau đó: "…"

Cô đứng dậy lần nữa đi đến quầy lễ tân, phát hiện bọn Du Hàn còn chưa đi!!

Dì quản lý mạng thấy cô, vừa bất lực vừa buồn cười: "Cô gái, chạy cái gì vậy? Mật khẩu còn chưa có nói."

Du Hàn đang ở đây đợi Tăng Đông, quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh, ánh mắt không thể tin được.

"…"

Cô và cậu đối mặt lần hai.

Xấu hổ quá đi QwQ.

–

Sau khi có được mật khẩu, cô cuối cùng cũng có thể lên mạng. Cô cắm USB vào, đăng nhập Wechat, gửi mấy tệp tài liệu bên trong cho ai đó.

Người bên kia nhận được tài liệu của cô, nhanh chóng trả lời: "Cô* Doanh Nhiêu, đã nhận được bản thảo, cảm ơn."

**Bản gốc tác giả viết là 老师(lão sư) kiểu kính trọng ý. Nhưng mình để là "cô" nhé!*

Cô lại vào Weibo, rất nhiều tin nhắn hiện lên, MV mới nhất "Phố xá sầm uất" của cô có gần mười nghìn bình luận.

"Những lời do Nhiêu Nhiêu viết khiến tôi phải khóc QAQ."

"Cực kỳ êm tai, rất có hàm súc, mọi người xem bao nhiêu lần rồi?"

"Khi đạt mười triệu người hâm mộ, có phúc lợi như lộ mặt không [kích động]?"

Bối Doanh Doanh giấu tất cả mọi người, thân phận khác của cô – người viết lời bài hát. Từ nhỏ đến lớn, đặc biệt là sau khi gặp tai nạn, cô rất thích việc viết những câu từ để miêu tả thế giới khép kín trong lòng mình, dù đi trên đường hay đang tắm giặt thì đều có linh cảm phát ra. Cô tự đặt cho mình tên "Doanh Nhiêu", chữ Nhiêu là chữ cô chọn được khi bắt đầu viết lời.

Sau khi cô đăng những lời cô viết lên mạng, rất nhiều người cũng xúc động, bắt đầu theo dõi cô. Có công ty thu âm nhìn thấy tiềm

năng của cô, họ đã liên hệ với cô để hợp tác.

Cho đến giờ, cô đã viết lời cho rất nhiều bài hát, trước đó có bộ phim nổi tiếng "Ngôi nhà trong trái tim tôi", lời của bài hát chủ đề chính cô là người viết.

Cô chưa bao giờ lộ mặt, chưa từng tham gia các hoạt động, cư dân mạng luôn tò mò và suy đoán về cô, có cả tốt lẫn xấu.

Những lúc như thế, Bối Doanh Doanh đều không để ý.

Cô chỉ muốn viết những gì cô muốn.

Sau khi giải quyết xong, cô nhìn bốn phía tìm một người, cuối cùng thấy Du Hàn đang ngồi trước máy tính cách cô mấy bàn.

Từ góc nhìn của cô, cậu cũng đang chuyên tâm gõ máy tính, vẻ mặt thờ ơ.

–

Hơn một tiếng sau, thấy bọn người Du Hàn đứng lên, cầm cặp đi đến cửa, Bối Doanh Doanh lập tức tắt máy tính đi theo.

Ra khỏi quán net, Tăng Đông và Lạc Phàm khoác vai nhau, nhìn nam sinh bên cạnh.

"Anh Hàn, đi uống rượu với bọn em đi, em mời?"

Du Hàn đeo cặp, một tay đút túi, mắt nhìn màn đêm đen thui bên ngoài.

"Không được, tao phải về."

Tăng Đông và Lạc Phàm đã sớm quen với tính cách của Du Hàn, cậu lạnh lùng và lầm lì, thậm chí cho dù là bạn bè, cũng không đoán

được suy nghĩ của cậu.

Sau khi hai người rời đi, Du Hàn đi bộ đến trạm xe buýt.

Ánh đèn ven đường chập chờn trong màn đêm, xe cộ qua lại tấp nập, đèn neon nhấp nháy.

Bối Doanh Doanh đi sau lưng cậu năm mét, cô nhìn bóng lưng gầy gò của cậu, suy nghĩ lan man.

Sau đó nghĩ tới gì đó, cô bước nhanh, đuổi kịp cậu.

"Bạn học Du —"

Giọng cô gái từ phía sau vang lên, Du Hàn dừng lại, quay người.

Bối Doanh Doanh thấy cậu dừng lại, cũng lập tức dừng lại, đứng trước mặt cậu cách khoảng một mét.

"Có chuyện gì sao?" Giọng nói cậu có chút mệt mỏi.

Giọng nói cao cao vang lên trước mặt, Bối Doanh Doanh bối rối nắm chặt đầu ngón tay, cắn chặt môi dưới, giọng nói nhẹ nhàng:

"Hôm nay tớ đến quán net… cậu có thể không nói cho người nhà tớ biết được không?"

Cô lo lắng Du Hàn vô tình nói với mẹ của cậu, cuối cùng truyền đến tai Viên Man Hà, chắc chắn người nhà sẽ ép hỏi cô đến quán net làm gì.

Nam sinh nghe vậy, im lặng vài giây, nhàn nhạt nói:

"Chúng ta quen nhau à?"

Cậu nói xong, quay người tiếp tục đi về phía trước, Bối Doanh

Doanh nhìn bóng lưng lạnh lùng của cậu, đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cậu đối với cô, chắc là không có ấn tượng gì.

Quả nhiên hầu hết mọi người đều không thể nào thích cô.

Bất kể là bố, hay là bạn học.

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, một lúc sau hít mũi, tiếp tục đi về phía trước.

Vì không muốn làm bố mẹ nghi ngờ, cô không để tài xế trong nhà đến đón, mà tự bắt xe buýt về nhà. Đến trạm xe buýt, cô thấy Du Hàn đã ngồi đợi sẵn, cô nhìn biển báo trạm xe, tìm thấy xe mình muốn ngồi, cô đứng cách xa chỗ cậu đang ngồi.

Một lúc sau, xe buýt số năm cuối cùng cũng đến, vì không mang tiền lẻ, cô liền mở Alipay và lên xe.

Trên xe có khá nhiều người, Bối Doanh Doanh đang đi ở trước, Du Hàn cách một người, đi sau lưng cô.

Nhưng không ngờ khi cô quét mã, máy báo "Mã quét không hợp lệ."

Thử vài lần vẫn không được.

Giọng nói thiếu kiên nhẫn của ông bác phía sau vang lên: "Cháu gái, để người khác quét trước cho."

"Xin lỗi…" Cô đỏ mặt, lập tức tránh sang một bên, trong xe vốn đông người, lúc này thân hình nhỏ bé của cô bị ép đến nỗi không thể nhúc nhích.

Vì phải trả tiền, nên cô chỉ có thể đứng cạnh bác tài xế, ông bác phía sau thấy cô cản đường, còn lườm cô một cái.

Cô cúi đầu xuống, lo lắng nhìn điện thoại, cô nhìn thấy Du Hàn đang đi lên phía trước, lấy điện thoại ra quét mã.

"Quét mã thành công —"

Cô ngẩng đầu, tình cờ cậu cũng đang nhìn cô.

Cô đang đấu tranh xem có nên nhờ cậu giúp hay không, chỉ thấy nam sinh thu hồi ánh mắt.

Lời nói lên miệng lại bị cô nuốt vào, đang định cúi đầu xuống, thì thấy cậu một lần nữa đưa điện thoại đến máy quét mã, quét thành công một lần nữa.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Du Hàn tiến lại gần cô thêm một bước, chặn dòng người chen chúc lên xe phía sau —

Cúi xuống nhìn cô, giọng nói vẫn trầm thấp như mọi ngày:

"Vào trong đi."

Chương 5

edit: Olwen

Bối Doanh Doanh và Du Hàn bị đám đông ép vào giữa xe, cô nắm chặt tay vịn, còn cậu dùng một tay nắm chặt thanh ngang phía trên, nghiêng người trước mặt cô.

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn cậu, cố gắng nói to: "Cảm ơn cậu chuyện vừa nãy nhé… Về nhà mình sẽ trả lại tiền cho cậu."

Cô ngàn vạn lần không nghĩ tới cậu sẽ giúp cô.

Nam sinh nghe vậy, cúi đầu xuống gặp đôi mắt sáng ngời của cô, rồi đưa mắt sang chỗ khác.

"Không cần."

Cô còn muốn nói tiếp, nhưng Du Hàn chỉ để lại cho cô ánh mắt lạnh lùng, quai hàm góc cạnh, cô xấu hổ cúi đầu, đành bỏ cuộc.

Xe bắt đầu di chuyển, dừng thêm mấy trạm, người trên xe ngày càng nhiều, trong xe chật chội làm hai người đứng gần nhau hơn.

Nhịp tim Bối Doanh Doanh bất giác đập nhanh hơn, nhiệt độ trên mặt cô cũng tăng theo, giống như đang đỏ bừng.

Không ngờ xe đột nhiên phanh gấp, cơ thể cô hướng về phía trước, đụng vào người Du Hàn.

Cô sợ hãi lập tức lùi lại: "Xin lỗi…"

Cô ngẩng đầu nhìn thấy cậu cau mày, trong lòng khó chịu, cụp mắt xuống tay cầm chặt tay vịn hơn.

Thật xấu hổ…

Mà trong đầu Du Hàn lúc này —

Sự đụng chạm mềm mại vừa rồi còn chưa tiêu tan, trong lòng hiện lên một tia khô nóng, trầm mặc nhìn ra bên ngoài xe.

–

Xuống xe, hai người đi vào khu biệt thự, Bối Doanh Doanh đi phía sau, giữ khoảng cách với cậu.

Vào nhà, cô đang ở cửa thay giày, một giọng nữ lạnh lùng vang lên:

"Sao mày lại về cùng Du Hàn?"

Cô run lên vì sợ, ngẩng đầu thấy Bối Sơ Nhan cầm cốc nước, đứng trước cửa phòng khách, nhìn cô với ánh mắt dò xét.

Bối Sơ Nhan đọc sách xong, đi ra ban công hóng gió, tình cờ thấy hai người họ một trước một sau đi vào, mặc dù không nói chuyện, nhưng cô vẫn cảm thấy rất kỳ lạ.

Bối Doanh Doanh hoảng sợ, cúi đầu không dám nhìn vào mắt của chị gái: "Không phải, chỉ là trùng hợp thôi."

"Nghe mẹ nói… bây giờ mày học lớp ba?"

"Đúng vậy."

Bối Sơ Nhan cau mày, trong lòng lần nữa có cảm giác khó chịu lan

ra.

"Vậy mày biết Du Hàn đúng không? Cậu ta cũng học lớp ba." Bối Sơ Nhan thăm dò lần nữa.

Bối Doanh Doanh khẽ gật đầu một cái.

Mắt Bối Sơ Nhan hiện lên một tia kích động, giọng nói của cô dần trầm thấp: "Mày nên tránh xa cậu ta ra, cậu ta không phải người tốt đâu, mày còn chưa biết gì về cậu ta sao?"

Bối Doanh Doanh ngẩn người.

"Bố cậu ta là một tên nghiện rượu và mê cờ bạc, trước khi đến nhà chúng ta, bố cậu ta hở ra là đánh mẹ con cậu ta. Mày nghĩ một đứa trẻ lớn lên trong gia đình như thế, tính cách có thể bình thường sao? Tuy bố cậu ta đã chết, nhưng cha truyền con nối, thấp hèn và bạo lực, cậu ta từng đánh một nam sinh đến mức phải nhập viện, chắc mày cũng chưa biết đâu."

Bối Sơ Nhan lạnh giọng cười: "À, cậu ta còn từng ăn trộm đồ trong nhà, nếu không phải mẹ cậu ta cầu xin mẹ chúng ta không đuổi bọn họ đi, thì nhà ta đã trực tiếp đưa cậu ta đến đồn cảnh sát rồi."

Bối Sơ Nhan nhếch miệng, đi tới gần cô, sờ sờ đầu cô, giọng nói dịu dàng mấy phần:

"Doanh Doanh ngu ngốc, đừng trách tao không nhắc nhở mày."

Bối Sơ Nhan quay người lên tầng, bỏ lại Bối Doanh Doanh đang kinh ngạc.

Du Hàn thực sự là loại người như vậy sao…

Nhưng những gì cô nghĩ về cậu, đều không phải như thế.

Hay là, cô hoàn toàn chưa biết con người thật của cậu ấy?

–

Thứ năm đến bàn Bối Doanh Doanh trực nhật, giữa tiết hai và tiết ba buổi sáng có giờ ra chơi, may sáng nay không tập thể dục giữa giờ, nên mọi người được ra chơi rất lâu.

Sau khi hết giờ, đại diện lớp Ngữ Văn đi đến, nói với Du Hàn: "Thầy chủ nhiệm bảo cậu mang bài tập về nhà xuống."

Du Hàn làm xong bài tập, đứng dậy rời đi, lúc này lớp phó lao động đến tìm Bối Doanh Doanh, bảo cô quét lại lối đi giữa tổ một và tổ hai, trên mặt đất có rất nhiều rác.

Bối Doanh Doanh đi quét, lúc này có rất nhiều bạn học nằm trên bàn ngủ bù, lúc cô quét đều cố gắng để không chạm vào bàn của mọi người.

Ti Quỳ ngồi ở tổ hai, cô cũng đang úp mặt xuống bàn để ngủ, có mấy bạn học đi qua, làm rơi túi mỹ phẩm của cô.

Mấy phút sau, cô tỉnh lại, uống nước xong đang định bôi lại son, phát hiện túi mỹ phẩm của mình đã rơi trên mặt đất.

Cô nhanh chóng nhặt túi mỹ phẩm lên, kiểm tra bên trong, nhíu mày, to giọng: "Ai làm túi mỹ phẩm của tao rơi xuống đất?"

Mấy chị em xung quanh nhìn lại, mấy cô biết mấy đồ mỹ phẩm này chính là bảo bối của Ti Quỳ, nhìn dáng vẻ này, nhất định đang rất tức giận.

Mọi người để nói không có để ý đến, cũng không ai thừa nhận, lúc này có người nói:

"Tớ vừa thấy Bối Doanh Doanh quét lớp ở chỗ này, có lẽ là cậu ấy

làm rơi.”

Bạn ngồi cùng bàn Ti Quỳ, Liên Lâm cũng hùa theo: “Đúng vậy, rất có khả năng, Ti Quỳ với cậu ta có mâu thuẫn, có lẽ là nhân cơ hội để trả thù.”

“Đúng thế Ti Quỳ, có khi cậu ta ỷ vào Du Hàn nên mới có lá gan lớn như thế.” Một người chị em khác tên Liễu Tuyết cũng hùa theo nói.

Bị ấy chị em thổi gió bên tai, bản thân Ti Quỳ cũng thấy Bối Doanh Doanh cũng không vừa mắt, giờ nhắc đến Du Hàn cô càng tức hơn.

Bối Doanh Doanh quét xong rửa tay về lớp, phát hiện trong lớp rất nhiều người quay đầu nhìn cô, ánh mắt khó nói, thì thầm bàn tán.

Cô còn đang nghi ngờ, Liên Lâm đã đi đến, giọng nói ra lệnh.

“Bối Doanh Doanh, Ti Quỳ tìm cậu.”

Bối Doanh Doanh lòng đầy nghi ngờ đi đến tổ hai, Ti Quỳ ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn cô, cười lạnh một tiếng, chỉ vào túi mỹ phẩm.

“Là mày làm rơi đồ của tao xuống đất đúng không?”

Đầu Bối Doanh Doanh nhất thời hoang mang, không hiểu Ti Quỳ đang nói gì.

Liên Lâm và Liễu Tuyết hừ nhẹ, mỉa mai: “Mày còn không thừa nhận? Vừa rồi mọi người đều thấy mày ở đây quét lớp, Ti Quỳ tỉnh dậy thì thấy túi mỹ phẩm đã nằm dưới đất, không phải mày còn có thể là ai?”

“Tao thấy mày là ỷ vào Du Hàn muốn dẫm lên đầu Ti Quỳ, mày không tự soi gương xem, mặt thật là dày.”

“Đúng vậy, mày đố kỵ Ti Quỳ lớn lên xinh đẹp, cho nên mượn cơ hội

để trả thù.”

Hai người mỗi người một câu, đem Bối Doanh Doanh thành mục tiêu để công kích, làm cho cô không có đường thoát.

Cuộc nói chuyện của bọn họ đã thu hút sự chú ý của các bạn trong lớp, không ít người thò đầu vào hóng chuyện, không ai biết bạn học mới này làm gì mà chọc đến tiểu nữ thần.

Những nữ sinh khác thấy cảnh này, muốn nói thay Bối Doanh Doanh, những họ đều sợ đám Ti Quỳ trả thù, nên chỉ dám im lặng.

Bọn họ biết Ti Quỳ có hai giới hạn cuối cùng, một là ngoại hình, hai là Du Hàn. Chỉ cần động đến cô, đều không có kết cục tốt đẹp.

Cậu ta và mấy người chị em của mình, sẽ xé xác bạn trong vài phút.

Những lời buộc tội khiến cho mặt Bối Doanh Doanh trắng bạch, cô lắc đầu: “Không phải tớ…” Lúc cô quét lớp không hề nhìn thấy túi mỹ phẩm.

Ti Quỳ nhìn dáng vẻ Bạch Liên Hoa yếu ớt của cô, càng thêm tức giận, đứng lên, lấy tay đẩy mạnh vào vai cô —

“Mày biết giả vờ ngây thơ thật đấy. Vì bọn nam sinh thích dáng vẻ này đúng không? Bọn tao quả thật không thể sánh bằng.”

Cô loạng chạng lùi về sau một bước, tiếng cười nhạo của người bạn vang lên, làm cho mắt cô đỏ hoe.

Bối Doanh Doanh nghe thấy, cụp mắt xuống, bấm chặt đầu ngón tay không còn chút máu.

Cùng lúc đó, Du Hàn từ phòng giáo viên đi lên, chưa kịp vào lớp, đã bị Tăng Đông và Lạc Phàm chặn ngoài hành lang: “Anh Hàn, anh đến vừa đúng lúc, cô gái nhỏ ngồi cùng bàn với anh bị bắt nạt!”

Vẻ mặt Du Hàn cứng lại, giọng điệu bình thản: "Liên quan gì đến tao."

"Đương nhiên có liên quan đến anh, anh biết ai bắt nạt cậu ấy không? Chính là tiểu nữ thần!"

"Mấy hôm trước không phải anh đuổi tiểu nữ thần đi sao, giờ cô ấy tìm bạn cùng bàn của anh để trút giận! Cô ấy bảo Bối Doanh Doanh đổi chỗ, ai biết anh lại bảo cô ấy trở lại chỗ cũ, giờ thì hay rồi, Bối Doanh Doanh tội nghiệp sẽ trở thành mục tiêu bị nhắm vào…"

Lạc Phàm hất cằm về phía lớp đang náo nhiệt: "Đúng vậy, tiểu nữ thần khăng khăng cho rằng Bối Doanh Doanh vứt đồ của cậu ấy xuống đất, hiện đang cùng đám bạn chất vấn Bối Doanh Doanh, ngay cả một người đàn ông như tôi nhìn còn không chịu được."

Du Hàn nhắm mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái mắt đỏ hoe, ánh mắt ngập tràn vẻ sợ hãi.

"Anh Hàn, anh định không quan tâm thật sao?"

–

Trong lớp, "Ngọn lửa chiến tranh" ngày càng mãnh liệt. Mấy nữ sinh vây quanh nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt bọn họ nhìn Bối Doanh Doanh như từng nhát dao đâm vào cô.

Ti Quỳ thấy cô không có phản ứng, giọng nói càng kiêu ngạo, lấy ra mỹ phẩm trong túi, cầm tới trước mặt cô: "Mày biết mấy nhãn hiệu nào không? Tao nhìn mày là biết ngay mày đều chưa từng nghe qua? Một bảng phấn mắt này có thể mua cho mày nguyên cả bộ quần áo, mày đủ tiền không."

Một nam sinh bên cạnh nhìn không nhịn được: "Ti Quỳ, có thể là hiểu lầm…"

Nam sinh còn chưa nói hết, ánh mắt của Ti Quỳ đã liếc tới: "Tao hiểu lầm cái gì?" Cô hất cằm:

"Nó hôm nay nhất định phải xin lỗi tao, nếu không thì chuyện này chưa kết thúc đâu."

Việc đổi chỗ ngồi lần trước có thể thấy Du Hàn có cái nhìn khác về cậu ta, lần này nhất định phải để xem Bối Doanh Doanh mất mặt chút xem cậu ta nói gì, nếu không lần sau cậu ta lấy mất túi mỹ phẩm thì sao?

Cô nói được làm được.

Thấy nữ sinh mãi không nói gì, Ti Quỳ cuối cùng không còn kiên nhẫn: "Mày bị câm à?"

Cô giơ tay đang định đẩy Bối Doanh Doanh một cái —

Một bóng dáng mảnh khảnh kéo Bối Doanh Doanh ra sau, đứng trước mặt cô.

Du Hàn nhìn về phía Ti Quỳ, mặt lạnh như băng, mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng, mang theo cảm xúc chán ghét.

Chương 6

edit: Olwen

Mấy bạn học xung quanh nhìn người đột nhiên xuất hiện, há hốc mồm kinh ngạc.

"Du Hàn sao lại đến đây!"

"Mẹ nó chuyện gì đang diễn ra vậy…"

Bối Doanh Doanh đột nhiên thấy trước mặt cô có bóng lưng, kinh ngạc ngẩng đầu, thấy vẻ mặt căng thẳng của Du Hàn.

Nam sinh quay đầu, mắt nhìn thấy đôi mắt ướt sũng của cô, mắt sững sờ trong giây lát.

Cậu cau mày, nói với cô: "Bối Doanh Doanh, giáo viên tiếng Anh bảo cậu xuống tầng tìm cô."

Cô ngẩn người phản ứng lại, cậu ấy đang muốn giúp cô giải vây.

Ti Quỳ trong mắt kinh ngạc, không ngờ Du Hàn sẽ đứng ra bảo vệ Bối Doanh Doanh —

Mũi cô chua xót, lập thức đổi thành giọng nói nhẹ nhàng lê hoa đái vũ*: "Du Hàn, là Bối Doanh Doanh làm rơi đồ của tớ, còn không thèm nói xin lỗi, đúng lúc cậu đến đây, cậu nhất định sẽ giúp tớ phân xử, đúng không?"

**Lê hoa đái vũ: xuất phát từ Trường hận ca (Bài thơ nói về Dương Ngọc Hoàn – Dương Quý phi) của Bạch Cư Dị. Ban đầu vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Nhưng sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái. (Theo cloverdane)*

"Không phải tớ…"

Cô bị buộc tội liền lắc đầu, còn chưa kịp giải thích, nam sinh quay đầu nhìn Ti Quỳ, lạnh lùng ngắt lời cô.

"Tôi với cậu có quan hệ gì sao, phải giúp cậu phân xử?"

Ti Quỳ nghẹn họng: "Tớ…"

"Nếu cậu đã muốn phân xử, vậy giờ có thể đi tìm giáo viên chủ nhiệm xem lại camera, camera so với tôi còn có sức thuyết phục hơn nhiều."

Lời nói bóng gió của Du Hàn, tất cả mọi người có mặt lúc này đều nghe thấy.

Điều này có nghĩa là cậu nghĩ Bối Doanh Doanh vô tội?!

Ti Quỳ nắm chặt tay, trở nên kích động: "Du Hàn, cậu có ý gì, cậu cho là tớ đổ lỗi cho cậu ta sao?"

Lúc này, Lạc Phàm ở đâu chui ra, nhếch miệng cười, bất lực nói: "Ti Quỳ, cậu nói mà không có bằng chứng như vậy, thật quá đáng với bạn học mới, anh Hàn của chúng tôi không nhìn được nữa. Hơn nữa cậu là tiểu nữ thần của lớp, hung hăng ép hỏi như vậy còn chưa đủ sao?"

Sắc mặt Ti Quỳ cứng đờ, tự biết đó là vô lý, lúc này một nữ sinh sợ hãi đứng dậy: "Ti Quỳ, hình như vừa rồi là tớ không cẩn thận làm rơi túi mỹ phẩm của cậu, lúc đó tớ vội đi thu bài tập về nhà để nộp cho giáo viên, có lẽ là tớ sơ ý làm rơi, thật xin lỗi…"

Ti Quỳ bị chấn động hoàn toàn không nói nên lời.

Cô hít sâu một cái, quay người muốn rời đi, nhưng Du Hàn gọi cô lại: "Cậu không có gì muốn nói à?"

"… Nói gì?"

"Xin lỗi."

Đầu cô choáng váng, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có người bảo cô xin lỗi người khác, mấu chốt lại là nữ sinh như Bối Doanh Doanh!

Cô cắn môi, nước mắt lưng tròng, cô bắt gặp khuôn mặt sa sầm và ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn, tay nắm thành nắm đấm, cuối cùng một vài từ phát ra từ cổ họng:

"Xin lỗi… là do tớ hiểu lầm."

–

Bối Doanh Doanh từ phòng giáo viên trở về lớp, lúc này mọi người tiếp tục bận rộn như chưa có gì xảy ra.

Du Hàn cũng ở chỗ của mình.

Cô hít một hơi thật sâu, bước đến, ngồi xuống tìm gì đó trong cặp, tìm thấy một thứ.

Cô mím môi, vuốt hộp được đóng gói, cụp mắt xuống đấu tranh hồi lâu, cuối cũng lấy được dũng khí —

Cô nghiêng người sang, bỏ hộp lên bàn, nhẹ nhàng đẩy đến bên cạnh quyển sách của Du Hàn.

Nam sinh quay đầu, nghe thấy cô nhẹ nhàng nói:

"Du Hàn, cảm ơn cậu giúp tớ chuyện vừa nãy… Còn cả về chuyện xe buýt tối qua nữa, hộp bánh quy này là cho cậu, là mẹ tớ làm, ăn rất ngon."

Cô nói xong, khẽ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô không biết người khác nghĩ về cậu như thế nào, nhưng sau khi chung sống mấy ngày nay, cậu cho cô cảm giác cậu không phải người xấu, chỉ là cậu có chút lạnh lùng, nhưng khi cô gặp chuyện, cậu cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Nam sinh nhìn bánh quy, sững sờ một lúc, thu hồi ánh mắt cực kì lạnh nhạt.

"Không cần."

Cuối cùng, cậu bổ sung thêm một câu: "Tớ không thích ăn ngọt."

"Thôi vậy."

Lúc này Kỷ Diệu quay lại, nhìn về hộp trong tay cô, như vớ được vàng: "Doanh Doanh, đây là bánh quy sao?"

"Ừ, cậu thử đi." Cô mở hộp ra đưa bánh cho Kỷ Diệu, bạn ngồi cùng bàn Kỷ Diệu cũng vui vẻ quay xuống lấy mấy cái.

"Ngon thật —"

Bối Doanh Doanh cong mày: "Các cậu thích tớ sẽ mang nhiều hơn, hôm nay tớ chỉ mang một ít, ngày mai tớ sẽ mang thêm cho các cậu." Cô nhìn Du Hàn, cười nói với cậu: "Cậu muốn ăn cũng có thể lấy ~"

Cô cầm cốc nước, đứng dậy đi đến phòng nước, Du Hàn ngồi làm bài, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hộp bánh quy đang mở.

Mấy giây sau, cậu đưa tay lấy một cái.

Chậm rãi bỏ vào miệng.

Cậu ăn xong, mấy giây sau lại ngẩng đầu nhìn về hộp bánh quy.

Lại lấy một cái nữa.

…

Bối Doanh Doanh lấy nước xong trở về, thấy hộp bánh quy trên bàn — không còn gì.

Bối Doanh Doanh bối rối chớp mắt mấy cái, Kỷ Diệu cũng quay lại muốn ăn thêm cái nữa, cô kinh ngạc: "Sao hết nhanh vậy."

Bối Doanh Doanh: "Các cậu ăn nhanh ghê…"

"Không có, tớ mới lấy hai cái."

Bối Doanh Doanh:?

Vừa dứt lời, mắt Du Hàn hơi nheo lại, đặt bút xuống, lạnh nhạt như mọi ngày cầm cốc nước rồi rời khỏi lớp.

–

Trường trung học Nhất Trung thường tổ chức lễ thành lập trường hai năm một lần, năm nay đúng dịp sáu mươi năm thành lập trường, vì thế nhà trường rất chú trọng.

Lễ kỷ niệm diễn ra vào cuối tháng chín, nhưng việc chuẩn bị đã bắt đầu từ lúc khai giảng.

Lễ kỷ niệm lần này được chia thành nhiều thể loại, có cuộc thi dành cho mười ca sĩ đứng đầu trong trường, cuộc thi biện luận, cuộc thi diễn thuyết, ngoài ra còn có đủ loại triển lãm và các hoạt động khác nhau được tổ chức bởi các lớp.

Chuyện này là do Hội sinh viên phụ trách, nhưng nhân lực không đủ, nên thông báo lớp mười và lớp mười một mỗi lớp cử vài bạn tham gia chuẩn bị.

Kỷ Diệu đúng lúc là thành viên của hội, sau khi nhận được thông báo này, cô lên bục giảng hỏi cả lớp xem có ai muốn đăng ký không, nhưng không có ai trả lời.

"Tớ từng làm lớp phó lao động, tớ không làm đâu."

"Tớ không muốn ảnh hưởng đến thời gian học…"

Kỷ Diệu buồn rầu trở lại chỗ ngồi, quay người bĩu môi nói: "Doanh Doanh, làm sao bây giờ, tớ không tìm được người."

"Còn thiếu hai người, tớ phải phụ trách hoạt động của lớp, không đi được." Quy định của trường đã ban hành, đến lúc đó không có ai đi thì cô phải bắt buộc chọn người, không cẩn thận còn làm mất lòng bạn học.

Bối Doanh Doanh suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Vậy tớ đi được không?"

"Cậu, cậu muốn đi thật à?"

Cô gật đầu, cười nhẹ: "Ừ, không phải cậu không tìm được người sao, tớ có thể giúp."

Kỷ Diệu kích động cầm tay cô: "A a a Doanh Doanh cậu là tốt nhất."

–

Cuối cùng quyết định là Bối Doanh Doanh và một nam sinh trong lớp sẽ tham gia hoạt động kỷ niệm thành lập trường. Mấy ngày sau, Bối Doanh Doanh nhận được thông báo là cô được phân công vào ban lễ tân, chủ yếu phụ trách việc đón tiếp khách mời, liên hệ với các học sinh của các cuộc thi, ngoài ra hôm đó còn xếp chỗ ngồi.

Buổi chiều tiết tự học, Bối Doanh Doanh nhận được thông báo đến hội trường để họp.

Cô đi ra khỏi lớp học, một lát sau, nhìn những tòa nhà xa lạ trước mắt, không hiểu sao. Cô không biết đến hội trường như nào.

Lúc này một nam sinh đi ngang qua cô, cô gọi: "Xin chào, bạn học…"

Nam sinh nhìn thấy ánh mắt tìm kiếm của cô, dừng lại, bỏ tai nghe xuống.

"Cậu gọi tôi à?"

"Đúng vậy… tớ muốn hỏi đường đến hội trường như thế nào?"

Nam sinh dáng người thon dài, đeo cặp chéo vai, khuôn mặt đẹp trai, lúc này nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt, hơi sững sờ, sau đó cười khẽ.

"Đúng lúc tôi cũng đến hội trường, để tôi đưa cậu qua đó."

"… Cảm ơn."

Cô đi sau lưng cậu, nhưng nam sinh cố tình đi chậm, cùng sánh vai với cô.

"Cậu đến hội trường làm gì?" Cậu hỏi.

“Đi họp.”

Vì cô nói quá nhỏ, nam sinh bỏ nốt chiếc tai nghe còn lại xuống: “Liên quan tới lễ kỷ niệm thành lập trường hả?”

Cô nghi ngờ nhìn về phía cậu, ban sinh giải thích là cậu cũng đi tham gia: “Đúng rồi, cậu là học sinh mới chuyển đến lớp ba đúng không?”

“Cậu…” Sao cậu ấy biết cô?

“Tôi học lớp hai, trước đó tôi từng gặp cậu rồi.” Mắt nam sinh hơi cong lên, mặt đầy ý cười: “Tôi tên Tiêu Tử Mặc, cậu thì sao?”

“Bối Doanh Doanh.” Cô cụp mắt, vẻ mặt hơi đỏ.

Bối, Doanh, Doanh.

Cậu đọc lại ba chữ này, cười nhẹ nửa ngày.

Thật sự rất đẹp.

–

Đến hội trường, đã có nhiều học sinh đến tham dự cuộc họp, cô tìm được chỗ ngồi, Tiêu Tử Mặc cùng ngồi xuống bên cạnh cô.

Đội trưởng ban lễ tân là phó ban chịu trách nhiệm các việc bên ngoài của Hội học sinh, cậu nói với mọi người: “Hôm nay là buổi họp đầu tiên, lát nữa sẽ có những thành viên khác của Hội học sinh tới.”

Ba phút sau, cửa bị đẩy ra, Bối Doanh Doanh thấy, Du Hàn và một nam sinh khác đi vào.

Du Hàn mặc một cái áo sơ mi trắng sạch sẽ, quần tây đen, đồng phục học sinh đơn giản mà cậu mặc lại có khí chất hơn người khác,

vẻ mặt lạnh lùng, không có ý cười nào trên mặt.

Bối Doanh Doanh biết cậu là Chủ tịch Hội học sinh, nhưng khi nhìn thấy cậu, vẫn sừng sờ một chút.

Phó ban chịu trách nhiệm các việc bên ngoài nhìn thấy Du Hàn, cũng sững sờ: "Cậu đích thân đến đây sao?"

Nam sinh bên cạnh cười: "Chúng tôi vừa họp xong ở tòa hành chính, nhân tiện mời cậu ấy đến xem một chút." Cậu ấy là Phó chủ tịch Hội học sinh.

Bọn họ lại lấy thêm một cái ghế, phó ban chịu trách nhiệm các việc bên ngoài tự nhiên đứng lên, nhường chiếc ghế C* của bàn tròn hội nghị cho Du Hàn.

**C là center, trung tâm.*

Hôm nay có hơn mười học sinh đến tham gia cuộc họp, Du Hàn liếc nhìn mọi người, thấy Bối Doanh Doanh ngồi ngay chỗ đối diện, mà lúc này Tiêu Tử Mặc hơi nghiêng người, hình như đang nói gì đó với cô, khẽ mỉm cười.

Cô đang vô thức nhìn cậu chăm chú, lúc này tình cờ bắt gặp ánh mắt của cậu, trái tim cô bất giác đập loạn nhịp, vội vàng nhìn chỗ khác.

Du Hàn tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào.

Cuộc họp chính thức bắt đầu, phó ban chịu trách nhiệm các việc bên ngoài lên tiếng: "Tôi là đội trưởng của mọi người, Địch Dịch, giới thiệu một chút người này là Chủ tịch Hội học sinh của chúng ta Du Hàn, Phó chủ tịch Hiểu Quang."

Vài nữ sinh lớp mười tham gia cuộc họp nhìn Du Hàn, lộ ra ánh mắt

mê trai.

"Mọi người tự giới thiệu bản thân trước đi, chúng ta làm quen một chút." Địch Dịch cười.

Vì vậy bắt đầu từ người bên cạnh cậu ấy, mọi người lần lượt giới thiệu, đến lượt Bối Doanh Doanh, vì cô nói bé quá, Địch Dịch hỏi: "Cậu tên gì cơ? Nói to lên chút."

"Bối Doanh Doanh…" Cô nói to hơn, nhưng Địch Dịch vẫn nghe không rõ: "Bối cái gì, Bối Y Y?"

Cô bị hỏi nhiều, mặt đỏ lên, Địch Dịch còn muốn hỏi lại, thấy ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn, Hiểu Quang cũng nhìn sang: "Được rồi tiếp tục người khác đi, bắt nạt con gái vì nói nhỏ à, để danh sách trên mặt bàn làm gì."

Địch Dịch cầm danh sách lên nhìn, xấu hổ sờ đầu: "Xin lỗi, Bối Doanh Doanh đúng không, người tiếp theo đi."

Giới thiệu hết một lượt, Địch Dịch bắt đầu nói về việc sắp xếp công việc ở lễ kỷ niệm, cô được phân công vào nhóm thi hát và thi diễn thuyết của trường, Tiêu Tử Mặc cũng được phân công vào nhóm cô.

Bối Doanh Doanh đang nghe, đột nhiên cảm thấy bụng rất đau, cô cau mày, cố chịu.

–

Cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt rời khỏi phòng họp, Bối Doanh Doanh nhanh chóng tìm nhà vệ sinh, nhưng đi vệ sinh xong cô vẫn thấy rất khó chịu, cô đi rửa tay, cô thoáng thấy Du Hàn bước ra từ nhà vệ sinh nam bên cạnh.

Nam sinh nhìn cô một cái, không nói gì, rửa tay xong đi ra ngoài, sau lưng vang lên tiếng nữ sinh nhẹ nhàng mềm mại: "Du Hàn —"

Cậu quay đầu, cô gái bước đến, giọng hơi run:

"Cậu… cậu cho tớ mượn điện thoại được không? Điện thoại tớ hết pin…"

Đập vào mắt Du Hàn, là đôi má nhợt nhạt cô gái, trán cô lấm tấm mồ hôi, cô khẽ cau mày, dáng vẻ trông rất khó chịu.

Cậu cau mày: "Cậu sao thế?"

"Bụng tớ hơi đau." Đột nhiên một cơn đau ập đến khiến cô hít vào một hơi lạnh.

Cậu lấy điện thoại ra, đưa cho cô, cô cầm điện thoại gọi cho Viên Man Hà. Viên Man Hà nghe vậy, bảo cô lập tức tìm một chỗ nghỉ ngơi, bà lập tức đến trường.

Kết thúc cuộc gọi, cô trả điện thoại cho cậu, đau đớn dựa vào tường ngồi xổm xuống, co người thành một quả bóng nhỏ: "Cảm ơn cậu, mẹ tới nói đến đón tớ ngay, cậu về trước đi…"

Du Hàn cúi đầu nhìn cô: "Cậu định ngồi xổm mãi sao?"

Cô không trả lời.

Cậu ngoảnh mặt, nhìn xung quanh, mấy giây sau, chợt nói: "Đi thôi, tớ đưa cậu đi tìm chỗ nghỉ ngơi."

Cô ngẩng đầu nhìn ảnh, mắt có chút nghi ngờ.

Cậu gặp ánh mắt của cô, thấy cô có vẻ ngu ngơ, mãi không có phản ứng.

Thế là nam sinh ngồi xổm trước mặt cô, thở dài bất lực, giọng nói nhẹ đi một chút —

"... Đứng lên được không?"

Chương 7

edit: Olwen

Bối Doanh Doanh nhìn theo hành động ngồi xổm xuống của cậu, sau đó cô phục hồi lại tinh thần, chớp mắt, gật đầu.

Cô chống tay vào bức tường sau lưng, đứng lên một cách khó khăn.

Nhưng tay ra nhiều mồ hôi, cô trượt tay, suýt ngã xuống đất, nam sinh dùng một tay vững vàng đỡ cô —

Theo đà ôm cô vào lòng.

Đầu cô ngay lập tức áp vào ngực của cậu, mùi thơm lạnh lẽo trên người cậu xông vào mũi cô.

Đầu óc cô cứng đờ, tim đập nhanh, mặt đỏ bừng.

Nam sinh cầm cổ tay cô không buông, nhìn cô, giọng khàn khàn hỏi:

"Có thể đi được không?"

Cô cụp mắt không dám nhìn cậu, lông mi khẽ run run, do dự một chút rồi gật đầu.

Lúc này cậu mới buông tay cô ra.

Nam sinh đi ở phía trước, cô đi theo phía sau, vì quá đau, cô đi từng bước nhỏ, sợ bị ngã.

Cậu quay đầu nhìn cô, rồi quay đầu lại, đi chậm lại.

Quay lại phòng họp, Hội học sinh thường họp ở đây, Du Hàn lấy chìa khóa, mở cửa bật đèn, để cô đi vào.

Cô tìm một cái ghế ngồi xuống, khi quay đầu thấy Du Hàn để cửa mở, cũng vào trong, ngồi đối diện cô.

"Cậu… không về sao?" Cô nói khẽ.

Nam sinh ngước mắt, giọng nói bình thản:

"Bình thường khi phòng họp không có người của hội, người ngoài không thể tùy tiện vào."

"Cảm ơn cậu, làm mất thời gian của cậu rồi." Cô mím môi bị khô, lấy cốc nước trong cặp ra, nhưng uống hai hớp thì hết.

Cô nuốt cổ họng khô khốc, khó chịu một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi người đối diện: "Gần đây có chỗ nào có nước nóng không?"

Cô nghe Kỷ Diệu nói trường học lắp máy lọc nước ở nhiều nơi, để học sinh có thể lấy nước.

Du Hàn nhìn cô mấy giây, không nói gì, đứng dậy, cầm bình nước trên bàn, đi ra ngoài phòng họp.

Cô cảm thấy lòng rất ấm áp, nhưng lại cảm thấy xấu hổ, vì cô luôn gây phiền phức cho cậu.

Một phút sau, nam sinh cầm bình nước nóng trở về, sau khi đun xong, cậu lấy chiếc cốc trong tủ ra, rót một nửa rồi đặt trước mặt cô.

"Cảm ơn…" Nước vừa đun khói nghi ngút, cô nhẹ nhàng thổi, sau đó

cô thoáng thấy một chai nước suối đặt bên cạnh.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, thấy cậu đã ngồi lại chỗ đối diện.

Toàn bộ quá trình không nói một câu nào.

Cô cũng tự hỏi là cậu lấy nước suối ở đâu trong thời gian ngắn như vậy, quay đầu thì thấy một cái hộp nằm dưới đất ở cửa.

Cậu sợ nóng quá cô không uống được, nên cho cô một chai nước để đổ thêm vào…

Cô bất giác nhìn về phía đối diện, đèn trong phòng chiếu vào mặt nam sinh, cậu mím chiếc môi mỏng, sống mũi rất thẳng, từng đường nét trên khuôn mặt đẹp như tượng khắc, cổ áo sơ mi hơi mở rộng, hở ra chiếc cổ trắng.

Vừa có nét kiêu ngạo của nam sinh, vừa có sự trưởng thành của đàn ông.

Cô đang muốn thu lại ánh mắt, đúng lúc nam sinh chuyển ánh mắt từ điện thoại sang mặt cô, bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó cô nhìn —

Nam sinh đứng dậy lần nữa, đi về phía cô.

Cô hồi hộp trong lòng, mặt đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu uống nước che đi sự xấu khổ khi nhìn lén, nhưng cậu ngày càng đến gần, cô hoảng hốt nói: "Tớ chỉ…"

Cô còn chưa nói xong, nam sinh đưa điện thoại ra trước mặt cô.

"Điện thoại."

"…"

Cô thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy, là số điện thoại của Viên Man Hà, bà nói có thể sẽ đến muộn một chút, bị tắc đường, hỏi cụ thể xem cô đang ở đâu.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, cô trả điện thoại cho cậu.

Hai người ngồi trong phòng họp, cách một bàn hội nghị, không ai nói gì.

Cô nằm úp mặt trên bàn định chợp mắt một tý, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Cô ngẩng đầu, thấy Bối Sơ Nhan đứng ở cửa, không tin được mở to hai mắt.

"Chị?"

Bối Sơ Nhan vừa tan học thì nhận được điện thoại của mẹ, nói Bối Doanh Doanh bị đau bụng trong người không thoải mái, mẹ nói lát nữa sẽ đích thân đến đón hai đứa, bảo cô đi tìm em gái trước.

Nhưng khi cô đẩy cửa, nhìn qua một cái, ánh mắt rơi vào người Du Hàn, sắc mặt lập tức thay đổi, đáy mắt tràn ngập cảm xúc khó tin, trong ngực có một trận bão tố.

"Sao cậu lại ở đây…"

Du Hàn thấy cô, ánh mắt trở nên lạnh lùng hơn, Bối Doanh Doanh trả lời thay cậu: "Vì vừa rồi họp xong em bị đau bụng, đúng lúc gặp cậu ấy."

Bối Sơ Nhan kìm nén cảm xúc trong lòng, nhìn về phía em gái nói: "Đi thôi, xe của mẹ đang ở bên ngoài."

Nói xong xoay người rời đi, Bối Doanh Doanh nhanh chóng đứng

dậy, cầm sách lên, nói với Du Hàn: "Tớ đi trước đây, hôm nay cảm ơn cậu…"

–

Lên xe, hai chị em ngồi ghế sau, Viên Man Hà quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh, quan tâm hỏi: "Hiện tại còn đau lắm hả?"

"Đỡ hơn nhiều rồi ạ…"

"Đợi tí nữa đưa Nhan Nhan về nhà, mẹ dẫn con đi khám xem sao."

Bối Sơ Nhan cười, giọng nói dịu dàng: "Không sao, đưa em ấy đi bệnh viện trước đi ạ, tối nay con không nhiều bài về nhà."

"Được, Nhan Nhan thật ngoan, vậy thì đi bệnh viện trước."

Trên đường, Bối Sơ Nhan nhắc một chuyện cho Viên Man Hà: "Thứ bảy là ngày kỷ niệm thành lập trường, con muốn mời bố và mẹ đến xem bài diễn thuyết tiếng Anh của con, được không ạ?"

Lúc cô học lớp mười cũng từng tham gia, được giải đặc biệt, nên lần này cô muốn thử thách bản thân lần nữa, trường thông báo có thể mời bố mẹ đến trường, đến xem thi đấu.

Viên Man Hà cười: "Được, mẹ với bố con sẽ sắp xếp, nếu bố con biết chắc sẽ rất vui."

Bối Sơ Nhan nhếch miệng: "Đấy là đương nhiên, con vẫn luôn là niềm tự hào của bố mà."

Bối Doanh Doanh cúi đầu, không nói một lời, Viên Man Hà hỏi cô: "Doanh Doanh có muốn tham gia thi không, để rèn luyện bản thân?"

Cô ngẩng đầu lên, lắc đầu, còn chưa kịp nói, chị gái bên cạnh đã chen lời: "Mẹ, mẹ đừng làm khó Doanh Doanh những việc em ấy

không biết.”

Mẹ chỉ cười, không nói thêm gì nữa, ánh mắt cô nhìn những ánh sáng lấp lánh ngoài cửa sổ, khẽ mím môi.

–

Thời gian trôi qua, công tác chuẩn bị cho lễ kỷ niệm thành lập trường vẫn đang tất bật.

Sáng sớm thứ bảy, là buổi diễn tập cuối cùng cho cuộc thi diễn thuyết, Bối Doanh Doanh và các thành viên khác cũng đến hiện trường.

Tiêu Tử Mặc đến rất sớm, nhìn thấy Bối Doanh Doanh, tiến lên chào hỏi: “Này, ăn sáng chưa?” Nam sinh cười: “Sáng nay tớ mang thêm một túi bánh mì nướng, tớ nghĩ có thể đưa cho cậu.”

“Không cần đâu, cảm ơn…”

“A, cậu ghét bỏ bữa sáng của tớ.”

Cô sững sờ, xua tay giải thích, cậu cười, lấy tay cuốn mấy tờ giấy gõ nhẹ xuống đầu cô, hạ giọng: “Có ai từng nói, cậu rất thú vị chưa?”

Cậu chớp mắt. bước sang một bên, để lại cô gái đang ngây người.

–

Buổi chiều, cuộc thi diễn thuyết đang trong giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, các học sinh và phụ huynh đến xem thi đấu lần lượt đi vào.

Bối Doanh Doanh ở cửa tham gia việc lễ tân, bỗng nghe thấy giọng nói của mẹ: “Doanh Doanh —”

Cô quay đầu, thấy Viên Man Hà kéo Bối Hồng đi tới, hôm nay hai

người họ đều ăn mặc rất lịch sự.

"Mẹ, bố."

Bối Hồng gật đầu nhẹ: "Chị con đâu?"

"Chị ấy ở bên trong, để con đưa bố mẹ vào tìm chỗ ngồi."

Ba người đi vào hội trường, Bối Sơ Nhan đang ngồi trên ghế quay đầu thì thấy bọn họ, vội vã kích động chạy đến, ôm lấy Bối Hồng với Viên Man Hà: "Cảm ơn bố mẹ đã đến xem."

"Nhan Nhan hôm nay đẹp thật…"

Bối Sơ Nhan nắm tay bọn họ, kéo bọn họ vào, Bối Doanh Doanh chậm rãi thu lại ánh mắt, tiếp tục công việc.

Một lát sau, cuộc thi diễn thuyết chính thức bắt đầu, Bối Sơ Nhan là người xuất hiện thứ ba từ dưới lên, hôm nay cô mặc một bộ váy dài màu lam nhạt rất đẹp, dịu dàng ngọt ngào, khi đứng trên sân khấu thì ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô cất giọng, tiếng Anh chuẩn trôi chảy chậm rãi cất lên, trầm bổng du dương, các chuyển động của cơ thể cũng rất phong phú.

Bối Doanh Doanh đứng bên trái sân khấu, nhìn cô diễn thuyết, dần dần lơ đễnh.

Cho đến mấy phút sau, khi bên tai vang lên tiếng vỗ tay cô mới được kéo từ ký ức trở về hiện thực.

Bên dưới có người điên cuồng kêu "Nữ thần", Bối Sơ Nhan mỉm cười cúi đầu, giờ phút này cô chói mắt như một ngôi sao, rất bắt mắt.

Dưới khán đài, Bối Hồng và Viên Man Hà nhìn con gái, trên mặt cười tràn ngập niềm tự hào, Bối Sơ Nhan đi xuống sân khấu, Bối Hồng

đứng lên ôm con gái.

Bối Doanh Doanh nhìn Bối Sơ Nhan tài giỏi hơn mình gấp trăm lần, nỗi buồn trong lòng như vỡ òa.

Nếu không biết trước về mối quan hệ của hai bọn họ, từ nhỏ đến lớn rất ít người biết cô và Bối Sơ Nhan là chị em, cô nhớ mỗi năm ăn tết, người thân và bạn bè đến nhà chơi, Bối Sơ Nhan ở trước mặt mọi người hát nhảy nói những lời ngọt ngào khiến người ta yêu thích, còn cô chỉ ngồi im lặng một bên, không nói một câu.

Thậm chí có người cho rằng cô bị trầm cảm, bảo Viên Man Hà mang cô đến bệnh viện.

Cô như thế này, xong những người khác luôn thiên vị chị gái, như một vòng luẩn quẩn, khiến cô ngày càng khép mình hơn.

Vết thương ở tai, càng khiết cô tuyệt vọng.

Cô nhớ kỹ cô từng nghe lén người khác nói chuyện: "Mạn Hà đúng là đáng thương, ban đầu tưởng có thể sinh ra con trai, không ngờ lại là con gái, lại còn bị tàn tật, vô dụng…"

Trong mắt người ngoài, cô chính là đồ thừa trong gia đình này.

Bối Doanh Doanh cúi đầu, lau nước mắt, lặng lẽ đi ra ngoài từ cửa sau của hậu trường, thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt này.

Hoàng hôn bắt đầu lặn, đang nhấp nhô ở sau những dãy núi làm những đám mây nhuộm một lớp đỏ.

Cô đi ra ngoài, đi ngang qua một tòa nhà đang xây dựng, đang cúi đầu, không nghe thấy người công nhân phía trước đang lái một chiếc xe máy chạy nhanh về phía cô, còi xe kêu mấy lần, cô vẫn đang không chú ý.

Đến khi cô phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn thấy, con ngươi co lại trong nháy mắt, bỗng bị kéo vào một cái ôm ấm áp.

Cô bị kéo sang một bên, xe máy gần như lướt qua cô, tim cô đang đập thình thịch, cô ngẩng đầu, đập vào mắt lại là khuôn mặt lạnh lùng của Du Hàn.

Nam sinh vốn đã để ý đến cô từ trong hội trường, lúc thấy cô lơ đãng nhìn Bối Sơ Nhan đứng trên sân khấu, cậu đã đoán được sơ sơ.

Không biết vì sao, thấy cô ra ngoài, cậu lập tức đi theo.

Vì vậy nhìn thấy cảnh này.

"Du Hàn…" Cô dựa đầu vào ngực cậu, tim đập chậm một nhịp.

Nam sinh nhìn cô, khẽ cau mày, nói nhỏ:

"Đồ ngốc."

Sau đó cậu buông tay, cô lùi lại một bước, đầu ngón tay nắm lấy vạt áo, có chút không biết làm gì: "Cậu… sao cậu lại ở đây…"

Du Hàn nhìn đồng hồ, trầm giọng hỏi: "Bây giờ công việc kết thúc rồi à? Đi lang thang ở đây làm gì, còn bị phân tâm?"

Cô cắn môi ảo não: "Xin lỗi." Mặc dù cô chỉ giúp trong phạm vi của bản thân, nhưng dù sao cuộc thi diễn thuyết còn chưa kết thúc.

Nam sinh nhìn dáng vẻ cúi đầu của cô, kiềm chế cảm xúc, nói chậm:

"Về đi."

Cậu xoay người rời đi, cô lập tức đuổi theo. Cô đi bên cạnh cậu, im lặng, một lúc sau, nam sinh đang im lặng đột nhiên nói:

"Đừng để chuyện không quan trọng ảnh hưởng đến tâm trạng, sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc."

Cô sững sờ mấy giây, mặc dù không biết tại sao cậu nói với cô như vậy, nhưng vẫn bị những lời này đâm vào tim.

Cô gật đầu, do dự mấy giây nhẹ giọng hỏi: "Du Hàn, nếu như người xung quanh cậu cứ so sánh cậu với người khác… Cậu sẽ làm gì?"

Nam sinh nhìn về cô gái đang cúi đầu bên cạnh, mấy giây sau dưới ánh mắt, nhìn về phía trước.

"Vậy thì trở lên mạnh mẽ hơn, dẫm đạp những người coi thường mình dưới chân."

–

Vì lễ kỷ niệm thành lập trường, nên phòng trưng bày của hội trường trưng bày rất nhiều tài liệu, hình ảnh và video, cho thấy lịch sử sáu mươi năm từ khi thành lập trường Nhất Trung cho đến nay, đến thăm nơi đây hôm nay, có rất nhiều người ở trường đại học và cao đẳng, các quan chức thành phố.

Bối Sơ Nhan nhận được thông báo của thầy giáo nên đến rất sớm, sau phần thi diễn thuyết hôm nay, phải làm một trong những đại diện học sinh xuất sắc nhất cùng đi tham quan, giao lưu với các giáo sư ngoài trường.

Còn đi cùng toàn bộ các thành viên Hội học sinh.

Nhưng đây là bí mật, thầy giáo nhìn tướng mạo và khí chất của cô là tốt nhất, nên giao nhiệm vụ quan trọng nhất cho cô, chút nữa toàn bộ quá trình tham quan, cô chủ yếu kể lại lịch sử của trường cho khách mời.

Đây là một cơ hội hiếm có, ban lãnh đạo nhà trường đều có mặt, cô có thành tích xuất sắc, đại diện cho Nhất Trung.

Nhóm người đông đúc tập hợp và chờ đợi ở phòng triển lãm, mấy người của Hội học sinh thấy Bối Sơ Nhan, nhiệt tình chào hỏi:

"Chủ tịch Bối, vừa rồi em nghe bài diễn thuyết của chị rồi, rất tuyệt."

"Đúng vậy, lâu rồi không gặp, em nhớ chị lắm đấy."

Bối Sơ Nhan lúc trước là Chủ tịch Hội học sinh, những người này từng hoạt động trong hội lúc cô làm chủ tịch.

Cô cười, ánh mắt rơi vào người Du Hàn đang im lặng bên cạnh, kìm nén cảm xúc.

Cậu ta ghét cô lắm sao?

Bối Sơ Nhan nghĩ đến màn thể hiện xuất sắc của bản thân sau ít phút nữa, vênh mặt lên một cách tự hào.

Sau một thời gian chờ đợi, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy thư ký hiệu trưởng dẫn một nhóm người đi vào cửa.

Toàn bộ mọi người đều đứng ngay ngắn, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng bọn họ chưa từng nghĩ tới —

Chuyến tham quan này, còn có cả khách nước ngoài.

Bối Sơ Nhan không biết bọn họ có lai lịch như thế nào, chỉ biết hiệu trưởng thỉnh thoảng nói chuyện với họ, trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Thầy giáo cũng không nhận được tin này, sững sờ một chút rồi nhỏ

giọng dặn dò:

"Tý nữa tốt nhất em dùng tiếng Anh giao tiếp với bọn họ, được chứ?"

"A…" Cô ngây người, vì cô hoàn toàn không chuẩn bị trước!

Thầy giáo vỗ vai cô, cười: "Vừa rồi trên sân khấu, em nói tiếng Anh rất tốt. Thầy tin vào thực lực của em." Trong lòng của mọi người, Bối Sơ Nhan là người toàn năng.

Giờ phút này Bối Sơ Nhan cảm thấy sau lưng mình đầy mồ hôi, đầu óc trống rỗng.

Khi đoàn học sinh đại diện đi đến trước mặt lãnh đạo trường, Bối Sơ Nhan là người đại diện để chào hỏi, lời mở đầu được chuẩn bị từ trước đọc rất trôi chảy, nhưng khi bắt tay với mấy vị khách nước ngoài, cô chỉ chào hỏi bằng mấy câu đơn giản, ai biết được rằng khi cuộc trò chuyện tiếp tục, lại bắt đầu gặp khó khăn.

Nửa ngày hai câu nói đầy đủ cũng không rõ.

Đôi khi, học tốt tiếng Anh và giao tiếp tốt với người nước ngoài là hai chuyện khác nhau.

Lãnh đạo nhà trường và thầy cô giáo bên cạnh, chỉ có thể xấu hổ cười: "Đi thôi, chúng ta vào trong từ từ tham quan."

Trong số họ có một người đàn ông nước ngoài, tên là Jack, ôm một cô bé tóc vàng mắt xanh, khoảng bốn, năm tuổi, là con cái của anh ấy. Hai bố con đi tham quan phòng triển lãm, Bối Sơ Nhan chịu trách nhiệm nói chuyện với họ.

Anh ấy hỏi cô một câu liên quan đến lịch sử của trường, nhưng Bối Sơ Nhan nghe xong, sắc mặt cứng đờ.

“Sorry… pardon.”

“I wonder why schools were rebuilt at that time.”

“Hmm… because… there was a flood in the school that year, and, and…”

Jack nghe xong như lạc vào sương mù, sau đó mỉm cười, hiểu được khó khăn của cô, cuối cùng vẫn để người phiên dịch đi cùng lên tiếng.

Các đại diện học sinh xuất sắc và hội học sinh đều thấy cảnh này, khiến cho Bối Sơ Nhan xấu hổ tột cùng.

Vừa rồi cô ở trên sân khấu rực rỡ bao nhiêu, thì giờ phút này mất hết mặt mũi.

Lãnh đạo trường bên cạnh nhìn biểu hiện của Bối Sơ Nhan, trên mặt lộ rõ vẻ không hài lòng, ngay cả thầy giáo cũng cảm thấy đau khổ vì sắp bị liên lụy.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, con gái của Jack nhìn quanh phòng triển lãm lớn rộng lớn, như thể khám phá ra thế giới mới.

Sau đó con bé đột nhiên nhìn thấy một quả địa cầu 3D khổng lồ phía trước, vui vẻ hất tay bố ra, chạy đến phía trước, Jack gọi con bé: “Alisa —”

Nhưng Alisa chạy quá nhanh, vô tình trượt chân ngã xuống đất, mọi người thấy cảnh này, một số người không hẹn cùng tiến lên phía trước.

Không ngờ trước ánh mắt bao người, một cô gái chạy lên đầu tiên, đỡ cô bé.

“How are you? Does it hurt?” Bối Doanh Doanh ngồi xổm trước mặt

cô bé dịu dàng hỏi.

Bối Sơ Nhan thấy Bối Doanh Doanh đột nhiên xuất hiện ở phía xa, đầu cô như bị đập mạnh, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Nó sao lại xuất hiện ở đây?

Nhiều người nghe thấy giọng nói của Bối Doanh Doanh, ánh mắt sáng lên: "Wow, phát âm tiếng Anh của cô ấy khá chuẩn…"

Chương 8

edit: Olwen

Alisa khẽ lắc đầu, khóe miệng cong lên, cười như một tiểu Thiên Sứ: "Just a little…"

Jack chạy tới, nhìn thấy Alisa không bị làm sao thì an tâm, nói lời cảm ơn với Bối Doanh Doanh.

Cô cười nhẹ, lắc đầu: "It's just a show of hands. Or watch out for children, don't let her run around, the floor here is very slippery, easy to fall down."

Jack nói chuyện với cô mấy câu, kinh ngạc phát hiện phát âm của cô rất chuẩn. Anh còn nói đùa có phải cô lớn lên ở nước ngoài hay không.

Thật ra từ nhỏ Bối Doanh Doanh đã thích xem bản gốc của phim Mỹ, Anh và đọc các tiểu thuyết nổi tiếng của nước ngoài, thường ở một mình trong phòng xem nguyên ngày, vừa xem vừa bắt chước theo, tự chơi với chính mình.

Jack rất thích cô gái nhỏ trước mắt mình, bắt tay cô để bày tỏ lòng cảm ơn một lần nữa, anh bế Alisa đang định quay lại, nhưng Alisa nắm chặt tay Bối Doanh Doanh, ngẩng đầu hỏi:

"Dad, I like this sis so much, may I stay with her?"

Thế là Jack nhiệt tình mời Bối Doanh Doanh đi tham quan cùng bọn

họ, cô gật đầu đồng ý.

Bối Sơ Nhan đang đứng chờ tại chỗ, thấy hai bố con họ đi đến, mà Alisa lại còn nắm tay Bối Doanh Doanh!

Cô há miệng kinh ngạc, Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn thấy cô, cũng sững sờ trong giây lát.

Ba người đi đến trước mặt Bối Sơ Nhan, cô nghe thấy em gái mình đang dùng tiếng Anh nói chuyện với họ, bị sốc không nói lên lời.

Đây là sự tương phản lớn đối với sự lắp bắp của cô vừa nãy.

Thế là sau đó, Bối Doanh Doanh cùng bọn họ đi tham quan, những vấn đề họ không hiểu, cô đều có thể trả lời. Người phiên dịch đi theo thấy họ không còn vấn đề khó khăn khi giao tiếp, thì lùi về phía sau.

Bối Sơ Nhan đi theo phía sau, nghe thấy một vài học sinh nhỏ giọng nói:

"Cô bé kia giọng nói siêu hay, đỉnh ghê."

"Hơn nữa lại trắng, rất xinh."

Sau khi họ nói xong, lãnh đạo trường cũng hỏi thầy giáo: "Đây là học sinh lớp nào, cũng không tồi…"

Bối Sơ Nhan tức giận siết chặt tay, chỉ có thể yên lặng đi theo phía sau.

Tham quan xong, lãnh đạo trường cũng khen ngợi Bối Doanh Doanh. Đây cũng là lần đầu tiên cô dũng cảm nói chuyện với người lạ.

Cô quay đầu, bắt gặp ánh mắt của Du Hàn.

Cô im lặng khẽ nhếch môi.

–

Bối Doanh Doanh từ phòng triển lãm trở lại hậu trường của hội trường, công việc của đội lễ tân sắp hoàn thành.

Địch Dịch đến thông báo với mọi người nếu bận có thể kết thúc công việc sớm, chờ thông báo rồi cả nhóm sẽ tập hợp lại, tối hôm nay tổ chức liên hoan cho tất cả các nhóm.

Cô quay trở về phòng nghỉ, thu dọn đồ đạc, bước ra.

Cô quay lại đường cũ, trùng hợp gặp một nam sinh bước ra từ phòng họp —

Là Du Hàn.

Cậu khóa cửa, liếc mắt thấy Bối Doanh Doanh đang đến gần.

Cô khẽ giật mình, dừng lại trước mặt cậu.

Nam sinh nhướn mày, ánh mắt quét qua khuôn mặt trắng nõn của cô.

"Có chuyện gì sao?"

Cô chớp mắt, giọng nói mềm mại: "Du Hàn, cảm ơn vừa nãy cậu tìm tớ, cổ vũ tớ…"

Vừa nãy lúc cô buồn, cậu chính là người đã ở bên cô.

Cậu nghe vậy, đáy mắt lướt qua một tia cảm xúc, điềm đạm nói:

"Cậu nghĩ nhiều rồi… Tớ chỉ đúng lúc đi ngang qua, lo lắng có người

nghĩ quẩn nhảy sông tự vẫn thôi.”

Cô ngẩn người mấy giây, cong mày, cười tươi mắt như hình trăng lưỡi liềm.

“Không đâu, tớ làm sao nghĩ quẩn được, hơn nữa cái sông kia cạn như thế.”

Du Hàn nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt cô, khẽ động lòng nhanh chóng rời mắt, tai hơi đỏ lên.

Cô không phát hiện sự khác thường của cậu, hỏi: “Tối nay, cậu có tham gia liên hoan không?”

“Không có thời gian.”

“Được…” Cô vừa dứt lời, thì nghe thấy có người gọi cô phía sau, cô quay đầu thì thấy Tiêu Tử Mặc đang đi đến phía cô.

Tiêu Tử Mặc đi đến trước mặt cô, đặt tay lên cặp sách của cô, cười nói:

“Doanh Doanh, đi thôi, Địch Dịch đang gọi chúng ta trong nhóm, có phải cậu không đọc tin nhắn đúng không?”

“A…”

“Mau đi thôi.”

Cậu kéo cặp sách của cô, đưa cô đi: “Nếu muộn quá tối nay sẽ phải tự mình đến chỗ liên hoan…”

Hai người chạy càng lúc càng xa, Phó chủ tịch Hiểu Quang đến tìm Du Hàn, thấy sắc mặt cậu lạnh lùng, nhếch môi, cũng nhìn theo ánh mắt của Du Hàn, nhưng chẳng thấy gì:

“Cậu đang nhìn gì thế? Gái đẹp à?”

Du Hàn quay đầu nhìn cậu, ánh mắt lạnh lẽo còn chưa hết, Hiểu Quang cười: “Đùa tý.”

“Chuyện gì?”

“Cuộc họp tối nay tạm thời bị hủy, chủ nhiệm thấy chúng ta hôm nay bận rộn như vậy, nói tuần sau sẽ họp bù.”

Du Hàn gật đầu, đi về phía trước.

“Thế tối nay cậu đi liên hoan không? Cậu là lão đại của Hội học sinh, phải dẫn đầu cho người bên dưới chứ, đúng không?”

Hiểu Quang biết Du Hàn không thích mấy loại này, cậu chuẩn bị rất nhiều lý lẽ để thuyết phục Du Hàn, nhưng Du Hàn nghe xong lời này, điềm tĩnh nói: “Ừm.”

Hiểu Quang:?

“Ừm nghĩa là sao?”

Trong đầu nam sinh hiện lên mấy hình ảnh, mấy giây sau đồng tử của cậu mở đi.

Thấp giọng nói.

“Đi.”

Buổi tối, địa điểm liên hoan được đặt ở nhà hàng tươi sống trong trung tâm thành phố, mọi người tự đến đấy, hẹn nhau lúc sáu giờ.

Người của nhóm lễ tân đón một chiếc xe bus mini để đi đến đấy, lúc đến họ đến, người từ nhóm khác cũng lần lượt đến, tối nay đặt tổng cộng năm bàn.

Mọi người nói chuyện rất thoải mái, rất náo nhiệt.

Không quy định chỗ ngồi, mọi người có thể ngồi chỗ nào cũng được, Bối Doanh Doanh cũng không quen biết ai, nên ngồi cùng chỗ với Tiêu Tử Mặc, ngồi cũng bàn với nhóm lễ tân.

Tiêu Tử Mặc chỉ vào bát đũa trước mặt Bối Doanh Doanh: "Tớ giúp cậu tráng nước nóng cho bát đũa được không?"

Cô vội vàng xua tay: "Không cần, tớ có thể tự làm…"

Mấy nữ sinh ngồi cùng bàn nói muốn đi rửa tay, hỏi cô có đi cùng không, cô gật đầu.

Mấy người bước ra ngoài phòng, mấy cô gái lén lút giữ tay cô, vẻ mặt hóng chuyện hỏi: "Cậu và Tiêu Tử Mặc là quan hệ bạn trai, bạn gái?"

"A? Không phải, chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường."

Bối Doanh Doanh kinh ngạc sao lại có người hỏi như thế.

"Thật hay giả vậy, chúng tớ đều tưởng rằng hai cậu có gì đó chứ, vì Tiêu Tử Mặc rất quan tâm cậu."

Bối Doanh Doanh vội vàng lắc đầu giải thích, mấy cô nghe xong đưa ra kết luận: "Vậy chắc chắn là Tiêu Tử Mặc có ý với cậu."

"…"

Trong lòng cô luống cuống một chút, cô biết Tiêu Tử Mặc đối với cô rất tốt, nhưng cô không hề nghĩ đến chuyện này.

Cô có hơi đau đầu.

Rửa tay xong quay lại, Bối Doanh Doanh ngồi lại chỗ cũ, Tiêu Tử Mặc quay sang hỏi cô: "Cậu muốn uống Sprite hay nước dừa?"

"… Cái gì cũng được."

Tiêu Tử Mặc mở một chai nước dừa muốn đổ ra cốc giúp cô, nhưng bị cô từ chối.

"Tớ tự mình làm được."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cô vội quay mặt đi chỗ khác, lời cậu muốn nói cũng nuốt lại vào bụng.

Lúc chờ đợi món ăn lên, Bối Doanh Doanh cúi đầu nghịch điện thoại, lát sau thì nghe thấy một trận ầm ĩ.

"Quào Du Hàn vậy mà cũng tới, thật đẹp trai…"

"Đấy chính là Chủ tịch Hội học sinh sao? Má ơi, làm tôi cũng muốn đăng ký tham gia Hội học sinh!"

Bối Doanh Doanh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy nam sinh đang đứng ở cửa, cậu cao và đẹp trai, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Hả? Không phải cậu ấy nói không tới sao?

Mấy cán bộ lập tức đứng lên đi lên phía trước, cười vỗ vai Quang Hiểu.

"Được đấy, lần đầu tiên cậu mời được Chủ tịch."

"Tôi cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, cuộc họp hôm nay bị hủy, nên bọn tôi mới có thời gian rảnh."

"Vào đi, tự tìm chỗ ngồi…"

Bối Doanh Doanh cúi đầu uống nước dừa, nghe thấy giọng của nam sinh: "Hai cậu đến đây ngồi không? Ở đây thiếu hai người."

Cô ngẩng đầu, thấy bọn Du Hàn đi đến bàn họ, đang kinh ngạc, nam sinh như cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng nhìn sang.

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, mắt của cậu in lên ánh sáng rơi xuống từ cái đèn chùm màu vàng ấm áp trên đầu, chiếu sáng rực rỡ.

"Thế nào, hay cho thêm vài cái ghế để ngồi vào bàn bọn tôi?"

Du Hàn rũ mắt, kéo ghế ra: "Ngồi ở đây đi."

Bối Doanh Doanh nhìn cậu, tim lỡ nhịp. Mấy nữ sinh ngồi cùng bàn, lớp mười một còn bình thường, lớp mười thì thậm chí lần đầu tiên nhìn thấy Du Hàn, trên mặt đè nén kích động.

Mấy người bàn khác cũng đều nhìn bàn này.

Du Hàn yên lặng ít nói, bình thường ở Hội học sinh chỉ đen mặt, nhưng Hiểu Quang đã quen với tình cách của cậu, tất cả sự náo nhiệt đều là cậu nói.

Cậu rót một cốc nước, hỏi mấy người có mặt: "Mấy cậu đều ở nhóm lễ tân? Không hổ danh là mặt tiền của chúng ta, giá trị nhan sắc rất cao."

Cậu hỏi họ là học lớp mười hay mười một, phát hiện chỉ có Bối Doanh Doanh và Tiêu Tử Mặc là lớp mười một.

"Tiêu Tử Mặc thì tớ biết, nhưng bạn nữ thì học lớp nào? Sao lúc học lớp mười tớ cũng chưa từng thấy." Hiểu Quang nghi hoặc nhìn Bối Doanh Doanh.

“Lớp ba, tớ vừa chuyển đến.”

Cô nói xong, Hiểu Quang kinh ngạc nhìn Du Hàn: “Vậy cậu và Chủ tịch Hàn là bạn học cùng lớp? Trùng hợp thật.”

“…”

Bọn họ còn là bạn cùng bàn cơ.

Bối Doanh Doanh chỉ cười một cái.

Nhưng Hiểu Quang còn chưa muốn kết thúc đề tài này, cầm hạt dưa, tiếp tục hỏi: “Này bạn học, trong lớp có nhiều nữ sinh thep đuổi Du Hàn không? Tớ nghe nói nửa lớp của cậu đều thích cậu ta, còn vì cậu ta mà đánh nhau, thật à?”

“Tớ…” Vẻ mặt Bối Doanh Doanh hoang mang, không biết trả lời thế nào, Tiêu Tử Mặc bên cạnh trả lời thay cô:

“Cậu ấy với Du Hàn không quen biết, hơn nữa cậu ấy mới chuyển đến, làm sao biết được những chuyện này?”

Cậu cười nhạt: “Với lại, tớ đoán Du Hàn cũng không quen tất cả nữ sinh.”

Du Hàn nghe thấy ngẩng đầu, sắc mặt nhạt nhẽo, nhìn Tiêu Tử Mặc với ánh mắt nặng nề.

Không trả lời, như chấp nhận.

Lúc này nhân viên phục vụ cũng mang đồ ăn lên, đề này này cứ như vậy bị bỏ qua.

Hiểu Quang đứng lên, nhìn mấy bàn xung quanh: “Nào, mọi người đứng lên nâng ly, chúng mừng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của ngày thành thành lập trường hôm nay! Mọi người vất vả rồi!”

“Cạn ly —” trên mặt mọi người toàn ý cười, cùng nhau nâng ly.

Đồ ăn ngon trên bàn, Bối Doanh Doanh yên lặng ăn, Tiểu Tử Mặc thỉnh thoảng nói với cô mấy câu, cô cảm thấy hơi mất tập trung, ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào người đối diện.

Ăn một lúc, mấy nam sinh mang đến mấy chai bia lạnh: “Mọi người ai thích thì uống chút bia đi, Hiểu Quang, hôm nay tôi phải uống với cậu.”

“Nào đến đây…”

Tiêu Tử Mặc cầm một chai, mở ra nhìn về phía cô: “Muốn uống một chút không?”

“Hả?”

Bối Doanh Doanh từ nhỏ đến lớn chưa từng chạm qua rượu bia, Tiêu Tử Mặc thấy bộ dạng do dự của cô, cười trực tiếp rót cho cô một cốc.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ đưa cậu về nhà an toàn, uống một chút cũng không có chuyện gì.”

Cô bị cậu khuyên, lấy can đảm uống một hớp.

“Có ổn không?”

“Ừm…”

Cô đặt cốc bia xuống, cảm giác có người đang nhìn mình, cô nhìn sang phía đối diện, thấy nam sinh cúi đầu, căn bản không có để ý đến cô.

Cô cảm thấy do mình suy nghĩ nhiều.

Một lúc sau, một số cán bộ Hội học sinh đến, Hiểu Quang và Du Hàn đứng lên cùng bọn họ sang bàn khác nâng ly chúc mừng, Bối Doanh Doanh hết lần này đến lần khác cụng ly cùng bạn cùng bàn, nhanh chóng đã uống hết ba bốn cốc.

Nhưng càng về sau, cô càng thấy có chỗ nào đó không hợp lý.

Mặt bắt đầu sưng lên, tim đập nhanh, cả người khó chịu một cách khó hiểu.

Bọn Du Hàn chúc mừng xong thì quay về, cùng nâng ly với mọi người ở bàn này, Bối Doanh Doanh ngồi xuống, Tiêu Tử Mặc cầm chai bia lên định rót cho cô cốc nữa.

"Tớ không uống…" Cô xua tay.

Tiêu Tử Mặc không phát hiện ra sự khác thường của cô, nhẹ nhàng cười: "Sao vậy, tửu lượng kém vậy sao?"

Cô còn chưa kịp từ chối lần hai, đột nhiên một bàn tay cướp đi chai bia trong tay Tiêu Tử Mặc, "Cạch" một tiếng trên bàn.

Những người cùng bàn nghe thấy tiếng động, đồng loạt quay lại nhìn, sau đó đều kinh ngạc.

"Cậu mù à, không thấy cậu ấy dị ứng cồn à?"

Du Hàn quay đầu nhìn Tiêu Tử Mặc.

Giọng nói rơi xuống vực sâu.

Bối Doanh Doanh ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy cậu đứng giữa ghế của cô và Tiêu Tử Mặc, giờ phút này lông mày cậu nhíu chặt, ánh mắt lạnh lùng, quai hàm cắn chặt.

Trông có vẻ tức giận.

Một số cán bộ trong Hội học sinh: Mẹ nó tình huống gì đây???

Chương 9

edit: Olwen

Không chỉ mấy người ngồi cùng bàn bối rối, Tiêu Tử Mặc càng ngu người: "Gì cơ, cậu ấy bị dị ứng cồn?" Vừa rồi cậu đúng là không có để ý đến phản ứng của cô!

Du Hàn thu hồi ánh mắt lạnh như băng, nhìn cô, một tay đặt lên thành ghế của Bối Doanh Doanh, tay còn lại chống lên bàn, cúi người nhìn vào mắt cô.

"Đang cảm thấy thế nào?"

Cổ trắng nõn của cô đã xuất hiện những đốm đỏ, nóng và ngứa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, giọng nói nhỏ nhẹ.

"Người rất ngứa, chóng mặt nữa…"

Xác nhận chính xác là dị ứng cồn.

"Bây giờ đi bệnh viện?"

Cậu hỏi.

Cô ngập ngừng, gật đầu, cậu đứng thẳng người, nhìn về phía mấy người đang chết lặng, giọng nói bình thản: "Tớ mang cậu ấy đi bệnh viện, mọi người ăn từ từ."

Tiếng nói chuyện của mọi người dần biến mất, ngay cả những bàn

khác cũng cảm thấy kỳ lạ, đều nhìn sang.

Cô đứng lên, định đi lấy cặp, lại bị cậu một tay cầm lấy.

Hai người ra đến cửa, Tiêu Tử Mặc đột nhiên đứng lên, lên tiếng gọi lại: "Tớ với hai cậu cùng đi bệnh viện nhá? Xin lỗi là tớ không để ý…"

Du Hàn nhìn cậu, còn chưa nói, cô lắc đầu từ chối.

"Không cần tớ không sao, hai người là đủ rồi…"

Nói xong cô quay người rời đi, bỏ lại Tiêu Tử Mặc choáng váng.

Hai người rời đi khiến tất cả mọi người khiếp sợ, nhiều người chạy đến hỏi Hiểu Quang: "Trời ơi, nữ sinh kìa và Chủ tịch Du có quan hệ như nào! Hai người họ là muốn đi đâu!"

"Anh Hàn chẳng lẽ đang yêu đương? Thật hả…"

Hiểu Quang cũng chẳng hiểu gì, cậu cũng không biết!

Lúc trước hai người còn nói không quen mà!

–

Đi ra khỏi quán, Du Hàn bắt taxi, hai người ngồi vào, cậu bảo lái xe đi đến đến bệnh viện gần nhất.

Bối Doanh Doanh thấy đầu không được tỉnh táo, muốn gãi cổ, nam sinh lên tiếng ngăn cản:

"Cố chịu một chút, sẽ đến ngay thôi."

"Ừ…"

Đến bệnh viện, Du Hàn đưa Bối Doanh Doanh đến phòng cấp cứu,

bác sĩ sau khi chẩn đoán chính là bị dị ứng cồn, vì bị khá nghiêm trọng, nên cần truyền dịch.

"Có thể không truyền dịch không?" Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cô một cái, dịu dàng nói: "Truyền dịch nhanh khỏi hơn."

"..."

Cô mím môi, không dám nói nữa.

Ra khỏi phòng, cậu nhìn cô cái đang khó chịu đến mức ngẩn ngơ, nắm chặt cánh tay cô, kéo đến ghế bên cạnh, để cô ngồi xuống.

"Có cần gọi điện thoại để mẹ cậu đến không?"

Cậu thấp giọng hỏi.

Cô nghĩ rồi chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không cần." Nếu như gọi Viên Man Hà đến, chắc chắn bà sẽ lải nhải.

Du Hàn thấy vậy, đưa cặp vào ngực cô.

"Ngồi im ở đây, tớ đi lấy thuốc."

–

Năm phút sau, cậu cầm thuốc trở lại, cô ngẩng đầu nhìn cậu, nam sinh nói:

"Đi thôi, đi truyền dịch."

Trong lòng cô thầm gào thét, nhích từng bước, theo cậu vào phòng tiêm, y tá cầm hai chai nước biển đang chuẩn bị, cô chậm chạp ngồi lên ghế, nhìn cây kim trong tay y tá, khẽ cắn môi, lòng bàn tay vô

thức nắm chặt, hệt như lên pháp trường.

Du Hàn đứng một bên, thấy cô như vậy, cố gắng không cười.

Y ra bắt đầu tìm mạch máu, nói với cô: "Chỉ cần nắm tay chặt một chút, không cần lo lắng."

Cô quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn, lo lắng cúi đầu, lúc này từ phía trên có một giọng nói rơi xuống: "Bối Doanh Doanh —"

Cô nghe được tiếng gọi, vô thức ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đen của Du Hàn.

Không biết có phải ảo giác của cô không, nhưng cô thấy nụ cười rất nhạt trên miệng cậu, đang lúc nghi ngờ, cậu một lần nữa lên tiếng: "Được rồi."

Cô quay đầu, thấy kim đã cắm vào tĩnh mạch, mà cô thậm chí còn chưa có cảm giác gì!

Y tá theo dõi sự tương tác của hai người, không thể không cười: "Có thể đến phòng truyền dịch nghỉ ngơi."

Nam sinh qua cầm chai nước, đưa cô đến căn phòng bên cạnh, có một cậu bé đang xem hoạt hình, cũng không ồn ào.

Bối Doanh Doanh tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu: "Cái này mất bao lâu?"

"Một tiếng."

Cô gật đầu, ngại ngùng nói: "Cảm ơn cậu nhé Du Hàn, xin lỗi vì luôn làm phiền cậu… Nếu cậu có việc cứ đi trước đi, tý nữa tớ gọi điện cho mẹ là được."

Đôi mắt cô như vắt ra nước, trong veo dường như không bị vấy bẩn

bởi một hạt bụi.

Nam sinh không trả lời, đứng lên nói: "Tớ đi căn tin mua chai nước."

Một lúc sau, cậu cầm hai chai nước trở lại, mở một chai đặt vào tay cô. Một người phụ nữ trung niên ở phía sau cầm một cây kẹo hồ lô, cậu bé đang xem hoạt hình lập tức vui vẻ: "Kẹo hồ lô! Mẹ là tốt nhất!"

Người phụ nữ cầm kẹo hồ lô đưa cho đứa bé: "Mẹ mua ở căn tin, hôm nay mẹ thưởng cho con bị thương mà không khóc, đúng là một tiểu nam tử hán…"

Cậu bé cầm kẹo hồ lô cắn: "Ngon lắm."

Bối Doanh Doanh nhìn, bất giác nuốt nước bọt.

Cô đột nhiên cũng muốn ăn…

Du Hàn nhìn về phía cô, phát hiện cô chậm chạp còn chưa uống nước, luôn nhìn cậu bé kia.

"Cậu cũng muốn ăn kẹo hồ lô?"

Cô gật đầu, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Du Hàn.

Thấy nam sinh để chai nước xuống, thản nhiên liếc cô một cái —

"Cậu lớn như thế rồi còn muốn giống một đứa trẻ?"

Bối Doanh Doanh: "…"

Quá đáng.

Cô hậm hực, thu hồi tầm mắt, không có ý định để ý đến cậu, cúi đầu nhìn điện thoại, ánh mắt liếc về phía Du Hàn đứng lên, lại rời đi.

Cô cũng không nghĩ nhiều, không ngờ một phút sau, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một cây kẹo hồ lô.

Cô sửng sốt một chút, chợt nghe nam sinh nói: "Cầm đi."

Cô vui vẻ cầm lấy, cười híp mắt.

"Cảm ơn cậu ~"

Ánh mắt cậu nhìn cô như nhìn một đứa trẻ, một nụ cười vụt qua mắt, sau đó nhìn đi chỗ khác, giọng nói trầm thấp —

"Cậu thật phiền phức."

Chương 10

edit: Olwen

Du Hàn nói xong câu này.

Bối Doanh Doanh lập tức ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt đang nhìn xuống của cậu. Khóe mắt cậu hơi nhếch lên, các đường nét sắc bén trên khuôn mặt giờ đã mềm đi một chút.

Trong phút chốc, tim cô đạm rộn ràng, nhịp tim thẳng thắn đập vang dội.

Như có thứ gì đó không thể kìm lại, sắp lao ra khỏi mặt đất.

Mấy giây sau, nam sinh vội ho một tiếng, thu lại ánh mắt, ngồi ở chỗ bên cạnh.

Cô lấy lại tinh thần, bối rối cúi đầu, nhiệt độ trên mặt bỗng tăng lên, đỏ thành quả hồng nhỏ.

Cô yên tĩnh, nhanh chóng ăn hết kẹo hồ lô.

Lại ngẩng đầu lên nhìn nửa chai nước đang truyền.

Cảm thấy xa vời vợi…

Cảm giác ngứa trên người đã đỡ dần, cô dựa vào ghế, cơn buồn ngủ cũng tăng lên.

Hôm nay cô làm việc cả ngày không được nghỉ ngơi, không tránh khỏi việc mệt mỏi.

Cô từ từ, nhắm mắt lại.

…

Du Hàn nhìn điện thoại, đột nhiên phát hiện cô gái bên cạnh rất yên lặng, vô thức nghiêng đầu nhìn cô.

Bắt gặp cô đang nhắm mắt, cúi đầu xuống, hàng lông mi dài che đi khuôn mặt như cọ vẽ, ánh đèn trên đỉnh đầu hắt ánh sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo.

Cậu chuyển ánh mắt, thấy một cái dây mỏng trên trên người cô.

Đây không phải lần đầu cậu nhìn thấy.

Nhìn nửa ngày, cậu im lặng thu lại ánh mắt.

–

Bối Doanh Doanh đi vào giấc ngủ, mơ mơ màng cảm cảm giác có người đang gọi cô. Cô gật đầu, vừa mở mắt ra đã thấy Du Hàn đứng trước mặt.

"Đi thôi, truyền xong rồi." Cậu nói.

Cô xoa mắt: "Mấy giờ rồi…"

Nam sinh để đồng hồ đeo tay trước mặt cô, cô kinh ngạc đến ngây người, vậy mà cô ngủ gần một tiếng.

Đi đến phòng tiêm bên cạnh, rút kim tiêm, y tá nói có thể về.

Hai người ra khỏi bệnh viện, Bối Doanh Doanh muốn hỏi cậu về nhà

bằng cách nào, sau khi cậu nghe điện thoại, thì nói rằng xe đã đến.

Hai người lê taxi, ba mươi phút sau, xe dừng lại ở cửa biệt thự.

Xuống xe, cô đi vào, nhưng bị người phía sau gọi lại.

Cô quay đầu, thấy Du Hàn đưa ví tiền cho cô.

"Lúc xuống xe bị rơi."

Bối Doanh Doanh:!!!

Cô cầm lấy, khẽ thở ra: "Cảm ơn."

Nam sinh không nói gì, vượt qua cô đi về phía trước. Bối Doanh Doanh mở ví tiền, thấy ba trăm tệ hồi sáng mẹ cho vẫn còn nguyên.

Cô nhớ lại lời Bối Sơ Nhan từng nói — Du Hàn từng trộm tiền của nhà cô.

Chuyện này… là thật sao? Nếu cậu thật sự là loại người đấy, thì cậu có thể lấy số tiền trong ví này.

Hay là chị cô lừa cô?

–

Đi vào cửa, Bối Doanh Doanh vẫn đang lo lắng Viên Man Hà có đợi cô ở tầng một hay không, nhưng cô phát hiện trong phòng khách không có người.

Lúc này có người trong phòng bếp đi ra: "Nhị tiểu thư đã về rồi."

"Dì Du…"

Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn, là mẹ của Du Hàn, Du Linh.

Bà năm nay hơn bốn mươi tuổi, dáng người mảnh mai, vì vất vả làm việc trong thời gian dài, nếu so với Viên Man Hà thì già hơn mấy tuổi. Nhưng bà rất hiền và hay người, cho cô có cảm giác rất thân thiết.

Du Linh còn chưa nói tiếp, quay đầu thoáng thấy Du Hàn cũng từ cửa đi vào, ngơ ngẩn cả người.

"Hai đứa đầy là…"

Bối Doanh Doanh vội vàng giải thích: "Chúng cháu hôm nay cùng tham gia hoạt động của trường, sau đó tụ tập ăn liên hoan… Trùng hợp cùng trở về."

Cô gặp ánh mắt của nam sinh, chỉ thấy sau khi nghe cô bịa chuyện, khóe môi khẽ giật giật.

Cảm giác như đang nói dối trước một người biết rõ sự thật.

Mặt Bối Doanh Doanh đỏ lên mấy phần.

Du Hàn không phản bác, cậu quay đầu nhìn Du Linh: "Con về phòng trước."

Sau khi cậu đi, Bối Doanh Doanh lúng túng sờ đầu: "Dì Du, con cũng về phòng."

"Được, nhị tiểu thư nghỉ ngơi sớm một chút."

Nhìn bóng lưng Bối Doanh Doanh lên tầng, lông mày Du Linh cau lại, suy nghĩ.

–

Du Hàn tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra, nghe thấy có người gõ

cửa.

Cậu trả lời, biết đó là mẹ mình.

Du Linh mở cửa đi vào, gấp gọn quần áo lại cho cậu: "Hôm nay có mệt không?"

"Bình thường ạ."

Du Linh cười, ngồi lên mép giường cậu, Du Hàn nhìn bà: "Mẹ có chuyện gì muốn nói với con ạ?"

Tâm tư bị vạch trần ý cười trên mặt bà dần thu lại, do dự một hồi, hỏi:

"Con gần đây… sao lại gần sao lại gần gũi với tiểu thư Doang Doanh thế?"

Vẻ mặt nam sinh ngừng lại, cầm chai nước trên đầu giường uống một hớp: "Học cùng lớp thôi ạ."

Bà vẫn chưa hết hoài nghi: "Thật sao? Trước kia mẹ cũng chưa từng thấy con nói chuyện với con gái, buổi tối còn trùng hợp trở về?"

Du Hàn cụp mắt, để hai tay lên chân, không nói gì.

Bà càng thêm nghi ngờ, đặt tay lên vai con trai, lo lắng:

"Hiện tại việc học vẫn là quan trọng nhất, yêu đương thì để sau, nhưng mẹ mặc kệ con thế nào, con cũng đừng có tâm tư gì với nhị tiểu thư nhà họ Bối, hai người các con không thể, nhà chúng ta và nhà họ Bối…"

Du Linh còn chưa nói xong, nam sinh lấy hộp thuốc lá và bật lửa từ ngăn kéo ra, đứng lên.

Cậu cúi đầu nhìn về phía bà, ánh mắt lạnh dần:

"Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi… con sao có thể thích cậu ấy."

Cậu nói xong, ra khỏi phòng.

–

Trời tối đen như mực, thỉnh thoảng kèm theo tiếng ve kêu, bầu trời bị một tầng mây đen dày che lại, mặt trăng tan làm sớm.

Cuối tháng chín, đã bước vào mùa thu, ban đêm gió đã lạnh.

Chiếc ghế mây ở sân sau, nam sinh ngồi một mình, đầu ngón tay có đốm sáng, cậu nhìn về phía trước, mắt đen nhánh, cả người dường như chìm trong im lặng và lạnh lẽo.

Cậu nhớ lại ngày đầu tiên cậu và mẹ mình chuyển đến nhà họ Bối.

Khi đó tuổi cậu còn nhỏ.

Chiều hôm đó, đi vào biệt thự này, cậu kéo tay mẹ mình, kinh ngạc hỏi: "Mẹ, đây là nhà mới của chúng ta sao? Thật là đẹp…"

Bà che miệng cậu, ngồi xổm trước mặt cậu, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Đây không phải là nhà của chúng ta, là dì Viên đã cho chúng ta ở lại, chúng ta mới có thể ở đây. Hàn Hàn phải nhớ kỹ, chỉ có khi ngoan ngoãn, nghe lời, không được làm chuyện gì xấu, mới không bị đuổi đi."

"Con không muốn bị đuổi về đâu, mấy ông chú xấu xa đó cứ bắt mẹ phải trả tiền…"

Du Linh sờ đầu cậu: "Không đâu."

Cậu cũng không biết, ngày cậu chuyển đến nhà họ Bối, cậu bị dán trên người nhãn hiệu "ăn nhờ ở đậu".

Có một hôm cậu ra sân bóng rổ, nhìn thấy mấy bạn nam đang chơi, cậu ở bên cạnh nhìn một lúc, chờ đến khi bọn họ nghỉ, cậu mới dũng cảm bước đến.

"Tớ có thể chơi bóng rổ với các cậu không?"

Mấy bạn nam ngẩng đầu nhìn quần áo cậu, ánh mắt khinh thường: "Mày là ai?"

"Tớ sống ở nhà họ Bối, tớ tên là…"

"À, hóa ra là mày." Mấy bạn nam phát ra những âm thanh chế giễu: "Bọn tao sẽ không chơi với con trai của người giúp việc đâu, mày thấy mày cũng xứng làm bạn với bọn tao sao?"

Một bạn nam khác cũng phụ hóa: "Đúng vậy, mày chính là một đứa mồ côi bố."

Du Hàn nắm chặt nắm đấm: "Mấy người nói lại lần nữa xem."

Một người cầm bóng rổ đáp vào người cậu, Du Hàn đứng không vững ngã xuống đất, mấy bạn nam đều cười: "Nói thì sao!"

"Hay là như này, mày quỳ trên mặt đất sủa tiếng chó ba lần, bọn tao liền thỏa mãn mày."

"Ha ha ha…"

…

Du Hàn bị đau bởi đốm lửa đốt đến tay, mới thu hồi ký ức.

Cậu ngắt điếu thuốc, đôi mắt rũ xuống dần tăm tối, hoàn toàn

không còn chút ánh sáng.

Cậu nhếch miệng, cười một tiếng.

Có một số việc, cho dù cậu có cố gắng thế nào, cả đời này cũng không thể thay đổi được.

–

Sáng chủ nhật, Bối Doanh Doanh rửa mặt xong xuống tầng, đi đến phòng bếp, nghe thấy tiếng nói chuyện của Viên Man Hà và Du Linh.

"Không bị sốt chứ?"

"Không ạ, chỉ ho thôi, vừa rồi tôi cho nó canh gừng, chắc không chịu được mùi, nên không uống."

"Không sao đâu, lát nữa đi mua ít thuốc vậy."

"Cảm ơn bà chủ đã quan tâm, con trai tôi không sao."

Viên Man Hà cười, quay đầu thấy Bối Doanh Doanh đang đứng ở đằng sau, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Hôm nay Doanh Doanh dậy sớm quá." Viên Man Hà nói với Du Linh: "Vậy mang bữa sáng cho Doanh Doanh trước đã."

"Được ạ."

Bối Doanh Doanh được dắt đến phòng ăn, cô nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người họ, giả vờ hỏi như tình cờ: "Ai bị bệnh ạ?"

"À, là con của dì Du. Nghe nói sáng nay dì Du dậy thấy con trai ngủ trên ghế mây ở sân sau, ban đêm bên ngoài lạnh thế là bị cảm, con mấy ngày nay cũng phải mặc nhiều quần áo vào, nhớ chưa?"

Cô sững sờ một chút, gật đầu, không nói gì.

Đang ăn sáng, Viên Man Hà nói mấy hôm nay Bối Hông đi công tác, hôm nay bà cũng muốn ra ngoài làm vài chuyện, Bối Sơ Nhan cũng đi học thêm, để cô ở nhà một mình, có chuyện gì thì có thể gọi điện cho bà.

Sau khi Viên Man Hà đi, Du Linh cũng ra ngoài mua thức ăn, Bối Doanh Doanh ngồi ở phòng khách, nghĩ đến chuyện sáng nay.

Du Hàn thế mà bị bệnh?

Cậu có bị nghiêm trọng không…

Cô suy nghĩ một lúc lâu, đứng dậy đi đến hành lang nhỏ phía sau phòng khách.

Chỗ này là mấy phòng linh tinh và chỗ ở của mẹ con Du Hàn, đây cũng là nơi lần đầu tiên cô gặp Du Hàn.

Cô dựa vào ấn tượng, đi đến trước một cánh cửa, sau đó gõ nhẹ hai cái.

Nhưng bên trong hình như không có động tĩnh gì.

Cô nghi hoặc gõ thêm hai cái nữa, dán tai lên cửa, đột nhiên —

Cửa bị mở ra.

Cô bị dọa, lập tức đứng thẳng người, bắt gặp ánh mắt lạnh giá của Du Hàn.

Nam sinh đứng sau cánh cửa, mặc áo ngắn tay màu đen, sắc mặt hơi nhợt nhạt, hình như bị đánh thức, cậu cau mày, một tay cầm nắm cửa, áp suất không khí rất thấp.

“Có chuyện gì.”

Giọng cậu khàn và trầm.

Cô ngẩn người, lo lắng hỏi: “Tớ nghe mẹ cậu nói, cậu bị cảm… Cậu ổn chứ?”

“Không có gì.”

Cô mấp máy môi, ngẩng đầu nhìn cậu. lông màu nhỏ nhắn khẽ nhíu lại.

“Tớ nhìn cậu không giống như không sao.”

Hình như cậu bị bệnh rất nghiêm trọng.

Đôi mắt đen của nam sinh rơi trên mặt cô, cảm thấy cổ họng nghẹn lại, cậu quay mặt đi chỗ khác.

“Còn chuyện gì sao?”

“Tớ thấy dì Du nấu canh gừng trong bếp, tớ lấy một chút cho cậu uống nhé? Cậu không uống thuốc hay không đi gặp bác sĩ, bệnh sẽ ngày càng nghiêm trọng.”

Giọng cô nhỏ nhẹ, khiến cậu cảm thấy như một mảnh trái tim nào đó đã đổ xuống.

Nhưng cậu thu lại, kìm nén cảm xúc dư thừa của mình: “… Không cần.”

Cậu đóng cửa lại, không nghĩ tới cô sẽ đưa tay ra chặn cửa, muốn ngăn hành động của cậu. Nếu không phải cậu phản ứng nhanh, cô đã bị kẹp tay rồi.

Nam sinh bắt gặp ánh mắt sợ hãi của cô, nhăn mặt, đột nhiên nắm cổ tay cô —

Kéo cô vào căn phòng tối.

"Cạch" cửa đóng sầm lại, cô giật mình: "Du Hàn…"

Cậu dùng sức nắm chặt cổ tay cô, cô bị cậu đẩy lên cửa.

Trước mắt hoàn toàn mơ hồ, lưng cô dán chặt lấy cửa, lùi cũng không thể lùi, chỗ cổ tay bị cậu nắm chặt tỏa ra nhiệt độ nóng rực.

Cô cảm giác cơ thể nam sinh đột nhiên đến gần, hơi thở mát lạnh tràn ngập trong mũi cô, cô bị dọa đến tim đập nhanh.

Du Hàn cụp mắt, nhìn cô cứng ngắc được bao phủ bởi cơ thể cậu, cổ họng lăn một cái.

"Bây giờ mới biết sợ?"

—

Chương 11

edit: Olwen

Căn phòng tối và kín, một tia sáng yếu ớt chiếu qua các khe hở trên tấm rèm đã đóng, bầu không khí càng thêm mập mờ.

Du Hàn dứt lời, cô lo lắng đến không nói thành lời.

Tim cô đập thình thịch, cảm thấy đầu choáng váng.

Hai người im lặng năm giây —

Du Hàn lùi về sau một bước, buông cổ tay cô ra.

Bỗng nhiên, trước mắt cô toàn màu trắng, bầu không khí mập mờ bị ngọn đèn trên đầu xua tan.

Khi mắt cô nhìn rõ, chỉ thấy tay nam sinh để ở công tắc đèn cạnh đầu cô.

Sau đó nhìn cô, ánh mắt yên tĩnh.

Giống như người mất khống chế vừa nãy không phải cậu.

Cô bối rối rủ mắt xuống, giấu đôi má ửng hồng, mấy giây sau trước mặt vang lên giọng nói khàn khàn của cậu:

"… Xin lỗi."

Cô đi chậm rãi, lắc đầu: "Không sao." Thực ra cô cũng không hề tức giận.

Cô quay người đang muốn mở cửa, sau lưng lại vang lên giọng nói của Du Hàn —

"Có thuốc sao?"

Cô kinh ngạc quay đầu, chạm vào ánh mắt của cậu, nam sinh rủ mắt, sắc mặt hơi mất tự nhiên…

Cô phản ứng kịp thời, chớp chớp mắt, lông mày cong như trăng khuyết.

"Có, cậu chờ chút tớ đi lấy ~"

Cô chạy chậm ra ngoài lấy thuốc, Du Hàn nhìn căn phòng bừa bộn của mình, sau đó đi đến kéo rèm cửa ra, đến bên giường thu quần áo, chăn gối cũng để gọn gàng.

Bối Doanh Doanh đi đến tủ thuốc nhỏ trong phòng khách, tìm được thuốc cảm, trở về phòng cậu.

"Thuốc đây, cậu uống thử xem có đỡ không." Cô đưa cho cậu.

Cậu cầm lấy: "Cảm ơn."

"Không có gì." Cô cười: "À đúng rồi, ở bếp có canh gừng, nhân lúc còn nóng tớ đi lấy cho cậu!"

"…"

Cậu vừa định nói không cần, cô đã lần nữa chạy chậm ra ngoài.

Cậu nhíu mày, nhìn vào mấy viên thuốc cảm trong tay, vẻ mặt lạnh lùng dần tiêu tan.

Năm phút sau, Bối Doanh Doanh bê một bát canh gừng nóng hổi trở về, Du Hàn nhìn thấy, lông mày không tự chủ nhăn lại.

Cô thấy vậy: "Cậu không thích vị gừng sao?"

"Ừ."

"…" Cô sờ đầu, cô biết đối với người không thích ăn gừng mà nói, mùi này sẽ khiến cho người thấy khó chịu: "Hay là thôi đi?"

Cậu cầm lấy, nhàn nhạt nói: "Không sao."

Sau đó cô nhìn thấy cậu ngửa đầu lên uống, yết hầu nhấp nhô, cổ trắng thon dài, có chút gợi cảm.

Cô hốt hoảng thu hồi tầm mắt, nghĩ linh tinh gì vậy…

Cậu uống xong, lông mày nhíu lại, nhưng vẫn nói với cô một tiếng "Cảm ơn".

Mặt cô lộ ý cười: "Không sao, mỗi lần tớ xảy ra chuyện, cũng toàn làm phiền cậu, huống hồ… Bạn bè có thể giúp đỡ nhau mà, đúng không?"

Cô cười đơn thuần đáng yêu, má lúm đồng tiền như được lấp đầy mật ong.

"… Ừ." Nam sinh ngồi lên giường, để cốc lên đầu giường, đổ thuốc cảm vào, pha rồi uống hết.

Cô yên tâm, sau đó nói: "Vậy tớ đi trước, cậu nghỉ ngơi đi."

Cô đi đến cửa, nghĩ đến một chuyện lại quay đầu nói: "Đúng rồi, buổi chiều thứ sáu cậu không ở lớp, thầy chủ nhiệm lớp đến thông báo thứ hai có bài kiểm tra đấy."

Cậu gật đầu, phản ứng bình thản.

Bối Doanh Doanh nghĩ, bài kiểm tra này đối với cậu căn bản không phải là khó.

Thật tốt…

–

Về đến phòng, ngồi trước bàn học, Bối Doanh Doanh lấy sách toán ra, thật đau đầu.

Cô chỉ bỏ mấy ghi chú cô đã ghi trong tuần ra nhìn một lần, mất một buổi sáng, nhưng cô lấy sách bài tập ra làm một vài bài, lại cảm thấy đầu mình trống rỗng QAQ.

Cô nhìn từ "lược bớt" ở phần lời giải bài tập sau sách, sụp đổ.

"Bài này cuối cùng là làm như nào…" Cô ảo não vỗ đầu một cái.

Đang lúc cô "đi vào ngõ cụt", cô bỗng nhiên nghĩ ra một ý —

Có thể đi tìm Du Hàn!

Cô tìm thông tin liên lạc của cậu trong nhóm lớp, nhấn "thêm bạn bè", chờ đợi khoảng năm phút, bên kia cuối cùng cũng đồng ý.

Cô lập tức chào hỏi: [Tớ là Bối Doanh Doanh ~]

Mấy giây sau, đối phương: [.]

"…" Đấy cũng là những lời cô nói khi gửi tin xác nhận vừa rồi.

Cô thẳng thắn cắt chủ đề, nói muốn hỏi vài bài toán, không biết cậu có rảnh hay không.

Nhưng Du Hàn hỏi cô có vấn đề gì, cô chụp một ảnh rồi gửi, một lúc sau đầu bên kia trả lời: [Những câu hỏi này là những câu hỏi cơ bản, nếu ngay cả những câu này cũng cần trợ giúp, thì có nghĩa là lúc trên lớp cậu không tiếp thu được kiến thức gì.]

Bối Doanh Doanh có thể tưởng tượng nếu cậu đứng trước mặt và nói câu này thì giọng nói sẽ lạnh như nào.

Du Hàn lại nói thêm câu nữa: [Trước tiên xem kỹ các ví dụ mẫu trên sách, sau đó mới làm đề.]

Cô nằm úp trên mặt bàn, ngại ngùng trả lời: [Được.]

Cô đặt điện thoại trên mặt bàn, thở dài một tiếng.

Cô thật sự không hợp học ban tự nhiên, riêng môn toán thôi cũng là một đòn trí mạng của cô.

–

Cả một buổi chiều, Bối Doanh Doanh nhốt mình trong phòng.

Đến giờ cơm tối, Du Linh lên tầng gọi cô xuống ăn cơm, nhưng cô bảo còn chưa làm xong bài tập, nên không ăn.

Du Linh xuống tầng, mang bữa tối đến phòng Du Hàn trước, nam sinh ngồi dựa vào đầu giường đọc sách ngoại khóa.

Bà đưa cơm cho cậu, thuận miệng hỏi: "Con làm xong bài tập chưa?"

"Làm gì ạ?"

"… Thằng bé này." Mẹ cậu bị cậu chọc cười: "Thật sự cho rằng thi đứng đầu lớp thì được rồi sao."

Du Hàn để sách xuống, chăm chú trả lời: "Đã làm xong rồi ạ."

"Các con học lớp mười một có nhiều bài tập lắm phải không?"

"Cũng tàm tạm ạ."

"Vậy sao mẹ cảm thấy tiểu thư Doanh Doanh có rất nhiều bài tập về nhà, cả ngày làm bài tập trong phòng cơm cũng không ăn. Mấy đứa cũng thật là, phải biết kết hợp giữa học hành và nghỉ ngơi chứ."

Nam sinh nghe vậy, tay cầm đũa dừng lại, không nói gì.

Ăn xong cơm tối, bà ra ngoài, cậu đứng dậy xuống giường, ngồi vào bàn học, mở sách toán ra.

–

Gần bảy giờ tối, Bối Doanh Doanh vẫn đang chiến đấu hết mình tại bàn học, nhưng hiệu quả chẳng đâu vào đâu.

Lúc gần như sụp đổ, đột nhiên điện thoại có tin nhắn.

Người gửi là Du Hàn, lời ít ý nhiều hai chữ: [Xuống đây.]

Một phút sau, cô gõ cửa Du Hàn mở cửa.

"Cậu tìm tớ có chuyện gì không?"

Nam sinh không nói gì, quay lại bàn học.

Cô đi vào theo, thấy nam sinh lấy vài tờ giấy ở bàn học, đưa cho cô. Giọng nói dửng dưng:

"Câu hỏi cho bài kiểm tra ngày mai."

Bối Doanh Doanh khiếp sợ: "Câu hỏi bài kiểm tra?"

Vẻ mặt cô khó tin: "Nhưng làm chuyện đó không tốt lắm…" Mặc dù cô học kém môn toán, nhưng cũng không muốn dùng cách này để thi đạt, mà có thể thoát được lần đầu tiên nhưng cũng không thể thoát được những lần khác.

Du Hàn nhìn cô: "Cậu nghĩ là đề của thầy sao?"

"Hả???"

"Đây chỉ là đề minh hoạ có thể ngày mai sẽ thi đến."

"Thật sao?" Cô nghe xong, hai mắt sáng lên, nhìn ví dụ mẫu: "Du Hàn… Những cái này cậu lấy ở đâu?"

Cậu híp mắt, ném bút lên bàn: "Bọn Tăng Đông cho."

Thì ra mọi người ai cũng có phương pháp "đối phó" riêng như vậy.

Cô nhếch môi: "Cảm ơn cậu nguyện ý chia sẻ cái này cho tớ, rất hữu ích." Việc này giúp việc ôn tập của cô đi đường tắt một tý.

"Đây chỉ có đề bài, cậu làm xong rồi đưa tớ xem qua." Nam sinh nói.

"Ừ ~ tớ ăn cơm xong lập tức đi làm."

Du Hàn nhìn bóng lưng cô vui vẻ rời đi, lông mày khẽ cong lên.

–

Bối Doanh Doanh làm xong đề, đi xuống tầng tìm Du Hàn, cô đứng cạnh bàn nhìn cậu chấm bài, tim nhảy đến cổ luôn rồi.

Nam sinh chấm bài xong, ngẩng đầu nhìn cô:

“Không đạt.”

“…”

Cô muốn khóc hu hu hu.

Cô lúng túng nhận lại tờ bài làm nhìn, Du Hàn xoay bút trong tay, nói với cô về bài làm: “Cậu vẫn chưa hiểu về phương trình đường thẳng, lấy mẫu hệ thống và mẫu phân tầng đều có vấn đề…”

Cô nghe xong, gật đầu, cậu lấy lại bài làm của cô, bắt đầu phân tích từng bài cho cô, so với thầy giáo thì kĩ hơn nhiều.

Thật ra cô chỉ không hiểu những điều rất cơ bản, nên khi làm bài thường bị sai, cậu kê đơn rất đúng bệnh, cô nhanh chóng thông suốt.

Đôi khi não cô hoạt động chậm, ngại để Du Hàn nói nhiều lần, ai biết được nam sinh lại nhìn ra điểm khúc mắc của cô, kiên nhẫn giảng cho cô từng vấn đề.

Cô nghe giọng trầm thấp nhẹ nhàng của cậu tim đập rộn ràng.

Cậu nói xong, cô cười một tiếng: “Du Hàn cậu thật lợi hại, cậu có thể làm giáo viên đấy…”

Mặt nam sinh hiện lên ý cười, giọng nói nhàn nhạt:

“Tớ không muốn gặp một học sinh như này.”

“Này…”

Cậu không chuyển chủ đề cùng cô nữa, nói về vấn đề chính: “Toán là một môn học thay đổi linh hoạt, không phải chỉ ghi tất cả mọi thứ trên lớp và xem lại là có thể tiếp thu.”

Cô gật đầu cầm sách vở: "Vậy tớ đi trước nhé."

Cô đang muốn đi, nhưng nam sinh đứng lên: "Cậu ngồi ở đây, tớ nhìn cậu làm lại một lần nữa."

Cô kinh ngạc, nghe thấy cậu giải thích: "Làm một lần là nhớ thêm một lần."

"… Được."

Cô bước đến bàn học cậu ngồi xuống, bắt đầu làm bài, Du Hàn tiện tay cầm một quyển sách, ngồi lên giường.

Cậu đọc sách, sau đó ngước mắt nhìn về cô gái ngồi trước bàn học, dáng người cô thấp, nên chân chỉ hơi chạm đất, thỉnh thoảng đang viết còn đu đưa vài cái, dưới váy hai bắt chân trắng thon như những củ sen.

Cậu thu tầm mắt, kiềm chế sự khô nóng nổi lên trong lòng.

Một lúc sau, cậu nghe thấy giọng nói của cô gái: "Đã xong —"

Cậu đứng dậy đi đến cạnh bàn, cầm bài thi, cô tựa đầu vào tay, ngước nhìn cậu đầy mong chờ.

Một lúc sau: "Ừ, không có vấn đề gì lớn, nhưng chỗ này…"

Cậu đưa bài thi đến trước mặt cô, tay chống vào thành ghế, hơi cúi người giảng bài cho cô.

Khoảng cách của hai người rất gần, cô có thể ngửi được mùi quần áo dễ chịu trên người cậu, cô cụp mắt, đầu ngón tay dưới mặt bàn xoắn vào nhau, vành tai đỏ bừng.

"Hiểu chưa?" Du Hàn đưa tầm mắt về phía cô.

"… Hiểu rồi."

Cậu đứng thẳng người, cô cũng đứng lên: "Vậy tớ về phòng đây… Ngủ ngon."

"Ừ."

Cô nhanh chóng ra khỏi phòng, chạy nhanh lên tầng, vào phòng, khỏa cửa, nhẹ nhàng thở một hơi.

Cô đi soi gương.

Vừa nhìn, quả nhiên mặt đã đỏ bừng.

–

Sáng thứ hai, Bối Doanh Doanh vào lớp, cô ngồi xuống, vừa để cặp sách xuống, Kỷ Diệu đã xoay người, nhìn thấy cô thì hơi ngẩn người một chút, rồi cười xấu xa:

"Doanh Doanh, mau thành thật khai báo, tối qua cậu lén lút làm gì?"

"Hả?"

Kỷ Diệu chỉ chỉ mắt cô, Bối Doanh Doanh vội vàng lấy gương ra soi, phát hiện quầng thâm mắt rất đậm: "Tối qua làm bài tập đến khuya…" Gần hai giờ mới lên giường.

Cô nói xong, quay đầu nhìn thấy Du Hàn đang nằm úp trên bàn —

Đã quen.

Mỗi ngày cô đến lớp, hầu như cậu đều đang ngủ, lớp học buổi sáng cơ bản đều là ngủ. Nhưng với thành tích của cậu thì giáo viên cũng không có gì để nói, cũng một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Cô chống tay lên mặt bàn tựa đầu vào, ngáp một cái.

Thực sự quá buồn ngủ.

Một lúc sau, cô cũng không nhịn được nằm úp xuống bàn.

Cô di chuyển đầu, tìm một vị trí thích hợp, cô quay sang phía Du Hàn. Mắt cô rơi vào gáy trắng lạnh của cậu, tóc ngắn đen trông mềm mại hơn nhiều.

Cô nằm im lén lút cong môi.

Cô đang muốn nhắm mắt, đột nhiên nam sinh xoay người, ban đầu còn hướng ra ngoài cửa sổ sau đó quay lại thì hướng về phía cô.

Khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên rất gần.

Tim cô bỗng đập dữ dội, cô nhìn Du Hàn mở mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nam sinh đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen nhánh ánh lên chút ban mai, phản chiếu gương mặt sững sờ của cô.

Mấy giây sau, Du Hàn không ngoảnh mặt đi mà tiếp tục nhìn cô, giọng trầm thấp nói, âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy —

"Mắt cậu có thể mang đi làm gấu trúc luôn đấy."

"…"

Mặt cô đỏ lên mấy phần, cụp mắt, hơi úp mặt vào tay, có chút xấu hổ khi để cậu nhìn thấy.

"Ngủ một tí đi."

Cậu đột nhiên nói.

Cô sửng sốt một chút rồi gật đầu, sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Vậy tí nữa vào tiết cậu có thể gọi tớ không? Tớ sợ ngủ quên mất…"

"Ừ."

Cô chậm rãi nhắm mắt, cậu nhìn chằm chằm cô mấy giây, cầm cốc nước đứng lên.

Đi đến cửa, nghe được có người gọi: "Anh Hàn, có người tìm bạn ngồi cùng bàn của anh —"

Cậu quay đầu, bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Tử Mặc.

Tiêu Tử Mặc cầm bữa sáng trong tay và một túi quà màu hồng tinh xảo, hôm nay cậu đặc biệt tìm Bối Doanh Doanh để nói xin lỗi, vì chuyện cô uống bia vào tuần trước.

Tiêu Tử Mặc đi đến cửa lớp ba, đúng lúc Tăng Đông đi ra ngoài, Tiêu Tử Mặc vội giữ Tăng Đông, nhờ gọi Bối Doanh Doanh ra.

Nhưng Tăng Đông quay đầu nhìn Du Hàn mở miệng nói câu kia.

Tiêu Tử Mặc ngây người: "Cái gì? Ngồi cùng bàn?"

Tăng Đông: "Cậu không biết bạn ngồi cùng bàn mới của Du Hàn là Bối Doanh Doanh à?"

Tiêu Tử Mặc bỗng cảm thấy ê mặt, hôm ăn liên hoan tuần trước, cậu còn tự cho là mình đúng nói hai người không quen nhau.

Du Hàn thấy cậu, lông mày vô thức cau lại, sắc mặt trầm xuống:

"Có việc gì?"

Tiêu Tử Mặc ngẩn người, kìm nén cảm xúc trong lòng: "Tớ tìm Bối

Doanh Doanh, hai người là bạn ngồi cùng bàn, phiền cậu gọi cậu ấy ra ngoài này chút được không?”

Vẻ mặt Du Hàn lạnh nhạt, trả lời:

“Cậu ấy đang ngủ, không muốn ai làm phiền cả.”

–

Chương 12

edit: Olwen

Tiêu Tử Mặc sửng sốt một chút, nhìn lướt qua lớp học, giống như đang tìm kiếm gì đó, sau đó cậu nhìn Du Hàn, giọng điệu có chút không tình nguyện.

"Vậy… Vậy cậu giúp tôi đặt mấy thứ này lên bàn của Doanh Doanh được không?"

Mắt nam sinh nhìn xuống, lướt qua đồ vật trong tay Tiêu Tử Mặc, sau đó ngẩng đầu, giọng điệu bình thản:

"Không rảnh."

Tiêu Tử Mặc: "…"

Du Hàn trực tiếp quay người rời đi, Tăng Đông cười hai tiếng, vỗ vai Tiêu Tử Mặc: "Anh Hàn vừa tỉnh ngủ, tâm trạng không tốt, cậu đừng để ý."

Tiêu Tử Mặc khẽ xì một tiếng, kìm nén cơn tức giận trong lòng: "Vậy cậu giúp tớ chuyển cho Doanh Doanh được chứ?"

Tăng Đông nhìn đồng hồ đeo tay: "Ui da tớ phải đi lấy nước, sắp không kịp rồi, lớp đọc buổi sáng sắp bắt đầu rồi…" Cậu vừa nói vừa đuổi theo Du Hàn.

Tiêu Tử Mặc: "…"

–

Du Hàn vào phòng nước lấy nước, Tăng Đông cũng nhanh chóng theo sau: "Anh Hàn, anh có cảm thấy Tiêu Tử Mặc bất thường không?"

Du Hàn nhìn cậu một cái: "Muốn nói cái gì?"

Tăng Đông vỗ cái bụng tròn của mình, bấm ngón tay tính toán, chậc chậc hai tiếng:

"Theo em quan sát, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, cậu ta có ý với Bối Doanh Doanh."

Nghe vậy, mắt Du Hàn chợt dừng lại, sự lạnh lùng trong ánh mắt nhiều thêm mấy phần. Tăng Đông không chú ý đến, vẫn ở bên cạnh tiếp tục phân tích: "Anh có thấy mấy đồ trong tay cậu ta hôm nay không, vừa có bữa sáng vừa có món quà nhỏ, cái này có vẻ như cậu ta muốn theo đuổi Bối Doanh Doanh, nếu không ai lại vô duyên vô cớ đưa những thứ này, anh Hàn thấy em phân tích đúng không?"

"Hơn nữa nếu trừ anh ra thì Tiêu Tử Mặc cũng được mệnh danh là nam thần đẹp trai nhất, cùng với Bối Doanh Doanh trông có vẻ rất xứng đôi, hai người họ mà yêu sớm chắc là sẽ chấn động cả khoá…"

Cậu còn chưa nói xong, đã thấy âm thanh Du Hàn cười, quay đầu lặng lẽ nhìn cậu:

"Cậu phân tích được đấy."

"Haha không phải đâu."

"Vậy cậu thử phân tích một chút xem mất bao lâu để tài khoản của cậu có thể full các kỹ năng lần nữa?"

"…"

Đầu gối Tăng Đông mềm nhũn: "Anh Hàn tha cho cái mạng chó của em một lần, tất cả tài sản của em đều ở trong đó…"

–

Quay về lớp học, Du Hàn ngồi về chỗ, thấy trên mặt bàn có gì đó —

Tất cả đều là đồ lúc nãy trong tay Tiêu Tử Mặc.

Chắc là nhờ một bạn nào trong lớp chuyển đến, chứ không chắc cũng chưa đưa được.

Cậu quay đầu nhìn, cô vẫn gục xuống bàn như cũ, dường như ngủ rất say, cơ thể nhỏ bé lên xuống đều đều vì hô hấp, hệt như một chú mèo nhỏ.

Một lúc sau, tiếng chuông báo vào lớp đọc buổi sáng vang lên, cô nghe thấy âm thanh, tự mình tỉnh lại.

Cô xoa xoa mắt, vẫn buồn ngủ nhìn mấy món đồ mới xuất hiện trên bàn: "Ơ cái gì đây…"

Cô nghi hoặc nhìn về phía Du Hàn.

Nam sinh nhàn nhạt ngước mắt, lạnh giọng nói:

"Không biết."

Kỷ Diệu nghe thấy giọng của Bối Doanh Doanh, quay đầu, giải thích với cô là do Tiêu Tử Mặc lớp bên cạnh đưa: "Doanh Doanh, không phải cậu với Tiêu Tử Mặc…"

Bối Doanh Doanh vội vã phủ nhận: "Cậu nghĩ linh tinh gì đấy."

Cô nhìn bữa sáng, cũng không định động đến, cô cầm túi màu hồng bên cạnh, lấy đồ bên trong ra.

Nam sinh đang đọc sách bên cạnh lại ngẩng đầu lên, im lặng nhìn sang.

Bối Doanh Doanh lấy ra một tiêu bản lá cây đánh dấu trang màu vàng, còn có một lá thư màu hồng.

Cô sững sờ một chút, quay đầu nhìn về phía Du Hàn, người kia đã thu lại ánh mắt một giây trước đó. Cô cầm là thư để vào trong ngăn kéo, mở lá thư, lấy thư ra.

Du Hàn lần nữa tự nhiên nhìn sang.

Chỉ thấy cô gái nhìn nhanh, nhét lại lá thư vào túi, vành tai hơi đỏ.

Nam sinh thấy vậy, trong lòng thoáng qua một ý nghĩ.

Thư tình?

Trong lòng cậu cười lạnh một tiếng.

Bây giờ mà vẫn còn những người ngây thơ như thế.

–

Sau khi kết thúc tiết đọc, Du Hàn vừa ngồi làm đề Olympic toán, vừa nói với cô gái bên cạnh: "Vừa nãy tổ trưởng yêu cầu mọi người nộp bài tập đấy."

"Được." Cô lấy bài tập ra khỏi cặp: "Lát nữa tớ nộp, tớ ra ngoài một chuyến."

Cô đứng lên đi ra khỏi lớp, tìm được lớp hai, giữ một bạn nữ ở cửa.

“Chào bạn, có thể giúp tớ gọi Tiêu Tử Mặc không?”

Nữ sinh quay đầu vào lớp gọi một tiếng, Tiêu Tử Mặc ở cuối lớp ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng cô ở cửa, lập tức đứng lên.

Mấy nam sinh bên cạnh đều cười trêu chọc, Tiêu Tử Mặc không để ý đến bọn họ, một đường đi đến chỗ Doanh Doanh.

“Này, Doanh Doanh, cậu thấy đồ tớ đưa cho cậu chưa?”

“Rồi…”

Bối Doanh Doanh cảm thấy trong lớp hai có rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô, mặt cô có chút đỏ, suy nghĩ một chút vẫn là nói thẳng vấn đề: “Cảm ơn bữa sáng của cậu, lần sau không cần mua cho tớ đâu, tớ ăn ở nhà rồi.”

“Không có gì, tớ chỉ cảm thấy có lỗi với cậu…”

Bối Doanh Doanh cong khóe miệng, lắc đầu: “Tớ nhận lời xin lỗi của cậu, tớ không tức giận, thật ra tớ cũng không biết bản thân bị dị ứng cồn, không thể trách cậu.”

Nam sinh cười khổ, vẫn biểu đạt áy náy: “Vậy chúng ta vẫn là bạn?”

“Ừ.”

Nam sinh còn điều muốn nói, cô đã nói phải về lớp để chuẩn bị cho bài kiểm tra, không nghĩ tới quay đầu thì thấy Du Hàn từ cửa lớp đi ra.

Ánh mắt của cậu lạnh lùng rơi xuống người cô, bốn mắt nhìn nhau, nam sinh dời ánh mắt, đi xuống cầu thang.

Bối Doanh Doanh sững sờ một chút, cảm thấy có cảm xúc không thể giải thích được len lỏi trong lòng.

Cô đang muốn đi, giọng Tiêu Tử Mặc vang lên lần nữa: "Bây giờ cậu… ngồi cùng bàn với Du Hàn?"

Cô gật đầu, Tiêu Tử Mặc do dự mấy giây, nói lời nhắc nhở:

"Du Hàn không phải người dễ chọc, hơn nữa lòng dạ rất sâu, tớ thấy cậu…"

Cậu còn chưa nói xong, cô đã cắt lời cậu: "Ôn tập không kịp rồi, tớ đi trước."

Tiêu Tử Mặc đành đem nửa câu sau nuốt vào bụng: "… Được."

–

Chuông vào tiết một reo, lão Trương mang theo tệp bài thi oai phong lẫm liệt bước vào lớp, mở miệng chính là câu —

"Chuẩn bị làm bài kiểm tra!"

Các bạn học than vãn, tự giác mang hết sách vở trên bàn thu vào, Bối Doanh Doanh khẩn trương xoa xoa bàn tay, hít sâu một hơi.

Cô quay đầu nhìn về phía bạn cùng bàn bên cạnh vẫn còn đang nằm, sau đó nhẹ nhàng kép tay áo cậu.

"Du Hàn, kiểm tra…"

Nam sinh ngước mắt, nhìn cô một cái, sau đó ngủ tiếp.

Bối Doanh Doanh: "…"

Lão Trương phát bài thi xong, đi đến cuối lớp, thấy Du Hàn, vậy mà cũng không nói gì.

Cô cầm bài thi, cũng không rảnh quan tâm người khác, vùi đầu bắt đầu làm bài.

Ba câu lựa chọn, ba câu điền chỗ trống, hai câu hỏi lớn, một đề hoàn chỉnh.

Cô làm lấy làm để, kỳ diệu là những bài hôm qua Du Hàn cho cô làm giống với những phần kiến thức trong bài kiểm tra hôm nay!

Vì hôm qua đã làm những bài tương tự, nên hôm nay cô như cá gặp nước, làm bài trôi chảy.

Đợi đến khi cô làm câu hỏi lớn thứ nhất, Du Hàn cuối cùng cũng tỉnh lại. Cậu uống hớp nước, đầu tiên là quay đầu nhìn tình hình của cô, sau đó bắt đầu làm bài.

Chờ đến khi cô giải xong câu hỏi lớn thứ nhất, cậu cũng bắt đầu làm câu hỏi lớn thứ nhất.

Đợi đến khi cô làm xong bài, cậu cũng làm xong hết, lại nằm xuống ngủ tiếp.

Cô đột nhiên thấy may mắn vì cậu ngủ trước, không đến lúc cậu bắt đầu cùng cô, cô nhìn thấy cậu viết nhanh như vậy, chắc chắn rất hoảng.

Đây chính là phiền muộn khi bạn cùng bàn là học thần.

–

Sau khi hết tiết, bài kiểm tra thu xong, Bối Doanh Doanh xoay người, mỉm cười với Du Hàn.

"Cảm ơn cậu hôm qua đã chia sẻ đề với tớ, tớ làm được hết đề hôm nay luôn."

“Ừ.” Nam sinh chỉ nhàn nhạt lên tiếng, căn bản không thèm ngẩng đầu một cái, tiếp tục làm đề Olympic.

Cô có chút buồn bực, hình như tâm trạng của cậu hôm nay không tốt lắm?

Nếu đúng như cô đoán, nam sinh trong cả hai tiết học đều không nói lời nào, thậm chí còn không thèm để ý đến cô.

Cô không dám hỏi, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ trong lòng.

–

Hết tiết hai là lễ chào cờ. Mọi người chen chúc nhau xuống dưới tầng, Bối Doanh Doanh cũng chậm rãi đi xuống dưới.

Lúc này mấy nữ sinh bên cạnh hưng phấn nói chuyện với nhau:

“Nghe nói tí nữa Du Hàn sẽ phát biểu dưới cờ! A a a phấn khích ghê!”

“Đúng vậy, đẹp trai chết mất, tớ cảm thấy đây là lễ chào cờ duy nhất tớ mong đợi.”

“Hi vọng lần này cậu ấy nói nhiều một chút, năm ngoái tớ còn chưa nghe đủ đâu.”

Cuộc nói chuyện của bọn họ rơi vào tai Bối Doanh Doanh, cô ngạc nhiên, hóa ra hôm nay Du Hàn là người phát biểu?

Trong lòng cô không hiểu sao cũng dâng lên một chút mong chờ.

Cùng lúc đó, Du Hàn đi đến khu vực dưới khán đài, thầy chủ nhiệm chắp tay phía sau, đi đến trước mặt cậu, ngó trái nhìn một cái ngó phải nhìn một cái — —

“Bản thảo của em đâu?”

“… Em không cầm.”

Thầy chủ nhiệm choáng váng, tức đến phát điên.

“Du Hàn, em đang làm cái gì vậy, đừng nghĩ đến việc đi lên đọc tên xong rồi đi xuống!”

Thầy tận tình kiên trì khuyên bảo: “Lần này lên phát biểu có thể nói cách học tốt các môn toán lý hóa, chia sẻ kinh nghiệm học tập, thầy đọc bản thảo một lần rồi, nó được duyệt qua rồi, em đọc nó một chút không được sao?”

“…” Du Hàn nhướng mày, thuận miệng bịa chuyện: “Em làm mất bản thảo rồi.”

“Mất… mất rồi.” Thầy chủ nhiệm suýt thì tức hộc máu: “Vậy em…”

“Không sao, em biết mình viết cái gì.” Cậu quay đầu nhìn thầy chủ nhiệm đang sụp đổ: “Lần này em sẽ phát biểu thật tốt.”

–

Lễ chào cờ chính thức bắt đầu, kéo cờ và hát quốc ca xong, cuối cùng cũng tới phần mà mọi người mong đợi.

“Được rồi, tiếp theo xin mời bạn học Du Hàn lên phát biểu dưới cờ.” Người dẫn chương trình còn chưa kịp nói câu “Xin một tràng vỗ tay hoan nghênh bạn học”, phía dưới sân đã nổ ra những tràng pháo tay nồng nhiệt từ mọi người.

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu, nhìn về phía khán đài.

Vì thấp, cô đứng ở hàng thứ hai, cũng có thể nhìn khán đài rõ hơn.

Mấy giây sau, Du Hàn bước đôi chân dài, đi lên khán đài. Cậu mặc đồng phục đơn giản sạch sẽ, dáng người cao gầy, đôi lông mày sắc nét đôi mắt sáng, mỗi đường nét đều rất hoàn mỹ.

Dưới sân các nữ sinh che miệng xì xào bàn tán, chớp mắt:

"Đẹp trai quá, quả nhiên là giáo thảo*."

**Giáo thảo: nam sinh đẹp trai nhất trong trường.*

"Sao cậu ấy không cầm bản thảo, không cần bản thảo luôn, lợi hại thật."

"Đừng ồn ào, đừng ồn ào, trật tự nghe đi."

Thầy chủ nhiệm dưới khán đài cau mày, nín thở mà đợi, thực ra có cảm giác như nửa chân đã bước ra ngoài vách núi "Mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc".

Ánh mắt Du Hàn quét dưới khán đài, cậu trầm giọng nói: "Tôi là học sinh lớp 11-3, Du Hàn. Tại buổi lễ chào cờ hôm nay bài phát biểu của tôi có chủ đề là — —"

Cậu dừng một giây, ánh mắt rơi vào cô gái đứng ở hàng ghế thứ hai của lớp.

"Tác hại của việc yêu sớm trong học tập."

Mọi người:???!!!

–

Chương 13

edit: Olwen

Du Hàn phát biểu xong, toàn bộ học sinh trong sân khôi phục lại tinh thần, bắt đầu vỗ tay.

"Đậu má quả nhiên là học thần, cho dù có nhiều người theo đuổi, lòng vẫn vững vàng, chỉ chú tâm vào học tập!"

"Anh Hàn thật trâu bò, anh Hàn thật lợi hại, anh Hàn chuẩn bị muốn xuất gia."

"Tôi thấy nhiều nữ sinh tan nát cõi lòng rồi, thôi đi hãy cùng chăm chỉ học tập cùng anh Hàn…"

Có vô số lời nghị luận và tiếng cười phát ra ở từng khối, dưới khán đài, thầy chủ nhiệm mặt mũi tràn đầy nét vui mừng nhìn Du Hàn, kích động tháo kính xuống lau khóe mắt.

Biểu hiện của Du Hàn hôm nay.

Cảm động trời đất.

Ông đi lên khán đài, cầm micro lên, khen Du Hàn mãnh liệt:

"Các em nghe thấy chưa? Đây chính là lý do tại sao bạn ấy thi được hạng một còn các em thì ở hạng cuối đấy, đây chính là một mức độ hiểu biết cao, cũng hy vọng các em ghi nhớ bài phát biểu ngày hôm nay ở trong lòng, một lòng hướng đến học tập! Được rồi lễ chào cờ

đến đây là kết thúc…”

Những hình vuông ban đầu ngăn nắp chỉnh tề lập tức tản ra như hạt cát rơi vãi, Bối Doanh Doanh cũng đi về lớp, người phía sau thở dài xúc động:

“Quả nhiên Du Hàn chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, bảo cậu ấy yêu sớm còn khó hơn bảo cậu ấy ăn shit.”

“…” Bối Doanh Doanh nghĩ, đây cũng tính là một phép ẩn dụ.

“Doanh Doanh, cậu cảm thấy hôm nay Du Hàn trên khán đài đẹp trai không?”

Cô sờ đầu: “Tớ cũng không để ý lắm, nhưng bài phát biểu của cậu ấy đặc biệt hay.”

“Cậu nghe lọt tai á?”

“Ừ, yêu sớm quả thực ảnh hưởng đến học tập.” Du Hàn nói rất đúng.

Ở phía xa Du Hàn không biết tại sao hắt hơi một cái.

–

Quay về lớp, Bối Doanh Doanh ngồi vào chỗ, thấy Tăng Đông với Lạc Phàm đến tìm Du Hàn:

“Anh Hàn làm em kinh ngạc thật đấy, hôm nay em tưởng anh lên đọc tên xong đi xuống cơ đấy.”

“Anh Hàn có phải hôm nay anh bị chủ nhiệm kề dao lên cổ, buộc anh phải đọc cái này?”

Du Hàn tựa lưng vào ghế, mở nắp bình nước, ánh mắt hơi mệt mỏi:

“Tự nghĩ.”

“Mẹ nó vậy sao tự dưng anh phát biểu vấn đề này?”

“Không được?”

“Đương nhiên là có thể…”

“Về chỗ đi.” Du Hàn đuổi hai nam sinh đi, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Cô giờ đang cầm một chiếc bánh sandwich nhỏ mang từ nhà đi, cắn miếng nhỏ, má hơi phồng lên, cô cắn mấy miếng, vô ý quay đầu nhìn Du Hàn, phát hiện cậu đang nhìn cô.

Mặt cô đỏ lên, lập tức quay mặt đi chỗ khác, nhanh tay lấy giấy lau nước sốt salad dính trên miệng…

Sao cậu lại nhìn cô, tướng ăn của cô quá xấu sao QAQ.

Mấy giây sau, cô phản ứng lại, mang hộp đồ ăn đến trước mặt cậu, nhìn cậu giọng dịu dàng nói:

“Cậu đói không, nếu có thì cũng ăn một cái đi.”

Nam sinh nhìn sandwich, lạnh nhạt cự tuyệt:

“Cậu ăn đi.”

Cô cười, lại cầm một cái, cô coi như cuộc trò chuyện kết thúc, ai ngờ cậu đột nhiên hỏi:

“Bữa sáng Tiêu Tử Mặc đưa cho cậu đâu, sao không ăn.”

Cô sững sờ một chút, bịa lý do: “Tớ không thích ăn bánh bao với sữa đậu nành.”

Nhưng không hiểu sao, cô luôn cảm thấy bữa sáng cậu ấy mang đến, khiến cô có quan hệ gì đó với cậu ấy, trong lòng tự nhiên thấy không thoải mái.

Thật ra cô cũng có thể cảm giác được một chút tâm tư của Tiêu Tử Mặc đối với cô.

Nhưng cô không muốn cùng cậu ấy có liên quan đến nhau.

Du Hàn đổi bút xong, thản nhiên nói: "Quan hệ của hai người rất tốt."

Bối Doanh Doanh: "???"

Cô sờ đầu: "À… Là quan hệ bạn bè thôi, mọi người đừng có hiểu lầm." Cô cũng không muốn các bạn xung quanh mỗi người nói một câu, đến lúc lại lan truyền tin đồn linh tinh.

Du Hàn gật đầu, quay đầu nhìn ra bầu trời trong vắt ngoài cửa sổ.

Nỗi buồn phiền trong lòng nhẹ nhàng tan biến.

–

Sáng ngày hôm sau, lão Trương mang bài kiểm tra hôm qua đến trả, không ngờ thầy chấm nhanh như vậy.

Tổ trưởng đi phát bài, tim của Bối Doanh Doanh đập nhanh, lo lắng đến mức bàn tay siết chặt thành nắm đấm, mắt nhìn chằm chằm vào tổ trưởng.

Du Hàn quay đầu liếc cô một cái: "Lo lắng như vậy?"

"Đương nhiên là lo lắng rồi… Tớ sợ lại không đạt."

Cậu mím nhẹ môi dưới, trầm giọng an ủi.

"Không đâu."

Tổ trưởng đi đến cuối lớp, đưa bài kiểm tra cho hai bọn họ, cô nhìn thấy bài thi của Du Hàn 100 điểm đỏ chót, quay lại nhìn bài mình "90" điểm!

"90 điểm, tớ vậy mà thi được điểm cao như này! Sao có thể chứ…" Cô kích động nhìn bài thi của mình, không thể tin nổi.

Nam sinh so với cô thì bình tĩnh hơn nhiều: "An tâm, xác suất cậu thi được 90 điểm vẫn cao hơn so với trúng xổ số."

"Du Hàn, lần này may có cậu giúp, cảm ơn cậu nhiều!"

Cô như trút được gánh nặng, mặt mày rạng rỡ, cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường nhỏ, giống như đứa trẻ được bố mẹ tặng quà.

Lão Trương đứng trên bục giảng bắt đầu nói:

"Trước khi vào lớp, thầy sẽ nói trước một chút về bài kiểm tra hôm qua. Bài kiểm tra lần này rất khó, chỉ có ba người trên 90 điểm, Du Hàn, Trương Thiên, và Bối Doanh Doanh. Mọi người cùng tuyên dương ba bạn học này một chút, không tệ, không tệ."

Trương Thiên là đại diện môn Toán, Du Hàn là học thần, hai người họ thi trên chín mươi thì mọi người cũng chẳng thấy lạ.

Nhưng Bối Doanh Doanh… Là học sinh mới chuyển đến, vậy mà cũng trên chín mươi điểm?

Kỷ Diệu quay xuống, khiếp sợ nhìn Bối Doanh Doanh giơ ngón cái lên: "Cậu cũng thật lợi hại, vậy mà còn nói kém môn Toán."

Cô ngượng ngùng cười, phát hiện có mấy bạn trong lớp đền quay

đầu nhìn cô, vẻ mặt đầy sự ngạc nhiên, cũng có người nhìn với ánh mắt không tin nổi.

Cô hơi rủ mắt xuống, che đi khuôn mặt đang đỏ ửng.

Lão Trương nói tiếp: "Nhưng lần này, phần lớn điểm tập trung ở khoảng 60 – 80 điểm, nhiều bạn bình thường học tốt nhưng bài kiểm tra lại không phát huy được tốt lắm, các em cần phải chú ý một chút." Thầy cầm thước hình tam giác gõ xuống bàn: "Còn có bạn điểm không đạt, các em tự nghĩ lại xem do nguyên nhân gì, đặc biệt phê bình một số người dưới 40 điểm, nữ sinh thì có Liễu Tuyết, Liên Lâm, hai em sau giờ học đến văn phòng gặp tôi. Nam sinh thì có Lý Vương Hạo, Tăng Đông, về sau mà tiếp tục chơi game không chịu học hành thì mai sau chỉ có đi làm phụ hồ, không phải thích đánh cái gì mà vương giả sao, rủ đồng nghiệp thành một đội rồi đi đánh KPL* là được rồi."

**KPL (King Pro League): là giải game chuyên nghiệp đỉnh cao được Vương Giả Vinh Diệu chính thức tổ chức vào năm 2016. (Theo Google)*

Cả lớp cười ầm lên, Bối Doanh Doanh tiến gần Du Hàn, nhẹ giọng:

"Không phải cậu bảo Tăng Đông đưa đề minh họa cho cậu sao, sau cậu ấy thi lại không đạt?"

Du Hàn dừng bút, giọng điệu bình thản giải thích:

"Do cậu ta ngốc."

"…" Là thật sao.

–

Sau khi tan học, Bối Doanh Doanh hỏi: "Du Hàn, cậu đều ăn trưa tại căn tin trường à?"

“Ừ.” Cậu vẫn làm bài, mãi không nghe thấy câu nói tiếp theo của cô, sau đó ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt rối rắm cô, ngập ngừng không nói nên lời.

“Sao thế?”

Cô chớp chớp mắt, nắm chặt ngón tay:

“Tối nay tan học… Cậu có rảnh không? Tớ muốn mời cậu ăn cơm để cảm ơn cậu dạy tớ cách làm bài.”

Trong khoảng thời gian này cô học tiết tự học buổi tối ở trường, nên cơm tối vẫn tự giải quyết ở trường.

Đôi mắt đen của nam sinh rơi trên mặt cô, không nói gì, cô thấy phản ứng này của cậu, bối rối bổ sung:

“Chắc chắn không chỉ có hai chúng ta, tớ gọi thêm Kỷ Diệu, cậu gọi thêm Tăng Đông và Lạc Phàm đến, mọi người cùng nhau ăn sẽ rất vui.”

Cô cười nhẹ.

Nam sinh im lặng một lúc rồi trở lại bình thường: “Sao cũng được.”

“Vậy coi như cậu đồng ý, lúc đó cậu nhớ gọi thêm hai bọn họ nhé.”

Nam sinh cúi đầu, tiếp tục làm bài, ngón trỏ và ngón giữa đung đưa, cây bút đen vẽ những vòng cung trong không khí.

Thấy dáng vẻ ngầm thừa nhận của cậu, cô cũng vui vẻ mím môi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cô đi vào phòng vệ sinh, đầu óc không nghĩ ngợi gì, đột nhiên nghe thấy hai nữ sinh nhỏ giọng nói chuyện ngoài của.

“Lần này bài kiểm tra môn toán sao cậu thi được 81 đấy?”

“Tớ cũng không biết, nhưng không cảm thấy lần này rất tốt sao? Nhiều người làm bài không đạt, một số người lại có điểm cao không thể tượng tượng được.”

“Đúng thế, Bối Doanh Doanh kia thi cũng được 90 điểm? Thật là lợi hại.”

“Không phải, cậu cảm thấy đấy chính là điểm thật của cậu ta sao? Cậu không nghĩ xem bạn ngồi cùng bàn của cậu ta là ai…”

Cuộc trò chuyện của hai người từng câu từng chữ lọt vào tai cô.

Bối Doanh Doanh run lên, cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Cô đi ra ngoài, hai nữ sinh thấy cô lập tức giật mình, ngậm miệng lại.

Bối Doanh Doanh không nói gì, đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô rửa tay, nghĩ lại những gì hai người họ nói, khẽ thở dài một tiếng.

Học tra* cho dù thi tốt, cũng rất khó để người khác công nhận.

**Học tra: Học cho có, điểm thấp (Theo Chủ Công Các)*

–

Buổi chiều khi tan học, mọi người lục đục rời khỏi lớp đi về phía căn tin, Du Hàn nói mình phải mang tài liệu đến văn phòng trước, cô nói không thành vấn đề, ngồi chờ trong lớp.

Sau khi nam sinh xuống tầng, Bối Doanh Doanh dọn cặp, Kỷ Diệu quay đầu lại tiếc nuối nói với cô: “Xin lỗi Doanh Doanh, tối nay tớ không đi cùng mấy cậu được, lão Trương không phải bảo tối nay

nộp bài kiểm tra sao? Tớ còn chưa làm."

"… Không sao, chúng ta hẹn lại hôm khác vậy."

Sau khi Kỷ Diệu rời đi, Bối Doanh Doanh ngồi ngẩn người trước bàn, lúc này có một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đi đến, nữ sinh có nước da trắng trẻo, tên là Cố Anh, cô cầm bút và bài kiểm tra đi đến.

"Doanh Doanh, giờ cậu rảnh không?" Vẻ mặt tràn đầy mong chờ.

Cô gật đầu, Cố Anh nhanh chóng để bài kiểm tra trước mặt cô: "Tớ có thể hỏi cậu mấy bài không? Nhanh thôi, không làm mất thời gian của cậu đâu…"

"?!"

Bối Doanh Doanh từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên có người hỏi cô cách làm toán!

"Cậu ngồi đi ~" Bối Doanh Doanh nhường chỗ cho Cố Anh, Cố Anh hỏi cô mấy bài, Bối Doanh Doanh đều kiên nhẫn giảng cho cô.

"Cho nên đáp án cuối cùng là A, cậu hiểu chưa?"

Cố Anh gật đầu như giã tỏi: "Ok đã hiểu, cảm ơn cậu nhiều."

Bối Doanh Doanh được khen đến mức sắc mặt hơi đỏ, vội nói không việc gì, Cố Anh đang muốn đứng dậy dời đi, phía trước bỗng truyền đến tiếng cười của mấy nữ sinh.

"Ồ, Cố Anh không phải cậu đang ở top 100 sao, vậy mà còn có vấn đề đi hỏi người khác? Thật hiếm có, bình thường không phải rất kiêu ngạo sao?"

Liên Lâm nhai kẹo cao su, hai tay ôm trước ngực đi đến, mái tóc đen lỏng lẻo, mặc áo sơ mi, cúc áo trước ngực đã cởi ra, trông có chút

gợi cảm.

Bên cạnh cô là Liễu Tuyết, trên mặt hai nữ sinh đều mang theo nụ cười mỉa mai.

Cố Anh không ngừng nắm chặt bút trong tay, cúi đầu không nói gì.

Liễu Tuyết cười, lè lưỡi liếm nước bọt dính trên môi, giọng nói lạnh đi vài phần.

"Bọn tao nói chuyện với mày đấy, câm à?"

Bối Doanh Doanh nhìn sắc mặt của Cố Anh thay đổi, giống như cô thấy chính mình bị họ bắt nạt lần đó.

Vốn dĩ Liên Lâm với Liễu Tuyết đến đây để trêu chọc Cố Anh, cô ấy lại sống chết không nói lời nào, khẽ xì một tiếng chuẩn bị rời đi, lại nghe được một giọng nữ lạnh lùng:

"Cậu ấy không phải người đứng top 1, đương nhiên là có bài không hiểu, hỏi bài không phải việc rất bình thường sao?"

Hai người quay đầu, đối mặt với đôi mắt trong veo của Bối Doanh Doanh.

Cô đứng lên, đối mặt với ánh mắt của hai người họ, nói.

Cố Anh quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh, vẻ mặt kinh ngạc, cô sợ đến mức ngay lập tức giữ chặt tay Bối Doanh Doanh, bảo cô đừng nói nữa.

Ngay cả Liên Lâm và Liễu Tuyết nhìn thấy dáng vẻ này của Bối Doanh Doanh, cũng ngạc nhiên cười: "Tao không nghe nhầm chứ, tiểu bạch thỏ bình thường không biết đánh mắng chửi người, nay lại dám nói thay cho bạn học?"

Trong lớp vẫn còn mấy bạn học, lúc này đều quay đầu nhìn lại.

Cố Anh vội vàng đứng lên, giữ chặt tay Bối Doanh Doanh: "Cậu đừng nói nữa, tớ không sao…"

Ngay từ lớp mười, Cố Anh đã cùng mấy người bọn Liên Lâm kết thù, Cố Anh bình thường cũng không ít lần bị bọn họ bắt nạt.

Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn Cố Anh, đau lòng nắm tay cô, nói với hai người trước mặt:

"Đôi khi, không nói… không có nghĩa là sợ, chỉ là không muốn tốn nước bọt với mấy người không biết lý lẽ."

Liễu Tuyết nghe vậy, nhướng mày: "Bối Doanh Doanh, đừng có mà quá đáng."

Liên Lâm cười: "Hôm nay tôi cũng không có trêu chọc gì cậu, cậu vậy mà chủ động tìm đến cửa. Sao, gần đây ngồi cùng bàn với Du Hàn, thật sự cho rằng tìm được chỗ dựa à?"

Liễu Tuyết cúi đầu nhìn bài thì 90 điểm của Bối Doanh Doanh, mắt lộ ra vẻ khinh thường:

"Cậu nghĩ mọi người không nhìn ra điểm này từ đâu ra à?"

Hai người Liễu Tuyết và Liên Lâm hôm nay bị thầy phê bình, lúc này lòng đố kỵ đã bao trùm họ.

Bối Doanh Doanh ngẩn người: "Đây là tớ tự mình làm."

"Tự mình làm? Lừa ai đấy? Chắc cậu nhìn lén bài của Du Hàn đúng không? Có học thần ngồi bên cạnh thật tốt, tùy ý nhìn lướt qua là biết được đáp án."

"Tôi mà là cậu, nếu bài kiểm tra của tôi đạt, tôi sẽ lén lút vui vẻ, chứ

không có mặt mũi để đi giảng bài cho người khác.”

“Các cậu đừng có nói lung tung, vừa rồi mấy cái Doanh Doanh giảng cho tớ đều đúng cả!” Cố Anh tức giận đến đỏ cả mắt.

Bối Doanh Doanh nhớ lại câu nói mà Du Hàn nói với cô vào buổi tối đưa đề cho cô, cảm giác cổ họng nghẹn lại, không biết phải phản bác như nào.

Cô quả thực đã biết “đáp án” từ trước.

Nhưng lúc cô vẫn còn đang suy nghĩ, đột nhiên cổ tay bị ai đó nắm chặt.

Cô quay đầu thấy Du Hàn sắc mặt lạnh như băng, đang lúc kinh ngạc, nam sinh nắm chặt cổ tay cô, kéo cô ra phía sau.

“Du Hàn…”

“Không phải nói không cần tốn nước bọt với những người không biết lý lẽ sao?” Nam sinh nhìn cô, giọng nói trầm tĩnh của cậu trong nháy mắt đã giúp cô thoải mái hơn.

Cô ngẩn người, sau đó nghe thấy cậu nói tiếp:

“Bản thân làm tốt là được, không cần giải thích với người khác.”

Liên Lâm với Liễu Tuyết nhìn Du Hàn đột nhiên xuất hiện, ngạc nhiên không nói nên lời.

Chỉ thấy một tay cậu nắm chặt cổ tay của cô, một tay khác nhấc cặp của cô lên, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bọn họ, đôi môi mỏng khẽ mở:

“Đôi khi, tôi không hiểu mấy cậu lấy tự tin ở đâu ra để đi nói về điểm của người khác.”

“Người với người đều không giống nhau.”

“Có vài người cho dù ngồi cùng học bá, thi cũng chỉ được 40 hay 50 điểm.”

Liên Lâm, Liễu thuyết nhất thời bị nói cho á khẩu không nói được gì.

Chương 14

edit: Olwen

Du Hàn nói xong lời này, bỏ lại hai người đang bị xấu hổ không nói nên lời, kéo Bối Doanh Doanh ra khỏi lớp học.

Trên hành lang có người qua lại, nam sinh lúc này mới thả tay cô ra.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn cậu, hai tai đỏ ửng, cảm thấy nhiệt độ của tay vừa bị cậu nắm không ngừng tăng lên, như có dòng điện chạy qua toàn thân.

Hai người im lặng đi xuống tầng, một lát sau, Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn cậu, phá vỡ sự im lặng:

"Vừa rồi cảm ơn cậu đã giúp tớ nói chuyện, chỉ là… Tớ cũng biết điểm của tớ quả thực cũng không tốt như vậy, nếu không phải cậu cho tớ cái đề kia…"

Nam sinh quay đầu nhìn cô, cắt ngang lời cô nói:

"Căn bản không có cái gì gọi là đề minh họa."

Cậu bất lực thở dài: "Bối Doanh Doanh, cậu ngốc thật sự."

???!!!

"Cậu thật sự nghĩ giống trong phim, có thể lén lút vào văn phòng của giáo viên, hack máy tính của thầy giáo sau đó lấy đề sao? Hơn

nữa chỉ là một bài kiểm tra nhỏ không quan trọng.” Cũng chỉ có cô coi trọng nó như vậy.

“Vậy cái đề kia…”

“Chỉ là tớ tùy tiện chỉnh sửa mấy câu, phạm vi kiểm tra chỉ có trong mấy phần đó thôi, không cần đoán cũng biết được sẽ kiểm tra gì.”

Bối Doanh Doanh: “!!!”

Cô như chết lặng: “Vậy sao cậu nói là đề minh họa?”

Cậu quay đầu nhìn cô: “Nếu không nói như vậy thì cậu sẽ chăm chỉ làm à?”

“…”

Vừa rồi cậu đứng ở cửa lớp nhìn thấy mấy cô cãi nhau, có thể đoán được cô ít nhiều cảm thấy tội lỗi, nhưng cậu không nghĩ rằng nó sẽ tạo gánh nặng tâm lý cho cô.

Chỉ là cậu không muốn thừa nhận, hôm đó là vì nghe mẹ nói Bối Doanh Doanh nhốt mình trong phòng làm bài cả ngày, trong lòng của cậu không hiểu sao không thoải mái, cho nên chỉnh sửa mấy câu cho cô.

“Không nên cảm thấy điểm của mình không đáng được như vậy, mọi người đều ôn tập để kiểm tra, cậu chỉ cần chuẩn bị tốt là được.”

Nam sinh đánh thẳng vào tâm lý của cô, cô lập tức cảm thấy được truyền cảm hứng.

Cô thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cười.

Đi xuống tầng, Bối Doanh Doanh đột nhiên nhớ đến một việc: “Đúng rồi, Tăng Đông và Lạc Phàm đâu rồi? Cậu không gọi bọn họ cùng

nhau ăn cơm sao?”

“Bọn họ đều có việc từ trưa.”

Bối Doanh Doanh ngơ ngẩn, yếu ớt nói thêm một cậu: “Kỷ Diệu cũng nói là có việc.”

Cho nên, cái này được hiểu là —

Cô lúng túng sờ đầu: “Vậy hai chúng ta… Cậu có đi không? Nếu cậu cảm thấy…”

Nam sinh nhìn đồng hồ, sau đó ngước mắt lên, ánh mắt rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn bối rối của cô.

“Nếu cậu còn không đi thì không kịp lớp tự học đâu.”

–

Hai người ra khỏi trường, vì họ ra quá muộn, lại thêm bên cạnh trường Nhất Trung có một trường dạy nghề, nên nhiều nhà hàng đều chật cứng người.

Hai người cuối cùng cũng tìm được một nhà hàng thức ăn nhanh, đi vào quán, đúng lúc có bàn nhỏ có người vừa đi, bọn họ để cặp sách xuống trước để chiếm chỗ.

Bối Doanh Doanh cầm đĩa sắt trên bàn, đi lấy thức ăn, có nhiều người tập trung ở khu vực lấy đồ ăn, vì dáng người cô nhỏ, căn bản không chen vào được, thậm chí còn không thấy đồ ăn.

Cô dạo quanh khu vực đồ ăn vài vòng, nhón chân thò đầu nhìn, cuối cùng cũng chỉ lấy được vài miếng khoai tây, nhưng có rất nhiều người đứng trước món mà cô muốn ăn.

Lúc này, cô quay đầu nhìn, thấy Du Hàn đã lấy xong và đi ra!

Quả nhiên cao cũng chính là một lợi thế…

Du Hàn đưa mắt nhìn sang thấy mặt cô nhăn như một quả bóng, đáng thương chờ đợi, cậu dừng lại đi đến.

Cô đứng tại chỗ, muốn chờ lúc ít người hơn sẽ đi lấy, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bàn tay thon dài, cầm lấy đĩa của cô.

"Muốn ăn gì."

Cô ngẩng đầu nhìn Du Hàn, ánh mắt kinh ngạc, rất nhanh phản ứng lại: "Chỉ cần đùi gà là được!"

Nam sinh gật đầu, đưa đĩa của mình cho cô: "Về chỗ trước đi."

Cậu quay người đi vào đám người, Bối Doanh Doanh nhìn cậu, khóe môi không khỏi cong lên.

Cậu thật tốt.

Cô ngồi không bao lâu, Du Hàn đã cầm đĩa của cô trở về, cô vui vẻ đưa thìa với đũa cho cậu: "Cảm ơn, tớ sẽ nấu canh cho cậu ~"

Hai người ngồi đối diện nhau, yên lặng ăn cơm.

Người đến đây ăn cơm rất đông, rất nhanh Bối Doanh Doanh phát hiện có nhiều nữ sinh nhìn cô, vẻ mặt hiếu kỳ, hình như phát hiện cô vậy mà ngồi cùng với Du Hàn.

Cô ngượng ngùng cúi đầu xuống, gần như vùi mặt vào đĩa thức ăn.

Du Hàn ngước lên thấy bộ dạng này của cô, lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ăn cơm với tớ mà cũng căng thẳng vậy sao?"

Cô ngẩng đầu vội vàng phủ nhận: "Không, không có…"

Nhưng câu nào cũng bị nói lắp.

Nam sinh cố gắng nhịn cười, nhìn thức ăn trong đĩa cô, mấy giây sau, tùy ý nói:

"Ăn ít như thế có no được không?"

Cô chớp mắt: "Đâu ít đâu, cơm tớ cũng không ăn hết được."

"…"

"Cuối cùng cũng biết vì sao cậu thấp như thế."

Miệng nhỏ nhắn đang nhai cơm của cô, nghe cậu nói vậy thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tức giận trừng mắt nhìn cậu:

"Tớ thấp chỗ nào!" Cô đi giày vào cũng cao mét sáu đấy!

"Ừ, không chen được vào để lấy thức ăn."

"…"

Quá đáng hu hu hu.

Cô không thèm nói chuyện với cậu nữa, vùi đầu vào ăn, nam sinh thấy gương mặt đỏ lên vì tức của cô, im lặng cong môi.

Một lúc sau, bên cạnh có một giọng nói vang lên —

"Ây da đây không phải Du Hàn à?"

Một nam sinh bê đĩa đi đến bàn bọn họ, nhìn thấy Du Hàn, khóe miệng nở ra một nụ cười lưu manh.

“Hôm nay trùng hợp thật, ở đây mà cũng có thể gặp được cậu.”

Giọng nói có chút chói tai.

Nam sinh trước mắt có biệt danh là “A Tầm”, là lão đại của một nhóm bên trường nghề.

Du Hàn và cậu ta có không ít “ân oán”.

Du Hàn nghe thấy, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía cậu ta, giọng nói không cảm xúc:

“Có việc?”

“Không có việc gì — chẳng qua là nhìn thấy cậu, nên đến chào hỏi một chút, cậu đây là đi ăn cùng người khác cơ à?” A Tầm chuyển sự chú ý sang người ngồi đối diện Du Hàn, phát hiện là một cô gái nhỏ trong veo như nước.

“Úi chà Du Hàn cậu có bạn gái khi nào thế? Còn xinh đẹp như này.”

“Tớ không…” Lời phủ nhận của Bối Doanh Doanh vừa định nói, ngẩng đầu thấy một người nhuộm tóc vàng, A Tầm cười ý vị thâm trường*, dọa cô nắm chặt đũa, cúi đầu thấp xuống.

**Ý vị thâm trường: chỉ ý tứ hàm súc thâm sâu (Theo Hoasinh_Anhca)*

Du Hàn thấy vậy, đáy mắt kết một tầng băng, nhưng A Tầm mồm mép tép nhảy đã thành nghiền, đôi mắt trần trụi của cậu ra nhìn chằm chằm cô gái minh mâu hạo xỉ*, cười với Du Hàn một cái: “Quả nhiên mấy cô gái bên cạnh anh Hàn đều không tồi, da trắng như tuyết. Em gái, em tên là gì?”

**Minh Mâu Hạo Xỉ (明眸皓齿): thành ngữ miêu tả dung mạo rạng ngời vẻ đẹp tinh khiết, trong trắng của người con gái.*

A Tầm nâng cánh tay định khoác lên vai Bối Doanh Doanh, Du Hàn đứng dậy, nắm chặt tay cậu ta, không chút do dự.

Tay A Tầm bị nắm chặt lảo đảo lùi về phía sau mấy bước.

Người ăn cơm xung quanh cũng tò mò nhìn sang. Có người nhận ra là Du Hàn thò càng kinh ngạc:

"Sao cậu ấy lại đánh nhau?"

"Cậu không biết sao, cậu ấy đánh nhau rất ác liệt, nghe nói trước đây…"

Bầu không khí hài hòa trong tiệm ban đầu lập tức trở thành giương cung bạt kiếm*.

**Giương cung bạt kiếm: tình hình căng thẳng, muốn đánh nhau. (Theo Leo săn Sư Tử)*

Cổ tay A Tầm bị nắm chặt, sức lực của Du Hàn rất lớn, ngày thường cậu ta cũng luyện tập mà vẫn không thoát được, cậu ta nhếch miệng cười:

"Đồ tạp chủng, quả nhiên là được di truyền từ bố mày."

"Bịch —" A Tầm bị ngã trên mặt đất, ngay sau đó trên mặt bị đấm mạnh một cái.

Cậu ta kinh ngạc che mũi đang chảy máu, không nghĩ đến Du Hàn ra tay dứt khoát như vậy, cậu ta cố quay người lại, nhưng lại bị Du Hàn kiên quyết đè xuống đất.

A Tầm khiếp sợ trước đôi mắt của Du Hàn, hung ác nham hiểm đến đáng sợ.

Du Hàn nhìn cậu ta, giọng nói đè thấp xuống:

"Nói đủ rồi sao?"

"Nếu vẫn còn không sợ, hôm nay tao có thể cho mày một vé vào bệnh viện."

Con ngươi A Tầm co lại, nghĩ lại lần cuối đánh nhau của hai người họ, cười: "Tao thực sự không sợ."

Toàn bộ người trong quán đều nhìn sang, nhưng không người nào dám bước ra khuyên can, Bối Doanh Doanh nhìn thấy bộ dạng Du Hàn lúc này, cô hoảng hốt, liều mạng lao tới, nhẹ nhàng cầm ống tay áo của Du Hàn, giọng nói run run: "Du Hàn, đừng như vậy…"

Nam sinh quay đầu, nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô.

Cô bị dọa sợ rồi.

Mắt cậu lướt qua một tia bối rối, yết hầu lăn một vòng, đè nén cảm xúc đang mất không chế, sau đó bỗng nhiên buông tay ra, đứng lên, cúi đầu nhìn người dưới đất:

"Không muốn chết thì cút đi cho tao."

Ông chủ vội vàng đến giảng hỏa, A Tầm đứng lên, liếm răng hàm, không có vấn đề gì nói: "Người nào đó đã không muốn nhìn thấy tôi, vậy thì tôi cũng không làm phiền người ta ăn cơm."

Trước khi A Tầm đi, cười cà lơ phất phơ, nhỏ giọng nói với Du Hàn:

"Không nghĩ loại bạo lực như mày mà vẫn còn có con gái dám ở bên cạnh."

–

Đi ra khỏi quán ăn, khuôn mặt Du Hàn ủ rũ, vẻ mặt căng thẳng.

Bóng đêm buông xuống, hai người quay lại trường học, vì bây giờ cách thời gian vào tiết tự học rất gần, nên người đi trên đường cũng không nhiều.

Bối Doanh Doanh đi theo phía sau, nhìn bóng của cậu bị đèn đường kéo thành đoạn dài, tim cô như thắt lại.

Hai người đi qua một hẻm nhỏ tối tắm, một lúc sau, cô cuối cùng cũng đuổi theo, đi bên cạnh cậu.

"Du Hàn, cậu còn tức giận vụ nam sinh vừa rồi sao?"

Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Thấy cậu không trả lời, cô tiếp tục an ủi: "Không sao, cũng không có chuyện gì, cậu không nhất thiết phải đánh nhau với loại người này, cứ không để ý là…"

Nam sinh đột nhiên dừng lại.

Quay qua nhìn cô.

Môi mỏng khẽ mở, âm thanh lạnh lẽo:

"Bối Doanh Doanh, cậu thật sự không biết sợ phải không?"

"Cái gì…" Cô mông lung nhìn cậu, bỗng cổ tay bị cậu nắm chặt.

Nam sinh bước về phía trước hai bước, dồn cô vào góc tường, cô ngước mắt, nhìn thấy đôi mắt u sầu không thấy đáy của cậu, làm cho sau lưng phát lạnh.

Cậu khẽ dùng sức, cơn đau toàn thân khiến cô cau mày, nhìn thấy cậu đột nhiên thay đổi sắc mặt, mũi cô đau đến ê ẩm.

“Du Hàn, cậu buông ra đi, đau…”

Cậu nhìn xuống, yết hầu chuyển động, giọng nói khàn khàn.

“Tớ bây giờ, có giống với lúc ở trong quán khiến cho cậu sợ hãi không?”

Cô cắn môi không nói gì, nghe thấy cậu cười: “Chắc hẳn có không ít người nhắc nhở cho cậu tôi là người thế nào, quái gở lạnh lùng, bạo lực biến thái, bọn họ bảo cậu nên cách xa tôi ra, đúng chứ?”

Cô run lên: “Không phải…”

Khóe miệng cậu nhếch lên, cổ họng nghẹn lại: “Có cần tôi nói cho cậu biết không —”

“Bọn họ nói không sai… Tôi chính là loại người như thế.”

Cậu vẫn nhớ kỹ, ngày đầu đi học, cậu vào lớp mới, kết bạn với rất nhiều người.

Nhưng có một ngày, không hiểu sao tin tức cậu là con trai của một kẻ bạo lực gia đình lan truyền trong lớp, mọi người đều nói, cha nào con nấy, chắc chắn cậu cũng ghê tởm như cha mình.

Trong phút chốc cậu mất đi tất cả bạn bè, bị cô lập phỉ báng.

Thậm chí ngay cả giáo viên cũng ghét cậu, chuyển cậu xuống ngồi bàn cuối.

Không có ai ngồi cùng bàn với cậu, không có ai nói chuyện với cậu, khi làm việc nhóm, cậu cũng bị cô lập. Dù vậy, những ánh mắt khinh thường và những cuộc bàn tán sau lưng vẫn chưa bao giờ dừng lại.

Từ lúc đó, cậu bắt đầu hoàn toàn khép kín bản thân, tính cách hoàn

toàn thay đổi.

Cậu hút thuốc uống rượu đánh nhau trốn học, trở nên ngày càng tồi tệ.

Dần dần, mọi người đối với cậu từ chán ghét thành sợ hãi.

Dù sao mọi người đều cho rằng cậu là người như thế, không phải sao?

Thay vì để người ta coi mình như kiến để dẫm dưới chân, không bằng khiến cho tất cả mọi người đều không dám đến gần.

Mãi đến khi lên cấp ba, chuyển sang một môi trường mới, cậu mới dần dần đem những mặt u tối của mình giấu đi.

Nhưng vừa rồi, cô vẫn thấy được bộ dạng chân thật nhất của cậu.

Cái mà ngay cả cậu cũng không muốn đối mặt với nó.

Bối Doanh Doanh nghe vậy ngẩng đầu nhìn cậu, mắt lộ ra vẻ kinh sợ*.

**Kinh sợ: kinh ngạc và khiếp sợ*

Không, không phải vậy…

Nam sinh bỗng nhiên buông tay, che giấu đôi mắt cô đơn, xoay người, đi về phía trước hai bước rồi đột nhiên dừng lại.

Cô nhìn bóng lưng cậu, mấy giây sau nghe được giọng nói khàn khàn của cậu.

"Bây giờ biết tôi là loại người gì rồi… thì tránh xa một chút."

Chương 15

edit: Olwen

Chuông vào lớp tiết tự học vang lên, lớp học đang ầm ĩ lập tức yên tĩnh. Kỷ Diệu quay đầu nhìn bàn trống phía sau buồn bực, bọn họ đi ăn cơm thôi mà lâu vậy sao.

Mãi đến ba phút sau, Bối Doanh Doanh mới vào lớp.

Cô ngồi xuống, Kỷ Diệu quay đầu vẻ mặt tò mò: "Này, sao cậu về một mình? Không phải hẹn bọn Du Hàn đi ăn cơm à?"

Động tác lấy sách trong cặp của Bối Doanh Doanh ngừng lại, chậm rãi lắc đầu.

Sau đó cô nhìn ghế trống bên cạnh, nhẹ giọng hỏi:

"Du Hàn chưa đến à?"

"À… chưa đến, tớ còn tưởng hai cậu đi cùng nhau." Kỷ Diệu quan sát sắc mặt của cô, thấy hơi kỳ lạ:

"Cậu sao thế? Tâm trạng không tốt à?"

Bối Doanh Doanh im lặng chốc lát, ngẩng đầu lên cười: "Không sao."

Cô ngồi ở bàn cuối tổ bốn, thấy Cố Anh đang ngồi một mình ở bàn thứ hai từ dưới lên tổ ba.

Nên hết tiết tự học đầu tiên, cô đi lên nói với Cố Anh vài câu, sau đó trở về, bắt đầu thu dọn sách vở.

Cô nói với Kỷ Diệu: "Tớ đổi chỗ nhé, tớ ngồi cùng bàn với Cố Anh."

Cô vừa dứt lời, Kỷ Diệu còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy cửa "Ầm" một tiếng.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, phát hiện là Du Hàn đến. Chỉ thấy sắc mặt cậu lạnh băng, vì toát mồ hôi nên áo sơ mi dính trước ngực.

Con ngươi Bối Doanh Doanh co lại, cúi đầu xuống, đầu ngón tay nắm chặt quai cặp.

Sau đó cô cảm nhận được, ghế bên cạnh bị kéo ra, nam sinh ngồi xuống.

Kỷ Diệu hoàn hồn, hỏi cô bằng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được: "Gì? Cậu muốn ngồi cùng bàn với Cố Anh? Tại sao?"

Kỷ Diệu nói xong, nam sinh bên cạnh cô vẫn tiếp tục uống nước.

Sắc mặt Bối Doanh Doanh cứng đờ, không dám nhìn người bên cạnh, nhẹ giọng giải thích:

"Không có gì, tớ muốn chuyển lên phía trước ngồi… Nhìn thấy bảng rõ hơn." Cô nói xong, trực tiếp cầm cặp đứng lên đi đến chỗ ngồi mới.

Không biết.

Ánh mắt nam sinh trở nên lạnh hơn.

Cô ngồi bên cạnh Cố Anh, quay đầu sang cười một cái, hai người bắt đầu buôn chuyện, lúc này, Bối Doanh Doanh liếc nhìn về phía Du Hàn, thấy cậu đứng lên, cầm cặp trực tiếp rời khỏi lớp.

Cô giật mình, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy chóp mũi cay cay.

–

Hôm sau, Bối Doanh Doanh vào lớp, vô thức đi đến tổ bốn, nhìn thấy bàn trống không mới nhớ ra mình đã chuyển chỗ.

Cô đi đến chỗ mới ngồi xuống, các bạn trong lớp cũng dần dần phát hiện ra chuyện này, bàn tán ầm ĩ.

Bối Doanh Doanh cố gắng khiến cho mình không để ý những lời này.

Trước khi vào lớp, lão Trương bước vào lớp, thông báo:

"Các em, lớp ta lại có thêm một bạn mới chuyển trường, chúng ta vỗ tay hoan nghênh."

Mọi người ngạc nhiên nhìn ra cửa lớp, thấy một cô gái mặc áo khoác da, quần đùi đen, đội mũ lưỡi trai đi vào.

Cô nhìn cả lớp, nhai kẹo cao su, sắc mặt bình thản: "Trịnh Hi."

Dưới lớp nhiều người nhìn đến ngây người, có người nhỏ giọng bàn luận: "Wow, ngầu thật."

Bối Doanh Doanh cũng là lần đầu nhìn thấy con gái như này, nhìn qua cũng mang đến cho người ta một làn gió nổi loạn.

Lão Trương chỉ cho cô chỗ ngồi ở bàn cuối tổ hai, không quên nhắc nhở: "Từ ngày mai bắt đầu mặc đồng phục…"

Trịnh Hi ngồi xuống, tay đút túi quần nhìn xung quanh, thời khắc nhìn thấy Du Hàn, ánh mắt tạm ngừng.

Sau đó coi như không có chuyện gì nhìn sang chỗ khác.

Tổ hai và tổ ba cách nhau rất gần, vị trí của Bối Doanh Doanh và Trịnh Hi cách nhau không đến 30 cm, sau khi tiết học bắt đầu, Bối Doanh Doanh thấy cô lấy sách Ngữ Văn ra, mở không có mục đích, cô chủ động nói cho Trịnh Hi số trang cụ thể, còn nhiệt tình nhắc nhở tí nữa sẽ có bài kiểm tra.

Trịnh Hi nghe xong, gật đầu: "Cảm ơn, cậu tên gì?"

"Bối Doanh Doanh."

Trịnh Hi nhét kẹo cao su vào miệng, lắc lư người.

Ừ, thật đáng yêu.

–

Sau khi hết tiết, Bối Doanh Doanh đến phòng nước, đang lấy nước, nghe thấy mấy giọng nữ vang lên sau lưng.

Là ba chị em Ti Quỳ, Liên Lâm và Liễu Tuyết.

"Ây da, mấy cậu thấy không, người nào đó không ngồi cùng bàn với Du Hàn, hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao?"

"Đúng thế, bình thường không phải rất dính Du Hàn sao? Hôm nay sao lại chuyển chỗ rồi?"

"Cái này còn cần đoán sao? Chắc hẳn là bị Du Hàn chán ghét rồi đuổi đi, nên mới lên làm bạn cùng bàn với Cố Anh."

Bọn họ nhìn Bối Doanh Doanh, ánh mắt đầy sự mỉa mai châm chọc.

Rõ ràng là nói cho cô nghe.

Lưng Bối Doanh Doanh cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, còn chưa nói gì, một nữ sinh bước ra từ nhà vệ sinh bên cạnh, nhíu mày, vừa rửa tay, vừa nhìn bọn chị em Ti Quỳ trong gương, lẩm bẩm nói:

"Chuyện gì thế này, mới sáng ra đã có mấy con ruồi kêu không dứt, phiền chết được."

Ti Quỳ sững sờ mấy giây, kịp phản ứng cô nói với ai, giận tím mặt: "Này bạn mới, cậu nói gì đấy!"

Trịnh Hi quay đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt vô tội nói: "Tôi nói mấy cậu sao? Đây là lần đầu tôi gặp người tự nhận mình là ruồi đấy."

"Mày…"

Ti Quỳ không cách nào phản bác, tức giận quay người đi vào nhà vệ sinh. Trịnh Hi huýt sáo, vẻ mặt nhàn hạ nhìn về phía Bối Doanh Doanh: "Không sao đâu."

Bối Doanh Doanh sững sờ một chút: "Cảm ơn…"

Trịnh Hi cười: "Mình không chịu được mấy loại người này lắm lời ấy mà."

Hai người về lớp, trùng hợp đúng lúc Du Hàn đi ra. Bối Doanh Doanh với cậu bốn mắt nhìn nhau, cô khẽ giật mình, sau đó cúi đầu xuống, tay không ngừng nắm chặt cốc nước.

Mấy giây sau, cô cảm nhận được nam sinh đi thoáng qua qua, ánh sáng trong mắt cô dần mờ đi.

Phản ứng của cô bị người bên cạnh thu hết vào mắt.

Trịnh Hi nhớ lại những gì cô nghe thấy ở nhà vệ sinh, rơi vào trầm tư.

–

Trở về lớp, lớp trưởng lên bục giảng thông báo, vài ngày nữa là nghỉ lễ Quốc Khánh, lớp sẽ tổ chức cả lớp đi ngoại khóa. Đi ngoại khóa là quy định của nhà trường, là hoạt động bắt buộc, nói chung là mỗi lớp đều tổ chức đi một lần.

Địa điểm đi ngoại khóa là núi An Sơn. Tuy nói là đi ngoại khóa nhưng thật ra chính là đi giải trí, nên mọi người đều hào hứng, mười phần mong chờ.

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ Quốc Khánh, Bối Doanh Doanh dậy sớm, Viên Man Hà đã thu dọn ba lô để cho hôm nay cô đi ngoại khoá.

Vì muốn ở đỉnh núi cắm trại một đêm, Viên Man Hà dặn đi dặn lại, bảo cô chú ý an toàn.

Tám giờ sáng, cả lớp tập trung ở cổng trường, xe buýt bắt đầu khởi hành.

Hai tiếng sau, đến chân núi An Sơn.

Sau khi xuống xe, Kỷ Diệu với tư cách là thành viên ban tổ chức thông báo mọi người tự do lập nhóm, sáu người một nhóm, thuận lợi phân công nhiệm vụ. Cô dĩ nhiên sẽ cùng Bối Doanh Doanh một nhóm, Trịnh Hi đi đến: "Thêm tớ với được không?"

Kỷ Diệu gật đầu: "Vậy chúng ta còn thiếu ba…" Ánh mắt cô nhíu lại, nhìn thấy ba nam sinh cuối hàng, vẫy tay với bọn họ: "Tăng Đông, Lạc Phàm!"

Bối Doanh Doanh thuận theo quay đầu, thấy Du Hàn đứng ở giữa.

Tim cô ngừng đập.

Tăng Đông lập tức kích động lôi kéo Du Hàn với Lạc Phàm đến, Kỷ

Diệu hỏi: "Ba cậu gia nhập vào nhóm bọn tớ nhé, không vấn đề gì chứ người anh em?"

"Tớ đương nhiên không vấn đề gì." Tăng Đông gật đầu, Lạc Phàm cũng tỏ ra không ý kiến, cuối cùng chỉ chờ Du Hàn gật đầu.

Bối Doanh Doanh nhìn cậu, chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của cậu rơi vào người cô, sau đó rời đi: "Sao cũng được."

"Vậy được, quyết định thế đi!" Kỷ Diệu nói.

Tăng Đông cười ngây ngô: "Anh Hàn tất nhiên là không vấn đề gì, còn có bạn cùng bàn…"

Cậu còn chưa nói hết, bị Lạc Phàm liếc mắt: [Mày câm miệng đi!]

Tăng Đông cố gắng nuốt nửa câu sau trong miệng, Du Hàn run lên không nói gì, bắt đầu đi về phía trước.

Mấy người đi theo phía sau, Lạc Phàm đi cuối cùng, giữ chặt Tăng Đông: "Cái miệng này của mày có giữ được hay không, không nhìn ra anh Hàn và Bối Doanh Doanh đang có vấn đề à?"

Tăng Đông vội vả miệng mình một cái: "Tao nhất thời quên mất… Hai người họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Đang làm bạn cùng bàn ngon lành tự nhiên tách ra."

"Tâm tư anh Hàn ai đoán được, chắc anh ấy không chịu được có người ngồi cùng bàn chứ sao."

"Thế thì Bối Doanh Doanh đi anh ấy phải vui vẻ chứ, nhưng gần đây hình như tâm trạng của anh ấy không tốt…"

Lạc Phàm: "… Tao cũng không biết, nói chung là ngậm miệng lại."

–

Núi An Sơn thẳng và dốc, rừng cây rậm rạp, muốn lên đỉnh núi chỉ có thể đi bộ, giờ đang là thời tiết mùa thu mát mẻ, phong cảnh đẹp như tranh, mọi người nói nói cười cười suốt đường đi.

Dần dần, các nhóm đều phân tán ra, tốc độ không giống nhau, đều là mấy nhóm nam sinh đi nhanh hơn, nhóm nữ sinh thì chậm rãi di chuyển.

Nhóm Kỷ Diệu, Du Hàn đi đầu tiên, thứ hai là Trịnh Hi, Tăng Đông vì béo đi ở giữa với Lạc Phàm, còn hai nữ sinh đi cuối cùng.

Bối Doanh Doanh đi bộ lâu mới phát hiện đôi giày mới Viên Man Hà chuẩn bị cho cô leo núi khiến chân cô rất không thoải mái.

Mà rất không may, cô bước lên bậc thang, chân không cẩn thận dẫm vào một hòn đá, chân còn hơi trẹo một chút.

Cô đau đớn hít sâu một hơi, Kỷ Diệu để ý thấy, đỡ cô: "Không sao chứ? Đau không?"

Bối Doanh Doanh nói không sao, cảm giác đau đớn này cô có thể chịu được, Kỷ Diệu hỏi cô muốn dừng lại nghỉ ngơi chút không, cô nhìn lên phía trước thấy Du Hàn sắp biến mất khỏi tầm nhìn, khẽ lắc đầu.

Cô cũng không dám kéo chân nhiều người.

"Vậy được, chúng ta đi chậm một chút."

Du Hàn đi đến, dừng lại nhìn một cái cây có hình thù kỳ quái, ngồi xổm xuống, sau lưng vang lên giọng nữ: "Đây gọi là rau cần tây dại, có độc, đừng đụng vào."

Du Hàn quay đầu, bắt gặp ánh mắt của Trịnh Hi.

Chỉ nhìn một cái, cậu nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, Trịnh Hi cười nhìn cậu, che giấy cảm xúc ở đáy mắt, cười chỉ phía sau:

"Không chờ bọn họ sao? Không phải ai cũng có thể lực tốt giống cậu."

Đúng lúc bên cạnh có một cái đình để nghỉ chân, Du Hàn đi vào, Trịnh Hi đứng tại chỗ chờ.

Bốn người còn lại đi đến, Trịnh Hi bảo bọn họ vào trong đình nghỉ ngơi một chút, ai ngờ bọn họ vừa định đi vào, Du Hàn liền đi ra.

"Này anh Hàn không nghỉ ngơi sao?" Lạc Phàm hỏi.

Nam sinh lạnh nhạt mở miệng: "Tớ đi trước dò đường."

Trịnh Hi lúc này cũng nói: "Tớ cũng không sao, cùng đi nhé, mọi người cứ nghỉ đi xong thì tiếp tục đuổi theo bọn tớ nhé."

Du Hàn không phản đối, tiếp tục xuất phát.

Lạc Phàm đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của hai người, sợ hãi thán phục: "Thể lực anh Hàn tốt thì thôi đi, Trịnh Hi còn khỏe hơn chúng ta là thế nào!"

"Mẹ nó hai người họ đúng là sức trâu."

Bối Doanh Doanh im lặng thu hồi ánh mắt, một cảm giác không thoải mái xuất hiện trong lòng, lúc này Kỷ Diệu kéo cô: "Đi thôi, đi nghỉ ngơi."

Mười phút sau, bốn người mới đúng dậy đi tiếp, đi về phía trước tầm mười phút mới nhìn thấy Du Hàn với Trịnh Hi.

Hai người ngồi ở ghế nghỉ ngơi, không biết đang nói gì, Trịnh Hi còn cười rất tươi.

Sau người tụ họp, Du Hàn nhìn đồng hồ trên tay, cau mày lại: "Nhanh lên, không nên nghỉ nữa, chúng ta là nhóm cuối cùng rồi."

Kỷ Diệu đang muốn giải thích chân Bối Doanh Doanh bị thương, nhưng bị cô kéo lại không cho nói.

Bối Doanh Doanh cúi đầu, không có ý định nói.

Trịnh Hi cũng gật đầu phụ họa: "Trời sắp tối rồi, chúng ta phải đi nhanh lên thôi."

Sáu người tiếp tục đi lên phía trước, trời bắt đầu tối dần, rừng cây xung quanh cũng có chút yên tĩnh, mọi người cũng không đùa giỡn nữa, đi nhanh hơn.

Mấy phút sau, bọn họ đến một ngã ba.

Ba con đường đều có đường đi, bọn họ hoang mang: "Rốt cuộc là đường nào?"

Ba con đường có thể đều đi lên đỉnh núi, nhưng trời ngày càng tối, nếu lựa chọn phải con đường xa nhất thì chắc chắn sẽ tăng thêm nhiều rắc rối.

Suy nghĩ một lúc, một giọng nam một giọng nữ vang lên:

"Bên phải."

"Đi bên phải."

Trịnh Hi giật mình, nhìn người có cùng quan điểm với mình – Du Hàn, rồi phân tích: "Con đường này có ánh sáng tốt nhất, an toàn hơn một chút, mà cỏ dại hai bên đường rất ít, nó thuận tiện hơn kể cả không phải con đường ngắn nhất."

Du Hàn: "Cùng chung suy nghĩ."

Trịnh Hi cười.

Mọi người đương nhiên nghe lời hai bọn họ, quả nhiên chưa đầy mười phút đã đến đỉnh núi, cuối cùng cũng tụ họp với cả lớp.

Tăng Đông cười nói với Lạc Phàm: "Sao tao thấy Trịnh Hi với anh Hàn rất xứng đôi, thể lực hai người đều tốt…"

Bối Doanh Doanh đi phía sau, nghe nói vậy, nghĩ lại cả ngày hôm nay Du Hàn không để ý tới cô.

Cảm giác ngực thắt lại, cảm giác không thoải mái càng thêm rõ ràng.

Nam sinh bắt đầu dựng lều, nữ sinh bắt đầu đi kiếm củi nấu cơm, Bối Doanh Doanh vào lều, để cặp ở trong, vì điện thoại quên không sạc, nên cô cũng để luôn trong cặp.

Cầm đèn pin, ra khỏi lều, thấy Du Hàn đang đứng ở phía trước.

Cô sững sờ, chỉ thấy nam sinh đưa mắt nhìn cô, cô luống cuống, đang định nói thì nam sinh đã rời đi.

Hình như cậu không muốn ở lại với cô chút nào.

Cô xấu hổ thu hồi ánh mắt, trong lòng dâng lên nỗi chua xót.

Lúc này Kỷ Diệu đến tìm cô, nói cùng nhau đi nhặt củi, hai người đi vào khu rừng phía sau lều.

Không ngờ, mười năm phút sau.

Lúc đi ra chỉ có một người – Kỷ Diệu.

Cô chạy vào chỗ tập trung, sốt ruột hỏi Trịnh Hi đang nấu cơm: "Doanh Doanh về chưa?"

Trịnh Hi lắc đầu: "Chưa, bọn tớ vẫn đang đợi củi của mấy cậu đây."

Kỷ Diệu nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng Bối Doanh Doanh, lúc này mới hoảng loạn vỗ đầu một cái: "Doanh Doanh, Doanh Doanh bị lạc rồi."

Trịnh Hi trợn to mắt, đứng lên: "Cậu nói gì?"

Giọng nói của hai người thu hút các bạn trong lớp, nhiều người vây quanh, đúng lúc này, Du Hàn đẩy đám người sang một bên đi đến trước mặt Kỷ Diệu.

Nam sinh sắc mặt u ám, lông mày nhíu chặt, giọng nói khàn khàn hỏi:

"Lạc là sao?"

Kỷ Diệu hoảng loạn giải thích, vừa rồi cô với Bối Doanh Doanh cùng đi vào rừng, nửa đường cô muốn để thuận tiện hơn, nên bảo Bối Doanh Doanh đứng tại chỗ chờ, cô đi chỗ khác, nhưng khi quay lại, cô không thấy tăm hơi Doanh Doanh đâu. Cô gọi điện, đầu dây bên kia không trả lời, cô còn tưởng Bối Doanh Doanh về trước, ai ngờ…

"Mà chân của Doanh Doanh ban ngày còn bị thương, giờ cậu ấy chỉ có một mình…"

Du Hàn nghe vậy, lòng trầm xuống, cảm giác như bản thân bị đánh một cái mạnh.

"Sao ban ngày không nói? Cậu ấy bị thương sao còn để đi kiếm củi?" Du Hàn tức giận.

"Cậu ấy sợ kéo chân mọi người lại nên không nói, xin lỗi…"

Trong đầu Du Hàn xuất hiện hình ảnh của nửa tiếng trước, cô nhìn cậu bằng ánh mắt e ngại, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Cậu cảm giác đầu mình đột nhiên trống rỗng.

Kỷ Diệu nhìn bầu trời đen như mực, ngồi xổm xuống, sốt ruột đến mức khóc thành tiếng: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…"

Bán cán sự cũng đi tới hỏi thăm tình hình, đang lúc mọi người hoảng loạn, Du Hàn lạnh giọng quát lớn —

"Trật tự!"

Cậu nhìn đồng hồ, bình tĩnh nói:

"Mấy nam sinh đi theo tớ, Kỷ Diệu dẫn đường, chúng ta đi đến chỗ hồi này, những người khác cầm điện thoại, tìm kiếm mấy chỗ gần đây một chút, nhớ cẩn thận không cần đi quá xa, luôn giữ liên lạc, nửa giờ sau nếu còn chưa tìm được, trực tiếp báo cảnh sát."

Trịnh Hi: "Tớ đi cùng mấy cậu."

Du Hàn nhíu mày: "Đừng gây thêm phiền phức nữa có được không?"

Cậu đang định đi, Ti Quỳ ngăn lại: "Du Hàn, trời tối như này các cậu đi tìm cũng rất nguy hiểm, vẫn nên trực tiếp báo cảnh sát rồi chờ cảnh sát đến, nói không chừng là chúng ta…"

Cô còn chưa nói xong, Du Hàn đã quay sang nhìn cô, ánh mắt tức giận đến bốc lửa:

"Cậu con mẹ nó ngậm miệng lại."

Cô bị sợ đến nỗi không nói nên lời.

Du hàn quay đầu, nhìn về phía rừng cây đen kịt, trong mắt lộ ra cảm xúc hỗn loạn.

Cậu nhất định phải tìm được cô về.

Nếu không sẽ hối hận cả đời.

–

Khu rừng đen như mực và âm u, những cây to đứng tại chỗ như những bóng ma trong đêm, yên tĩnh đến đáng sợ.

Cô soi đèn, khập khiễng bước đi.

"Kỷ Diệu, Kỷ Diệu…" Cô gọi liên tục đến khàn cả cổ, nhưng không thấy ai đáp lại.

Vừa nãy Kỷ Diệu bảo cô đứng chờ, cô đứng ngay tại chỗ, trùng hợp cô thấy phía trước có rất nhiều củi, cô đi lên phía trước định nhặt mấy cành rồi quay lại.

Ai dè cô không thấy con đường dưới chân đầy lá che khuất, bước hụt sau đó trực tiếp trượt xuống một cái dốc.

Da cô có mấy vết thương, đầu gối còn bị bầm tím, chân ngày càng đau, như có người đang xé cơ của cô.

Tuyệt vọng nhất chính là, máy trợ thính bên trái của cô không cẩn thận rơi ra, cô hoảng sợ quỳ xuống đất tìm rất lâu mới thấy.

Nhưng đã bị hỏng.

Thính lực của cô đột nhiên giảm xuống, trong nháy mắt khiến cô cảm thấy không có cảm giác an toàn, cô cảm thấy sợ đến mức toàn thân phát run.

Cô hét to, nhìn cái dốc cao gần năm mét, nhưng không nghe được hồi âm.

Cô cắn môi, không để cho nước mắt chảy ra.

Cô cất máy trợ thính vào túi, cầm giấy xử lý vết thương, sau đó soi đèn pin còn cánh sáng yếu ớt, nhặt một cành cây cứng cáp chống để đứng dậy.

Cô không thể cứ ngồi đây chờ chết.

Vì không lên được dốc, cô định đi đường vòng rồi đi lên, nhưng càng đi, cô càng cảm thấy tuyệt vọng.

Vì trời quá tối, trong rừng cũng không có cột mốc, chọn sai hướng, khiến cô ngày càng đi sâu vào trong rừng, sau đó hoàn toàn lạc đường.

Cô thậm chí còn không biết đã qua bao lâu, chỉ biết cô càng ngày càng khó chịu, vừa khát vừa mệt, ngày càng không bước nổi.

Cô tìm được một tảng đá phủ đầy lá ngồi xuống, nhìn vết thương trên đầu gối chảy máu dầm dề, cô sụp đổ.

Trong đầu cô xuất hiện rất nhiều ý nghĩ, có người biết cô bị mất tích không? Bọn họ bắt đầu tìm cô không?

Còn Du Hàn… Cậu cũng đang đi tìm cô phải không?

Hay là cậu không có phản ứng nào, trong lòng không có một gợn sóng?

Cô còn chưa nói với cậu, thật ra trong lòng cô cậu đặc biệt tốt, chưa hề coi cậu như những gì người ngoài nói…

Cô cúi đầu, đột nhiên nghe thấy một giọng nam quen thuộc —

“Bối Doanh Doanh, Bối Doanh Doanh!”

Cô ngẩng đầu lên, thấy trước mắt xuất hiện ánh sáng của đèn pin, một bóng người chạy như bay về phía cô.

Cô dần dần thấy rõ.

Là Du Hàn.

Trong nháy mắt, mắt cô nhòe đi vì nước mắt.

Chương 16

edit: Olwen

Bọn Du Hàn đi vào rừng, chia nhau ra bắt đầu tìm kiếm.

Cậu không vội rời đi, mà đứng ở nơi Bối Doanh Doanh và Kỷ Diệu gặp nhau lần cuối rồi nhìn xung quanh.

Sao cậu ấy đột nhiên lại rời khỏi chỗ này?

Cậu bắt chước suy nghĩ của cô, nhìn thấy đống củi, chẳng bao lâu lại phát hiện chỗ đất lở được che bởi lá cây, đi xuống, quả nhiên thấy được dấu chân.

Sau đó cậu phát hiện trên mặt đất có mấy tờ giấy, vết máu bên trên còn rất mới.

Lòng cậu chùng xuống, biết khả năng cao là cô bị thương. Mà chỗ này, xuống thì dễ mà lên thì khó, chỉ có thể đi vòng quanh nơi khác.

Bây giờ cậu… đang ở đâu?

Du Hàn tiếp tục đi về phía trước, cảm thấy lòng mình bị xé thành nhiều mảnh, cậu kiềm chế đến mức thở không ra hơi.

Rừng sâu núi thẳm, đêm tối lạc đường, nhiệt độ đang giảm xuống, thậm chí còn có những nguy hiểm không ai biết.

Lá gan cậu ấy còn nhỏ như vậy, giờ còn bị thương, cậu ấy đang

khóc sao?

Cậu nắm chặt tay, ép mình không được có những ý nghĩ dư thừa, không dám bỏ lỡ dù chỉ một chút, cậu đánh giá địa hình, nếu như đi đúng hướng, chỉ mất 10 phút là có thể ra khỏi rừng, cậu ấy rất có thể bị lạc đường càng lúc càng đi vào bên trong.

Cậu tìm, mãi đến mười phút sau —

Cuối cùng cũng thấy được một tia sáng yếu ớt.

Ban đầu cậu còn nghĩ có thể là của nhóm người đi tìm, cho đến khi ánh đèn từ tay cậu chiếu vào người Bối Doanh Doanh, trái tim lơ lửng của cậu mới rơi xuống, chạy nhanh đến.

Cậu gọi tên của cô, chạy đến trước mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn cậu, cả người ngây ngốc có chút hoảng hốt.

"Du Hàn…"

Chỉ thấy mắt của cô đỏ hoe, trên mặt xuất hiện hai hàng nước mắt, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trên người cô chỗ nào cũng bị thương, những sợi dây căng cứng trong đầu cậu đột nhiên đứt đoạn, không nhiều lời, ôm cô vào trong lòng,

"Không sao đâu đồ ngốc, tớ tới rồi đây."

Cậu ôm đầu cô, để cô tựa đầu vào vai cậu, giữ cơ thể nhỏ nhắn của cô hoàn toàn trong phạm vi bảo vệ của cậu.

Vòng tay ấm áp và mạnh mẽ của nam sinh, lập tức xua tan mọi sợ hãi và lạnh giá của cô, mang đến cảm giác an mãnh liệt, mũi cô cay cay, nắm chặt tay áo cậu, khẽ khóc thút thít.

Không tồi cậu vẫn tìm thấy cô…

Cô khóc đến nỗi cả người run một lên, giống như có một cái kim đâm vào tim Du Hàn, cậu nhíu mày, môi mỏng mím thành một đường, vỗ nhè nhẹ lưng của cô một cách dịu dàng.

Đợi đến khi cảm xúc cô tạm thời ổn định lại, cậu bắt đầu nhìn những vết thương trên người cô, nhìn thấy đầu gối của cô thì ngẩn cả người: "Sao lại nghiêm trọng như này?"

Cô hít mũi một cái: "Tớ lăn từ trên xuống xuống bị đập vào hòn đá…"

"Hôm nay chân bị thương, sao lại không nói với tớ?"

Nếu cậu biết sớm, tuyệt đối sẽ không đi nhanh như thế, nghĩ đến cô chịu đựng đau đớn leo lên đỉnh núi, cậu liền khó chịu.

Cậu cởi áo sơ mi và áo khoác ngoài, băng bó đơn giản đầu gối của cô để cầm máu, cũng may lúc đến cậu có mang theo áo khoác, có thể để cô mặc vào.

Cậu giúp cô kéo khóa áo, cúi đầu nhìn cô, không quên dạy bảo: "Sao có thể một mình ra ngoài mà không cầm điện thoại? Dù có bị thương, hay lạc đường không nắm rõ đường đi, thì cũng phải đứng nguyên tại chỗ chờ chứ."

Cô gật đầu, dáng vẻ nghe lời khiến cậu không thể nói thêm lời trách móc.

Dù sao loại đau đớn này cũng không phải thứ cô mong muốn trải quá.

Cậu đứng lên, gọi điện cho Tăng Đông và mấy người trong lớp, bảo bọn họ có thể về, cậu sẽ đưa cô trở về an toàn.

Cúp điện thoại, cậu quay đầu bắt gặp ánh mắt của cô.

“Xin lỗi, tớ có phải lại gây thêm phiền phức cho mọi người…”

Cậu nhắm mắt, bước lại gần cô, nhẹ nhàng nói:

“Không sao, cậu chính là phiền phức nhất của tớ.”

Cậu đỡ cô lên, sau đó quay lưng ngồi xuống: “Lên đi.”

Cô sững sờ một chút, sau đó nghe lời nằm lên lưng cậu, nam sinh đứng lên một cách dễ dàng, cân nhắc, nói với cô: “Soi đèn giúp tớ.”

“Ừm…”

Hai người im lặng đi về phía trước, Bối Doanh Doanh vòng tay qua cổ cậu, đầu nhẹ nhàng đặt trên vai cậu, có thể ngửi thấy mùi quần áo thoải mái trên người cậu.

Cô nghĩ, sau gần một tuần, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau.

Cô từng có ý chủ động nói chuyện giải thích với cậu, nhưng cậu lạnh lùng như vậy, khiến cô cảm thấy không còn cách cứu vãn. Cô cho là bọn họ không bao giờ gặp nhau nữa, cậu sẽ không bao giờ… dạy cô học toán, cùng cô nói chuyện phiếm, bọn họ không bao giờ… là bạn nữa.

Cậu cũng giống với đại đa số người, chán ghét cô.

Du Hàn bước đi, từ từ cảm nhận được sự ướt át trên vai, cậu kịp phản ứng, bước chân đột ngột dừng lại.

Chẳng bao lâu, cậu thấy phía trước có đống đá đổ nát, nam sinh đi đến, để cô xuống, xoay người thì thấy vệt nước mắt trên mặt cô, quả thật đang khóc.

Tâm lại bị cô làm cho rối loạn.

Mấy giây sau, cậu thở dài, ngồi trên khối đá, sau đó một tay nắm chặt tay cô —

Kéo cô ngồi lên đùi mình.

Cô mở to hai mắt, vẻ mặt ngốc nghếch mờ mịt, cảm giác được một tay cậu vòng qua eo cô, sau đó đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô.

"Sao lại khóc? Vết thương đau lắm hả?"

Cô sững sờ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, cậu nhìn cô, giọng khàn khàn: "Nghe lời, không được khóc."

Đợi khi cô bình tĩnh trở lại, cậu nhẹ nhàng ôm đầu cô, trầm mặc một lát, giọng nói rơi xuống đầu cô:

"Bối Doanh Doanh, xin lỗi —"

"Tớ thu hồi lời nói của tớ."

Tim cô đập dữ dội, như hươu chạy loạn, cô ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt thâm thúy tĩnh lặng của cậu.

"Cái gì…"

Yết hầu lăn một vòng, chậm rãi mở miệng: "Giữ khoảng cách với cậu."

Ban đầu cậu cảm thấy, người cậu bẩn thỉu như này, không xứng ở bên cạnh cô.

Nhưng mãi đến vừa rồi cậu mới nhận ra được, cậu không thể chịu đựng được loại chuyện này xảy ra.

Cậu sẽ phát điên lên mất.

Cô nghe vậy, cảm giác trong đầu như có pháo hoa đang nổ, trong lòng như có một cơn gió lớn thổi qua, cô khẽ nói: "Cậu… cậu không ghét tớ?"

"Cậu nghĩ biểu hiện của tớ bây giờ là ghét cậu sao?"

Cô ngây người, nghe thấy cậu nói tiếp: "Trước đó nói nặng lời với cậu như vậy, là tớ không đúng."

Nửa ngày, cô mới nắm chặt góc áo của cậu, nhẹ giọng nói một câu: "Thật ra…"

Cậu không nghe rõ, cúi thấp đầu thêm mấy phần: "Cái gì? Cậu nói lại được không, tớ nghe không rõ."

Sắc mặt cô đỏ hồng, sau đó lấy dũng khí, môi tiến sát bên tai của cậu.

"Thật ra cậu trong lòng tớ… rất tốt, những người khác có nói thế nào đi nữa, tớ đều không để ý."

Du Hàn nghe vậy, run lên, cảm giác có một mảnh nào đó trong tim sụp đổ, lời của cô đánh thẳng vào toàn thân cậu.

Sau đó, tại nơi mà cô không nhìn thấy, nam sinh nhếch khóe môi: "Ừ, tớ biết rồi."

–

Tại địa điểm tập trung, nhiều người đã cùng chia ra đi tìm, để lại đây vài nữ sinh phụ tránh nấu cơm lá gan mấy cô cũng tương đối nhỏ.

Ti Quỳ kéo ghế ngồi trước đống củi cháy rực lửa, bực bội mở miệng:

“Cậu nói xem Bối Doanh Doanh sao lại phiền phức như vậy, chẳng lẽ cậu ta không biết mấy chỗ xung quanh toàn rừng cây rậm rạp, làm cho giờ chúng ra bị trễ giờ ăn cơm.”

Ngay cả Liễu Tuyết với Liên Lâm ở bên cũng gật đầu phụ họa: “Đúng thế, không biết đám người Du Hàn có tìm được không, đi tìm đến bản thân cũng có thể gặp nguy hiểm.”

“Tớ thấy trực tiếp báo cảnh sát là tốt nhất rồi, đêm hôm khuya khoắt nếu ai xảy ra sự cố, ai chịu trách nhiệm…”

Các cô đang oán trách, phía sau vang lên một giọng nữ phẫn lộ: “Ba người các cậu con mẹ nó không nói là không chịu được đúng không, líu ra líu ríu?”

Ti Quỳ quay đầu thấy Trịnh Hi cầm nồi vừa rửa sạch đứng ngay sau, phẫn nộ nhìn chằm chằm mấy cô.

Ti Quỳ không hiểu sao thấy chột dạ một chút: “Làm sao, cũng không có nói đến cậu.”

“Các cậu có còn lương tâm hay không? Hiện tại tính mạng Bối Doanh Doanh rất có thể đang gặp nguy hiểm, các cậu vẫn còn có thể ngồi ở đây mà nói lọ nói chai? Lòng dạ độc ác như vậy?”

“Tớ…”

Trịnh Hi tức giận trách mắng mấy cô: “Báo cảnh sát rồi chờ họ đến, cần chờ họ bao lâu? Không biết chừng lúc này…” Trịnh Hi nhếch miệng cười: “Về sau lúc nào mà đến lượt ba người các cậu mất tích, nhìn xem người khác có ở sau lưng các cậu mà châm chọc hay không.”

Trịnh Hi đạp mạnh vào ghế của Ti Quỳ: “Đứng lên tớ muốn nấu cơm, mấy cậu ra chỗ khác đi!”

Ba nữ sinh hoàn toàn bị Trịnh Hi làm cho ngây ngốc, vừa tức vừa sợ đứng lên, đi ra chỗ khác.

Đúng lúc này, những người đi tìm người vội vã chạy về: "Nhận được thông báo, Du Hàn tìm được Bối Doanh Doanh rồi!"

Trịnh Hi hai mắt sáng lên: "Quá tốt rồi!"

"Nhưng mà nghe nói Bối Doanh Doanh bị thương tương đối nghiêm trọng, mọi người có ai mang thuốc theo không?"

Có mấy nữ sinh nhiệt tình giơ tay: "Có, để tớ vào tìm…"

Không lâu sau, Kỷ Diệu, Tăng Đông và một đám người cũng đều quay về, Kỷ Diệu buồn bực hỏi: "Du Hàn với Bối Doanh Doanh còn chưa về sao?"

Trịnh Hi lắc đầu, Tăng Đông an ủi: "Không sao đâu, có anh Hàn, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì."

Mọi người an tâm tiếp tục chuẩn bị cơm tối, lúc này nghe thấy có người hô — "Bọn họ về rồi!"

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang, Du Hàn cõng Bối Doanh Doanh, từng bước từng bước đi về phía họ.

Kỷ Diệu là người đầu tiên chạy lên phía trước, đau lòng nói: "Doanh Doanh cậu làm tớ sợ muốn chết, tớ có lỗi với cậu đều tại tớ…"

Cô nắm chặt tay Kỷ Diệu, cười ngọt ngào.

"Không sao, không phải tớ an toàn quay về rồi sao?"

Du Hàn đặt Bối Doanh Doanh lên ghế trước lều, lúc này Trịnh Hi và mấy người nữa cũng đi tới, nhìn vết thương của cô.

“Xin lỗi, không biết chân cậu bị thương lại còn để cậu đi kiếm củi.” Trịnh Hi nhíu mày.

“Không sao.”

Tăng Đông ở bên cũng vội vàng thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn trời đất hữu kinh vô hiểm*, Bối Doanh Doanh cậu không biết vừa rồi anh Hàn căng thẳng thành cái dạng gì đâu, chỉ sợ cậu xảy ra chuyện…”

**Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh sợ nhưng không có hiểm nguy. (Theo Leo săn Sư Tử)*

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn về phía Du Hàn một chút, sắc mặt ửng đỏ.

Du Hàn trầm giọng nói: “Đừng nói chuyện nữa, mọi người trước tiên đưa cậu ấy đi thay quần áo sạch sẽ, sau đó chuẩn bị một ít nước với rượu thuốc để xử lý vết thương, đặc biệt là vết thương ở đầu gối, không thể chậm trễ.”

Kỷ Diệu đưa Bối Doanh Doanh vào lều, Bối Doanh Doanh lấy quần áo sạch trong cặp ra, thay đồ, sau đó còn nhìn những cuộc gọi nhỡ trong điện thoại.

Trong lòng cô áy náy: “Trách tớ hôm nay đi lung tung…”

Kỷ Diệu sờ đầu cô: “Tha thứ cho cậu lần này, lần sau không được như vậy nữa.” Cô chuyển đề tài: “Cậu với Du Hàn cãi nhau à?”

Bối Doanh Doanh ngây người: “Sao cậu biết…”

“Cậu nghĩ tớ ngốc à, hai cậu cả ngày hôm nay không nói chuyện với nhau, còn có hôm nọ không hiểu sao cậu lại đổi chỗ.” Cô hạ giọng, xích lại gần tai Bối Doanh Doanh, nhỏ giọng nói một câu.

Bối Doanh Doanh nghe xong, mặt đỏ thành quả hồng: “Không có,

cậu đừng có nói linh tinh!”

Hai nữ sinh cười ồn áo đi ra, thấy Trịnh Hi đang đứng ngoài lều, sau đó thu lại ánh mắt khác thường, mỉm cười với Bối Doanh Doanh: “Đi xử lý vết thương thôi.”

Bối Doanh Doanh ngồi xuống, Trịnh Hi ngồi xổm phía trước, bỏ áo sơ mi trên đầu gối cô, ngước mắt nhìn cô: “Có chút đau, cậu cố chịu một chút.”

Nước từ từ đổ lên, cô cau mày, hít một hơi khí lạnh, lúc này quay đầu thì thấy Du Hàn đang đi về phía cô.

Cô lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường…

Du Hàn đi đến bên cạnh, thấy dáng vẻ cố giả vờ bình tĩnh của cô, cố gắng nín cười, sau đó lên tiếng:

“Đưa thuốc cho tớ đi, đúng lúc tớ rảnh rỗi, cậu đi giúp cái khác đi.”

Bối Doanh Doanh:???

Trịnh Hi sững sờ một chút, sau đó đưa cho cậu: “Con gái da mịn thịt mềm, cậu nhẹ tay chút.”

Trịnh Hi quay người đi mấy bước, sau đó quay đầu lại nhìn bọn họ một chút, chỉ thấy Du Hàn ngồi trước mặt Bối Doanh Doanh, biểu cảm trên gương mặt dịu dàng chưa bao giờ thấy qua.

Cô chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Bối Doanh Doanh ở đây, nhìn cậu đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ lên, nam sinh cầm bông ngoáy tai chấm thuốc xanh, sau đó một tay cầm chặt cổ chân nhỏ nhắn của cô.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn cô: “Đau thì nói nhé.”

"Ở trước mặt tớ không cần giả vờ."

Cậu bôi thuốc, cô nhăn mũi: "Cậu nhẹ chút…"

Giọng cô mềm mại như đang làm nũng, giống như khoảnh khắc cậu chạm vào vòng eo của cô, khiến đáy lòng cậu trở nên khô nóng.

Cậu giảm bớt lực ở tay, nghe thấy giọng nói lo lắng của cô: "Du Hàn, liệu cái này có để lại sẹo sao…" Nếu như để lại sẹo mặc váy sẽ rất khó coi.

"Để lại sẹo sẽ nhớ lâu."

"…" Tức giận.

Cậu không đùa cô nữa: "Không sao, sẽ không để lại sẹo, dù có để lại sẹo… cũng không ảnh hưởng đến mỹ cảm*."

**Mỹ cảm: sự cảm nhận cái đẹp (Theo Google).*

Cô sững sờ một chút, chợt cong mày lên.

Người này sai tự dưng lại biết nói chuyện như thế chứ.

Cử chỉ thân mật của hai người bị đám bạn cùng lớp ở phía xa thu hết vào mắt, gây ra một trận bạo động.

"Mẹ nó Du Hàn vậy mà tự giúp Bối Doanh Doanh bôi thuốc! Quan hệ của hai bọn họ tốt như vậy lúc nào?"

"Đúng thế, mấy hôm trước Bối Doanh Doanh không phải còn chuyển chỗ sao? Nói không chừng chỉ là Du Hàn xuất phát từ lòng tốt thôi."

"Lòng tốt? Mày đang đùa tao đấy à? Du Hàn lúc nào lại có lòng tốt với con gái thế, lại còn có động tác bôi thuốc thân mật thế kia…"

“Không có khả năng, không có khả năng, tuyệt đối là do bọn mày suy nghĩ nhiều, nếu Du Hàn thích Bối Doanh Doanh tao sẽ ăn cớt! Không phải mấy ngày trước Du Hàn còn phát biểu không nên yêu sớm sao.”

“Đúng, tuyệt đối không có khả năng…”

Đề tài này cứ như vậy mà kết thúc, mà đổi lại bên kia Du Hàn bôi thuốc xong, đứng lên hỏi cô có đói không.

Cô gật đầu như giã tỏi, cậu vội nói để cậu đi xem có gì ăn không rồi mang cho cô.

Cậu đi đến, Tăng Đông với Lạc Phàm bước đến, giọng điệu nhạo báng rất rõ ràng: “Anh Hàn, sao đột nhiên anh đối tốt với Bối Doanh Doanh thế? Không phải mấy hôm nay còn đối xử lạnh nhạt với người ta sao?”

Du Hàn nhìn cậu một chút: “Quản hơi nhiều chuyện rồi đấy.”

“Em đây không phải là quan tâm đến anh sao.”

“Mày vẫn nên quan tâm nhiều đến chính bản thân mình ấy, đêm hôm khuya khoắt, trước khi đi ngủ nhớ kéo khóa lều cho chắc vào, phòng ngừa thứ gì đó bò vào.”

Tăng Đông nghe xong đầu gối mềm nhũn: “Mẹ nó anh Hàn…”

Sau khi Du Hàn đi, Lạc Phàm nhìn Tăng Đông bị dọa sợ, gõ mạnh xuống đầu cậu: “Có thấy xấu hổ không to con như này mà còn sợ?”

“Chỉ có mày to gan.” Tăng Đông khó chịu hừ một tiếng, nhìn bóng lưng Du Hàn, chuyển đề tài: “Mày có thấy tâm trạng anh Hàn đột nhiên tốt lên không?”

Lạc Phàm cười: "Có thể không tốt sao? — Bạn ngồi cùng bàn đã trở về."

–

Bối Doanh Doanh lấp đầy bụng xong đã gần mười giờ, cả người cô vừa đau vừa mệt, Kỷ Diệu cũng thúc giục cô mau nghỉ ngơi.

Cô rửa mặt xong đi về, thấy Du Hàn đứng trước lều, cầm gậy gỗ gõ gõ.

Cô đi đến, hiếu kỳ hỏi: "Cậu đang làm gì đấy?"

Cậu không trả lời, sau khi chuẩn bị xong, đưa gậy gỗ cho cô: "Thử xem."

Cô nhìn, hai giây sau chợt phản ứng: "Nạng?"

Cô dùng thử, phát hiện rất chắc chắn, hơn nữa cầm không đau tay.

"Du Hàn cậu quá lợi hại ~" Cô cười minh mâu hạo xỉ*, đôi mắt cong như vầng trăng nhỏ.

**Minh Mâu Hạo Xỉ (明眸皓齿): thành ngữ miêu tả dung mạo rạng ngời vẻ đẹp tinh khiết, trong trắng của người con gái.*

Nam sinh rời ánh mắt khỏi khuôn mặt của cô, tai đỏ bừng: "Đi ngủ sớm một chút."

"Ừ, ngủ ngon."

Cô quay về lều, Kỷ Diệu đã nằm chơi điện thoại, sau khi thấy cô lập tức kích động: "Sáng mai chúng tớ sẽ dậy đi ngắm mặt trời mọc!"

"Ngắm mặt trời mọc?"

"Đúng, phong cảnh sáng sớm núi An Sơn cực kỳ đẹp, mai chúng tớ sẽ dậy lúc năm giờ, cậu muốn đi với bọn tớ không?"

Cô nghe xong đang định gật đầu, Kỷ Diệu đột nhiên phản ứng lại: "Không được, cậu còn đang bị thương!"

Bối đáng thương Doanh Doanh: "Tớ cũng muốn…"

"Không được, cậu còn bị thương, đêm nay ngoan ngoãn nghỉ ngơi thật tốt." Kỷ Diệu sờ đầu cô: "Ngoan."

"…" Muốn khóc qwq.

Cô nằm vật xuống giường, nghiêng người mở điện thoại, nghĩ một chút rồi gửi tin nhắn cho Du Hàn:

[Sáng mai cậu đi ngắm mặt trời mọc không?]

Đâu kia nhanh chóng phản hồi: [Không, cậu muốn đi?]

Bối Doanh Doanh: [Ừ muốn đi! Tớ nhất định phải đi.]

Du Hàn: [Cậu còn đang bị thương đấy.]

Bối Doanh Doanh rụt đầu: [Tớ mặc kệ thật vất vả leo lên đến đây, không nhìn ngắm phong cảnh thật đáng tiếc.]

Cách mấy phút đầu kia mới phản hồi: [Trước tiên cậu xem ngày mai có dậy được sớm hay không rồi nói tiếp.]

Người này còn xem thường cô.

Bối Doanh Doanh hừ nhẹ một tiếng.

–

Sáng hôm sau, khi Bối Doanh Doanh tắt báo thức lần thứ hai, mở mắt ra, phát hiện Kỷ Diệu đã không còn bên cạnh! Cô hoảng loạn nhìn đồng hồ, mới 5 giờ 10.

Lúc này Kỷ Diệu rửa mặt xong đi vào, thấy cô đã dậy, ngây người: "Sao cậu dậy sớm thế?"

"Tớ cùng muốn đi ngắm mặt trời mọc."

"… Thật đúng là không cản được cậu."

Bối Doanh Doanh cười toe toét, vén chăn lên, cô chậm rãi ra khỏi lều, khập khiễng bước về phía trước.

Sáng nay có gần nửa lớp đi ngắm mặt trời mọc, thậm chí còn có người đã chuẩn bị xong, chuẩn bị xuất phát.

Cô uể oải duỗi lưng một cái, nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh trầm thấp: "Đúng là đã dậy."

Cô quay đầu: "Du Hàn? Sao cậu cũng dậy rồi?" Không phải cậu nói không đi ngắm mặt trời mọc sao?

Cậu dời tầm mắt, giọng nói nhàn nhạt: "Không ngủ được."

Cô tin là thật gật đầu, nhếch môi cười: "Vậy chúng ta có thể cùng nhau đi ngắm mặt trời mọc rồi ~"

Cô rửa mặt xong trở về, đã thấy Du Hàn cầm trong tay một cái cốc, cô đi qua, cậu đưa cốc cho cô:

"Uống đi."

Cô sững sờ một chút cầm lấy, nhấp một ngụm thì ra là nước ấm. Sau khi uống xong một cốc, nam sinh để cô ngồi lên ghế.

"Làm gì thế…" Cô đang thắc mắc thì thấy cậu ngồi xuống, chăm chú nhìn vết thương trên đầu gối của cô.

Cô nhìn sống mũi thẳng và lông mày rậm của cậu, trong lòng rung động, xấu hổ hơi đỏ mặt:

"Hôm nay đỡ hơn rồi."

"Ừ."

Hai người đang nói chuyện với nhau, Trịnh Hi đi đến, nhìn thấy Bối Doanh Doanh đã thay quần áo, cô giật mình sững sờ một chút:

"Doanh Doanh, cậu bị thương mà vẫn muốn đi ngắm mặt trời mọc à? Từ đây đến chỗ ngắm mặt trời mọc phải leo thêm một đoạn đường núi nữa mới đến."

Đôi môi đỏ mọng của cô còn chưa kịp mở đã nghe thấy Du Hàn đứng bên cạnh nói:

"Không sao, tớ đưa cậu ấy đi."

Trịnh Hi thấy vậy cản cũng không tốt, lúc này Kỷ Diệu đến nói chuẩn bị xuất phát, Bối Doanh Doanh đứng lên, cầm lấy nạng.

Đám người đi về phía trước một lúc, Bối Doanh Doanh cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đầu gối vẫn còn rất đau.

Nhưng cô không muốn để bọn họ chờ, cô cắn tiếp tục kiên trì, nhưng rất nhanh Du Hàn đã phát hiện, gọi mấy nữ sinh phía trước:

"Các cậu đi trước đi, tớ đưa Bối Doanh Doanh đi chậm một chút."

Rất nhanh, bọn họ để lại hai người ở phía sau, Du Hàn quay đầu nhìn cô: "Muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Cô lắc đầu, cúi đầu thì thầm: "Tớ không nghĩ sẽ khó như thế…"

Cậu khẽ cong khóe môi, sau đó ngồi xuống đưa lưng về phía cô: "Lên đi."

"Hả? Nhưng là leo núi…"

"Cậu định đi xem mặt trời lặn à."

"…"

Lần này cô ngoan ngoãn nằm lên lưng cậu, cậu nhấc chân bước đi, so với vừa rồi nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa không giống như cậu đang cõng ai sau lưng.

Cô tập trung vào phong cảnh trước mắt, ngay sau đó phát hiện bọn họ đã đuổi kịp nhóm người cùng lớp.

Kỷ Diệu thấy hai người, cười khúc khích: "Tớ thấy Bối Doanh Doanh ở đây để tạo gánh nặng cho ai đó."

Trịnh Hi mở miệng hỏi, giọng nói ý vị thâm trường*: "Quan hệ của bọn họ luôn tốt như thế à?" Sao sáng hôm qua, Du Hàn có vẻ lạnh nhạt với Bối Doanh Doanh.

**Ý vị thâm trường: chỉ ý tứ hàm súc thâm sâu (Theo Hoasinh_Anhca)*

"Không rõ lắm, nhưng tớ cảm thấy bọn họ cực kỳ đẹp đôi." Kỷ Diệu cười, tiếp tục đi về phía trước, không thấy được biểu cảm thay đổi trên mặt Trịnh Hi.

–

Đến chỗ ngắm mặt trời mọc, Du Hàn để Bối Doanh Doanh xuống,

mọi người cũng gần như đông đủ.

Xung quanh đây rải rác những tảng đá, đi lên phía trước là vách núi, dù có lan can nhưng vẫn rất nguy hiểm, Du Hàn để cô ngồi ở một chỗ an toàn, không cho cô đi về phía trước.

Chân trời được nhuộm thành một mảnh ánh vàng bởi mặt trời đỏ rực, Bối Doanh Doanh tay đặt lên má, nhìn phong cảnh say lòng người này, chỉ về phía trước: "Đẹp quá đi, Du Hàn cậu nhìn xem…"

Nam sinh đứng bên cạnh, nghiêng người cúi đầu nhìn cô, mắt cô cũng bị nhiễm một tầng ánh vàng, trên môi có một nụ cười rực rỡ.

Cậm im lặng thu hồi ánh mắt, nhếch môi.

Sau khi mặt trời lên cao, nhiệt độ cũng dần tăng lên, mọi người chuẩn bị đi về, Du Hàn vốn định tiếp tục cõng cô về, nhưng Trịnh Hi đã đi đến bên cạnh Bối Doanh Doanh, nói với hai người: "Để tớ đỡ Doanh Doanh, đi xuống núi tương đối nguy hiểm."

Bối Doanh Doanh gật đầu: "Không sao đâu, tớ cảm thấy đi về cũng ok."

Du Hàn cũng không tiếp tục kiên trì, đi phía sau cách họ hai ba mét.

Bối Doanh Doanh cười nói với Trịnh Hi: "Cảm ơn cậu nhé."

Người sau cũng cười nói không có việc gì, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, nhưng điều Bối Doanh Doanh không nghĩ đến là, Trịnh Hi đột nhiên nói đến một chuyện:

"Doanh Doanh, tai cậu…"

Cô khẽ giật mình, nghe thấy Trịnh Hi nhỏ giọng hỏi: "Cậu đeo máy trợ thính à?"

Tim Bối Doanh Doanh đập thình thịch, cô bối rối rủ mắt xuống, đầu ngón tay bất giác siết chặt: "Tớ…"

Thấy sắc mặt cô tái nhợt, Trịnh Hi vội nói: "Tớ không có ý gì khác, chỉ là tò mò nên muốn hỏi một chút, vì lúc trước lớp của tớ cũng có người đeo."

Bối Doanh Doanh nhỏ giọng nói: "Cậu đừng nói chuyện này với người khác được không?"

Trịnh Hi gật đầu: "Cậu yên tâm, tớ sẽ không nói. Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là…" cô chuyển đề tài: "Du Hàn biết không?"

Bối Doanh Doanh run lên, trong lòng luống cuống, lắc đầu: "Chắc cậu ấy không biết…"

Cô không muốn để cậu biết.

"Nhưng tớ cảm thấy Du Hàn ngồi cùng bàn với cậu lâu như thế, cũng không khó để cậu ấy phát hiện."

"Cái gì?" Cô ngây người.

"Nhưng cậu ấy không nhắc đến, khả năng cậu ấy cũng đoán được cậu muốn giấu diếm. Huống chi không phải cậu ấy đặc biệt quan tâm cậu sao?"

Bối Doanh Doanh đột nhiên phản ứng kịp, tai mình có vấn đề, trong nhà ai cũng biết. Nói không chừng Du Hàn đã sớm biết từ mẹ cậu…

Lúc trước cậu đối xử tốt với cô như thế, bởi vì biết cô là người khiếm khuyết sao? Cho nên nảy lòng thương cảm cô?

Nếu không sao một người lạnh lùng như Du Hàn, lại có thể đối xử đặc biệt với cô như thế.

Cô cúi đầu, cảm giác là lạ, trong lòng không hiểu sao tràn ra vị đắng.

–

Quay về nơi cắm trại, lớp trưởng thông báo với mọi người là có thể bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống núi, Bối Doanh Doanh thu dọn xong đồ dùng của mình, đã bị Kỷ Diệu đuổi sang một chỗ để nghỉ ngơi.

Ngồi một lúc, Du Hàn cầm thuốc mỡ đi đến, nói với cô: "Bôi lại vết thương một chút."

Cô thấy cậu sững sờ một chút, sau đó lắc đầu khẽ nói:

"Không sao, tớ tự mình bôi."

Cậu nhận ra được tâm trạng cô không được tốt lắm: "Sao thế?"

"Không sao." Cô kéo khóe miệng lên cười.

Nụ cười trên mặt cô vừa nhìn đã biết là giả vờ, cậu thấy vậy sắc mặt trầm xuống, cậu nhíu mày, bước thêm một bước về phía cô: "Có chuyện gì."

Cách đó không xa, Ti Quỳ với mấy người nữa thấy cảnh này, tức giận: "Bối Doanh Doanh sao lại bắt đầu dính Du Hàn rồi? Bị thương vẫn chưa đủ phải không."

"Đúng thế, may là tính tình của Du Hàn tốt chăm sóc cậu ấy như vậy."

Cũng có mấy người nhìn sang: "Hai người họ dựa sát như thế làm gì…"

Bối Doanh Doanh thấy nhiều người trong lớp đang nhìn bọn họ, vẻ

mặt kinh ngạc xe lẫn tò mò, mặt cô đỏ lên, lùi về sau một bước: "Cậu đi lo chuyện của cậu trước đi…"

"Không nói đúng không."

Cô cụp mắt xuống, nắm chặt đầu ngón tay, không trả lời, mãi đến khi người nam sinh trước mặt không còn lên tiếng.

Lúc này cậu hẳn là muốn đi…

Chóp mũi cô cay cay, không dám nhìn cậu, nhưng một giây sau, cô đột nhiên cảm thấy cả người mình bay lên không trung —

Là Du Hàn ôm ngang người cô.

"Cậu…"

Cô khiếp sợ nhìn cậu, nhìn thấy đôi mắt đen như mực của cậu, môi mỏng mím thành một đường thẳng.

Không chỉ mỗi Bối Doanh Doanh ngây người, ngay cả những người nhìn thấy cảnh này cũng phải ngây người.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Du Hàn ôm Bối Doanh Doanh, quay người đi đến chỗ không có người…

Mọi người:???!!!

Chương 17

edit: Olwen

Mấy phút sau, Du Hàn bế cô đi đến một nơi không người, xung quanh là rừng cây xanh tươi, có một con suối nhỏ chảy qua những viên sỏi, yên tĩnh và thơ mộng.

Cậu lúc này mới đặt cô xuống.

"Hiện tại không có ai, có thể nói rồi."

Nam sinh mở miệng, chậm rãi trầm thấp.

Giờ phút này khuôn mặt trái xoan của cô như quả chín mọng, tim vẫn còn đập rộn ràng, cả người đều choáng váng, cũng chẳng biết phải nói thế nào.

Nam sinh cúi đầu nhìn biểu cảm bối rối trên mặt cô, không hiểu sao trông rất đáng yêu, tâm trạng buồn bực của cậu cũng giảm đi mấy phần, giọng nói dịu đi:

"Có phải ai nói gì với cậu không, hay là nghe thấy bọn họ nói."

Nữ sinh bị nói trúng tâm tư, đầu ngón tay bị xoắn lại một chỗ, vẫn khẽ lắc đầu: "Không có… Bọn họ chỉ nói cậu rất chăm sóc tớ, đối xử với tớ rất tốt."

"Vậy sao cậu còn tránh mặt tớ?"

"Tớ…" Bối Doanh Doanh không biết diễn tả cảm xúc của mình như thế nào.

Cô thậm chí còn không biết vì sao cô… quan tâm đến cậu nhiều như thế.

Nam sinh thấy cô chậm chạp mãi không muốn nói, không ép hỏi nữa. Cậu đi đến con suối bên cạnh, nhìn dòng nước chảy xiết, lông mày cau lại.

Mấy phút sau, sau lưng vẫn hoàn toàn yên lặng như cũ, cậu nhắm mắt, quay người lại đang định đưa cô về, đột nhiên cảm giác được ống tay áo của mình nhẹ nhàng bị níu lấy, giọng nói nữ sinh phía sau nhẹ nhàng vang lên — —

"Du Hàn… tớ không phải cố ý tránh mặt cậu."

Mắt cậu thoáng qua một tia bàng hoàng, giọng của Bối Doanh Doanh vẫn tiếp tục vang lên: "Thật ra, tai tớ… không nghe được, bình thường đều đeo máy trợ thính… Có thể cậu đã phát hiện ra từ lâu, khi còn bé còn có người kỳ thị tớ vì tai tớ không được tốt, cũng có người đồng cảm tớ, tớ không muốn bị người khác đối xử khác biệt như vậy."

Mùa xuân năm bảy tuổi, là lúc cô gặp tai nạn.

Trước đêm giao thừa một ngày, vì trong nhà có khách đến chơi, ba mẹ phải xử lý chuyện làm ăn, để cô ra sân của khu biệt thự nhỏ chơi với Bối Sơ Nhan.

Cô tự mình đi ra ngoài, đang đi trên đường, đột nhiên không biết từ đâu có một bánh pháo xuất hiện trước mặt cô, đúng lúc nổ "Bùm" một tiếng, âm thanh giống như một tia sét, cô bị dọa đến nỗi trực tiếp hôn mê.

Khi cô tỉnh lại, phát hiện đang ở bệnh viện, thấy Viên Man Hà và Bối

Hồng nói chuyện với cô, nhưng cô phát hiện… cô gần như không nghe thấy tiếng của bọn họ.

Tiếng nổ lớn đã làm tổn thương trực tiếp đến màng nhĩ của cô, khiến tai phải của cô gần như mất đi khả năng nghe, tai trái bị thương cũng rất có khả năng là khả năng nghe bị giảm đi rất nhiều.

Lúc ấy bố mẹ rất tức giận, nói muốn tra rõ việc này, nhưng chuyện xảy ra cùng ngày với máy giám sát xảy ra sự cố, không ai biết người gây ra là ai.

Chuyện này gần như kết thúc không giải quyết được gì.

Nhưng trong lòng cô, đây vĩnh viễn là một bóng ma không thể nào xóa được, thậm chí còn vì nó mà cô bị trầm cảm, người trong nhà ban đầu còn rất đồng cảm, thế nhưng sau một thời gian trôi qua, hầu hết mọi người đều bắt đầu có ác cảm với cô.

"Tai không nghe được thì sao, vẫn có thể hoạt động sinh hoạt bình thường, sao lại không gượng dậy được."

Có một số người còn khoe khoang mình là người lạc quan, đứng từ trên cao coi thường thái độ tiêu cực của cô. Nhưng thật ra Bối Doanh Doanh rất muốn vượt qua, nhưng cô không thể thoát khỏi tình cảnh khó khăn trong lòng một thời gian dài như vậy.

Trước đây trong lớp cô, có người biết tai cô có vấn đề, phần lời mọi người đều quan tâm chăm sóc coi cô như một người đặc biệt, cũng có ít người xem thường cô, còn gọi cô là người điếc.

Cho nên bất kể là ai cô cũng không muốn cho biết, mặc kệ là đồng cảm hay sỉ nhục.

Du Hàn nghe vậy quay người lại, nhìn đôi mắt đỏ lên của cô, bất lực:

“Cho nên cậu cho là tớ đối tốt với cậu, là vì biết tai cậu có vấn đề, nên trong lòng tràn đầy lòng đồng cảm sao?”

“… Đồ ngốc.”

Cô kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cậu, cậu thoáng cúi người, nhìn chăm chú vào mắt của cô, giọng nói nhẹ nhàng:

“Thật ra từ trước đến này tớ chưa bao giờ nghĩ cậu khác với người bình thường, đeo máy trợ thính lên không phải cũng giống như bình thường sao, hơn nữa — —”

Cậu đưa hai tay lên, nhẹ nhàng che hai tai nhỏ của cô, nhẹ nhàng nói:

“Khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.”

Vẻ đẹp không trọn vẹn cũng chính là một vẻ đẹp, vẫn có thể khiến người ta rung động.

Cô sững sờ nhìn cậu, bị câu nói của cậu làm cho kinh sợ, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

Cậu chuyển tầm nhìn, rơi vào tai trái của cô: “Máy trợ thính bên này đâu?”

“À, bị hỏng rồi…”

“Vậy tớ nói cậu có nghe thấy không?”

Cô gật đầu: “Nhưng mà không rõ lắm.”

Thế là nam sinh nhẹ giọng nói gì đó bên tai trái của cô, nhưng cô không nghe rõ: “Cậu nói gì đấy?”

Cậu cười: “Không nghe thấy thì coi như không có gì.”

Cô tức giận trừng mắt nhìn cậu, người này sao có thể bắt nạt người khác như vậy chứ?

Cô không để ý đến cậu, giả bộ quay đầu bước đi thì bị cậu kéo lại.

Nụ cười của cậu càng sâu hơn, cậu trầm giọng nói vào tai phải của cô:

"Thực sự rất ngốc."

Hơi thở nóng bỏng của cậu phả vào tai cô, mặt cô lập tức đỏ bừng, trong đầu như có pháo hoa đang nổ.

–

Thời điểm hai người trở về chỗ tập trung, toàn bộ bạn học đều nhìn họ đầy hứng thú, khiến cho mặt cô đỏ bừng.

Mọi người thấy cô xấu hổ thành dạng này, trong lòng: Mẹ nó tôi biết hai người làm gì rồi.

Trước khi xuống núi, mọi người cùng nhau chụp một bức ảnh, để chứng minh cho hoạt động ngoại khóa lần này. Sau khi xuống núi, bọn họ lên xe buýt, Bối Doanh Doanh ngồi cùng ghế với Kỷ Diệu, người kia kích động đập đập cô hỏi: "Du Hàn ôm cậu đi đâu, làm gì? Hai người có phải hay không…"

"Không có, cái gì cũng không có! Đừng nói linh tinh…"

"Cậu không biết đâu, Ti Quỳ nhìn thấy Du Hàn ôm cậu, cả người đều tức giận, dù cậu ta cố gắng thế nào, còn không phải là không đụng được vào Du Hàn dù chỉ một chút hay sao."

Bối Doanh Doanh nhớ đến vừa rồi tay của nam sinh nhẹ nhàng che hai tai cô, vành tai lần nữa nóng bỏng.

–

Buổi chiều, Bối Doanh Doanh và Du Hàn cuối cùng cũng về đến nhà, vừa vào cửa thì Viên Man Hà đã ra đón, thấy con gái, bà ngây người: "Con sao thế?"

Bối Doanh Doanh bị bà dìu đến ngồi trên ghế sofa, bà thấy những chỗ xước da trên người cô với vết thương trên đầu gối, đau lòng: "Sao lại thành ra thế này…"

Cô giải thích, sau đó nhìn Du Hàn đang bước chân đi đến, nhẹ cong môi: "Vẫn là Du Hàn tìm được con, đưa con từ trong rừng ra ngoài."

Viên Man Hà nhìn nam sinh, sau đó cười cảm kích: "May là có tiểu Hàn, bên ngoài vẫn còn phải chăm sóc phiền toái nhỏ này."

"Mẹ…" Cô lẩm bẩm.

"Không sao ạ, dì Viên." Du Hàn cười nhạt đáp: "Vậy con về phòng trước."

Sau khi Du Hàn đi, Bối Doanh Doanh dựa vào ngực Viên Man Hà, nhẹ nhàng nói: "Mẹ, thật ra Du Hàn rất nhiệt tình, lần này con bị thương, cậu ấy vẫn luôn chăm sóc con."

Cô không biết mẹ cô nghĩ như thế nào về Du Hàn, nhưng cô hy vọng Du Hàn được nhiều người yêu thích hơn.

Viên Man Hà thở dài, vui mừng gật đầu: "Đứa bé này đúng là thay đổi không ít." Lúc trước thời gian cấp hai, một đứa phản nghịch như thế, Viên Man Hà biết mẹ cậu đau lòng không ít lần.

Con người ai rồi cũng thay đổi.

–

Lúc ăn tối, Bối Hồng từ công ty về, Bối Sơ Nhan cũng từ chỗ học thêm về.

Trên bàn cơm, Bối Sơ Nhan đề cập đến chuyện diễn ra sau kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh:

"Bố mẹ, con muốn tham gia cuộc thi biện luận của trường." Trường Nhất Trung mỗi năm trong khoảng thời gian này đều tổ chức thi biện luận, các đội khác nhau thi đấu, đội chiến thắng cuối cùng, có thể tham gia thi đấu cấp thành phố.

Thời điểm này năm ngoái, Bối Sơ Nhan là đại diện trường đi dự thi, còn giành được giải thưởng.

"Nhưng Nhan Nhan, bình thường việc học bận rộn như thế, còn thời gian sao?" Viên Man Hà lo lắng.

"Không sao đâu ạ, con cảm thấy thành tích học tập sẽ không bị ảnh hưởng, hơn nữa đây cũng là lần thi đấu cuối cùng, con không muốn bỏ qua, bố, bố ủng hộ con đúng không?"

Bối Hồng đặt đũa xuống, cười nhạt: "Muốn thi thì thi, bố ủng hộ con." Đối với năng lực của con gái, ông có mười phần tín nhiệm.

Bối Sơ Nhan gật đầu, sau đó nhìn về Bối Doanh Doanh ngồi đối diện, khẽ nhếch miệng, nói:

"Doanh Doanh, hay em cũng đăng ký tham gia thi đấu? Có thể thử một chút."

Bối Doanh Doanh sững sờ một chút, vô thức lắc đầu, chợt nghe thấy giọng của Bối Hồng: "Để con bé thi biện luận, con bé có thể nói rõ ràng trên sân khấu sao?"

Bối Doanh Doanh cúi thấp đầu, tay cầm đũa không ngừng nắm chặt,

Viên Man Hà sờ đầu cô, nói:

"Doanh Doanh học cho giỏi, có thể làm những gì phù hợp với bản thân, mấy cái thi biện luận này gây khó xử cho con rồi."

Bối Sơ Nhan gật đầu, mím môi cười.

Cô vốn biết rằng Bối Doanh Doanh căn bản không dám đi.

–

Ngày nghỉ lễ Quốc Khánh thứ tư, Viên Man Hà đưa hai con gái đến nhà bà nội ở mấy ngày, vì bà nội Bối lúc nào cũng nhắc đến hai cô cháu gái.

Đến đó, gặp rất nhiều bạn bè và họ hàng, Bối Sơ Nhan ngoại trừ thời gian học trong phòng, thời gian còn lại đều dành cho bà nội Bối.

Mấy người họ hàng nhìn đều nói cháu gái lớn thật ngoan. Nhưng Bối Doanh Doanh hầu như chỉ có một mình, vì cô thật sự không biết nói chuyện như nào với nhiều người như vậy.

Buổi sáng, cô ngồi ngẩn người trước bàn đọc sách.

Bên ngoài cũng rất yên tĩnh.

Hôm nay Viên Man Hà vốn định cùng Bối Doanh Doanh, đưa bà nội đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nhưng trước khi đi bà nội nói không cần nhiều người như thế, Bối Doanh Doanh đành ở nhà, Bối Sơ Nhan thì ra ngoài đi chơi với bạn.

Cô tựa đầu vào khuỷu tay, nhìn bài thi toán trên bàn, cảm thấy đau đầu.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ Quốc Khánh, sẽ là thi tháng, ngoài ra còn có bảng xếp hạng năm.

Nghĩ đến bảng xếp hạng năm, cô đột nhiên nghĩ đến Du Hàn. Cậu hẳn là không lo lắng chút nào về mấy bài thi như này phải không?

Vì đến đây, mấy ngày nay cô đều không gặp Du Hàn, cũng không liên lạc với cậu.

Cô cầm cốc muốn uống nước, phát hiện trong cốc trống không, cô đứng dậy định đi lấy nước, vừa mở cửa ra, đã nghe thấy âm thanh ồn ào từ phòng khách truyền đến — —

"Mấy cậu vào đi, hôm nay nhà tớ không có ai, ngồi trước đi, tớ đi lấy đồ…"

"Nhan Nhan, cậu nói xem bao lâu rồi chúng ta chưa gặp, tớ còn nghĩ cậu cũng quên mấy người bạn cũ này rồi."

"Đâu có, không phải vừa về nghỉ lễ Quốc Khánh đã liên lạc với mấy cậu sao, trưa nay mấy cậu thích ăn gì?"

"Tớ nhớ lần trước tiểu Trí đề cử một nhà hàng tôm ăn ngon lắm…"

Bối Sơ Nhan cho rằng Bối Doanh Doanh cùng đến bệnh viện với bà, nên cô nghĩ không có ai ở nhà nên cô chỉ đơn giản muốn đưa bạn bè đến.

Bối Doanh Doanh đứng ở cửa nghe, rất nhanh đã nhận ra người nói chuyện bên ngoài, là Bối Sơ Nhan với bốn hay năm người bọn tiểu Trí, Đông Vũ và vài người nữa đã chơi với cô khi còn bé.

Trước khi tai cô xảy ra chuyện, quan hệ của bọn họ cũng không tệ. Nhưng về sau không hiểu sao, bọn họ cũng dần không còn chủ động liên lạc với cô nữa.

Chỉ là không ngờ, Bối Sơ Nhan với bọn họ vẫn giữ liên lạc.

Cô cúi đầu, tay cầm chốt cửa buông xuống.

Vẫn là chờ một lát rồi hẵng đi ra, sẽ rất xấu hổ.

Cô quay người muốn đi về phòng, không nghĩ rằng có người bên ngoài đột nhiên nhắc đến cô — "Nhan Nhan, em gái cậu hiện giờ sao rồi?" Người nói chính là tiểu Trí.

"Vẫn như thế, sao thế." Bối Sơ Nhan thản nhiên nói.

"Tai cậu ấy… vẫn chưa chữa được à?" Có người hỏi.

"Không rõ lắm, chắc không chữa khỏi."

Tiểu Trí cúi đầu, trong lòng lần nữa dâng lên một tia phiền muộn: "Đều tại tớ, hôm đó nếu không phải tớ ném pháo lung tung…"

Bối Doanh Doanh đứng sau cửa nghe được câu này sững người.

Bên ngoài vang lên giọng bất mãn của Đông Vũ: "Được rồi, qua bao lâu rồi chứ, cậu còn để trong lòng. Lúc ấy chúng ta cũng không phải cố ý, chỉ đơn thuần muốn dọa cậu ấy một chút."

Tiểu Trí lắc đầu: "Nhưng tớ thấy lâu như vậy mà chúng ta vẫn thiếu cậu ấy một lời xin lỗi…"

"Cậu điên à, bây giờ vẫn còn nhắc đến chuyện này?" Đông Vũ nói.

"Lúc ấy chúng ta cũng không nên sợ hãi rồi trực tiếp bỏ chạy!"

Bối Sơ Nhan bực bội mở miệng: "Đủ rồi, đừng nói nữa! Cậu còn muốn nói xin lỗi làm gì? Bối Doanh Doanh đã sớm quên chuyện này rồi, về sau đừng nói nữa, muốn trách cũng chỉ trách nó xui xẻo! Ai biết pháo kia gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế chứ. Được rồi đi thôi…"

Trong phòng, Bối Doanh Doanh đứng ngây người tại chỗ.

Cảm giác trong đầu trống rỗng.

Mấy giây sau, cô xông ra, nhìn phòng khách trống không, phát hiện bọn họ đã rời đi, cô sửng sốt một chút rồi đuổi theo ra cửa, đến dưới tầng, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ.

Cô tiếp tục đi về phía trước, thất thần nhìn những nhà hàng xóm trên phố, trong đầu vang lên cuộc nói chuyện của Bối Sơ Nhan và mấy người kia.

"Em gái, nhìn đường chút được không!"

Bối Doanh Doanh không cẩn thận đụng vào một bác gái mua thức ăn về, bác gái nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ.

–

Bối Doanh Doanh không biết bản thân đã đi được bao lâu, mãi đến khi thấy biệt thự nhà họ Bối xuất hiện trước mắt, cô không ngờ vậy mà cô lại về nhà.

Đi vào trong nhà, bên trong rất yên tĩnh, mấy ngày nay người giúp việc đều nghỉ.

Cô đi đến sân sau, nhìn thấy chỗ này không có ai, từ từ ngồi xổm xuống.

Hóa ra việc tai cô bị thương, vậy mà còn liên quan đến chị cô với mấy người bạn cũ…

Nếu như hôm nay không phải đúng lúc cô ở nhà, cô có lẽ mãi mãi cũng không biết được bọn họ chính là thủ phạm.

Cô còn tưởng rằng do tai mình không nghe được nên mấy người bạn

kia mới ghét bỏ cô, không muốn chơi cùng cô, hóa ra là do bọn họ áy náy, không đủ can đảm để đối mặt với cô! Thậm chí ngay từ đầu đã ghét cô.

Mấy người kia, không xin lỗi, không đền bù, chỉ thương hại hết lần này đến lần khác, giấu kín mọi việc.

Cô vẫn cho rằng Bối Sơ Nhan là ghét tính cách yên tĩnh yếu đuối của cô, dù ngoài miệng có nói cô thế nào, trong lòng vẫn coi cô là em gái.

Nhưng vừa rồi câu nói "Xui xẻo", đem tất cả lỗi lầm đều đổ lên đầu cô.

Giống như mọi việc đều là cô đáng đời.

Cô thấy mũi ngày càng cay, cô cắn chặt môi, không để rơi một giọt nước mắt.

Một lúc sau, mãi đến khi phía trước truyền đến âm thanh, cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy một nam sinh đi vào từ chỗ quẹo ở sân sau.

Vậy mà lâu ngày rồi không gặp Du Hàn.

Cậu mặc áo sơ mi màu xanh lam ống tay áo được xắn lên, lúc này tay cậu cầm hai cái chậu nhỏ, quần đen đã dính bẩn.

Sáng nay cậu nghe theo mệnh lệnh của Du Linh, giúp bà sửa sang lại sân sau một chút, cậu vừa đến phòng chứa đồ chuẩn bị, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Nên cậu đi ra thì thấy cô ngồi xổm ở cửa sân sau.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Bối Doanh Doanh xoẹt qua tia bối rối, vội vàng đứng lên.

Du Hàn thấy mắt cô đỏ hoe, cau mày, đi về phía cô: "Cậu sao thế?"

Cô lộ vẻ mặt lúng túng, nhìn thấy cậu ngày càng đến gần, cô quay người chạy vào biệt thự.

Cô vội chạy về phòng, khóa cửa lại. Cô cắn môi, đầu ngón tay bấu vào lòng bàn tay, toàn thân run rẩy.

Lúc này, cô cảm giác được điện thoại trong tay rung lên.

Cô mở ra xem, là tin nhắn của Du Hàn: [Mở cửa.]

Sau lưng vang lên tiếng đập cửa, cô ôm đầu, cuộn mình, không muốn đáp lại.

Lúc này cô không muốn để bất cứ ai đến gần mình.

Tiếng đập của dần dừng lại, cô đoán cuối cùng cậu cũng đã đi.

Cô nhẹ nhàng thở ra, điện thoại lần nữa rung lên —

Là điện thoại của Du Hàn.

Cô từ chối, cậu lại gọi, cô từ chối lần nữa, cậu lại tiếp tục gọi.

Mãi đến lần thứ ba, cô cuối cùng cũng nhấn trả lời.

Cô đặt điện thoại lên tai, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của cậu:

"Mở cửa."

Cô không trả lời, cậu nói tiếp: "Tớ ở ngoài cửa, nghe lời, mở cửa trước đã."

Cô cúp điện thoại, một lúc lâu sau, chậm rãi đứng lên, mở cửa.

Thời khắc Du Hàn thấy cô, giọng nói dịu đi vài phần: "Sao thế, sao đột nhiên trở về?"

Cô ngây người nhìn cậu, mấy giây sau, những giọt nước mắt cô cố kịp nén tuôn ra như vỡ đê.

"Hu hu hu…"

Du Hàn thấy cô khóc thì giật mình, lập tức luống cuống, muốn hỏi nguyên nhân nhưng không thể chen lời vào.

Cô khóc đến tê tâm liệt phế*, cậu vừa sốt ruột vừa đau lòng, toàn bộ tâm trí đều bộ cô làm cho rối loạn, muốn an ủi nhưng lại không biết an ủi như nào.

**Tê tâm liệt phế: sự đau khổ tột cùng (Theo Leo săn Sư Tử)*

Gọi tắt là luống cuống tay chân.

Đợi cô tạm thời dừng lại, cậu bình tĩnh, không nhiều lời đầu tiên đưa cô vào phòng tắm.

Cậu mở vòi nước, cầm khăn lau mặt, bắt đầu làm ướt khăn.

Cô ngừng lại, ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng bên cạnh, nhìn cậu không nói một lời.

Cậu tắt vòi nước, đưa khăn mặt cho cô, lạnh giọng ra lệnh: "Lau mặt đi."

Cô ngây người một lúc, sau đó làm theo lời cậu. Lau mặt xong, cậu lại tiếp tục đưa cô ra khỏi phòng, để cô ngồi lên ghế sofa.

Cậu đứng bên cạnh, nhìn cô, hỏi: "Khóc đủ rồi, bây giờ có thể nói chuyện với tớ chưa?"

Giọng nói nhẹ nhàng của cậu khiến mắt cô lần nữa thấy cay cay, cô dẩu môi, khống chế cảm xúc của mình.

Cậu thấy cô không trả lời, ngồi xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng vén những sợi tóc vướng trên mặt, giọng nói nhẹ nhàng thêm vài phần bất lực:

"Lại bị ai bắt nạt à, đồ ngốc?"

Cô ngước mắt lên, nhìn cậu, trước mắt bị mờ, cậu hơi hoảng hốt, nhấc cô ra khỏi sofa, lấy tay ôm gáy của cô, rồi vỗ nhẹ vào lưng cô, rất tức giận: "Bối Doanh Doanh, cậu mà khóc nữa là tớ mặc kệ cậu ở đây luôn đấy."

Cậu thực sự không thể chịu đựng được việc cô khóc.

Từ nhỏ đến lớn, cậu cảm thấy mình có thể tự giải quyết mọi việc, những người bắt nạt cậu, cậu có thể dùng nắm đấm để cảnh cáo và giải quyết, những việc làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu, cậu có thể không thèm quan tâm.

Nhưng ngoại trừ cô.

Chỉ cần mắt đỏ lên, thì cậu không còn lý trí.

Thấy cô dần dần bình thường lại, cậu buông tay ra, không hỏi gì thêm: "Cậu đi xuống tầng với tớ trước đã."

–

Cô bị cậu đưa xuống dưới tầng rồi đi ra sân sau trong nghi hoặc, đi đến phòng chứa đồ, cậu đưa găng tay cho cô, giúp cô đeo tạp dề.

"Cái này…"

Câu dắt cô đi ra, chỉ vào vườn hoa sân sau: "Hôm nay tớ muốn tỉa lại mấy cây hoa hồng một chút, cậu giúp tớ tưới cây được không?"

"Được."

"Biết làm hả?"

Cô gật đầu: "Hồi trước ở nhà bà ngoại từng làm."

Thế là cậu đi cắt tỉa hoa hồng trước, cô đi nhổ một chút cỏ dại. Điều làm cô an tâm là, cậu cũng không hỏi cái gì nữa, cô dần dần thả lỏng hơn.

Sau khi làm xong, cô bắt đầu tưới nước.

Cô im lặng ngắm một bông hoa hồng màu vàng, trong đầu hiện lên nhiều hình ảnh từ nhỏ đến lớn, mãi đến khi sau lưng vang lên giọng nói của nam sinh:

"Nó ngập nước mất."

Cô hoàn hồn lại, vòi nước đã tắt. Cô quay đầu nhìn cậu, lại cụp mắt xuống:

"… Cảm ơn cậu đã ở đây với tớ."

"Nếu có chuyện gì không vui, cậu có thể nói với tớ, không nói cũng không sao."

Cô ngẩng đầu nhìn trời, chớp chớp mắt, nuốt vị đắng trong cổ, nửa ngày sau mới nhẹ giọng nói:

"Cậu từng trải qua cảm giác, cuộc sống đang tốt đẹp bỗng nhiên bị người khác phá hủy chưa?"

Từ khi cô sinh ra, bởi vì cô hay cười, nên bố mẹ đặt tên là "Doanh

Doanh”*, lúc đó cô vui vẻ đáng yêu, giống như một thiên thần nhỏ.

**Tên tiếng Trung của Doanh Doanh là “盈盈” nghĩa là xinh đẹp, yểu điệu, thướt tha (Theo Từ Điển Hán Nôm).*

Nhưng những điều tốt đẹp này, lại bị người thân nhất hủy hoại trong chốc lát.

Nghe vậy, cậu nhếch miệng, giọng nói lạnh lẽo: “Vậy cậu trải qua cảm giác, ngay từ khi vừa ra đời, đã ở tầng thấp nhất chưa?”

Cô giật mình giây lát, quay đầu, thấy đôi mắt cô đơn của cậu.

“Du Hàn…”

Nam sinh cụp mắt, che giấu cảm xúc, cất giọng: “Ngay từ khi tớ còn bé tớ và mẹ tớ đã bị bố tớ bạo hành.”

Bối Doanh Doanh ngây người.

“Ông ta hôm nào cũng ra ngoài chơi mạt chược với uống rượu, thắng thì không về, thua thì về nhà, bắt đầu đánh bọn tớ, để bắt mẹ tớ phải đưa tiền, khi đó tớ bị thương nặng đến nỗi không dám đi học, mẹ tớ muốn ly hôn, ông ta còn đánh ác hơn, có lần trực tiếp phải nhập viện.”

Cậu cười lạnh một tiếng: “Về sau ông ta uống rượu, xảy ra tai nạn xe rồi chết, ngược lại tớ lại thấy tốt vì được giải thoát, nhưng ông ta lại để lại cho bọn tớ một đống nợ, hôm nào bọn tớ cũng trốn trong nhà không dám ra ngoài, thời gian đấy mẹ tớ như già đi mấy chục tuổi, hôm nào cũng ôm tớ khóc.”

“Lúc trước tớ từng muốn hòa đồng với mọi người, nhưng bọn họ…”

Yết hầu cậu lăn một vòng, còn chưa dứt lời, cô đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

Đầu cậu bỗng nhiên ngừng hoạt động, sau đó nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô: "Người sai là bọn họ, không phải cậu." Cho dù cả thế giới có chống lại bạn thì bạn vẫn phải luôn yêu lấy chính bản thân mình.

Lòng cậu bỗng thấy ấm áp, mấy giây sau, vòng tay ra ôm cô.

"Du Hàn… Tớ muốn nói với cậu một chuyện."

–

Trong phòng khách, cô nói xong những chuyện hôm nay cô phát hiện, Du Hàn đưa cho cô một tờ giấy:

"Được rồi, đừng khóc."

Cô hít mũi, lắc đầu: "Tớ thấy bản thân mình thật tệ, chỉ biết khóc, chỉ biết bị người ta bắt nạt."

"Cậu cũng biết?"

"…" Cô nhìn cậu: "Du Hàn, tớ nên làm gì bây giờ?"

Du Hàn nhìn cô, trầm giọng nói: "Nếu cậu không trở nên mạnh mẽ, cậu chỉ đáng 'Mặc người ta chém giết', sống tự ti cả đời trong bóng tối."

"Cậu chỉ có hai lựa chọn, một là tiếp tục sống như thế ở nhà họ Bối, hai là — đoạt lại những thứ thuộc về mình."

Cô sững người một chút.

Thứ thuộc về mình.

Cô cảm giác như có ngọn lửa được ném vào đống củi khô trong lòng, đám lửa bùng lên, dần dần sôi trào.

Chương 18

edit: Olwen

Bối Doanh Doanh ở một mình trong phòng rất lâu, mãi đến khi vang lên tiếng gõ cửa đã đưa hàng ngàn suy nghĩ của cô trở lại.

Cô thu hồi ánh mắt nhìn hồ nước nhân tạo bên ngoài biệt thự, chậm rãi đứng dậy mở cửa.

Du Hàn đứng ở cửa, nhìn cô, nói: "Định nhốt mình bao lâu?"

Nhìn đồng hồ treo ngoài hành lang, vậy mà đã 7 giờ tối.

"Lúc nào cậu về nhà bà?"

Cô suy nghĩ một lúc, chậm rãi lắc đầu: "… Bây giờ tớ chưa muốn về." Cô cũng đã nói dối Viên Man Hà, bảo mình đi chơi với bạn.

"Đói không?" Cậu hỏi.

Cô thành thật gật đầu, cậu nhìn cô một chút, quay người: "Xuống nấu cơm."

Hả???

Cô theo cậu đi xuống tầng, đi vào bếp, nam sinh chỉ tủ lạnh: "Xem bên trong có gì không."

Mở tủ ra, bên trong có rất nhiều đồ ăn, nhưng dù có nhiều thì Bối

Doanh Doanh cũng không nấu được, cô quay đầu nhìn Du Hàn: "Cậu nấu hả?"

Du Hàn mười phần quả quyết: "Không."

"…"

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng rầu rĩ nói: "Vậy thì… Chúng ta gọi đồ ăn ngoài?"

Cậu gật đầu, mở khóa điện thoại rồi đưa cho cô: "Cậu tự tải app đi."

Cô cẩn thận chạy đến ghế sofa, suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng gọi hai phần đồ ăn kiểu Trung, sau đó đưa điện thoại cho người ngồi bên cạnh: "Đợi tí nữa tớ trả tiền cho cậu."

Cậu liếc cô một cái: "Không cần."

"Ầy không được, nhất định phải cho, sao lại để cậu mời được."

"…" Nam sinh cúi đầu không để ý đến cô nữa.

Trong lúc chờ đồ ăn, cô ngồi ngẩn người trên ghế sofa, một lúc sau quay đầu nhìn nam sinh đang nghịch điện thoại, môi đỏ khẽ mở:

"Du Hàn, hôm nay cảm ơn cậu đã ở cạnh tớ, có phải tớ làm lãng phí buổi chiều của cậu rồi không?"

Cậu không ngẩng đầu: "Ừ, ban đầu tớ muốn đến thư viện."

"Nghe nói gần trường của chúng ra mới mở một quán cà phê sách, chờ bao giờ đi học có thế đến đó."

Cậu không trả lời, cô cũng mất hứng, quay đầu nhìn cậu với vẻ mặt mất mác, nghĩ có phải bản thân nói quá nhiều, khiến cậu cảm thấy chán ghét không.

Thế là cô yên lặng, không còn ầm ĩ với cậu nữa.

Một lúc sau, Bối Doanh Doanh nghe thấy tiếng chuông cửa, cô biết là người giao đồ ăn đến, chạy chậm ra mở cửa.

Nhưng mà sau khi mở cửa, khi nhìn thấy người đứng bên ngoài là Tiêu Tử Mặc, vẻ mặt hoang mang.

Tiêu Tử Mặc nhìn thấy Bối Doanh Doanh, sững sờ một chút rồi cười: "Doanh Doanh, là cậu thật này!"

"???" Bối Doanh Doanh buồn bực sao cậu ấy lại đột nhiên xuất hiện ở đây, mãi đến khi cô nhìn thấy hai phần đồ ăn trong tay cậu: "Cậu…"

"Đúng, tớ đến đây để giao đồ ăn cho cậu, bất ngờ không? Xuyên Vị Cư là cửa hàng của nhà tớ, hôm nay tớ tình cờ đến cửa hàng phụ giúp, lúc thấy tên cậu, tớ còn sững sờ một lúc, nghĩ không có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng không ngờ đúng là Doanh Doanh thật." Tiêu Tử Mặc nhếch miệng gợi lên một nụ cười đẹp trai.

Bối Doanh Doanh sờ đầu, cười yếu ớt gật đầu: "Thật trùng hợp… Cậu ăn chưa?"

"Ừ, tớ ăn rồi, tớ nghĩ chắc là cậu, nên tớ mang thêm đồ uống với đồ tráng miệng ở cửa hàng nhà tớ."

"A thật ra không cần đâu." Cô nhận đồ ăn từ cậu.

"Không có gì đâu, còn khách sáo với tớ làm gì, buổi tối phải ăn cơm thật tốt, về sau nếu thích có thể đến cửa hàng nhà tớ…"

Cậu còn chưa dứt lời, nhìn nam sinh thấy người xuất hiện phía sau, ánh mắt nam sinh lạnh lẽo, cậu trừng to mắt như là gặp ma: "Du Du Du Du Hàn…? Hai cậu…?"

Du Hàn lạnh lùng nhìn cậu, cầm đồ ăn, nắm tay cô, môi mỏng khẽ mở: "Cảm ơn cậu đã giao đồ ăn đến."

"Tớ…" Tiêu Tử Mặc vừa định nói, Du Hàn cầm chốt cửa: "Cậu có thể đi rồi."

Sau khi nói xong, cậu đóng sầm cửa lại.

Ở bên ngoài, Tiêu Tử Mặc – người đang xộc xệch trong làn gió trời: …mmp.

Trong biệt thự, Bối Doanh Doanh được nam sinh đưa đến phòng khách, vẻ mặt cô kinh ngạc: "Du Hàn, hình như Tiêu Tử Mặc hiểu lầm quan hệ của chúng ta…"

Du Hàn để đồ ăn xuống, quay đầu lạnh lùng nhìn cô: "Hiểu lầm thì sao?"

"Nhưng mà…" Bọn họ không phải quan hệ đó.

Cậu nhìn cô, lạnh giọng hỏi: "Cậu rất quan tâm đến cậu ta? Cậu thích cậu ta?"

Cô lập tức lắc đầu: "Sao có thể! Tớ không thích cậu ấy…"

Sao mọi người luôn cho rằng cô với Tiêu Tử Mặc có gì đó, rõ ràng cô đối với cậu ấy chỉ là tình cảm bạn bè bình thường.

Cậu nghe vậy, sắc mặt căng thẳng dịu đi vài phần.

Bối Doanh Doanh ngửa đầu nhìn cậu, bắt gặp ánh mắt sâu cửa cậu: "Nghe qua câu gần đèn thì rạng, gần mực thì đen chưa?"

"Hả?"

“Tiêu Tử Mặc chỉ xếp hạng 200 trong bảng xếp hạng năm.”

Bối Doanh Doanh:?

“Thành tích của cậu ta rất bình thường, nếu cậu tiếp xúc nhiều với cậu ta, cậu sẽ bị không ảnh hưởng. Nhưng nếu cậu dành nhiều thời gian với những người bạn ở thứ hạng cao, có thể khiến cậu ngàng càng trở nên xuất sắc hơn.”

Du · nghiêm túc lừa người · Hàn giáo dục nói.

Cô sững sờ một chút, gật đầu, nhìn thấy cậu cầm đồ ăn đi vào bếp, cô kịp thời phản ứng, lập tức đi theo, mềm giọng hỏi:

“Du Hàn, hình như cậu xếp hạng một lớp 3 nhở?”

Bóng lưng nam sinh dừng lại, sửa lại: “Hạng một khối.”

“Quào cậu lợi hại thật đấy…” Cô cười yếu ớt cau mày: “Vậy về sau tớ có thể chơi với cậu.”

Nam sinh quay lưng với cô môi khẽ cong lên, sau đó quay đầu nhìn cô, giọng nói hết nghiêm túc hết sức: “Nếu về vấn đề học tập, tớ sẽ không keo kiệt khi nói cho cậu về những gì tớ biết.”

Cậu đột nhiên nghiêm túc khiến cô ngây người một lúc, sau đó cười, cô gật đầu, đồng ý lời nói của cậu: “Ừm.”

Cuối cùng hai người cũng ngồi xuống ăn, cô gọi cơm thịt kho tàu, nam sinh gọi cơm đùi gà chiên giòn. Cô ăn thử: “Ăn rất ngon, cậu thấy thế nào?”

“Không ngon lắm.”

“Hả?”

“Cải quá mặn thịt hơi cứng cơm thì bình thường.”

“…” Người này sao lại kén chọn như thế?

Cô mặc kệ cậu, nhanh chóng ăn cơm không để lại cái gì. Cơm nước xong xuôi, đúng lúc điện thoại cũng vang lên, cô cầm lên nhìn, là Viên Man Hà.

“Doanh Doanh, ở nhà bạn đã về chưa con?”

“… Sắp rồi ạ.”

“Có cần gọi tài xế đi đón không?”

“Không cần ạ, con tự về được ạ.”

Cúp điện thoại, Du Hàn cũng cảm nhận được tâm trạng của cô lại bắt đầu sa sút, cậu để đũa xuống, nhìn cô: “Có một số việc bắt buộc phải đối mặt, nếu không giải quyết những người ghê tởm kia, họ sẽ mãi mãi chán ghét cậu.”

–

Buổi tối, cô trở về nhà bà nội, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ trong phòng khách.

“Mẹ, Nhan Nhan còn nhớ kỹ mẹ thích ăn nhân việt quất, con còn nói rằng con bé nhớ nhầm rồi.”

“Nhan Nhan đúng là cháu gái ngoan của bà, lần sau không cần mang cho bà, bà không thích ăn ngọt.”

“Không có gì đâu ạ, bà có thể ăn một chút.”

Bối Doanh Doanh đi vào, thấy Bối Hồng, Viên Man Hà, bà nội Bối ngồi trên ghế sofa, Bối Sơ Nhan cười ngồi giữa bố mẹ.

Nhìn thấy nụ cười kia, Bối Doanh Doanh cảm giác như trong lòng bị kim đâm, cổ họng nói ra mấy chữ: "… Con chào bà nội, bố mẹ."

"Doanh Doanh đến đây ngồi, đến ăn bánh kem." Viên Man Hà cười nói.

Trên bàn nước để nhiều bánh ngọt tinh xảo kiểu phương Tây, bánh macaron, bánh việt quất…, Bối Doanh Doanh nhìn một cái đã nhận ra là được làm bởi cửa hàng đồ ngọt cao cấp nhất thành phố T, các loại bánh ngọt đều cần đặt hàng trước, một cái bánh nho nhỏ cũng mấy trăm tệ, lúc trước sinh nhật của Bối Sơ Nhan đã từng đặt bánh ở đây, Bối Sơ Nhan rất thích.

Bối Doanh Doanh Doanh ngồi xuống, nghe thấy Viên Man Hà nói: "Đây là hôm nay chị con đi chơi mang về, Nhan Nhan nói mua nhiều như vậy cũng không quá lãng phí."

Bối Sơ Nhan cười, ngồi bên cạnh bà nội Bối: "Ây da không quan trọng, mọi người thích là được rồi, đặc biệt là bà, lúc sinh nhật con bà có ăn mấy miếng, không phải bà khen ngon sao? Con chỉ là muốn biếu bà của con."

Bối Sơ Nhan mở miệng ra toàn lời ngọt ngào khiến bà nội Bối cười vui ra mặt, sau đó nhìn Bối Doanh Doanh ngồi ở một bên không nói gì, đáy mắt thoáng qua một cảm xúc, giọng nói nhẹ nhàng: "Doanh Doanh, chị cũng mang về cho em một cái chiffon, đây là bánh đặc biệt của cửa hàng, em muốn nếm thử không?"

Bối Doanh Doanh nhìn bánh chiffon trầm mặc mấy giây, Bối Sơ Nhan giả vờ xấu hổ mất mát: "Xem ra Bối Doanh Doanh không thích cái này, vậy thì không cần ăn…"

Bối Hồng nhíu mày, rất không hài lòng với thái độ "Đối tốt với tôi, nhưng tôi vẫn lạnh lùng" của Bối Doanh Doanh "Chị con vì mua mấy cái bánh ngọt, mất hai tiếng để đi, con thử một…"

Bối Hồng còn chưa nói xong, đã thấy Bối Doanh Doanh cúi đầu, giọng nói đầy tủi thân: "Không phải con không thích ăn… Chỉ là con thấy bánh không nhiều lắm, muốn để lại cho bố mẹ với bà nội ăn nhiều thêm một chút."

Lời này vừa nói ra, bốn người ở đây đều sững sờ, không nghĩ tới con gái sẽ nói được câu hiểu chuyện như thế, Viên Man Hà cười sờ đầu con gái nhỏ: "Đứa nhỏ ngốc nói cái gì đấy, cả nhà đều ăn rồi, con nhanh ăn đi."

Bối Sơ Nhan nhìn Bối Doanh Doanh, nhíu mày, trong lòng cảm giác như bị người ta cào có chút không thoải mái.

Bối Doanh Doanh cầm một cái bánh ăn thử, môi hơi cong, khẽ gật đầu: "Chị mua ngon quá."

"…"

Bối Sơ Nhan sửng sốt một chút, lập tức tươi cười: "Chị còn tưởng em không thích, chị còn định mua cho em thêm một cái tiramisu."

"Không đâu em rất thích, tiramisu cũng rất ngon, tiếc thật…" Bối Doanh Doanh chớp chớp mắt.

Bối Hồng nghe vậy, nhìn về phía Bối Sơ Nhan, lên tiếng: "Nếu Doanh Doanh đã thích ăn, lần sau mua thêm tiramisu."

Vì cửa hàng bánh ngọt này giá cả đắt đỏ, lúc cô muốn mua đều phải được bố mẹ đồng ý, từ trước đến nay Bối Sơ Nhan luôn là người được nuông chiều, lúc này nghe bố nói những lời như vậy, trong lòng không cam tâm.

Bối Sơ Nhan gật đầu đồng ý, quay đầu cười nói với bà nội Bối: "Bà vậy bà cũng ăn nữa nhé."

Cô vừa dứt lời, giọng nói Bối Doanh Doanh lần nữa vang lên: "Em nhớ là bà nội không thể ăn nhiều đồ ngọt, sáng nay bà mới đi khám bệnh tiểu đường."

Bối Sơ Nhan ngẩn người, không nghĩ đến mình sẽ quên chuyện này, bà nội Bối cười: "Đúng thế đúng thế, mấy đứa xem trí nhớ của bà này, Doanh Doanh nói đúng, bà quả thực phải khống chế."

Bối Hồng gật đầu: "Nói đúng lắm, Nhan Nhan vẫn không nên để bà con ăn nhiều đồ ngọt như thế."

Bối Sơ Nhan lúng túng gật đầu, nhìn Bối Doanh Doanh, sau đó nhìn vào mắt của cô — —

Bỗng nhiên cười một cái.

Bối Sơ Nhan giật mình, không hiểu sao cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Ăn bánh ngọt xong, Bối Doanh Doanh cùng Viên Man Hà ra ban công thu quần áo, Viên Man Hà trêu cô: "Hình như hôm nay tâm trạng Doanh Doanh nhà chúng ta không tồi."

Ánh mắt cô dừng lại: "Sao mẹ lại nói thế?"

"Cảm giác lúc trước con không thích nói chuyện, hôm nay nói nhiều hơn, cười cũng nhiều hơn."

"Mọi người thích con như vậy sao?"

"Đương nhiên, trông con hoạt bát, rất đáng yêu."

Bối Doanh Doanh không biết nói thế nào với mẹ cô, rằng mọi thứ hôm nay đều là cô giả vờ.

Từ ban công trở về, cô cầm quần áo của Bối Sơ Nhan sang phòng cô

ấy, cô gõ cửa rồi mở ra, Bối Sơ Nhan thấy cô, không nói chuyện đưa tay cầm lấy, đang muốn đóng cửa, thấy Bối Doanh Doanh vẫn đứng bất động.

Bối Sơ Nhan nghi ngờ: "Còn chuyện gì à?"

Đôi mắt trần trụi của Bối Doanh Doanh rơi xuống người Bối Sơ Nhan, cô đột nhiên nói: "Hôm nay chị cùng bọn tiểu Chí, anh Đông Vũ ra ngoài chơi ạ?"

Tim Bối Sơ Nhan đập run lên, vẻ mặt mất tự nhiên: "Ai nói với mày?"

"Mẹ."

"… Ừ, có chuyện gì."

Cô lắc đầu, cười nhẹ.

"Không có gì ạ, chỉ là lâu không gặp bọn họ, muốn gặp một lần, chị lần sau cũng cho em đi cùng nhé?"

Bối Sơ Nhan nhíu mày: "Thôi đi, bọn mày đều đã lâu rồi không liên lạc, gặp nhau xấu hổ ra, không nói nữa tao còn làm bài." Bối Sơ Nhan nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, ngăn cách ánh mắt cô ở bên ngoài.

Bối Doanh Doanh nhìn cửa phòng đóng chặt, cúi đầu xuống, mắt càng ngày càng sa sầm.

–

Sau kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, việc học tập và sinh hoạt bắt đầu đi vào quỹ đạo, buổi sáng Bối Doanh Doanh vào lớp, ngồi vào chỗ, Kỷ Diệu đau khổ đến tìm cô: "Doanh Doanh, bao giờ cậu chuyển về? Cậu nhìn xem giờ cậu và Du Hàn cũng hòa giải với nhau rồi…"

Bối Doanh Doanh chớp mắt, rối rắm một lúc, "Hay là thôi đi, thật ra ngồi ở đây cũng rất tốt." hơn nữa Du Hàn cũng không nói gì với cô, cô cũng không tiện chủ động chuyển về, đến lúc đấy cậu ấy mà không muốn thì thật là xấu hổ.

"Ai da tớ rất nhớ lúc cậu ngồi phía sau tớ, như vậy chúng ta có thể nói chuyện phiếm."

Kỷ Diệu vừa nói xong, Ti Quỳ đi ngang qua cười nhạo: "Đúng là buồn cười thật, coi mình là bạn gái chính thức luôn rồi."

Giọng nói giống như chưa được ăn nho thì nghĩ nho giống chanh.

Ti Quỳ nói xong, đang muốn rời đi, thì nghe được giọng nói của Bối Doanh Doanh.

"Ti Quỳ."

"Gì?"

"Cậu rất muốn ngồi cùng bàn với Du Hàn đúng không?"

Bị nói đúng tâm tư Ti Quỳ cau mày: "Liên quan gì đến cậu?"

Bối Doanh Doanh vẻ mặt chân thành nói: "Tớ với Du Hàn là bạn, tớ có thể giúp cậu hỏi cậu ấy thử xem."

Ti Quỳ tức điên người, có phải cậu ta cố ý giễu cợt cô không!

"Cậu…" Cô còn chưa kịp nói, đã thấy Bối Doanh Doanh nhìn sang chỗ khác, nhìn về phía sau: "Du Hàn —"

Ti Quỳ quay đâu, thấy nam sinh đi vào từ cửa sau, tóc đen, cao ráo, mặc đồng phục bình thường, nhưng từ trong đám đông cũng có thể nhận ra.

Du Hàn nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô gọi mình, cậu bước đến: "Sao thế."

Bối Doanh Doanh cười: "Chỗ bên cạnh cậu vẫn còn trống đúng không?"

Du Hàn run lên, đáy mắt hiện lên vẻ mong đợi, nhưng trên mặt vẫn như bình thường không có một gợn sóng: "Ừ."

Sau đó câu nói tiếp theo của cô là — "Ti Quỳ nói cậu ấy rất muốn ngồi cạnh cậu, được không?"

Trong chốc lát lông mày của Du Hàn nhíu chặt, ban đầu cậu còn cho là tuần này Bối Doanh Doanh sẽ tự trở về, nhưng ai biết cô chẳng những không quay về, còn muốn "Đề cử cậu cho người khác"!

Cậu nhìn Ti Quỳ – người đang vừa mong chờ vừa xấu hổ, đôi môi mỏng phun ra một câu lạnh băng: "Không được, cách xa tôi một chút."

Ti Quỳ: … … …

Chương 19

edit: Olwen

Du Hàn trở về chỗ ngồi của mình, hốc mắt Ti Quỳ đỏ hoe, trừng mắt với Bối Doanh Doanh, thẹn quá hóa giận.

"Cậu có ý gì? Nhìn tôi bị từ chối, cậu rất đắc ý đúng không?"

Kỷ Diệu bĩu môi: "Đáng đời, ai bắt bình thường cậu thích nhiều chuyện."

Ti Quỳ nắm chặt tay, hất cằm lên, mặt vẫn không mất đi sự kiêu ngạo: "Du Hàn từ chối tôi thì sao? Không phải Bối Doanh Doanh vẫn không thể ngồi cùng bàn với cậu ấy sao."

Cô tức giận rời đi.

–

Du Hàn ngồi ở chỗ của mình, quay bút, không thể làm bài. Cậu ngẩng đầu nhìn Bối Doanh Doanh ở tổ ba, trong lòng xuất hiện cảm giác khó chịu.

… Mấy câu cậu vừa nói còn chưa đủ sao?

Vừa rồi cậu nói với Ti Quỳ, không phải là để Bối Doanh Doanh chuyển về sao?

Đang nghĩ ngợi, Tăng Đông với Lạc Phàm đi đến: "Anh Hàn, mấy

ngày rồi không gặp anh, em nhớ anh muốn chết.” Tăng Đông ngồi vào ghế bên cạnh Du Hàn.

Lạc Phàm cười: “Hôm qua Tăng Đông động kinh, nó lôi em đi uống rượu, em đoán nó chưa tỉnh rượu đâu.”

Tăng Đông trợn mắt: “Mày mới chưa tỉnh rượu. Mà này, anh Hàn, sao Doanh Doanh còn chưa chuyển chỗ?”

Du Hàn run lên, rơi vào trầm mặc.

Lạc Phàm ngồi vào ghế phía trước Du Hàn, có chút khó tin: “Anh Hàn… hôm đi núi An Sơn… Không phải hai người đã làm hòa rồi à?”

Tăng Đông gật đầu: “Đúng thế anh Hàn, sao cậu ấy vẫn chưa chuyển về, hay cậu ấy không muốn?”

Du Hàn vốn còn đang lo lắng với bực bội, lạnh lùng nhìn hai người họ một cái: “Hai bọn mày quản hơi nhiều rồi đấy.”

“Anh Hàn anh đừng không thừa nhận, em hiểu anh mà, em có cách để Bối Doanh Doanh chuyển về!”

Lạc Phàm: “Cút, mày thì có thể nghĩ được cái gì tốt đẹp chứ.”

Tăng Đông giậm chân: “Em nói thật! Cam đoan trong thời gian một ngày có thể làm cho Bối Doanh Doanh chuyển về đây! Lừa hai người em là chó!”

Giọng cậu bé hẳn xuống.

Ánh mắt nhìn bài thi của Du Hàn cuối cùng cũng chuyển sang phía cậu.

“Nói đi.”

–

Khi bắt đầu tiết đọc buổi sáng, đại diện lớp Ngữ Văn lên bục giảng mở ppt, nói với mọi người: "Không được nói chuyện, lấy giấy kiểm tra ra làm bài kiểm tra."

Bối Doanh Doanh lấy giấy kiểm tra ra, nhìn Trịnh Hi: "Cậu muốn một tờ không?"

"Có, hình như tớ quên mang đi rồi…"

Cô lần nữa cúi đầu nhìn vào ngăn bàn, đột nhiên cảm giác có gì đó chọc vào lưng mình, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện sau lưng không có ai, chỉ có Tăng Đông đang quét rác ở gần tấm bảng đen phía sau.

Cậu ấy ngâm nga hát trong lúc quét rác, giống như không hề liên quan gì đến cậu ấy.

Cô nghi hoặc nhíu mày.

"Doanh Doanh?" Trịnh Hi gọi cô: "Sao thế?"

"Không có gì…"

Bối Doanh Doanh nghĩ là mình bị ảo giác, ai ngờ vừa bắt đầu chép bài, sau lưng lại bị ai đó nhẹ nhàng chọc một cái!

Cô quay đầu lần nữa, mọi người vẫn đang làm việc của mình.

Rốt cuộc là ai?

Cô đang buồn bực, Tăng Đông đang quét lớp đi đến: "Doanh Doanh, cậu đang làm gì đấy?"

"Vừa rồi hình như có ai chọc vào lưng tớ nhưng tớ quay đầu lại thì

không có ai.”

Tăng Đông vẻ mặt kinh ngạc: “Cậu nói thật à?”

“Ừ, sao thế?”

Tăng Đông xua tay, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Xem ra cuối cùng cũng không giấu cậu chuyện này được.”

Bối Doanh Doanh:???

Tăng Đông chống tay vào chổi, nhìn cô, hạ giọng: “Cậu biết vì sao chỗ bên cạnh Cố Anh không có ai ngồi không?”

“Vì sao?”

“Vì chỗ này phong thủy không tốt lắm! Chỗ này nằm ở phía Tây Nam của lớp, là nơi âm u nhất, dương khí không đủ, vì vậy có rất nhiều tình huống kỳ lạ xảy ra, trước đó cũng có một bạn ngồi ở đây, nhưng vì bị bệnh nên phải bỏ học, còn có một bạn học nam, tên là tiểu Minh, trước kia là một người lạc quan vui vẻ, từ khi ngồi ở đây, thành tích học tập tụt dốc không phanh ngày càng buồn phiền, lúc học toàn nói là luôn có cảm giác có ai đó ở phía sau, trong người đều không thoải mái.”

Bối Doanh Doanh bị vẻ mặt nghiêm túc của cậu làm cho bán tín bán nghi: “Cái này… Làm gì có chuyện như thế?”

“Tục ngữ có câu, thà tin là có còn hơn không tin, tớ cảm thấy cậu nên chuyển chỗ đi, tớ có thể đề cử cho cậu một chỗ, bàn cuối tổ bốn — bên cạnh anh Hàn.” Tăng Đông tiếp tục phân tích cho cô: “Chỗ của Du Hàn là chỗ có phong thủy tốt nhất, bên cạnh là cửa sổ, khả năng lấy ánh sáng và thông gió rất là hiệu quả, hơn nữa anh Hàn dương khí dồi dào, xua đuổi tà ma, haiz cậu mà không ngồi chỗ đấy thì tiếc thật.”

Tăng Đông nói xong, nhìn Bối Doanh Doanh sắp bị thuyết phục, định mở miệng nói tiếp, thì đầu bị gõ mạnh một cái —

Trịnh Hi vừa gõ đầu cậu vừa mắng: "Phong thủy âm u, còn xua đuổi tà ma, sao cậu không đi làm thầy phong thủy đi! Đến đây nói linh tinh làm gì!"

Tăng Đông bị đánh gào lên: "Trịnh Hi ai làm gì cậu!"

"Không phải cậu chính là người lấy chổi chọc vào lưng Doanh Doanh sao."

"…" Tăng Đông chớp mắt mấy cái: "Tớ làm sao biết được."

"Giả vờ!" Cô cầm chổi chọc vào người Tăng Đông.

"Con mẹ nó Trịnh Hi cậu là quỷ sao? Được được được tớ sai rồi…"

Tăng Đông né tránh chạy đi.

Vẻ mặt Bối Doanh Doanh kinh ngạc, Trịnh Hi cười với cô: "Đừng quan tâm đến cậu ấy, nhanh làm bài đi."

–

Sau khi hết tiết, Tăng Đông tìm thấy Du Hàn và Lạc Phàm đang bê nước, báo cáo kết quả.

Lạc Phàm nghe xong dở khóc dở cười: "Con mẹ nó mày không có bệnh gì chứ còn phong với chả thủy, sao mày có thể nói mấy thứ ngây thơ như thế!"

Tăng Đông uất ức: "Anh Hàn em cũng là muốn giúp anh nghĩ cách để Doanh Doanh chuyển chỗ về thôi mà."

Du Hàn quay đầu liếc cậu ấy một cái: "Về sau đừng có bảo là tao với

mày có quen biết.”

Tăng Đông vừa khóc vừa đuổi theo: “Anh Hàn, đừng vội, em còn cách khác…”

–

Sau khi hết tiết hai, ủy viên học tập lên bục giảng thông báo: “Hỏi lại lần nữa, lớp mình có ai muốn tham gia cuộc thi biện luận của trường không? Tớ cần phải nộp danh sách gấp.”

Mọi người đều biết cuộc thi biện luận của trường hội tụ rất nhiều cao thủ, là một cuộc kiểm tra năng lực đặc biệt, có thể qua vòng sơ tuyển hay không cũng là một vấn đề, mọi người cũng không muốn làm lãng phí thời gian để làm những chuyện nằm ngoài khả năng.

Bối Doanh Doanh nghe thấy, dừng bút, nhìn lên bục giảng.

Ủy viên học tập im lặng nhìn các bạn học, sau khi biết rõ đáp án đang định xoay người rời đi, đột nhiên nghe thấy giọng nói của nữ sinh truyền đến từ phía dưới: “Có tớ…”

Rất nhiều người ngạc nhiên, nghe thấy giọng nói quay đầu, thì thấy Bối Doanh Doanh giơ tay lên.

Bạn học:???

“Cậu ấy muốn tham gia thi biện luận sao, sao có thể chứ bình thường cậu ấy ít nói như thế.”

“Thật là dũng cảm.”

Cố Anh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Doanh Doanh, thi biện luận rất khó, cậu chắc chắn chứ?”.

Bối Doanh Doanh do dự một chút sau đó lần nữa gật đầu.

Cô cũng muốn khiêu chiến chính bản thân mình.

Ủy viên học tập cầm danh sách đi xuống tầng cùng mấy người bạn, cũng thảo luận về vấn đề này.

Đúng lúc này, Du Hàn cùng Tăng Đông cả Lạc Phàm đang bê bàn đi đến.

"Nếu Bối Doanh Doanh thực sự tham gia thi biện luận, chắc cậu ấy bị loại từ vòng đầu luôn ấy."

Cô ấy vừa nói xong, trước mặt xuất hiện một bàn tay, ngẩng đầu nhìn, bắt gặp đôi mắt đen của Du Hàn.

Cô bị cậu ngăn lại, mặt đỏ lên: "Du Hàn, sao thế…"

"Cậu vừa nói gì?"

"Hả?"

"Liên quan đến Bối Doanh Doanh."

Thế là ủy viên học tập nói lại lời vừa nói một lần nữa, cho rằng mấy lời thảo luận của bản thân làm Du Hàn tức giận, đang muốn giải thích.

Du Hàn lại ném cho cô một câu: "Tôi cũng muốn đăng ký."

Nói xong trực tiếp dời đi.

Ủy viên học tập đứng nguyên tại chỗ:???

Tăng Đông và Lạc Phàm cũng tăng tốc đuổi kịp cậu: "Anh Hàn, anh đây là nghiêm túc tham gia thi biện luận sao? Thi biện luận là phải tranh luận làm nước bọt văng tung tóa, không phù hợp với với

phong cách cao lãnh của anh chút nào!”

Hai người mỗi người một câu, nhưng Du Hàn quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, mở miệng: “Bê nhanh lên.”

Hai em trai: …

–

Trở về lớp, bọn họ mang bàn mới đến bàn cuối tổ bốn, thay cho bàn cũ của Du Hàn, Du Hàn dọn sách vở sang bàn mới, Tăng Đông cầm giấy đang định lau giúp, Du Hàn vội giật lấy.

“Tao tự làm.”

Thế là hai người nhìn lão đại bình thường không quan tâm đến tiểu tiết, hết sức chăm chỉ cẩn thận lau từ ngăn bàn đến mặt bàn.

Hai người: …

Tăng Đông: “Cái bàn này còn sạch hơn mặt tao.”

Lạc Phàn: “Dù sao anh Hàn cũng là muốn chiêu đãi khách quý.”

Tăng Đông: “Tao cam đoan, lần này anh Hàn chắc chắn sẽ thành công.”

Bàn mới sạch hơn bàn cũ rất nhiều, lão Trường biết Du Hàn muốn đổi nên đã dẫn cậu đi lấy bàn mới.

“Tổng vệ sinh” xong, Du Hàn nhìn thấy Bối Doanh Doanh đi ra khỏi lớp, cậu cũng đứng lên.

Nữ sinh cầm cốc nước đi đến phòng nước, đang lấy nước, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, cô ngẩng đầu nhìn thấy Du Hàn, vẻ mặt vui vẻ: “Này ~”

Du Hàn một tay đút túi, nhìn cô lúc lâu nhưng không nói gì.

Cô nghi hoặc: "Sao thế?" Cô cho là cậu có chuyện tìm cô.

Du Hàn ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói —

"Tớ mới đổi bản học mới."

"Hả?"

Du Hàn: "Bàn học mới, rất sạch."

Bối Doanh Doanh:???

Cô thấy cậu nhìn cô chằm chằm, chờ cô đáp lại, cô sờ đầu, cười: "Được đấy được đấy…"

Du Hàn nghe vậy, bất mãn, nhướng mày, tiếp tục ám chỉ: "Bàn kia của cậu không mới bằng của tớ, cậu muốn…. đổi không."

Haiz, lần này chắc ám chỉ đủ rõ ràng rồi.

Nữ sinh suy nghĩ một chút, gật đầu như giã tỏi.

Du Hàn thấy thế môi khẽ cong lên, thì nghe thấy cô nói: "Cậu lấy bàn ở chỗ nào, tớ cũng muốn đổi, cái bàn kia của tớ bị thủng."

Du Hàn: …

–

Buổi chiều có tiết thể dục, mọi người lần lượt xuống bãi tập, trên hành lang, Tăng Đông nghe xong kết quả, buồn bực: "Sao lại như thế ám chỉ rõ ràng như thế còn gì, Bối Doanh Doanh sao lại ngốc như thế!"

Du Hàn nhìn cậu: "Mày nói cái gì?"

"Không không không." Tăng Đông lập tức ngậm miệng: "Anh Hàn, anh cũng đã nói đến vậy rồi mà Bối Doanh Doanh vẫn không chuyển về, có khi cậu ấy không muốn…"

Lạc Phàm vỗ vai Tăng Đông: "Anh Hàn, anh đừng nghe mấy cái phương pháp ngu ngốc của Tăng Đông, anh nên hỏi trực tiếp! Sống hay chết chỉ là một câu nói thôi, đừng sợ!"

Du Hàn nhìn nữ sinh đi phía trước, ánh mắt dần tối lại.

Sau khi khởi động xong, giáo viên để mọi người tự do vận động, Kỷ Diệu, Trịnh Hi đi tìm Bối Doanh Doanh đánh cầu lông, cô đồng ý, kéo thêm Cố Anh ở phía sau, sau đó phát hiện bị thiếu một cái vợt nên cô nói để đi mượn.

Cô đến phòng dụng cụ, giáo viên ngồi ở cửa chỉ vào bên trong: "Cầm ra đây rồi đăng ký."

Cô vào trong, phòng dụng cụ chật hẹp và lạnh lẽo, chỗ nào cũng là bóng và vợt đánh bóng bàn, một xô bị dính bụi, vì là buổi chiều, bên trong mượn ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, không bật đèn, có hơi tối tăm.

Cô đi vào bên trong, cầm vợt vừa muốn quay người rời đi, đột nhiên một đôi tay kéo cô vào trong góc.

Sau đó để cô tựa vào đống đệm sau lưng.

Cô bị dọa sợ đến nỗi tim ngừng đập, đang muốn kêu lên, ngẩng đầu thì thấy đôi mắt đen của Du Hàn.

Một tay cậu để sau đầu cô, ngăn cô bị đập đầu, tay bên còn lại đặt bên cạnh tay phải của cô, ngăn không cho cô chạy trốn.

Cơ thể nóng bỏng của nam sinh không ngừng đến gần, khiến cô không khỏi ngây người.

"Du Du Hàn…"

Nam sinh nhìn cô, yết hầu hơi lăn, giọng nói khàn khàn:

"Khi nào chuyển về?"

Chương 20

edit: Olwen

Câu ép hỏi của nam sinh từ đỉnh đầu rơi xuống.

Bối Doanh Doanh nhìn thấy Du Hàn gần trong gang tấc, mắt cậu phản chiếu lại khuôn mặt của cô, trong lòng rung động, tim đập loạn nhịp như hươu chạy loạn.

Sắc mặt cô đỏ hồng, làm bộ đẩy cậu ra: "Sẽ có người…" Lát nữa có người tới thì làm gì bây giờ!

Nhưng cậu không có ý định để cô đi, ngược lại cơ thể cậu càng ngày càng tiến đến gần cô, khiến cô ngày càng ở trong lãnh thổ của cậu.

Bối Doanh Doanh cảm thấy mặt như bị lửa đốt, hơn nữa không thể động đậy QAQ.

Cậu nói: "Đừng có mà trốn tránh vấn đề."

Lúc này cô mới bắt đầu suy nghĩ, nhưng mà vẫn không rõ lời nói vừa rồi của cậu có ý gì, cái gì mà lúc nào chuyển về, chẳng lẽ cậu…

Nhìn thấy biểu cảm ngốc nghếch của cô, cậu khẽ nhướng mày: "Giờ vẫn chưa hiểu?" Cậu bất đắc dĩ trước phản ứng chậm chạp của cô: "Thật là ngốc."

"Này…" Người này sao cứ nói cô ngốc vậy chứ?

Cô đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng của giáo viên từ cửa truyền đến: "Vợt cầu lông ở giá đỡ hàng cuối cùng."

Sau đó, tiếng bước chân vang lên, ngày càng gần, Bối Doanh Doanh sợ ngây cả người, ngẩng đầu nhìn Du Hàn.

Nam sinh cau mày vì bị quấy rầy, một giây sau, cậu giữ đầu cô, ôm cô xoay người, che trước mặt cô gái xinh xắn.

Nam sinh nhìn dáng vẻ bị dọa sợ của cô, tay giữ đầu cô dùng sức, đem đầu của cô đặt vào ngực mình, ngăn trở tầm nhìn của cô.

Vì không đợi được Bối Doanh Doanh chậm chạp mãi chưa ra, Trịnh Hi tự mình đến lấy vợt cầu lông, đi đến hàng cuối, quay đầu thấy cảnh này, kinh ngạc giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Trong mắt cô, một nam sinh quay lưng về phía cô, một cô gái bị cậu ôm ở trước ngực, khoảng cách của hai người rất gần, không cần nhìn cũng biết mối quan hệ của bọn họ là gì và họ đang làm gì.

Cô còn đang bực mình ai lại lén lút hẹn hò ở đây, ai ngờ khi cô chăm chú nhìn vào bóng lưng của nam sinh, lại là Du Hàn!!!

Trình Hi vẫn còn chưa hoàn hồn, nhìn thoáng qua, lúc nhìn thoáng qua cô gái thấy tay áo thắt nơ màu hồng nhạt, sau khi nhớ lại cái gì đó, cô hoàn toàn ngây người — —

Cô đoán được cô gái trong ngực Du Hàn là ai.

Chỉ thấy Du Hàn hơi nghiêng người, nhìn thấy Trịnh Hi đang ngây người, trên tay không có bất kì động tác gì muốn đẩy Bối Doanh Doanh ra, mà đưa tay làm động tác "im lặng".

Trịnh Hi bị cảnh tượng trước mắt đâm cho một cái, trong đầu dâng lên một trận kinh đào hãi lãng*.

**Kinh đào hải lãng (惊涛骇浪): sóng to gió lớn. Chỉ hoàn cảnh ác liệt hay việc phải trải qua những chuyện phức tạp khó khăn. (Theo Bảng chú giải của Momo)*

Mấy giây sau, cô hạ tầm mắt, cầm vợt cầu lông, xoay người đi ra ngoài.

Mà Bối Doanh Doanh hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm nhận được nam sinh buông tay ra, giọng nói hơi cao: "Được rồi."

Sắc mặt cô đỏ bừng, lông mi run rẩy không dám nhìn cậu: "Vừa rồi…"

"Không sao, người kia giả vờ như không biết rồi rời đi." Nói chung, mọi người cũng không nhàm chán đến mức đi quấy rầy "chuyện tốt" của người khác.

Bối Doanh Doanh: Hu hu hu thật là mất mặt.

Cậu cúi đầu nhìn cô, dịu dàng quay về chủ đề chính: "Trước đó là tớ đối xử với cậu không được tốt, cậu tha thứ cho tớ không?"

Cô im lặng, gật đầu.

"Vậy sao cậu còn chưa chuyển chỗ về."

Bối Doanh Doanh: …???

"Tớ nghĩ là cậu thích ngồi một mình."

"Không phải cậu nói muốn dành nhiều thời gian cho người có thành tích tốt sao?"

Đôi mắt cô phát sáng: "Tớ còn có thể giống như hồi trước hỏi cậu cách làm bài không?"

"Có thể." Cậu tiện đà, nhỏ giọng dụ dỗ: "Cho nên cậu muốn chuyển về không?"

Cô rủ mắt, xấu hổ nửa ngày mới nhẹ nhàng gật đầu: "Vậy tớ… trở về nói với Cố Anh một tiếng…"

Cuối cùng nam sinh cũng cảm thấy thoải mái trong lòng, im lặng nhíu mày, cuối cùng cũng xoay người để cô đi ra.

Cậu quay đầu thì thấy Bối Doanh Doanh đang đi ra ngoài, trông thật đáng thương sau khi bị bắt nạt, lòng cậu khẽ rung động, nghĩ đến cái gì đó, một dòng nước nóng tràn qua đỉnh đầu, mang theo sự khô nóng trong lòng.

Con mẹ nó thật sự muốn bắt nạt nhiều chút.

Đi ra ngoài, Bối Doanh Doanh theo sau, sắp đi đến cửa, bắt gặp ánh mắt của giáo viên ngoài cửa.

Trong lòng cô hoảng hốt, ai dè giáo viên hỏi: "Không tìm được vợt cầu lông?"

"…!!!"

Vậy mà cô quên mất.

Du Hàn quay lại nhìn cô, đáy mặt hiện lên tia cười.

Quá đáng qwq.

Cô chạy vào lấy vợt cầu lông, lúc đi ra khỏi phòng dụng cụ, phát hiện Du Hàn vẫn còn đứng ở cửa.

Cậu quay đầu nhìn cô, sau đó hỏi: "Bao giờ chuyển về?"

“Ừm…”

Cậu thản nhiên ra lệnh: “Đợt lát nữa về lớp chuyển luôn.” Cậu nói xong rồi rời đi.

Người này…

Bối Doanh Doanh nhìn bóng lưng cậu, trong lòng rạo rực, như nếm được mật.

Cô đi đến sân tập, từ chỗ rẽ của phòng dụng cụ một nữ sinh bước ra.

Trịnh Hi nhìn Bối Doanh Doanh, đôi mắt dần sâu thẳm.

–

Bối Doanh Doanh quay lại tìm mấy người họ, Kỷ Diệu thấy cô, hỏi: “Cậu đi đâu thế, sao giờ mới quay lại?”

“Vừa nãy có chút việc…”

“Cậu thấy Trịnh Hi không? Vừa rồi tớ cho là cậu có việc, nên bảo cậu ấy đi lấy vợt.”

Trong lòng Bối Doanh Doanh trầm xuống, vừa rồi cô không thấy Trịnh Hi…

Ánh mắt Kỷ Diệu rơi về phía sau: “Ôi Trịnh Hi đến.”

Bối Doanh Doanh quay đầu bắt gặp ánh mắt của Trịnh Hi, người kia cười: “Tớ đến phòng dụng cụ không thấy cậu, còn tưởng cậu đi vệ sinh.”

Kỷ Diệu: “Bắt đầu đánh đê.”

Bối Doanh Doanh nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, trong lòng nghi ngờ, nhưng không hỏi thành lời.

Sau khi hết tiết, mấy nữ sinh cùng nhau đi về lớp, Kỷ Diệu kéo tay của Bối Doanh Doanh, chỉ chỉ phía sau, lén lút cười: "Sao Du Hàn cứ đi theo phía sau thế?"

Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn, thấy Du Hàn với bọn Tăng Đông đang đi cùng nhau, trong số họ, cậu là người cao nhất, vẻ mặt lạnh lùng, nước da trắng, dưới hàng lông mi mỏng là đôi mắt đen nhìn vạn vật, nhưng dường như cậu lại không để vật nào trong mắt.

Tầm nhìn của nam sinh bỗng nhiên chuyển sang, rơi vào khuôn mặt đang quay lại nhìn của cô, hai người nhìn nhau, cô xấu hổ lập tức quay đầu lại.

Du Hàn khẽ mím môi, nghe thấy Tăng Đông bên cạnh hỏi: "Anh Hàn, anh thành công chưa? Bối Doanh Doanh có đồng ý không!"

Cậu thản nhiên "Rồi" nhẹ một tiếng, Tăng Đông và Lạc Phàm[1] tò mò hết sức: "Anh Hàn anh quá là trâu bò đi! Anh dùng cách gì??? Đe dọa dụ dỗ, cường thủ đoạt hào[2]??

[1] Trong raw tác giả ghi là Bối Doanh Doanh nhưng mình nghĩ chắc tác giả ghi nhầm.

[2] Cường hào thủ đoạt: dùng sức mạnh hoặc quyền thế để giành lấy,cướp lấy thứ mình muốn.

Du Hàn nhìn hai người họ như nhìn hai đứa thiểu năng: "Giảng đạo lý."

Hai người:???

"Chỉ đơn giản như thế?"

“Sao lại không? Nói cho cậu ấy biết những lợi ích khi ngồi cùng bàn với tôi, cậu ấy đương nhiên đồng ý thôi.”

Du Hàn đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết, cậu còn dùng một số tư thế và thủ đoạn đặc biệt.

Tăng Đông giơ ngón tay cái lên: “Trâu bò trâu bò, không hổ danh là người có học thức.”

–

Về lớp, Bối Doanh Doanh nói về việc đổi chỗ với Cố Anh, cô cong rất áy náy, lo lắng Cố Anh sẽ buồn, ai ngờ sau nói xong người kia cười: “Tớ hiểu rồi.”

Bối Doanh Doanh:?

Cô bắt đầu dọn đồ trong ngăn bàn, một lúc sau ngẩng đầu lên đã thấy Du Hàn đứng ngay bên cạnh.

Cậu cầm sách vở của cô trên mặt bàn: “Còn gì nữa không?”

Nhìn cô một cái như thể sợ cô sẽ thay đổi ý định.

Cô lắc đầu, cậu vội mang đồ trên bàn sang tổ bốn, trong lớp có mấy bạn thấy cảnh này, ngây ra như phỗng.

“Không lẽ Du Hàn lại ngồi cùng bàn với Bối Doanh Doanh rồi?”

“Nhưng lão Trương cũng không nói gì mà, chẳng lẽ là Bối Doanh Doanh yêu cầu chuyển về?”

“Cậu nghĩ là cậu ấy đề cập đến à, nếu Du Hàn không đồng ý cậu ấy có thể chuyển về sao? Với cả cậu không thấy Du Hàn chủ động chuyển đồ giúp cậu ấy à.”

“Mẹ nó sao tớ cảm thấy hai người họ rất ngọt ngào ấy…”

“Ngọt cái rắm, cậu nghĩ là đang đọc tiểu thuyết à!”

Ti Quỳ trở về lớp, nghe thấy mấy bạn học đều đang thảo luận vấn đề này, cô quay đầu, quả nhiên thấy Du Hàn đang giúp Bối Doanh Doanh chuyển đồ!

Cô nhớ tới buổi sáng cô bị Du Hàn từ chối tuyệt tình như nào, tức giận đến nghiến răng.

Sau khi chuyển hết đồ về, Bối Doanh Doanh ngồi xuống, nhìn nam sinh bên cạnh, trong lòng còn có chút hoảng hốt.

Lại ngồi ở đây…

Cô khẽ mím môi, cảm giác trống vắng trong lòng đã được lấp đầy.

Còn Du Hàn, thản nhiên xoay bút, hỏi cô: “Cậu tham gia thi biện luận à?”

“Ùi sao cậu biết?”

Cậu thản nhiên nói: “Vì tớ cũng tham gia.”

“!!”

“Thật sao?” Cô cười: “Trùng hợp thật, không ngờ cậu cũng thích biện luận.”

“Rảnh quá nên thử chút xem như nào.”

“Vậy chúng ta… Có thể tạo thành một đội không?” Thi biện luận cần tham gia dưới hình thức đội nhóm, tiến hành vòng sơ loại và bàn kết, cuối cùng chọn ra đội xuất sắc nhất của trường.

“Được.”

“Nhưng chúng ta còn thiếu hai người…”

“Có hai nam sinh học cùng hồi lớp mười liên lạc với tớ, có gì chúng ta với hai bọn họ tạo thành một đội?”

“Được.”

Du Hàn nhìn cô, cười: “Lá gan lớn như này từ bao giờ?”

Cô bĩu môi, sau khi cảm giác kích động qua đi giờ cô có chút hối hận…

“Không sao, coi như đi rèn luyện một chút.”

Cô gật đầu, Du Hàn nói cậu đã liên lạc với hai bạn học kia, buổi chiều họ sẽ gặp mặt, cuối cùng họ quyết định gặp nhau ở hiệu sách mới mở gần trường, đây cũng là nơi mà trước đó Bối Doanh Doanh nói muốn đi đến cùng Du Hàn.

–

Buổi trưa sau khi cơm nước xong xuôi, hai người tìm được vị trí của quán mới mở kia. Quán nằm ở vị trí vắng vẻ, nên không đông khách lắm.

Đẩy cửa vào, sẽ nghe thấy tiếng nhạc du dương trong trẻo, trong quán trang trí theo phong cách cổ, từng dãy giá sách đều nhuốm màu cam của ánh đèn. Ở phía trong cùng của hiệu sách, có ghế ngồi và quán bán cà phê.

Bối Doanh Doanh cảm thấy tìm được chỗ có điều kiện tốt như này gần trường, đúng là rất hiếm.

Cô đi vào, đi dạo một vòng, cô nhẹ giọng hỏi Du Hàn bình thường

cậu thích đọc gì.

Ngay sau khi cả hai bắt đầu nói chuyện, đã có một chung một chủ đề.

"Cậu cũng thích đọc sách của Higashino Keigo* sao?" Cô cười hỏi.

**Higashino Keigo: tác giả người Nhật Bản được biết đến qua các tiểu thuyết trinh thám.*

"Ừ, bộ Thanh tra Gaka[1] và bộ Thám tử Galileo[2] cũng rất hay." Cậu tiện tay lấy một quyển sách trên giá, Bối Doanh Doanh thấy là quyển sách mới của Higashino Keigo «Ma thuật bị cấm ».

[1], [2] đều là seri truyện của tác giả Higashino Keigo. Hai seri này có nhiều tiểu thuyết và truyện ngắn khác nhau.

Hai người mượn sách xong rồi đi vào, gọi đồ uống xong, có nhân viên phục vụ của quán bước đến, nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi hai vị muốn ngồi bên ngoài hay phòng riêng? Bên ngoài có nhiều trẻ con, nên có thể sẽ hơi ồn ào."

Du Hàn mở miệng: "Phòng riêng."

"Vâng."

Phòng riêng nhỏ khép kín, bên trong trang trí rất ấm áp và đáng yêu, có một cái bàn ở giữa hai cái ghế sofa vải đối diện nhau.

Nhưng có chút giống phòng cho các cặp đôi hẹn hò…

Cũng may lát nữa sẽ có thêm hai người nữa, Du Hàn nói buổi trưa bọn họ có việc, giờ mới đang ăn cơm, nên sẽ đến muộn một chút.

Bối Doanh Doanh ngồi đối diện với cậu sau đó lấy sách trong cặp ra.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ bê Caramel Macchiato và Mocha lên, lúc đi ra còn tiện tay đóng cửa lại.

Cô cầm cốc Macchiato, chậm rãi uống một ngụm, trong lòng ngập tràn cảm giác ngọt ngào và hạnh phúc.

Cô ngẩng đầu nhìn nam sinh đang ngồi vắt chéo chân ở đối diện, lúc này cậu đang cúi đầu đọc sách, bộ dạng chăm chú, thật sự rất đẹp trai…

Cô cố gắng loại bỏ những suy nghĩ dư thừa của mình, vội vàng chăm chú làm việc của mình.

Cô lật xem sách ngoại khóa một lúc, sau khi xem xong đang chuẩn bị làm bài tập, cô đang định lấy giấy kiểm tra trong cặp, quay đầu lại thì thấy con nhện màu đỏ nâu đang bò trên chiếc ghế sofa!

Cô bị dọa hét lên một tiếng, cả người lùi lại góc xa nhất của ghế sofa.

Du Hàn đang tập trung, nghe thấy ngẩng đầu nhìn cô, cô đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Có… Có nhện." Từ nhỏ cô đã rất sợ mấy con côn trùng.

Cô nói xong, thấy bản thân có chút ngốc, dù sao cũng lớn như này rồi mà vẫn còn sợ mấy cái này.

Cô ép bản thân phải bình tĩnh, để sách xuống, lúc này bỗng nghe thấy giọng nói của nam sinh đối diện:

"Bối Doanh Doanh."

Cô nghe vậy, ngẩng đầu nhìn cậu.

Chỉ thấy nam sinh nâng đôi mi mỏng, vẻ mặt vân đạm phong kinh*, một cảm xúc lướt thoáng qua, sau đó cậu nói tiếp —

**Vân đạm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi. (Theo Vườn hoa của Bạch Trà)*

"Đến đây ngồi bên cạnh tớ."

Thấy cô ngây người, cậu bổ sung: "Chẳng lẽ cậu định đợi lát nữa hai người kia đến cậu sẽ ngồi với một trong hai người họ sao?"

Cô lắc đầu, cầm cặp lên ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cậu.

Ghế sofa rất lớn, cô ngồi ở một bên làm bài tập, một lát sau truyền đến một giọng nam: "Đưa bài thi toán của cậu cho tớ xem một tý."

Cô đưa bài thi đến trước mặt cậu, cậu nhìn: "Chỗ này sai."

"Hả?"

"Còn không ngồi gần vào đây, có muốn nghe tớ giảng không?"

Cô tiến lại gần cậu vài bước, cơ thể cậu cũng hơi nghiêng về phía cô, Bối Doanh Doanh có thể ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người cậu.

Được một lúc — — vậy mà thất thần.

Cậu thấy cô mất tập trung, cầm bút gõ xuống bàn một cái: "Đang nghĩ đi đâu đấy?"

Cô chớp đôi mắt to, nhỏ giọng nói: "Du Hàn, cậu dùng nước giặt hãng gì vậy?"

"…?"

Du Hàn sửng sốt một chút, lập tức ngửi mùi trên người mình: "Sao

thế, khó ngửi sao?”

Cô vội xua tay: “Không không không, chẳng qua tớ thấy mùi rất thơm, nên muốn hỏi một chút.”

Du Hàn: “… …”

“Rất thơm sao? Của cậu không thơm sao?”

“Không có mùi của cậu, trên người tớ đều không có mùi.”

Cô nói xong, thấy Du Hàn nhìn cô chằm chằm, không nói một lời, cô lè lưỡi nhận sai: “Tớ không nên làm phiền cậu, cậu giảng tiếp đi.”

Cô vừa thu hồi tầm mắt, đột nhiên tay bị nam sinh giữ chặt, bị cậu kéo lại gần.

Một tay Du Hàn để sau lưng cô, như muốn bao vây cô, cả người dựa gần vào cô, đầu hơi nghiêng vào cổ cô, môi cậu gần như có thể chạm vào da cô.

Cô mở to hai mắt, cả người đông cứng tại chỗ.

Mái tóc đen của cậu chạm vào tai cô, ngứa, còn hơi nóng từ mũi cậu phả vào cổ cô, khiến toàn thân cô tê dại không có sức lực.

Hai giây sau, nam sinh mỉm cười giọng nói khàn khàn vang lên:

“Ai nói không thơm? Rõ ràng tớ có ngửi thấy.”

Chương 21

edit: Olwen

Nam sinh nói xong lời này, ngồi thẳng người, Bối Doanh Doanh cảm thấy có một dòng điện chạy qua toàn thân, da trên cổ như có lửa đốt, nhanh chóng nóng lên.

Cô xấu hổ vùi đầu vào bài thi, không dám nhìn cậu, cả khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả tay cầm bút cũng đổ mồ hôi.

Cô liếm môi, thấy cậu không để ý, lùi một chút, sau đó lại nhìn —

Rồi lại lùi một tý…

Du Hàn thấy cô ngày càng lùi ra xa, y như một con thỏ nhỏ, đôi mắt ướt át chuyển động, dáng vẻ sợ hãi.

Mẹ kiếp đáng yêu vãi.

Cô cúi đầu định giả chết, đột nhiên cảm nhận được hơi thở của nam sinh đang ở gần.

Cô lùi thêm hai bước nhỏ, ai ngờ cậu tiến một bước lớn, đến gần cô. Nam sinh nhịn cười, thấp giọng hỏi: "Trốn cái gì? Lại sợ tớ à?"

Bối Doanh Doanh: …

Khuôn mặt cô đỏ ửng chưa kịp hết lại thêm một tầng đỏ nữa, giọng nói nhỏ như muỗi: "Không có…"

“Vậy ngồi xa thế làm gì, sao tớ giảng bài cho cậu được, hả?”

Giọng nói nam sinh trầm thấp, âm cuối được cậu nói thấp hẳn, như đang dỗ dành.

Cô xấu hổ đến mức sắp khóc, đẩy bài thi đến trước mặt cậu.

Cậu vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng về phía cô, ung dung cảnh cáo cô: “Lần sau xem cậu còn dám mất tập trung không.”

Bối Doanh Doanh: Hu hu hu.

Cậu lấy bút từ trong tay của cô, đang định bắt đầu giảng bài thì có người đẩy cửa vào.

“Ở đây nhỉ…”

“Hey anh Hàn —”

Hai nam sinh đi vào, thấy Du Hàn đang ôm một cô gái trong lòng, tư thế mờ ám.

Hai người: Mẹ nó???!!!

Lập tức bị kinh sợ đến nỗi không nói lên lời.

Bối Doanh Doanh thấy tiếng động ngoài cửa, quay đầu thấy ánh mắt tò mò của bọn họ, khuôn mặt đỏ bừng.

“Anh Hàn… Hai người… Hình như bọn em đến không đúng lúc phải không?”

Trong lòng họ như ngựa phi nước đại, hồi học lớp mười, Du Hàn hoàn toàn không gần gũi với con gái, bình thường ở lớp cũng chưa từng chủ động nói chuyện với nữ sinh, bọn họ đều trêu Du Hàn bị

lãnh đạm*, chứ đừng nói là ở chung một phòng với con gái!

**Lãnh đạm: không có biểu hiện tình cảm, tỏ ra không muốn quan tâm đến (Theo GG)*

Mà bây giờ, phá vỡ tam quan*.

**Tam quan(三观): thường dùng để nói về cách mà một người nhìn, đánh giá về các sự vật, sự việc trong thế giới. Tam quan được cấu thành từ 3 yếu tố gồm: thế giới quan hay vũ trụ quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Tam quan của một người quyết định cái nhìn khách quan đối với thế giới, cách lý cùng điểm giới hạn đạo đức của người đó.*

Không ngờ lên lớp mười một, anh Hàn đã mở ra được thất tình lục dục*.

**Thất tình chính là 7 sắc thái biểu cảm khác nhau của con người: vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn hay nói cách khác là hỉ, nộ, ai, lạc, ái, ố, dục. Lục dục là 6 nguyên nhân khiến cho con người đem lòng yêu mến một ai đó: Sắc dục, hình mạo dục, uy nghi tư thái dục, ngôn ngữ âm thanh dục, tề hoạt dục, nhân tương dục. Thất tình lục dục có thể khiến con người ta mất đi lý trí và không kiểm soát được bản thân.*

Du Hàn còn chưa kịp đùa đủ, lúc này những ý nghĩ trong lòng lại bị bọn họ nói ra, cậu đứng dậy, bình tĩnh nói: "Hai người đến hơi muộn đấy. Hai người này là bạn học hồi lớp mười của tớ, Vương Thụ Trạch, Viên Gia. Đây là Bối Doanh Doanh."

Vương Thụ Trạch to cao, nước da ngăm đen, từ trước đến nay, cậu được đặt cho biệt danh "Than đen", Viên Gia rất nhã nhặn*, đeo kính, có dáng vẻ thư sinh, nhưng thật ra cậu rất "nhây".

**Nhã nhặn: lễ độ, đúng mực trong quan hệ tiếp xúc.*

Vương Thị Trạch vỗ đầu: "À, hóa ra cậu là Bối Doanh Doanh! Bọn tớ còn tưởng cậu là bạn gái của anh Hàn." Hóa ra là đồng đội.

Cô xua tay, gấp gáp phủ nhận: "Không phải…"

Vương Thụ Trạch, Viên Gia: Đã hiểu, một thời gian sau sẽ phải.

Nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý của hai người, cô không hiểu, quay đầu nhìn Du Hàn, sau đó người kia liếc bọn họ một cái: "Uống gì không? Không uống thì bắt đầu vào chuyện chính."

"Uống, nhất định phải uống, anh Hàn mời đúng không? Em phải uống hai cốc."

Du Hàn nhếch miệng: "Tôi mời cậu hẳn ba cốc, cậu không uống hết thì đừng có đi học."

"Anh nói đấy nhé. Ông chủ lên đơn."

Bối Doanh Doanh thấy họ thực sự gọi ba cốc, sau khi đồ lên, Vương Thụ Trạch cầm ống hút đồng thời hút cả ba cốc, cô kinh ngạc.

Viên Gia cười: "Tớ giải thích một chút, cậu ấy bị hỏng thận nên uống hơi nhiều nước."

"Sụt sụt —" *(tiếng uống nước)*

Du Hàn nhìn nước trên bàn, nhíu mày: "Vương Thụ Trạch uống đủ không."

"Viên Gia con mẹ nó cậu mới hỏng thận!"

Viên Gia cười ra tiếng: "Được rồi tôi làm sao bằng cậu được, một tuần hai lần…"

Bối Doanh Doanh hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì, nghi

hoặc nhìn Du Hàn, sau đó có một ánh mắt lạnh băng nhìn về phía đối diện, Viên Gia lập tức nhận ra còn nữ sinh, lập tức ngậm chặt miệng.

Bốn người bắt đầu nói chuyện chính, trước đó Viên Gia từng tham gia thi biện luận, đã có kinh nghiệm, nói cho bọn họ khái quát về quá trình thi đấu.

Bối Doanh Doanh nghe xong, mới muộn màng nhận ra thi biện luận không dễ như trong tưởng tượng, nó đòi hỏi phải có kiến thức sâu rộng và bản lĩnh, suy luận logic, khả năng truyền đạt phải có sức thuyết phục, phải bình tĩnh khi đứng trên sân khấu.

Không phải là một việc dễ dàng gì.

"Doanh Doanh nếu là lần đầu tham gia, hay là thử thi ở phần đầu?" Biện luận tương đối dễ, nhưng ở phần mở đầu, như mò kim đáy biển, ấn tượng đầu tiên với giám khảo rất quan trọng.

Thi biện luận được chia thành bốn người biện luận về các mặt khác nhau của vấn đề, ngoài biện luận tự do, những người biện luận khác sẽ tiến hành phát biểu trong các lượt tiếp theo, ví dụ như chất vấn, nhận xét, kết luận, vân vân và mây mây.

Cô gái rối rắm gật đầu, Viên Gia cười: "Xem ra cậu vẫn hơi lo lắng? Thật ra cũng giống như đứng phát biểu thôi, cậu từng tham gia mấy sự kiện tương tự chưa?"

"Chưa…"

Du Hàn mở miệng: "Dám đăng ký tham gia thi đã là rất dũng cảm rồi, trước đó chưa có kinh nghiệm cũng không sao."

Trong lòng Bối Doanh Doanh ấm áp: "Tớ cảm thấy còn cần chút thời gian nữa để chuẩn bị, nhưng tớ sẽ cố gắng hết sức sẽ không cản trở mọi người đâu."

Vương Thị Trạch uống trà sữa, xua tay: "Không đâu tớ mới là người cản trở, tớ căng thẳng là xoắn lưỡi, nếu không phải bố tớ bắt tớ tham gia mới cho tiền sinh hoạt, tớ cũng chẳng dám tham gia."

Nhà Vương Thụ Trạch giàu có, nhưng cậu ấy lại không thích đọc sách, dù người trong nhà có dịu dàng hay mắng mỏ, dùng mọi cách để cậu ấy ngoan ngoãn đi học một chút, Viên Gia là bạn cùng bàn của cậu ấy, nên lần này thi biện luận cậu ấy đã bị réo tên.

Sau khi nghe mọi người cổ vũ, trong lòng cô cũng bình tĩnh chút ít, thấy sắp đến giờ vào học, bốn người định rời đi.

Trước mặt Vương Thụ Trạch có ba cốc trà sữa, tất cả đều hết…

Vương Thụ Trạch vỗ bụng: "Anh Hàn, nói lời phải giữ lời."

Du Hàn: "Cậu lợi hại."

"… Vương Thụ Trạch, cậu đừng có mà làm ra vè nghèo rớt mồng tơi." Viên Gia nói.

Bối Doanh Doanh đi theo Du Hàn đến quầy thu ngân, cô tò mò hỏi: "Bình thường cậu ấy cũng uống như thế à?"

Du Hàn cười: "Cậu ấy thích uống trà sữa."

Chủ quán nhìn hóa đơn: "Chào quý khách, tổng cộng là 83 tệ, mấy ngày nay khai trương nên giảm giá còn 73 tệ."

Du Hàn lấy điện thoại ra, Bối Doanh Doanh nhẹ giọng gọi cậu: "Để tớ thanh toán được không?"

Cậu nhìn cô một cái, tiếp tục động tác trên tay: "Không cần."

"Nhưng mà…"

Quầy thu ngân vang lên "Đã nhận được tiền", Du Hàn đi ra cửa, cô đuổi theo: "Du Hàn, hay tớ chuyển tiền cho cậu nhé? Tớ nghĩ cậu không nên tiêu tiền tiêu vặt linh tinh như này…"

Cô còn chưa nói xong đã bị giọng nói lạnh lùng của cậu chen ngang: "Cậu nghĩ tớ mời không nổi sao?"

Cô sợ run lên, cảm thấy cậu nhất định hiểu sai ý của cô. Có lẽ vì tình hình kinh tế gia đình của cậu, nên khi nói đến vấn đề tiền bạc lòng tự trọng của cậu rất lớn, vừa rồi cô muốn trả tiền, là không muốn tạo gánh nặng trong lòng mình, nhưng lại không nghĩ đến lòng tự trọng của nam sinh ở vấn đề này.

Nam sinh đi ở phía trước, cảm giác tay áo bị kéo nhẹ, thấy cô ngẩng khuôn mặt trái xoan trắng trẻo sạch sẽ, đôi mắt trong veo, giọng nói rất nhẹ nhàng.

"Tớ không nghĩ như thế. Du Hàn, cậu không được hiểu lầm tớ."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, khiến cảm xúc lo lắng và mất bình tĩnh của cậu tiêu tan, cậu sợ hãi nhìn cô một cái, cảm xúc không thể kìm nén, thế là lại dời ánh mắt, nhàn nhạt nói "Ừ".

Cô nhìn điện thoại: "Vậy chúng ta đi thôi, nếu không sẽ không kịp mất!"

Cô chạy bước nhỏ đến ngã tư đường chờ đèn xanh, lúc này có rất nhiều học sinh, xe cộ cũng rất nhiều, cô quay đầu thấy Du Hàn vẫn còn ung dung chậm rãi đi đến.

Người này trái lại không chút vội vàng.

Cô quay lại đi bên cạnh cậu, nghe thấy cậu bất đắc dĩ nói: "Chạy làm gì? Không phải vẫn phải đợi sao."

Cô bĩu môi, ngẩng đầu nhìn thấy đã chuyển sang đèn xanh: "Đi thôi!"

Cô đang muốn đi về phía trước như mọi người, đột nhiên vai bị ai đó kéo không cử động được, cô ngẩng đầu thấy đường cong hàm dưới lưu loát của cậu, cậu nhìn cô — —

"Đợi một chút, không được đi nhanh như vậy, rất nhiều người."

Gương mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng, xấu hổ không dám nhìn cậu, đợi đến khi mọi người đã đi gần hết, nam sinh di chuyển bàn tay đang ôm vai cô lấy đi chiếc cặp, đẩy nhẹ một cái: "Đi thôi."

Cô đi theo, mơ hồ cảm thấy cậu vẫn chưa buông tay…

Sao cứ có cảm giác cậu đi cùng một đứa trẻ???

–

Mấy ngày sau, trường học thông báo, tất cả các học sinh tham gia thi biện luận buổi chiều sẽ tập hợp tại tầng hai của tòa nhà, để thông báo về lịch thi đấu.

Sau khi tan học, Bối Doanh Doanh cùng Du Hàn đi đến địa điểm quy định, hôm nay bọn họ tan học sớm, nên lúc này còn rất nhiều người chưa đến.

Du Hàn gửi tin nhắn cho Vương Thụ Trạch, sau đó đưa cô đi ngồi ở ghế sofa.

Cô ngồi trên ghế, cậu dựa ở bên cạnh, cúi đầu nghịch điện thoại, cô chống cằm nhàm chán: "Du Hàn…"

Cậu quay đầu nhìn cô: "Sao thế?"

"Có phải cuối tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu thi đấu trận đầu tiên

đúng không?”

“Đúng vậy.” Cậu lại hỏi: “Chuyện gì sao?”

Cô còn chưa trả lời, đã nghe thấy giọng nói truyền đến từ cửa — —

“Sơ Nhan, lần này chúng ta cường cường liên thủ, đi thi ở tỉnh tuyệt đối không có vấn đề gì.”

“Cậu nói xem cậu bận như vậy còn có thời gian chuẩn bị cái này, quá là xuất sắc?”

“Còn ổn phải cố gắng…”

Bối Doanh Doanh nghe thấy giọng nói quen thuộc quay đầu, thấy Bối Sơ Nhan cùng ba nữ sinh đi đến.

Đứng ở giữa là Bối Sơ Nhan buộc tóc đuôi ngựa, môi đỏ cong cong, xinh đẹp động lòng người.

Cô ấy đi vào, mắt lướt nhìn một vòng, không ngờ thấy Bối Doanh Doanh đang ngồi, bốn mắt nhìn nhau.

Nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất.

Điều làm cô khiếp sợ hơn là, bên cạnh Bối Doanh Doanh — Du Hàn đang đứng.

Sao bọn họ lại ở đây???!!!

Bối Doanh Doanh cảm giác như cái gai trong lòng cô lần nữa xuất hiện, cô ép bản thân thu hồi ánh mắt, nhưng thật ra Du Hàn hoàn toàn đem phản ứng của cô vào mắt, nhẹ nhàng nói với Bối Doanh Doanh — —

“Cuối cùng thì cũng biết vì sao cậu đi thi biện luận.”

Cô giật mình, cô không biết nên nói như nào với Du Hàn là cô tham gia thi là vì nghe được Bối Sơ Nhan cũng sẽ tham gia, cô muốn cho bản thân một cơ hội, đánh bại Bối Sơ Nhan.

Chỉ là tâm tư như vậy, liệu cậu có cảm thấy cô quá thực dụng…

Không ngờ, cậu hơi cúi đầu nói với cô:

"Tốt lắm, mấy lời của tớ cậu đều đã tiếp thu."

Bối Doanh Doanh nhẹ nhõm thở ra, nhưng ánh mắt của Bối Sơ Nhan từ đầu đến cuối đều nhìn về phía này, giống như theo dõi nhất cử nhất động của cô với Du Hàn, cô cảm thấy bực mình.

Cô đứng lên: "Tớ đi vệ sinh."

Một lúc sau, cô từ nhà vệ sinh đi ra, phát hiện Bối Sơ Nhan đứng một mình ở cửa.

Cô biết Bối Sơ Nhan nhất định sẽ đến tìm mình.

Cô đi ra ngoài, xung quanh không bóng người, Bối Sơ Nhan khoanh hai tay trước ngực, cau mày, một đống câu hỏi rơi xuống: "Sao mày lại ở đây? Không lẽ mày cũng tham gia thi biện luận?"

Bối Doanh Doanh nhìn chằm chằm Bối Sơ Nhan, nửa ngày mới nói: "Không được sao?"

Bối Sơ Nhan khó tin: "Mày??? Tham gia thi biện luận?" Cô cười: "Là bị giáo viên bắt tham gia sao?"

Cô nhìn nụ cười chế nhạo của chị mình, khóe môi hơi cong lên: "Là em tự nguyện đăng ký."

Bối Sơ Nhan cảm thấy đây là điều khiến cô thấy kinh ngạc nhất

trong năm nay, vậy mà cô em gái hướng nội không thích nói chuyện lại muốn tham gia thi biện luận.

"Có phải mày bị cái gì kích thích không?" Bối Sơ Nhan hỏi: "Cuộc thi này không hợp với mày đâu, ngay cả nói chuyện mày cũng nói không rõ ràng, vẫn là nên đừng đi ra ngoài làm mất mặt."

Bối Doanh Doanh run lên, miệng nở nụ cười: "Làm sao, không phải lúc trước chị rất muốn tôi tham gia thi hay sao?"

Bối Sơ Nhan: "…"

Không hiểu sao, trong lòng cô dâng lên cảm giác không thoải mái, giống như một người nhát gan đột nhiên thay đổi, nó nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

Trong lòng cô, Bối Doanh Doanh vĩnh viễn là một kẻ quái dị.

"Còn… Du Hàn thì sao? Mày giải thích thế nào về việc mày ở chung một chỗ với cậu ta?" Bối Sơ Nhan thu lại nụ cười trên mặt.

"Du Hàn là đồng đội của tôi."

Bối Sơ Nhan sửng sốt, sau đó nghe thấy cô nói câu tiếp — —

"Mà tôi ở cùng với cậu ấy, sao lại phải giải thích với chị?"

Bối Sơ Nhan nghe vậy, nắm chặt tay: "Mấy lời lúc trước tao cảnh cáo với mày mày xem như gió thoảng qua tai sao? Tao đã nói với mày là Du Hàn rất ghê tởm, mày không nghe ra sao!"

"Là loại người như nào tôi tự mình biết." Bối Doanh Doanh cười: "Tôi về trước, không lại có người thấy chúng ta nói chuyện, lại gây thêm rắc rối cho chị."

"Mày…" Bối Sơ Nhan nhìn bóng lưng rời đi của cô, cảm giác như bị

đánh một cái, nghẹn cả lòng.

Mấy giây sau, cô nghĩ đến gì đó, trong lòng lại cảm thấy dễ chịu.

Bối Doanh Doanh tham gia thi biện luận thì sao? Kết quả cô đã sớm đoán ra, Bối Doanh Doanh căn bản không ảnh hưởng đến kết quả của việc cô đi thi tỉnh, nó tham gia ngược lại tự chuốc nhục.

Hơn nữa, không có khả năng là Du Hàn thích Bối Doanh Doanh.

Bối Sơ Nhan lạnh giọng cười.

Cậu ta ngay cả cô cũng thấy chướng mắt…

Huống hồ là Bối Doanh Doanh.

–

Bối Doanh Doanh quay lại chỗ chờ, Du Hàn vẫn ở chỗ cũ, cô đi đến, hỏi Vương Thụ Trạch và Viên Gia đến chưa.

"Bọn họ vào trước rồi." Du Hàn thấy sắc mặt của cô không tốt lắm, sau đó thấy Bối Sơ Nhan đi ra từ phòng vệ sinh, thì đoán được nguyên nhân.

"Chị ta tìm cậu?" Cậu nói.

"… Ừ." Cô mím môi: "Dù sao tớ cũng quen rồi."

Từ nhỏ đến lớn, bất luận cô làm gì, Bối Sơ Nhan đều âm thầm hoặc ngay trước mặt bố mẹ đâm cô một nhát.

"Bối Doanh Doanh, ngẩng đầu."

Cô nghi hoặc nhìn lên, sau đó đầu bị cậu giữ chặt, bắt cô đối mặt với ánh mắt dịu dàng của cậu — —

“Mấy chuyện này sẽ càng ngày càng ít đi thôi, cậu đừng lo lắng.”

Cậu sẽ ở bên cạnh và đi cùng cô.

–

Buổi chiều lúc tập hợp, trường thông báo lịch thi cụ thể của cuộc thi biện luận. Lần này được chia thành vòng sơ loại, bán kết và chung kết, sẽ thi từng khối một, sau đó sẽ chọn ra đội xuất sắc nhất của trường, đi thi tỉnh tranh tài với các trường khác, đội chiến thắng có thể sẽ được nhận nhiều tiền thưởng và phần thưởng khác nhau.

Bọn họ bầu Viên Gia làm đội trưởng, lấy tên đội là “NR”, có nghĩa là “no rival” *(Không có đối thủ)*, Vương Thụ Trạch mắng như học sinh cấp hai, nhưng Viên Gia kiên quyết khẳng định: “Cái tên này rất là kiêu ngạo.”

Vương Thụ Trạch: …

Nhưng mà Viên Gia rất không may mắn, rút thăm đối thủ ở vòng sơ loại là đội “Không sợ”, năm ngoái đội “Không sợ” thua đội của Bối Sơ Nhan, tức họ là á quân.

Sau khi kết thúc, cả người Vương Thụ Trạch giống như quả cà tím: “Chúng ta có khi không cả qua vòng sơ loại, bọn họ đều là những người kỳ cựu.” cậu bực bội đánh Viên Gia: “Sao mày có thể đen thế chứ!”

Viên Gia cũng không biết nói gì, vì năm ngoái lúc thi đấu, cậu cũng bị đánh bại bởi đội “không sợ”, thực lực của bọn họ rất mạnh, cậu cố tỏ ra mạnh mẽ: “Mày chưa gì đã muốn rút lui rồi à, Vương Thụ Trạch mày không được sợ…”

“Tôi đây rất bình tĩnh và tỉnh táo!”

“Thôi đừng có nói dối, mày sợ thì có…”

Hai người lao vào cãi nhau, nam sinh đi phía trước đột nhiên quay đầu, phun ra mấy chữ lạnh nhạt: “Cãi nhau đủ chưa? Bây giờ về đi, trực tiếp nói với giáo viên là không thi nữa, tôi ở đây chờ hai cậu.”

Vương Thụ Trạch và Viên Gia dừng bước, rơi vào im lặng.

“Du Hàn, em chính là cảm thấy… Chúng ta căn bản đánh không lại.” Vương Thụ Trạch đá cục đá dưới chân.

Cậu ấy là một người đặc biệt giữ mặt mũi, nếu như lúc đó thua, không biết sẽ xấu hổ như nào.

“Vừa nãy tớ đi vệ sinh, nghe thấy đội trưởng đội “không sợ” với đồng đội của cậu ta nói một câu ‘Trận đầu tiên đã phải đánh mấy đứa cùi, chán chết đi được’” Du Hàn một tay đút túi, nhìn bọn họ “Nếu như không muốn khi thi đấu bị sỉ nhục, vậy thì bây giờ từ bỏ luôn, cũng tránh lãng phí thời gian.”

Bối Doanh Doanh nghe vậy, trong lòng bỗng khó chịu.

Vương Thụ Trạch nghe thấy thì xù lông lên: “Anh nói gì? Bọn họ bảo chúng ta là cùi á? Con mẹ nó cũng quá đáng! Không được em không nhịn được! Thi, còn nhất định phải thắng bọn họ!”

Viên Gia trêu cậu: “Mày lật mặt cũng hơi nhanh đấy nhở?”

“Tao… Đây không phải là lúc đầu không có động lực sao? Nếu chúng ta bỏ cuộc, không phải sẽ thành trò cười cho bọn họ sao.” Chết vinh còn hơn sống nhục.

Viên Gia vỗ vai cậu: “Được rồi, cùng lắm thì thua thôi, ai sợ thua chứ.”

“Nếu tớ mà nghiêm túc làm sao mà thua được?”

Cô nhìn tinh thần bọn họ đột nhiên dâng cao, cũng cong mày, Du Hàn quay đầu "Tớ đi trước."

"Anh Hàn hẹn gặp lại!"

Bối Doanh Doanh vẫy tay với bọn Vương Thụ Trạch, đuổi theo Du Hàn, cô cười với cậu: "Du Hàn cậu vừa nói phát, mọi người đều khôi phục lại sự tự tin."

"Trị bọn họ phải dùng phép khích tướng."

"Thật ra lúc mới bắt đầu tớ cũng rất sợ."

Cậu quay đầu nhìn cô: "Sợ cái gì?"

Bối Doanh Doanh cúi đầu, thật ra cô cũng rất quan tâm thắng thua, dù sao Bối Sơ Nhan cũng tham gia.

Cô đang nghĩ, trán bị búng một cái, nam sinh lên tiếng —

"Đừng sợ, chúng ta sẽ thắng."

Cậu chưa từng nghĩ đến thua.

–

Buổi tối về nhà, trên bàn ăn, Bối Sơ Nhan nuốt thịt kho tàu trong miệng, nói với Bối Hồng và Viên Man Hàn chuyện chính: "Bố mẹ, con đã chính thức đăng ký tham gia thi biện luận" cô nhìn Bối Doanh Doanh, bỗng nhiên cười "Mà con vui hơn nữa vì Doanh Doanh cũng đăng ký thi nữa."

Viên Man Hà kinh ngạc: "Doanh Doanh con cũng đăng ký sao?"

Bối Doanh Doanh thấy sắc mặt vui vẻ của Bối Sơ Nhan, gật đầu,

Viên Man Hà nhìn Bối Hồng, cười nói: "Nhìn Bối Doanh Doanh xem, cũng rất được nhé."

Bối Hồng cảm thấy hơi khó tin, Bối Sơ Nhan lại nói: "Bố mẹ, để Doanh Doanh đi trải nghiệm cũng tốt, lúc đó con cũng có thể chia sẻ chút kinh nghiệm cho em ấy."

Bối Hồng gật đầu: "Con nhờ chị con chỉ bảo một chút, Nhan Nhan từ nhỏ đã tham gia nhiều cuộc thi biện luận, kinh nghiệm rất phong phú."

"… Vâng ạ."

Ăn cơm xong, Bối Doanh Doanh lên tầng, đang muốn vào phòng, Bối Sơ Nhan sau lưng gọi cô.

"Mày nên cố trân trọng cuộc tranh tài duy nhất này đi, không phải tao đả kích mày đâu, nhưng bọn mày căn bản không phải đối thủ của không sợ." Bối Sơ Nhan cong môi "Nhưng mày cũng rất giỏi rồi, dám bước ra ngoài như này."

Cô về phòng, ngồi khoanh chân trên ghế sofa, nhìn bầu trời xanh lam ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn, chân trời chỉ còn lại chút ánh sáng còn sót lại.

Cô khẽ thở dài.

Hoàn toàn chính xác, tương lai không ai biết được.

–

Lần này chủ đề biện luận của vòng sơ loại là "Kết bạn cần số lượng hay chất lượng", nhóm Viên Gia chọn bên đồng ý "Nhiều bạn không bằng ít bạn nhưng chất lượng".

Mấy hôm nay, bọn họ bắt đầu viết bản nháp, mô phỏng cuộc thi

biện luận, nhưng Bối Doanh Doanh gặp vấn đề lớn. Vì chưa từng tham gia cuộc thi đấu nào, hơn nữa lại là biện luận, nên đối với một người hay xấu hổ như cô mà nói, nói to cũng là một việc khó.

Cô sẽ luống cuống, khi căng thẳng thì giọng nói lại nhỏ lại, sau đó im luôn.

"Đầu tiên, theo cá nhân tôi, thêm một người bạn tức là thêm nhiều con đường… Hôm nay tôi phải qua một con sông, tôi chỉ có thể bơi qua, nhưng những người bạn của tôi có mái chèo, có thuyền, có thuyền máy, thậm chí có thể xây một cây cầu, điều này, tạo rất nhiều điều kiện cho sự phát triển của mỗi chúng ta trong xã hội…"

Lớp học vắng tanh, chỉ có ban nam sinh đang ngồi dưới bục giảng, Viên Gia bất đắc dĩ bảo dừng lại:

"Doanh Doanh, tớ thấy cậu như này… không được. Chúng ta tạm bỏ qua về vấn đề logic xem có thể thuyết phục được giám khảo hay không, nhưng cách cậu thể hiện trên sân khấu… Chúng ta không còn nhiều thời gian."

Bối Doanh Doanh mím môi, cúi đầu: "Xin lỗi, do tớ căng thẳng quá…"

Vương Thụ Trạch: "Thật ra không có gì phải lo cả, vòng sơ loại chỉ có ban giám khảo thôi, không có khán giả đâu."

Cô thử vài lần nữa, Viên Gia vẫn ở phía dưới lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Doanh Doanh vẫn như thế, vẫn quá cẩn thận."

Du Hàn từ đầu đến cuối im lặng không nói gì, lẳng lặng nhìn trên bục giảng.

Bối Doanh Doanh đứng trên bục giảng cũng cảm thấy chính bản thân mình nói không có sức hút, chậm rãi dừng lại, thất vọng vỗ đầu: "Xin lỗi, tớ thử lại lần nữa…"

Cô còn chưa nói xong, Du Hàn dưới bục giảng đột nhiên đứng dậy, đi lên bục giảng, nắm cổ tay cô.

Cậu nhìn Viên Gia với Vương Thụ Trạch: "Tao với cậu ấy ra ngoài một chút."

Nói xong trực tiếp kéo cô rời đi.

Không ngờ cậu đưa cô đến cầu thang không bóng người, Bối Doanh Doanh nhìn vẻ mặt căng thẳng của cậu, cũng đoán được cậu chắc chắn rất tức giận.

"Du Hàn, là tớ làm liên lụy đến mọi người… Trở về tớ sẽ luyện tập thật chăm chỉ."

Lúc đầu cô đăng ký thi biện luận là hy vọng bản thân có thể làm gì đó để thay đổi hiện trạng, đột phá bản thân, nhưng khi thật sự gánh trọng trách trên vai, mới biết được sức lực của mình nhỏ bé nhường nào.

Mỗi lần cô đứng trên sân khấu, đều đang nghĩ mọi người liệu có đang cười mình không, cô cảm thấy mình rất kém cỏi, nhưng nội tâm ảnh hưởng rất lớn khiến cô không thể nào buông tha bản thân.

Đầu ngón tay cô xoắn vào nhau, giọng nói nhẹ nhàng, giống hệt như trẻ con phạm lỗi, Du Hàn nhìn cô, lúc lâu sau mới nói:

"Đội của Bối Sơ Nhan, từng đi thi tỉnh và giành được giải nhì, chị ta và một người nữa trong nhóm được mệnh danh là tay biện luận hoàng kim, đội ấy đã giành được kết quả tốt nhất từ trước đến nay của trường." Nam sinh tạm dừng "Nếu như mục tiêu của cậu là bọn họ, nhưng ngay cả "không sợ" cậu cũng không đấu được, cậu lấy cái gì để cùng Bối Sơ Nhan đứng trên sân khấu? Chị ta thậm chí còn đoán được cậu sẽ như thế nào khi đứng trên sân khấu."

Đúng vậy, nếu như ngay cả "không sợ" mà cô cũng không đánh bại, cô còn lấy cái gì để khiêu chiến với đối phương.

Cô cảm nhận được hai vai bị cậu nắm chặt, cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của Du Hàn:

"Chỉ cần cậu thay đổi, mọi thứ sẽ tốt hơn ngày hôm nay."

Chương 22

edit: Olwen

Mấy hôm nay, Bối Doanh Doanh đều ở lại trường học tiết tự học buổi tối, ở tiết cuối cùng, đặc biệt trốn tiết, chạy xuống tầng luyện tập cho cuộc thi biện luận.

Mấy hôm nữa là vòng sơ loại chính thức bắt đầu, từng giây từng phút đều đang đếm ngược.

Ở giữa hai tòa nhà thí nghiệm không có người, có một lối đi nhỏ ra vườn hoa lớn, lối đi có lát đá, còn có bàn ghế đá. Buổi tối cuối thu, gió thổi mát mẻ, cuốn theo mùi cỏ xanh nhàn nhạt, Bối Doanh Doanh mượn ánh trăng trên trời, cố gắng lớn tiếng học thuộc bài biện luận:

"Chúng tôi cho rằng, mục tiêu tìm kiếm bạn bè của bên kia không nhiều, chỉ giữ liên lạc với những người bạn cũ, không chịu khó làm quen với bạn mới, sẽ không ngừng làm cho vòng giao tiếp xã hội của chúng ta bị thu hẹp, mà còn có thể sẽ hình thành nên nhiều thiếu sót về khả năng thích ứng…"

Sau mấy ngày luyện tập, cô đã có tiến bộ rất lớn, chỉ là vẫn còn lo lắng, chỉ có thể dành nhiều thời gian để chuẩn bị.

Cùng lúc đó, đêm nay Du Hàn Chủ tịch Hội Học Sinh, đến phiên cậu trực ban, hôm nay văn phòng Giáo dục Đạo đức vừa thông báo, vì gần đây nhận được nhiều phản hồi từ giáo viên, kỷ luật tiết tự học buổi tối rất kém, thậm chí còn xuất hiện tình trạng trốn học, ủy viên

học tập điểm danh hộ, nên từ giờ sẽ bắt đầu nghiêm khắc hơn.

Vậy nên hôm nay Du Hàn đi cũng một nhóm người, đích thân thực hiện, trước mắt đi kiểm tra khối mười, đi dạo một vòng quanh lớp, sau đó mấy người của Hội học sinh đi xuống tầng.

Du Hàn nói: "Tý nữa ba cậu đi ra sân tập, nếu không phải học sinh năng khiếu hay được sự đồng ý của giáo viên, thì ghi vào sổ, hai cậu đến nhà ăn."

Cuối cùng chỉ còn lại Du Hàn với một nam sinh khác, nam sinh da đen, răng trắng, được đặt biệt danh là "Bao Công", vì cậu làm việc luôn công tư phân minh, làm cán bộ lớp rất công bằng, chính trực, đôi khi rất dễ làm mất lòng người khác, nhưng cậu là "fan em trai" của Du Hàn, cậu ấy đặc biệt thích tính nghiêm khắc trong công việc của Du Hàn, cậu ấy hay nói với mọi người: "Tính của Chủ tịch cũng như tôi, sao mọi người không ghét cậu ấy?"

Nhưng lúc nào cũng nhận được ba chữ — "Vì cậu xấu".

Lúc này "Bao công" xấu xí đi đến cầu thang, mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt hào hứng hỏi người bên cạnh:

"Chủ tịch, vậy giờ chúng ta kiểm tra ở đâu?"

Du Hàn nhìn cậu một lúc, nhàn nhạt hỏi: "Có vẻ cậu hào hứng đi bắt người nhỉ?"

"Cũng không phải… Không phải không phải! Em chỉ là đang hi vọng mọi người có thể tuân thủ kỷ luật thôi."

Du Hàn chỉ vào tòa nhà thí nghiệm trước mặt: "Cậu đi xem đèn trong phòng học tắt hết chưa, xem giờ còn ai làm thí nghiệm không, nếu có thì bảo bọn họ chuẩn bị về đi."

"Được." Bao công cầm cuốn sổ nhỏ, xấu hổ đi qua, cảm thấy nhạt

nhẽo vừa đi vừa ngâm nga hát, đến khu phòng thí nghiệm, cậu đứng ở vườn hoa ngẩng đầu nhìn lên các phòng học, phát hiện đèn đều đã tắt, đang muốn rời đi thì nghe thấy một giọng nữ —

"Vòng quan hệ nhỏ có những hạn chế, những vòng quan hệ lớn không chỉ dễ…"

Bao công giật mình, lập tức quay đầu, ánh mắt xuyên qua những cành cây liễu, thấy có một nữ sinh ngồi trên ghế đá đưa lưng về phía này, mái tóc dài, nếu không phải là mặc đồng phục trường, cậu còn tưởng ma…

Cậu hét to: "Bạn học, cậu ở đây làm gì!"

Bối Doanh Doanh nghe thấy, bị sợ tay cầm bút run một cái, ánh mắt e sợ nhìn về phía nam sinh, giấu bài biện luận sau lưng.

Bao công nhìn thấy phù hiệu trước ngực của nữ sinh, đúng là học sinh của Nhất Trung, cậu bước một bước lớn, đi vào con đường lát đá, nhanh chóng bước đến chỗ cô, Bối Doanh Doanh thấy thẻ Hội học sinh của cậu, bỗng lạnh cả người.

Không phải là bắt vì trốn học đó chứ…

Bao công đứng trước mặt cô, nhìn cô một lượt: "Nói đi, cậu ở đây làm gì?"

"Tớ… Tớ học thuộc bài biện luận."

"Bài biện luận? Đây là giờ học thuộc sao? Giờ vẫn đang là tiết tự học buổi tối, cậu lại đến đây, xin giáo viên cho nghỉ chưa? Cậu không biết gần đây nhà trường quản rất nghiêm sao?" Nam sinh hỏi dồn dập, cô cúi đầu, chột dạ không dám nói một lời.

Bao công thấy vậy, rút cây bút màu đen, gõ vào quyển sổ trên tay: "Học sinh năm nào, lớp nào, tên gì."

"Có thể không ghi được không, tuyệt đối không có lần sau…"

Bao công cau mày: "Lần sau? Lần này phòng Giáo dục Đạo đức kiểm tra rất nghiêm, xin lỗi tôi không thể bao che."

"… Ghi vào sổ sẽ bị làm sao?"

"Làm sao hay không thì tôi không biết, trước hết cứ ghi vào đã, đến lúc đó giáo viên sẽ nói." Nam sinh đưa quyển sổ cho cô, Bối Doanh Doanh không còn cánh nào khác ngoài viết tên vào.

Bao công nhìn Bối Doanh Doanh, trong lòng tràn đầy sung sướng.

Hôm nay lại bắt được một người, hạnh phúc quá đi.

Với cậu mà nói, cậu không phải là cậu muốn nhìn thấy người khác bị phạt, mà cậu cảm thấy bắt được người như đi bắt chuột vậy, mỗi lần bắt được đều rất hưng phấn.

Hai tay cậu khoanh trước ngực, đang chìm đắm vào cảm xúc của bản thân, thì thấy một người đi ra từ góc của tòa thí nghiệm bên cạnh.

"Chủ tịch, chủ tịch —"

Bao công vui vẻ vẫy tay, chào Du Hàn đang đi đến, một mặt cầu khen ngợi: "Chủ tịch, em bắt được một người trốn học."

Bối Doanh Doanh nghe vậy, quay đầu đối mặt với Du Hàn, cô khẽ giật mình, xấu hổ cúi đầu xuống.

Không ngờ trốn học lại còn bị cậu bắt được QAQ.

Du Hàn nhìn cô, mắt cậu xẹt qua tia hốt hoảng, sau đó nghe thấy giọng nói đắc ý của bao công, lời nói chân thành: "Giờ vẫn đang

trong thời gian học, không nên trốn học để làm những việc không quan trọng, bây giờ trường đang kiểm tra rất nghiêm ngặt, mấy người các cậu phải cẩn thận…”

Cậu đang nói, Du Hàn đứng bên cạnh đột nhiên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cậu —

“Nói xong rồi?”

“…” Bao công không nói nữa, lúng túng sờ đâu, lúc này Bối Doanh Doanh đưa sổ đến.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Du Hàn đang có vẻ mặt lạnh lùng, lại cúi đầu xuống.

Bao công cầm lấy, gật đầu nói với Du Hàn: “Được rồi, Chủ tịch anh không cần tìm Chủ nhiệm đâu, đúng lúc em cần về lớp, để em đưa một thể.”

Không đợi Du Hàn trả lời, cậu quay đầu bước đi, vừa nhảy vừa hát, chờ chuông tan học vang lên.

Đột nhiên vai bị ấn xuống.

Cậu quay đầu nhìn, là Du Hàn.

“Chủ tịch, sao thế…”

Du Hàn chìa tay, nhàn nhạt lên tiếng: “Đưa sổ cho tôi, tôi tự nộp.”

Bao công sửng sốt một chút, cười: “Không sao đâu, em đúng lúc tiện đường, không phải khách sáo.”

Du Hàn cau mày: “Cậu là Chủ tịch?”

“…”

“Em không có ý đó.”

Bao công thấy Du Hàn mãi chưa thu tay, ngoan ngoãn đưa sổ, sau đó thấy Du Hàn quay người đi về phía tòa thí nghiệm, vẻ mặt buồn bực: “Chủ tịch, phòng Giáo dục Đạo đức không phải hướng đó?”

Du Hàn vẫn đi không ngoảnh lại.

Bao công: … …

Bối Doanh Doanh vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn hai người rời đi, tâm trạng sa sút thu hồi ánh mắt, cô để bài biện luận vào trong cặp, đang muốn rời đi, lại thấy một bóng người trong tầm mắt.

Cô nhìn người đang đi đến ngày càng gần, vẻ mặt kinh ngạc: “Du Hàn? Sao cậu quay lại đây.”

Nam sinh đến trước mặt cô, giọng nói trầm thấp: “Không học hành cho tốt đến đây làm gì?”

Cô bĩu môi: “Ngày kia thi rồi, tớ hơi lo lắng, nên…”

Cậu nhìn xung quanh yên tĩnh không bóng người: “Còn rất biết chọn chỗ nữa.”

“…” Chỉ biết bắt nạt cô.

“Cho tớ mượn bút.”

Cô đưa bút, thấy nam sinh mở nắp, sau đó dùng bút gạch tên cô!

Cô kinh ngạc nhìn cậu thì bị cậu dùng bút gõ vào đầu: “Không có lần hai.”

Mấy giây sau nữ sinh mới phản ứng kịp, mặt mày vui vẻ: “Ừ, tớ đảm

bảo.”

Chuông tan học vang lên, bốn phía truyền đến âm thanh nhộn nhịp, mọi người nối đuôi nhau ra khỏi lớp, nhưng tòa thí nghiệm vẫn yên tĩnh như cũ.

“Về gấp không?” Cậu hỏi.

“Không gấp…” Tối nay cô đã đặc biệt nói với Viên Man Hà, để cô tự ngồi xe về.

Du Hàn ngồi trên ghế đá, bảo cô đưa bài biện luận cho cậu: “Đọc đi.”

“Hả?”

“Có mỗi mình tớ cũng không dám?”

Cô ngây người, sau đó ngoan ngoãn đứng trước mặt cậu, không ngờ cậu chỉ phía sau: “Lùi về sau.”

Cô lùi mấy bước, khoảng bốn mét, cậu mới bảo dừng.

“Bắt đầu đi.”

Đây là lần đầu tiên cô luyện tập trước mặt mình cậu, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng, một lúc lâu sau, cuối cùng cũng bắt đầu nói, nhưng chưa nói được một cậu, đã nghe thấy cậu nói: “Không nghe thấy.”

Cô nói to lên, thử mấy lần, cuối cùng cậu mới đồng ý.

Cô trôi chảy nói xong bài biện luận, sau đó mặt đầy mong đợi nhìn cậu, nam sinh nhíu mày hỏi:

“Cậu định học thuộc để lên sân khấu?”

Bối Doanh Doanh: "…"

Cậu đứng lên, đi đến trước mặt cô: "Ngọc còn tỳ vết, sức cuốn hút vẫn chưa đủ." Thấy cô cúi đầu xuống, cậu bổ sung thêm một câu: "Nhưng tốt hơn nhiều so với trước."

"Thật sao?"

"Ừ, nếu có nhịp điệu chút nữa thì tốt."

Cô gật đầu: "Vậy tớ về luyện tập thêm…"

Cậu trả bài biện luận cho cô: "Chờ tớ ở đây, tý nữa cùng về, có thứ muốn cho cậu xem."

"Cái gì thế?"

"Về thì biết."

–

Hai người về nhà, vì cũng khá muộn, phòng khách chỉ còn bật một cái đèn màu vàng, mọi người đều ở tầng hai.

Bối Doanh Doanh thay giày xong, nắm quai cặp, nói nhỏ với cậu: "Tớ tắm xong rồi sẽ đến tìm cậu!"

Nói xong cô nhanh chóng chạy như bay lên tầng.

Du Hàn nhìn cô, trong đầu luẩn quẩn câu cô vừa nói — tắm.

Cậu day trán, về phòng.

Cô tắm rửa xong, thay váy ngủ, cầm bài biện luận xuống tầng, cô cố gắng đi nhẹ hết sức, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào để

ảnh hưởng đến người khác.

Du Hàn cũng tắm xong đi ra thì nghe thấy tiếng gõ cửa nhè nhẹ, mở cửa thì thấy cô ngẩng đầu lên, cười: "Tớ đến rồi ~"

Cậu chuyển tầm mắt, dưới váy ngủ của cô là đôi chân mảnh mai, mịn màng như củ sen, trắng đến chói mắt.

Cậu nhanh chóng rời tầm mắt, nghiêng người để cô đi vào, sau đó đóng cửa.

Cậu đến trước bàn học, mở laptop, quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh, cầm máy tính lên, ngồi lên giường, ngước mắt nói:

"Đến đây."

Cô tò mò ngồi xuống, nhìn cậu loay hoay với laptop một lúc, sau đó mở một trang web, hiện ra một video.

Trong video đang diễn ra một cuộc thi biện luận, cô tập trung xem, trong video lại là đội không sợ!

Nam sinh đưa laptop cho cô: "Đây là video thi đấu năm ngoái của bọn họ, hiểu rõ về đối thủ, đồng thời cũng có thể học hỏi một chút."

Bối Doanh Doanh xem video bọn họ biện luận ác liệt, mạnh mẽ thể hiện, trong lòng không khỏi khâm phục, đội không sợ thực sự xuất sắc, từ phong thái, năng lực diễn đạt, năng lực ứng biến, căn bản không có gì để bắt vẻ.

Du Hàn nói: "Đặc điểm lớn nhất của họ, chính là thích bắt sơ hở logic của đối thủ, sau đó nhắc đi nhắc lại nhiều lần, nhưng cũng có lúc sẽ bị đối thủ dắt mũi. Cậu xem đoạn này…"

Cậu hơi nghiêng người đến gần cô, có thể ngửi thấy mùi hoa nhài nhàn nhạt từ người cô, nhìn từ góc độ của cậu, khuôn mặt nhỏ

nhắn của cô phấn điêu ngọc trác*, đôi môi anh đào khẽ mím như được thoa lên một lớp mật ong.

**Phấn điêu ngọc trác: da thịt mềm mại trắng nõn, thường dùng để chỉ mấy đứa trẻ đáng yêu, cũng có thể dùng để chỉ người phụ nữ xinh đẹp. (Theo Vườn hoa của Bạch Trà)*

Cậu ép bản thân thu hồi tầm mắt, lòng như lửa đốt, cảm thấy bực mình.

Cô gái không biết lúc này cậu nghĩ gì, quay đầu nhìn cậu, cười ngọt ngào: "Du Hàn, cảm ơn cậu cho tớ xem video này, có thể cho tớ mượn USB để sao chép video được không?"

Cậu đứng lên, lấy USB trong cặp ném cho cô, cô nhìn một lúc, sao chép xong, trả laptop cho cậu, sau đó nhìn đồng hồ đầu giường: "Ui…, đã gần mười một giờ rồi, tớ phải về trước đây."

Cô vừa đứng lên, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bên ngoài vang lên giọng của Du Linh — "Con trai, ngủ chưa?"

Bối Doanh Doanh:???!!!

Nam sinh cũng sửng sốt một chút, sau đó nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Bối Doanh Doanh, không hiểu sao cô sợ mình xuất hiện trong phòng Du Hàn muộn như này, nếu người trong nhà biết thì có thể sẽ nói gì đó khó nghe.

Cô đang không biết làm sao, nam sinh đè vai của cô, để cô ngồi trên giường: "Ngồi ở đây, không được lên tiếng."

Sau đó cậu với tay tắt đèn ở đầu giường, căn phòng lập tức tối om. Bối Doanh Doanh ngồi nguyên tại chỗ, động cũng không dám động, hít thở đều đều, tim đập nhanh.

Cậu đu đến cửa, hé cửa, cả người đứng trước mặt mẹ: "Mẹ, có chuyện gì thế ạ?"

Du Linh cười: "Mẹ biết hôm nay con về muộn, có đói không? Có muốn mẹ nấu bữa khuya không?"

"Không cần đâu ạ."

Du Linh nhìn căn phòng tối đen như mực của cậu: "Sao thế, ngủ sớm vậy?"

"Vâng ạ."

"Được rồi, ngủ sớm một chút, đừng thức khuya." Du Linh dặn dò.

Sau khi bà rời đi, cậu mượn chút ánh sáng, nhìn cô gái đang lo lắng ngồi ở giường, sau đó đóng cửa lại —

Nhưng không bật đèn.

Cô lập tức chìm trong bóng tối tay cũng không thể nhìn thấy năm ngón, cô hoảng hốt quay đầu bốn phía: "… Du Hàn?"

Nhưng không nghe thấy câu trả lời của nam sinh.

Đang ngơ người, cô cảm giác cổ tay bị nắm chặt, dùng lực đẩy cô về sau, cả người cô thuận thế ngã xuống giường, sau đó hơi thở của nam sinh mãnh liệt lấn át.

Cơ thể nóng bỏng của Du Hàn bao vây cô giữa giường và ngực cậu, một tay cậu nắm chặt cổ tay cô, một tay khác đặt trên giường cạnh vai cô, để cô không thể trốn.

Bối Doanh Doanh cảm nhận được đầu nam sinh hơi nghiêng, gần kề cổ của cô, những giọt nước từ tóc rơi xuống vai cô.

Đầu cô như bị đánh một cái, trở nên trống rỗng, giọng nói khàn khàn của nam sinh vang lên: "Xin lỗi, trượt chân."

Mặt cô đỏ bừng, nhẹ nhàng nói: "Không sao…"

Cô còn cho là cậu đang muốn đứng lên, ai ngờ nam sinh giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, hơi thở nóng bỏng lần nữa phả vào cổ cô —

"Chân bị chuột rút, không đứng được."

Chương 23

edit: Olwen

Căn phòng tối om, Bối Doanh Doanh nắm nhẹ ga giường, nhiệt độ nam sinh không ngừng truyền sang cô, cô cảm thấy âm thanh nhịp tim của mình bị phóng đại, đập nhanh, cả người cô choáng váng, không cần nhìn cũng biết lúc này mặt cô đỏ như nào.

Mấy giây sau, Du Hàn nghiêng người ngã xuống giường, vươn tay bật đèn ở đầu giường.

Tầm nhìn cuối cùng cũng rõ ràng, cô nhanh chóng ngồi thẳng người, sau đó nhìn sang người bên cạnh, khẽ cau mày: "Chân cậu không sao chứ?"

Nam sinh để tay đè lên chân, giả vờ làm dịu đi cảm giác đau đớn trên chân, chỉ lên bàn: "Lấy hộ tớ lọ dầu hoa trắng."

Cô chạy đến lấy, sau đó quay lại, nhìn lông mày cậu cau chặt, chân tay hơi luống cuống:

"… Thuốc này, cần tớ bôi giúp không?"

"Có."

Cô đành phải quỳ lên giường, đổ thuốc ra, nhẹ nhàng xoa lên chân của cậu, xoa bóp, cậu ngồi dậy, ánh mắt cậu rơi thẳng vào cô:

"Dùng sức chút." Cậu nói.

Cô ngoan ngoãn làm theo, dịu dàng ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, cậu nhớ lại cảm giác vừa này khi chạm vào cơ thể mềm mại của cô, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Cô vẫn ngốc nghếch xoa bóp giúp cậu, hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng của nam sinh, xoa bóp xong, cô cẩn thận hỏi cậu:

"Đỡ hơn chút nào chưa?"

"… Tốt hơn nhiều rồi."

Cô yên tâm, đứng lên: "Vậy tớ về trước, ngủ ngon ~"

Cô vẫy tay, mở cửa đi ra, Du Hàn nhìn chân không có bất kỳ đau đớn nào của mình, bất lực nhếch môi.

Từ lúc nào mà cậu lại đi làm mấy việc ngu ngốc như này.

–

Tối thứ sáu, đã đến lúc diễn ra vòng sơ loại của cuộc thi biện luận. Buổi tối, bốn người cùng nhau ăn cơm, đi đến phòng truyền thông trên tầng cao nhất của tòa nhà dạy học, lúc đến tầng cao nhất, phát hiện đội không sợ cũng đã đến.

Bốn người biện luận của đội không sợ đều là nam sinh, trong đó đội trưởng của bạn họ – Phương Trạch thấy bọn họ, đã đi đến, cười:

"Này, tôi còn tưởng mấy cậu sẽ không đến đấy."

Vương Thụ Trạch nghe thấy giọng nói đầy khiêu khích kia, nỗi tức giận bùng cháy, Viên Gia kéo tay cậu lại, mỉm cười nói với Phương Trạch: "Sao lại không đến? Có thể cùng mấy cậu tranh tài, cũng là một trải nghiệm khó quên."

Ánh mắt Phương Trạch nhìn Du Hàn bên cạnh, trong lòng cảm thấy khó tin: "Du Hàn, lạ thật đấy, sao cậu lại tham gia thi cái này?"

Nam sinh bị hỏi chỉ nhàn nhàn nhướng mi, ngước mắt nhìn cậu ta, giọng nói lạnh đến tận xương:

"Có người thích, nên tôi đến chơi cùng."

Bối Doanh Doanh bên cạnh giật mình, chẳng lẽ cậu bảo "Có người" là cô sao?

Phương Trạch gật đầu, phụ họa nói: "Đúng thật là nên mang theo tâm lý chơi đến tranh tài mới dễ dàng chấp nhận kết quả, vậy chúc mấy cậu… Chơi vui vẻ."

Nói xong, cậu ta quay người, đi sang một bên với đồng đội của mình, có người nói: "Phương Trạch, cậu có cảm thấy bọn họ như món thập cẩm, cảm thấy cứ tùy tiện chắp vá thành một đội, trừ Viên Gia từng tham gia thi đấu, mấy người còn lại đều là lần đầu."

Phương Trạch cong môi: "Cho nên tôi mới nói là cùi bắp."

"Mấu chốt là Du Hàn… sao cậu ta lại đến đây? Cậu ta đứng hạng một đấy."

Đáy mắt Phương Trạch hiện lên vẻ khinh thường: "Thi biện luận với thành tích học tập liên quan gì đến nhau à? Đây không phải là phòng thi, không có chỗ cho cậu ta thể hiện đâu."

Bốn người bọn họ đều là người chuyên nghiệp, trước đó đã tham gia rất nhiều cuộc thi, không ai có thể sánh bằng.

Đội không sợ rời đi, Vương Thụ Trạch tức giận đá chân: "Mẹ nó bọn họ đắc ý cái quần gì, tý nữa không phải cũng sẽ bị chúng ta cho vào chỗ chết sao!"

Viên Gia cười: "Than đen, tao phát hiện ra có đôi khi mày rất lạc quan."

"Tao chính là không quen nhìn bọn họ đắc ý như thế, không cho ai nói, chỉ có cậu ta là lảm nhảm cả ngày."

Bối Doanh Doanh cũng bị cậu chọc cười, bầu không khí căng thẳng ban đầu lập tức tiêu tan.

Du Hàn khẽ cong khóe miệng: "Mày chỉ cần phát huy khả năng cãi nhau bình thường của mày, chúng ta sẽ thắng."

"Nhất định…"

Bọn họ đi vào giảng đường, bên trong đã bắt đầu tiến hành công tác chuẩn bị, bọn họ tìm đến vị trí của mình ngồi xuống, Bối Doanh Doanh nói với Du Hàn: "Tớ đi vệ sinh trước đã."

Cô đi ra ngoài giảng đường, không nghĩ rằng sẽ vừa vặn đụng phải nhóm người Bối Sơ Nhan.

Cô ngẩn người.

Không phải hôm nay Bối Sơ Nhan không thi đấu sao?

Bối Sơ Nhan nhìn thấy em gái, cười một tiếng, nói người bên cạnh đi vào trước, sau đó đuổi theo bước chân của Bối Doanh Doanh, gọi cô lại.

"Không nghĩ nhanh như thế đã đến phiên mày thi đấu, đúng rồi, mẹ bảo tao nói với mày, để mày thả lỏng, không nên quá coi trọng."

Dù sao kết quả cũng đã được định sẵn.

Bối Doanh Doanh nói: "Cho nên hôm nay chị đến xem thi đấu cũng

là mẹ bảo đến?”

“Cũng không phải, chỉ là tao với đội không sợ đều là bạn bè tốt, đúng lúc đến xem bọn họ thi đấu, sao thế, tao thấy mày đối với cuộc thi này, rất để ý?”

Bối Sơ Nhan nâng chiếc cằm trơn bóng, cười vừa ngây thơ vừa xinh đẹp, chỉ là đáy mắt lạnh lẽo chỉ có Bối Doanh Doanh mới nhìn thấy.

Bối Doanh Doanh nắm chặt tay đã đầy mồ hôi, ánh mắt đột nhiên nhìn Du Hàn đang đi đến phía cô.

Bối Sơ Nhan theo tầm mắt của cô, nhìn nam sinh đang đến gần, trong lòng chấn động.

Cô ta nhìn Du Hàn, cho rằng Du Hàn đang muốn tìm mình, không ngờ chỉ thấy cậu đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, đưa tay ra nhẹ nhàng đặt sau đầu cô, đưa cô rời đi, ánh mắt không hề rơi vào người Bối Sơ Nhan một giây nào, giọng nói nhẹ nhàng chưa bao giờ nghe qua —

“Đồ ngốc sao lại đứng đây nói chuyện phiếm? Sắp bắt đầu rồi.”

Nhìn hai người rời đi, Bối Sơ Nhan vẫn chưa hồi phục tinh thần sau cú sốc.

Vừa rồi Du Hàn vậy mà có thái độ đó với Bối Doanh Doanh?

Sao có thể!

Du Hàn đối xử với cô lạnh lùng dứt khoát như vậy, dựa vào gì mà đối xử khác với Bối Doanh Doanh.

Bối Sơ Nhan cảm giác như có một đám dây quấn chặt lấy tim cô, làm cho cô có cảm giác khó thở, cô nắm chặt tay, đáy mắt hiện lên một tia hung ác.

–

Du Hàn không đưa cô vào giảng đường mà đưa cô đến hàng lang không người. Buổi tối bầu trời đen như mực, bên tai vang lên tiếng côn trùng trên cây kêu.

Cậu chống một tay vào lan can hành lang, để cô ở trong vòng tay mình làm lưng cô tựa vào lan can, giọng nói trầm thấp, lãnh đạm như trước:

"Thấy chị ta lại bắt đầu căng thẳng?"

Bối Doanh Doanh không muốn thừa nhận, chỉ có thể cúi đầu, không nói gì.

"May là hôm nay không gặp nhau trên sân khấu, nếu mà đối diện với cậu, có phải ngay cả nói cậu cũng không nói được đúng không?" Cậu trêu chọc.

Bối Doanh Doanh nghe vậy nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Tớ cũng không sợ đến mức đấy…"

Nam sinh cong môi, nhìn màn đêm bên ngoài: "Thật ra thấy cậu, người nên lo lắng là chị ta."

Cậu cúi đầu: "Bây giờ toàn bộ quyền chủ động là ở cậu, là chị ta đã làm sai, có lỗi với cậu."

Nhược điểm lớn nhất, hiện tại Bối Doanh Doanh đã giữ trong tay.

Cô chỉ cần nghĩ đến những chuyện đau khổ đã trải qua, trong lòng lại dấy lên ý chí chiến đấu, cô gật đầu: "Ừm, tớ sẽ điều chỉnh."

Mấy giây sau, cậu đột nhiên hỏi: "Gần đây có chuyện gì muốn làm không?"

“Hả?”

“Ví dụ như đi xem phim, đi chơi các thứ.” Cậu dời mắt, ngữ khí tỏ ra bình tĩnh: “Nếu cậu muốn, cuối tuần này cùng đi.”

Bối Doanh Doanh sững sờ: “Chỉ… hai chúng ta?”

“Là đội bốn người chúng ta, lần này sau khi kết thúc thi biện luận, mọi người có thể thư giãn một tý, Viên Gia nói để cậu chọn địa điểm.”

Cô suy nghĩ một hồi, nghiêng đầu, mong chờ nhìn cậu: “Đi Thành cổ Án Lĩnh được không? Nơi này nổi tiếng nhưng tớ chưa được đến.” Thành cổ Án Lĩnh là địa điểm thu hút khách du lịch của ở thành phố T, khu danh thiếp vàng, lúc còn rất nhỏ cô được người nhà đưa đến một lần.

“Được, vậy thì cố thi cho tốt.”

–

Sắp bắt đầu thi đấu, hai đội ngồi vào chỗ, bọn họ ngồi đối diện nhau, ở giữa là bục và phía sau là ghế giám khảo, vì chỉ là đấu vòng loại, nên người đến xem thi đấu cũng không có mấy, chỉ có lác đác bảy, tám người, hoàn toàn không có bạn bè thân thích.

Loại cảm giác này, giống như trên sân bóng, khán đài đông đúc người hâm mộ bóng đá chủ nhà, chủ nhà ghi một điểm, khán đài bùng nổ, đó cũng là áp lực tinh thần to lớn đối với đội còn lại.

Viên Gia hạ giọng hỏi Vương Thụ Trạch: “Sao chúng ta không gọi mấy người đến? Không có khí thế gì cả!”

Vương Thụ Trạch nhìn cậu: “Gọi cái rắm, tùy tiện thi đấu một chút là xong.” Cậu tốt xấu gì cũng là người nổi tiếng, trong lòng mọi người

cậu cũng là phú nhị đại học lớp mười một! Nếu bị thua, mặt mũi để ở đâu…

Ai ngờ cậu vừa dứt lời, có vài người đi vào cửa, trong đó có một người đầu tròn, cô gái mày rậm mắt to nhìn thấy Vương Thụ Trạch, cong miệng, vui vẻ vẫy tay chào cậu, dừng khẩu hình miệng nói: "Thụ Trạch cố lên ~"

Vương Thụ Trạch thấy cô mang theo cả chị em của mình vào khán đài, đầu cậu nổ ầm một cái.

Bùm bùm!

Vương Thụ Trạch lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, kéo tay Viên Gia: "Con mẹ nó mày mau nhìn giúp tao xem nào, quần áo mặc ngay ngắn chưa, tóc bị rối không?"

"…" Viên Gia chuyển ánh mắt, rơi xuống khán đài, có chút hả hê cười: "Đang không hiểu sao tự nhiên mày đột nhiên căng thẳng như vậy, hóa ra là An An đến."

"Mày im miệng, ai bảo mày gọi An An đến!"

"Người anh em, nếu hôm nay mày thua, còn có thể ngẩng cao đầu trước mặt cậu ấy sao?" Viên Gia trêu.

Vương Thụ Trạch nghẹn họng, ánh mắt trở nên kiên định: "Không có khả năng thua!" Hôm nay cậu nói cái gì cũng phải dốc một trăm phần trăm sức lực.

An An là cô gái mà gần đây cậu đang theo đuổi, dịu dàng và dễ thương, mỗi ngày cô đều nói những câu sùng bái cậu, cậu mà để bị thua, làm sao cậu có thể duy trì hình tượng uy vũ trong lòng cô!

Tuyệt đối không được!

Ban đầu trong lòng Vương Thụ Trạch cũng không quan tâm lắm, bây giờ thì lập tức vực dậy.

Lúc này, người dẫn chương trình bước lên sân khấu, khán giả trở nên im lặng.

"Xin chào các bạn học sinh, chúc các bạn một ngày tốt lành, chào mừng các bạn đến với cuộc thi biện luận được tổ chức bởi trường trung học Nhất Trung…"

Ở trên người dẫn chương trình đọc bài phát biểu của chủ tịch, Bối Doanh Doanh ở dưới cầm bài biện luận trước mặt, trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô cực kỳ hồi hộp.

Là người đầu tiên biện luận, phong cách thể hiện ra sẽ là cơ sở của cả đội.

Thành bại đều ở đây.

Trên bục, người dẫn chương trình đọc xong đề: "Hai đội có quan điểm khác nhau, họ sẽ chứng minh quan điểm của mình như thế nào, đầu tiên tôi xin mời bên đồng ý với quan điểm nói ra những lập luận đầu tiên của mình, thời gian ba phút ba mươi giây."

Khoảnh khắc Bối Doanh Doanh đứng lên, toàn bộ mọi người đều nhìn cô — Bọn Viên Gia, Vương Thụ Trạch cho cô một ánh mắt cổ vũ, đội đối thủ bắt đầu theo dõi để bắt những sơ hở, sự tò mò và mong chờ của khán giả, còn có Bối Sơ Nhan, ở dưới khác đài chờ đợi để chê cười cô.

Bọn họ như đang lao về phía cô, áp lực khiến cô không thở nổi.

Nhưng, đầu cô đột nhiên lướt qua một câu Du Hàn đã nói — "Đừng sợ, chúng ta sẽ thắng."

Gió to sóng lớn chỉ vì câu nói này mà dừng lại.

Cô hít sâu một hơi, nở một nụ cười xinh đẹp, nói: "Xin chào Ban giáo khảo, phe đối lập và các bạn khán giả, hôm nay tôi rất vinh dự khi có thể cùng mọi người thảo luận về vấn đề …"

Trong khán đài, người ban đầu lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi khoanh tay, chờ Bối Doanh Doanh mất mặt trước đám đông – Bối Sơ Nhan, thấy người trước mắt dáng vẻ hào phóng thì kinh ngạc trợn tròn mắt.

Bối Doanh Doanh ung dung bình tĩnh, vẻ mặt tự nhiên, còn giọng nói rõ ràng rành mạch, so với dáng vẻ bình thường ở nhà chỉ dám cúi đầu nói chuyện, nói năng thì nhỏ nhẹ, hoàn toàn khác nhau một trời một vực, giống như hoàn toàn thay da đổi thịt!

Sao có thể như thế được…

Bên cạnh Bối Sơ Nhan có mấy bạn học, nhìn Bối Doanh Doanh, không khỏi thán phục: "Nữ sinh này giọng nói thật ngọt, dáng dấp cũng được."

"Đúng thế, sao tớ cảm thấy rất quen.." Có nam sinh nhìn về phía Bối Sơ Nhan "Này Nhan Nhan có phải cậu biết em ấy đúng không? Tớ nhớ rồi, người này lúc trước có tìm cậu."

Sắc mặt Bối Sơ Nhan dần mất tự nhiên "Không có… Cậu nhớ nhầm rồi."

Nam sinh: "Ùi sao tớ cố cảm giác hai người hơi giống nhau? Có hơi giống chị em ha ha ha."

Bối Sơ Nhan giật mình thì có người bạn kéo tay cô: "Nhan Nhan là con một, chị em ở đâu ra."

"Chỉ đùa tý thôi…"

Biểu hiện của Bối Doanh Doanh trên bục làm mắt của Viên Gia với Vương Thụ Trạch sáng lên, bọn họ đều không ngờ cô lại thay đổi lớn như thế, còn Du Hàn vẫn nhẫn nhạt xoay bút như cũ, khóe môi từ từ cong lên thành nụ cười.

Thật là bất ngờ.

"… Vì thế quan điểm của bên tôi cho rằng, có nhiều bạn bè không tốt."

Bối Doanh Doanh nói xong lời cuối cùng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, cô ngồi xuống, liền thấy nam sinh bên cạnh giơ ngón cái lên.

Cô đảo mắt nhìn thấy Bối Sơ Nhan dưới khán đài sắc mặt lạnh lẽo, sửng sốt một chút, cứ từ từ —

Cười nhạt một cái.

Hai bên kết thúc phần lập luật mở đầu, tiến vào giai đoạn chất vấn, điều mà đội không sợ không nghĩ tới là, mấy người kia vậy mà chuẩn bị tài liệu và lập luận cực kỳ đầy đủ, hơn nữa Vương Thụ Trạch là người biện luận thứ hai, ở thời điểm chất vấn, hùng hổ dọa người, khí thế vẫn giống như những lúc chiến đấu bình thường, hoàn toàn chiếm ưu thế.

Hôm nay người biện luận thứ hai của đội không sợ cũng là người mới, trước đó chỉ tham gia một số cuộc thi biện luận nghiệp dư, vì người ban đầu mấy hôm trước bị ốm, nên Phương Trạch mới tìm một người thay thế, cậu không lo lắng chút nào, cảm thấy dù thế nào cũng sẽ thắng đội NR. Không ngờ người mới này lại bị Vương Thụ Trạch hỏi đến choáng váng.

Phiên chất vấn của Vương Thụ Trạch kết thúc, dưới khán đài thậm chí còn có một tràng vỗ tay nhỏ, cậu quay đầu nhìn, An An cười rạng rỡ, trong lòng cậu chợt bừng bừng tự tin.

Phương Trạch nhìn tình thế thay đổi, lông mày nhíu chặt, ban đầu còn bình tĩnh còn bây giờ trong lòng đã bắt đầu lo lắng.

Đến phần biện luận tư do, ngọn lửa và xung đột của hai bên hoàn toàn bùng nổ.

Phương Trạch: "Thi nhân Âu Dương Tu đã từng nói 'Rượu gặp tri kỉ ngàn chén thiếu, tiếng không đồng điệu nửa câu thừa', trên thế giới này không thể có nhiều người như vậy, nếu chúng ta mù quáng theo đuổi chất lượng mà bỏ qua số lượng, chỉ có thể cho thấy ranh giới bạn bè của bên đồng ý là quá thấp."

Lời của cậu rõ ràng mang theo ý chế nhạo, Du Hàn trực tiếp đứng lên: "'Nhiều' chỉ là kết bạn trong phạm vi rộng, số lượng lớn, chứ không phải kết bạn lung tung. 'Tốt' là dùng nhiều thời gian và sức lực để có được một mối quan hệ với một vài người. Mà mục đích của buổi biện luận hôm nay của chúng ta là xem 'Nhiều' với 'Tốt' cái nào gây ảnh hưởng đến sự phát triển của cá nhân và xã hội hơn, xin đội đối phương không nên nhầm lẫn, giống như có hơi không coi ai ra gì, lấy việc kết bạn như việc bố thí hay đi làm từ thiện, chúng tôi không sẵn lòng làm việc như thế."

Một câu bóng gió, một đòn phản công hoàn mỹ.

Bối Doanh Doanh ngước mắt, nhìn Du Hàn từ đầu đến cuối đều không có vẻ hoảng hốt hay nóng nảy, trong lòng không kiềm được tỏa ra bong bóng màu hồng.

Rất nhanh, ưu thế của cuộc thi bắt đầu nghiêng về phía bọn họ, Du Hàn trầm ổn logic chặt chẽ, Viên Gia dùng những câu từ ẩn dụ sâu sắc, khiến cho đội không sợ vốn không chuẩn bị tốt, tiếp ứng không xuể.

Phần biện luận tự do kết thức, khán đài vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt, bước vào phần kết luận, Du Hàn là người biện luận thứ tư, đã

trình bày và phân tích rồi đưa ra một kết luận thành công cho bài biện luận của mình.

Sau khi cả hai đưa ra lời kết luận, cuộc thi đấu chính thức kết thúc, dưới khán đài ban giám khảo bắt đầu chấm điểm.

Bối Doanh Doanh vô cùng lo lắng, trong lòng bàn tay mồ hôi không ngừng toát ra, vừa mong chờ vừa sợ hãi.

Cho đến khi người dẫn chương trình cầm phiếu kết quả lên bục, thông báo: "Chúc mừng — đội NR đã đánh bại đội không sợ với số phiếu 3:1, và giành được chiến thắng trong cuộc thi lần này. Chiến thắng thuộc về đội ủng hộ đề tài, chúc mừng!"

Vương Thụ Trạch với Viên Gia khiếp sợ nhìn nhau, mẹ nó vậy mà bọn họ lại thắng! Bọn họ kích động đến phát điên, suýt hét ầm lên.

Bối Doanh Doanh nhìn một bên mặt của Du Hàn, khóe miệng cong lên, người kia đột nhiên quay đầu, nhìn vào mắt cô.

Hai người đều cười.

Ban giáo khảo ở dưới khán đài phê bình, chủ yếu là đội không sợ chuẩn bị không đầy đủ, logic không chặt chẽ, trong đó có một giám khảo nói đùa, đội NR giống như ra sân thi đại học, còn đội không sợ giống như tham gia làm một bài mini test, cho người ra cảm giác khác biệt.

Nhưng dù là thế nào, NR cũng đã giành chiến thắng.

–

Cuộc thi kết thúc, Vương Thụ Trạch vô cùng kích động: "Tao còn tưởng tao là hạng Đồng, không ngờ lại là Vương Giả!"

"Hôm nay mọi người siêu tuyệt, đặc biệt là anh Hàn, anh quá tuyệt

luôn!” Viên Gia vui vẻ ôm lấy vai hai người anh em, Du Hàn cười nhạt một tiếng, nhìn về phía cô gái: “Không phải một mình tao, còn có mọi người, đặc biệt là… Bối Doanh Doanh.”

Cô gái sững sờ.

Viên Gia gật đầu: “Đúng, Doanh Doanh hôm nay cậu phát huy siêu đỉnh luôn! Cậu không biết lúc chuẩn bị, bọn tớ đều lo là toang, nhưng hôm nay, cậu rất khí phách! Hơn nữa giá trị nhan sắc của cậu với Du Hàn cao, kéo giá trị nhan sắc trung bình của cả đội lên, ha ha ha.”

Bối Doanh Doanh được bọn họ “tâng bốc” đỏ cả mặt, “Nhưng thật ra đó cũng là nỗ lực của mọi người, không uổng công các cậu luôn cổ vũ tớ.”

Bốn người đội không sợ đi đến, Phương Trạch cười bất đắc dĩ, vươn tay về phía Du Hàn: “Xin lỗi, là bọn tôi khinh địch, thua tâm phục khẩu phục.”

Phương Trạch dù sao vẫn có phong thái của thủ lĩnh, tính tình thẳng thắn cũng gây ra ấn tượng tốt cho bọn họ, Du Hàn bắt tay cậu:

“Không có gì, mấy người cũng rất xuất sắc.”

Sau khi đội không sợ rời đi, có người hỏi có muốn đi ăn khuya không, Bối Doanh Doanh lắc đầu: “Tớ phải về nhà bây giờ, muộn quá rồi.” Viên Man Hà chắc chắn không cho phép qua mười giờ vẫn chưa về nhà.

Du Hàn: “Ngày mai đi, không phải đúng lúc muốn đi thành cổ sao?”

“Ồ đúng đúng! Nếu đã thắng chúng ta chắc chắn phải ra ngoài thư gian một chút!”

Thế là bốn người quyết định thời gian, Bối Doanh Doanh nhận được

điện thoại, xe của nhà đã chờ ngoài cổng trường.

Sau khi cô rời đi, ba nam sinh đi xuống tầng, khóe môi Vương Thụ Trạch nhếch lên, khoác tay Du Hàn hỏi: "Anh Hàn, em thương lượng với anh một chuyện nhé?"

"Muốn nói gì." Du Hàn liếc mắt nhìn cậu.

"Ai da em khẳng định không làm chuyện ngu ngốc đâu." Vương Thụ Trạch nghĩ đến gì đó, sắc mặt lộ ra vẻ ngại ngùng: "Ngày mai đi chơi, em có thể dẫn con gái đi cùng được không? Chính là cô gái lúc trước em nói rất thích…"

Cậu nói đến chuyện tối nay An An đến xem cậu thi đấu, cậu không biết lấy cớ gì hẹn cô đi chơi, ngày mai chính là cơ hội tốt.

"Tùy."

Nghe được câu trả lời của Du Hàn, Vương Thụ Trạch cười như một thằng ngốc, Viên Gia nhìn cậu, vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó vỗ vai Du hàn:

"Trọng sắc khinh bạn, xem ra ngày mai em chỉ có thể đi cùng anh Hàn và Doanh Doanh."

Du Hàn nhìn cậu, nửa ngày mới hỏi: "Mày không có cô nào muốn mang theo sao?"

Viên Gia:???

Du Hàn: "Tìm một người đi cùng đi, đừng đi theo bọn tao."

Viên Gia: "……."

–

Sáng sớm hôm sau, Bối Doanh Doanh rửa mặt xong, thay một chiếc váy dài bằng vải màu xanh lá, sau đó xuống tầng, Viên Man Hà thấy cô, cười sờ đầu cô: "Hôm nay Doanh Doanh mặc đồ đẹp quá, muốn đi đâu sao?"

Da Bối Doanh Doanh trắng như tuyết, mái tóc đen tự nhiên xõa ngang vai, còn có đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp, trông rất rực rỡ.

Gần như không có chàng trai nào có thể cưỡng lại vẻ đẹp này.

Cô nhẹ giọng nói: "Đi chơi ở thành cổ với mấy bạn ạ."

Trước kia Bối Doanh Doanh lúc nào cũng buồn bực ở nhà, gần đây thấy cô bắt đầu thay đổi, thân làm mẹ Viên Man Hà đương nhiên là đặc biệt ủng hộ.

Hôm này đúng lúc không có ai ở nhà, ăn sáng xong, Bối Doanh Doanh lén lút chạy đi, gõ cửa phòng Du Hàn.

Cửa mở, cô nhếch miệng cười, giọng nói nhẹ nhàng: "Tớ xong rồi ~"

Cậu nhàn nhạt trả lời: "Ừ."

Hai người rời khỏi nhà, cô hỏi đi thành cổ như nào, Du Hàn nhìn bản đồ trên Baidu: "Đi bằng tàu điện ngầm, đi thôi."

Buổi sáng cuối thu, tuy có mặt trời, những vẫn mang theo cảm giác lành lạnh, gió nhàn nhạt thổi qua mặt, rất dễ chịu.

Trên đầu ánh nắng chiếu chói chăng hơi chói mắt, cô giơ tay lên che trước mắt, đột nhiên cảm thấy trên đầu có cái mũ.

Cô giương mắt, chỉ thấy Du Hàn đứng trước mặt, đưa tay giúp cô chỉnh lại mũ, môi cậu khẽ mở: "Mũ vừa mua, sợ nắng thì đội vào."

Cô nhìn đường viền hàm sắc nét của cậu, lại nhìn lên trên chính là

môi mỏng và chiếc mũi cao, mọi thứ đều hoàn mĩ.

Tim của cô đập thình thịch, mặt hiện lên một lớt đỏ ửng.

Giúp cô đội mũ, cậu hơi cúi người nhìn thẳng vào cô, giúp cô sửa sang xong, sau đó bàn tay đặt lên cái đầu nhỏ của cô:

"Thật đáng yêu."

Mặt cô càng đỏ hơn…

Hai người tiếp tục đi về phía trước, ngồi tàu điện ngầm hai mươi phút, cuối cùng cũng đến thành cổ. Không lâu sau, bọn Viên Gia, Vương Thụ Trạch cũng đến.

Thành cổ kết hợp từ phong cách cổ đại với hiện đại, mỗi năm thu hút hàng nghìn lượt khách, được xây dựng vên sông, giữa sông là nơi sinh sống của người dân từ mấy nghìn năm trước.

Hôm nay Vương Thụ Trạch đặc biệt ăn mặc chỉnh tề trông rất khôi ngô tuấn tú, khóe miệng luôn nở nụ cười, có vẻ tâm trạng rất vui.

Cậu đi đến bên cạnh Du Hàn, cười như lưu manh: "Anh Hàn, hôm nay em chuẩn bị một món quà đặc biệt cho anh."

Du Hàn: "… Mày lại muốn làm điều ngu ngốc gì."

"Không hề ngu ngốc! Anh đợi tí nữa là biết…"

Du Hàn căn bản không để lời nói của cậu trong lòng.

Năm người chậm rãi đi vào thành cổ, Vương Thụ Trạch dĩ nhiên là dính vào người An An, hôm qua Viên Gia nhận được mấy lời bóng gió, đương nhiên không dám làm bóng đèn, lẻ loi cô đơn một mình.

Bối Doanh Doanh và Du Hàn đi cuối cùng.

“Chỗ này cảnh đẹp thật ~” cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, đường lát đá, tường gạch xanh, tiếng nước chảy róc rách, nhanh chóng làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Cô lấy điện thoại ra chụp ảnh, đưa cho Du Hàn xem, lúc này có mấy người cầm máy ảnh đi đến.

“Xin chào năm bạn, xin lỗi có thể cho tôi chút thời gian không?” Một trong những chàng trai mặc đồ đen mỉm cười với họ.

Cả đám ngừng lại, chàng trai hỏi bọn họ có phải hôm nay đến thành cổ tham quan không.

Vương Thụ Trạch gật đầu, chàng trai liền nói: “Xin chào, tôi là đoàn quay phim nhỏ của trường đại học C, hôm nay đến đây cần quay quảng cáo cho thành cổ, cần hai bạn nam và nữ đóng vai cặp đôi, tôi nhìn ngoại hình và khí chất của mấy bạn đều rất phù hợp, có thể thử một chút không? Giúp bọn tôi một chút được không, không mất nhiều thời gian đâu, sau đó sẽ có thù lao, mỗi người sẽ được tặng vé tham gia biểu diễn buổi tối tại thành cổ.”

Bối Doanh Doanh nghe ngẩn cả người, đóng vai cặp đôi?

Vương Thụ Trạch nhíu mày, tỏ vẻ thở dài: “Nhưng bọn em không phải cặp đôi.”

“Không sao không sao, diễn một chút thôi. Cái này rất đơn giản, nhờ mọi người nhé.” Lời nói chàng trai thành khẩn.

“Cái này…” Vương Thụ Trạch nhịn cười, cúi đầu hỏi: “An An, hay chúng ta giúp anh ấy một chút? Cậu có phiền không?”

An An đỏ mặt, nhẹ gật đầu: “Ừm.”

“Vậy được, bọn em không có vấn đề gì.” Vương Thụ Trạch nhìn Bối

Doanh Doanh Doanh với Du Hàn: "Hai người cũng tham gia chứ? Nếu không bọn tôi sẽ rất xấu hổ."

Bối Doanh Doanh đầu óc rối bời, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn thoáng qua sắc mặt hơi sa sầm của Du Hàn.

Diễn cặp đôi —

Sao cậu có thể đồng ý.

Vương Thụ Trạch thấy Du Hàn im lặng, không chờ bọn họ đồng ý, lập tức nói với chàng trai áo đen: "Bốn người bọn em đêu tham gia!"

Chàng trai vẫy tai với nhân viên công tác phía sau: "Kịch bản."

Người kia lập tức đưa hai phần kịch bản đến, chàng trai đưa cho Vương Thụ Trạch với Du Hàn:

"Hai bạn xem một chút."

"Được được được."

Vẻ mặt Viên Gia ngơ ngác: "Tôi thì sao?"

Chàng trai áo đen cười: "Xin lỗi, kịch bản của bọn tôi chỉ có hai cặp đôi, nhưng chúng tôi có một cảnh trên thuyền, nếu được cậu có thể đóng vai người lái thuyền."

Viên Gia: … Mmp.

Vương Thụ Trạch đến bên cạnh Du Hàn, nhỏ giọng hỏi: "Anh Hàn, anh sẽ không giận chứ, cái này không phải quay thật, sẽ không đăng lên mạng…"

Vương Thụ Trạch làm như này, còn lo lắng Du Hàn sẽ tức giận.

Ai ngờ nam sinh nhìn tờ giấy trắng mực đen trong tay, một lúc sau mới nhàn nhã nói: "Kịch bản cũng tạm được."

Vương Thụ Trạch:???

Chương 24

edit: Olwen

"Kế hoạch quay phim nhỏ" hoàn toàn do tối hôm qua Vương Thụ Trạch không biết xấu hổ đột nhiên nghĩ ra. Có tiền mua tiên cũng được, cậu lập tức thuê mấy người quay phim, trong đêm viết kịch bản, mượn cớ này, đương nhiên là vì muốn theo đuổi con gái nhà người ta.

Về phần Du Hàn với Bối Doanh Doanh…

Cậu lúc đó nghĩ ra chuyện tốt như thế, không bằng "Mua một tặng một", nhân tiện chuẩn bị cho Du Hàn một cái, không phải là xong chuyện sao?

Giờ phút này nghe được nam sinh khẳng định, Vương Thụ Trạch vỗ ngực: "Không, em tự viết đấy."

Nếu muốn nói đến tài tán gái, Vương Thụ Trạch là người lợi hại nhất trường Nhất Trung.

Viên Gia nhanh chóng cảm thấy không hợp lý, đi đến, hạ giọng hỏi: "Mẹ nó Vương Thụ Trạch không phải là mày làm chứ?"

"… Làm gì."

"Mày đúng là cái đồ không biết xấu hổ, không từ thủ đoạn, còn đem tai họa cho cho anh Hàn!"

Cậu nhìn hai cô gái ngốc nghếch đang nghiêm túc ngồi trang điểm, sao bọn họ có thể hạ thủ được?

Vương Thụ Trạch nhéo tay cậu: "Mày con mẹ nó đừng có không ăn được thì đạp đổ, là do mày không có bạn gái, nếu mày có, tao cũng cho mày một kịch bản, mấu chốt là mày có sao? Có sao?"

Mãnh hổ Viên Gia rơi lê. jpg

Bên kia, Bối Doanh Doanh trang điểm xong, thì bị An An cầm tay, cô chu miệng: "Làm sao bây giờ, tớ căng thẳng quá, sợ không diễn được…"

Thật ra cô cũng rất lo lắng, sau khi hai người an ủi nhau một lúc, Bối Doanh Doanh đứng dậy tìm Du Hàn.

Mắt Du Hàn từ kịch bản nhìn lên, nhìn thấy cô đi về phía cậu, ngũ quan cô ngay ngắn, môi anh đào, mắt to trong, da trắng như thể vắt ra nước, lúc này trang điểm nhẹ, càng tăng thêm xinh đẹp, làm cho người ta phải thất thần.

Bối Doanh Doanh đến trước mặt cậu, thấy cậu nhìn mình chằm chằm, lại không nói gì, cô cúi đầu mắt run run: "Có… Có phải rất xấu không?"

Du Hàn lấy lại tinh thần, nghe nói như thế, cảm tháy có chút bất lực.

Cô là người đầu tiên cậu thấy đẹp mà còn không biết bản thân mình đẹp.

"Không có. Không xấu."

Cô mím môi, chàng trai áo đen đến thúc giục: "Bạn nữ mau đến làm quen kịch bản một chút, chúng ta sẽ bắt đầu quay sớm thôi."

Du Hàn đưa kịch bản cho cô, Bối Doanh Doanh vội vàng mở xem

một lượt.

Xem xong thì bối rối.

Nắm tay, ôm, còn có cả hôn?

Đầu cô như sấm vang, khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ ngạc nhiên, mặc dù có viết khi hôn chỉ lấy góc quay thôi, nhưng vẫn thật đáng sợ QAQ!!!

Chưa cả diễn, cô chỉ tưởng tượng cảnh kia trong đầu thôi, mặt đã bắt đầu phiếm hồng, thậm chí hồng đến tận tai.

Du Hàn nhìn cô, đem hết phản ứng của cô thu vào mắt, môi hơi nhếch lên, cầm kịch bản từ tay cô: "Nếu khó xử quá, chúng ta bảo với bọn họ một tiếng, không diễn nữa."

Cô sửng sốt một chút, sau đó nhẹ lắc đầu: "Kệ đi…" Nếu bây giờ lật lọng, cũng không tốt lắm.

Chỉ là diễn thôi, chỉ là diễn thôi.

Cô tự an ủi bản thân.

Lúc này tổ đạo diễn đi đến, hỏi bọn họ có thể bắt đầu chưa, và bắt đầu trao đổi với họ về cảnh quay đầu tiên.

Hai người nắm tay nhau, vượt qua đám đông náo nhiệt, cùng nhau đi vào thành cổ, trên đường có thể thêm vai động tác tương tác nhỏ, mục đích chính là thể hiện ra vẻ đẹp của phố cổ. Vương Thụ Trạch với An An đi đến con đường khác, hai nhóm tách ra quay riêng.

Đạo diễn bảo bọn họ cứ thoải mái, cứ diễn tự nhiên, máy quay sẽ đi theo bọn họ.

“Chuẩn bị xong, chúng ta sẽ bắt đầu.”

Bên kia Vương Thụ Trạch dứt khoát nắm tay An An, bên này Bối Doanh Doanh cúi đầu, còn không biết nên bắt đầu như nào, chỉ thất Du Hàn đứng trước mặt cô, vươn tay về phía cô, giọng nói trầm thấp lưu luyến —

“Đưa tay cho tớ.”

Cô ngẩn ra, trong đầu diễn ra một trận sóng to gió lớn, vài giây sau cô chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên tay của cậu.

Sau đó bàn tay to lớn của nam sinh khép lại, đem bàn tay nhỏ bé của cô bao trong tay mình. Trong chốc lát, Bối Doanh Doanh cảm giác như có dòng điện truyền từ bàn tay ấm áp của cậu, truyền đến toàn thân cô, nhiệt độ trên mặt bỗng nhiên tăng lên.

Trời ơi cô cảm thấy mình bị sốt mất…

Cậu nắm tay cô, quay người, che giấu nụ cười trên miệng.

Bọn họ bắt đầu di dạo trong phố cổ, Du Hàn cầm tay cô, từ đầu đến cuối đều nắm chặt chưa từng buông tay, làm cho tay hai người đều tiết mồ hôi. Bối Doanh Doanh xấu hổ không biết nói gì, đi sau lưng cậu nửa bước, ngẩng đầu lén nhìn khuôn mặt tuấn tú như tượng tác của cậu, tim đập nhanh.

Như phát hiện ra sự bối rối trong lòng của cô, nam sinh đột nhiên quay đầu nhìn cô.

“Không cần căng thẳng.”

Cậu nhìn xung quanh, “Đừng căng thẳng, vẻ mặt trong máy quay sẽ không đạt, sẽ phải quay lại.”

“Ừ…”

Cô dần dần bình tĩnh lại, để cho mình chú tâm vào phong cảnh. Đi đến mấy chỗ có phong cảnh đẹp, cậu lấy điện thoại ra, đẩy cô về phía trước: "Đứng ở đó đi, tớ chụp cho cậu mấy tấm."

"Không cần đâu?" Vì tính cách của mình, bình thường hay đi chơi cô đều không thích chụp ảnh lắm.

"Nghe lời."

Cô không thể làm gì khác là nghe lời cậu, nhìn vào máy ảnh cười một cái, cậu chụp mấy tấm, đưa cho cô nhìn, Bối Doanh Doanh nhíu mày: "Sao cậu chụp kiểu gì mà chân tớ ngắn thế này qwq."

Cậu cười nhạt, không nhịn được sờ đầu cô một cái: "Đây không phải sự thật sao?"

Cô trừng cậu: "Làm gì có, không được tớ muốn xóa ảnh…"

Cậu giơ điện thoại lên cao, lùi về sau, cô nhảy lên, muốn giật điện thoại, không ngờ suýt chút nữa đứng không vững, cả người nghiêng về phía cậu — —

Nam sinh ôm chặt eo cô, ôm cô vào lòng.

Mấy người quay phim xung quanh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cười.

Mẹ nó cái này mà còn cần giúp à?

Ôm người trực tiếp đi đến cục dân chính kết hôn là được rồi!

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn cậu, đầu óc trống rỗng, nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của nam sinh:

"Đồ ngốc, suýt nữa thì ngã rồi."

Cô xấu hổ cúi đầu, mặt đỏ ửng lùi về phía sau: "Xin lỗi…"

Đạo diễn bước lên, nắm chặt hai tay, ho nhẹ hai tiếng: "Đoạn vừa rồi rất tốt! Phần đầu coi như qua, hai người nghỉ ngơi một chút đi."

Du Hàn thấy bên cạnh có cửa hàng nhỏ bán hoa quả, liền hỏi cô muốn ăn gì không.

Không hiểu sao miệng lưỡi cô khô khốc, gật đầu, thế là Du Hàn đi đến: "Ông chủ, hộp dưa này bán như nào ạ?"

"Một hộp năm miếng."

Cậu quét mã xong, cầm một hộp trở về, Bối Doanh Doanh ngồi trên ghế đá, nhìn thấy quả trong tay cậu, mặt mày vui vẻ: "Cảm ơn ~"

Sau khi cậu đưa cho cô thì cũng ngồi xuống bên cạnh cô, lúc này nhìn chàng trai áo đen đứng bên cạnh, nhàn nhạt hỏi:

"Cảnh tương tác kia đủ chưa?"

Chàng trai áo đen sửng sốt một chút, lập tức phản ứng kịp: "Sao cậu lại có thể có suy nghĩ giống tôi thế! Tôi đang nghĩ nếu đoạn video vừa rồi mà biên tập, có lẽ không đủ dài, hay hai người thêm vài cảnh tương tác nữa nhé?"

Bối Doanh Doanh:??!

Du Hàn: "Thêm cái gì."

"Ừm… Hai người đang ăn hoa quả, hay nam đút cho nữ ăn? Được chứ?"

Không đợi hai người đồng ý, chàng trai lập tức gọi mấy người công tác: "Tất cả các phòng ban chuẩn bị, chúng ta thêm một cảnh tương

tác nữa! Hai người cứ ăn tự nhiên là được, giai đoạn hậu kỳ bọn tôi sẽ cắt một đoạn ngắn."

Sau khi đạo diễn hô "action", Du Hàn lấy dưa từ tay của Bối Doanh Doanh, lấy tăm cắm vào một miếng nhỏ, đưa tới miệng cô.

Mét ửng hồng trên mặt cô còn chưa kịp biến mất đã lại nổi lên.

Muốn mạng người mà…

Cô nhẹ nhàng há miệng, cắn, chậm rãi nhai, cậu cắn một miếng, sau đó cô cắn một miếng. Ai biết tốc độ nhai nuốt của cô không nhanh bằng tay của cậu, chẳng mấy chốc hai má của cô phồng lên, y như tiểu Hamster.

Cậu thầm cười trong lòng, định tiếp tục trêu cô, vừa đưa một miếng lên, nhưng tay cầm hộp hoa quả đột nhiên bị cô nắm.

Cô thở phì phò, trừng mắt nhìn cậu, ra hiệu bảo cậu dừng lại.

Ngón tay xanh nhạt của cô cố véo mạnh, mang theo một chút ngứa ngáy, yết hầu cậu lăn một vòng, nhịn không được, nắm ngược lại tay cô: "Lại ồn ào cái gì?"

Giọng nói của cậu rất bé, âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe thấy, lọt vào tai, tai hồng lên.

Trong mắt người ngoài, hai người giống như đang liếc mắt đưa tình, ngọt đến ngây người.

Sắc mặt Bối Doanh Doanh đỏ hồng, nuốt miếng dưa trong miệng: "Cậu đừng cho tớ ăn nhanh như vậy…"

Cậu không nhịn được cười: "Tớ còn tưởng là cậu ăn được."

Bối Doanh Doanh: "…" Bắt nạt là miệng cô nhỏ.

Ăn xong dưa, đạo hiên hô ngừng, đi đến không nhịn được tán dương một phen: "Mẹ kiếp, tôi thấy hai người thật sự là người yêu, cái này là tự nhiên mà thành, đều không có chút diễn xuất nào! Không thì về sau tôi lại tìm hai người quay được không?"

Hai người: … …

–

Giữa trưa, hoạt động quay phim tạm ngừng, mấy người trước tiên tập hợp, dự định đi ăn. Lúc Du Hàn thấy Vương Thụ Trạch, thấy tâm trạng cậu hết sức sung mãn, vừa nhìn đã biết là bị con đũy tình yêu nhập.

Vương Thụ Trạch đến tìm Du Hàn, cười trộm: "Anh Hàn, anh định thưởng cho em cái gì."

"Mày còn thiếu cái gì sao?" Du Hàn hỏi.

Vương Thụ Trạch nói đùa: "Em chỉ cần thành tích tốt với bạn gái, bây giờ có bạn gái rồi, muốn thành tích tốt thì làm gì bây giờ? Anh cho em bộ não siêu cấp của anh?"

"Tao đặt cho mày mười bộ đề ôn thi, được không?"

"… Thôi em xin."

Vương Thụ Trạch nhìn cô gái đi phía trước, dùng khuỷu tay đụng vào ngực Du Hàn: "Nói xem một buổi sáng, hai người phát triển đến đâu rồi? Nếu không hài lòng với kịch bản, em có thể lén lút bảo tiểu Trương đổi." Tiểu Trương chính là chàng trai áo đen.

"Không cần, rất tốt." Du Hàn nhàn nhạt nói: "Nhanh quá sợ dọa cậu ấy."

Dù sao loại chuyện như này, không quang minh chính đại, chỉ ỷ vào việc cô ngốc ngốc nghếch nghếch không phát hiện. Cậu không muốn làm cô mất tự nhiên, ngược lại sẽ phá hủy mối quan hệ của bọn họ.

Vương Thụ Trạch bội phục câu giơ ngón cái lên: "Sức nhẫn nại tốt thật." Cậu đôi chủ đề: "Nhưng anh không thử chủ động thì làm sao biết được cậu ấy nghĩ gì về anh. Giống em, liền biết là An An nhất định có ý với em." Nếu hôm nay không yêu cầu như vậy, bình thường cô sẽ không đồng ý.

Du Hàn nhìn bóng lưng cô, không nói gì.

–

Ăn trưa xong, Viên Gia bảo cậu sẽ chơi game rồi đợi ở quán cà phê, chứ không thèm đi theo bọn họ ăn cẩu lương. Vương Thụ Trạch đồng ý bảo hôm này sẽ mời cậu ăn một bữa, trong lòng Viên Gia mới thấy đỡ tổn thương.

Buổi chiều mặt trời đột nhiên trốn đi, trời chuyển từ nắng sang râm mát, sợ một lúc nữa sẽ mưa, mấy người quay phim lại bắt đầu. Lần này bọn họ đến bờ sông, hai người một nhóm, sẽ đi một chiếc thuyền nhỏ, bắt đầu chèo thuyền.

Thuyền đều có người chèo thuyền, kiểu dáng của thuyền vẫn giữ nguyên kiểu dáng cổ xưa, thon dài, Bối Doanh Doanh nhìn thuyền mà có chút sợ.

Du sao cô cũng không biết bơi, cũng không thể mặc áo phao vì quay phim.

Du Hàn bước lên thuyền, đưa tay về phía cô, thấy cô cau mày, cậu nói nhẹ nhàng: "Đừng sợ."

Cô lấy dũng khí, bước lên thuyền. Hai người ngồi ở đầu thuyền, vị trí

có thể nhìn được phong cảnh tốt nhất, người quay phim ngồi ở thuyền nhỏ bên cạnh.

Thuyền chèo rất ổn, cô dần dần bình tĩnh lại, những tháp cổ bên bờ sông, mặt nước gợn sóng, đẹp như tranh vẽ.

Nhưng một lúc sau, trời bắt đầu mưa phùn, tạo cho toàn bộ thành cổ có cảm giác mông lung, giống như khuôn mặt của cô được che bằng một tấm màn che.

"Trời mưa càng đẹp ~" cô nói, cảm giác như có thứ gì phủ lên người mình.

Cô quay đầu nhìn, thấy Du Hàn đã cởi áo khoác của mình ra: "Đừng để bị lạnh."

"Ừm, cảm ơn…"

Cậu sửa sang quần áo của cô, tay đặt sau lưng cô, thấp giọng hỏi: "Còn nhớ kịch bản không?"

Cô giật mình, lập tức nhớ ra, chỗ này còn có cảnh hôn!!!

Thuyền bên cạnh lúc này cũng đến dần, tiểu Trương nói: "Phối hợp với mưa nhỏ, hiện tại phong cảnh cực kì đẹp. Hai người đã tìm thấy cảm giác để quay chưa?"

Mẹ bọn tôi không thể chờ!

Thuyền lùi về sau, để lại cô gái mặt lơ mơ, mười ngón tay không biết để như nào đan vào nhau.

Cái này sao quay…

Hôn…

Cô không biết, giờ phút này mặt cô đã đỏ hồng, lông mi dài chớp chớp, cơ thể Du Hàn tiến đến gần cô, mỉm cười: "Nhìn ra được, cậu sắp bị nấu chín rồi."

Bối Doanh Doanh: Hu hu hu.

Góc máy hướng về phía Du Hàn, có nghĩa là cậu nắm quyền chủ động.

Cô rũ mắt không dám nhìn cậu, đột nhiên cảm thấy cơ thể cậu hoàn toàn hướng về phía cô, nửa chặn máy quay, ôm cô vào lòng.

Sau đó, cậu đưa tay, nâng cằm cô, nhẹ nhàng nâng lên. Cô đối mặt với đôi mắt đen của cậu, giọng nói trầm thấp của cậu rơi vào tai cô:

"Đừng căng thẳng, cứ coi như tớ là bạn trai cậu."

Đầu cô ầm một tiếng, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng cười của cậu.

Cậu lại lần nữa lên tiếng: "Xin lỗi, tớ đoán —"

"Doanh Doanh chắc là chưa yêu đương."

Chương 25

edit: Olwen

Bối Doanh Doanh không biết dùng từ gì để miêu tả cảm giác hiện tại.

Cô nhỏ nhắn xinh xắn bị cậu nhốt trong lãnh địa của mình, hơi thở nóng bỏng của nam sinh phả vào tai cô, sự thân mật chỉ những người yêu nhau mới có.

Nhưng ngoài dự đoán, cô không phản kháng hay đẩy cậu ra, chỉ cảm thấy bản thân như trên mây, cả người đều lâng lâng.

Nghe được câu "Doanh Doanh chắc là chưa yêu đương" của Du Hàn, tâm tư của cô bị đâm thủng.

Sao chưa nghĩ đến, từ nhỏ đến lớn, cô không tiếp xúc nhiều với con trai, cũng không chủ động nói chuyện với con trai.

Mà ở trong phạm vi quan sát gần của nam sinh, cô gái khẽ mím môi, da vô cùng mịn màng nhuốm một tầng hồng phấn, lông mi khẽ run, mười ngón tay túm váy, váy bị túm đến nhăn lại.

Tay cậu sau lưng cô siết chặt hơn.

Sau đó, Bối Doanh Doanh cảm thấy Du Hàn đến gần cô hơn, giọng khàn khàn nói với cô:

"Nhắm mắt."

Cô sửng sốt hai giây, chợt chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng thực ra nội tâm của cô hoảng không tưởng tượng được, cảm thấy tim đập nhanh đến nỗi như một giây sau có thể bị hỏng do hoạt động mạnh quá.

Cô không biết cậu muốn làm gì…

Mấy giây sau, giọng nói khàn khàn của nam sinh vang lên: "Được rồi."

Cô lập tức mở to mắt, đối mặt với đôi mắt mang theo ý cười của cậu: "Cậu đỏ mặt như này, người khác sẽ thật sự cho rằng tớ làm gì cậu đấy."

Nhưng thật ra cái gì cậu cũng không làm.

Chỉ là trêu cô chút thôi.

Cậu hơi ngồi thẳng người, cô khẽ thở ra mấy hơi, hồi phục lại nhịp tim của mình, vừa rồi cô thật sự cho là cậu muốn hôn mình.

Nếu thực sự hôn…

Hu hu hu cô đang nghĩ linh tinh gì thế này! Chẳng lẽ cô còn mong chờ nó à?

Với suy nghĩ này của mình cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, quay mặt đi chỗ khác, nam sinh thấy thế, nghĩ là cô không vui, khẽ cau mày, giọng nói nhẹ đi mấy phần: "Có phải tớ làm sai cái gì không, làm cho cậu cảm thấy bị xúc phạm."

Vẻ mặt cô cứng lại, quay đầu nhìn cậu, nghe thấy cậu nói: "Nếu như tớ làm cậu không thoải mái, cho tớ xin lỗi."

Cô nhanh chóng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không có…"

Cậu cong môi cười một cái: "Ồ, thế chắc là xấu hổ."

Cô bị nói trúng tim đen vừa thẹn lại vừa giận, dùng sức đẩy cậu ra: "Du Hàn, tớ không muốn nói chuyện với cậu…"

Giọng nói giống như đang làm nũng.

Nhưng sao cậu có thể chịu được nếu không nói chuyện với cô.

Ý cười trong mắt cậu càng sâu, tạm thời chưa có ý định trêu cô, thế là đứng dậy.

Bối Doanh Doanh nhìn cậu, cậu đi đến bên cạnh người chèo thuyền, hai người trao đổi vài câu, người chèo thuyền đưa mái chèo trong tay cho cậu.

Cậu bắt đầu chèo thuyền, cô nhìn bóng lưng cao gấy của cậu, lòng khẽ rung động.

Nam sinh quay đầu hỏi: "Muốn đi đâu?"

Cô sửng sốt một chút, cười, chỉ về bên phải phía trước, cậu thật sự chuyển hướng con thuyền đi về hướng đó.

Cô chậm rãi đứng lên, đi đến phía sau cậu, Du Hàn thấy: "Sao thế?"

"Ừm, tớ cũng muốn chèo…"

Mặt cậu nghiêm túc vài phần: "Không được, quá nguy hiểm."

"Được rồi…" Cô bĩu môi, quay người muốn đi, thì tay bị giữ chặt. Đang kinh ngạc, cô bị cậu đưa người cô ra phía trước, sau đó đưa mái chèo cho cô: "Cầm lấy."

Cô làm theo, hai cánh tay bao lấy bàn tay nhỏ của cô, tay nắm tay dạy cô.

Bối Doanh Doanh:!!!

Nam sinh đứng sau lưng cô, tư thế này, giống như cậu lần nữa ôm cô ở trong lòng.

"Giữ nguyên lực, thả lỏng một chút." Cậu hơi cúi người, hơi nóng từ giọng nói tiến vào tai Bối Doanh Doanh, bị nóng đến tận mang tai.

Người đoàn phim ở thuyền bên cạnh: … Hai người diễn cũng giỏi quá rồi!

Một số người nhận xét: "Tôi nghĩ hai người họ rất xứng đôi, chênh lệch chiều cao này rất dễ thương, hơn nữa nam sinh đối với nữ sinh rất cưng chiều…"

"Ngưỡng mộ thật, cẩu độc thân kiếm tiền cũng không dễ dàng mà, toàn bị cho ăn cẩu lương."

"Cậu không có bạn gái sao? Bọn tôi cũng có thể quay cho cậu một bộ."

"A, nếu tôi nói với nữ thần của tôi như thế, cô ấy sẽ trực tiếp xé kịch bản và một cước đá bay tôi."

Bên khác, Bối Doanh Doanh đã học xong kỹ năng chèo thuyền, tay nam sinh hơi buông ra, nhưng vẫn đứng phía sau bảo vệ cô, sợ cô gặp nguy hiểm.

Phát hiện ra, có lúc lá gan cô cũng không hề nhỏ.

–

Chèo thuyền xong, nhiệm vụ quay phim hôm nay cũng kết thúc. Trở

lại bờ, đoàn làm phim bày tỏ sự cảm ơn chân thành với sự hợp tác của bọn họ ngày hôm nay, cũng để lại thông tin liên lạc, tương lai phim chiếu, sẽ gửi cho bọn họ một bản.

Sau khi đội quay phim rời đi, Vương Thụ Trạch nhìn đồng hồ: "Sắp đến giờ rồi, cũng nhau đi ăn đi, tớ đã đặt chỗ trước rồi."

"Ồ, anh Vương hôm nay anh đổ máu rồi." Viên Gia trêu chọc.

Hôm nay tâm trạng Vương Thụ Trạch rất tốt, hơn nữa lại có cô gái mình thích ở trước mặt, đương nhiên cậu cũng muốn tỏ ra hào phóng một chút.

Thế là dưới sự mời mọc nhiệt tình của cậu, Bối Doanh Doanh với Du Hàn đành đi cùng.

Năm người chậm rãi ra khỏi thành cổ, lúc này điện thoại trong túi cô vang lên mấy tiếng.

Cô lấy ra xem, là nhóm Trịnh Hi, Kỷ Diệu với Cố Anh, Trịnh Hi đang nói: [Hôm nay tớ bị sốt, rất khó chịu.]

Kỷ Diệu: [Này cậu nhanh đi khám đi! Bố mẹ cậu sao không đưa cậu đi bệnh viện?]

Trịnh Hi: [Hai người họ hôm nay đều tăng ca, không sao, tớ nằm ở nhà một lúc, tý nữa xuống tầng mua chút cháo là được.]

Bối Doanh Doanh suy nghĩ một chút, Trịnh Hi từng nói địa chỉ nà của cô ấy, cô quay đầu hỏi Du Hàn: "Cậu biết khu Cổ Điền ở đâu không?"

"Thành cổ không phải ở khu Cổ Điền sao?"

Trùng hợp vậy sao!

Nam sinh hỏi cô: "Sao vậy."

Bối Doanh Doanh không trả lời mà gọi điện cho Trịnh Hi, đầu kia nghe xong có chút kinh ngạc: "Cậu muốn đưa thuốc cho tớ? Không cần đâu Doanh Doanh ngốc, cậu đi xa làm gì, khụ khụ…"

Cô cau mày: "Nhưng tớ thấy giọng nói cậu có chút nghiêm trọng, đừng ngại đúng lúc tớ ở Thành cổ, cách nhà cậu cũng không xa phải không?"

"Cậu ở Thành cổ… đi bộ khoảng mười phút là đến nhà tớ."

Bối Doanh Doanh cúp điện thoại, quay đầu nhìn Du Hàn cong môi cười một cái: "Tớ muốn đi đưa thuốc cho Trịnh Hi, cậu ấy bị sốt, tớ không đi ăn cùng mấy cậu được."

Du Hàn lạnh lùng thu hồi tầm mắt từ cây liễu phía xa, rơi xuống khuôn mặt trắng nõn của cô.

"Tớ đi cùng cậu."

"Hả?"

Nam sinh hai tay đút túi: "Đúng lúc tớ cũng không đói."

"Vậy được ~"

Cho nên bọn họ nói với Vương Thụ Trạch một tiếng, Vương Thụ Trạch cười xấu xa: "Hôm nay hai người các cậu trải qua thế giới của hai người vẫn chưa đủ à?"

"…"

Mặt Bối Doanh Doanh đoe lên, vai bị giữ chặt: "Đi thôi." Du Hàn nói xong không thèm để ý đến Vương Thụ Trạch, trực tiếp đưa cô rời đi.

Hai người im lặng đi về phía trước, mai đến khi giọng nói người bên cạnh vang lên mới đưa hồn cô về: "Không phải muốn mua thuốc sao?"

Quay đầu nhìn lại, là tiệm thuốc.

Bối Doanh Doanh đi vào, mua thuốc xong, cô lấy điện thoại, nhìn định vị Trịnh Hi gửi.

"Cái này đi như nào…"

Cô đang nghiên cứ, điện thoại trong tay bị người nào đó lấy mất.

Du Hàn cầm lên, nhìn định vị trong bản đồ, đột nhiên sửng sốt, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Du Hàn…?"

Cô mềm giọng gọi cậu, nam sinh ngước mắt đối mặt với ánh mắt đầy nghi ngờ của cô, vẻ mặt nhạt dần, yết hầu nhấp nhô, giọng nói như kết một tầng băng.

"Đi thôi."

Cậu cất bước, cô lập tức đi theo.

Chỉ là dọc đường, Bối Doanh Doanh cảm thấy Du Hàn có chút không đúng lắm. Cậu bỗng nhiên trở nên im lặng, vẻ mặt có chút căng thẳng, giống như có tâm sự rất nặng nề.

Là thứ mà cô không thể với tới.

Cô không dám hỏi, ngoan ngoãn im lặng đi sau lưng cậu. Đi đến cửa tiểu khu nhà Trịnh Hi, cô gọi cậu lại: "Chờ một chút, tớ đi mua cho cậu ấy bát cháo."

Cô quay người đi vào quán cháo bên cạnh, Du Hàn đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn cửa hàng bên đường.

"Mẹ, con muốn ăn tiểu hoành thánh, khi nào chúng ra ra ngoài ăn?"

"Con trai ngoan, chờ bố đi làm về, bố sẽ về nhà ngay."

"Sao phải chờ ông ấy! Lần nào ông ấy về cũng mắng chúng ta, con không muốn nhìn thấy ông ấy!"

…

Đôi mắt nam sinh càng tối hơn, giống như có mực, cuộn trào những cảm xúc u ám.

Cậu siết chặt tay hơn.

Một lúc sau, cô một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt, cô quơ quơ túi đang xách: "Đi thôi ~"

Mấy giây sau, cậu mới tiếp tục bước.

Đến gần cửa tiểu khu, Bối Doanh Doanh nhìn xung quanh, tiểu khu này cũng đã xây được năm sáu năm, cũng không mới lắm, chỉ có 7, 8 tầng.

"Toà 10…" Cô lẩm bẩm, nhìn xung quanh, Du Hàn nghe vậy con ngươi co lại "Tòa 10?"

"Đúng rồi, tòa 10 phòng 302."

Lòng Du Hàn trùng xuống.

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Bối Doanh Doanh cuối cùng cũng thấy được tòa 10 "Ở kia!"

Cô lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Trịnh Hi, Trịnh Hi bảo cô không cần mang lên, để cô ấy xuống lấy.

Hai người đứng trước cửa chống trộm dưới tầng, ở đây xe điện, xe đạp dựng đầy xung quanh, vì là khu dân cư cũ, nên quản lý rất lỏng lẻo.

Một bà cụ cầm radio, đẩy cửa từ trong ra, đi sau là Trịnh Hi.

"Doanh…" Cô còn chưa nói xong, chớp mắt thấy Du Hàn đứng bên cạnh Bối Doanh Doanh, trợn mắt há mồm.

"… Du Hàn?" Cô giật mình.

Sao bọn họ lại cùng xuất hiện?

Bối Doanh Doanh vội vàng giải thích hôm nay đội thi biện luận rủ nhau đi Thành cổ, nên đúng lúc cùng đến đây: "Đây là cháo với thuốc, cậu nhớ phải ăn với uống thuốc đấy."

Trịnh Hi gật đầu, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của nam sinh: "Cảm ơn, làm phiền cậu rồi…"

Bối Doanh Doanh hạ giọng, nói nhỏ với Trịnh Hi: "Này… Tớ có thể mượn nhà vệ sinh nhà cậu một chút không?"

Nhịn thật khó chịu qwq.

Trịnh Hi cười: "Được, tớ đưa cậu lên."

Thế là Du Hàn ở dưới tầng chờ, hai cô gái đi lên, vào đến cửa, Trịnh Hi đưa cô dép đi trong nhà: "Nhà vệ sinh ở bên trái."

"Được."

Trịnh Hi đứng tại chỗ, trong đầu điên cuồng hiện lên chuyện cũ, cô

hít sâu một hơi, quay người xuống tầng.

Bối Doanh Doanh giải quyết xong, đi ra, gọi vài tiếng nhưng không nghe thấy Trịnh Hi trả lời, cô nghi hoặc xuống tầng, vừa định kéo cánh cửa chống trộm đang khép hờ, thì nghe thấy bên ngoài có hai giọng nói — —

"Không ngờ cậu thật sự không nhớ tớ, lúc trước vừa vào lớp, liếc mắt một cái tớ đã nhận ra cậu."

Đây là giọng nói của Trịnh Hi.

"Đã lâu quá rồi."

Đây là giọng nói của Du Hàn.

"Không sao, vậy giờ cậu đang ở đâu…"

Trịnh Hi vừa dứt lời, cửa phía sau bị đẩy ra, cô quay đầu thấy Bối Doanh Doanh, sửng sốt một chút, lập tức chuyển chủ đề: "Cậu ổn chứ."

Bối Doanh Doanh nhìn hai người trước mắt, nhếch môi cười: "Ừ."

Trịnh Hi đưa hai hộp bánh hoa quế trong tay cho cô "Không phải lần trước cậu bảo ăn ngon sao? Lần này đúng lúc mẹ tớ lại làm, cho hai cậu."

Cô nhìn Du Hàn lần nữa, sau đó thu hồi ánh mắt: "Tớ lên trước."

Sau khi Trịnh Hi đi, Du Hàn nhìn Bối Doanh Doanh đang đứng bất động: "Không muốn đi?"

Hai người chậm rãi đi ra ngoài tiểu khu, sắc trời dần tối, đèn đường tỏa ra ánh sáng màu vàng, cô vừa đi vừa nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của hai người, trong lòng nghi ngờ.

Không lẽ Du Hàn với Trịnh Hi vốn có quen biết?

"Đang nghĩ gì đấy?" Cậu lên tiếng.

"Không có gì…"

Cậu đưa tay búng trán cô: "Đói không? Muốn ăn gì?"

–

Thời gian dù nhanh hay chậm vẫn luôn tiến về phía trước. Ngày thứ hai sau khi đi Thành cổ, Bối Doanh Doanh thu lại toàn bộ suy nghĩ, tập trung vào học tập.

Cuộc thi biện luận tiếp theo là vào thứ sáu, thời gian chuẩn bị rất dư dả, việc ưu tiên hiện tại là thi giữa kì.

Trước một tuần, vì bận thi biện luận, nên việc học tập của cô cũng bị chậm, cũng may có Du Hàn ngồi cạnh, cậu chính là robot thông minh, chỗ nào không hiểu cũng có thể hỏi cậu.

Cô nằm trên bàn, dùng bút ấn vào cằm: "Khó ghê…"

Du Hàn dời mắt từ sách sang cô: "Câu nào?"

Cô chỉ chỉ, cậu rút bài ra nhìn, lúc này Kỷ Diệu ở phía trước quay xuống: "Đi thôi, đi học thể dục trước, hai con người của tri thức."

"Ủa, buổi chiều có tiết thể dục!"

Kỷ Diệu cười cô: "Tớ nhìn là biết cậu học đến mụ mị đầu óc rồi."

Bối Doanh Doanh nhanh chóng đứng lên, cười với Du Hàn: "Học xong trở về làm tiếp nhé."

Nam sinh bất đắc dĩ nhìn cô: "Vừa nghe đến học thể dục là lại có sức sống."

Mấy người đi xuống dưới, Kỷ Diệu đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Hôm nay phải kiểm tra, tuần tám rồi!"

Bối Doanh Doanh:!!!

Cô tức khắc giống như bị đánh. Cô từ nhỏ đến lớn sợ nhất là kiểm tra thể dục, mỗi lần đều là gần đạt, đôi khi còn không đạt, cô nhớ kỹ hồi tiểu học, cô nhảy xa rất kém, có bạn đứng bên cạnh nói cô là học sinh ba tốt, giáo viên thể dục lại nói: "Học thể dục kém như thế mà vẫn có thể là học sinh ba tốt?"

Mọi người đến bãi tập, tiếng chuông vào lớp vang lên, giáo viên quả thật thông báo hôm nay sẽ kiểm tra. Sau khi khởi động xong, giáo viên nói sẽ kiểm tra chạy 50 mét và nhảy xa.

Chạy 50m ba người một đội, Du Hàn cao ở đội một, trùng hợp Trịnh Hi cũng ở đội ấy. Ba người sau khi chạy xong, giáo viên để Du Hàn bấm giờ, Trịnh Hi ghi sổ. Bạn còn lại đo khoảng cách.

Bối Doanh Doanh đứng ở vạch xuất phát 50m, lo lắng bất an, cô vung tay, dốc hết sức lực chạy.

Chạy xong, cô đến tìm Du Hàn: "Bao nhiêu?"

"9,9."

Trịnh Hi cười: "Đã đạt." Cô quay đầu nhìn về phía nam sinh bên cạnh "Đúng rồi Du Hàn, cô giáo bảo tý nữa tớ đi lấy đệm, cậu có thể giúp tớ không?"

"Được."

Mặt mày Trịnh Hi tươi hơn.

Lúc này Kỷ Diệu cũng chạy đến, cô kéo tay Bối Doanh Doanh: "Đi thôi, nhanh chóng thi nhảy xa, đau dài không bằng đau ngắn."

Cô bị Kỷ Diệu lôi đi, sau đó Kỷ Diệu quay đầu nhìn hai người phía sau, nhỏ giọng nói: "Doanh Doanh, có chuyện này tớ cảm thấy rất kỳ lạ."

"Chuyện gì?"

"Cậu không cảm thấy, Trịnh Hi thích Du Hàn sao?"

Bối Doanh Doanh sửng sốt.

"Thật ra tớ phát hiện, Trịnh Hi đối với nam sinh khác đều tương đối hung dữ, nhưng chỉ có trước mặt Du Hàn là dịu dàng hơn nhiều, hơn nữa hình như Du Hàn cũng không để ý."

Bối Doanh Doanh nghe vậy, trong lòng không hiểu sao trùng xuống, cô cười nhạt, không nói gì.

Thật ra cô cũng phát hiện được quan hệ giữa Du Hàn và Trịnh Hi có chút tế nhị.

Không lẽ Du Hàn cũng thích…

Ngực như bị kim đâm, cô nhắm mắt, thu lại suy nghĩ.

Hai người đến chỗ nhảy xa xếp hàng, Bối Doanh Doanh sợ nhất là cái này, quả nhiên, lúc cô nhảy, lần thứ nhất chỉ nhảy được một mét bốn lăm.

Giáo viên nhíu mày: "Nhảy lại."

Xung quanh có rất nhiều bạn học đang nhìn, cô cảm giác mặt nóng bừng, nhanh chóng nhảy thêm lần nữa, nhưng lần này cũng chỉ

được một mét năm.

“Không đạt, đợi lát nữa thi lại, tiếp theo.”

Cô mất mác đi sang một bên, Kỷ Diệu an ủi cô, Bối Doanh Doanh chuyển tầm mắt, thấy Du Hàn với Trịnh Hi ôm đêm, đi từ đầu bãi tập đi đến, không biết hai người nói gì, trên mặt đều mang ý cười.

Lúc Du Hàn đi đến, trải đệm ra, cái này tý nữa cho mọi người ngồi.

Cậu đứng lên, mắt nhìn một vòng, không thấy bóng dáng của cô, cậu đến hỏi Hề Phán.

“Vừa rồi Doanh Doanh nhảy xa không đạt, tâm trạng không tốt, nói muốn ở một mình.”

Trịnh Hi nghe thấy: “Sao lại không đạt?”

Du Hàn lại nhìn bãi tập một vòng, cuối cùng cũng thấy cô, sau đó nói: “Tớ đi tìm cậu ấy.”

Sau khi nam sinh đi, Kỷ Diệu đến bên cạnh Trịnh Hi, cười, đi thẳng vào vấn đề: “Trịnh Hi, cậu thích Du Hàn đúng không?”

–

Bối Doanh Doanh đi đến bãi cỏ gần chỗ tập tạ, ngồi khoanh chân, tay chống cằm, nhìn bãi cỏ ngẩn người.

Lòng cô hiện tại giống như bãi cỏ nhân tạo này, xác xơ.

Trong đầu cô lúc này, vậy mà toàn là Du Hàn.

Cô cúi đầu nhíu mày, đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ trên rơi xuống: “Bối Doanh Doanh —”

Nghe giọng nói quen thuộc, cô kinh ngạc ngẩng đầu, quả nhiên bắt gặp đôi mắt đen nhánh của cậu.

“Du Hàn…”

Cậu nửa ngồi trước mặt cô, giọng nói rất nhẹ: “Sao thế? Không vui à?”

Cô mím môi, cúi đầu không nói gì, chỉ là trên mặt buồn rầu không trốn khỏi mắt cậu.

“Hử?” Cậu tiếp tục hỏi.

Cô cuối cùng cũng gật đầu.

Cậu đưa tay, để lên đầu cô, xoa nhẹ, nói nhỏ: “Vậy tớ phải làm gì, Doanh Doanh mới có thể vui vẻ?”

Chương 26

edit: Olwen

Giọng nam sinh trầm thấp dịu dàng, cô ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt dịu dàng của cậu, nhất thời cảm thấy hơi hoảng hốt.

Vậy mà cậu lại hỏi cậu có thể làm gì để cô vui vẻ.

Vốn dĩ, cậu rất quan tâm đến cảm nhận của cô, chỉ cần cô không vui một xíu, cũng đều bị cậu cẩn thận phát hiện…

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, khẽ thở dài, môi đỏ cong cong: "Không có gì, thật ra tớ nhảy xa không đạt, đợi tí nữa phải thi lại."

"Vậy còn không luyện tập?"

Cô mím môi, chớp mắt, liền thấy nam sinh đứng lên, đưa tay về phía cô: "Đứng dậy, đồ ngốc."

Cậu kéo cô lên, sau đó để cô làm mấy động tác nhảy xa.

Sau khi cô làm, Du Hàn chỉ ra vấn đề của cô: "Vung tay mạnh hơn, thả lỏng một chút."

Càng về sau động tác của cô được cải thiện hơn nhiều, mặc dù không tiến bộ vượt bậc, nhưng cũng nhảy xa hơn trước.

"Bây giờ đạt là chuyện nhỏ."

Bối Doanh Doanh vui vẻ cười: "Du Hàn cảm ơn cậu nha, tớ đi kiểm tra lại đây! Cảm giác hiện tại tớ không thể nào quên được…"

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Du Hàn dần dần cong môi.

–

"Cậu thích Du Hàn đúng không?"

Khi Kỷ Diệu hỏi câu này, mắt Trịnh Hi lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng sau đó vẻ mặt không đổi cười đáp: "Kỷ Diệu, cậu hỏi câu này, là đại diện cho ai đây?"

Kỷ Diệu nắm chặt tay: "Chỉ là tớ tò mò, hỏi một chút cũng không được sao?"

"Nhưng đây là chuyện riêng của tớ, tớ có thể không trả lời?"

Bình thường Trịnh Hi là người thẳng thắn, nếu người khác có thái độ không tốt với cô ấy, cô ấy sẽ không do dự mà đâm sau lưng bạn, ngay cả bạn bè cũng không ngoại lệ. Kỷ Diệu bị thái độ của cô ấy làm bật cười: "Cậu đừng nghĩ tớ và Bối Doanh Doanh không nhìn ra cậu có ý với Du Hàn."

Nghe được hai chữ "Doanh Doanh", Trịnh Hi run lên, chỉ thấy Kỷ Diệu chỉ tay về phía Bối Doanh Doanh với Du Hàn ở khu tập tạ: "Chẳng lẽ cậu không biết người Du Hàn thích chính là Doanh Doanh? Mà Doanh Doanh cũng có cảm tình với cậu ấy sao?"

Nhưng mà Trịnh Hi sao lại không biết.

Kỷ Diệu cảm giác thái độ của mình có chút cứng rắn, nhưng cô vẫn muốn bảo vệ bạn của mình: "Trịnh Hi, Doanh Doanh xem cậu như một người bạn tốt, tớ cũng biết cậu đối xử với cậu ấy là thật lòng. Nếu như hai người họ đều có cảm tình với nhau, chúng ta đều không nhúng tay vào được không? Cậu như vậy… rất dễ gây ra hiểu

lầm cho bọn họ.”

Trịnh Hi nhắm mắt, lắc đầu: “Cậu cũng không biết quan hệ của tớ với Du Hàn, không như những gì cậu nghĩ đâu.”

“Nhưng mà…”

Trịnh Hi ngẩng đầu, vỗ vai Kỷ Diệu, cười: “Tớ hiểu ý của cậu, Doanh Doanh cũng là bạn của tớ, tớ cũng không có khả năng làm những chuyện như thế.”

Cô nhìn thấy Bối Doanh Doanh một mình chạy đến, nói: “Tớ sẽ tìm Du Hàn nói rõ.”

Cô nói xong, cất bước đi về phía Du Hàn.

Trịnh Hi đi đến, trong đầu cô hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp Du Hàn.

Năm đó cô mới lên tiểu học, có hôm tan học về, cô ngồi trên cầu thang trước cửa đọc thuộc bảng cửu chương.

“Một nhân tám bằng tám, hai nhân tám bằng mười sáu, ba nhân tám bằng hai mươi bốn, bốn nhân tám bằng ba mươi hai, năm nhân tám bằng ba mươi chín…”

Giọng nói cô lưu loát phát ra, một giọng nói vàng lên sau lưng: “Sai rồi.”

Cô kinh ngạc quay đầu, thấy một cậu bé tầm tuổi cô đứng ở sau cô hai bậc cầu thang. Mặt trời xuyên qua ô cửa sổ góc cầu thang, tơi lên người cậu bé, toàn thân muốn ánh vàng.

“Hả?”

Cậu trả lời: “Bằng bốn mươi.”

Trịnh Hi nhìn bảng cửu chương trong tay, quả nhiên cô nhớ sai, cô đứng lên, vỗ bụi ở mông: "Quả nhiên cậu nói đúng? Tớ sẽ kiểm tra mấy phép tính nữa, ừm… Bảy nhân chín bằng bao nhiêu?"

"Sáu mươi ba."

Cô kiểm tra thêm mấy phép tính, không ngờ cậu bé vừa trả lời nhanh lại còn đúng, mắt Trịnh Hi sáng lên: "Cậu thật lợi hại."

Sắc mặt cậu bé nhàn nhạt, không nói gì, đi xuống tầng, ném rác xong đi lên, phát hiện cô bé lại ngồi ở chỗ cũ. Cô nhìn thấy cậu lại đứng lại: "Cậu cũng sống ở tầng trên sao?"

"Ừ."

"Mẹ tớ chưa về, tớ không mang chìa khóa, không vào được nhà, cậu có thể cho tớ xin cốc nước không? Tớ khát quá."

Cậu nhàn nhạt nhìn cô một chút: "… Lên đây."

Trịnh Hi vui vẻ "Cảm ơn." Cô đi theo cậu lên tầng, vừa hỏi: "Này, cậu tên gì?"

"Du Hàn."

Từ đó trở đi, Trịnh Hi đem cái tên Du Hàn này tạc ghi trong lòng. Về sau hai người họ có gặp nhau, nhưng bị mẹ Trịnh Hi phát hiện, nghiêm chỉnh cảnh cáo cô không được chơi với Du Hàn, vì tất cả hàng xóm đều biết nhà họ Du có một người đàn ông đáng sợ, sợ Du Hàn sẽ làm hư con gái của bọn họ.

Nhưng mà Trịnh Hi không nghe, luôn lén lút đi tìm Du Hàn.

Trịnh Hi nói, bố của cô ấy cũng không tốt lắm, cả ngày chỉ biết đến công việc, không có thời gian chơi với cô: "Tớ có bố xấu xa, cậu

cũng có, nên chúng ta chơi chung cũng không ảnh hưởng đến nhau, vậy là được."

Khi đó, Trịnh Hi tùy tiện trở thành bạn của Du Hàn. Rất nhiều người ghét Du Hàn, nhưng cô khi khác, cô luôn nói "Du Hàn là nhất", lúc cậu buồn thì luôn ở bên cạnh cậu.

Chỉ là sau này đột nhiên có một ngày, đột nhiên cô không tìm thấy cậu. Mẹ nói, bọn họ chuyển nhà rồi.

Cậu còn không để lại cho cô một lời.

Cô khóc rất lâu.

…

Hồi ức dần tan, trước mắt dần rõ ràng, Du Hàn đứng ở phía trước, ánh mắt ban đầu nhìn chỗ nhảy xa chuyển về phía cô đang đến gần.

"Sao vậy." Nam sinh lên tiếng.

Trịnh Hi mím môi, cảm thấy cô họng chua chát, không biết mở miệng như nào, cô cười, im lặng một lúc cuối cùng cũng nói: "Du Hàn, tớ biết cậu thích Bối Doanh Doanh."

Nam sịnh lần nữa nhìn về phía cô.

"Xin lỗi, tớ phát hiện thỉnh thoảng tớ quá gần gũi với cậu, sẽ khiến cho cậu gặp phiền phức." Trịnh Hi nhún vai, cười thản nhiên: "Nhưng yên tâm, tớ không có ý gì với cậu cả, tớ chỉ xem cậu như một người anh trai thôi."

Có lẽ, ban đầu cô nghĩ là, qua nhiều năm như vậy, cảm xúc trong lòng cô với Du Hàn chính là yêu.

Nhưng bây giờ sau bao năm gặp lại, nhìn thấy bên cạnh cậu xuất

hiện một cô gái phù hợp với cậu, cô không muốn cướp đoạt gì cả, ngược lại cô muốn cậu hạnh phúc hơn bất cứ người nào khác.

Nhưng cô từ từ suy nghĩ thông suốt.

Tình bạn quý giá hồi nhỏ, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Du Hàn: "… Cậu sao thế, đột nhiên nói cái này."

Trịnh Hi liếc mắt cậu người đang khó hiểu: "Cậu mau giải thích với Bối Doanh Doanh, đừng để cậu ấy hiểm lầm, cậu ấy cảm thấy hai chúng ta…" Cô hạ giọng: "Thật ra Doanh Doanh cũng quan tâm đến cậu, nói không chừng còn ăn chút dấm đấy."

Thẳng nam – Du Hàn hơi sửng sốt.

Ăn dấm?

Cậu với Trịnh Hi làm cái gì???

–

Bối Doanh Doanh thi lại, cuối cùng cũng nhảy được một mét sáu. Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, vui vẻ chạy đến chỗ để nước.

Vặn chai, cô uống ừng ực mấy hớp, phát hiện Du Hàn đi đến.

Lông mày với mắt cong như trăng khuyết: "Du Hàn, tớ đạt rồi!"

"Ừ, rất tốt." Cậu nhìn cô: "Khát không?"

"Cũng bình thường…" Cô còn chưa nói hết, cổ tay đã bị nắm chặt, cậu kéo cô tời đi: "Đi thôi, tớ mua cho cậu chai nước."

Hả???

“Tớ vẫn còn nước đây…” Cô ngơ ngác bị cậu kéo về phía trước.

“Vậy đi mua một chai với tớ.”

Vẻ mặt cô gái đầy hỏi chấm. jpg

Đường tắt đi đến căn tin là một con đường có hàng liễu xung quanh, con đường rợp bóng tre, đi đến đây cậu mới buông tay.

Nắng chiều xuyện qua khe hở của lá cây, rơi trên con đường đá, để lại những ánh sáng loang lổ, ánh nắng rơi vào áo đồng phục của nam sinh, phát sáng.

Hai người một trước một sau đi đến, cậu không nói gì, cô cũng im lặng.

Một lúc sau, nam sinh trước mặt đột nhiên quay lại, cô dừng gấp, suýt chút nữa đâm vào cậu.

“Sao, sao thế?” Cô ngẩng đầu.

Cậu cụp mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn xinh xắn của cô, vài giây sau đột nhiên nói: “Tớ với Trịnh Hi không phải quan hệ như cậu tưởng tượng.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Không ngờ cậu đột nhiên nói đến chuyện này…

Cậu kéo cô ngồi vào ghế đá, sau đó bắt đầu giải thích: “Thật ra hôm đến khu nhà của Trịnh Hi, lúc trước nhà tớ cũng ở đấy, nói cụ thể hơn thì là nhà tớ ở trên nhà cậu ấy một tầng.”

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, bảo sao hôm đó Du Hàn có phản ứng kỳ lạ như thế.

Du Hàn nói hồi học tiểu học làm bạn với Trịnh Hi, về sau mất liên lạc đủ loại việc xảy ra, vì lúc ấy đi rất vội nên hai người không để lại phương thức liên lạc. Thời điểm cấp ba gặp lại cô ấy, vì thời gian trôi qua quá lâu, cô ấy lại còn có danh hiệu "Mười tám thay đổi của nữ sinh", nên Du Hàn không nhận ra.

Mãi cho đến khi nghe thấy tên cô ấy, cậu mới mơ hồ nhớ lại. Nhưng lúc đó toàn những chuyện đau lòng, cậu cũng không muốn nhớ lại, nên không tìm Trịnh Hi nói chuyện, cậu còn cho rằng thời gian lâu như vậy, cậu thay đổi, đoán là cô ấy cũng thay đổi.

Bối Doanh Doanh nghe xong, cúi đầu, môi khẽ động, bối rối hồi lâu cũng không dám hỏi.

Cậu chú ý đến, tay vòng ra sau lưng cô, quay người về phía cô.

"Cậu muốn hỏi cái gì?"

"Không có…" Giọng nói cô nhỏ như muỗi kêu.

"Tớ…" Ngón tay cô nhẹ níu váy đồng phục, mãi mới lấy được dũng khí, nhẹ giọng hỏi: "Vậy cậu… thích cậu ấy sao?"

Cô vừa hỏi xong thì cũng hối hận.

Hỏi kiểu gì vậy! Người ta thích ai, cô có quyền gì mà hỏi.

Che mặt qwq.

Du Hàn nhìn cô đang nhìn thẳng về phía trước, cô gắng giữ bình tĩnh, nhưng mặt lại không ngừng đỏ lên, khóe môi không khỏi cong lên.

"Không phải đã nói rồi sao? Bọn tớ chỉ là bạn bè, tính cách tớ với cậu ấy không hợp, cho dù là trước kia hay bây giờ."

“Tớ không thích kiểu người như cậu ấy, tớ thích…” Cậu lại quay người về phía cô, giọng nói trầm thấp rơi vào tai cô: “Cô gái đáng yêu.”

Khoảng cách của hai người bỗng nhiên thu hẹp, mùi thơm mát lạnh trên người cậu lần nữa ngập tràn trong mũi cô, cô nghe được câu “Đáng yêu”, trong đầu trống rỗng.

“Ồ…” Cô phun ra một chữ, đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu nhìn cậu cười ngọt ngào:

“Đúng rồi, tớ nhớ lại, cậu nói không yêu sớm.”

“… Hả?”

“Hôm phát biểu dưới cờ, tác hại của việc yêu sớm trong học tập.” Cô nghiêng đầu nhỏ, nhanh chóng đáp.

Du Hàn: … …

Đúng là tự mang đá đập chân mình.

Chương 27

edit: Olwen

Du Hàn im lặng hai giây, đứng lên, ho hai tiếng: "Cậu ngồi ở đây, tớ đi mua nước." Bên ngoài nắng to, cậu không cho cô đi cùng.

"Được."

Cậu đang định đi lại xoay người lại, tay xoa đầu cô, cảnh cáo: "Không được đi chỗ khác."

Bối Doanh Doanh: "…"

Sau khi cậu đi, cô ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ, nghĩ lại nội dung cuộc nói chuyện của hai người, môi vô ý cong lên.

Không biết tại sao, nhưng… rất thích ở cạnh cậu ấy.

Cậu thực sự là bạn tốt của cô.

Một lúc sau, cô vẫn còn đang ngây ngốc thì nghe thấy có hai giọng nữ từ xa đang đến gần:

"Quỳ Quỳ, hôm nay tớ mời, cậu muốn uống gì?"

"Gì cũng được, vẫn là ở đây mát hơn…"

Ánh mắt Bối Doanh Doanh chuyển hướng, nhìn thấy Ti Quỳ và Liên Lâm nắm tay nhau đi từ con đường rợp bóng cây đến, xuất hiện

trong tầm nhìn của cô.

Hai chị em cũng nhìn thấy Bối Doanh Doanh đang ngồi, Liên Lâm nhíu mày: "Bối Doanh Doanh, sao cậu lại ở đây?"

Người này, vừa bắt đầu đã tỏ ra hùng hồn, đặt câu hỏi phủ đầu.

Bối Doanh Doanh nghe thấy câu này, trong lòng khó chịu nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, cô chớp mắt: "Có chuyện gì sao?"

"Giờ đang là giờ học, cậu đúng là biết chọn chỗ để trốn, giáo viên thể dục nói, ngoại trừ đi mua nước, những chuyện khác không được rời khỏi bãi tập." Liên Lâm trừng mắt nhìn cô.

"… Tớ ở đây đợi người."

Ti Quỳ trợn mắt, bắt đầu phát huy sở trường của mình — vô duyên vô cớ hắt nước bẩn: "Đợi ai? Tớ thấy cậu chính là lén lút làm gì ở đây thì có? Tớ sẽ nói với giáo viên thể dục, cậu không vào lớp… Chạy đến đây hẹn hò!"

Giọng nói sắc nhọn của cô ấy vừa rơi xuống, một nam sinh từ con đường rợp bóng cây xanh mát đi đến, mắt cậu lạnh lùng nhìn về phía cô ấy, giọng nói lạnh như băng.

"Đi, cậu đi nói với giáo viên, tôi với Doanh Doanh ở đây hẹn hò."

Hai chị em thấy Du Hàn đột nhiên xuất hiện trước mắt, sững người.

Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn cậu, không ngờ cậu đi nhanh thật.

Ti Quỳ líu lưỡi: "Du Hàn… Cậu, cậu sao lại ở đây…"

"Tôi ở đây cũng phải báo cáo cho cậu sao?" Du Hàn đến bên cạnh Bối Doanh Doanh, đưa cho cô chai sữa dâu, giọng lập tức nhẹ nhàng mấy phần: "Uống thử xem có thích hay không."

Ti Quỳ: "???!!!"

Du Hàn ngẩng đầu lần nữa nhìn Ti Quỳ: "Tôi phát hiện cậu nhiều chuyện thật đấy. Thích xen vào chuyện người khác như thế, hay là trực tiếp tham gia bộ phận giám sát của hội sinh viên đi. Hội chúng tôi chắc hẳn sẽ hoan nghênh cậu."

Ti Quỳ bị cậu nói đến đỏ cả mắt, quay đầu đang định rời đi thì nghe thấy cậu nói.

"Đợi tý."

Cô quay đầu, chỉ thấy nam sinh sờ đầu Bối Doanh Doanh, trầm giọng đặt câu hỏi: "Hai cậu muốn nói gì không?"

"…?"

Ti Quỳ khiếp sợ như chưa bao giờ khiếp sợ.

Bối Doanh Doanh khẽ lắc đầu, Du Hàn nói với Ti Quỳ: "Giờ cậu có thể đi, nhưng tôi cảnh cáo cậu, đừng có làm phiền bọn tôi nữa."

Ti Quỳ tức giận chạy đến con đường rợp bóng cây xanh mát, môi đỏ đã bị cắt đến không còn giọt máu, Liên Lâm lập tức chạy theo: "Quỳ Quỳ cậu đừng giận…"

"Cậu nhìn dáng vẻ Du Hàn bảo vệ Bối Doanh Doanh từng chút xem! Tớ từ lớp mười đã biết cậu ấy, cậu ấy đối xử với con gái như vậy khi nào!" Ti Quỳ tức giận như muốn bốc khói.

Liên Lâm bất đắc dĩ: "Ti Quỳ, cậu còn không nhìn ra Du Hàn có ý với Bối Doanh Doanh sao?"

Nhiều chuyện như vậy chỉ cần nhìn một chút, ngay cả đồ ngốc cũng biết, chỉ có Ti Quỳ vẫn đắm chìm trong bong bóng "Tôi rất ưu tú Du

Hàn nhất định sẽ thích tôi”.

Liên Lâm cũng không biết khuyên nhủ người bạn này như nào.

Ti Quỳ cắn môi, Liên Lâm lại kéo cánh tay của cô, mềm giọng khuyên bảo: “Chúng ta không cần tự ngược, Du Hàn căn bản không thích cậu, cậu cũng nhìn rõ hiện thực một chút…”

“Ừ, tớ biết, tớ biết!”

Ti Quỳ trực tiếp khóc…

–

Khi Bối Doanh Doanh đang chuẩn bị thi giữa kỳ thì cuộc thi biện luận cũng đang diễn ra sôi nổi. Sau chiến thắng đội không sợ, bọn họ cũng lần lượt PK với các đội khác.

“Xin chúc mừng đội chiến thắng lần này – đội NR!”

“Tôi xin thông báo đội NR chiến thắng đội Ánh Sáng với tỉ số 2:1!”

“Đội NR chỉ là một đội mới thành lập, trước đó cũng không có kinh nghiệm thi đấu nào, nhưng tôi rất ngạc nhiên trước màn thể hiện của nhóm NR ngày hôm nay.”

“Tôi vô cùng thích những màn thể hiện của nhóm NR, tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết.”

…

Cứ như vậy, NR cứ như một con hắc mã, lao thẳng vào vòng vây. Rất nhiều học sinh quan tâm đến cuộc thi đã trở thành fan của đội, lại thêm có giá trị nhan sắc của Du Hàn buff, có một số fan phát trực tiếp trên diễn đàn trường, có fan cổ vũ họ dưới khán đài.

Bình thường khi bốn người họ đang luyện tập, sẽ có mấy bạn học mang trà sữa và đồ ăn vặt cho.

Sau khi NR thi xong vòng sơ loại, tiến vào vòng loại trực tiếp, liên tiếp làm KO mấy đội là ứng cử viên cho giải quán quân năm nay, cuối cùng đi vào trận chung kết.

Mà đội ở vòng chung kết, chính là đội Elk Girls mà Bối Sơ Nhan tham gia, bốn nữ sinh trong nhóm được mệnh danh là "Tứ đại mỹ nữ trường Nhất Trung".

Mà đội trưởng của Elk Girls – Bối Sơ Nhan, cô chưa bao giờ nghĩ rằng cái đứa em không đáng nói đến trong lòng cô, người em không có tính uy hiếp nào, thế mà lại tiến vào trận chung kết!

Cô bất lực nhìn Bối Doanh Doanh như đang hack, mỗi một trận đều tiến bộ, ngày càng bình tĩnh thành thạo hơn.

Khi biết Bối Doanh Doanh thắng trận cuối cùng trước trận chung kết, cô tức đến nỗi mất ngủ hai ba ngày liền.

Nhưng có một ngày, giáo viên phụ trách cuộc thi biện luận bí mật tìm cô.

"Sơ Nhan, trận chung kết cuối tuần này, đội em nhất định phải thể hiện tốt một chút. Nói với em một bí mật, chúng tôi vẫn có hy vọng lớn hơn với đội các em. Các em đại diện cho trường đi tham gia thi tỉnh, có kinh nghiệm, năm ngoái thành tích cũng rất tốt, dù sao NR cũng chưa đủ chín chắn."

Mắt Bối Sơ Nhan sáng lên: "… Kết quả được quyết định trước ạ?"

Giáo viên lắc đầu: "Trận chung kết lần này, trường ta mời giáo viên trường khác đến làm giám khảo, kết quả thầy cô của trường không quyết định được. Nhưng mấy ngày này sẽ bảo mấy giáo viên chuyên nghiệp đến hướng dẫn mấy em, cơ hội thắng của các em sẽ cao hơn

nhiều.”

Bối Sơ Nhan dần nở nụ cười: “Em cảm ơn ạ, bọn em nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thầy cô.”

Vì thế nên mấy buổi tối tự học, bốn người đội Elk Girls bí mật nhận sự huấn luyện của giáo viên, mà chuyện này, vô tình bị Vương Thụ Trạch phát hiện.

Hôm đó Vương Thụ Trạch với mấy người bạn rủ nhau đi đá bóng, đi ngang qua khu phòng thí nghiệm, thấy đội Elk Girls đang luyện tập trong một phòng học trống, mà trong đó, còn có giáo viên của trường từng làm giám khảo cho bọn họ.

Vương Thụ Trạch buồn bực, sau đó đem chuyện này kể cho Viên Gia, Viên Gia cũng kinh ngạc: “Sao chúng ta không có giáo viên hướng dẫn? Không đúng.”

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu rõ, mới biết được sự thật.

Vương Thụ Trạch lòng đầy căm phẫn: “Dựa vào cái gì! Đây không phải là thiên vị sao! Sao lại có thể thiên vị bọn họ như thế chứ, thật sự cho rằng chúng ta không thắng được sao?”

Bối Doanh Doanh biết được việc này cũng rất bất lực, nhiều người bao gồm cả những đội đã thua bởi bọn họ đều cho rằng họ quá may mắn, cho dù có thắng cũng không thể đi đến cuối cùng.

Vương Thụ Trạch nói muốn đi tìm giáo viên nói cho ra nhẽ, bị Du Hàn cản lại: “Bây giờ mà đi thì cũng chả có ý nghĩa gì, thứ hai thi rồi.” Và bọn họ sẽ tìm đại một cái cớ cho qua loa có lệ.

Vương Thụ Trạch ngồi ở cửa cầu thang, hai tay ôm đầu, Bối Doanh Doanh với Du Hàn dựa vào tường, cũng rơi vào im lặng.

Không biết qua bao lâu, Viên Gia ở phía trước quay đầu nhìn bọn

họ:

"Tớ đưa các cậu đi gặp một người."

–

Chiều thứ bảy.

Phòng khách trang trí kiểu Trung Quốc cổ điển, mấy người bọn họ ngồi trên ghế sô pha màu đen, Vương Thụ Trạch nhìn người con trai trước mắt, chậm rãi đặt cốc trà xuống, vẻ mặt đờ đẫn: "Anh… Anh không phải cái người… Năm ngoái giành giải vô địch biện luận quốc gia Viên Thụ đấy chứ?"

Người rung trời chuyển đất ở cuộc thi biện luận trong nước, đoạn vô số giải quán quân, được mệnh danh là "Miệng vàng của giới biện luận", trở thành tấm gương của rất nhiều người – Viên Thụ?

Viên Thụ cười, mặt mày ôn hòa: "Ừ, anh là anh trai của tiểu Gia, đã nghe nó nói đến mấy đứa từ lâu."

Vương Thụ Trạch với hai người còn lại vẻ mặt khiếp sợ, vì bọn họ coi người này là đại thần, sẽ chỉ xuất hiện trong màn hình điện thoại, trở thành đối tượng phấn đấu theo đuổi, trước đó bọn họ còn thường xem video biện luận của Viên Thụ để học tập kinh nghiệm.

Viên Gia hơi mất tự nhiên: "Mấy cậu có cần như thế không…"

Vương Thụ Trạch vỗ vai cậu một cái: "Mày đúng là không biết xấu hổ sao giờ mới nói!" Bên cạnh có người boss hàng đầu như này, tài nguyên tốt như thế, may mà phát hiện đội Elk Girls có người giúp, nếu không chắc Viên Gia có chết cũng không nói!

Sắc mặt Viên Gia trở nên cứng ngắt, không biết trả lời như nào, Viên Thụ lên tiếng trước: "Thật ra mấy hôm nay anh mới có thời gian, nên mới về nhà ở mấy ngày."

“Anh Viên Thụ, em đã xem video của anh rồi, em rất hâm mộ anh, anh có thể ký tên cho em không…” Vương Thụ Trạch bật chế độ fanboy.

Viên Gia thấy dáng vẻ không có tiền đồ của cậu, vội vàng ngăn cản: “Anh, chúng ta nói chuyện chính được không?”

“Đúng đúng…”

Viên Thụ cười nhạt, vẫn dáng vẻ ôn hòa nho nhã: “Vậy cho anh xem lập luận và bài biện luận của mấy đứa được không?”

–

Năm người ngồi với nhau, trò chuyện bốn, năm tiếng. Viên Thụ không hổ là tay biện luận kỳ cựu trải qua hàng trăm cuộc biện luận, đưa ra rất nhiều vấn đề và đề xuất cho bọn họ, một buổi chiều này cũng bằng bọn họ luyện tập ba bốn ngày.

Chính là câu nói, nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm.

Gần tối, mẹ Viên Gia bảo ba người ở lại ăn cơm, nhưng bọn họ đều từ chối, dù sao cũng làm phiền bọn họ lâu rồi. Trước khi đi, Viên Gia nhận được điện thoại, rời đi nói chuyện, Viên Thụ liền đưa ba người ra cổng.

Viên Thụ đột nhiên nói: “Thật ra tiểu Gia không phải cố ý giấu giếm việc có quan hệ với anh, nó chỉ muốn có thể dựa vào nỗ lực của chính mình để thành công, nó muốn chứng minh gì đó với anh.” Viên Thụ bất đắc dĩ cười: “Nhưng trong lòng anh, tiểu Gia còn lợi hại hơn cả anh đây này.”

Lúc này ba người họ mới hiểu ra, nguyên nhân để Viên Gia tham gia thi biện luận.

Thật ra cậu ấy có một người anh xuất sắc như thế, nên muốn chứng minh thực lực của mình với người đó. Trong lòng cậu ấy ngưỡng mộ Viên Thụ, muốn không ngừng tiến gần tới anh ấy hơn.

–

Sau khi rời khỏi tàu điện ngầm, Bối Doanh Doanh với Du Hàn đi vào khu biệt thự, tâm trạng cô rất tốt, nhàn nhã ngắm nhìn phong cảnh, Du Hàn nhướng mày: "Có cảm giác bản thân giành được giải quán quân?"

Cô cong mi, mắt trong vắt: "Tớ có thể bí mật nói cho cậu biết, tớ đúng là có một chút cảm giác như vậy? Tớ cảm thấy mình rất có khả năng…"

Nam sinh sờ đầu cô: "Không đâu."

"Thật ra tớ cũng không biết kết quả sẽ như nào." Cô than nhẹ một tiếng.

Thật ra cô không nghĩ đến, thật sự có một ngày cô với Bối Sơ Nhan đứng thi đấu trên cùng một khán đài, nếu là trước đây, cô lấy đâu ra dũng khí.

Nhưng, trước đó nghĩ đến Bối Sơ Nhan, cô sẽ sợ. Bây giờ, cô lại có cảm giác tràn đầy nhiệt huyết.

Cô vừa mong chờ lại vừa lo lắng.

"Không có chuyện gì đâu, dù thế nào, so với một tháng trước thì cậu cũng đã giỏi hơn rất nhiều rồi."

Bọn họ về đến nhà, ở cửa đôi giày, Viên Man Hà đi đến, thấy hai người cùng nhau trở về, biểu cảm không có gì khác thường: "Đúng lúc chuẩn bị ăn tối."

Viên Man Hà biết giờ bọn họ đang chung một nhóm.

"Tiểu Hàn, hôm nay ngồi ăn cơm cùng chúng ta đi? Dì nấu canh gà, bồi bổ cho ba đứa."

"Cảm ơn dì ạ, không cần đâu ạ." Du Hàn từ chối.

Bối Sơ Nhan từ trên tầng đi xuống, thấy hai người, mắt như bị kim châm, bước đến kéo tay mẹ, nhìn Du Hàn cười nói:

"Quên đi mẹ, người giúp việc ngồi cùng bàn cơm với chúng ta, không tốt lắm đâu?"

Bối Sơ Nhan cắn răng nói hai chữ "người giúp việc".

Bối Doanh Doanh nhíu mày, ngọn lửa phẫn nộ bùng cháy, cảm giác so với việc Bối Sơ Nhan mỉa mai mình còn khó chịu hơn.

Cô muốn lên tiếng nói thay Du Hàn, nam sinh lại nhanh hơn một bước: "Cảm ơn dì, con hơi mệt, con về phòng nghỉ trước ạ."

"Cũng được…"

Du Hàn rời đi, Bối Sơ Nhan vênh mặt nhìn Bối Doanh Doanh, kéo mẹ đi vào bếp.

Bối Sơ Nhan ngồi xuống bàn ăn, Bối Doanh Doanh đến chỗ Viên Man Hà: "Mẹ… Con có thể bê một bát canh gà cho Du Hàn không?"

Bà sửng sốt một chút, cười gật đầu: "Được, để mẹ múc một bát." Bà thấy con gái nhỏ của mình đúng là tiểu thiên sứ hiền lành tốt bụng, múc canh gà xong, bà không nhịn nổi chuyển chủ đề: "Gần đây con với Du Hàn ở chung rất tốt?"

Mặt cô đỏ lên, vội vàng phủ nhận: "Bọn con là bạn học…"

Viên Man Hà cười: "Mẹ biết, như vậy cũng tốt."

Cô quay người muốn đi, dừng lại, quay đầu, nghiêm túc nói: "Mẹ, thật ra Du Hàn rất tốt, ở trường cũng hay giúp đỡ con, hơn nữa thành tích cũng rất tốt, cậu ấy không phải loại người như mẹ nghĩ đâu…"

Một thiếu niên ưu tú như thể, cô không muốn ai nói xấu cậu.

"Ừ, mẹ biết mấy đứa đều rất ngoan."

Bối Doanh Doanh bê canh gà, đi đến phòng khách, Bối Sơ Nhan nhìn thấy, lập tức đứng lên, đuổi theo ngăn cô lại, hạ giọng: "Bối Doanh Doanh, mày có ý gì? Cho Du Hàn uống?"

Cô vốn rất giận chị gái, lúc này thái độ cũng lạnh nhạt mấy phần: "Không cho ngồi cùng bàn, bát canh cũng không cho được sao?"

Bối Sơ Nhan tức giận cười: "Thảo nào Du Hàn thích nói chuyện với mày, hóa ra là do mày lấy lòng nó?"

"Liên quan đến chị à?"

"Mày! … Tao không cho phép!" Bối Sơ Nhan đột nhiên mất lý trí, đi đến cầm lấy bát canh, ai ngờ động tác quá lớn, canh gà nóng hổi lập tức bắn tung tóe lên tay Bối Sơ Nhan, cô hét lên vì đau, thu hút sự chú ý của Viên Man Hà.

"Hai đưa ồn ào cái gì?" Viên Man Hà vội vàng chạy đến.

Bối Sơ Nhan che tay bị bỏng, đang định mở miệng úp nồi, nhưng mắt của em gái đã đỏ hoe, ngẩng đầu nhìn mẹ, âm thanh nhẹ nhàng lộ ra vẻ ủy khuất: "Con muốn đưa canh cho Du Hàn, nhưng chị không cho, còn cướp canh của con…"

Viên Man Hà nhíu mày: "Nhan Nhan, em gái con nói thật à?"

“Con…” Bối Sơ Nhan chột dạ không biết giải thích như nào, người mẹ từ trước đến nay luôn ôn nhu lại giận tái mặt: “Vừa nãy con nói lời khó nghe như thế trước mặt Du Hàn, mẹ đã không nói gì, mẹ đã dạy con từ nhỏ, người giúp việc cũng là người, không được xem thường, con không được học phải tôn trọng à? Giờ còn muốn cướp canh là có ý gì?”

Bối Sơ Nhan kinh sợ: “Mẹ…” Lớn như này, mẹ rất ít khi tức giận với cô!

Nhưng thái độ của mẹ cứng rắn: “Bối Sơ Nhan, con biết sai chưa?”

Chương 28

edit: Olwen

Bối Sơ Nhan cúi đầu, hàng vạn bất mãn trong lòng chỉ có thể ép xuống, không dám phản bác "… Biết ạ."

"Đi ăn cơm." Mẹ lạnh giọng nói.

Bối Sơ Nhan ngẩng đầu nhìn Bối Doanh Doanh, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng chỉ có thể quay người đi vào phòng ăn.

Viên Man Hà không ngờ rằng, trong cùng một vấn đề hai đứa con gái của mình lại có cách ứng xử khác nhau như vậy, bà sờ đầu Bối Doanh Doanh: "Được rồi, mang đi đi."

"Vâng ạ."

Cô đến trước cửa phòng Du Hàn, gõ hai cái, nam sinh mở cửa.

Cô cong môi: "Này, cậu uống đi, hôm nay cậu cũng vất vả, nhanh uống đi."

Vừa rồi cãi nhau ở phòng khách, Du Hàn cũng mang máng nghe được tiếng nói chuyện, giờ nhìn mắt cô vẫn hơi đỏ, cậu cau mày, bê bát canh sau đó kéo cô vào phòng.

Cậu ép cô trước cửa, nhìn cô, khàn giọng hỏi: "Ai bắt nạt cậu?"

Cô sửng sốt một chút, sau đó cười với cậu: "Không có…"

Nam sinh đột nhiên nắm chặt tay cô, đáy mắt trầm xuống: "Là chị ta làm?" Mu bàn tay trắng nõn của cô vì canh gà đổ mà lấm tấm đỏ, nhìn cực kỳ chướng mắt.

"Tớ muốn bê cho cậu bát canh nhưng Bối Sơ Nhan không cho, nhưng mẹ cũng mắng chị ấy rồi. Lần này mẹ đứng về phía tớ. Không sao, không đau."

Cô không muốn cậu lo lắng mà bày ra khuôn mặt tươi cười, nhìn càng khiến người ta đau lòng, cậu kéo cô vào trong, đặt bát canh lên bàn sau đó đưa cô vào phòng vệ sinh.

Vẻ mặt cô mờ mịt, thấy cậu mở vòi nước, đưa tay của cô xuống dưới vòi nước rửa.

"Thực sự không sao đâu…" Cô khẽ nói.

Cậu không quan tâm, mạnh mẽ kiên trì với lựa chọn của mình.

Mắt cô không nhịn được rơi vào bàn tay thon dài của cậu, rõ ràng là nước lạnh, nhưng chỗ bị cậu cầm, không ngừng nóng lên, hai má đỏ bừng.

Xối nước lạnh xong, cậu mới buông tay cô ra, sau đó ôn nhu dặn dò: "Nếu như vẫn còn thấy đau thì phải bôi thuốc mỡ, phòng tớ không có."

Cô ngoan ngoãn gật đầu: "Cảm ơn cậu, Du Hàn ~"

Cậu nhìn cô, yết hầu khẽ lăn, đôi mắt đen dâng trào cảm xúc mãnh liệt, cô nghi ngờ ngước mắt lên nhìn cậu không nói chuyện, đột nhiên gáy bị ôm lấy, cô thuận thế bị cậu ôm vào ngực.

Đầu cô dán vào ngực của cậu, con ngươi phóng đại, đầu trống rỗng.

Sao đột nhiên cậu ôm cô…?

Yên tĩnh mấy giây, trên đầu cuối cùng cũng truyền đến giọng nói kiềm chế của cậu: "Đồ ngốc."

Vừa rồi cậu bị Bối Sơ Nhan làm nhục, cô còn tức giận hơn cậu, lại còn nhất định phải đưa canh gà cho cậu.

Cô bị giọng nói trầm thấp của cậu làm đỏ mặt, mềm giọng phản bác: "Tớ không ngốc…"

Cậu buông cô ra, cười nhạt: "Được, không ngốc."

"Tớ phải đi ăn tối."

"Ừm."

Cô nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng, lúc đi đến phòng khách, phát hiện Bối Hồng cũng đã về.

Bối Sơ Nhan đứng trước mặt Bối Hồng, khóc nhưng vẫn rất xinh đẹp, giống như bị bao nhiêu ủy khuất, Bối Hồng an ủi: "Được rồi, biết sai là được rồi, mẹ con sẽ không giận con đâu."

Con gái rơi nước mắt, bố sẽ đau lòng. Huống chi là con gái từ trước đến nay đều nghe lời hiểu chuyện Bối Sơ Nhan.

Bối Doanh Doanh nhắm mắt, ngoan ngoãn gọi một tiếng "Bố", Bối Sơ Nhan quay đầu nhìn cô, sau đó bước đến "Doanh Doanh xin lỗi, vừa rồi chị không nên làm chuyện như vậy, em có thể tha thứ cho chị không?".

Ánh mắt Bối Doanh Doanh rơi trên người cô, nhìn mãi đến khi cô thấy chột dạ, mới nở một nụ cười xinh đẹp.

"Không sao, lần sau chị đừng như vậy là được, dễ bị bỏng đấy."

Bối Hồng lên tiếng: "Ngồi ăn cơm đi."

Trên bàn cơm, biểu hiện Bối Sơ Nhan vô cùng ngoan ngoãn, vừa gắp thức ăn vừa làm nũng, rất nhanh đã dỗ được Viên Man Hà, Viên Man Hà hỏi: "Có phải thứ hai tuần sau hai con thi không?"

Bối Sơ Nhan sửng sốt một chút, gật đầu, mẹ liền cười nói: "Không ngờ Bối Doanh Doanh lợi hại như vậy, lần này vậy mà được vào chung kết."

Thật ra lần này khiến người ta sốc nhất vẫn là Bối Doanh Doanh, hai bố mẹ đều không nghĩ đề con gái nhỏ bình thường không thích nói chuyện, vậy mà thi biện luận lại tốt như thế.

"Đúng thế, Doanh Doanh rất lợi hại, thật ra trong lòng con cảm thấy rất phức tạp khi thi cùng em ấy, luôn cảm thấy sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn con." Bối Sơ Nhan nhíu mày.

Bối Doanh Doanh cười ngọt ngào nhìn cô: "Không có gì đâu, em chỉ thi chơi chơi thôi, chị là tuyệt nhất, em lấy giải á quân là được rồi."

Nụ cười trên mặt Bối Sơ Nhan cứng lại.

Bối Hồng nói: "Doanh Doanh đã tiến bộ hơn nhiều rồi, bố mẹ thấy mấy con như này là vui rồi, ai giành giải quán quân không quan trọng."

"… Vâng ạ." Bối Sơ Nhan không nói nữa.

–

Ăn tối xong, dì Du gọt hoa quả ở trong bếp, Bối Sơ Nhan bê một đĩa đến sân sau đưa cho bố mẹ.

Nhưng mà lúc cô đến gần, cô nghe thấy Bối Hồng với Viên Man Hà

đang nói chuyện.

"Này ông xã, anh có thấy dạo này Doanh Doanh thay đổi rất nhiều không. Thật ra hai đứa con gái của chúng ta đứa nào cũng giỏi, từ lúc tai Doanh Doanh gặp chuyện không may, tính tình cũng thay đổi, bây giờ thì rất tốt."

Bối Hồng bật cười một cách hiếm hoi: "Doanh Doanh rất giống em hồi nhỏ, đáng yêu lại dịu dàng ít nói."

"Xem là ai sinh nó ra chứ…"

Bối Sơ Nhan nghe thấy, ngón tay cầm đĩa hoa quả trắng bạch. Gần đây, Bối Doanh Doanh ngày càng được bố mẹ yêu mến, ngay cả người bình thường hở tý là trách móc – Bối Hồng, cũng ngày càng dịu dàng với Bối Doanh Doanh, thậm chí còn cưng chiều hơn cả cô.

Đáy mắt Bối Sơ Nhan dần trầm xuống.

Cô đi ra ngoài, bê hoa quả đến, cười nói: "Bố mẹ, chiều mai hai người phải nhớ đến trường con xem bọn con thi đấu đấy, hai người đến con mới phát huy tốt hơn."

Bối Hồng vui vẻ: "Được, chiều mai bố sẽ cố gắng thu xếp."

Về đến phòng, Bối Sơ Nhan ngồi trên ghế sô pha, lấy điện thoại ra, mở diễn đàn của trường, nổi bật ở trang chủ, một bài đăng hót hòn họt — — "Đội NR cố lên đặt gạch hóng" rực rỡ đập vào mắt.

Số người đặt gạch đủ để xây nhà cao tầng, cũng có người đặt gạch cho đội Elk Girls của cô, nhưng vì nam sinh lướt diễn đàn tương đối ít, nên không nóng như NR.

Nhấn vào bài đăng về đội NR, tất cả mọi người đều đang hò reo cổ vũ, tâng bốc không ngừng, Bối Sơ Nhan vốn cho là mọi người đều quan tâm nhan sắc của Du Hàn, không nghĩ rằng người được tâng

bốc nhiều nhất lại là Bối Doanh Doanh —

[Tiên nữ Bối Doanh Doanh này từ đâu rơi xuống! Tôi là nữ mà nhìn còn muốn đắm chìm!]

[Doanh Bảo thật sự rất rất đáng yêu, cái nhan sắc này không ai ở trường Nhất Trung đánh bại được.]

[A a a thứ hai lại có thể nhìn thấy Doanh Bảo rồi, a a a đáng yêu quá đi, tôi muốn bóp bóp mặt của cô ấy.]

[Không biết có bạn trai chưa, tôi cảm thấy tôi có khả năng.]

[Vị lầu trên kia tính táo lại đi, Doanh Doanh là của tôi.]

Bối Sơ Nhan tức giận vứt điện thoại trên ghế sô pha, ngọn lửa ghen tuông trong lòng cô lần nữa bùng cháy.

Trước khi tai Bối Doanh Doanh bị thương, cô đã rất ghen tị với em gái của mình, vì em gái của cô đáng yêu khiến người khác yêu thích, rất nhiều người thường ở trước mặt cô hỏi cô: "Con cảm thấy em gái xinh đẹp hay là con xinh đẹp?"

Có người sẽ nói đùa là em gái cô dễ thương hơn cô, Bối Sơ Nhan nghe đi nghe lại, sự cân bằng trong lòng bị phá vỡ.

Bối Sơ Nhan nghĩ đến cuộc thi vào thứ hai, hận không thể đến nhanh một chút, hung hăng ở trước mặt mọi người đánh bại nó, nhưng mặt khác, cô lại có chút lo lắng, nếu như Bối Doanh Doanh thắng…

Không được, cô tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra.

Bối Sơ Nhan rơi vào trầm từ, một lúc sau, cô đột nhiên đứng lên, đi xuống tầng, nói với tài xế lái xe:

“Chú Vương, chú đưa con đến hiệu thuốc với, con cần mua ít đồ.”

–

Sáng thứ hai.

Viên Man Hà tự xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho hai con gái, thấy Bối Sơ Nhan đi xuống.

“Nhan Nhan dậy sớm vậy.”

Bối Sơ Nhan cười, đi đến phía sau ôm lấy lưng bà, nũng nịu với mẹ: “Đây không phải là hôm nay thi đấu, con hơi lo lắng sao, đúng rồi sáng nay ăn gì ạ?”

“Đã làm cho hai con sandwich với salad.”

“Cảm ơn mẹ.” cô nhìn mấy cốc sữa “Mẹ, con mang sữa ra bàn nhé.”

“Ừ.”

Viên Man Hà rán trứng xong, bê ra phòng ăn, thấy Bối Sơ Nhan đứng trước bàn, tay cầm thìa, Viên Man Hà thuận miệng hỏi: “Con làm gì đấy?”

Bối Sơ Nhan sửng sốt một chút, lập tức ngừng động tác trên tay “Không có gì ạ, con đang thêm đường, Doanh Doanh không phải thích uống sữa ngọt sao…”

“Mẹ cho thêm rồi.”

“A, vậy…”

“Con đi gọi bố con xuống ăn sáng, cũng không biết bố con đang làm gì mà chưa chuẩn bị xong.”

Bối Sơ Nhan xoay người lên tầng, lúc này Bối Doanh Doanh cũng từ trên tầng đi xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau, Bối Sơ Nhan hơi cong môi, không nói gì.

Bối Doanh Doanh đến phòng ăn, mẹ cô bảo cô ngồi xuống mau ăn sáng.

Cô gái đột nhiên đề cập một chuyện: "Mẹ, sáng nay lúc hơn bốn giờ… Hình như có người đến phòng con."

"Đến phòng con?"

Cô nhớ lại chuyện xảy ra sáng nay, lúc sáng cô đang ngủ thì mơ hồ nghe thấy một loạt tiếng động, cô mơ màng mở mắt ra thì thấy cửa phòng bị đóng lại, cô không biết là ai, không biết là người đó tiến vào không thành công hay đã thành công tiến vào rồi đi ra.

Sau đó, cô hỏi vài người giúp việc ở ban công trên tầng, bọn họ đều bảo là không.

Viên Man Hà nói sáng nay mình không đến, Bối Hồng càng không có khả năng, chỉ còn một người.

Nhưng mẹ cô lại phủ định: "Không thể nào là chị con được, chị con đến phòng con sớm như vậy làm gì? Ngốc quá, mẹ nghĩ là con nằm mơ đấy."

Nhưng Bối Doanh Doanh chắc chắn đó không phải mơ. Nhưng mẹ đã nói thế này, cô nhíu mày, không phản bác nữa.

Cô cầm cốc sữa trên bàn, ngửa đầu uống hết nửa cốc, không nhịn được nói: "Mẹ, sữa này ngọt quá QAQ."

"Ngọt quá? À, sáng nay chị con lại cho thêm ít đường. Con để xuống, uống cốc của mẹ này."

Cô nhận cốc của mẹ, một lúc sau Bối Sơ Nhan cũng xuống tầng, nói là cô phải đi học trước vì sáng nay cô phải trực nhật. Thế là Viên Man Hà bảo tài xế đưa Bối Sơ Nhan đi trước.

Xong xuôi Viên Man Hà cũng ngồi xuống ăn sáng, thêm một ít sữa vào cốc mà cô con gái nhỏ vừa uống, rồi tự mình uống hết.

Ăn sáng xong, Bối Doanh Doanh chạy lên tầng, cầm cặp sách xuống, đang bước đi, đột nhiên cảm thấy bụng hơi khó chịu…

"Doanh Doanh, nhanh lên con không muộn bây giờ." Mẹ cô đang thúc giục.

Cô nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh, Viên Man Hà nhìn cô ôm bụng đi ra, hỏi: "Sao thế con?"

"Đau bụng ạ…"

"Đang yên đang lành sao lại đau bụng?"

Bối Doanh Doanh cau mày, trán toát mồ hôi, khuôn mặt nhỏ không còn giọt máu, mẹ cô thấy vậy đỡ cô ngồi trên ghế sô pha. Một lúc sau, cô lại vội vàng chạy đến phòng vệ sinh, mẹ cô kịp nhận ra là cô bị tiêu chảy.

Bà gọi cho giáo viên xin nghỉ phép, đưa con gái nhỏ lên phòng nghỉ ngơi. Nhưng mẹ cô cũng cảm thấy mình hơi khó chịu.

Quả nhiên, bà cũng tiêu chảy.

Bà hoài nghi có phải bữa sáng sáng nay có vấn đề hay không, gọi điện cho Bối Hồng, Bối Hồng bảo ông vẫn bình thường.

Không ngờ triệu chứng của Viên Man Hà còn nghiêm trọng hơn Bối Doanh Doanh, uống thuốc xong cũng không thấy tốt lên, Bối Hồng biết việc này, bảo tài xế đưa bà đến bệnh viện, ông vội vàng đến

ngay sau đó.

Bối Doanh Doanh không muốn đến bệnh viện, nên nằm ở trên giường, được Du Linh chăm sóc ở nhà.

Một lúc sau, chuông điện thoại vang lên, cô lấy ở đầu giường nhìn, là Du Hàn.

Cô lên tiếng, giọng nói còn hơi nhẹ: "Du Hàn —"

Đầu kia nam sinh đợi kết thúc tiết đọc cũng không thấy bóng dáng cô đâu, không nhịn được gọi điện, cậu nghe vậy, nhíu mày "Cậu sao đấy?"

Cô giải thích nguyên nhân xong, cậu nghe xong, trong lòng nghi ngờ "Sao cậu với dì lại đau bụng? Sáng nay hai người có ăn cái gì cùng nhau không?"

Cô cẩn thận nhớ lại, nhắc đến cốc sữa quá ngọt, nhưng không biết có phải do sữa hay không. Du Hàn nghe xong thấy kỳ lạ, nhưng không có chứng cứ thuyết phục, cũng không tiện đưa ra phán đoán.

Cô hít mũi một cái, trong lòng rối như tơ vò: "Nhưng chiều nay tớ thi, hiện tại tớ…"

"Đừng vội, giờ cậu cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, buổi chiều mới thi biện luận, hoàn toàn có thời gian, nhé?" Cậu nhẹ nhàng an ủi.

"… Được rồi."

Mà lúc đó, một nữ sinh xinh đẹp xuất hiện ở cửa lớp 11-3, cô nhìn vào trong lớp giống như đang tìm gì đó, mấy nam sinh trong lớp nhìn thấy thì rất kích động: "Đây không phải là hoa khôi Bối của trường sao?"

"Hôm nay hoa khôi sao lại đến cửa lớp chúng ta, mẹ nó tao muốn đi

bắt chuyện!”

Mấy nam sinh xô xô đẩy đẩy, cuối cùng cũng có nam sinh ra ngoài, mặt đỏ lên vẻ mặt chật vật: “Đàn… Đàn chị Bối, chị muốn tìm ai ạ?”

Bối Sơ Nhan nở một nụ cười ngọt ngào nói: “Xin hỏi một chút, Bối Doanh Doanh lớp các cậu có ở đây không?”

Tại sao, sao lại tìm nữ sinh?

Nam sinh quay đầu nhìn một cái, lắc đầu: “Hình như cậu ấy không đến.”

Bối Sơ Nhan mỉm cười: “Được rồi, không sao, tạm biệt ~”

Cô quay người, để lại cho đám nam sinh bóng lưng mơ mộng. Mà trước mặt cô là một nụ cười lạnh và khóe miệng nhếch lên.

Không đến là được rồi.

Lượng thuốc xổ kia, đủ để em gái cô khó chịu cả ngày.

–

Bối Doanh Doanh ngủ cả buổi sáng, gần trưa mới tỉnh, cảm giác khó chịu trong người đã đỡ, cô cầm điện thoại, một đống tin nhắn nhảy ra từ nhóm “NR số một thế giới”.

Vương Thụ Trạch: [Doanh Doanh, nghe nói cậu bị đau bụng, cậu không sao chứ?]

Viên Gia: [Đúng thế, có nghiêm trọng không, khám chưa? Buổi chiều thi đấu cậu đến được không?]

Vương Thụ Trạch: [Nếu cậu không thể đến cuộc thi buổi chiều có nghĩa là… [che mặt]]

Bối Doanh Doanh lập tức trả lời: [Tớ sẽ đến, tớ đỡ nhiều rồi!]

Vương Thụ Trạch: [Mẹ kiếp Doanh Doanh cậu quá kiên cường, đến lúc ăn mừng sẽ cho cậu hẳn ba cái đùi gà lớn.]

Viên Gia: [Đỡ là được rồi, dọa chết bọn tôi rồi.]

Du Hàn: [Ăn cơm chưa? Đừng ăn đồ ăn quá cứng, ăn chút đồ ăn lỏng.]

Cô cười: [Lập tức xuống tầng ăn cơm.]

Vương Thụ Trạch: [Anh Hàn thật biết cách quan tâm người khác [cười xấu xa]]

Cô đỏ mặt, vội vàng rời khỏi Wechat, cô đi xuống tầng, thấy phòng bếp đang bận rộn, Bối Hồng với Viên Man Hà đang ngồi trên ghế sô pha, hai người trầm mặt không biết đang nói chuyện gì, lúc thấy Bối Doanh Doanh thì lập tức ngừng lại.

"Doanh Doanh đỡ hơn chút nào chưa?"

Cô gật đầu, ngồi cạnh mẹ: "Mẹ, mẹ thì sao?"

Viên Man Hà cong môi: "Ổn, truyền dịch xong thì không sao.". Bà xoa đầu con gái "Chiều còn muốn thi biện luận không?"

"Có ạ."

Bối Hồng nhẹ nhàng nói: "Buổi chiều bố mẹ đi cùng con."

Cô nghe vậy, sửng sốt một chút, ngoan ngoãn gật đầu, Viên Man Hà nhìn khuôn mặt đơn thuần của con gái mà lòng đau nhói, sau khi con gái đi vào phòng ăn, Bối Hồng nắm chặt tay vợ: "Được rồi, trước hết đừng nói đến việc kia, tránh ảnh hưởng đến Doanh Doanh."

Viên Man Hà cố nén những giọt nước mắt chua xót: "Ừ… Em biết."

Vẻ mặt Bối Hồng bình tĩnh, đỡ bà dậy: "Đi thôi, chúng ta ăn cơm trước."

–

Cuộc chung kết cuộc thi biện luận buổi chiều dự kiến sẽ được tổ chức tại hội trường lớn nhất trên tầng cao nhất của tòa nhà tổng hợp, bộ phận công tác của Hội học sinh đã đến trước sắp xếp, trông rất hoành tráng và long trọng.

Thời gian thi đấu dự kiến vào tiết thứ tư của buổi chiều, sau khi hết tiết thứ ba, rất nhiều học sinh vội vàng chạy vào chiếm chỗ, ai ai cũng mong chờ.

Lúc này, bốn nữ sinh đội Elk Girls ngồi ở hàng đầu của hội trường, họ đang tiến hành lần thảo luận cuối cùng, Bối Sơ Nhan liếc mắt nhìn, thấy ba nam sinh bước vào từ cửa hội trường.

Du Hàn, Viên Gia, Vương Thụ Trạch.

Hôm nay ba người đều ăn mặc chỉn chu, làm cho giá trị nhan sắc càng tăng cao. Đặc biệt là Du Hàn, khuôn mặt tuấn lãng, lông mày nhẹ, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều khiến mấy fangirl ngồi hàng ghế sau phát cuồng.

Chỉ là rất nhanh mọi người đã phát hiện ra vấn đề — Sao Bối Doanh Doanh không đến?

Bối Sơ Nhan cũng nhận ra, cong môi cười, xem ra bọn họ cũng không tìm người dự bị.

Cách thời gian bắt đầu thi ngày càng gần, đợi mãi mà Bối Doanh Doanh chưa đến làm Vương Thụ Trạch với Viên Gia gia tăng tần suất

nhìn đồng hồ, ngày càng lo lắng. Gọi mấy cuộc nhưng không có ai trả lời.

"Không phải Doanh Doanh nói cậu ấy sẽ đến sao? Mười phút nữa sẽ bắt đầu…"

Sắc mặt Du Hàn không thay đổi, nhàn nhạt lên tiếng: "Đừng nóng vội, sẽ đến."

Cậu tin tưởng cô.

Lúc này, Bối Sơ Nhan cùng mấy thành viên cầm cốc nước đứng lên, đi qua trước bàn ba người họ, có nữ sinh lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Thành viên còn lại của mấy cậu đâu?"

Bọn họ chưa kịp trả lời, nữ sinh đã cười: "Không phải sợ quá nên không đến đấy chứ?"

Mấy nữ sinh còn lại cũng cười theo, đột nhiên phía sau hội trường vang lên một trận ồn ào, bọn Du Hàn quay đầu, mấy người Bối Sơ Nhan cũng ngước mắt nhìn sang —

Hình ảnh Bối Doanh Doanh xinh đẹp đập vào mắt bọn họ.

Cô mặc một bộ lễ phục xinh đẹp, mái tóc đen buộc lên, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại, đôi mắt một mí, chân mày thanh tú, sống mũi cao thẳng, môi tô một lớp son nhẹ, các đường nét tiêu chuẩn hoàn mỹ kết hợp hết trên khuôn mặt.

Đẹp không gì sánh bằng.

Những nam, nữ sinh cổ vũ đội NR khi nhìn thấy cô, không thể kiềm chế được sự phấn khích: [A a a là Doanh Bảo! Cuối cùng cô ấy cũng đến rồi!]

[Cô ấy đẹp vãi, chụp tiên nữ, người thật còn đẹp hơn trong ảnh!]

[Ban đầu tôi cổ vũ đội Elk Girls, nhưng nhan sắc này của Bối Doanh Doanh làm tôi muốn trèo tường…]

Mà lúc này nụ cười trên mặt Bối Sơ Nhan cũng dần cứng đờ, cô khó có thể tin: Sao Bối Doanh Doanh có thể đến đây?

Chương 29

Bối Sơ Nhan không bao giờ nghĩ rằng kế hoạch cô cho là hoàn hảo sẽ bị phá vỡ, chỉ thấy Bối Doanh Doanh từng bước đi đến chỗ bọn họ, lòng của cô dần lặng xuống.

Có rất nhiều học sinh thích Bối Doanh Doanh, vui vẻ kích động vẫy tay với cô, Bối Doanh Doanh sững sờ một chút, cong môi cười vẫy tay lại với bọn họ.

Từ bé đến lớn, cô luôn khép kín bản thân tại một nơi hẻo lánh không người, cảm giác tồn tại cực thấp, cô cho rằng tất cả mọi người đều ghét cô, ai ngờ lúc cô đột phá bản thân trở nên cởi mở, có thể thu hút nhiều ánh mắt của mọi người như thế.

Cô đến gần thành viên trong nhóm mình, Vương Thụ Trạch thấy cô, suýt nữa thì vui đến phát khóc: "Doanh Doanh, cậu đến rồi, bọn tớ cứ cho là cậu không đến được…"

Viên Gia vung tay một cái: "Cậu con mẹ nó có biết nói chuyện không đấy."

"Phỉ phui cái miệng…"

Cô mỉm cười, đưa mắt bắt gặp ánh mắt nặng nề của Du Hàn, vẻ mặt cô hơi xấu hổ, khóe môi cong lên: "Xin lỗi vì để mấy cậu chờ lâu, vừa rồi trên đường hơi kẹt xe."

Du Hàn nhẹ nhàng nói: "Đến là được rồi."

Mắt Bối Doanh Doanh dời sang đội Elk Girls bên cạnh, đụng phải ánh mắt của Bối Sơ Nhan, cô thì vè mặt không thay đổi, người kia thì lập tức chột dạ dời ánh mắt.

Thời khắc này khí thế của Vương Thụ Trạch lập tức bốc cao, mỉa mai nói: "Tôi thấy bây giờ làm cho một số người thất vọng rồi, nếu có thời gian rảnh không bằng quay về đọc bài biện luận của mình cho tốt đi, dù sao mấy người cũng không còn nhiều thời gian lắm."

Mấy nữ sinh đội Elk Girls bị chọc tức mà bật cười: "Tôi thấy mấy người mới là không còn nhiều thời gian đấy, hãy trân trọng cơ hội cuối cùng được đứng biện luận trong năm nay đi."

Mấy nữ sinh quay đầu rời đi, Bối Sơ Nhan lại nghe được tiếng ai gọi cô ở phía sau.

Quay đầu lại thì là Bối Doanh Doanh.

"… Có chuyện gì sao?"

Bối Doanh Doanh đến gần cô, bỗng cười một tiếng, ánh mắt chuyển xuống phía dưới họi trường: "Chị nhìn xem ai đến?"

Bối Sơ Nhan thuận theo ánh mắt của cô quay đầu nhìn thì thấy chỗ ngồi gần cửa cuối hội trường — —

Bối Hồng với Viên Man Hà đang ngồi.

Vốn hôm qua cô rất mong chờ bọn họ đến, nhưng giờ phút này trong lòng không hiểu sao bỗng thấy ớn lạnh, khiến cô cảm thấy khó chịu.

"Bố mẹ đến xem chúng ta thi đấu, chúng ta đều phải thể hiện thật tốt, đúng không?" Bối Doanh Doanh nói.

Bối Sơ Nhan nhếch miệng, cố làm như rất tự tin "… Vậy chắc chắn

rồi, bố mẹ đến đây là để nhìn thấy tao giành giải quán quân.”

Bối Sơ Nhan lại quay người, ai ngờ sau lưng lại vang lên giọng nói —

“Sữa sáng nay, chị cho hơi nhiều đường.”

Nghe thấy vậy, con người Bối Sơ Nhan dần phóng đại, đầu như bị giật một cái, cả người đông cứng tại chỗ.

Cô dường như dừng lại hai giây, quay người lại, ánh mắt có chút né tránh.

“Mày, mày đang nói gì?”

Bối Doanh Doanh khẽ cau mày: “Chị sao có thể không hiểu em đang nói gì.”

Chẳng lẽ Bối Doanh Doanh đã phát hiện…

Nếu như Bối Doanh Doanh đã phát hiện, vậy có phải Bối Hồng với Viên Man Hà cũng…

Cô ngừng lại, và câu tiếp là: “Chờ thi xong, chị sẽ biết.”

Lúc Bối Sơ Nhan trở về chỗ ngồi, cơ thể khẽ run, lòng bàn tay ra rất nhiều mồ hôi, đồng đội gọi mấy lần cô đều không phản ứng.

“Nhan Nhan, cậu thất thần gì đấy?”

“Hả…” Bối Sơ Nhan bối rối lấy lại tinh thần, đồng đội trêu chọc cô: “Đừng lo lắng quá làm gì, chúng ta chỉ thi với bốn con gà thôi mà.”

Lúc này chuông vang lên khắp hội trường, thông báo cuộc thi chuẩn bị bắt đầu.

Bối Doanh Doanh hít sâu một hơi, trong lòng tràn đầy lo lắng, cô

ngồi bên cạnh Du Hàn, nam sinh quay đầu nhìn cô: "Đừng phân tâm, đừng nghĩ nhiều nữa, giống như đang chơi trò chơi chữ thôi."

"Ừ, tớ nghĩ tớ đã chuẩn bị xong."

Hai đội đứng dậy, ngồi vào vị trí của mình, người dẫn chương trình lên sân khấu, khán đài cũng dần trở nên yên tĩnh.

Đây là trận quyết đấu mà ai cũng mong chờ.

Liệu NR có thể "phản công" đến cuối không, Elk Girls có thể bảo vệ danh hiệu của mình không?

Hôn nay đội NR vẫn chọn phe đồng ý, quan điểm của bọn họ là "Đối mặt với những điều vô lý trong cuộc sống chúng ta nên chống lại đến cùng", quan điểm của đội Elk Girls là "Đối mặt với những điều vô lý trong cuộc sống chúng ra nên thản nhiên đối mặt với nó."

Trận này người biện luận đầu tiên của NR là Vương Thụ Trạch. Điều mà ba người còn lại không nghĩ đến là, bình thường cậu ấy luôn phát huy rất ổn định vậy mà hôm nay lại mắc lỗi.

Lần này là Vương Thụ Trạch chủ động đưa ra yêu cầu là muốn thử làm người biện luận đầu thiên. Bình thường cậu tính tình hấp tấp, vào những thời điểm quan trọng dễ bị xao động, vì cậu căng thẳng quá, nên vài chỗ diễn đạt vẫn chưa trôi chảy, và khi chuyển đổi câu thì cứng nhắc.

Phần biện luận mở đầu tương đương với sự an tâm, biểu hiện của Vương Thụ Trạch không tính là quá kém, nhưng sau khi đôi Elk Girls biện luận xong, có thể thấy sự chênh lệch giữa hai người.

Vương Thụ Trạch lộ vẻ mặt ảo não, thở dài, nhưng ngay sau đó lưng được vỗ nhẹ một cái.

Cậu quay đầu, Du Hàn dùng khẩu hình miệng nói với cậu: "Bình

tĩnh.”

Lúc này, càng phải giữ vững tâm lý.

Vương Thụ Trạch ép bản thân bình tĩnh trở lại.

Sau đó bắt đầu tiến vào vòng chất vấn, NR cử người biện luận thứ hai, Du Hàn.

Mà đội kia là Bối Sơ Nhan.

Thời điểm mà hai người đứng lên, dưới khán đài vang lên tiếng ồn ào, là hai gương mặt đẹp nhất của hai đội trước đến giờ vẫn rất thu hút được sự quan tâm.

Sau khi bắt đầu tính giờ, Du Hàn bắt đầu đặt câu hỏi, cậu bình tĩnh và hùng hổ, cậu lần lượt bác bỏ những sơ hở trong lập luận của phần mở đầu của phe đối lập, khiến Bối Sơ Nhan không thể phản bác. Môi Du Hàn chạm vào nhau, mỗi lần đều ném những câu hỏi khó cho đối phương, mà từ trước đến này Bối Sơ Nhan giỏi nhất ở phần chất vấn mà hôm nay trạng thái không giống mọi lần, ba vấn đề thì không trả lời được hai cái, khiến cho ba đồng đội còn lại của đội Elk Girls bối rối.

Chỉ có Bối Sơ Nhan thực sự biết cảm giác đầu đột nhiên chập mạch là như thế nào.

Vừa rồi cô mới bị Bối Doanh Doanh đả kích, đầu cô hoàn toàn bị việc kia xâm chiếm, căn bản không có cách suy nghĩ bình thường.

Sau khi Du Hàn kết thúc vòng chất vấn, dưới khán đài ầm ầm tiếng vỗ tay.

Quả nhiên anh Hàn vừa ra tay là biết ngay!

Sau đó Bối Sơ Nhan bắt đầu chất vấn, người trả lời là Viên Gia. Cô

lần nữa mắc sai lầm, Viên Gia phản đòn một cách hoàn hảo, cả đội Elk bị kinh sợ không nói lên lời, sau khi Bối Sơ Nhan ngồi xuống, cô giữ chặt tay áo:

"Nhan Nhan cậu đang nói gì vậy, trời ơi!" Lợi thế ban đầu lập tức biến mất.

Lúc này trong lòng Bối Sơ Nhan đã sụp đổ, cô nắm chặt tay, đau khổ trả lời: "Được rồi, đừng nói nữa."

Rất nhiều đội khác đến đây xem thi đấu, đều nhìn ra lần này Bối Sơ Nhan mắc sai lầm, mọi người đều khó mà tin được, một người kỳ cực thi đấu hùng hồn trong các cuộc thi lớn vậy mà lại phạm những sai lầm nghiêm trọng như thế.

Mà điều này đối với NR lại là một tin tốt, Vương Thụ Trạch lần nữa bừng bừng khí thế.

Vòng chất vấn kết thúc, đến vòng biện luận tự do kích thích nhất, cuộc thi cũng dần bước vào phần gay cấn.

Viên Gia: "Đối mặt với những điều vô lý, chúng ta không tìm kiếm kết quả của nó, mà chỉ cần không thẹn với lòng, nói một câu 'Chúng ta đã làm hết sức', và quan điểm của đội đối phương chính là sự tự an ủi — chúng ta rất tốt, nếu mọi người dễ dàng hài lòng như vậy, hôm nay chúng ta đã không ở thời đại 4G mà đã lập tức ở thời đại 5G rồi. Sự phản đối chính là động lực để thúc đẩy xã hội đi lên."

Bối Sơ Nhan đứng lên: "Vậy tôi xin hỏi đội đối phương, sức lực con người có hạn, nếu cứ bất chấp chống lại sẽ mất đi hết sức lực, sắc chịu đựng thậm chí cả tính mạng, chúng ta thản nhiên lạc quan đối mặt không phải tốt hơn sao?"

Vương Thụ Trạch đang muốn phản bác, nhưng lại thấy Doanh Doanh đã nhanh chân vượt lên trước một bước: "Chúng tôi chưa bao giờ nói tâm lý để phản kháng kia là sự tiêu cực, chúng ta hoàn

toàn có thể dùng sự lạc quan đề phản kháng lại. Thản nhiên đối mặt là thay đổi cảm các chủ quan, vậy tôi xin hohir các bạn khi đối mặt với các vấn đề trong cuộc sống, nếu như chỉ thay đổi cảm xúc chủ quan, không nỗ lực hành động thực tế, vậy giá trị con người thể hiện ở đâu?

Nước Mĩ từ năm 1775 đã bắt đầu cuộc chiến tranh giành độc lập kéo dài mười năm, thành công chống lại sự khống chế của thực dân Anh, giành được độc lập. Lại nhìn tiếp Trung Quốc chúng ta, năm 1931 đối mặt với sự xâm chiếm tàn bạo của Nhật Bản, chúng ta không hề lựa chọn việc thản nhiên đối mặt, mà là dùng máu và nước mắt của hàng ngàn hàng vạng nam nữ của nhân dân Trung Hoa. Chỉ có tỉnh Vân Nam lớn nhất nên Nhật Bản có ý định đóng quân, cố gắng trong ba tháng chiếm đóng Trung Quốc, có phải rất vô lý không? Nhưng người Trung Quốc chưa từng e ngại sự vô lý như vậy."

Cô nói một hơi dài như thế xong, hội trường lại lần nữa ầm âm tiếng vỗ tay, ngay cả các thành viên còn lại của NR cũng không ngờ cô có thể phản công hoàn mỹ như vậy!

Bối Hồng với Viên Man Hà nhìn biểu hiện của con gái nhỏ thì có chút phản ứng không kịp.

Đây là Doanh Doanh của bọn họ sao?

Bối Sơ Nhan thấy vậy trong nháy mắt sửng sốt.

Lần đầu tiên cô thực sự cảm giác được, Bối Doanh Doanh bây giờ với trước đây là không giống nhau.

…

Phần biện luận tự do kết thúc, cuối cùng đến phần tổng kết phân trần, người biện luận thứ tư của NR là Bối Doanh Doanh, lúc này cô đã hoàn toàn bình tĩnh, cả người rất thoải mái, kết thúc rất hoàn

mỹ.

Người thứ tư của đội Elk Girls biện luận xong, ban giám khảo bắt đầu chấm điểm, Vương Thụ Trạch lòng tràn đầy niềm tin, kích động nắm chặt tay Du Hàn: "Em cảm thấy giờ em rất muốn đi thi tỉnh làm sao bây giờ…"

Nhưng Du Hàn tâm vẫn tĩnh như cũ.

Vương Thụ Trạch đã từng nói, nhìn thấy giáo viên trong trường thiên vị đội Elk Girls, nên kết quả hôm nay có công bằng hay không vẫn là một ẩn số.

Nếu như trường học dặn dò với giáo viên ngoài thường thì kết quả đã được xác định…

Cậu chuyển tầm mắt nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ của Bối Doanh Doanh, tim đột nhiên co thắt lại.

Cậu chính là người dõi theo cô đến tận đây, cô nỗ lực bao nhiêu cậu đều biết.

Mà Viên Gia cũng nhìn Viên Thụ đang ngồi ở hàng cuối, trong lòng vẫn lo lắng như cũ.

Hôm nay anh trai cậu đặc biệt xin nghỉ để đến xem cậu thi đấu, cậu không muốn để anh trai thất vọng.

Người dẫn chương trình lên sân khấu: "Tôi xin mời ba giáo viên ở phía dưới tiến hành đưa ra lời nhận xét, đầu tiên mời thầy Trần."

Tim của mọi người đều được nâng lên.

Thầy Trần đẩy kính, nhận micro, cười nhìn về phía đối diện: "Hôm nay đội Elk Girls vẫn không để tôi thất vọng, biểu hiện rất thuần thục."

Bốn người đội Elk Girls sắc mặt rõ ràng tươi lên, đều cười.

Bốn người đội NR: Thôi xong, toang…

Dưới khán đài, người cổ vũ đội Elk Girls vô cùng vui vè: [Gừng càng già càng cay, hắc mã NR dừng ở đây là được rồi.]

Người cổ vũ đội NR liếc mắt nhìn: [Kết quả còn chưa có! Đắc ý cái gì!]

Thầy Trần khen đội Elk xong, nhìn sang đội NR, nụ cười càng tươi hơn, câu đầu tiên là —

"Theo cá nhân tôi, từ tận đáy lòng tôi mong chờ các em có thể tham gia thi tỉnh."

Đội Elk Girls, đội NR:???

"Nếu như nói biểu hiện của đội Elk hôm nay có thể cho 100 điểm, thì đội NR tôi muốn cho 120 điểm. Đội Elk Girls rất am hiểu việc tấn công, hầu như từ trước đến nay trên sàn đấu đều là nắm quyền chủ động, hôm nay thì khác, từ đầu đến cuối quyền chủ động đều nằm trong tay NR, tấn công mạnh mẽ trực tiếp ép Elk Girls phải phòng thủ. Đây là lần đầu tiên tôi xem mấy em thi đấu, bây giờ còn muốn xem thêm vài trận nữa. Nên tôi xin bỏ phiếu cho NR."

Những lời khen của thầy Trần trực tiếp khiến cả hội phòng huyên náo, fan đội NR bắt đầu hò reo!

Vương Thụ Trạch lộ vẻ mặt kinh ngạc: Mẹ nó còn lòng vòng nữa á?

Giáo viên tiếp theo thì nhận xét tập trung vào việc chỉ ra lỗi sai, cuối cùng cô bỏ phiếu cho đội Elk Girls.

1:1

Cái này quá kích thích rồi.

Ngón tay Bối Doanh Doanh siết chặt, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Giáo viên cuối cùng nhìn về phía ban giám khảo bên cạnh: "Không ngờ hai người lại để tôi làm người xấu, cũng may phiếu của tôi đã viết vào trong phong thư và giao cho người dẫn chương trình rồi, tôi không có nhận xét, mời người dẫn chương trình trực tiếp giúp tôi công bố."

Người dẫn chương trình gật dầu, cầm ba phong thư đi lên sân khấu, để công bằng, người dẫn chương trình mở hai phong thư của hai vị giám khảo đầu tiên cho mọi người nhìn, không có sự khác biệt.

Còn phong thư cuối cùng, anh chậm rãi xé phong thư, lấy tờ giấy ra.

Toàn hội trường nín thở chờ đợi, ánh mắt của mọi người tập trung hết lên tờ giấy kia.

Người dẫn chương trình nhìn nội dung của phong thư, sau đó lật tờ giấy ra —

Phía trên rõ ràng hai chữ tiếng anh -,–

"NR"

"Xin hãy chúc mừng đội NR đã giành giải quán quân trong cuộc thi biện luận cấp trường được tổ chức lần thứ năm của trường Nhất Trung!"

Trong nháy mắt cả hội trường ngập tràn tiếng vỗ tay cùng với tiếng reo hò.

Tim Bối Sơ Nhan rơi vào đáy cốc.

Vẻ mặt Viên Gia ngốc ngốc, còn có chút không tin: "Chúng ta thắng? Vậy mà chúng ta thắng…"

Vương Thụ Trạch đứng lên kích động chạy đến ôm lấy cậu: "Con mẹ nó cậu ngẩn người cái gì! Chúng ta thật sự giành được giải quán quân a a a a a!!!"

"Anh Hàn, mẹ nó vậy mà chúng ta đánh bại đội Elk Girls, chúng ta phải đi thi tỉnh!" Viên Gia mém thì khóc.

Vương Thụ Trạch ôm cổ Viên Gia, kích động nhảy tưng tưng lên: "Tao lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên tao biết được cảm giác hạng nhất đấy, trước kia tao đều là học tra*, sao có thể lợi hại như này, tao đã nói là NR không có đối thủ mà!"

**Học tra: học cho có, điểm thì thấp.*

Du Hàn không để ý đến hai tên điên này, một vòng đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, thấy cô vẫn chưa có phản ứng gì sau chiến thắng to lớn này, cô ngẩng đầu nhìn cậu, vui vẻ đến đỏ mắt, ánh mắt trong veo.

"Du Hàn…"

Khoảnh khắc ấy cô cong môi, cả người bị cậu giam vào lòng cậu. Cánh tay rắn chắc của cậu ôm chặt lấy cô, bàn tay giữ chặt gáy cô, mũi Bối Doanh Doanh chua xót, nước mắt rơi xuống.

Bị đè nén lâu như thế, những nghi ngờ không ai biết, đau đớn, mất mác, buồn bã, tổn thương… Chẳng biết tại sao, ngay vào lúc được cậu ôm chặt, trong nháy mắt bộc phát.

Từ lúc tai xảy ra vấn đề, cô cảm thấy cả thế giờ đều u tối, không còn ánh sáng chiếu đến.

Trong bóng đêm, cô không dám đi tìm kiếm ánh sáng vì sợ ngã.

Mãi đến khi có người, đưa tay ra giữ cô lại.

Du Hàn nói, cậu cũng ở trong bóng đêm.

Nhưng chỉ cần hai người cùng nắm tay nhau bước đi, dù có ngã cũng có người đỡ cô dậy, đi cùng cô.

Cô thiếu đi cảm giác an toàn, tự giam mình ở trong hộp đen, rất sợ hãi sự thay đổi, nhưng khi bước đi bước đầu tiên, cô phát hiện —

Thế giới vẫn có những điều tốt đẹp dành cho cô.

Cậu nhẹ nhàng buông người trong ngực ra, thấy cô gái hai mắt đỏ hoe, cậu dùng tay lau nước mắt của cô: "Được rồi, thắng rồi không cho phép cậu khóc."

"Ừ… Du Hàn tớ rất vui." Cô cười toe toét.

Cậu dần dần nở nụ cười: "Đã nhìn thấy. Hơn nữa không phải tớ đã nói là chúng ta sẽ thắng rồi sao?"

Vương Thụ Trạch và Viên Gia đi đến: "Anh Hàn sao anh có thể ôm trộm như thế, chúng em cũng muốn ôm…"

Bọn họ giả vờ muốn ôm Bối Doanh Doanh, Du Hàn bắt một ánh mắt lạnh như băng về phía bọn họ, hai người lập tức thức thời thu tay: "Anh Hàn, này là có ý gì, Doanh Doanh cũng là đồng đội của bọn em, sao chỉ có anh được ôm?"

Du Hàn: "Cậu ấy quen bọn mày à?"

Vương Thụ Trạch: "??? Chúng ta cùng một đội sao lại không quen?"

"Đúng thế anh Hàn, anh không thể nói dối không chớp mắt như thế được, hôm nay em là người biện luận thứ ba ngồi bên cạnh Doanh

Doanh đấy.”

Bối Doanh Doanh bị bọn họ trêu chọc đỏ cả mặt, NR đang cười nói vui vẻ, còn đội Elk Girls thì sáu từ — “Lạnh lẽo, hoang vắng, thê thảm.”.

Bối Sơ Nhan nhìn bốn người đối diện, đầu ngón tay bóp chặt lòng bàn tay, cảm giác hô hấp cũng không thông.

Vậy mà cô lại thua bởi Bối Doanh Doanh?

Là đứa em không làm nên trò trống gì?

Một sự sỉ nhục lớn ập vào đầu cô.

Một nữ sinh đội Elk Girls ngồi tại chỗ lau nước mắt: “Sao chúng ta có thể thua NR chứ, thật mất mặt!”

“Thật ra chúng ta đều phát huy tốt, chỉ là… Nhan Nhan, vòng chất vấn cậu…”

“Đúng thế, Nhan Nhan sao cậu có thể phạm sai lầm bình thường như thế!”

Bối Sơ Nhan bị chỉ trích, vốn đã tức giận, giờ quay mặt nhìn bọn họ, giọng nói cao lên: “Mấy cậu nghĩ tôi cũng muốn thua sao? Mấy cậu thì thể hiện tốt lắm sao?”

Có nữ sinh hùng hổ đứng lên: “Bối Sơ Nhan, cậu vui lòng nhìn lại những sai lầm của mình đi, chúng tôi đổ hết trách nhiệm lên đầu cậu lúc nào!”

Thấy hai nữ sinh muốn làm ầm ĩ, người bên cạnh vội đem hai người tách ra, Bối Sơ Nhan tức giận đến phát khóc, cả bốn người đều rất đau lòng.

Bên này NR, Tăng Đông và Lạc Phàm, còn có Trịnh Hi, Kỷ Diệu đều đến tìm bọn họ.

"Doanh Doanh cậu biết không đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy cậu thi đấu đấy, cậu hoàn toàn không giống với người mà tớ biết, bây giờ trong lòng tớ cậu chính là nữ thần! Độc nhất vô nhị!" Kỷ Diệu vui vẻ ôm cô.

Tăng Đông cũng giơ ngón tay cái béo béo lên với Bối Doanh Doanh: "Doanh Doanh, tớ cứ tưởng là cậu không thích nói chuyện, không ngờ câu nào của cậu cũng sắc bén như thế!"

Bối Doanh Doanh bị bọn họ khen đến ngại ngùng, Du Hàn cười nhạt, tự dưng phun ra một câu: "Cậu ấy vốn dĩ xuất sắc như thế."

"Ùi ôi…" Một câu cưng chiều nói ra, trên mặt đám người Vương Thụ Trạch đều lộ ra nụ cười xấu xa: "Anh Hàn, bọn em cũng rất xuất sắc, sao anh không khen bọn em?"

Du Hàn nhìn cậu, trêu chọc: "Tao đâu có mù?"

Vương Thụ Trạch: "… Anh Hàn quá đáng vừa thôi!"

Mọi người đều cười, Bối Doanh Doanh liếc mắt về phía Bối Hồng và Viên Man Hà đang đi đến.

Cô đi đến trước mặt hai người họ, mẹ cô nhìn cô, nở ra nụ cười vui mừng, ôm cô: "Con gái của mẹ tuyệt quá, đây là lần đầu tiên mẹ được nhìn thấy Doanh Doanh thi đấu, Doanh Doanh làm mẹ rất ngạc nhiên."

Trong lòng Bối Doanh Doanh dâng lên một dòng nước ấm, ôm lấy bà: "Cảm ơn mẹ."

Thật ra nhiều năm như vậy, tình cảm của Viên Man Hà dành cho cô không hề giảm vì bệnh tự kỷ của cô.

Viên Man Hà buông tay ra, cười nhìn Bối Hồng, người sau không biết nghĩ gì, thở dài một tiếng, sau đó duỗi tay ra:

"Đến đây, bố cũng ôm một cái."

Bối Doanh Doanh nhất thời sửng sốt.

Từ bé đến nay, số lần Bối Hồng chủ động nói muốn ôm cô không nhiều. Lúc nhỏ, cô luôn nhìn bố ôm chị đi ở phía trước, chị và bố luôn thân thiết.

Cô nghĩ Bối Hồng không thích cô… Có khi vì cô là con gái nên thấy hổ thẹn.

Khi bị Bối Hồng ôm vào lòng, cô nghe được bố cô nói bên tai — "Thật ra Doanh Doanh cũng là niềm kiêu hãnh của bố."

Bối Hồng bắt đầu nghĩ về hai cô con gái trong những năm qua, quá nhiều sự không công bằng.

Lúc này, mắt cô lần nữa ướt át.

Bối Hồng thấy con gái lau nước mắt, đau lòng xoa đầu cô: "Tốt như thế còn khóc cái gì."

Viên Man Hà cười, nắm chặt tay con gái, trêu chọc: "Doanh Doanh giống mẹ, rất rất giống, trước kia khi còn trẻ mẹ cũng dễ dàng vui đến phát khóc, rất cảm tính."

Một nhà ba người đoàn tụ ở đây, Bối Sơ Nhan nhìn thấy, ghen ghét phát điên nhưng cùng không dám tiến lên.

Vì cô đều nói với bạn bè rằng cô là con một, không nói đến Bối Doanh Doanh, nếu giờ qua đó…

Cô cầm cặp, trực tiếp đi ra cửa sau với bạn.

Mãi đến khi Bối Hồng gọi điện đến: "Con đang ở đâu?"

Nghe giọng của bố có hơi trầm, nội tâm cô run rẩy, bịa chuyện tìm cớ: "Bố, bạn con có chút không khỏe, con đi cùng cậu ấy trước…"

"Giúp xong thì đến nhà xe, cả nhà đều ở trong xe, đón con và Doanh Doanh cùng đi ăn."

"… Vâng ạ."

Vương Thụ Trạch với Viên Gia lúc đầu còn nói đêm nay thắng muôn đi liên hoan, nhưng vì Bối Doanh Doanh muốn ăn cơm cùng gia đình nên liên hoan đành phải đổi sang lúc khác.

Bối Hồng với Viên Man Hà gặp một đám trẻ trò chuyện vài câu, sau đó nói muốn rời đi trước chờ ở trong xe. Bọn Bối Doanh Doanh chậm chạp đi xuống tầng, xuống dưới tầng, mỗi người một ngả, chỉ còn Bối Doanh Doanh với Du Hàn đi đến nhà xa.

Xuyên qua từng tòa nhà dạy học, Bối Doanh Doanh nhìn lên bầu trời sắp mất hết ánh sáng, mỉm cười:

"Du Hàn, tớ đã làm được."

Nam sinh nghiêng đầu gặp đôi mắt ngấn nước của cô, nghe thấy cô nói: "Cho nên đặc biệt cảm ơn cậu."

"Tại sao?"

"Vì cậu là người cổ vũ tớ làm nhiều điều như thế, nếu không có cậu cổ vũ, thậm chí tớ còn không dám tham gia thi biện luận đâu."

Là cậu nói cho cô biết, chỉ cần thay đổi, sẽ tốt hơn ngày hôm qua.

Nam sinh nghe vậy, nắm quai cặp của cô không cho cô tiếp tục đi về phía trước, hơi cúi người nhìn thẳng vào cô — —

"Vậy cậu muốn cảm ơn tớ như thế nào đây?"

Giọng nói của cậu trầm có sức hút, hơn nữa môi cậu còn đậm ý cười, khiến cho người ta mặt đỏ tim run.

Cô ngây ngốc nhìn cậu, giọng nói mềm mại: "Vậy, vậy cậu muốn cái gì để cảm ơn?"

"Cậu có thể cho tớ cái gì?" Cậu tiếp tục trêu chọc.

Bối Doanh Doanh suy nghĩ. Cô không đọc sách nhiều bằng người ta, cùng không thông minh hay lợi hại như cậu, cô có thể cho cậu cái gì…

"Tớ không biết…" Giọng nói của cô ngày càng nhỏ.

Cậu dần cười: "Chờ tớ nghĩ xong thì nói cho cậu?"

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Du Hàn nghĩ thầm.

Mẹ kiếp bắt nạt quá dễ.

Hai người đến nhà xe thì mỗi người một ngả, Bối Doanh Doanh nhìn thấy biển số xe nhà mình lập tức đi đến.

Mở cửa lên xe thì phát hiện Bối Sơ Nhan đã ngồi ở ghế sau.

Nếu là bình thường, lúc này trong xe nhất định sẽ tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ của Bối Sơ Nhan với bố mẹ.

Vậy mà hôm nay, yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Cô đối mặt với Bối Sơ Nhan, người kia trong lòng cảm xúc lẫn lộn, nở một nụ cười xấu hổ và chột dạ: "Hôm nay còn chưa chúc mừng Doanh Doanh giành được giải quán quân, chị cảm thấy bản thân thật thua kém."

Bối Doanh Doanh nhếch môi: "Không có đâu, chính là may mắn thôi."

Bối Sơ Nhan: … …

Viên Man Hà ngồi ở ghế trước quay người lại, nhìn Bối Doanh Doanh cười nói: "Muốn ăn gì? Tối nay do Doanh Doanh quyết định."

Lúc này Bối Sơ Nhan còn chưa biết chuyện thuốc xổ bị bại lộ, vẻ mặt kinh ngạc: Vì cô thua mà mẹ trở nên thiên vị?

Sau khi Bối Doanh Doanh nói về nhà hàng, Bối Hồng liền khởi động xe.

Trên đường đi, Viên Man Hà đều cùng Bối Doanh Doanh cười nói, hầu như hoàn toàn coi Bối Sơ Nhan thành không khí, ngay cả người luôn thích nói chuyện với cô – Bối Hồng, toàn bộ hành trình ngày hôm nay cũng không quan tâm đến cô.

"Doanh Doanh, người biện luận đầu tiên của đội con hôm nay là ai vậy?"

"Vương Thụ Trạch."

"Thằng bé rất đáng yêu, nói chuyện với nó cũng rất vui vẻ."

Bối Doanh Doanh cười: "Vừa nãy Vương Thụ Trạch còn nói với con là 'mẹ cậu trông trẻ thật đấy'."

"Ai nha cái miệng nhỏ này ngọt vậy? Ha ha ha, hôm nào mới mấy

bạn đến nhà ăn cơm.”

“Vâng ạ.”

Bối Sơ Nhan ngồi bên cạnh, toàn bộ hành trình đều im lặng…

–

Đến nhà hàng, bốn người đi vào, phục vụ đưa bọn họ đến phòng riêng, đây là một trong những nhà hàng hải sản nổi tiếng, được trang trí vô cùng lộng lẫy, sau khi gọi món xong, Viên Man Hà đưa hai con gái đi chọn hải sản.

“Doanh Doanh, con có muốn ăn cá mú không?”

“Có ạ…”

“Một cá mú và một con tôm hùm Boston, làm phiền mọi người giúp tôi chọn con to một tý.”

Bối Sơ Nhan chủ động đi đến, dính vào người mẹ: “Mẹ, con muốn ăn hải sâm.”

Viên Man Hà không nhìn cô, giọng nói lạnh nhạt: “Muốn ăn thì nói với nhân viên phục vụ.”

Bối Sơ Nhan: “…”

Đây là lần đầu tiên cô thay đổi góc nhìn cảm nhận được cảm giác bị phớt lờ của Bối Doanh Doanh.

Chọn hải sản xong, quay lại phòng riêng, Bối Sơ Nhan cúi đầu, mắt đã đỏ lên, thấy ba người kia nói chuyện, cô rất cuộc cũng không nhịn được mở miệng, giọng nghẹn ngào chất vấn: “Bố mẹ, chẳng lẽ vì hôm nay con không giành được quán quân nên hai người chỉ đối tốt với Bối Doanh Doanh thôi đúng không?”

Không khí hòa thuận vui vẻ trên bàn ăn trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Phát hiện ánh mắt bố mẹ đang nhìn mình, cô lau nước mắt, ủy khuất nói: "Bố mẹ, con cũng là con gái của hai người, sao hai người có thể bất công như thế?"

Bối Hồng nhìn cô, sắc mặt trầm xuống đè nén sự phẫn nộ: "Con còn muốn ủy khuất?"

"Con…"

"Con đứng lên cho bố."

Bối Sơ Nhan khiếp sợ trừng mắt thì thấy bố cô đã nói lần nữa: "Nói với con đấy, nghe thấy không?"

Cô đứng lên, vẫn không rõ chuyện gì, chỉ thấy Bối Hồng quay đầu nói với Viên Man Hà: "Lấy ra đây."

Sau đó Bối Hồng nhận tờ giấy từ vợ, đứng dậy đi đến bên cạnh Bối Sơ Nhan, sau đó tức giận đưa tờ giấy kia ra trước mặt cô —

"Bối Sơ Nhan, tự con xem chuyện tốt con làm đi! Phản rồi lá gan cũng lớn quá rồi vậy mà con cho em gái con uống thuốc xổ, con có biết là con hại cả mẹ con cũng phải đến bệnh viện không?"

Chương 30

Bối Sơ Nhan nhìn tờ giấy xét nghiệm.

Trong lòng đổ vỡ.

Sao mẹ lại…

Cô vô thức phủ nhận: "Không phải con…"

"Con còn định từ chối đúng không? Sáng nay con bảo cho thêm đường vào sữa của Doanh Doanh nhưng thực tế không phải đường mà là thuốc xổ. Bố hỏi lái xe, cậu ta nói tối thứ sáu đã chở con đến hiệu thuốc, con nói xem con mua cái gì? Biên lai đâu? Con có dám cho bố xem không?"

"Em gái con uống non nửa cốc thì bắt đầu tiêu chảy, mẹ con uống nửa già cốc nên trực tiếp đến bệnh viện, con nói xem con con bỏ nhiều thuốc xổ như vậy là để cho Doanh Doanh hoàn toàn không thể đến thi đấu, để cho con cầm giải quán quân có phải không?"

Bối Sơ Nhan bị mắng, sợ đến mức nước mắt ứa ra, lớn như này rồi, đây là lần đầu tiên Bối Hồng hung dữ với cô như thế.

Cho tới tay, bất kể là việc học hay những việc khác, cô chưa bao giờ để bố mẹ lo lắng, vì trước mặt bọn họ, cô đã hao tâm tổn trí để giữ vững hình tượng người chị ôn nhu thiện lương.

Nhưng hôm nay lớp da đã bị xé toạc, để lộ lòng dạ rắn rết bên trong.

Kế hoạch hoàn mỹ bị phá vỡ, tất cả thất bại đều do cô thêm một thìa đường với thuốc xổ.

Bối Hồng gõ bàn, từng câu từng chữ: "Từ nhỏ đến lớn bố dạy các con thế nào? Làm đến nơi đến chốn thì sẽ là của mình, không thể không cạnh tranh nhưng phải tử tế." Ông quay đầu chỉ con gái đang ngồi: "Đây là em gái của con mà con cũng hãm hại được, vậy mà bình thường thì toàn nói yêu quý nó?"

Bối Sơ Nhan thút thít: "Bố, con chính là… con chính là trong lúc nhất thời hồ đồ, con sợ là nếu con không giành giải quán quân, hai người không thích con nữa…"

"Cho nên con cứ vậy mà hại em gái con? Đây chỉ là một cuộc thi biện luận con đã cho thuốc xổ, tương lai nếu là vị trí công việc có phải con định cho thuốc độc luôn phải không?"

Bối Hồng kịch liệt quở trách, đồng thời cũng nhìn Bối Doanh Doanh đang ngây người.

Thì ra bố mẹ đã biết chuyện… và Bối Hồng lại không hề thiên vị.

Bối Sơ Nhan rũ đầu, cắn môi đến không còn chút máu, khóc thảm hại.

Viên Man Hà đứng lên, đi đến, mắt cũng rưng rưng, Bối Sơ Nhan giữ chặt tay mẹ: "Mẹ, con thật sự không cố ý, mẹ phải tin con…"

Viên Man Hà nhíu mày: "Nhan Nhan, hôm nay suốt đường đi không có ai nói đến chuyện này, thật ra là bố với mẹ muốn con chủ động thừa nhận sai lầm, mẹ cho là con chỉ cho là con nhất thời có ý xấu thôi, sau đó sẽ hối hận, nhưng con lại định giấu diếm đến cùng làm mẹ rất thất vọng."

Sáng nay ở bệnh viện phát hiện là bà uống thuốc xổ, nhận ra là việc

làm của con gái lớn, bà ngây người.

Bà có thể mơ hồ nhận ra được đôi khi chị gái sẽ có chút thù địch với em gái, giữa chị em với nhau thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mâu thuẫn nhỏ có thể hiểu được, nhưng là lén lút thêm thuốc xổ vào trong sữa, nếu là người bình thường cũng sẽ không ác độc như vậy chứ đừng nói là chị em.

Bà thấy rất buồn, có phải bà đã không dạy Bối Sơ Nhan đúng cách.

Bối Sơ Nhan nghe giọng nói của bà, biết lúc này bố mẹ đang rất tức giận, cô hoảng hốt lau nước mắt, nói năng lộn xộn: "Bố mẹ, là lỗi của con, con cam đoan không có lần sau…"

Bối Hồng nhìn cô: "Xin lỗi bố mẹ là đủ?"

Cô nghe vậy, sửng sốt mấy giây, đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, kìm nén nước mắt, giọng nói vô cùng thành khẩn: "Là chị có lỗi với Doanh Doanh, chị… không nên làm như vậy, em có thể tha thứ cho chị không?"

Cô cho dù có chán ghét Bối Doanh Doanh thế nào thì giờ phút này cũng phải cúi đầu.

Bối Doanh Doanh đứng lên, ánh mắt nóng bỏng rơi vào mặt cô, đột nhiên nhắc đến một chuyện: "Sáng nay lúc hơn bốn giờ, là chị vào phòng em sao?"

Bối Sơ Nhan ngẩn người.

Viên Man Hà với Bối Hồng đồng thời nhìn đến, giờ phút này Bối Sơ Nhan cũng không dám nói dối, cúi đầu nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

"Mới sáng sớm sao lại vào phòng em?"

Bối Sơ Nhan nhìn khuôn mặt vô tội của em gái, móng tay bấu chặt

lòng bàn tay.

Bối Hồng đi đến "Con còn không nói mau, con vào phòng của em gái con làm gì! Nếu hôm nay chuyện này không giải quyết xong thì cũng đừng nghĩ đến việc kết thúc."

Cô trầm mặc hai giây, nói ra toàn bộ: "Con… con cho vào cốc nước đầu giường Doanh Doanh… thuốc xổ…"

"Con!" Bối Hồng tức đến thở không ra hơi "Bố yêu thương con nhiều năm như thế, thế mà lại nuôi con trở thành một đứa độc ác như này!"

Bối Sơ Nhan muốn chắc chắn, nên cho thêm thuốc xổ vào cốc nước trong phòng cô, nhưng sáng nay Bối Doanh Doanh không uống nước đêm qua, trực tiếp đổ đi.

Viên Man Hà đi đến kéo cánh tay Bối Hồng "Đừng tức giận, hại thân thể ngồi xuống trước đã."

Phòng riêng lần nữa trở nên im lặng, Bối Sơ Nhan nơm nớp lo sợ không dám nói thêm câu nào, mãi đến mấy phút sau, Bối Hồng lần nữa lên tiếng:

"Từ giờ trở đi, con hãy dốc hết sức vào học tập, cấm không tham gia các hoạt động khác, tháng này tiền tiêu vặt bị trừ một nửa, trừ tiền học thêm, con ngoan ngoãn ở yên trong nhà, đâu cũng không được đi. Nếu như em gái con lại đến bảo với bố là con có hành vi lén lút làm gì nó, thì tự con biết hậu quả là gì."

"… Vâng ạ."

Bối Sơ Nhan dù không cam lòng đến đâu, trừ việc gật đầu thì không còn cách nào khác.

Bối Hồng nhìn Bối Doanh Doanh, gọi cô qua, cô đi đến trước mặt

ông thì nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của bố mình:

"Doanh Doanh, nếu như chị của con lén lút gây phiền phức cho con, thì con cứ nói với bố. Nhưng bố không muốn vì chuyện này mà hai chị em các con ảnh hưởng đến tình cảm."

Bối Doanh Doanh ngoan ngoãn gật đầu.

"Được rồi ngồi xuống đi, chuẩn bị ăn cơm."

Bối Doanh Doanh ngồi ở giữa Viên Man Hà và Bối Hồng, một lúc sau hải sản được mang lên, hai bố mẹ ở hai bên gắp cho cô rất nhiều hải sản, Bối Sơ Nhan ở bên cạnh, nước mắt chỉ có thể nuốt ngược vào trong.

Hôm nay Bối Doanh Doanh vậy mà giáng cho cô một "cái tát" lớn như này.

Một lúc sau, điện thoại trong túi Bối Doanh Doanh vang lên, cô lấy ra, giọng nói của Vương Thụ Trạch vang lên:

"Doanh Doanh, có muốn đến không đấy! Bọn tớ đang ăn rồi! Tớ, Viên Gia, anh Hàn đều có, còn thiếu mỗi cậu thôi."

Bối Doanh Doanh:???

Không phải đã nói để hôm khác liên hoan sao?

"Còn không phải tối nay không nhìn được sao? Doanh Doanh cậu nhớ đến đấy, khó lắm mới có một bữa, cậu không đến thì còn có ý nghĩa gì nữa."

Vẻ mặt Bối Doanh Doanh bối rối, Viên Man Hà để ý hỏi cô có chuyện gì.

Mẹ cô nghe nói xong, rất thoải mái đồng ý: "Không sao con đi cùng

bọn nó đi, NR liên hoan không phải con cũng là thành viên sao? Có thể đi, tối nay thư giãn một chút, chơi về muộn một chút cũng được."

Bối Hồng cũng nói đi đi, thế là Bối Doanh Doanh hỏi địa chỉ và bảo sẽ đến.

Vương Thụ Trạch cúp điện thoại, xua xua tay, một mặt cầu khen ngợi nhìn Du Hàn: "Anh Hàn anh nhìn xem không phải là thành công rồi sao?"

"Ừ."

"Anh không cho em cái gì để khen thưởng à?"

"Mày thiếu cái gì?"

Vương Thụ Trạch: "… Được rồi anh đừng mua cho em sách ôn thi."

Cậu đắc ý gọi điện thoại cho An An, Viên Gia nhìn cậu buồn bực: "Mày đây là theo đuổi được rồi?"

"Chủ yếu là cậu ấy không chạy."

"Anh Vương lợi hại ghê! An An ngoan như vậy không phải cũng bị anh cua được rồi, có phải anh có bí quyết gì không truyền cho em đi?"

Viên Gia hỏi xong, Du Hàn đang cúi đầu ăn, vẻ mặt cứng lại.

Vương Thụ Trạch được hỏi như vậy, sinh ra tự tin, cậu để đũa xuống, giọng nói nhàn nhã: "Nếu mày đã gọi tao một tiếng anh, hôm nay anh đây sẽ nói cho cậu biết cách để tán gái."

"Ngài nói đi ngài nói đi."

“Mày có biết tại sao bây giờ tiểu thuyết tình cảm thịnh hành thế không? Chính là vì những quyển sách này có thể thỏa mãn các thiếu nữ về bạn trai hoàn mỹ trong tưởng tượng. Mày phải sống giống như nam chính trong tiểu thuyết, đầu tiên — phải có một khuôn mặt đẹp trai, mặt đẹp thôi là đã thành công một nửa rồi. Cái này rất chính xác.” Vương Thụ Trạch quan sát Viên Gia một chút “Cậu… coi như được thông qua, giống như anh Hàn này, khuôn mặt tiêu chuẩn của nam chính.” Vương Thụ Trạch cười.

Không hiểu sao bị Du Hàn nói: “… Cút.”

Viên Gia: “Đừng nói nhảm, sau đó thì sao?”

“Thứ hai, phải hiểu rõ sở thích của cô ấy, bình thưởng hỏi cô ấy thích cái gì, thích ăn thích uống gì, tục ngữ nói tiểu tiết quyết định thành bại.”

“Tiếp tục.”

“Thứ ba… Lúc này nếu người ta không ghét mình, có thể hai người đã là bạn bè. Vậy cậu bắt đầu đối xử đặc biệt với cô ấy, ví dụ như rót nước đầy cốc cho cô ấy, chỉ mua bữa sáng cho cô ấy, để cô ấy cảm giác được cậu đối xử với cô ấy và những nữ sinh khác không giống nhau, lúc này cô ấy sẽ sinh ra ấn tượng tốt về cậu. Nhớ kĩ không được đứng núi này trông núi nọ, nếu bị phát hiện cậu sẽ chết thảm.”

“Nếu cậu cảm giác được đối phương cũng có chút cảm tình với mình, vậy thì tiếp tục thường xuyên tạo cơ hội để hai người ở riêng với nhau, mỗi lần đến một nơi, tình cảm của hai người sẽ ngày càng tốt.”

Viên Gia vui vẻ: “Không ngờ mày cũng biết được nhiều thứ đấy.”

“Chưa hết, lúc nào nên làm thì làm, thỉnh thoảng cũng phải lưu manh một tý, phải chủ động về mặt tình cảm, không được chờ con

gái chủ động.”

“Lợi hại phết…”

Du Hàn bên kia vẫn ngồi ăn không biểu cảm gì.

Một lúc sau, cửa quán mở ra một cô gái đi vào, Viên Gia nhìn thấy vối vã vẫy tay: “Doanh Doanh, ở đây!”

Bối Doanh Doanh lập tức đi đến, Vương Thụ Trạch cười: “Đến đây, cậu ngồi cạnh anh Hàn đi, chị nhân viên ơi, giúp em lấy thêm một bộ bát đũa.”

Cô ngồi xuống, quay đầu mặt đối mặt với Du Hàn, cô cong môi, người kia đưa menu: “Muốn ăn gì thì gọi thêm.”

“Đúng đúng đúng, hôm nay anh Hàn nói anh ấy mời, Doanh Doanh cậu không thể không cho anh Hàn mặt mũi.”

“Được rồi…”

Cô lật menu để xem, Du Hàn thì ngồi bên cạnh nhìn cô, cô gái tóc đen môi đỏ, gò má trắng nõn dưới ánh đèn càng rạng rỡ hơn.

Bối Doanh Doanh dường như cảm nhận được gì đó, ngẩng đầu lên lần nữa đối mặt với ánh mắt sáng rực của cậu, tim cô lỡ một nhịp.

“Sao, sao thế?”

Nam sinh lấy lại tinh thần, ho khan hai tiếng “Cậu có thích súp dừa sầu riêng không? Có cần gọi một phần không?”

“Được…”

Sao cô có cảm giác Du Hàn có chút kì lạ?

Sau khi gọi thêm món xong, lúc này An An cũng đến, Vương Thụ Trạch kéo An An ngồi bên cạnh mình, hai người nhỏ giọng thì thầm không biết đang trộm thì thầm gì đó, nữ sinh đỏ mặt, nam sinh thì nở một nụ cười xấu xa.

"Mẹ nó hai người có thể đừng ở trước mặt người khác tán tỉnh nhau không?" Viên Gia tức giận.

"Vậy thì làm sao, không có bạn gái nên tức sao?"

"Mẹ kiếp, đừng có mà quá đáng!"

Hai người như cãi nhau như hai đứa trẻ con, sau khi món ăn lên, Vương Thụ Trạch kêu người phục vụ cho thêm mấy chai bia: "Nào nào nào, không say không về, ai cũng phải uống."

Vương Thụ Trạch đang muốn rót vào cốc Bối Doanh Doanh thì bị Du Hàn ngăn lại: "Cậu ấy không được uống, dị ứng."

Bối Doanh Doanh ngẩn người.

Hóa ra cậu ấy còn nhớ rõ.

"Vậy được, các cô gái thì dùng Hoàng Lão Cát* thay rượu. Nào, mấy người chúng ta cùng nâng ly, chúc mừng chúng ta thành công đánh bại đội Elk Girlss, thành công phản công!"

**Hoàng Lão Cát (王老吉) là một loại trà thảo mộc đóng lon của Trung Quốc.*

"Cạn ly!"

–

Một buổi tối, ba nam sinh đều uống không ít, lúc ra khỏi quán đều có vẻ đã say.

“Anh Vương, chúng ta lại uống thêm một ly.”

“Nào nào nào em trai Viên!”

Bối Doanh Doanh với An An: “…”

Cuối cùng An An gọi cho hai người họ một chiếc xe, hỏi Du Hàn với Bối Doanh Doanh về như thế nào, nam sinh nhàn nhạt lên tiếng: “Tớ với cậu ấy thuận đường.”

“Vậy được rồi, bái bai nha.”

Một đám mỗi người một ngả, Bối Doanh Doanh và Du Hàn đang đi, cô ngẩng đầu nhìn cậu, nhẹ nhàng hỏi: “Du Hàn… Cậu say à?”

Nam sinh gật đầu: “Một chút.”

“Ồ…”

Cậu khẽ cong môi, tay đặt lên đầu cô: “Lo tớ say sẽ bắt cóc cậu à?”

Mặt cô hơi biến sắc, hai bên tai hơi phiếm hồng, lập tức phủ nhận: “Không có…”

“Vậy hôm nay Doanh Doanh có trách nhiệm đưa tớ về nhà.”

“Ừ, taxi đến rồi ~” cô nhìn thấy xe, dắt ống tay áo Du Hàn, đi đến rìa đường.

Sau khi hai người lên xe, Du Hàn dựa vào ghế chợp mắt, thật ra tối nay cậu đã rất say, giờ cũng là đang cố gắng để không mất ý thức, dù sao cô vẫn còn đang bên cạnh, không thể làm cô sợ được.

Đi được hơn mười phút, xe dừng ở cổng khu biệt thự, hai người xuống xe.

Bối Doanh Doanh thấy cậu có chút mê man, tiến đến đỡ cậu, Du Hàn lại tránh khỏi tay cô, cô nghĩ là cậu không thích tiếp xúc cơ thể, không ngờ một giây sau cậu trực tiếp nắm lấy vai cô.

Cô nhất thời choáng váng, giọng nói trầm thấp của nam sinh rơi xuống: "Thế này sẽ chắc hơn một chút."

Tay cậu đặt lên vai cô nóng rực, khoảng cách thân mật của hai người làm tim của Bối Doanh Doanh đập nhanh như hươu chạy loạn.

Cô xấu hổ cúi đầu, một lúc sau nghe thấy Du Hàn hỏi: "Bình thường cậu thích làm gì?"

Cô sửng sốt một chút: "Thích… nghe nhạc, vẽ tranh."

"Vậy cậu thích ăn gì?"

Bối Doanh Doanh:???

Nhìn vẻ mặt thành thật của cậu, cô cũng đành nghiêm túc trả lời: "Ô mai, vải, socola…"

"Vậy cậu ghét ăn gì?"

"Gan lợn, mướp đắng…" Cô nói một tràng, càng lúc càng khó hiểu: "Sao tự nhiên cậu lại hỏi cái này?"

"Không có gì." Cậu nhìn cô với đôi lông mày mềm mại, giọng nói nghiêm túc: "Tớ chỉ muốn biết nhiều hơn về cậu, Vương Thụ Trạch nói làm như thế rất dễ có được tình cảm của con gái."

Bối Doanh Doanh lần nữa choáng váng.

Tình cảm? Dạng tình cảm nào?

Nội tâm cô không hiểu sao rung động, sau mấy giây thấy cậu trầm mặc, cô nhẹ giọng nói: "Vậy cậu cũng nói cho tớ biết, cậu thích gì?"

Cậu cúi đầu xuống, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô: "Chẳng lẽ cậu không biết tớ thích gì sao?"

Cô suy nghĩ sau đó lắc đầu.

Cậu thích gì sao cô lại biết?

Cậu đưa tay đang ôm vai cô xoa đầu cô: "Cậu ngốc quá."

???

Người này say sao có thể quá đáng như vậy qwq…

Chậm rãi về đến nhà, mở cửa đi vào, phát hiện tầng một không có người, cô đành phải đỡ cậu về phòng.

Sau khi để cậu ngồi trên giường, cô chạy đi rót cho mỗi người một cốc nước, sau đó ngồi ở bên cạnh cậu, uống vài hớp để giải khát.

Cô uống xong, quay đầu thì thấy nam sinh cầm cốc nước nhìn cô chằm chằm.

"Lại… Sao thế?"

"Cậu uống nước trông rất đáng yêu."

Bối Doanh Doanh:?!

Cô xấu hổ: "Tớ uống như bình thường thôi…" Sao lại đáng yêu?

"Cậu biết không, trên diễn đàn có rất nhiều người khen cậu, tớ cho cậu xem." Dứt lời, cậu trực tiếp lấy điện thoại ra, mở diễn đàn trường, cô ngồi bên cạnh hoang mang, nhìn cậu chăm chú mở "Đội

NR cố lên đặt gạch hóng", tìm đến phần khen Bối Doanh Doanh, đọc từng câu:

"Doanh Bảo trận thi đấu cuối cùng hôm nay thật xinh đẹp đáng yêu, tôi còn thấy cô ấy vẫy tay cơ, a a a tôi có thể!"

Bối Doanh Doanh: "… …"

"Doanh Doanh đến từ đâu, một cô bé đáng yêu như thế, khi em cười có cảm giác như cả thế giới đều phát sáng ~"

Bối Doanh Doanh xấu hổ đến mức mặt đỏ lên trắng bạch, cô định cướp điện thoại của cậu "Cậu đừng đọc!"

Cậu trốn về sau, cô nhào về phía trước, hai người thuận thế ngã xuống giường.

Bốn mắt nhìn nhau, tim cô đập rộn lên, nam sinh đưa tay để sau gáy cô, xoa nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng.

"Điều bọn họ nói là sự thật."

Cô thật sự rất đáng yêu khiến cho người ra không nỡ đẩy ra.

Cô lập tức ngồi dậy đứng lên, cúi đầu mặt đỏ hồng: "Tớ, tớ về trước, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi…"

Cô cảm giác nếu cứ ở đây, tim cô bị hỏng mất.

Cô quay người chưa đi được mấy bước, đột nhiên cảm giác cổ tay bị kéo, cả người bị xoay lại, nam sinh ôm eo cô, nâng cô lên rồi đi về phía trước, đặt cô trước cửa phòng, dán cơ thể nóng rực của cậu vào cô.

Cậu đưa tay lên khóa cửa bên cạnh eo cô, khóa trái cửa.

Cô hoàn toàn ngây người: "Du Hàn, cậu…"

Yết hầu nam sinh lăn một vòng, nhìn vào đôi mắt đen như đang nhuộm bởi lửa của cô: "Chạy cái gì, hả?"

Cô cúi đầu không dám nhìn cậu, mi mắt khẽ run, bàn tay bị ép đặt trên cánh tay đang giam cô của Du Hàn, cô cảm giác được đường cong cơ bắp của cậu.

Bàn tay từng đánh nhau không biết bao nhiêu lần, giờ lại dùng để khóa một cô gái trong ngực.

"Tớ không có chạy…" Giọng cô nhẹ nhàng mềm mại như đang làm nũng, làm cho lòng người càng thêm ngứa.

Ánh mắt vừa rơi xuống, môi mỏng khẽ nhả ra thanh âm khàn khàn: "Nói dối —"

Sau đó cúi người, đôi môi dán lên vành tai cô: "Doanh Doanh không ngoan."

Âm thanh này bên tai khiến pháo hoa trong đầu cô muốn nổ tung lên.

Cô biết là cậu uống say, muốn đẩy cậu ra nhưng nam sinh không hiểu sao càng dán chặt vào.

Hu hu hu…

Cảm giác cả người muốn bốc cháy.

"Doanh Doanh, đột nhiên tớ biết, cậu phải làm gì để cảm ơn tớ."

Bỗng nhiên cậu cười một tiếng "Gần đây tớ mất ngủ tương đối nghiêm trọng."

"?"

"Về sau mỗi khi trước khi đi ngủ cậu hát cho tớ nghe một bài được chứ?"

Cô ngơ ngẩm, khẽ nói: "Tớ không biết hát…"

Cô vừa nói xong, qua hai giây, đột nhiên một nụ hôn được đặt lên má cô.

Đôi môi lành lạnh của cậu mím vào.

Cô trừng to mắt.

"Nói dối, giọng nói Doanh Doanh ngọt như vậy…" Du Hàn thấp giọng mê hoặc "Hát gì cũng hay."

"Rầm —"

Bối Doanh Doanh đóng cửa phòng ngủ lại, tựa ở trên tường, vỗ ngực, khôi phục trái tim đang đập nhanh của mình.

Từ phòng của Du Hàn đi ra, đầu cô choáng vãng, cảm thấy cơ thể không còn sức nặng, đi như trên mây.

Cô sờ má một cái, vừa rồi bị cậu hôn lên làm nóng như lửa đốt, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Câu kia của nam sinh "Giọng nói cậu ngọt như vậy", còn có nụ hôn kia…

Hoa mắt chóng mặt.

Cô đi đến trước gương, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng trong gương, xấu hổ chạy lên giường, dùng chăn che lại, tâm trí đã quay trở lại căn phòng kia.

Hu hu hu sao Du Hàn đột nhiên hôn cô…

Cô lăn lộn trên giường, nức nở vài tiếng như một con mèo, cuối cùng phải ló đầu ra vì khó thở.

Cô nhìn trần nhà, buồn bực cắn môi.

Nhất định là do Du Hàn say.

Cậu ấy điên rồi.

–

Sáng hôm sau, Bối Doanh Doanh vào lớp, ngồi trên ghế, không thấy bóng dáng Du Hàn, trong ngăn bàn cũng không thấy cặp của cậu, chắc là cậu chưa đến.

Không hiểu sao cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Kỷ Diệu quay người lại, cười với cô nói: "Doanh Doanh, cậu hoàn toàn nổi tiếng ở khối mình."

"Nổi tiếng?"

"Đúng thế, hôm qua có người đăng video thi biện luận của cậu lên diễn đàn, rất nhiều người xem hết xong bàn luận về cậu."

"Bàn luận…" Cô bỗng thấy căng thẳng, nghĩ là mình lại bị mọi người bàn tán, nhưng hoàn toàn ngược lại "Mọi người đều khen cậu rất đẹp, rất rất thích cậu, còn gọi cậu là 'Tiên nữ Doanh', nam sinh thì càng không cần phải nói, có mấy người sáng sớm đã đến đây để xin phương thức liên lạc."

Bối Doanh Doanh kinh ngạc, không phải cô chỉ tham gia thi biện luận thôi sao?

Kỷ Diệu chế nhạo "Bạn thân ái, cậu có thể tự nhận thức một chút về vẻ đẹp của bản thân hay không? Hơn nữa lần này người cậu đánh bại chính là hoa khôi giảng đường thực lực siêu mạnh, tất nhiên là khiến toàn trường bị sốc rồi."

Lúc này mấy bạn học ngồi cạnh cửa sổ cùng nhau hét: "Doanh Doanh, có người tìm cậu!"

Cô quay đầu nhìn, mấy nam sinh cô không quen biết đứng ở cửa, Kỷ Diệu kích động: "Cậu xem đi đến rồi đây này!"

"…"

Cô đứng dậy đi ra ngoài, một nam sinh mặc áo sơ mi kẻ sọc đen trắng đứng ở cửa, ngoại hình bình thường, đi cùng với một vài nam sinh nữa, giống như đến cùng để tăng thêm lòng dũng cảm.

"Xin chào, không biết cậu tìm tớ có chuyện gì?"

Nam sinh ngại ngùng cười: "Bạn học Bối, cậu còn nhớ tớ không? Lần thi bán kết chúng ta PK ấy, tớ là người biện luận số ba đội Ngân Hà."

Bối Doanh Doanh sửng sốt một chút, chậm rãi nhớ lại: "Ừ…"

Nam sinh đến gần cô thêm một bước, cười: "Hôm qua tớ cũng đến xem cậu thi đấu, rất hay, cho nên không nhịn được đến hỏi… Chúng ta có thể làm quen không?"

Cô bị hỏi như vậy thì sững sờ, thấy chỗ rẽ ở cầu thang có một bóng người đang đi đến.

Du Hàn một tay cầm cặp, một tay đút túi quần, cổ đồng phục áo sơ mi trắng hơi mở, mặt mày ủ rũ như vì ngủ không ngon. Cậu vô thức ngẩng đầu, thấy cảnh cô với một nam sinh xa lạ đứng đối mặt, sau đó cau mày.

Bối Doanh Doanh thấy cậu, trong đầu nhanh chóng hiện lên nụ hôn rơi lên má cô tối qua, nhất thời không dám nhìn cậu, muốn tìm cái hố chui xuống QAQ.

Sau đó cô thoáng thấy Du Hàn bước vào lớp.

Không tồi không tồi…

Mà nam sinh xa lạ thấy Bối Doanh Doanh đỏ mặt còn tưởng là vì mình, lập tức cười tươi hơn: "Không sao, đừng căng thẳng, tớ rất muốn làm bạn với cậu. Tớ là Từ Bằng, lớp 11-9…"

Nam sinh đột nhiên tự giới thiệu bản thân, cô còn chưa kịp ngắt lời cánh tay đã bị ai đó nắm chặt.

Quay đầu nhìn thì thấy Du Hàn đã quay lại đây từ lúc nào!

Toàn thân Du Hàn tỏa ra áp suất thấp, lạnh lùng nhìn Từ Bằng, ánh mắt hung ác nham hiểm mang theo địch ý: "Nói xong rồi?"

"Tôi —"

Du Hàn đưa mắt nhìn cô gái nhỏ đang đờ đẫn, sau đó lạnh lùng nói: "Nói chuyện xong rồi thì vào làm bài tập, cậu có biết cậu còn bao nhiêu đề không?"

Dứt lời cậu trực tiếp kéo cô vào lớp.

Từ Bằng: "…???"

Bối Doanh Doanh bị kéo về chỗ ngồi, Du Hàn ngồi xuống bên cạnh, cô nhìn cậu một cái, lập tức lén lút ngồi xa ra…

Nam sinh nhìn cô, thấy không hiểu sao mà mặt cô lại đỏ lên.

Lòng cậu trùng xuống.

Nói chuyện với nam sinh kia đã đỏ mặt?

Thời gian tiết đọc, cô cũng không để ý đến cậu, nam sinh thực sự không chịu được, thản nhiền kéo ghế ngồi gần cô.

"Bối Doanh Doanh."

Cậu gọi nhưng đối phương không để ý.

"Bối Doanh Doanh."

Lần thứ hai, cô ngừng tầm nhìn: "Ừm…"

"Sao cậu không để ý đến tớ."

Bối Doanh Doanh:???

Mấy chuyện tối qua cậu quên hết rồi?

Cô chớp mắt, trầm giọng nói: "Tối hôm qua… cậu không nhớ gì à?"

Cậu ngừng lại, tối hôm qua? Nhớ gì?

"… Tớ làm gì à?" Sáng nay cậu tỉnh lại, đầu đau kinh khủng, chỉ nhớ mang máng tối qua là Bối Doanh Doanh đưa cậu về phòng.

Quả nhiên, quả nhiên là lưu manh QAQ!

Cô vừa giận vừa xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, không hiểu sao ngực khô nóng, không muốn để ý đến cậu.

Nam sinh thấy cảm xác của cô càng không nghĩ ra trong lòng hoảng loạn.

Tiết đọc kết thúc, Bối Doanh Doanh cầm cốc nước đi ra khỏi lớp, đi chưa được mấy bước thì phát hiện có người đi theo phía sau, cô quay đầu hóa ra là Du Hàn.

Cô không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, đi đến phòng nước không người, cô lấy nước, phát hiện nam sinh vẫn đứng sau lưng cô…

Lấy nước xong, cô nhing cậu: "Cậu… Cậu muốn làm gì."

Nam sinh cụp mắt, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, tớ nhớ ra rồi."

Bối Doanh Doanh:???

Cậu nói giọng khàn khàn: "Tớ không cố ý hôn cậu đâu."

Cậu không nói đến thì còn được, lúc này đột nhiên nhắc đến khiến cô càng thêm…

"Không sao…"

Cô đỏ mặt cúi đầu, nam sinh đột nhiên bổ sung thêm một câu: "Tớ cam đoan, về sau sẽ không bao giờ hôn cậu khi bản thân không tỉnh táo."

Chương 31

edit: Olwen

Bối Doanh Doanh còn chưa kịp phản ứng thì đã có mấy nam sinh bước vào cửa, mấy nam sinh nhìn thấy hai người họ đối mặt, nội tâm: … chờ đã có phải chúng ta đến không đúng lúc?

Cô gái xấu hổ nhìn đi chỗ khác, cầm cốc nước vội vàng chạy đi, Du Hàn nhìn bóng lưng của cô, nửa ngày sau khóe môi mới dần cong lên.

–

Thi biện luận cấp tỉnh vào nửa cuối học kì, nhà trường đã gửi báo cáo danh sách đội NR. Tức là kì này sẽ không có cuộc thi nào vì thế có thể nhẹ nhõm đôi chút.

Việc học của lớp mười một vẫn tương đối nhẹ, mỗi ngày làm vài bài kiểm tra, một vài sách bài tập và một báo cáo hàng tuần, một tuần cứ thế trôi qua.

Tháng mười hai sắp đến, thành phố T bước vào mùa đông.

Tưởng là nằm ở phương nam, không nhìn thấy tuyết, chỉ cảm thấy thời tiết ngày càng lạnh, khoác từng chiếc áo dày lên người.

Vào giữa tháng mười hai, việc không may đã xảy ra với nhà họ Du.

Tiết bốn buổi chiều, Bối Doanh Doanh đang học thì nhận được điện

thoại của Viên Man Hà.

Sau khi lén lút nghe, mẹ cô lại bảo cô đưa điện thoại cho Du Hàn, nam sinh bên cạnh nghi hoặc cầm lấy, vài giây sau, mặt sầm lại: "Bệnh viện?"

Bối Doanh Doanh bên cạnh cùng kinh ngạc, nhìn cậu tắt điện thoại rồi trả cho cô, sau đó nhanh chóng thu dọn cặp sách, cô vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Mặt cậu sầm lại, mấy giây sau nghẹn ngào thốt lên: "Mẹ tớ… bị bệnh nhập viện rồi."

Bị bệnh?

Nam sinh cầm cặp lên, đứng dậy rời khỏi lớp, đi được một lúc thì nghe được tiếng nữ sinh gọi đằng sau:

"Du Hàn, đợi chút!"

Cậu quay đầu thì thấy Bối Doanh Doanh ôm cặp sách chạy về phía cậu, cậu nhíu mày: "Cậu chạy ra đây làm gì?"

Cô hít mũi, giọng rất nhẹ: "Tớ cũng lo cho gì, tớ muốn cùng cậu đi xem một chút…"

Cậu chớp mắt, lúc sau mới xoay người lại nói: "Đi thôi."

"Ừ."

Lên taxi, Bối Doanh Doanh có thể cảm nhận sự lo lắng với bất an của nam sinh, cô ôn nhu trấn an: "Dì Du sẽ không sao, cậu đừng lo lắng quá, chỗ này đến bệnh viện mất mười phút thôi, nhanh thôi."

Cậu cúi đầu nhìn mười ngón tay, lắc đầu:

“Mấy năm nay cơ thể mẹ tớ ngày càng yếu, bệnh đau dạ dày của bà là bệnh cũ, lúc trước tớ luôn khuyên bà ấy không nên để bản thân quá mệt, nhưng giờ…”

Vừa nói, cậu vừa thấy một bàn tay khẽ nắm lấy cổ tay cậu, cậu ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt dịu dàng của cô: “Dì Du là người tốt, nhất định sẽ rất may mắn, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Mười phút sau bọn họ xuống xe, sau một lúc thì tìm được phòng bệnh.

Hai người đẩy cửa vào thì thấy Du Linh nằm trên giường bệnh, Viên Man Hà ngồi ở bên cạnh.

“Hai đứa sai lại đến đây, không phải chưa tan học à…” Du Linh kinh sợ.

Du Hàn bước nhanh vào, nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của mẹ mình, mày nhíu chặt: “Mẹ, mẹ ổn chứ…”

Du Linh cười: “Nhìn con lo lắng kìa, mẹ có chỗ nào không ổn?”

Bối Doanh Doanh đến bên cạnh Viên Man Hàn, mẹ cô xoa đầu cô: “Hai đứa chạy ra ngoài thế này đã nói với giáo viên chưa?”

Du Linh áy náy, không thể không trách con trai mình: “Sao con lại đưa tiểu thư Doanh Doanh đến đây?”

“Không phải đâu dì Du, là con lo lắng cho dì, cho nên mới đến cùng cậu ấy.” Cô giải thích.

“Ôi trời tôi không sao, chỉ là dạ dày có vấn đề chút thôi.”

Buổi chiều lúc bà đang ở sân sau trồng hoa, cũng cảm thấy dạ dày ngày càng khó chịu, sáng nay cũng hơi đau, nhưng ngày càng đau hơn, ngồi xổm dưới đất căn bản không đứng dậy nổi, sắp ngất đi.

Viên Man Hà thấy bà, lập tức đưa bà đến bệnh viện.

Bây giờ đang chờ kết quả kiểm tra cuối cùng.

Một lúc sau, bác sĩ vào nói rõ tình hình, là bị thủng dạ dày.

Vì hay bị mệt mỏi, lại thêm bệnh dạ dày, nên lần này nghiêm trọng hơn, cần phải phẫu thuật cắt bỏ một phần tư dạ dày.

Mặc dù giá của cuộc phẫu thuật không cao, nhưng bà mới trả hết số tiền nợ Viên Man Hà lúc trước vì bà ấy giúp nhà họ Du trả hết nợ.

Cho nên lúc này nghe thấy có chút lo lắng.

Du Hàn đứng nghe bên cạnh, cau mày.

Viên Man Hà nói: "Không sao, Du Linh bà cứ ở đây, không phải lo tiền thuốc thang."

Du Linh đau lòng một lúc, lắc đầu: "Bà chủ, tôi sao không biết xấu hổ như thể được…"

"Cái này có là gì, cũng là lỗi của tôi bình thường giao cho bà nhiều việc như thế, không để ý đến cơ thể của bà."

Viên Man Hà khăng khăng trả tiền và muốn Du Linh trực tiếp nằm viện. Thấy mẹ còn đang do dự, Du Hàn ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt tay bà: "… Mẹ, mẹ không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, nghỉ đông con sẽ đi làm thêm, sẽ trả lại tiền. Mẹ đồng ý với con, chữa bệnh thật tốt nhé?"

Du Linh đau khổ, sau đó nói: "Con trai, con ra ngoài trước, mẹ muốn nói chuyện riêng với dì Viên."

Du Hàn nhìn Viên Man Hà, người sau ra hiệu không cần lo lắng, nam

sinh đành phải đứng dậy, cùng Bối Doanh Doanh ra ngoài.

Cậu dựa vào tường, rơi vào trầm mặc.

Một lúc sau, Bối Doanh Doanh nhận được tin, kéo ống tay áo của Du Hàn: "Chúng ta vào được rồi."

Bọn họ đi vào, Viên Man Hà nói: "Tiểu Hàn, đừng lo lắng, mẹ con nói là sẽ làm phẫu thuật, nhưng mà bà ấy muốn về bệnh viện ở quê để làm, nhưng dù là ở đâu, dì đều sẽ giúp hai người thanh toán chi phí."

Du Linh cười gật đầu: "Bệnh viện ở quê không tệ, hơn nữa có người thân chăm sóc mẹ, con cũng không cần lo lắng, bà chủ cũng đồng ý cho mẹ nghỉ phép có thể về quê dưỡng sức một thời gian."

Nam sinh nghe vậy, lông mày dần giãn ra: "Cảm ơn dì Viên, tiền này con sẽ trả."

"Không sao, khách sáo với dì làm gì."

Thế là hôm sau, Viên Man Hà đã cho xe đưa Du Linh về quê cách 200 km.

Vừa về đến nhà đã đi đến bệnh viện để điều trị, ngày nào cũng gọi điện cho Du Hàn, nam sinh cũng dần yên tâm trở lại.

Mẹ cậu dặn cậu phải ôn thi cuối kì, đừng lo lắng cho bà, giành nhiều thời gian cho việc học. Bà sẽ dưỡng bệnh tốt, cùng lắm là hai hoặc ba tuần nữa sẽ về.

Cuối tuần trước kỳ thi cuối tháng mười hai, Du Hàn nghĩ đã hơn tuần rồi không gặp mẹ mình, bà lại vừa phẫu thuật xong, thế là không gọi điện cho bà trực tiếp đặt vé xe lửa trở về.

Hôm đó Bối Doanh Doanh đưa cậu đến cửa, nói: "Vậy phiền cậu

giúp tớ hỏi thăm dì Du nhé.”

Nam sinh thay giày xong đứng dậy, xoa đầu cô: “Được.”

“Vậy khi nào cậu về?”

Khóe môi cậu hơi cong: “Sao thế sợ tớ không trở lại à?”

“Không phải…”

“Tối chủ nhật tớ sẽ về.”

Cô gật đầu, vẫy tay với cậu, nhìn bóng cậu đi ra khỏi biệt thự. Cho đến khi không còn nhìn thấy cậu cô mới thở nhẹ một cái: “Đi đọc thơ cổ thôi…”

–

Một ngày trôi qua, tối chủ nhật, Bối Doanh Doanh ăn tối xong, về đến phòng, nhìn mấy bài toán sai trên bàn, nghĩ tối nay Du Hàn về có thể hỏi cậu.

Cô gửi tin nhắn cho Du Hàn: [Mấy giờ cậu về?]

Đợi mãi đến bên kia vẫn chưa trả lời.

Cô đi ra ngoài ban công, tay đỡ đầu ngẩn người nhìn con đường trước cửa nhà.

Nhưng chờ mòn mắt vẫn không thấy bóng dáng nam sinh.

Sao cậu còn chưa về?

Không lẽ xảy ra chuyện gì?

Đến mười giờ, cô thực sự nhịn không được gọi điện thoại cho Du

Hàn. Đầu kia không nghe.

Cô bắt đầu hoang mang, gọi thêm mấy cuộc, cuộc cuối cùng thì bị cậu cúp máy.

Một phút sau nam sinh nhắn Wechat:

"Có chuyện gì sao?"

Bối Doanh Doanh trả lời: "Cậu xuống xe lửa chưa? Tớ hơi lo lắng cho cậu."

Du Hàn nói: "Nhà tớ có chút việc, không thể về."

Cô sửng sốt: "Là dì xảy ra chuyện gì sao?"

Nhưng đầu kia không trả lời.

–

Ngày hôm sau, là thi tháng. Sáng đến lớp, chỗ ngồi của Du Hàn vẫn trống, Kỷ Diệu xoay người hỏi: "Sao cậu ấy chưa đến?"

Bối Doanh Doanh lúc lâu sau mới khẽ lắc đầu, cô cũng không biết.

Cô thậm chí hoàn toàn không biết gì cả.

Cả buổi sáng, cô thi ngữ văn cũng không tập trung nổi, buổi trưa mấy nữ sinh cùng nhau đi xuống tầng, Kỷ Diệu vỗ vai Bối Doanh Doanh: "Doanh Doanh? Cậu đã nghe chưa?"

"Hả??"

Kỷ Diệu nghi hoặc: "Bọn tớ vừa hỏi trưa nay cậu có muốn cùng đi ra ngoài ăn cơm gà không. Cậu suy nghĩ gì đấy, không tập trung gì cả?"

“Không có gì… Tớ đi với các cậu.”

Đi xuống tầng, Kỷ Diệu với Cố Anh nói về bài thi ngữ văn, Trinh Hi đến bên cạnh Bối Doanh Doanh, ôn nhu hỏi: “Có tâm sự? Liên quan đến Du Hàn sao?”

Cô giật mình thừa nhận.

Trịnh Hi hỏi cô có biết sao hôm nay Du Hàn không đến không, không ngờ Bối Doanh Doanh cũng không trả lời được. Cô nghe xong cũng rất nghi ngờ: “Cậu ấy nói về nhà một chuyến sau đó không có tin tức gì?”

“Ừ… Cậu ấy chỉ có có chút việc, nhưng cụ thể là gì thì cậu ấy không muốn nói với tớ.”

Trinh Hi rơi vào trầm tư: “Mẹ của cậu ấy bị đau dạ dày… Chắc hẳn là nghiêm trọng nhưng phẫu thuật thì không nguy hiểm đến tính mạng, hay là cậu ấy còn muốn chăm sóc mẹ mình mấy ngày?”

“Tớ cũng không biết…”

Thấy Bối Doanh Doanh buồn bực như vậy, Trịnh Hi cười trêu cô: “Không ngờ cậu rất quan tâm đến Du Hàn nhé.”

“Tớ…” Tâm tư cô bị vạch trần, mặt đỏ lên, Trịnh Hi vỗ vai cô, nói: “Thật ra Doanh Doanh, có thể nói cậu có quan hệ tốt nhất với cậu ấy trong tất cả nữ sinh, nếu như ngay cả cậu cậu ấy cũng không muốn nói, vậy nhất định là gặp phải vấn đề nghiêm trọng.

Mặc dù mấy năm nay tớ với cậu ấy mất liên lạc, nhưng tớ biết tính cách của cậu ấy khép kín không thích chia sẻ nỗi đau với người khác, hơn nữa lòng tự trọng rất lớn, cậu ấy không muốn nói cho cậu biết chắc là có điều khó nói.”

“Ừ… Tớ biết.”

Dựa vào hiểu biết của cô về Du Hàn cô càng lo lắng hơn.

“À…” Trịnh Hi đột nhiên nhớ tới một chuyện “Hình như tớ biết quê Du Hàn ở đâu.” Trịnh Hi nói lúc học tiểu học, có một lần Du Hàn về quên ăn tết, gửi cho cô một tấm bưu thiếp, thời điểm đó bưu thiếp rất phổ biến, phong thư bây giờ cô vẫn còn giữ nhưng không biết địa chỉ ấy còn đúng không.

“Nếu như cậu cần, tớ có thể về tìm cho cậu.”

Ngày thi thứ hai, Du Hàn vẫn chưa đến trường, sau khi cuộc thi kết thúc thì bắt đầu nghỉ Tết Nguyên Đán.

Vào một đêm nghỉ lễ, cô ở trong phòng, nhìn bài tập về nhà không làm được bài nào.

Một lúc sau, cô lấy điện thoại ra, gọi cho Trịnh Hi.

“Trịnh Hi… cậu có thể giúp tớ xem địa chỉ quê của Du Hàn được không?”

Một lúc sau, đối phương gửi địa chỉ qua, sau đó cô bắt đầu xem vé xe lửa.

Sáng mau lúc 8:40 có một chuyến, ngồi nửa tiếng.

Cô do dự rất lâu, cuối cùng đầu nóng lên, mua vé.

Cô thật sự rất muốn nhìn thấy cậu…

Cô rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không, nếu như cậu khó chịu, cô muốn ở bên cạnh cậu, ở cùng cậu.

Đặt vé xong, cô đứng dậy bắt đầu thu dọn hành lý, vì không biết có

thể nhìn thấy Du Hàn hay không, nên không đặt trước vé về, để đảm bảo an toàn, cô còn mang theo tiền lẻ và quần áo.

Sợ mẹ biết sẽ không cho cô một mình đi xa như thế nên cô nói dối là đi du lịch với bạn. Mẹ cô đồng ý.

Rạng sáng hôm sau, cô xuống tầng với chiếc vali 200 cm, nhanh chóng ăn sáng, tài xế đưa cô ra bến xe lửa. Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên cô một mình đi xa như thế, đến thành phố xa lạ.

Lên xe lửa, cô cất hành lý, ngồi vào chỗ nhìn mọi người qua lại, lòng tràn đầy sợ hãi trước những thứ không biết.

Một tiếng sau, cô xuống xe lửa, đi đến lối ra, lúc này cô mới có cảm giác chân thực.

Nhất thời có chút hoảng hốt.

Cô nắm chặt vali trong tay, lấy điện thoại ra bắt đầu xem hướng dẫn, ngoài cổng có rất nhiều tài xế taxi hét lên, một ông bác trung niên đến trước mặt Bối Doanh Doanh, mỉm cười: "Cháu gái muốn đi xe không? Từ đây đến nội thành chỉ mất 25 tệ, có đi không?"

Cô sửng sốt một chút, hoảng hốt lắc đầu: "Không cần ạ cảm ơn ạ…"

"Không sao, cháu gái bác nhìn cháu đón xe thật phiền phức." Nói xong đang định cầm vali của cô, dọa cô sợ lùi về sau một bước, kéo vali chạy đi.

Kiểu tài xế mời chào khách kiểu này không rõ lai lịch, mặc dù cô không hiểu biết nhiều nhưng cô vẫn đề phòng.

Cô đi đến chỗ ít người, cuối cùng dừng lại, tay cầm đồ toát mồ hôi, cô cúi đầu khôi phục nhịp tim.

Thực sự sợ hãi…

Cũng may xe cô gọi cũng nhanh chóng gọi lại, một lúc sau cuối cùng cũng thuận lợi lên xe.

Từ nhà ga đến nhà Du Hàn mất gần một tiếng, tài xế nói đây là thành phố cổ, may mà nơi Bối Doanh Doanh đến đã xây được nhiều năm, hiện tại chưa bị phá dỡ, điều này có thể nói ngôi nhà kia của Du Hàn có thể vẫn còn.

Lúc đến nơi, cô hỏi lái xe là bệnh viện gần đây tên gì. Rất có khả năng Du Linh chữa bệnh ở đó.

Sau khi xuống xe, cô theo hướng dẫn chậm rãi đi về phía trước. Đây là một khu dân cư cũ nát lâu đời, xập xệ, chắc người dân ở đây tự xây bằng gạch và xi măng.

Đường đi chật hẹp, vì là thành phố cổ nên không nhiều người sinh sống, hơi vắng vẻ. Mặt đất xi măng đầy ổ gà, mặt tường mọc rêu xanh, có chút rác trên mặt đất còn có rác chất đầy ngoài nhà.

Cuối cùng cô cũng tìm được nhà Du Hàn.

"Số 33, ngõ Hạ Tỉnh, thôn Ngọc Lũng…" Cô đối chiếu với số nhà trên cửa, nhìn vào bên trong xem xét.

Là một ngôi nhà ba tầng, trước cửa có một cái sân nhỏ, trồng một cây xoài, còn có một chiếc xe đạp cũ nát màu đen.

Cô đẩy rào chắn đi vào, hướng vào bên trong gọi vài tiếng: "Du Hàn, dì Du…"

Nhưng không có ai trả lời, không lẽ cậu không ở đẩy?

Cô ngồi trên bậc thang trước cửa, lấy điện thoại ra, cuối cùng quyết dịnh gọi cho Du Hàn.

Sở dĩ cô không muốn nói cho cậu biết là cô muốn đến, chính là đoán được nhất định cậu sẽ không cho phép cô đến, nên đành phải giấu cậu.

Chuông kêu mấy tiếng, ngay lúc cô cho là cậu sẽ ngắt máy, đầu kia lại nhận điện thoại!

"Ơi." Giọng nói cậu trầm thấp, xen lẫn sự mệt mỏi và sự đè nén.

Cô ngây người, chóp mũi chua chua, giọng nói run rẩy: "Du Hàn ——"

"Sao thế?" Cậu phát hiện cảm xúc của cô có hơi không thích hợp.

Cô hít mũi, mắt đỏ lên: "Tớ… Tớ đến thành phố D tìm cậu, nhưng tớ không biết là có phải tớ đi nhầm địa chỉ hay không…"

Đầu kia khẽ giật mình: "Cậu đến thành phố D rồi?"

Thế là cô đọc địa chỉ hiện tại cho cậu, cậu trầm mặc mấy giây, trầm giọng nói: "Cậu ở yên đấy, không được đi đâu cả, tớ đến ngay, phải nghe lời biết không?"

"Ừ…"

Ngắt điện thoại, cô ôm chân cả người co thành một hình tròn, cô không ngờ thành phố D còn lạnh hơn cả thành phố T.

Cô nhìn chằm chằm vào cổng, mong thân ảnh kia xuất hiện.

Nóng lòng chờ đợi ngày càng lo lắng.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Ba mươi phút.

Bỗng nhiên một bóng dáng gầy gò đẩy cửa bước vào, tiến vào tầm mắt của cô.

Ánh mắt Bối Doanh Doanh đột nhiên kiên định, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Du Hàn cũng đang nhìn cô.

Sửng sốt hai giây, cô đứng lên chạy thẳng đến chỗ cậu, đứng vững trước mặt cậu, cô còn chưa mở miệng, đã bị cậu kéo vào trong lòng.

Trước mắt cô đột nhiên trở nên mơ hồ, đưa tay ôm lấy cậu, giọng nói chua xót "Du Hàn…"

Cậu ôm gáy cô, ôm chặt cô bằng vòng tay mạnh mẽ của mình, sợ đây chỉ là giấc mơ, người con gái cậu ngày đêm mong mỏi vậy mà xuất hiện trước mặt cậu.

Một lúc sau, cậu chậm rãi buông cái ôm ấm áp ra, nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề, mở miệng ra lời lời răn dạy:

"Lá gan cậu lớn vậy sao dám một mình đến đây? Cậu biết con gái đi một mình nguy hiểm như nào không, cũng không nói với tớ một tiếng, cậu chính là muốn làm tớ sợ?"

Cô cho là cậu giận cô thật, bị dọa đến nước mắt rơi lã chã xuống:

"Xin lỗi, tớ là sợ cậu, sợ cậu không cho tớ đến, tớ rất lo lắng cho cậu, mấy ngày nay đều không liên lạc với cậu được…"

Cô cúi đầu, mắt đỏ lên làm cậu nhất thời luống cuống, bối rối đưa tay lên lau nước mắt của cô: "Đừng khóc, đừng khóc, đồ ngốc…"

Cậu sao có thể không nhớ cô.

Cậu nhịn không được lại ôm cô trong ngực, thấp giọng dỗ dành,

cảm xúc của cô gái dần dần bình phục lại.

Cô ngẩng đầu nhìn Du Hàn, cậu mặc một áo len cao cổ màu xám đậm, quầng thâm mắt đen láy, cằm râu lú nhú, nhìn có vẻ hơi phờ phạc. Không biết mấy ngày nay cậu đã xảy ra chuyện gì.

"Du Hàn, dì Du…"

Cậu nhìn vào mắt cô: "Mẹ mình vẫn đang bình phục."

Tảng đá trong lòng cô cuối cùng cũng rơi xuống "Vậy giờ dì ở bệnh viện sao?"

"… Mấy ngày trước đã xuất viện."

"Tớ muốn đi gặp dì Du."

Nam sinh sửng sốt một chút, sau đó nhàn nhạt nói: "Cậu ăn chưa? Giờ tớ dẫn cậu đi ăn."

Cô cau mày, phát hiện cậu vẫn không muốn cho cô biết quá nhiều. Cậu quay người kéo cô để đi, phát hiện cô vẫn đứng bất động tại chỗ.

Cô ngước mắt, đối mặt với ánh mắt của cậu, mếu: "Có phải cậu lại đẩy mình ra như lần trước phải không?"

Cậu sửng sốt.

"Cậu đến thành phố D, chuyện gì cũng không nói cho tớ biết, y như lần trước, không quan tâm đến cảm nhận của tớ, lúc nào cũng để tớ cách xa cậu. Lúc tớ khép mình là cậu từ trong bóng tối dẫn tớ ra và cổ vũ tớ, ở bên cạnh tớ, sao lúc cậu gặp chuyện… Lại không cho tớ ở bên cạnh cậu."

Cô nhìn thẳng vào cậu, tràn đầy sự bất bình.

Nam sinh nghe vậy, lớp phòng tuyến cuối cùng cũng bị phá vỡ, cậu cụp mắt, sự lạnh lùng trên mặt cũng dần mất đi.

Lúc lâu sau cuối cùng cậu cũng mở miệng: "Đi thôi, tớ đưa cậu đến."

–

Du Hàn nhớ lại ngày cậu trở lại thành phố D.

Lúc đó là giữa trưa, cậu xuống xe lửa, ngồi xe buýt về nhà, đi đến dưới tầng, cậu đi lên thì nghe thấy hai người phụ nữ ở tầng này đứng ở cửa nhà nói chuyện —

"Quả phụ tầng trên sao lại đột nhiên chuyển về đây?"

"Hình như là bị bệnh, nghe nói vừa làm phẫu thuật dạ dày, này bà nói xem tuổi này rồi còn làm phẫu thuật, khỏe chắc cũng không được bao lâu."

"Bà ấy cũng đáng thương, chồng thì chết sớm, con trai cũng không biết đi đâu, bao nhiêu ngày như thế cũng không thấy bóng dáng ai đến chăm."

"Đến đây chăm bà ấy làm gì? Bà ấy bị như thế chắc chắn là đen đủi, chúng ta cũng đừng có mà đi lên, không biết có chết ở trên đấy…"

Người phụ nữ vừa nói xong, thì nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng "Bịch", hai người hoảng hốt quay đầu thì thấy một nam sinh đứng ở cầu thang, sắc mặt cậu âm u, ánh mắt hung ác nham hiểm đến đáng sợ khiến người khác lạnh sống lưng.

"Cậu… Cậu là ai?"

Nhìn nam sinh đi cầu thang ngày càng gần, một trong hai người phụ nữ bị dọa sợ vội vàng cầm chổi bên cạnh, ngăn trước người "Cậu

cậu là ai vậy!”

Ai ngờ nam sinh trực tiếp cướp cái chổi, ném trên mặt đất, và đẩy người phụ nữ sang một bên.

“Ô hay thằng bé này…” Người phụ nữ tức giận, chỉ vào người cậu chuẩn bị chửi thì thấy cậu quay đầu ánh mắt phẫn nộ nhìn bà chằm chằm, môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Con mẹ nó còn dám nói thêm câu nữa xem?”

Người phụ nữ bị khí thế của cậu làm cho sợ hãi, chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm vài câu, sau đó chỉ thấy nam sinh bước nhanh lên tầng.

Du Hàn tức tối đi đến trước cửa nhà, cầm chìa khóa trực tiếp mở cửa, đập vào mắt là ánh sáng mờ ảo và mùi ẩm mốc đặc trưng của đồ đạc cũ.

Cậu giật mình “Mẹ, mẹ —” Cậu lao vào phòng, thấy Du Linh nằm trên giường.

Căn phòng chật hẹp, ván giường cũ kĩ, chỉ có nửa ánh sáng của cửa số chiếu vào phòng, các góc phong đều pủ một lớp bụi, Du Linh đắp một chiếc chăn hoa, sắc mặt vẫn tái nhợt, bà cầm cốc nước trên tay đặt lên đầu giường.

Bà nhìn thấy con trai đột nhiên xuất hiện trợn tròn mắt: “Con trai con…”

Trái tim đang lơ lửng của Du Hàn lúc này cũng rơi xuống, nhíu mày: “Đây chính là điều mà mẹ bảo ‘Mẹ ở quê sống rất tốt không cần lo lắng cho mẹ’?”

Du Linh cuống cả lên: “Tiểu Hàn, con nghe mẹ giải thích…”

“Mẹ nói dì Hai vời dì Cả đến chăm mẹ, hai dì đâu?”

"…"

"Vừa rồi lúc con đi lên đây, nghe được người ta nói chuyện là mẹ ngày ngày một mình đến bệnh viện, chưa từng có người thân nào đến nhà!" Giọng cậu run rẩy.

"Xin lỗi tiểu Hàn… Không phải mẹ cố ý muốn lừa con."

Thật ra bà về đây chữa bệnh là không muốn để Du Hàn phải lo lắng, ảnh hưởng đến việc học tập của cậu. Bà biết nếu như làm phẫu thuật ở thành phố T sẽ rất tốn kém, hơn nữa cậu sẽ phải chăm lo cho bà nhưng cậu vẫn còn việc học. Cho nên bà và Viên Man Hà đưa ra quyết định về đây làm phẫu thuật.

Sau đó, trước khi phẫu thuật, bà có gọi điện cho một vài người thân, nhưng những người thân và bạn bè khi nghe là bà, còn là loại chuyện đen đủi như này, họ đều nói là không rảnh hoặc họ trực tiếp không trả lời.

Sau khi kết thúc phẫu thuật, vì tiết kiệm tiền, ngày thứ hai bà đã xuất viện, về nhà vốn phải tĩnh dưỡng thật tốt, nhưng không có ai nấu cơm, nên bà chỉ có thể tự mình làm những việc sinh hoạt hằng ngày.

Nhưng làm như vậy, vẫn không tránh được những lời đàm tiếu của hàng xóm xung quanh.

Du Linh sớm đã quen, cũng không quan tâm, nhiều năm khó khăn đã khiến bà trở nên kiên cường, lúc mềm lòng duy nhất là dành cho con trai.

Du Hàn sau khi biết chuyện, khuyên cái gì cũng không được nhất định phải ở lại chăm sóc mẹ.

–

“Đến rồi, vào đi.” Du Hàn mở cửa, nói với Bối Doanh Doanh đang đứng phía sau.

Cậu đẩy vali vào, mở tủ giày nhìn mấy lần, lấy ra một đôi dép lê đen có hơi cũ đặt bên chân cô, chớp mắt: “Xin lỗi, chỉ có đôi này…”

Cô cười, lắc đầu: “Không sao.”

Cậu đến phòng Du Linh, phát hiện bà vẫn đang ngủ. Cậu rời khỏi phòng, đi ra thì phát hiện cô gái đang đứng một chỗ nhìn xung quanh nơi này.

Cậu để ý thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, lòng hơi trầm xuống, giọng nói có chút mất tự nhiên: “Phòng rất cũ, cậu chờ ở đây không hợp lắm, mẹ tớ vẫn đang ngủ, có gì tớ đưa cậu ra ngoài trước…”

Cô nghe ra giọng nói của cậu có chút xúc động, bước đến, nhẹ nhàng kéo tay áo cậu, nở một nụ cười ấm áp:

“Du Hàn, không sao, tớ thật sự không để ý.”

Chương 32

edit: Olwen

Cậu nhìn cô, những bối rối chồng chất trong lòng dần tan đi vì nụ cười của cô "Ừ, vậy cậu khát không?"

Cô gật đầu, cậu đưa mắt nhìn về chiếc ghế sô pha bừa bộn, lập tức đi dọn dẹp, lấy chỗ cho cô ngồi: "Cậu ngồi đi, tớ đi lấy nước."

Sau khi cô ngồi xuống, một lúc sau cậu bê một cốc nước ra, cô nhận cốc nước, chỉ vào mô hình máy bay trước tủ ti vi: "Cái kia cậu tự làm à? Lợi hại ghê."

"Làm khi còn bé."

Cô tò mò nhìn căn phòng, phát hiện khi Du Hàn còn nhỏ trông dễ gần hơn, nam sinh dọn bàn nước với ghế sô pha xong, đi đến bên cạnh cô: "Cậu đói bụng không?"

"Hơi hơi… Trưa cậu ăn gì? Tớ ăn giống cậu là được."

"Trong tủ lạnh chỉ có sủi cảo đông lạnh, có được không?"

"Được."

Thế là cậu đi đến phòng bếp, Bối Doanh Doanh nhìn bóng lưng cậu, nụ cười trên môi dần buông xuống.

Chóp mũi cô cay cay, trong lòng có cảm giác hơi đau.

Cô cuối cùng cũng biết vì sao Du Hàn không muốn để cố biết những thứ này. Vừa nãy cậu đã bỏ đi lòng tự tôn của mình, cẩn thận giữ lại, chỉ sợ cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cậu không muốn cô nhìn thấy hoàn cảnh sinh hoạt này, che giấu nội tâm yếu ớt của mình. Giống như lúc trước cô không muốn cho cậu biết, tai cô không nghe thấy.

Cô đứng dậy chậm rãi đi đến phòng bếp chật hẹp, thấy cậu đang rửa bát, động tác trôi chảy, quay đầu thấy cô, mắt cậu lóe lên tia kích động, cậu nhẹ giọng: "Vào trong kia ngồi đi, chỗ này bẩn lắm."

Cô cười tươi: "Để tớ giúp cậu, tớ cùng vào bếp." Cô mở tủ lạnh lấy sủi cảo đông lạnh ra, cậu cũng không có ý ngăn lại.

Cậu rửa rau, vớt rau, hai người phối hợp với nhau lúc dừng lại thì cơm trưa cũng làm xong.

Cậu mang sủi cảo với một bát cạnh sườn bê ra bàn uống nước, thì thấy Bối Doanh Doanh đang trộn rau, cô quay đầu nhìn cậu cười: "Tớ cũng không biết vị có đúng không nữa, lúc trước đều là nhìn mẹ làm…"

Cậu chăm chú nhìn cô, ánh mắt đầy gợn sóng. Cô nghi hoặc: "Sao không ngồi?"

Cậu đi đến ngồi bên cạnh cô, Bối Doanh Doanh còn đang lo lắng trưa nay dì Du sẽ ăn gì thì cậu nói sáng nay bà ăn hơi muộn, trong nồi vẫn còn cháo sườn.

Hai người yên tĩnh ngồi ăn sủi cảo, hương vị mặc dù bình thường, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác ngọt ngào. Du Hàn thấy môi cô hơi cong lên, trêu chọc hỏi: "Ăn sủi cảo đông lạnh mà cũng vui vẻ như này?"

Cô cong môi, giọng nói ngọt ngào: "Là do Du Hàn nấu."

Tâm cậu lần nữa rung động, sau đó cũng không nói thêm gì.

–

Ăn cơm xong, Du Hàn đến phòng của Du Linh phát hiện mẹ đã tỉnh, cậu nói Doanh Doanh đã đến đây, Du Linh cũng rất kinh ngạc, cô gái đi vào phòng ngồi bên cạnh Du Linh: "Dì Du, dì thấy khỏe hơn chưa ạ?"

"Tiểu thư Doanh Doanh, đây là… sao lại đến đây làm gì."

"Không phải đúng lúc được nghỉ tết sao nên con đến đây thăm dì luôn, nhân tiện con mang bài tập về nhà cho Du Hàn, con sợ thành tích học tập của cậu ấy bị sa sút."

Du Linh cười cảm ơn: "Dì Du khỏe hơn nhiều rồi, chỉ cần nghỉ thêm vài ngày là sẽ lập tức khỏe lại thôi."

Du Hàn bê cháo sườn vào, Du Linh ngồi dậy, phát hiện không có thìa, cô gái vội bảo để cô đi lấy.

Sau khi Bối Doanh Doanh đi, Du Linh nhỏ giọng nói với Du Hàn: "Doanh Doanh thật tốt bụng, không giống… một số người." Bà làm việc ở nhà họ Bối nhiều năm, có thể nói nhìn Bối Sơ Nhan lớn lên, Bối Sơ Nhan kiêu căng như nào khi không có bố mẹ, Du Linh biết rõ như ban ngày, khi Bối Doanh Doanh về, bà nghĩ hai người họ sẽ giống nhau, nhưng trong khoảng thời gian sống cùng thì hóa ra Bối Doanh Doanh là một cô gái tốt.

Môi Du Hàn khẽ cong, cậu cụp mắt nói: "Cậu ấy vẫn luôn như thế."

Trong sáng, hồn nhiên, hoàn hảo xinh đẹp.

Sau khi bà ăn trưa xong, dặn Du Hàn phải chăm sóc Bối Doanh

Doanh thật tốt, sau khi hai người ra khỏi phòng, Du Hàn hỏi tiếp theo cô muốn làm gì.

"Cậu có thể đi siêu thị với tớ không? Tớ thấy hình như nhà không có hoa quả, tớ muốn mua một ít…"

Bây giờ cô rất nhiều tiền, cô muốn dùng hết khả năng của mình để giúp Du Hàn.

Nam sinh gật đầu, sau đó bảo cô chờ cậu ở phòng khách một chút. Một lúc sau, cô thấy Du Hàn đi từ phòng ngủ ram khoác một chiếc áo khoác màu đen, râu đã được cạo sạch, trông có tinh thần hơn rất nhiều.

"Đi thôi."

"Ừm."

Hai người đi xuống dưới tầng, trước cửa có mấy người phụ nữ đang giặt quần áo, nhìn thấy cô gái có khuôn mặt xa lạ, tràn đầy kinh ngạc, không ngừng quan sát.

Bối Doanh Doanh sững sờ một lúc, ngẩng đầu nhìn Du Hàn, cậu nắm chặt tay cô, không để ý đến những người phụ nữ lắm chuyện này, dắt tay cô đi xuống tầng.

Hai người chậm rãi bước về phía trước, cậu đột nhiên hỏi: "Đặt vé về là lúc nào?"

"Hả… Tớ chưa đặt."

Cậu do dự một chút rồi hỏi: "Định lúc nào thì về?"

Cô không biết nên trả lời như nào, thật ra cô muốn ở đây thêm một ngày, nếu hôm nay về luôn thì có hơi vội…

Mà trong lòng nam sinh cũng hy vọng như thế. Nhưng cậu cân nhắc đến việc cô một mình đến đây, Viên Man Hà không lo lắng sao?

Hai người im lặng một lúc, cô cúi đầu thì thầm: "Tớ nói với mẹ tớ là đi du lịch với bạn, nếu như hôm nay mà về có thể sẽ bị nghi ngờ…"

Nam sinh khựng lại, nói: "Vậy tối nay… Tớ đặt phòng ở khách sạn cho cậu, mai sẽ đưa cậu đến nhà ga."

"… Ừm." Cô quay mặt đi chỗ khác, môi khẽ mấp máy.

Cô vừa dứt lời, trán bị búng một cái: "Về sau không cho phép một mình đi như thế này, rất nguy hiểm, biết chưa?"

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

–

Hai người đến siêu thị, Du Hàn đẩy xe, Bối Doanh Doanh đi bên cạnh cậu, hôm nay là ngày nghỉ Tết, siêu thị rất nhiều người. Cô mua một ít bánh mì để ăn sáng, sau đó lại đi mua sủi cảo đông lạnh, mì hoành thánh các thứ, dù sao cứ để trong nhà để ăn no là được.

Bối Doanh Doanh mua một ít đông trùng hạ thảo với xương ống, còn mua thêm một số dược liệu bổ dưỡng: "Trước kia tớ sống với bà ngoại, bà rất hay nấu canh cho tớ uống, tý về tớ thử nấu một ít để dì Du uống."

Du Hàn cười: "Không ngờ cậu cũng hiểu rõ mấy cái này."

Đến khu đồ ăn vặt, cô cũng mua một chút, chủ yếu là để ở nhà, lúc nào Du Hàn đói có thể ăn tạm.

Lúc tính tiền, cô đang muốn lấy tiền ra, không ngờ Du Hàn bỏ điện thoại ra, trực tiếp thanh toán.

Ra khỏi siêu thị, cô khó hiểu: "Không phải nói là tớ sẽ trả tiền sao?" Vì thế nên cô mới đến đây, giờ lại làm cậu tốn kém một khoản.

Cậu xoa đầu cô: "Không phải cậu cũng chưa kiếm ra tiền sao, hơn nữa lại là rất nhiều thứ cho mẹ tớ." Cậu sao có thể để cô trả số tiền này.

Cô chẹp miệng, sau đó nhanh lấy điện thoại ra, lén lút đặt phòng khách sạn. Đợi chút nữa cậu muốn trả tiền thuê phòng thì cô đã trả rồi.

Du Hàn nói vẫn còn sớm chưa cần tìm khách sạn, hỏi cô có muốn đến sân chơi gần đó không, cô xua tay từ chối, bây giờ chắc chắn Du Hàn có chuyện, muốn cậu đi chơi với cô làm gì có chuyện tốt như thế.

Hai người xách đồ mua được ở siêu thị về nhà, sau đó Bối Doanh Doanh nghĩ tiếp theo sẽ làm gì.

Du Hàn suy nghĩ một lúc hỏi: "Cậu mang bài tập về nhà đến sao?"

"Mang của cậu đến."

"Cậu làm vào bào của tớ đi, không hiểu thì hỏi tớ."

"Vậy cậu…"

"Tớ không làm giáo viên cũng sẽ không bảo gì."

Cô cầm bài thi ngồi trên ghế sô pha, một lúc sau nam sinh ngồi xuống bên cạnh cô. Chiếc ghế sô pha nhỏ hẹp, hai người cùng ngồi khoảng cách trở nên rất gần.

Cậu nghiêng người hướng về phía cô, giọng nói ôn nhu rơi vào tai cô: "Có làm được không?"

Cô đỏ mặt chỉ vào một bài, cậu nhận bút, bắt đầu chăm chú chỉ cho cô, sau khi cô hiểu thì cười một cái: "Du Hàn, cảm thấy làm bạn của cậu đãi ngộ rất tốt, học bá giải quyết những câu hỏi online, ngay cả điện thoại cũng không cần."

"Không phải ai cũng có đãi ngộ này."

Cậu nhìn cô, giọng nói đầy ẩn ý.

Cô ngẩn người, hình như đúng thế, bình thường trong lớp, rất ít khi cô thấy cậu giảng bài cho người khác.

Nhưng tại sao hết lần này đến lần khác đối xử với cô tốt như thế…

Không lẽ vì bọn họ là bạn tốt sao?

Cô sững sờ, cậu dùng bút nhẹ nhàng chọc vào má lúm đồng tiền của cô: "Ngây ngốc cái gì?"

"Không có…"

Cậu trả lại bút cho cô, sau đó tựa vào ghế sô pha, nhắm mắt: "Tớ hơi buồn ngủ."

"Vậy cậu về phòng nghỉ một chút đi?"

"Không, tớ ở đây một lúc."

Thế là cô yên lặng làm bài tập, một lúc sau cô cảm giác vai phải đột nhiên có cái gì đè xuống, quay đầu sang thì hóa ra là đầu của Du Hàn dựa vào!

Nam sinh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hô hấp, nhìn giống như đang ngủ, cô không dám động đậy, nhưng cổ lại bị tóc đen của cậu cọ vào hơi ngứa, khiến cô mặt đỏ tim run.

Cô buông bút xuống, không nỡ đẩy cậu ra, mặc cho cậu dựa vào. Dần dần, cô cũng tựa trên sô pha tiến vào giấc ngủ.

Một lúc sau Du Hàn mở to mắt, phát hiện cô ngủ trên sô pha còn quen hơn cả cậu, cậu mỉm cười ngồi thẳng dậy, nhưng cô gái vì mất đi chỗ dựa nên nghiêng đầu sắp ngã xuống nên cậu lập tức ôm vai cô, nhẹ nhàng ôm cô trong lòng.

Cô nhắm mắt, hàng mi che khuất khuôn mặt, mùi hương ngọt ngào của cô quanh quẩn quanh chóp mũi của cậu, khiến lòng cậu trở nên khô nóng.

Cô không biết mình thiếp đi bao lâu, lúc tỉnh lại phát hiện đầu mình đang tựa ở vai nam sinh.

Sao ngủ được một giấc lại đảo ngược rồi?

Trong nháy mắt cô đỏ mặt, lập tức ngồi thẳng: "Xin… xin lỗi, tớ không biết sao lại ngủ quên nữa…"

"Không sao."

Sau khi tỉnh ngủ, cô thấy có chút lạnh, vô thức ôm hai tay, cậu thấy vậy trở về phòng ngủ, cầm áo khoác ra khoác vào cho cô.

"Nếu cậu bị cảm, tớ sẽ phải chăm sóc thêm một người."

"Sẽ không đâu."

–

Buổi tối, Bối Doanh Doanh ở nhà họ Hàn nấu canh, còn Du Hàn nấu thêm vài món, cậu sợ buổi trưa cô ăn không no, buổi chiều đi siêu thị cậu đặc biệt mua tôm và thịt bò.

Ăn tối xong, Du Hàn nhìn bầu trời đen, nói sẽ đưa cô đến khách sạn.

Cậu cầm vali của cô xuống tầng, mấy người phụ nữ nhiều chuyện nhìn thấy hai bọn họ, bàn tán càng hăng say: "Nhất định là bạn gái, cái tuổi này không chăm chỉ học hành chỉ biết yêu đương."

"Cũng không biết bọn họ ở trong nhà làm gì, cô gái kia trông còn rất nhỏ..."

Du Hàn nghe bọn họ bàn tán như thế về Bối Doanh Doanh, nỗi tức giận sau nhiều ngày bừng lên, đá vào thau rửa mặt và bình hòa bên cạnh cầu thang, người phụ nữ tức giận: "Mày làm gì thế? Lá gan lớn thật! Bọn tao có lỗi sao? Con gái mà không biết giữ ý, tự nhiên chạy vào nhà con trai!"

"Nói đủ chưa?" Du Hàn không nhịn được muốn xông lên, nhưng bị Bối Doanh Doanh giữ chặt, cô lắc đầu, ra hiệu cậu không nên kích động như thế.

Mấy bà hàng xóm lắm mồm vẫn hùng hổ: "Người nhà này sao lại đều như thế chứ, con cái cũng hơn tý là muốn đánh người, thật bạo lực mà."

Bối Doanh Doanh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, hiếm khi cô nổi giận: "Sao, đối mặt với mấy người suốt ngày ăn nói linh tinh cần tốt tính sao? Nói về phim, về tập thể dục ở quảng trường còn nói chuyện của gia đình người ta, mấy người có thể nói người khác thì không sao?"

"Mày..."

Cô nhìn cốc nước trong nay người phụ nữ lắm mồm: "Bảo sao suốt ngày phải uống nước, hôm nào cũng nói nhiều như thế kia mà!

Mấy người phụ nữ: "... ... ..."

Sau đó cô giữ chặt tay Du Hàn, bước nhanh xuống cầu thang, xuống dưới tầng, dù tức giận nhưng cô vẫn không quên an ủi cậu: "Cậu đừng nghe bọn họ nói linh tinh, mấy người này là do quá rảnh rỗi."

Du Hàn nhìn cô, nhớ lại dáng vẻ khiến mấy người phụ nữ kia không nói lên lời, không khỏi bật cười.

Cậu xoa đầu cô, cúi người nhìn thẳng vào cô, giọng nói xen lẫn ý cười:

"Hôm nay tớ đột nhiên phát hiện ra, vậy mà cũng có lúc Doanh Doanh hung dữ như thế."

Cô sững sờ, giọng nói nhẹ đi mấy phần: "Tớ không có, là do mấy người họ nói cậu…"

Cậu cong môi, đưa tay lên nhéo má cô một cái: "Nhưng hung dữ cũng vẫn dễ thương…"

Bối Doanh Doanh:???

Cô cảm nhận được nhiệt độ trên đầu ngón tay của cậu trên má mình, trong đầu đột nhiên nóng lên, mắt cô nhìn lung tung, không dám nhìn thẳng vào cậu.

Hai người đi ra ngoài, Bối Doanh Doanh nói khách sạn cô đặt rất gần, hai người đi bộ là được.

Đi được một lúc, cô đột nhiên nghe được tiếng xin lỗi khàn khàn: "Xin lỗi. Tớ biết mấy ngày nay cậu rất lo lắng cho tớ."

Nhưng cậu lại lựa chọn giữ cho riêng mình.

Cô sững sờ một chút, nhìn cậu, trầm mặc mấy giây, ôn nhu hỏi:

"Vậy cậu có thể nói cho tớ, mấy hôm nay xảy ra chuyện gì không?"

Du Hàn kể lại mọi chuyện khi về nhà của mình cho Bối Doanh Doanh nghe, cô nghe xong cũng rất sốc: "Nếu biết sớm thì đã không cho dì Du về quê chữa bệnh…" Cô hỏi cậu: "Hay bọn mình đưa dì Du về nhà? Ít nhất ở bên kia còn có người chăm sóc, cậu không thể ở đây suốt mà không đi học được."

Thấy nam sinh do dự, cô tiếp tục thuyết phục: "Du Hàn, cậu không cần thấy xấu hổ, bây giờ bệnh của dì Du quan trọng hơn đúng không?"

Lâu sau nam sinh mới gật đầu: "Bao giờ về tớ nói với mẹ một tiếng."

"Ừ."

"… Cảm ơn."

"Khách sáo thế làm gì?" Bối Doanh Doanh đứng im tại chỗ, nhìn cậu, ôn nhu nói: "Du Hàn, về sau gặp chuyện gì không vui đều có thể nói với tớ, giống như mỗi lần tớ không vui, cậu lúc nào cũng an ủi tớ được không?"

Ở nơi trái tim yếu ớt của Du Hàn vì lời nói của cô mà sụp đổ, cậu mới nhận ra, giờ phút này trong mắt cậu cô chính là người con gái ấm áp, là người con gái duy nhất cậu muốn giữ bên mình cả đời.

Cậu bước lên một bước, nhẹ nhàng ôm cô.

"Được."

–

Đến khách sạn, sau khi đến quầy lễ tân lấy thẻ phòng, hai người đi vào thang máy.

Đến gần phòng, Bối Doanh Doanh thấy bên trong có một chiếc

giường lớn, khá sạch sẽ gọn gàng.

Cô ngồi trên mép giường, nhìn về nam sinh đứng ở cửa: "Sao cậu không vào?"

Du Hàn ho hai tiếng, giúp cô mang hành lý vào: "Buổi tối ở một mình nhớ khóa cửa kỹ càng, chú ý an toàn.

"Ừ được."

Cô cởi đôi ủng đi tuyết ra, phát hiện mu bàn chân đã bị cọ vào giày đỏ hết cả lên, đỏ đến nỗi nổi cả tơ máu, đâu là giày mới của cô, quả nhiên vẫn bị cọ vào chân.

Du Hàn thấy, đi lên trước, nửa nồi xuống muốn xem, cô đỏ mặt nói không cần, cổ chân mảnh khảnh bị cậu nắm chặt.

"Sao lại nghiêm trọng như này?"

Cô cười: "Không phải là do cái váy này sao, đi đôi này mới hợp, không sao đâu."

Cậu đứng dậy: "Tớ ra ngoài một chút."

Hả??

Không ngờ hai mươi phút sau cậu quay lại, trong tay cầm một lọ thuốc mỡ với hai chai nước, vừa nãy cô không biết cậu đi làm gì nên đã đi tắm.

Cậu nhìn bộ đồ ngủ màu hồng của cô, sửng sốt một chút, sau đó bảo cô ngồi ở mép giường.

Cậu lần nữa nửa ngồi xuống, lấy thuốc mỡ ra bôi chỗ chân cô bị thương, cô nhìn khuôn mặt chăm chú của cậu, lòng khẽ rung động, không kìm được cong môi.

Có lúc Du Hàn thật ôn nhu.

Không hiểu sao trong lúc thất thần, cô không tự chủ được tay đột nhiên đưa lên xoa đầu cậu.

Động tác của nam sinh đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt khó tin.

Bối Doanh Doanh: "…"

Mặt cô đỏ bừng: "Tớ không cố ý…"

"Gan đúng là lớn thật?"

Cô sợ đến nỗi dùng khuỷu tay dựa vào chăn phía sau ra sức lùi lại, chỉ thấy nam sinh đột nhiên đứng lên, từng bước hướng về phía cô, cô lập tức đứng lên, nhảy sang mép giường bên kia, cậu vòng qua, cô lùi lại về phía sau, áp vào tường: "Tớ không cố ý mà…"

Giọng nói cô nhẹ nhàng như đang làm nũng, nhưng nam sinh vẫn không bị lay động, đi thẳng về phía cô, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đến bên giường, cô đứng không vững —

Trực tiếp ngồi vào lòng cậu.

Cơ thể hai người sát lại gần nhau, nam sinh thuận tay ôm eo cô, cô ngây cả người, nhìn cậu chằm chằm, trong nháy mắt tai đỏ bừng lên.

Cậu cũng nhìn cô, thấy cổ tay như cầm phải than, cơ thể mềm mại của cô gái bị cậu ôm trong ngực, tay của cậu vô thức nắm chặt.

"Cậu… Cậu thả tớ ra…" Cô cúi đầu nói nhỏ.

Cậu đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào tai của cô, giọng nói khàn khàn:

“Chạy nhanh như thế không phải vẫn bị tớ bắt được sao?”

Bối Doanh Doanh: QAQ.

Thấy cô xấu hổ đỏ hết cả mặt, cậu vẫn muốn “bắt nạt” cô, cầm tay cô đặt lên đầu mình: “Không phải muốn sờ đầu tớ sao? Tớ cho cậu sờ đấy.”

Cô sửng sốt một chút, cô còn tưởng cậu sẽ tức giận???

Cô không nhin được, nhẹ nhàng sờ tóc của cậu, vuốt mái tóc đen mềm mềm, đột nhiên cô nhớ lúc trước trong nhà có nuôi Alaska…

Đợi tý, cô nghĩ gì thế này?

“Sờ đủ rồi?”

Cô giật mình rút tay về, sau đó cậu đưa tay lên đầu cô xoa nhẹ, tóc của cô lập tức trở nên rối, cô trừng mắt nhìn cậu: “Không cho cậu sờ!”

Cậu dần nở nụ cười: “Sao cậu được phép sờ đầu tớ mà tớ lại không được phép sờ?”

“Hứ…” Cô tự biết mình sai rồi, khuôn mặt như bị ai chọc, sau đó nam sinh buông tay ra.

Bối Doanh Doanh đứng lên, nhìn lông mày của cậu hơi nhướng lên, có vẻ tâm trạng của cậu đang khá tốt.

Đã lâu rồi cô không thấy cậu cười.

Tâm trạng của cô không hiểu sao cũng tốt lên, sau đó Du Hàn đứng dậy, nói: “Vậy tớ… về trước đây.”

Cô sửng sốt một chút, gật đầu: “Được.”

Cô đưa cậu ra cửa, cậu nói: "Sáng mai tớ đến đưa cậu đi ăn sáng."

"Ừ."

Cô vẫy tay với cậu, cậu đi ra khỏi cửa, khuất tầm nhìn.

Sau đó Bối Doanh Doanh đóng cửa lại, không hiểu sao trong lòng cảm thấy mất mác, cô còn muốn ở bên cạnh cậu một lúc nữa?

Cảm giác ở chung với cậu, thời gian trôi qua quá nhanh.

Cô ngồi trên giường, nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ ngẩn người, một lúc sau, đột nhiên chuông cửa reo lên.

Giờ này là ai…

Cô xuống giường, chưa kịp đi giày đã đi ra ngoài, tim nhỏ đập thình thịch, cô nhón chân lên, từ mắt mèo nhìn ra ngoài, hóa ra là Du Hàn!

Cô vội vàng mở cửa, thấy nam sinh đứng ở bên ngoài.

"Du Hàn…"

Nam sinh nhìn cô chằm chằm, liếm môi, nói với ngữ khí mất tự nhiên.

"Một mình cậu ở lại chỗ này qua đêm có sợ không? Nếu sợ… tớ ở lại đây với cậu."

Bối Doanh Doanh: Ở lại đây?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, cậu nhàn nhạt giải thích: "Tở ngủ ở sô pha, cậu không cần lo." Cậu cũng lo lắng, dù sao cô cũng vì cậu đi đến nơi xa như này, cậu cũng nên chịu trách nhiệm, mà lá gan cô

lại nhỏ, nếu thật sự có việc gì xảy ra chắc cô sẽ rất sợ.

Đương nhiên là cũng có một chút tâm tư riêng.

Bối Doanh Doanh suy nghĩ một lúc, gật đầu. Nam sinh đi vào, Bối Doanh Doanh nhìn bóng lưng cậu, nhẹ giọng nói: "Vậy cậu… đi tắm đi."

"… Được."

Nhìn cậu đi vào nhà tắm, cô chui vào trong chăn, dùng chăn che đi khuôn mặt đỏ bừng, nhịp tim cũng bắt đầu đập tăng nhanh.

Đây là lần đầu tiên muộn như thế này cô cùng nam sinh ở chung một phòng.

Có hơi lo lắng…

Khi cậu tắm xong rồi đi ra thì phát hiện bên ngoài đã là ánh đèn mờ, chỉ có một ngọn đèn ngoài hành lang, cậu nhìn trên giường, chăn đang cuộn thành một quả bóng, không nhúc nhích.

Môi cậu khẽ cong, không lên tiếng, yên lặng đi đến ghế sô pha sau đó nằm xuống. Từ chỗ này có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của cô lộ ra ngoài chiếc chăn. Mắt cô nhắm lại, môi đỏ khẽ mím, khuôn mặt đang ngủ rất đáng yêu, nếu không phải ngón tay kéo chăn có dấu hiệu dùng sức, cậu thực sự nghĩ là cô đã ngủ.

Cậu nhịn cười, khoác áo khoác lên người, nằm xuống.

Thật ra nội tâm của cô có chút lo lắng, nên vừa nãy không tháo máy trợ thính ra, vừa rồi nghe được tiếng nước nhỏ dần trong phòng tắm, cô lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ, cũng may sau khi Du Hàn ra ngoài cũng không làm gì cả.

Cô cuối cùng cũng yên lòng, mấy giây sau, cô lặng lẽ hé hé một

mắt, thấy cậu nhắm mắt đi ngủ.

Haiz…

Cô cũng an tâm ngủ rồi.

Nhung lúc cô cố gắng đi ngủ thì phát hiện bản thân không ngủ được, cô quay qua quay lại, đếm sao đếm cừu nhưng vẫn không ngủ được.

Hu hu hu tức ghê.

Không biết quay qua quay lại bao lâu, trên ghế sô pha cuối cùng cũng truyền đến âm thanh: "Không ngủ được?"

Cô ngây người hơi nhấc đầu lên nhìn cậu: "Du Hàn, cậu cũng chưa ngủ?"

"Ừ."

Cô nghiêng đầu nhìn cậu: "Chắc buổi trưa tớ ngủ một giấc nên giờ không ngủ được…"

Nam sinh ngồi dậy: "Tớ hơi đói."

Đói?

Cô đột nhiên nhớ lại tối nay lúc ăn cơm, cậu chỉ ăn một bát, nói khẩu vị không tốt, sau đó hầu như bóc tôm giúp cô và Du Linh.

Mà Du Hàn bình thường đói một chút đều có thể chịu, nhưng đêm nay không hiểu sao cậu đói đến nỗi không ngủ được.

"Vậy cậu muốn đi ăn khuya không?" Cô đề nghị.

Cậu lấy điện thoại ra, lướt phần mềm gọi thức ăn một lúc, sau đó

hỏi cô: "Tớ muốn ăn gà rán, cậu ăn không?"

Gà rán?

Cô bất giác nuốt nước miếng, sau đó lắc đầu, khuya như này rồi mà ăn thức ăn nhiều calo như thế, ăn chính là "phạm tội", không được!

Cậu khẽ cười: "Vậy tớ mua một phần."

"… Ừ." Cô cũng không muốn ăn.

Gọi đồ ăn xong, hai người cũng không buồn ngủ nữa, dứt khoát ngồi dậy, lúc này điện thoại của Bối Doanh Doanh trên đầu giường vang lên, cô cầm lên xem, là Trịnh Hi.

Sau khi nghe, đầu kia hỏi: "Doanh Doanh, hôm nay cậu đi tìm Du Hàn à?"

"Ừ, đi tìm cậu ấy."

"Sao rồi, cậu ấy với mẹ cậu ấy có sao không? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Bối Doanh Doanh nhìn Du Hàn, do dự có nên nói hay không, nam sinh lúc này đến ngồi bên cạnh cô, ôn nhu hỏi: "Sao thế, điện thoại của ai?"

Trịnh Hi bên kia: "?!!"

"Hai cậu bây giờ… vẫn ở cạnh nhau á?" Cô kinh ngạc.

Bối Doanh Doanh che mặt, không biết giải thích thế nào, điện thoại đã bị Du Hàn lấy, cô nghe thấy nam sinh nói: "Ừm… Cậu ấy không sao, đã tìm được tớ."

Sau khi cúp điện thoại, cậu trả lại điện thoại cho Bối Doanh Doanh,

cô nhỏ giọng hỏi: "Cậu ấy có hiểu lầm chúng ta không?"

Cậu nhíu mày, đầy hứng thú: "Không phải cậu cũng từng hiểu lầm tớ với cậu ấy sao?"

"Tớ không có…" Cô cứng miệng. Cậu cười, giọng điệu nhàn nhạt: "Không sao, cậu ấy muốn hiểu lầm cái gì thì cũng có chứng cứ vô cùng xác thực."

Cái gì là chứng cứ vô cùng xác thực?

Cô nghe xong bối rối.

Một lúc sau, chuông cửa vang lên, là người giao thức ăn đến, Du Hàn đi ra cửa, sau đó xách vào một túi đồ.

Cậu để lên bàn, mở ra, cô thấy món gà rán Hàn Quốc thơm phức!

Cô hiếu kỳ nhìn qua, thấy là một phần lớn gà rán lớn kèm bánh gạo, mắt cô lấp lánh, chỉ: "Sao lại có hai cốc Coca."

"Mua thêm một phần cho cậu, có ăn không?"

Bối Doanh Doanh vốn là nghĩ cậu sẽ nói câu này.

Không ngờ nam sinh lại nói — "Tớ đói nên mua hai phần luôn."

"… …"

Cô thấy cậu đeo găng tay nilon vào, cầm một miếng gà rán bọc sốt cay ngọt rồi cắn, âm thanh giòn tan lập tức xuyên vào tai cô.

A a a cô muốn điên rồi QAQ.

Cô lập tức xoay người, tuân theo nguyên tắc mắt không thấy tim không đau, ngồi trên giường, không nhìn gì cả, nhưng mà mùi…

khiến cô cảm thấy không thể nhịn nổi.

Cậu đang ăn, đột nhiên xoay người hỏi cô: "Cậu muốn ăn không?"

"Tớ…" Cô chưa kịp nói gì, đã nghe thấy cậu trả lời: "Tớ đoán con gái các cậu đều không thích ăn khuya, coi như tớ chưa nói gì."

Bối Doanh Doanh khóc trong lòng.

Cô quay hẳn mặt sang chỗ khác, khoanh chân quay lưng về phía cậu nghịch điện thoại, nam sinh thấy cảnh này không nhịn được cười, tháo găng tay bên tay phải ra rồi đi về phía cô.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái bóng, quay đầu phát hiện Du Hàn đột nhiên đi đến bên giường.

"Đứng lên." Cậu nói.

?

"Làm gì?"

"Nhanh lên."

Cô sửng sốt một chút, ngoan ngoãn đứng lên, một giây sau, nam sinh trực tiếp dùng một tay ôm lấy cơ thể cô, một tay bế cô lên.

Bối Doanh Doanh:!!!

Cô bị dọa ôm cổ của cậu: "Cậu…"

Nam sinh ôm cô đến trước bàn, sau đó một tay cầm gà rán, đưa tới trước miệng cô.

Môi mỏng cười: "Há miệng, đồ ngốc."

Chương 33

edit: Olwen

Dù bây giờ đang bị ôm, tim đập nhanh như hươu chạy loạn, nhưng đồ ăn đã đưa đến miệng thì lý nào lại không ăn…

Cô cắn một miếng nhỏ, vị cay ngọt lập tức tràn ngập trong miệng, cô vui đến mức khóe miệng cong lên, Du Hàn nhìn thấy, môi khẽ cong: "Ngon không?"

"Ừm…" Ngon chết được _(:з" ∠)_.

Cậu để cô xuống, tiếp tục đưa miếng gà còn lại đến miệng cô, cô há miệng đang muốn cắn, đột nhiên cậu thu tay về.

Hửm!

Cậu cố trêu cô, lùi về phía tường, không cho cô ăn, cô tức giận đến gần cậu, nắm lấy tay cậu, thành công ăn được miếng gà.

Nhưng nam sinh ôm eo cô, đột nhiên quay người, ép cô vào tường. Cô sững người, ánh đèn trên đầu chiếu vào mặt cô, lộ ra khuôn mặt đỏ ửng.

Trong mắt Du Hàn, miệng cô vẫn còn nhai miếng gà rán, hai má hơi phồng lên, khuôn mắt nhỏ nhắn xinh xắn như có thể vắt ra nước.

Cậu trêu cô: "Không phải nói là không ăn sao, hả?"

"Ư…" Cô chột dạ nhìn sang chỗ khác.

Cậu đưa tay, ngón tay đặt lên môi cô, nhẹ nhàng giúp cô lau nước sốt trên miệng: "Con mèo ham ăn."

Tim cô lỡ nhịp.

Sau đó, cậu buông cô ra, đưa cô ngồi lên ghế sô pha, đem nguyên hộp gà rán để trước mặt cô: "Muốn ăn thì ăn đi, đây là phần của cậu."

Hóa ra là cậu trêu cô nãy giờ!

Thế là hai người ngồi trên ghế sô pha cùng nhau ăn, Bối Doanh Doanh kể về trải nghiệm ăn gà rán khi cô còn nhỏ. Khi đó, vì cô quá hướng nội, có lần trong nhà có khách, vị khách kia cũng có vài đứa con, bố mẹ bọn họ mang đến một con gà rán, nhưng mấy đưa trẻ kia đã lấy đi hết, cuối cùng chỉ để lại cho cô một cái cánh nhỏ…

Cậu nghe xong thì chế nhạo: "Đồ ngốc, vậy sao cậu không chạy nhanh lên?"

"Bọn họ rất hung dữ, tớ không cướp của bọn họ được…"

Du Hàn không khỏi cười: "Không sao, về sau cậu muốn ăn gì tớ đều cho cậu."

Cô thấy lòng mình ấm áp, cong môi: "Ừ."

Sau khi ăn gà rán xong, hai người đi đánh răng lại một lần, về phòng, cô nằm trên giường thì thấy cậu nằm trên ghế sô pha lấy áo khoác đắp.

Cô loay hoay hồi lâu mới nói: "Cậu có muốn… nằm trên giường không?" Cô nhanh chóng giải thích: "Giường rất lớn, cậu cũng có thể đắp chăn, nếu cậu ngủ trên ghế sô pha có thể sẽ bị cảm…"

Du Hàn suy nghĩ một lúc, đi đến. Giường đúng là rất lớn, hai người ngủ cho dù có giữ một khoảng cách xa nhau cũng vẫn rất rộng.

Nam sinh tắt đèn trên đầu giường đi: "Được rồi, ngủ đi."

Cô quay về phía cậu, nhẹ giọng nói: "Tớ còn chưa buồn ngủ…"

"Đã là mấy giờ rồi?"

"Nhưng tớ vừa ăn xong, hay là chúng ta nói chuyện một lúc?"

Cậu nghiêng người, đầu gối lên khuỷu tay, nhìn cô: "Muốn nói chuyện gì?"

"Nói cái gì cũng được."

"Vậy nói về phương trình đại số đi."

"…" Cô bĩu môi "Cậu biết rõ tớ nghe không hiểu mà." Sau đó, cô cũng quên hai người nói chuyện gì, chỉ cảm thấy buồn ngủ, trước khi mất ý thức, cô nói với cậu "Tớ buồn ngủ quá, muốn ngủ."

Sau khi cô bị cậu "dỗ" đi ngủ, cơ thể cậu tới gần cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

"Ngủ ngon."

–

Sáng hôm sau.

Bối Doanh Doanh tỉnh lại, mơ màng trở mình, cảm giác được ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào.

Cô dần dần mở mắt, pháy hiện mặt trời đã lên, cô quay đầu, phát

hiện Du Hàn nằm trên ghế sô pha.

Cô xuống giường đi rửa mặt, sau khi ra ngoài phát hiện nam sinh cũng tỉnh, ngồi trên ghế sô pha, cô nghi ngờ hỏi: "Sao tối qua cậu không ngủ trên giường?"

Ánh mắt nam sinh khẽ nhìn cô: "Chăn trên giường dày quá, hơi nóng."

"À…" Nhưng cô cảm thấy cũng bình thường mà?

Du Hàn vào phòng tắm, nhìn bản thân trong gương, nhíu mày. Tối qua sau khi Bối Doanh Doanh ngủ say, cậu nằm bên cạnh cô, lại cảm thấy cơ thể mình không ngừng nóng lên, căn bản không ngủ được.

Cuối cùng cậu đứng dậy, quay về sô pha nằm.

Từ phòng tắm đi ra, thấy cô cầm quần áo mới đi vào, cô ngẩng đầu nhìn cậu, trán bị búng một cái.

Cậu đi tiếp, cô:???

Sau khi thay quần áo thu dọn đồ đạc xong, hai người rời phòng, sau khi trả phòng, cậu đưa cô đi sáng, vé xe cô đặt khởi hành lúc mười giờ, sau khi ăn xong cậu cùng cô đến nhà ga đứng, trước khi đi, cô nói: "Cậu nhớ mau đưa dì Du về càng sớm càng tốt."

"Ừ." Du Hàn xoa đầu cô: "Sau khi xuống xe nhớ gửi tin cho tớ."

Cô gật đầu, vẫy tay nói tạm biệt với cậu.

–

Buổi chiều sau khi trở về thành phố T. Vì hơn một ngày không học hành chăm chỉ, cô nhốt mình trong phòng, vùi đầu vào việc học.

Ngày thứ ba, Du Hàn đưa Du Linh về, Viên Man Hà biết lý do khiến Du Linh về quê và tình hình của Du Linh trong khoảng thời gian này, vừa tức vừa lo, yêu cầu bà ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, khi nào khỏi bệnh thì mới được bắt đầu làm việc.

Bối Doanh Doanh đứng một bên uống nước, giả bộ như không biết gì, nghe Du Linh và Viên Man Hà nói chuyện.

Lúc Du Hàn đi vào phòng, Bối Doanh Doanh ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau. Sau đó Bối Doanh Doanh nhanh chóng dời mắt, bên tai hơi đỏ lên.

Người kia thì khẽ cong môi, giúp mẹ thu dọn hành lý, hai người không có ý định nói chuyện với nhau.

Sau khi cùng Viên Man Hà rời phòng Du Linh, Bối Doanh Doanh quay đầu thoáng nhìn Du Hàn cũng đi ra, đóng cửa lại.

Mẹ đi đến phòng khách, nam sinh đến sân sau, cô do dự một chút, lặng lẽ đuổi theo cậu.

Trong tầm mắt của cô, cậu đi vào phòng dụng cụ, cô đi vào theo, phát hiện bên trong không có người, cô còn đang nghi hoặc, cửa phía sau đột nhiên cạnh một tiếng, đóng lại, trước mắt lập tức trở nên mơ hồ.

Cô bối rối quay đầu, mượn ánh nắng yếu ớt bên ngoài chiếu vào, nhìn vào đôi mắt đen của Du Hàn.

Chỉ thấy môi mỏng của cậu khẽ hỏi: "Sao đi theo tớ làm gì?"

Cô sờ đầu, rối rít một lúc xong thì thào nói: "Tớ cũng không biết nữa."

CÓ lẽ là vì cậu trở về biệt thự, hai người chưa từng nói chuyện.

Cậu đến trước mặt cô, chăm chú nhìn cô, giọng nói khàn khàn: "Là nhớ tớ?"

Cô ngớ người.

Nhớ cậu…

"Tớ…" Cô xấu hổ cúi đầu, trong lúc không biết trả lời như nào, cậu xoa đầu cô: "Làm xong bài tập chưa?"

"Còn một ít."

"Nhanh đi làm bài tập đi, tớ còn có việc phải làm." Cậu nói.

Cô cắn môi, gật đầu một cái, cô thấy mình với cậu mới nói có mấy câu, có chút mất mác, cô đi đến cửa, còn chưa đi được hai bước, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt — —

Cô bị cậu kéo lại, đầu gục vào ngực cậu.

Lòng bàn tay rộng lớn của cậu nhẹ nhàng đặt lên đầu nhỏ đang xù lông của cô, cười nhẹ.

Môi khẽ mở.

"Tớ nhớ."

–

Lần này Du Hàn trở về, khi Bối Doanh Doanh gặp cậu, cô luôn cảm thấy không giống như trước nữa. Cô luôn mặt đỏ tim run, phản ứng khác thường, mà chỉ cần cô nhớ lại ngày trong phòng dụng cụ, câu "Tớ nhớ", là không kìm lòng được, bong bóng màu hồng đầy trời, đánh răng, tắm rửa, lúc đi học, lúc nào cũng rơi vào tình trạng thất thần.

Cô cảm thấy mình như ăn phải ô mai đường, trong lòng lúc chua lúc ngọt, cảm xúc vì có nam sinh bên cạnh mà lúc lên lúc xuống.

Ví dụ như lúc này, cô nhìn những câu hỏi lớn trong đề, lòng hoảng loạn.

Cơ thể Du Hàn đến gần, cầm bút gõ lên đầu cô, nghiến răng nghiến lợi bên tai cô: "Đơn giản như vậy mà cũng làm sai?"

Bối Doanh Doanh khẽ cau mày, nằm trên mặt bàn, ủy khuất: "Lúc ấy tớ không ngờ nói đơn giản như vậy…" Giống như lúc cậu cho rằng đối phương là vương giả nhưng không ngờ chỉ là hạng đồng.

Đề bài quá nhiều, suy nghĩ dễ bị lung lay, nghĩ quá nhiều.

Cậu bất lực nhìn cô: "Bây giờ phải làm sao?"

"Du Hàn, cậu thật thông minh, lúc nào thì tớ có thể thông minh như cậu?" Cô chẹp miệng, chống bút vào cằm.

Nam sinh nhìn cô: "Cậu có thể mơ."

Quá đáng…

Cô giả vờ tức giận quay người đi chỗ khác, sửa lại bài thi trên tay, lúc này đột nhiên trong tay xuất hiện một vật gì đó.

"A sữa dâu!" Cô đứng dật, cầm sữa dâu lên, cong mày: "Cảm ơn, cậu mua lúc nào đấy."

Cô thấy dáng vẻ dễ dụ của cô, không khỏi cong môi: "Tiện tay mua."

Cô cắm ống hút vào, uống sữa, Kỷ Diệu ngồi phía trước quay người lại, nói với họ: "Bây giờ là giờ tự học buổi tối, hai người muốn tán tỉnh nhau thì đợi đến giờ tan học, đừng để tớ thấy hai cậu liếc mắt đưa tình với nhau."

“Cậu… cậu đừng nói linh tinh.” Bối Doanh Doanh đỏ mặt.

Kỷ Diệu nhún vai: “Lời tớ nói là thật.”

Cô xấu hổ cúi đầu, cầm bút nhìn bài thi chằm chằm, nam sinh quay đầu nhìn gương mặt đỏ của cô, miệng nhếch lên.

Nếu như nói Bối Doanh Doanh đối với bầu không khí mập mờ của hai người rất dễ ngẩn người thì nam sinh hoàn toàn ngược lại.

Khi tâm trạng của cậu tốt, cậu làm việc rất hiệu quả, giống như hiện tại, tiết tự học buổi tối còn chưa kết thúc, trừ ngữ văn, cậu đã làm xong toàn bộ bài tập.

Sau đó dành phần lớn thời gian quan sát cô gái bên cạnh.

Cô vẫn chìm đắm trong đại dương toán học, cắn môi suy nghĩ, nhíu mày tập trung, cậu giả vờ như không có việc gì xoay bút, thật ra là đang lén lút nhìn cô.

Lúc cô nghĩ được cách giải đề, lông mày giãn ra, nhưng viết được mấy chữ lại phát hiện bị tắc lông mày lần nữa nhíu lại.

Trong mắt cậu đề đơn giản như này, mà cô có thể suy nghĩ cả nửa ngày.

Nếu là trước đấy, cậu nhìn thấy người như này, sẽ cảm thấy IQ của người kia quá thấp, nhưng đổi lại là thấy cô…

Thật con mẹ nó đáng yêu.

Cuối cùng cậu nhìn không nổi nữa, đau lòng: “Cần giúp không?”

Cô quay đầu liếc mắt nhìn cậu, từ chối thẳng thừng: “Không cần.”

“Nhưng nửa ngày cậu cũng chưa nghĩ ra, cách này của cậu quá phiền phức…”

Cô quay đầu trừng mắt, vênh mặt lên ra lệnh: “Cậu, không cho phép nói chuyện, im lặng để tớ nghĩ một lúc.”

Du Hàn: “…”

Đây là lần đầu tiên có người chê cậu ồn ào?

Cậu nhìn cô, cuối cùng quay đầu đi chỗ khác, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Nhưng là cô thì cậu không giận được sao bây giờ.

–

Tháng một.

Giữa tuần, kỳ thi cuối kỳ đến hẹn lại lên, kết thúc kỳ thi, đồng nghĩa với việc lớp mười một kết thúc.

Sự khởi đầu của kỳ nghỉ đông tốt đẹp, giống như việc thả đàn cá đang nằm trên thớt xuống nước, cho dù chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi.

Trưa hôm đó, khi cả nhà bốn người đang ăn cơm, Bối Hồng đề cập đến một chuyện: “Tối nay là sinh nhật lần thứ bảy mươi của bác Hứa, hai con có muốn tham gia không?”

Nghe được “Bác Hứa”, mắt Bối Sơ Nhan sáng lên: “Anh Chi Hạo cũng đến ạ?”

“Chắc là có, nó chắc cũng đang nghỉ đông.”

Bối Sơ Nhan cười “Vậy con đi.” Cô quét mắt về Bối Doanh Doanh ngồi đối diện, hỏi thăm: “Doanh Doanh chưa đến nhà bác Hứa bao

giờ, cũng không thích việc tụ tập như này, hôm nay có muốn đi không?"

Quả đúng như lời Bối Sơ Nhan, lúc trước Bối Doanh Doanh sợ đến nơi đông người, nên bình thường các cuộc gặp mặt gia đình hay những bữa tiệc sang trọng, bố mẹ sẽ chì đưa Bối Sơ Nhan đi cùng.

Lúc này Viên Man Hàn nói: "Nhân tiện thì Bối Doanh Doanh cũng mấy năm rồi chưa đến nhà bác Hứa, nếu muốn đi thì đi không chừng có thể quen thêm vài người bạn." Bác Hứa là bạn cùng phòng đại học của Bối Hồng, quan hệ của hai người rất tốt, bây giờ nhà họ Hứa đang kinh doanh bất động sản, làm ăn phát đạt, địa vị của họ ở thành phố T không hề thấp.

Bối Doanh Doanh suy nghĩ một chút, nói: "Vậy con đi."

Cô đối mặt với ánh mắt sửng sốt của Bối Sơ Nhan, cười: "Dù sao cũng đúng lúc được nghỉ, ở nhà cũng rất buồn chán."

Cơm nước xonng, Bối Doanh Doanh đi lên tầng, nghe thấy Bối Sơ Nhan ở phía sau gọi cô, cô quay đầu, đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Bối Sơ Nhan: "Trước kia không phải mày ghét nhất những buổi tụ tập như này à? Tối nay sẽ rất nhiều người đến… Mày có thể thích ứng được không?"

Bối Doanh Doanh suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: "Mấy điều chị nói không phải là của lúc trước sao? Mà chị không cần lo lắng, em không có hứng thú đi đoạt danh tiếng của chị."

Bối Sơ Nhan nghẹn họng.

Cô về đến phòng, ngồi cạnh cửa sổ, lấy điện thoại ra lướt Weibo, đọc những tin nhắn mà cư dân mạng gửi cho cô, nửa năm nay vì quá bận, cô không đăng bài lên Weibo, lúc này sau khi đăng một icon hai mặt trời lên, chưa đầy vài phút, hàng trăm bình luận đã xuất hiện.

[Doanh Nhiêu cuối cùng cũng nhớ mật khẩu Weibo rồi QAQ cảm tạ trời đất, rất nhớ bạn, bảo bối!!!]

[Nhiêu Nhiêu bế quan lâu như vậy, có phải lại sáng tác lời mới không! Chúng tớ đều đang chờ bài mới của cậu.]

[Gần đây Nhiêu Nhiêu thế nào rồi, có phải bận quá không, nhất định phải chăm sóc sức khỏe thật tốt.]

Cô trả lời một vài bình luận, sau đó thoát Weibo, tựa đầu lên cửa sổ ngẩn người, mấy ngày nay thành phố T đang đổ mưa, lúc này bên ngoài trời lại mưa, cô chạm tay vào giọt nước trên ô cửa sổ thủy tinh, rơi vào thất thần.

Lúc linh cảm đến, cô vội lấy vở ra ghi lại vài câu. Bất tri bất giác đã hai tiếng trôi qua.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cô đứng dậy đi mở cửa.

Là một người giúp việc đưa một bộ lễ phục tới.

"Nhị tiểu thư, đây là lễ phục bà chủ bảo tôi đem đến cho cô, đây là đồ mà cô sẽ mặc trong tiệc sinh nhật tối nay, sau khi thay xong cô có thể đến phòng của bà chủ, nhờ bà chủ trang điểm."

"Được."

Váy có màu lam nhạt có mùi thơm nhè nhẹ, phong cách đáng yêu hoạt bát, sau khi cô thay đồ, nhìn vào gương thấy khá là hài lòng.

Cô đến phòng của mẹ, thấy Bối Sơ Nhan đang làm tóc ở trong, thấy Bối Doanh Doanh đến, mắt cô hiện lên một tia kinh ngạc.

Bối Doanh Doanh trời sinh là mỹ nhân, dáng người hơi gầy nhưng không quá gầy, mặc quần áo gì cũng được, ngũ quan không cần

trang điểm cũng đẹp khiến người ta phải ghen ghét.

Còn Bối Sơ Nhan trời sinh khung xương lớn, thật ra cô phải khống chế việc ăn uống, trên cơ thể không có tý thịt thừa nào, nhưng do khung xương lớn nên giống như hơi mập.

Lúc này nhìn thấy Bối Doanh Doanh mặc bộ lễ phục mà cô thích trên người còn kèm theo một mùi thơm thoang thoảng thì cảm thấy tức giận.

Viên Man Hà ngẩng đầu thấy con gái nhỏ đến thì cười: "Doanh Doanh mặc bộ này rất hợp."

Viên Man Hà trang điểm cho hai con gái xong, thấy thời gian cũng không còn sớm, nên đưa theo hai người con gái xuất phát.

Tiệc sinh nhật hôm nay tổ chức tại sơn trang biệt thự nhà họ Hứa. Sau khi xuống xe, Viên Man Hà mỗi tay kéo một đứa con gái bước vào sảnh tiệc.

Ba mẹ con vừa bước vào đã thu hút được rất nhiều ánh mắt.

[A, đây không phải phu nhân nhà họ Bối sao? Bên cạnh là hai con gái sao? Xinh thật đấy.]

[Đúng thế, nghe nói nhà họ Bối có hai vị tiểu thư, đến nay chỉ mới được gặp tiểu thư lớn, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn thấy tiểu thư nhỏ.]

[Bà có cảm thấy vị tiểu thư nhỏ xinh hơn không? Thật giống mẹ của nó lúc còn trẻ.]

[Đúng đúng đúng.]

Bối Hồng đã đến từ trước, đi đến trước mặt ba mẹ con, dẫn bọn họ đi chào hỏi Hứa Sơn, Hứa Sơn thấy Bối Doanh Doanh thì sững sờ,

sau đó cười trêu chọc: "Hôm nay lão Bối cuối cùng cũng đem con gái bảo bối nhỏ ra để cho mọi người ngắm rồi."

Bối Hồng cười, xoa đầu Bối Doanh Doanh: "Con bé sợ người lạ. Doanh Doanh mau chào bác Hứa đi."

"Con chào bác Hứa."

Hứa Sơn cười hòa nhã: "Sinh con gái vẫn tốt hơn, con gái nghe lời lại hiểu chuyện, không giống thằng con trai của tôi, cả ngày chỉ nghịch ngợm với gây sự, làm tôi phải lo lắng."

"Ôi, không phải thằng bé Chi Hạo rất thông minh sao, hôm nay nó có ở đây không?"

"Có, vừa rồi ngồi với mẹ nó ở trong phòng, Nhan Nhan không phải rất thân với thằng bé sao, để bác mang con đi tìm nó?"

Bối Sơ Nhan vui vẻ ra mặt: "Vâng ạ."

Sau khi Bối Sơ Nhan đi, Viên Man Hà hỏi con gái nhỏ có muốn đi cùng không, "Con và anh Chi Hạo hồi nhỏ chơi cũng rất thân mà, không nhớ sao?"

"Dạ… không nhớ ạ."

Viên Man Hà cười: "Con đấy."

Bố mẹ đưa Bối Doanh Doanh đi gặp mấy người bạn khác, sau đó Bối Doanh Doanh thấy mấy loại chuyện này khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, dứt khoát trốn đi ăn.

Gắp miếng bánh kem nhỏ, cô đến bể bơi ngoài trời sau sảnh tiệc, tìm một chỗ ngồi xuống, gió mát thổi vào người, cô cảm thấy bình yên và thoải mái.

Mãi đến khi sau lưng vang lên một giọng nam ôn nhu: "Giữa mùa đông mà ngồi ở đây không sợ bị cảm sao?"

Cô quay đầu lại, đối mặt với gương mặt xa lạ. Chàng trai mặc đồ tây màu đen, dáng người thẳng cao gầy, lúc này một tay đút túi, mắt một mí hiện lên ý cười, nhìn cô.

Bối Doanh Doanh lập tực đứng lên, mù mờ nhìn về phía cậu.

Chàng trai cười, đến gần cô: "Doanh Doanh thật sự không nhớ anh à."

"Anh…" Người này sao có thể gọi tên thân mật của cô?

Chàng trai đến trước mặt cô, vương tay: "Quên đi không sao, vậy giới thiệu lại một chút, Hứa Chi Hạo."

Bối Doanh Doanh kinh ngạc, hóa ra người này chính là con trai thứ hai nhà họ Hứa, là anh Chi Hạo mà Bối Sơ Nhan nhắc đến.

Thấy cô còn sững sờ, Hứa Chi Hạo cười, hơi cúi người nhìn cô: "Mấy năm không gặp, anh liếc mắt một cái cũng nhận ra Doanh Doanh, tiếc là Doanh Doanh lại không nhớ anh."

"Xin lỗi, em…"

"Được rồi, đùa em thôi." Ánh mắt Hứa Chi Hạo dừng lại trên gương mặt thanh tú của cô, lúc lâu sau mới nói: "Giờ đang học lớp mười một?"

"Vâng ạ."

"Nhanh thật, trong ấn tượng của anh, em vẫn là đứa em gái suốt ngày đuổi theo anh, gọi anh là anh trai."

Cô sửng sốt một chút, nhỏ giọng giải thích: "Không phải em, là Bối

Sơ Nhan.”

“…” Chàng trai xấu hổ: “Nhớ ra rồi, lúc trước em đối với anh rất lạnh nhạt.”

Trước kia mỗi lần nhà họ Hứa đến chơi, Bối Sơ Nhan rất dính Hứa Chi Hạo, gọi ngọt ngào, Bối Doanh Doanh vì tính tình yên tĩnh, luôn im lặng ngồi một bên nhìn bọn họ chơi đùa, thỉnh thoảng Hứa Chi Hạo chủ động đến nói chuyện với cô, cô sẽ trả lời bằng giọng nói nhẹ nhàng, cũng chính vì nó Hứa Chi Hạo mới nhớ đến cô.

Hứa Chi Hạo vừa nói xong thì Bối Sơ Nhan chạy đến: “Anh Chi Hạo, anh đến đây làm…”

Cô còn chưa nói xong thì thấy thấy Bối Doanh Doanh đang cau mày trước mặt cậu, sao nó lại ở đây.

“Đúng lúc gặp Doanh Doanh.”

Bối Sơ Nhan cười gượng, chu môi: “Anh Chi Hạo, chúng ta vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Hứa Chi Hạo nhìn Bối Doanh Doanh, cô nói: “Hai anh chị vào trước đi…”

Bối Sơ Nhan cười, kéo tay Hứa Chi Hạo, hai người đi chưa được hai bước, Hứa Chi Hạo đột nhiên quay đầu đi về phía Bối Doanh Doanh, cởi áo vest đưa cho cô.

“Đừng để bị lạnh, nhé?”

Bối Doanh Doanh ngây người, chậm rãi nhận lấy “… Cảm ơn ạ.”

“Vào sớm chút.” Cậu không quên dặn dò.

Bối Sơ Nhan thấy cảnh này, nụ cười trên mặt cứng đờ, tay nắm chặt.

Bối Doanh Doanh nhìn hai người họ rời đi, Bối Sơ Nhan trừng mắt nhìn cô, cô biết nhất định Bối Sơ Nhan lại "phát bệnh".

Cô nhìn áo vest phiền phức trong tay, nhíu mày rồi thở dài.

–

Khi bữa tiệc tối sắp kết thúc, Hứa Chi Hạo với bố mẹ cậu đề nghị cùng một vài người bạn đi tắm suối nước nóng ở núi Đào. Núi Đào có một câu lạc bộ suối nước nóng cao cấp nhất thành phố T, bình thường bà hay đến.

Hứa Chi Hạo đến trước mặt Bối Hồng và Viên Man Hà, khi mời Bối Sơ Nhan với Bối Doanh Doanh, Bối Sơ Nhan lập tức đồng ý, Bối Hồng hỏi Bối Sơ Nhan: "Muốn đi cùng anh Chi Hạo không? Dù sao cũng đang nghỉ hè, không phải đi học có thể đi chơi."

Hứa Chi Hạo gật đầu: "Suối nước nóng ở núi Đào rất tốt, lát nữa anh đưa hai đứa lên núi, không cần lo lắng về quần áo, trưa mai sẽ đưa hai đứa về."

Viên Man Hà cũng cổ vũ cô: "Đúng thế, mấy hôm trước không phải con nói muốn đi tắm suối nước nóng sao?"

Cô đành gật đầu đồng ý, Hứa Chi Hạo cười: "Vậy hai đứa đi theo anh."

Bối Doanh Doanh đi theo sau bọn họ, nhưng trong lòng bối rối.

Đi đến cổng biệt thự, Hứa Chi Hạo mở cửa sau chiếc xe Ferrari, để hai cô gái ngồi vào, xe chạy chưa được bao lâu thì cô đột nhiên nói: "Anh Chi Hạo, em xin lỗi, có lẽ em không đi nữa."

"Sao thế?"

Cô bấu nhẹ ngón tay, sau đó nói: "Vì em… đột nhiên nhớ ra… mai em phải làm bài tập về nhà."

"Không phải đều đã nghỉ đông rồi sao?"

"Nghỉ đông cũng có nhiều bài về nhà…"

Hứa Chi Hạo nhận ra cảm xúc của cô thay đổi, không còn kiên trì nữa: "Vậy để hôm khác đi, không sao." Cậu nhìn về cơn mưa ngày càng lớn ngoài cửa, sau đó nói: "Vậy anh đưa em về trời mưa to như vậy anh không yên tâm."

Bối Sơ Nhan ở bên cạnh lập tức lộ vẻ mặt tươi cười.

Ai ngờ đang đi Hứa Chi Hạo đột nhiên dừng xe, nói với Bối Sơ Nhan: "Nhan Nhan, em xuống xe trước, lên xe của bạn anh lên núi trước, anh đưa Doanh Doanh về nhà xong còn muốn đi mua ít dầu."

Kế hoạch ban đầu ở một mình với Hứa Chi Hạo hóa thành hư không, Bối Sơ Nhan rất tức, nhưng không dám vì giọng điệu không cho thương lượng của Hứa Chi Hạo, đành phải ngoan ngoãn xuống xe.

Sau khi Bối Sơ Nhan đi, trong xe lần nữa trở lại trạng thái yên lặng, Bối Doanh Doanh ngồi ở phía sau, đột nhiên điện thoại có một tin nhắn, là của Du Hàn: [Còn chưa về à? Đang mưa to.]

Cô lập tức trả lời: [Sắp rồi, một người anh đưa mình về.] Cô kể cho cậu nghe chuyện đi suối nước nóng, sau đó nhìn mưa như trút nước ngoài cửa, không nói gì.

Hứa Chi Hạo nhìn cô qua kinh chiếu hậu, sau đó thản nhiên thu hồi ánh mắt.

–

Nửa tiếng sau, chiếc Ferrari dừng trước cổng biệt thự nhà họ Bối.

Chàng trai quay đầu: “Em cứ ngồi ở đấy.”

Sau đó cậu xuống xe, một lúc sau, giúp cô mở cửa, cầm ô “Xuống đi.”

Cô xuống xe, nước mưa nhanh chóng làm ướt nửa cánh tay cô, Hứa Chi Hạo nghiêng ô về phía cô, sau đó ôm vai cô, muốn đưa cô vào cửa.

Cô ngẩn người, đang định từ chối thì nhìn thấy một người đang đứng ở cửa nhà.

Ánh mắt lạnh lẽo của Du Hàn cũng nhìn sang.

Ngay sau đó, cô thấy Du Hàn bung chiếc ô đen của mình ra, đi về phía cô.

Chương 34

edit: Olwen

Không chỉ mỗi Bối Doanh Doanh thấy Du Hàn đang đến gần, Hứa Chi Hạo cũng thấy.

Ánh mắt hai chàng trai chạm nhau trong không trung, lông mày nhíu chặt và vẻ mặt lạnh lùng của Du Hàn bị Hứa Chi Hạo thu hết vào mắt, lông mày nhíu lại, không biết đây là ai.

Nam sinh đến trước mặt hai người, Bối Doanh Doanh ngước mắt nhìn về phía cậu: "Du Hàn…"

Du Hàn nghiêng ô trước mặt cô, giọng khàn khàn: "Đi thôi."

Cô sửng sốt, do dự hai giây thì chui vào ô của Du Hàn, sau đó quay đầu nói với Hứa Chi Hạo: "Cảm ơn anh đã đưa em về, anh nhanh lên xe đi."

Cho dù lúc này Hứa Chi Hạo đầy nghi hoặc, nhưng trời mưa to khiến cậu biết rằng không thể nói chuyện tiếp được.

Chỉ thấy Du Hàn im lặng nhìn cậu, sau đó ôm vai cô gái, quay người đi vào biệt thự.

Giống như đang công khai tuyên bố chủ quyền.

Hứa Chi Hạo lên xe, nhìn cửa sổ mờ mịt bị nước mưa xối ướt, nửa ngày sau mới nở nụ cười.

Sau đó cậu lấy điện thoại, gọi cho một số điện thoại: "Giúp tôi tra một người."

–

Bên kia, Bối Doanh Doanh bị Du Hàn đưa vào biệt thự, cả người đã bị ướt đẫm, vừa bước vào cười, cô không nhịn được hắt hơi một cái.

Nam sinh quay đầu nhìn cô một cái, cô lập tức xấu hổ cúi đầu, che mũi.

Cậu không nói câu gì, quay người lên tầng, một lúc sau cầm một cái khăn tắm xuống.

Cậu đến trước mặt Bối Doanh Doanh, giúp cô lau tóc và cánh tay đang ướt.

"Tớ tự làm…" Cô nói.

Nhưng nam sinh không đáp lại, động tác trên tay cũng không ngừng.

Cô bị hành động mạnh mẽ của cậu làm đỏ mặt, vì chiếc khăn tắm đang quấn trên người cô bị cậu siết chặt nên cả người cô và cậu rất gần nhau, giống như cô bị cậu ôm trong ngực.

Cô ngẩng đầu vỗ vỗ cậu, phát hiện vẻ mặt cậu từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, giống như tâm trạng không tốt lắm.

Cô buồn bực, nhẹ giọng nói: "Du Hàn… Cậu không vui à?"

Tay cậu ngừng lại, mắt nhìn về đôi mắt ngấn nước của cô, sau đó nhàn nhạt phủ nhận: "Không có."

Nhưng rõ ràng cô thấy…

Sau khi lau khô tóc, cậu đưa khăn tắm cho cô: "Tớ đi nấu nước gừng."

Dứt lời cậu trực tiếp quay người vào bếp.

Cô nhìn bóng lưng của cậu, càng ngày càng thấy không đúng.

Nam sinh cầm gừng, bắt đầu thái thành miếng, động tác trên tay vẫn tiếp tục, nhưng đầu cậu không ngừng hiện lên hình ảnh chàng trai cố gắng ôm vai cô một cách thân mật.

Đột nhiên cậu cảm thấy lãnh thổ của mình bị xâm nhập, trái tim như bị dây leo quấn chặt, trở nên u ám nặng nề.

Giống như khi còn bé, cậu chỉ có mỗi cái xe đua đồ chơi, cậu xem nó như bảo vật, những có một ngày, có một đứa trẻ khác cướp mất đồ chơi duy nhất của cậu.

Cuối cùng cậu cũng ý thức được, với Bối Doanh Doanh lòng chiếm hữu của cậu — mạnh hơn so với trong tưởng tượng nhiều.

Bất cứ ai nhìn cô, cậu đều sẽ phát điên. Bất kể là ai cũng không được để ý đến.

"Du Hàn, gừng như thế này chắc hơi nhiều…" Giọng nói của cô vang lên.

Cậu cúi đầu nhìn thớt, để dao xuống, ngước mắt nhìn về cô gái đang trùm khăn tắm, cô đứng ở bồn rửa bên cạnh, ngơ ngác nhìn cậu.

Cậu nhíu mày, cho hết gừng vào nồi.

Bối Doanh Doanh chớp mắt, đứng ở bên cạnh đột nhiên không biết nói gì, liền hỏi cậu: "Mai cậu định làm gì?"

"… Đọc sách." Cậu đưa lưng về phía cô.

"Ồ, mấy ngày nữa thư viện có buổi tọa đàm về bài thi ngữ văn của kì thi đại học, cậu muốn đi không?"

"Để nói sau."

"… Ừm."

Nấu nước gừng xong, cậu để lên bàn: "Để nguội rồi hẵng uống."

Cô gật đầu, thấy sắc mặt cậu không tốt, cô cho rằng mình làm gì khiến cậu không vui, thế là vội nói lên tầng tắm trước.

Bối Doanh Doanh lên tầng, về đến phòng, cầm quần áo đến phòng tắm.

Cô đang tắm, đang ngẩn ngơ nhìn bong bóng xà phòng trên tay thì bỗng nhiên mắt tối sầm lại, ánh sáng đột nhiên biến mất.

Cô kinh ngạc, chợt nhận ra là bị mất điện.

Cảm giác sợ hãi của cô đột nhiên dâng lên, bên tai đột nhiên có tiếng bước chân ngày càng rõ, cô ngồi xuống, co người trong bồn tắm, sợ hãi không nói nên lời.

Mãi đến khi ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc của nam sinh: "Doanh Doanh, Doanh Doanh, cậu ở bên trong phải không?"

Là Du Hàn.

Cô lập tức đáp lại: "Là tớ…"

"Bị mất điện, cậu tắm xong chưa?"

“Tớ còn đang tắm…” Cô nhìn đám bọt trên người, khóc không ra nước mắt.

Thế là cậu bảo cô đừng lo lắng, cứ tắm xong đi, cậu đứng ở ngoài đợi. Nỗi sợ hãi của cô vơi đi rất nhiều, cô dội nước, nhanh chóng thay váy ngủ, chậm rãi đi ra ngoài.

Nam sinh dựa vào tường của nhà tắm thấy cửa mở, đứng thẳng lên, đưa đèn trong tay cho cô: “Đừng sợ, nguồn điện dự bị sẽ được mở ngay thôi.”

Cậu nghĩ là do mưa gió làm mất điện, khu biệt thự đã bắt đầu dốc toàn lực sửa chữa.

Cô gật đầu, sau đó nghe thấy cậu nói: “Về phòng trước đã, tớ bê canh gừng lên cho cậu.”

“Được.”

Cô về phòng ngồi lên ghế ngồi bên cửa sổ, bên cạnh bật bóng đèn nhỏ, không lâu sau, cánh cửa khép hờ được đẩy ra, nam sinh bước vào.

Cậu đưa canh gừng cho cô, cô nhận lấy uống một hơi. Sau đó cậu cầm bát, quay người đang định đi, thì ống tay áo bị nắm lại.

“Cậu có thể ở đây với tớ một chút không? Tớ hơi sợ…”

Giọng cô nhỏ như muỗi kêu.

Nam sinh sửng sốt một chút, sau đó đặt bát sang một bên: “Ừm.”

Cậu ngồi bên cạnh cô, cô ngồi nghiêng người dựa vào tường, chăm chú nhìn cậu, không nói gì.

Mãi đến khi nam sinh chuyển mắt đối mặt với ánh mắt của cô: “Đẹp

lắm à?”

Bị bắt quả tang cô cúi đầu, hai tai đỏ lên: “Tớ hơi lạnh, tớ đi lấy thêm áo…”

Cô đứng dậy, đến bên cạnh tủ quần áo, đang muốn mở tủ đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng bên hông.

Ngay sau đó, cả người nam sinh tiến sát vào, Du Hàn giam cô từ phía sau —

Đè cô vào tủ.

Cô ngây người: “Du Hàn —”

Sau đó, cảm nhận được hơi nóng phả vào tai, giọng nói trầm thấp: “Người đưa cậu về tối nay là ai?”

Đầu cô trống rỗng, quên trả lời, bàn tay của cậu siết chặt eo cô, cậu vùi đầu vào cổ cô: “Doanh Doanh không muốn nói, không nghe lời, hửm?”

Hai chống vào tủ quần áo của cô run lên, cảm giác xương cốt toàn thân sắp tan ra: “Tớ không có…”

“Hả?”

Cậu quay người cô lại, cô đối mặt với đôi mắt đen của cậu, giống như con sói đang rình mồi trong đêm tối.

Cô cúi đầu, cậu không thấy rõ mặt cô, đành phải hơi khom lưng, bế cô lên để cô nhìn thẳng vào cậu.

Đôi mắt ướt át chớp chớp của cô nhìn cậu, trông rất đáng thương, yết hầu cậu lăng một vòng, ôm cô quay người đi đến thảm lông ngồi xuống, lần nữa khóa chặt cô trong lòng.

Cậu thấp giọng: "Xin lỗi, tớ không kiềm chế được cảm xúc của mình.

"Những nam sinh đến gần cậu, tớ thật sự không thể khoan dung với họ."

Cuối cùng cậu vẫn không nhịn được, muốn hỏi cô, nghe được đáp án từ cô, mới có thể an tâm.

Cô ngây người nhìn cậu, trong đầu đã nổi lên sóng to gió lớn. Lời này của cậu là có ý gì…

Du Hàn để tay sau đầu cô, để đầu cô lên ngực mình.

Mấy giây sau, cậu lại lên tiếng —

"Đối với Doanh Doanh, tớ có tâm tư riêng."

Ầm một cái.

Bối Doanh Doanh cảm giác sợi dây căng cứng trong đầu bỗng đứt ra.

Đột nhiên bên tai không nghe ra bất cứ âm thanh gì nữa, cả người như bị ném xuống biển sâu, cả người đều choáng váng.

Cô không ngốc đến nỗi không hiểu những lời này.

Vậy mà Du Hàn…

Nam sinh thấy cô sững sờ, xoa đầu cô: "Bị dọa sợ rồi? Tớ còn cho rằng cậu đã biết."

Mấy giây sau, cô từ từ trở lại hiện thực, khuôn mặt đỏ rực, nhịp tim đập nhanh, cậu thấy cô ngây người, không nhịn cười được: "Doanh Doanh, nếu cậu không nói, tớ sẽ nói tiếp."

"Đừng…" Cô không chịu được nữa QAQ.

Cậu cong môi: "Nói cho tớ biết, người hôm nay đưa cậu về là ai?"

"Đấy là con trai của bạn bố tớ…" Cô không nóng không lạnh giải thích, cuối cùng còn nói cô gần như đã quên anh ấy.

Cậu nghe xong lông mày giãn ra, vuốt chóp mũi của cô: "Lần sau cách xa anh ta ra một chút, tớ thấy anh ta đối với cậu không đơn giản đâu."

Bối Doanh Doanh càng thêm hoang mang.

Lúc này một tiếng bíp vang lên, đèn trên đầu sáng lên, cô nhìn tư thế thân mật của hai người, lại đỏ mặt, muốn đứng lên.

Cậu buông tay cô ra, cũng đứng lên theo, nhìn cô gái chật vật trước mặt, cậu cúi người nhìn thẳng vào cô.

Ôn nhu nói: "Đừng lo lắng, tớ chỉ muốn nói cho cậu suy nghĩ của mình. Cậu tạm thời không cần đưa ra quyết định gì."

Lúc đầu cậu muốn đem đoạn tình cảm này chôn giấu đến khi tốt nghiệp cấp ba, nhưng hôm nay lại không kiểm soát được.

Cậu bóp mặt cô, giọng nói rất nhẹ: "Không cần sợ, tớ sẽ không bắt cậu làm gì, hiện tại tất cả đều lấy chuyện học tập làm trọng tâm, tớ sẽ cho cậu đủ thời gian để suy nghĩ."

Cậu chỉ muốn cho cô thấy thành ý của mình, không để cô cứ có những suy nghĩ ngu ngốc, thậm chí còn nghĩ cậu có quan hệ với các nữ sinh khác.

Bối Doanh Doanh nghe vậy, nhẹ gật đầu.

“Nhanh sấy tóc đi, sau đó đi ngủ sớm chút.”

“Ừm…”

Nhìn cậu rời đi, Bối Doanh Doanh ngồi ở mép giường, hai tay che gương mặt đỏ ửng, cảm giác trong đầu không ngừng tỏa ra bong bóng màu hồng.

Sao có thể… Cô vẫn chưa tin qwq.

Cô hồi tưởng lại lúc mới quen Du Hàn, cậu là một thiếu niên lạnh lùng khó tiếp cận, thậm chí còn bảo cô cách xa cậu một chút, lúc đầu cô còn nghĩ là cậu ghét cô, nhưng mới vừa rồi cậu nói với cô — cậu có ý với cô.

Như thể có gì mơ hồ trước mắt, hôm nay cuối cùng cũng được vén lên.

Cho nên khó trách mỗi lần cô tiếp xúc với nam sinh khác, cậu đều sẽ không vui, hóa ra là tính chiếm hữu… chính là thế.

Cô ngã xuống giường, cảm giác có chút không chân thực.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô biết có con trai thích mình.

Mặc dù từ nhỏ Bối Doanh Doanh đã xinh đẹp, thuộc loại con gái nhìn là sẽ rung động, nhưng vì cô quá khép kín, nên rất nhiều người sau khi tiếp cận cô đều nói cô như quái vật, yên tĩnh giống như người gỗ.

Vì vậy so với những cô gái hoạt bát, vui vẻ dễ nói chuyện thì cô không được nam sinh yêu thích lắm.

Nhưng Du Hàn lại đi vào trong thế giới của cô.

Bối Doanh Doanh lấy điện thoại ra, mở lịch sử trò chuyện và gọi cho

Cam Niệm, người bạn thân nhất của cô nhưng đã lâu không liên lạc.

Cam Niệm là bạn cùng bàn hồi cấp của cô, quan hệ của hai người luôn rất tốt, chỉ là sau khi lên lớp mười một, không học cùng trường nên không liên hệ thường xuyên, nhưng vị trí của họ trong lòng đối phương chưa bao giờ thay đổi.

Đầu kia vang lên mấy hồi chuông thì bên kia bắt máy, giọng cô gái lười biếng xen lẫn ý cười: "Sao vậy, Doanh Doanh đã muộn như vậy vẫn gọi điện cho tớ."

"Cậu đi ngủ rồi à?"

"Cậu nghe giọng tớ giống đi ngủ rồi sao?" Đầu kia im lặng hai giây rồi lại nói "Tớ đeo tai nghe đã, giờ tớ đang ở quê."

"Ừm…" Cô ôm gấu bông, gối đầu lên: "Tớ muốn hỏi cậu một chuyện."

"Nói đi, đúng lúc tớ rảnh."

"Niệm Niệm, cậu thích bạn học Hứa lớp cậu, vậy bạn học Hứa ấy có thích cậu không?" Lúc khai giảng, Cam Niệm từng nói với Bối Doanh Doanh là cô ấy thích lớp trưởng lớp mình, một nam sinh tên là "Hứa Hoài Thâm".

Đầu kia cô gái cười hai tiếng: "Tất nhiên là thích, không thích tớ thì cậu ấy có thể thích ai?"

"Vậy… Thích nhau là cảm giác gì?"

"Thích nhau chính là…" Cam Niệm nghĩ lại: "Không đúng, cậu thành thật khai báo mau có biến phải không?"

Bối Doanh Doanh thề thốt phủ nhận, Cam Niệm lập tức phản bác: "Cậu là cô gái ngoan ngoãn thích đọc sách, sao đột nhiên lại hỏi câu

này được? Mau giải thích đi, Doanh Doanh ngốc cũng có con trai thích phải không?”

Bối Doanh Doanh chôn mặt vào gấu bông che đi gương mặt lần nữa đỏ lên: “Không có…”

“Được rồi, còn xấu hổ với tớ nữa, nếu thích nhau thì khi ở bên người ta cậu sẽ rất vui vẻ, cả hai sẽ đều thoải mái, cậu quan tâm đến người ta, người ta cũng quan tâm đến cậu, chính là — lúc nào cậu thấy tâm trạng của người ta xấu thì cậu ăn cái gì cũng không ngon, mặc cái gì cũng không đẹp, điều đó có nghĩa là cậu cũng để ý đến người ta.”

Bối Doanh Doanh nhớ lại những việc làm của cô với Du Hàn trong khoảng thời gian này, đúng y như thế.

Nếu không cô cũng không vì lo lắng cho cậu mà dũng cảm chạy đến thành phố D, sau đó mong cậu mỗi ngày đều vui vẻ.

“Sao thế Doanh Doanh, có phải cậu cũng gặp được người như này rồi?”

Cam Niệm hỏi.

Môi cô hơi động đậy, nửa ngày sau mới trả lời: “Nhưng sao lại thích tớ, tớ cảm thấy mình chả có gì tốt cả.”

Chính xác, trong mắt cô ngay cả bản thân mình cô cũng không thể chấp nhận, sao lại có người thích cô được.

Cam Niệm trách cô: “Cái gì mà không có gì tốt? Cậu nói câu này làm tớ hơi giận đấy, bạn thân của tớ có thể kém sao? Doanh Doanh cậu có thể tự tin vào bản thân mình chút không?”

“Cậu phải nhớ kỹ, Bối Doanh Doanh điểm nào cũng tốt.”

Hai cô gái trò chuyện rất lâu, cuối cùng cúp điện thoại, cô lăn trên giường vài vòng, hồi tưởng lại những lời Du Hàn đã nói, đầu vẫn nở hoa như trước.

Nhưng tin tức quá bất ngờ khiến não cô bị kích thích làm cô không ngủ được.

Mười hai giờ.

Một giờ.

Hai giờ.

Cô bật dậy khỏi giường, cảm nhận được sự mệt mỏi nhưng đầu óc lại không cho ngủ.

Hu hu hu hỏng mất…

Lần thứ tám sờ chiếc điện thoại ở đầu giường, cô nhìn giờ — 5:03.

OMG.

Sao lâu sáng thế??

Không ngủ được, dứt khoát đứng lên, cô thay một bộ đồ thể thao, nghĩ sẽ ra ngoài đi dạo.

Rửa mặt xong, cô rón rén đi xuống tầng, cô vừa bước xuống bậc thang cuối cùng thì sau lưng truyền đến giọng nói.

Cô quay đầu, thấy Du Hàn đi ra từ hành lang nhỏ của phòng cậu.

Cậu cũng đang mặc một bộ đồ thể thao, tay cầm bóng rổ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Không khí đột nhiên yên tĩnh.

Xấu hổ nhất trên đời là hai người cùng mất ngủ lại cùng dậy sớm còn vô tình đụng mặt nhau.

Xấu hổ hơn là —

Hai người còn cùng mặc bộ thể thao đen trắng kiểu dáng không khác lắm.

Cô hơi sửng sốt một chút, giọng nói ngập ngừng: "Cậu, cậu dậy sớm thế?"

Cậu thản nhiên trả lời, cố nói tự nhiên: "Vừa tỉnh."

Thật ra tối qua sau khi nói như vậy, cậu về phòng đến giờ còn chưa hoàn hồn.

"À."

Hai người cùng nhau đến trước cửa, sau khi thay giày, một trước một sau ra cửa.

Trận mưa to tối qua khiến không khí bây giờ rất trong lành, đi trên con đường rợp bóng cây xanh mát, có thể ngửi thấy mùi thơm của cỏ xanh từ các bụi cây bên đường.

Cô híp mắt, cảm thấy thoải mái, không được tự nhiên giơ tay lên, Du Hàn nhìn cô, môi cười nhẹ.

Hai người đi đến xích đu cạnh hồ nước nhân tạo, cô lấy giấy lau sương trên đó rồi ngồi lên, Du Hàn đứng bên cạnh nói: "Ngồi đi tớ đu cho."

Sau đó, cậu vòng ra phía sau đẩy giúp cô, có lúc cậu đẩy mạnh, cô sắp bay lên lời, sợ hãi hét lên: "Du Hàn, cậu chậm chút…"

Cậu dần đẩy nhẹ lại, cuối cùng dừng hẳn lại, đi vòng qua trước mặt cô, hai tay cầm dây xích ở hai bên, cúi người nhìn cô.

"Sao lại nhát gan như thế? Sợ tớ làm cậu ngã sao?" Cậu cười trêu cô.

Cô chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Cậu cũng ngồi thử một lần thì sẽ biết sợ như nào." Vừa rồi cô có cảm giác như bay lên trời.

Cậu không nhịn được cười, xoa đầu cô, ngồi vào xích đu bên cạnh.

Hai người im lặng nhìn phong cảnh trước mắt, sau đó cô ngáp một cái, tựa đầu vào tay, Du Hàn hỏi: "Buồn ngủ à?"

Cuối cùng cũng buồn ngủ.

Cô lắc đầu nói hơi hơi thôi, cậu liền đứng dậy, đi đến trước mặt cô, nắm cổ tay cô: "Đi thôi, tớ dẫn cậu đến chỗ này."

–

Cậu đưa cô đến một nhà thi đấu trong khu, chỗ này mở cửa cả ngày, bên trong có một số sân bóng rổ, cầu lông, bóng chuyền…

Lúc này không có một ai.

Cậu đưa cô đến ghế để cô nghỉ một lúc, cô nằm xuống, cậu ngồi xuống trước đầu cô, để chân cho cô kê cầu, cởi áo khoác ra choàng lên người cô.

Cô mơ màng: "Cậu ngồi đây…"

Cậu đưa tay lên, nhẹ nhàng hất tóc trên mặt cô xuống: "Ừm, cậu ngủ đi."

Cô đành nhắm mắt lại, dần dần tiến vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu cô tỉnh lại, mở mắt, đối mắt với đôi mắt của nam sinh đang nhìn cô.

"Cậu…"

Môi cậu khẽ nhếch, ngẩng đầu nhìn về sân bóng phía trước "Lúc đầu tớ cũng muốn ngủ, nhưng không nhịn được nên nhìn cậu, nên thời gian cứ thế trôi qua."

Chương 35

edit: Olwen

Lúc hai người trở về biệt thự, mặt trời vừa ló dạng, Du Linh cùng mấy người giúp việc đang chuẩn bị bữa sáng ở phòng bếp.

Bối Doanh Doanh thay giày xong, nhẹ nhàng đi vào, Du Hàn một tay đút túi quần thong thả theo sau.

Bước đến phòng khách không bóng người, cô thở phào nhẹ nhõm rồi quay đầu nhìn nam sinh: "Vậy tớ…"

"Đi ăn sáng trước đi."

Bị nói trúng tâm tư cô khẽ cúi đầu, trước khi đi còn không quên dặn dò cậu một câu: "Nếu cậu buồn ngủ thì đi ngủ chút đi."

Vừa nãy để cậu làm gối bằng người lâu như thế, cảm thấy thoải mái thật nhưng lại làm cậu vất vả.

Cậu cau mày, ánh mắt tràn đầy ánh nắng rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, cậu không nhịn được đưa tay lên xoa mái tóc mềm mại của cô: "Tớ biết rồi."

Cô cụp mắt xuống, mặt hơi nóng, lon ton chạy vào bếp.

Cậu mỉm cười.

–

Ăn sáng xong, cô về phòng, lấy điện thoại ra, thấy có tin nhắn trong nhóm.

Cố Anh: [Vậy mấy cậu có đến nghe tọa đàm ở thư viện thành phố không? Tớ thấy đây là cơ hội hiếm, chúng ta cùng đi nhớ.]

Kỷ Diệu: [Chiều hả? Chiều thì có thể, sáng thì tớ muốn nằm trên giường nhiều chút…]

Cố Anh: [Buổi chiều, các cậu thì sao @Bối YY @bạn đang chọc tôi.]

Trịnh Hi nhắn lại: [Tớ vừa mới đọc, mấy cậu đi thì tớ đi, dù sao tớ cũng không nghe hahaha, tớ chỉ trốn đi chơi thôi.]

Bối Doanh Doanh cũng trả lời: [Tớ OK.]

Cố Anh: [Vậy quyết định thế nhớ [vui vẻ]]

[Ê khoan, sao chúng ta không tụ họp đi? Mấy cậu không muốn tụ họp sao? Gọi thêm đám người Du Hàn Tăng Đông, chúng ta nghe đàm thoại xong thì đi ăn.] Kỷ Diệu nói.

Mọi người đều đồng ý, dù sao ở nhà cũng rảnh rỗi, không bằng đi chơi với nhau. Bình thường ở trường, quan hệ của Tăng Đông, Lạc Phàm với bọn họ cũng không tồi.

Cuối cùng Kỷ Diệu bảo mình sẽ liên lạc với hai người này, [Còn Du Hàn… Doanh Doanh cậu hiểu chứ?]

[?]

[Đương nhiên là cậu mời, trừ cậu ra thì còn ai mời được cậu ấy nữa?] Kỷ Diệu cười.

Bối Doanh Doanh: "…"

Mấy cái người này sao lại thế này…

Giao nhiệm cụ xong, Bối Doanh Doanh vẫn ngoan ngoãn nghe lời gửi tin nhắn cho Du Hàn, nói buổi chiều sẽ đi nghe tọa, đầu dây bên kia nói có thể.

Cô nghi ngờ hỏi: "Không phải hôm qua cậu bảo không muốn nghe à?"

Du Hàn trả lời: "Cậu cảm thấy hôm qua tớ nói như thế là vì sao?"

Cô nhớ lại mấy giây… Sau khi đoán ra, sắc mặt đỏ ửng, ngã xuống giường, chậm rãi trả lời: […Ồ.]

[Ngốc.]

Cậu mới là đồ ngốc!

Cô lẩm nhẩm bất mãn, nhưng cuối cùng lông mày lại cong lên.

–

Bọn họ hẹn nhau lúc hai giờ chiều trước thư viện. Viên Man Hà ban đầu muốn để tài xế đưa cô đến, nhưng cô từ chối, cô bịa là hẹn bạn ở nhà ga.

Cô ra khỏi biệt thự, chậm rãi băng qua con đường trước nhà trồng nhiều cây Long Não và cây Bạch Quả, trên đường không gặp được ai.

Cô đi đến cuối, rẽ sang bên phải, nhìn thấy nam sinh đang dựa vào bức tường đất nung chạm khắc hoa văn hoa hồng, vai đeo một chiếc túi màu xanh quân đội, dánh vẻ lười biếng như mọi khi, như đã đợi từ lâu.

Cô đột ngột dừng lại, có chút sững sờ: "Du Hàn, không phải bảo cậu đợi tớ ở cửa sao?"

Cậu đứng thẳng người, nhẹ giọng nói: "Tớ vừa thấy cậu nên tới đây."

"Ừ…"

"Đi thôi."

Cô duy trì khoảng cách nửa cánh tay đi sau lưng cậu, hôm nay nam sinh mặc một chiếc áo len màu trắng, quần jean, ống quần hơi đứng khiến cậu trông gầy và cao hơn.

Cô chỉ lặng lẽ nhìn cậu vài lần, không hiểu sao cảm thấy hơi não nề, đầu ngón tay nắm túi vải không ngừng siết chặt.

Nhịp tim bắt đầu tăng nhanh.

Cậu quay đầu nhìn cô, đi chậm lại, nhìn chằm chằm hai gò má của cô, khóe môi hơi cong:

"Đến mức thế cơ à, tớ còn chưa nói gì mà mặt đã đỏ như kia?"

"…" Cô nhanh chóng cụp mắt xuống: "Không có…"

Lời nói không có chút trọng lượng nào.

Cậu âm thầm nhếch môi, quay lại: "Mau lên, xe sắp đến rồi."

–

Một giờ năm mươi, cả hai đến cổng thư viện thành phố, những người khác cũng đã đến.

Nhìn thấy hai người họ cùng xuất hiện, Kỷ Diệu nhảy xuống bậc

thang, đi đến kéo tay Bối Doanh Doanh: "Tớ bảo cậu thông báo cho cậu ấy, không bảo hai cậu cùng đến?"

Tăng Đông cũng cười: "Có phải hai cậu có hẹn trước rồi nên mới cùng đến đây đúng không?"

Bối Doanh Doanh vội vàng phủ nhận: "Là, là đúng lúc cùng đường."

"Cũng trùng hợp quá đi…"

Ánh mắt Du Hàn liếc qua, Tăng Đông lập tức thu lại nụ cười xấu xa, nhìn đồng hồ: "Lạc Phàm xảy ra chuyện gì thế không biết, sao còn chưa đến."

Trịnh Hi chỉ phía bên kia đường: "Đây rồi, ở đối diện."

Đèn xanh sáng lên, Lạc Phàm chạy đến, bọn họ đi vào thư viện, Cố Anh nói ở tầng năm, bọn họ trực tiếp đi vào thang máy.

Trong thang máy, Tăng Đông nói: "Đêm nay chúng ta đi ăn thịt nướng đi, có một nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc rất ngon."

"Cứ ăn là cậu nhớ kỹ thế?! Cậu béo như thế."

"Trịnh Hi cậu im đi, đừng có đâm vào chỗ đau của tớ."

Bọn họ trêu đùa nhau, Bối Doanh Doanh đứng ở phía trong cùng, lúc thang máy lên tầng hai thì mở cửa, có mấy người bước vào, cô lùi lại, lúc cơ thể áp gần bên cạnh, đầu được tay Du Hàn che lại.

Nam sinh đứng ở góc, kéo cô về phía mình, thoát khỏi nơi chật chội.

Sợ đầu cô đụng phải bức tường lạnh lẽo, tay của cậu vẫn luôn để sau đầu cô, một mực che chắn.

Không ai để ý họ đang làm gì.

Đi ra thang máy, bọn họ tìm đến địa điểm tọa đàm buổi chiều, đây là phòng họp lớn nhất ở trên tầng cao nhất, có sức chứa đến một nghìn người, những học sinh có mặt hôm nay đều là học sinh của các trường trung học lớn ở thành phố T, rất nhiều phụ huynh đưa con học lớp mười đến nghe.

Bọn họ đến tương đối muộn, mấy người đành phải tách ra ngồi, Bối Doanh Doanh với Kỷ Diệu ngồi chung một chỗ, mấy người còn lại tản ra tìm chỗ ngồi.

"Hôm nay đông thật." Kỷ Diệu thở dài: "Nghĩ đến còn một năm nữa là bọn mình sẽ thi đại học, buồn ghê."

Bối Doanh Doanh nghe vậy, cũng rơi vào buồn bã…

Hiện tại cô học kém toán như thế này, thi kiểu gì bây giờ?

Cô nằm sấp trên mặt bàn, ngẩn người nhìn khán đài, Kỷ Diệu nói muốn đến WC, đứng dậy rời đi.

Không lâu sau, cô còn đang ngẩn người thì nghe thấy giọng nói kích động của mấy nữ sinh phía sau: "Cậu ấy đẹp trai thật…"

Cô nghi hoặc quay đầu, nhìn theo tầm mắt của bọn họ, phát hiện Du Hàn chậm rãi đi qua các hàng ghế đi đến phía cô.

Còn đang kinh ngạc, cậu đã ngồi xuống bên cạnh cô.

"Cậu, nhưng Kỷ Diệu ngồi đây…"

Cậu quay đầu nhìn cô, bình tĩnh nói: "Cậu ấy nói muốn ngồi cũng Trịnh Hi nên đổi chỗ với tớ."

Cô còn chưa tiêu, mấy nữ sinh phía sau đã phấn khích, một số người lén lút lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Điện thoại Bối Doanh Doanh nhận được tin nhắn: [Doanh Doanh có phải cậu rất yêu tớ đúng không [dễ thương]]

"…"

Du Hàn nhìn biểu cảm bối rối của cô, sau đó nói: "Không muốn tớ ngồi đây vậy tớ về chỗ cũ."

Cậu còn chuẩn bị làm thật, nghiêng người muốn đi, cô lập tức nắm lấy tay áo của cậu, giọng nói cực kì nhẹ: "Không có…"

Cậu cố không cong môi, quay lại đối mặt với cô: "Ừm, vậy tớ ngồi ở đây."

Bối Doanh Doanh đột nhiên cảm giác… Người này "chơi" cô?

–

Đã đến giờ, buổi tọa đàm bắt đầu, người phát biểu hôm nay là giáo viên của tỉnh khác, người đã tham gia kì thi tuyển sinh đại học môn ngữ văn cách đây mấy năm, cũng tham gia giảng dạy rất nhiều tiết ngữ văn và các cuộc hội thảo. Bối Doanh Doanh rất nghiêm túc, lấy giấy bút ra bắt đầu ghi chép.

Cô quay đầu nhìn nam sinh cúi đầu xem điện thoại bên cạnh, không để ý gì, cô nghi hoặc: "Cậu không nghe à?"

Du Hàn ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Có đang nghe." Chỉ là không quá tập trung mà thôi.

Cô nhớ lại thành tích ngữ văn của cậu, điểm cũng là hạng cao trong lớp, nhưng không được cao nhất, nhưng cậu lại xuất sắc về mấy môn tự nhiên cũng như toán mấy môn ấy kéo điểm của cậu lên rất cao, người ta căn bản không cần dựa vào môn ngữ văn để lấy điểm.

Cô khẽ thở dài, tay để lên bàn, ngửa đầu ngẩng lên, Du Hàn để ý thấy, cất điện thoại vào ngăn bàn, ngồi thẳng dậy, xích lại gần cô.

Trầm giọng nói: "Sao thế?"

Bỗng nhiên cậu đến gần, cô ngửi được mùi bột giặt nhàn nhạt trên áo cậu, trái tim run lên, nhẹ giọng hỏi:

"Du Hàn, tương lai cậu muốn thi vào trường nào?"

Cô dường như không biết mục tiêu của cậu.

Nam sinh suy nghĩ một chúy: "Tớ thi trường nào cũng được, cậu muốn thi vào đâu?"

Cô bĩu môi: "Tớ muốn thi vào đại học Z, nhưng thành tích của tớ bây giờ thì căn bản là không đỗ được…"

Cậu nhẹ nhàng sờ đầu cô, ôn nhu nói: "Không sao, chúng ta cùng thi vào đấy, được không?"

Thi cùng trường?

"Cậu… Cậu cũng thích đại học Z à?" Mắt cô sáng lên.

Cậu cười, không trả lời cô.

–

Nửa tiếng tọa đàm kết thúc, đi dạo một vòng quanh hiệu sách ra, mọi người bảo đi thẳng đến Vạn Đạt gần đó.

Đến Vạn Đạt, thấy từ giờ đến lúc ăn tối còn sớm, bọn họ tìm một cửa hàng ngồi tám chuyện.

Kỷ Diệu nói rất muốn đu du lịch vào kỳ nghỉ đông này, nhưng điều

kiện kinh tế gia định không tốt, mấy người còn lại cũng nói năm sau muốn cùng nhau đi chơi một lần.

"Thi cuối kỳ này tiếng Anh của tớ không đạt, bố tớ thẳng tay cắt tiền sinh hoạt của tớ." Tăng Đông khóc thảm thiết.

"Tiền mừng tuổi đâu?"

"Năm nào tiền mừng tuổi cũng phải nộp phần lớn mà, các cậu không phải nộp à?"

"Nhà tớ cũng thế…"

Trịnh Hi chen vào: "Không lẽ mấy cậu không muốn tự kiếm tiền đi du lịch à?"

"Kiếm tiền, kiếm ở đâu?!"

Trịnh Hi đẩy điện thoại ra: "Đây này, cuộc đua chạy tiếp sức đường dài quanh hồ ở thành phố T mùa đông!"

Trịnh Hi nói đây là cuộc thi thể thao thành phố T mới triển khai được hai năm, tổ chức tại hồ Bắc Nam, hồ lớn nhất thành phố T, không giống như các cuộc thi chạy đường dài khác, cuộc thi này mang tính giải trí và thư gian nhiều hơn, mục đích ban đầu của cuộc thi là để cổ vũ mọi người tích cực rèn luyện thể lực. Đây là cuộc thi đồng đội, một đội bảy người, chia thành nhóm trung học và nhóm người trưởng thành, ba nhóm đứng nhất của mỗi nhóm đều có tiền thưởng, hạng nhất lên đến một trăm nghìn nhân dân tệ.

"Mẹ nó một trăm nghìn nhân dân tệ!" Tăng Đông mở to mắt: "Tớ muốn tham gia!"

"Không phải cậu có thể chạy đến hạng nhất sao?" Lạc Phàm liếc cậu một cái: "Chỉ là vóc dáng 150 của cậu."

Tăng Đông nhất thời trầm mặc…

“Chúng ta có thể thử, tớ cảm thấy cũng được, ai đăng kí cũng đều có thể được nhận vé đi suối nước nóng, ít nhất thì chúng ta có thể đi suối nước nóng.” Kỷ Diệu kích động.

Lạc Phàm gật đầu: “Tớ không ý kiến, Tăng Đông cậu chạy được không?”

Tăng Đông vỗ bụng mỡ: “Tớ có thể chạy chỉ là chậm thôi, mấy ngày nay hôm nào tớ cũng chạy 5 cây, bố tớ bắt tớ chạy.”

Bọn họ quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh với Du Hàn, cô lộ vẻ mặt khó xử: “Thể lực của tớ rất kém.”

“Không sao, chỉ cần chạy một chút thôi.” Trịnh Hi cười: “Cậu nghĩ một chút đi, còn Du Hàn thì sao?”

Du Hàn nhìn Bối Doanh Doanh: “Chờ cậu ấy nghĩ trước đã.”

Mọi cười cười xấu xa, không ai nói gì.

Lạc Phàm đột nhiên nhíu mày: “Nhưng mà cuộc thi quy định một đội bảy người, là ba nữ bốn nam…”

Cố Anh yếu ớt giơ tay: “Vậy tớ không tham gia nữa, nghỉ đông này tớ phải về quên.”

“Vậy vẫn còn thiếu một đứa con trai nữa để tớ nghĩ xem ai được…”

Trịnh Hi khóa màn hình điện thoại, đứng lên: “Không sao việc đăng kí còn nhiều thời gian, mọi người trở về suy nghĩ lại, bây giờ thì ăn quan trọng hơn! Đi thôi đi thôi!”

–

Buổi tối ăn xong, lại đi dạo đến trung tâm mua sắm một lúc, chín giờ mới kết thúc.

Ngồi xe buýt đến cửa khu biệt thự, Bối Doanh Doanh với Du Hàn xuống xe, chậm rãi đi vào.

Lúc này, bên cạnh con đường trong khu biệt thự, từng chiếc đèn đường sáng lên, kéo dài đến cuối tầm mắt.

Mười ngón tay Bối Doanh Doanh nắm vào, đặt trước mặt, cúi đầu nhìn ngón chân của mình, nghĩ đến một chuyện, đột nhiên ngẩng đầu: "Du Hàn, cậu có muốn tham gia thi cái kia không?"

"Sao lại hỏi tớ?" Cậu nhìn chăm chú lên đôi mắt trong của cô.

"Bởi vì… Tớ đang do dự không biết có nên đi hay không, từ khi trải qua cuộc thi biện luận, tớ bắt đầu muốn thử thách một điều mà trước mắt tớ không thể làm được." Cô cảm thấy sức chịu đựng của mình rất kém, không quá hiểu biết về chạy đường dài, nhưng nội tâm lại có âm thanh bảo cô là có thể thử một chút.

Cũng không phải vì tiền thưởng, mà là muốn trở nên tự tin hơn một chút.

Cậu cười nhạt: "Cho nên nếu tớ đi cùng cậu, cậu sẽ cảm thấy an tâm hơn?"

"Ừm…" Cô cúi đầu, nhẹ nhàng thừa nhận.

Nam sinh đứng trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô: "Chỉ cần cậu cần tớ, tớ sẽ đồng hành cùng cậu."

Cô run lên, trong lòng rung động, một lúc sau cong môi: "Cảm ơn cậu."

"Bao gồm cả câu hỏi tớ muốn học trường đại học nào, thật ra với tớ

cái nào cũng được.” Cậu dừng lại: “Nhưng cậu đã muốn đến đại học Z, vậy tớ sẽ đi cùng cậu.”

Mắt cô lướt qua tia khiếp sợ.

Cô không ngờ những tiêu chí quan trọng đến cuộc đời của cậu lại có liên quan đến cô.

“Nhưng… Đây là chuyện rất quan trọng, phải suy nghĩ thật kỹ, tớ không muốn vì tớ…”

Cô còn chưa nói xong, đã bị cậu giữ hai bả vai, khóe môi nam sinh cong lên: “Xin lỗi, những việc có liên quan đến cậu, thì với tư duy phân tích hình không gian và giải hàm thì khó giải quyết được.”

Cậu có thể lên kế hoạch cho cuộc sống của mình nghiêm túc và chu đáo, nhưng “Bối Doanh Doanh” bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc đời của cậu khiến mọi thứ đảo lộn lên.

Nhưng cậu rất vui vì điều đó.

Thấy vẻ mặt đầy hỏi chấm của cô, cậu vỗ đầu cô: “Thật là ngốc.”

“Này…”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, trong đầu cô mới chậm rãi suy nghĩ về những lời nói vừa rồi của cậu, cô cảm thấy như ăn phải mật vậy, ngọt đến tận đáy lòng.

Lần đầu tiên cô có cảm giác được người khác xem trọng.

Thấy — rất hạnh phúc…

Hai người rẽ trái đi vào một vườn hoa, nam sinh đi trước đột nhiên quay đầu, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Cô nhìn đồng hồ đeo tay: "21:36, sao thế?"

Cậu dừng lại, nhìn cô, mấy giây sau mới mở miệng:

"Tớ có thể nắm tay cậu một chút không?"

Giọng nói nam sinh trầm thấp hòa cùng làn gió đêm mát mẻ, chợt gõ vào tim cô.

Cô sững sờ nhìn lên, thấy cậu ho nhẹ, như thành một người khác, giọng nói tự nhiên hơn:

"Đi ra khỏi vườn, tớ sẽ buông tay."

Chỉ thấy nam sinh đưa bàn tay thon dài đến trước mặt cô, chờ cô đưa ra lựa chọn.

Không biết qua bao lâu, ngay lại lúc mà cậu cho là cô không đồng ý, cô chậm rãi chìa tay ra.

Một lúc sau, cậu cầm chặt tay của cô, miệng cười không hề che giấu.

Mà lúc này tim cô đập mạnh mẽ, đập nhanh như hươu chạy loạn, cô cảm thấy tất cả nhiệt độ đều tập trung tại bàn tay cậu đang nắm, cảm thấy lâng lâng như đang bước trên mây.

Cảm giác như đang ăn đường vậy.

Hai người đi về phía trước, Du Hàn đi rất chậm, tý nữa thì như đứng im tại chỗ…

Cậu mở hỏi: "Cậu bắt đầu làm bài tập chưa?"

Bối Doanh Doanh: "Rồi."

Du Hàn: “Bài tập khó không?”

Bối Doanh Doanh: “Hơi khó.”

Du Hàn: “Vậy cậu… nếu không biết có thể hỏi tớ.”

“Ừ, được.”

Cô thậm chí còn không biết mình đang nói gì…

Trầm mặc mấy giây, nam sinh lại lần nữa gọi tên cô: “Doanh Doanh ___”

“?”

“Tay cậu rất mềm.” Lúc trước nắm tay cô cậu đã biết rồi.

Mặt cô đỏ lên.

Lần nắm tay trước, là lúc giả làm một cặp ở thành cổ, hôm nay không giống, bọn họ đang dùng thân phận thật.

Cô nhẹ giọng lúng túng: “Trước đây chưa dừng nắm tay bạn nữ nào khác sao?”

Du Hàn cười nhạt một tiếng, kéo cơ thể cô lại gần mình, cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Chỉ nắm tay mỗi Doanh Doanh, biết chưa?”

Cô trừ việc gật đầu, ngại ngùng thì cũng không biết nói gì.

Đường có dài như nào thì vẫn có điểm dừng. Hai người đi ra khỏi vườn, Du Hàn có muốn hơn nữa thì vẫn lịch sự thực hiện lời hứa của mình, buông tay cô ra.

Đi thêm năm phút nữa thì đến biệt thự, về đến nhà, tâm trạng của cô cơ bản đã bình phục, thấy Viên Man Hà với Bối Hồng đang xem ti

vi ở phòng khách, cô bình tĩnh chào hỏi.

Viên Man Hà hỏi: "Sao đi chơi về muộn thế?"

"Tại… bọn con đi dạo ở Vạn Đạt thêm một lúc."

Du Hàn chào hỏi bọn họ, sau đó trở về phòng, Bối Doanh Doanh ngồi trên ghế sô pha, Viên Man Hà chỉ vào sữa chua và salad hoa quả trên bàn: "Ăn một chút đi."

Cô ăn vài miếng, trên cầu thang truyền đến âm thanh, quay đầu nhìn là Bối Sơ Nhan đi xuống.

Bối Sơ Nhan thấy Bối Doanh Doanh thì sửng sốt một chút, sau đó không quan tâm làm nũng với mẹ, nũng nịu nói: "Mẹ, con mới tắm xong rất lạnh, muốn ngồi giữa bố với mẹ."

Mẹ cười, dời vị trí: "Con đấy, con vẫn y như còn bé."

Bối Sơ Nhan nắm hai cánh tay của họ: "Thật ấm.". Dứt lời, cô ngẩng đầu nhìn Bối Doanh Doanh ở ghế sô pha bên cạnh, đáy mắt lướt qua ý cười.

Chuyện thuốc sổ lần trước đã trôi qua hai tháng, Bối Hồng và Viên Man Hà cũng dần bỏ qua chuyện này, không còn nhắc đến, giống như Bối Sơ Nhan vẫn là con gái ngoan trong mắt bố mẹ như xưa.

Bối Sơ Nhan nói đến chuyện đi tắm suối nước nóng hôm qua: "Anh Chi Hạo rất tốt, tối qua anh ấy xếp phòng tốt nhất cho con, suối nước nóng rất thoải mái."

"Doanh Doanh tối qua sao về sau lại không đi nữa?" Mẹ hỏi.

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu, sờ đầu: "Con về làm bài tập nên không đi, anh Chi Hạo đưa con về."

Nhắc đến Hứa Chi Hạo đưa Bối Doanh Doanh về, Bối Sơ Nhan lại thấy giận trong lòng, lúc đầu cô rất mong chờ được ở riêng với Hứa Chi Hạo, nhưng vì Bối Doanh Doanh, ý tưởng ấy tan tành mây khói.

Bối Sơ Nhan thở dài, giả vờ tiếc nuối: "Con tiếc thay Bối Doanh Doanh, vốn cả hai chúng ta đều có thể đi."

Bối Doanh Doanh bỗng nhiên cười với chị gái: "Không sao, anh Chi Hạo nói, hôm nào có thời gian thì cứ liên hệ với anh ấy, anh ấy sẽ đưa em đi. Lúc đó em cũng sẽ nói với chị một tiếng."

Bối Sơ Nhan nghe vậy, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

Sáng hôm nay lúc Hứa Chi Hạo đưa cô về, cô làm nũng với anh nói muốn mấy ngày nữa lại đến, nhưng anh lại nói thời gian tới anh không rảnh!

Mà những câu này quả thực tối qua Hứa Chi Hạo có nói với Bối Doanh Doanh, cô cũng không quan tâm, chỉ là thấy dáng vẻ này của Bối Sơ Nhan nên cô đành đâm cho chị ấy một chút.

"Hai con nếu muốn đi, chẳng lẽ bố không đưa đến đó được sao?" Bối Hồng nói, Viên Man Hà cũng cười: "Quả nhiên là dính lấy anh Chi Hạo."

Sau đó Bối Sơ Nhan dẫn dắt bố mẹ thảo luận về việc sẽ đi nghỉ đông ở đâu, cuối cùng lúc nói muốn đi Australia, hỏi Bối Doanh Doanh có muốn đi hay không, cô đấu tranh hồi lâu cuối cùng cũng nói ra: "Bố mẹ, nghỉ đông năm nay con muốn tham gia một cuộc thi."

"Thi? Thi biện luận sao?"

"Không phải ạ, là thi tiếp sức chạy đường dài quanh hồ…" Cô lấy điện thoại ra, bật tin về cuộc thi đưa cho bọn họ xem, Viên Man Hà xem xong thì giật mình: "Con muốn thi chạy đường dài?"

Bối Sơ Nhan không khỏi cười, Bối Doanh Doanh có phải não có vấn đề không?

"… Vâng ạ."

"Nhưng Doanh Doanh, môn thể dục của con kém nhất, bình thường không phải sợ nhất là chạy 800 mét sao? Đây cũng không phải cuộc thi bình thường, chạy đường dài ít nhất cũng phải vài cây." Viên Man Hà nhíu mày.

Bối Hồng: "Đúng thế, con muốn vận động bố cũng ủng hộ con, nhưng chạy đường dài thì không hợp với con lắm, đến lúc đó cơ thể mệt không chịu được thì phải làm sao."

Bối Sơ Nhan cười, đả kích cô: "Quan trọng là, có thể không chạy về đích được, đến nửa đường rồi nhưng vẫn không thể tiếp tục nổi. Bạn chị năm ngoái cũng tham gia cuộc thi này, bình thường bạn ấy học tốt môn thể dục còn không chạy được 2 cây, Doanh Doanh, em có thể không?"

Bối Doanh Doanh cụp mắt, siết chặt nắm đấm: "Con cũng không biết có thể chạy được hay không, nhưng nếu không đăng ký thì ngay cả 100 mét con cũng không chạy nổi.

Con muốn thử một lần."

Chương 36

edit: Olwen

Viên Man Hà với Bối Hồng rơi vào trầm mặc, lúc lâu sau Bối Hồng mới đưa điện thoại lại cho con gái, vỗ chân, đưa ra quyết định:

"Nếu Doanh Doanh muốn tham gia, thì cứ đăng kí thử xem sao, con gái của bố can đảm như thế, mặc kệ kết quả như thế nào bố cũng sẽ vẫn rất vui."

Bối Doanh Doanh thấy ấm áp trong lòng, vui vẻ gật đầu.

"Nhưng, an toàn vẫn là trên hết, cơ thể là thứ quan trọng nhất, không chạy được thì cũng không được gắng gượng." Viên Man Hà không quên bổ sung, bà sợ con gái bướng bỉnh, đến lúc đó lỡ cơ thể bị bệnh thì phải làm sao.

"Vâng ạ."

Bối Hồng cười, nhìn Bối Doanh Doanh, cảm thấy cảm giác vui mừng hiếm hoi, gần đây Doanh Doanh như biến thành người khác, nếu đổi lại là trước kia, cô làm sao dám đi đăng ký những cuộc thi như này.

Cô còn chưa thi đấu, bố mẹ đã khen ngợi trước rồi, Bối Sơ Nhan ngồi nhìn, trong lòng lại ghen ghét đố kị.

Lúc hai chị em đi lên tầng, thái độ mỉa mai của Bối Sơ Nhan không hề che giấu.

“Bối Doanh Doanh, dạo gần đây mày điên rồi à? Mày muốn chứng minh cái gì ở trước mặt bố mẹ, hay muốn chứng minh trước mặt tao?” Bối Sơ Nhan nhếch miệng cười, liếc mắt nhìn cô.

Bối Doanh Doanh nhìn về phía chị gái, chớp chớp mắt, biểu cảm vô tội.

“Chị đừng quá coi trọng bản thân.” Bối Doanh Doanh mặt mày vui vẻ “Hơn nữa không phải đã chứng minh ở trước mặt chị rồi sao?”

Lời này ám chỉ Bối Sơ Nhan đã thua cô trong cuộc thi biện luận.

Sắc mặt Bối Sơ Nhan cứng đờ, lông mày nhướng lên như đỉnh núi: “Bối Doanh Doanh, mày cảm thấy mày giỏi lắm à? Không phải chỉ là cuộc thi biện luận thôi sao. Nếu bọn mày thi cấp tỉnh thì sao? Cũng khiến cho trường chúng ta cảm thấy mất mặt.”

“Đáng tiếc là ngay cả cơ hội này chị cũng không có.”

Nhất thời Bối Sơ Nhan bị lời nói của cô làm cho nghẹn họng, mấy giây sau lại khinh người nói:

“Loại cơ hội này cho tao thì tao cũng không cần.”

Bối Doanh Doanh nhìn chị gái, nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy người chị vừa sợ hãi vừa kiêng dè kia sao lại xấu xa thế này.

Cô cũng không định tốn nhiều nước bọt với người này, nhưng Bối Sơ Nhan lại không buông — “Em gái em vẫn cứ nên chuẩn bị tốt để tham gia thi chạy đường dài đi, đến lúc đó chạy được một nửa thì ngồi xuống khóc, lỡ bị chụp lại được thì xấu hổ lắm.”

Bối Doanh Doanh đang đi phía trước đột nhiên dừng lời, quay đầu lại đối mặt với ánh mắt của chị gái, ánh mắt nặng nề.

Bối Sơ Nhan không hiểu sao cảm thấy sợ hãi “… Làm sao, tao nói gì

sai à?”

“Chị dám đăng ký không?” Cô đột nhiên đặt câu hỏi.

Bối Sơ Nhan bị cô hỏi, cảm giác như cổ bị nghẹn lại “Mày… Mày có ý gì?”

“Em chí ít còn can đảm đăng ký, chị thì sao? Chị chỉ biết ngồi đây châm chọc, em chí ít sẽ chạy trên đường đua, còn chị ngay cả dũng khí đứng trên đường đua cũng không có, không phải sao?”

Bối Sơ Nhan ngẩn người, đầu nóng lên vì bị kích thích, giây tiếp theo không cần suy nghĩ mà nói ra:

“Mày buồn cười thật đấy? Sao tao lại không dám!”

Bối Doanh Doanh bỗng nhiên cười, đột nhiên nắm tay chị gái, đi xuống dưới tầng, Bối Sơ Nhan kinh ngạc: “Mày làm gì…”

Cô kéo chị cô xuống phòng khách, Viên Man Hà với Bối Hồng thấy hai cô xuống hỏi là có chuyện gì.

“Bố mẹ, vừa rồi chị nói với con, chị cũng muốn đăng ký thi, cũng muốn thử thách bản thân một chút, đúng không chị?”

Bối Sơ Nhan nhìn đôi mắt cười của cô, tức giận nắm chặt tay “Con…”

Bối Hồng đi đến, cười nói “Sao thế, Nhan Nhan cũng đi, vậy thì đi thôi? Hai chị em cùng nhau luyện tập, cũng là chuyện tốt.”

Cổ họng Bối Sơ Nhan căng lên: “Bố, con…”

Cô vừa định mở miệng phản bác, Bối Doanh Doanh lại lên tiếng cắt đứt: “Bố, chị lo là không giành được quán quân, không làm cho bố mẹ hài lòng.”

Bối Hồng nhíu mày: "Quan trọng thắng thua làm gì? Hai đứa dám đăng ký đã là tuyệt lắm rồi."

Bối Sơ Nhan không nói lên lời, quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh, trong lòng tức hận không thể giáng cho cô một cái tát.

Một lúc sau cô mới nhìn về phía bố mẹ, ép bản thân nở một nụ cười cứng ngắc: "Con sẽ thi thật tốt, nhất định không để cho bố mẹ thất vọng."

–

Về đến phòng Bối Doanh Doanh tắm rửa xong, nằm vật xuống giường, lấy điện thoại ra gọi điện cho Du Hàn.

Đợi kết nối với đầu bên kia, tim cô đập bình bịch, không hiểu sao lại thấy hồi hộp.

Đấu kia nhấc máy, giọng trầm thấp gọi tên cô, cô chui vào trong chăn, nhẹ giọng trả lời, khóe môi cong lên "Du Hàn, bố mẹ tớ cho tớ đăng ký thi chạy đường dài rồi."

Nam sinh khẽ cười "Tớ sợ cậu không biết chạy đường dài mệt như nào."

"À…" Cô sờ mũi: "Hiện tại tớ chỉ thấy rất phấn khích. Mà điều làm tớ vui hơn là Bối Sơ Nhan cũng muốn tham gia cuộc thi này!"

"Hả?"

"Hôm nay lúc tớ nói với bố mẹ chuyện này, Bối Sơ Nhan cũng ở đấy, chị ấy nghe xong thì cứ cười nhạo tớ, thế là tớ cố tình chọc tức chị ấy, và bây giờ chị ấy không thể không đăng ký thi."

Dựa vào sự hiểu biết nhiều năm của cô về Bối Sơ Nhan, cô hiểu rõ người chị gái này, cái gì cũng thích, nhưng thích nhất là thể diện,

một khi đã đưa ra quyết định trước mặt bố mẹ, chị ấy sẽ bất chấp mọi thứ mà đăng ký, vì chị ấy muốn trở thành người hoàn hảo nhất trong lòng mọi người.

Thật ra cô cũng không coi Bối Sơ Nhan là đối thủ cạnh tranh, cô chỉ muốn vượt lên chính mình, chị ấy làm như vậy chỉ đơn giản là "tự kéo bản thân xuống nước.".

Du Hàn nghe, có thể tưởng tượng được biểu cảm ranh mãnh trên mặt cô lúc này, trầm giọng cười: "Bây giờ Doanh Doanh có thể nghịch như vậy rồi sao?"

Bị nói thẳng ra như vậy, cô bĩu môi nhỏ giọng phản bác:

"Ai bảo chị ấy cứ ở trước mặt tớ diễu võ giương oai…"

Như thể cô không bình tĩnh.

Cậu im lặng cong môi: "Ừ, làm tốt lắm."

Cô trở mình, lâm vào phiền nào: "Nhưng hai tuần nữa là thi rồi, tớ cảm thấy tớ chuẩn bị không kịp."

"Không sao, trong thời gian này cậu cứ đi theo tớ, tớ đưa cậu đi tập luyện."

"Ừm."

Du Hàn: "Cho nên sáng mai, đi chạy bộ với tớ?"

"Gấp thế á?"

"Vì thời gian cũng không có nhiều lắm."

"Ừm, vậy mấy giờ đi?"

Cậu nói thời gian, sau đó bảo Bối Doanh Doanh đi ngủ sớm, cô gật đầu nói nhỏ: "Vậy tớ cúp máy nhé?"

Đầu kia trầm mặc hai giây, giọng nói dịu dàng như nước truyền qua tai nghe xuyên vào màng nhĩ — —

"Hôm nay có thể nắm tay cậu, tớ rất vui."

Cô đột nhiên ngây người.

"Được rồi, ngủ sớm đi, ngủ ngon." Cậu nói.

Cô cũng nói "Ngủ ngon", sau đó đầu kia còn nói: "Về sau trừ những tình huống đặc biệt, thì cậu sẽ là người cúp máy, biết chưa?"

"Ừm…"

Cô mở màn hình điện thoại, ấn nút đỏ, sau đó tháo tai nghe ra, ôm con gấu lớn bên giường vùi đầu vào, đỏ mặt nghẹn ngào vài tiếng.

–

Hôm sau, đang say giấc nồng thì cô bị chuông đồng hồ làm thức giấc, cô mở mắt, nhớ lại hôm nay đi chạy bộ buổi sáng, đột nhiên cảm thấy rất hối hận…

Rất muốn ngủ QAQ.

Cô nhắm mắt lại ngủ thêm năm phút, điện thoại rung lên, cô cầm lên nhìn, lập tức ngồi dậy.

"Này —"

Giọng nói Du Hàn vang lên: "Đồ ngốc, đã dậy chưa?"

"Dậy ngay đây…"

"Ừm, tớ chờ cậu dưới tầng, nhớ cầm theo nước ấm."

Bối Doanh Doanh nhận lệnh đứng dậy, nhanh chóng rửa mặt thay quần áo thể thao, xuống tầng, đúng lúc Du Hàn từ trong phòng đi ra, thấy cô, đưa bánh ga tô nhỏ trong tay ra: "Ăn trước đi đã."

Cô nhanh chóng ăn, hai người đi ra ngoài, mùa đông đau khổ nhất là thời tiết giá lạnh, sáng dậy còn phải chạy bộ.

Mới đầu, cả hai chạy chậm, đích là hồ nhân tạo, cũng mau ban đầu cậu không để cô chạy nhanh.

"Ngày đầu tiên, không muốn để cậu mệt như vậy." Cậu cười: "Bây giờ có hối hận không?"

Cô ngẩng đầu nhìn cậu chạy ở phía trước, trông vô cùng thoải mái, thở hổn hển nhìn cậu: "… Không có."

"Vậy bây giờ nhanh lên? Đuổi kịp tớ."

Mắt thấy cậu tăng tốc, cô không còn cách nào khác đành phải tăng tốc theo sau, chậm dần, chân cô bắt đầu như nhũn ra, khó thở.

"Tớ chạy không nổi rồi…" Cô dừng lại, tay chống đầu gối, nhíu mày.

Cậu giảm tốc đố đến bên cạnh cô, sau đó kéo tay cô, kéo cô tiếp tục chạy: "Không thể dừng lại, hít sâu, điều chỉnh tốc độ."

Bối Doanh Doanh khóc không ra nước mắt.

Cứ như vậy, hai người lề mà lề mề cuối cùng cũng chạy đến hồ nhân tạo, khoảnh khắc dừng lại, cô ngồi trên ghế, cảm giác như sắp gục ngã.

Nam sinh bước đến trước mặt cô, đưa nước cho cô, nhẹ giọng hỏi:

“Có sao không?”

Lúc này cô đặc biệt chân thành lắc đầu, đồng thời trong lòng cũng muốn khóc.

Cậu ngồi xổm xuống, giúp cô xoa nắn bắp chân đang đau của cô, mặt cô đỏ lên: “Không cần…” Cậu cũng rất cố chấp tiếp tục động tác trên tay: “Nghỉ ngơi một chút, đừng nói chuyện.”

Cô cũng không còn sức lực để ngại ngùng, dựa vào ghế, thở hổn hển bình phục nhịp tim.

Buổi sáng chạy bộ dễ bị thiếu oxy, bản thân khó chịu, ngoài ta cô còn hay đọc sách ít khi vận động, ngày đầu mệt mỏi như thế này cô có thể đoán được.

Cơn đau ở bắp chân đã thuyên giảm nhờ sự xoa bóp của Du Hàn.

Nam sinh đứng lên, cô đưa nước cho cậu: “Cảm ơn ~”

Cậu uống xong, để cốc nước xuống ghế bên cạnh: “Nghỉ đủ chưa? Đến giãn dây chằng một chút.”

“Hả…”

“Đừng có lười biếng.”

Cô bị cậu kéo dậy, bắt đầu dãn dây chằng để chuẩn bị vận động, đây là bài khởi động cơ bản nhất. Lúc kéo dây chằng, Du Hàn ấn vào hông của cô để cô hạ thấp xuống, cô đau đến hét lên, nhưng cậu lại cực kỳ nghiêm khắc, không hề nương tay.

Đợi đến khi cậu buông tha cho cô, nhìn thấy cô đứng thẳng người mắt đỏ hoe, cậu ôm đầu cô, kéo cô vào trong ngực, cau mày đau lòng.

“Đau vậy sao?”

Cô cúi đầu không nói gì, vô cùng đáng thương.

Cậu nâng cằm cô lên, giọng nói nhẹ nhàng: “Giận tớ? Vậy lần sau sẽ nhẹ một chút.”

Cô lắc đầu: “Bây giờ tốt hơn rồi…”

“Giãn dây chẳng quả thật rất đau, nhưng nếu giãn được, lúc chạy sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

“Ừm.”

Cô biết cậu đều là vì muốn tốt cho cô.

Sau đó Du Hàn cũng làm nóng người, còn nói sẽ đưa cô chạy tiếp: “Tớ đã kiểm tra, chạy mỗi người ít nhất là 3 cây rưỡi, vừa rồi chạy từ nhà đến đây cùng lắm là 1 cây, nếu như cậu không chạy, hôm thi nhất định sẽ chạy không xong.”

Cuộc thi quanh hồ nhưng cũng không phải là hoàn toàn quanh hồ, vì quãng đường không thể ngắn như thế, nhưng số cây kia trong cuộc đua là có.

Cậu chỉ hồ nhân tạo trước mặt: “Bắt đầu đi, chúng ta chạy quanh chỗ này trước, hôm nay chạy tiếp… hai cây nữa. Không yêu cầu tốc độ, có được không?”

Cậu cũng không thể để cô mệt ngay ngày đầu tiên được.

Cô nhẹ gật đầu, thế là hai người lần nữa xuất phát. Du Hàn lấy điện thoại mở phần mềm, bắt đầu tính thời gian.

Bọn họ xuyên qua vài con đường nhỏ ven hồ, thường thì mọi người đến đây đi dạo và câu cá, một số người đến tập thể dục vào buổi

sáng, cảnh đẹp, không khí trong lành.

Mà lúc này, Bối Doanh Doanh không rảnh để ngắm cảnh, trong đầu chỉ có hai câu nói — "Được hai cây chưa?" "Tớ sắp không được rồi"…

Lúc chạy đến giữa, hai người giảm tốc độ, Du Hàn bắt đầu nói chuyện để phân tán lực chú ý của cô, để cô có thể vượt qua khó khăn, đến lúc sắp kết thúc, cậu yêu cầu cô tăng tốc chạy nước rút.

Nam sinh nhìn điện thoại: "Có thể dừng."

Lời vừa nói ra, cô cảm thấy như được đại xá, cả người đều sống lại, cậu giữ chặt cổ thay của cô: "Đi chậm trước, không ngồi ngay được."

"Du Hàn tớ rất khó chịu…"

"Phải kiên trì."

Cậu đưa nước cho cô, sờ đầu cô: "Tốt hơn với tưởng tượng của tớ."

Thực ra cậu cũng sẵn sàng để cô dừng lại giữa chừng, nhưng không ngờ cô lại kiên trì hơn so với tưởng tượng của cậu.

"Hôm nay Doanh Doanh rất tuyệt."

Nam sinh cúi người nhìn thẳng vào cô, ôn nhu cổ vũ.

Một cảm giác thành tựu dâng lên trong đầu, cô không nhịn được nhếch miệng, Du Hàn thấy dáng vẻ đắc ý của cô thì thấy buồn cười, cậu đưa tay nhéo nhẹ mặt của cô.

Hai người chậm rãi theo đường cũ trở về, cậu đột nhiên hỏi: "Chân đau không?"

"Có một chút, không sao…"

Cậu ngồi xuống đưa lưng về phía cô: "Lên đi, tớ cõng cậu một đoạn."

Cô vội xua tay từ chối, cậu cũng chạy lâu như vậy cũng sẽ rất mệt.

Những cậu cứ một mực như thế, cô không lay chuyển được cậu, ngoan ngoãn nằm sấp lên lưng cậu, nam sinh vững vàng đứng lên, đi về phía trước, giống như không tốn chút sức lực nào.

Cô nhẹ nhàng vòng tay qua cổ cậu, đầu nhỏ của cô đặt trên vai cậu, nhỏ giọng hỏi:

"Sao thể lực cậu lại tốt như thế?"

Hơi thở của cô phả vào cổ cậu làm cậu thấy ngứa ngáy, cố kìm nén sự ngứa ngáy của cơ thể, cậu nhàn nhạt trả lời: "Do hay tập thể dục."

"Vậy có phải cậu hay… nâng tạ?"

Cậu sửng sốt một chút, cong môi: "Cậu biết khá nhiều?"

Cô đỏ mặt, cụp mắt: "Tớ xem ti vi."

"Yên tâm, cõng cậu một đoạn tớ vẫn đủ sức."

Cô nghiêng đầu, lẩm bẩm: "Tớ có thể đoán được, ngày mai chân của tớ nhất định sẽ đau chết mất."

"Vừa mới bắt đầu sẽ như vậy, chờ một thời gian nữa sẽ ổn."

Cõng cô đi rất lâu, Bối Doanh Doanh ghé đầu vào vai cậu, cơn buồn ngủ kéo đến, sợ cậu mệt, nên bảo cậu để cô xuống.

Đứng dưới cây Hương Chương ven đường, cậu quay người nhìn cô,

dáng vẻ ủy khuất:

"Tớ cõng cậu lâu như thế, tay đau quá."

Cô nhíu mày, do dự một chút, sau đó nắm chặt tay của cậu nhẹ nhàng xoa bóp, ngẩng đầu lên, môi đỏ bật ra giọng nói nhẹ nhàng: "Xin lỗi, vừa nãy tớ còn suýt nữa thì ngủ mất…"

Cậu nắm chặt tay của cô, đột nhiên cúi người, hôn lên khuôn mặt nhỏ của cô, cười nhẹ thì thầm bên tai cô:

"Không đau."

Bối Doanh Doanh:??!

Cô lần nữa bối rối.

Cô nhanh chóng cúi thấp đầu, khuôn mặt trắng nõn nhanh chóng đỏ lên. Sao cậu lại hôn cô…

Nam sinh nắm chặt tay cô, cào cào lòng bàn tay cô, môi nở nụ cười: "Đi."

–

Trở lại biệt thự, bước vào cửa, giọng nói sắc nhọn của Bối Sơ Nhan đã truyền đến: "Mẹ, mẹ nhìn đi, mới sáng sớm Doanh Doanh đã ra ngoài với Du Hàn!"

Hai người trước cửa sửng sốt, nhìn Bối Sơ Nhan kéo Viên Man Hà đến, trên mặt mang ý cười:

"Sáng bảy giờ mẹ xuống, hai đứa đã không ở nhà, hai đứa ra ngoài làm gì?"

Viên Man Hà nghi ngờ, đánh giá quần áo bọn họ: "Hai đứa là ra

ngoài chạy bộ sao?”

Tim Bối Doanh Doanh lỡ một nhịp, cô còn chưa kịp giải thích thì nam sinh bên cạnh đã lên tiếng trước: “Dì ơi, con đưa Doanh Doanh ra ngoài chạy bộ, con xin lỗi vì không nói với dì trước.”

“Mẹ, con quên nói với mẹ, đồng đội trong cuộc thi chạy đường dài lần này, con với Du Hàn và mấy bạn trong lớp nữa cùng tham gia, nên thời gian tới bọn con đều phải luyện tập.” Bối Doanh Doanh nhìn Bối Sơ Nhan: “Không phải như chị nghĩ đâu.”

Nụ cười trên mặt Bối Sơ Nhan ngưng lại, Viên Man Hà nghe giải thích xong, dãn lông mày, cũng không suy nghĩ nhiều.

“Hóa ra là cùng chạy bộ, cũng được, tập thể dục tốt cho cơ thể.”

Bối Doanh Doanh kéo tay của mẹ: “Mẹ, con đói.”

“Nào tới đây, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Bối Doanh Doanh theo mẹ rời đi, Bối Sơ Nhan tức giận đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Du Hàn, cổ họng căng lên, đang muốn nói chuyện, nam sinh còn chưa nhìn cô một lần, trực tiếp rời đi.

Cô dừng hai giây, tức giận đuổi đến trước cửa phòng của Du Hàn: “Du Hàn!”

Nam sinh dừng bước, lúc quay đầu vẻ mặt vô cùng chán ghét với nóng nảy: “Làm sao?”

“Du Hàn, sao mày lại đối tốt với Bối Doanh Doanh như thế? Giữa hai đứa có phải… quan hệ đó không?” Bối Sơ Nhan đứng thẳng lưng, thái độ chất vấn.

Nam sinh lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt lạnh lẽo không có chút nhiệt độ.

“Cần giải thích với chị sao?”

“Giữa hai người là không thể! Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, mày không xứng với tao, thì cho rằng sẽ xứng với Bối Doanh Doanh sao?”

Nam sinh nghe vậy, mắt lướt qua một tia buồn bực, sau đó trực tiếp đi vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Bối Sơ Nhan nhìn cánh cửa đóng chặt, hít sâu, giận đến run người.

Cô ghét Du Hàn.

Nhưng lại muốn chinh phục cậu.

Lúc trước thời điểm Du Hàn đến nhà, lần đầu tiên Bối Sơ Nhan nhìn thấy Du Hàn, đã cảm thấy cậu khác với những người con trai khác. Ngay lúc đó trong lớp, rất nhiều nam sinh theo đuổi ngưỡng mộ cô, cô chỉ cảm thấy trẻ con và khinh thường. Nhưng trong mắt Du Hàn, không nhìn thấy một tia ngưỡng mộ, cậu lạnh lùng như vậy, giống như cách núi nặng sông sâu với cô.

Bối Sơ Nhan bắt đầu cảm thấy hứng thú, cô muốn để cậu quỳ dưới váy mình, nhìn đôi mắt lạnh lẽo của cậu vì mình mà biến thành biển lửa, cầu xin cô yêu cậu ta.

Nhưng Du Hàn hoàn toàn không để cô trong mắt, vẫn mặc cho cô chủ động hay xấu hổ, cậu giống y như Đường Tăng, không có chút dục vọng nào với cô.

Mãi đến khi sinh nhật năm lớp mười của cô, cô uống rượu say, về đến nhà đi tìm Du Hàn, cô đi đến phòng cậu, không nhịn được hèn mọn nói thích cậu, muốn ở bên cậu, cậu lại chán ghét cô đẩy cô ra khỏi phòng.

“Tôi không có hứng thú với chị.”

Bối Sơ Nhan thực sự điên rồi.

Hôm sau cô tỉnh lại, cảm thấy quá nhục nhã, lòng tự trọng bị con của một người giúp việc chà đạp, cô không cam lòng đến phát điên.

Cũng từ khi đó, nháy mắt một cái cô biến thích thành căm hận.

Sau đó cô bắt đầu hối hận vì đã thích một người có địa vị thấp như vậy, cô cảm thấy mình rất ngu rất ngây thơ, nếu thời gian quay lại, cô nhất định sẽ không quan tâm đến Du Hàn. Nhưng Bối Doanh Doanh quay về nhà họ Bối, khi cô thấy Du Hàn với em gái gần gũi như vậy, cùng tham gia thi biện luận, cùng tham gia thi chạy đường dài.

Dựa vào cái gì, cô mặt dày theo đuổi, cho là cậu đối xử với con gái đều lạnh lùng như vậy, nhưng lại đối xử với người mà cô xem thường nhất, em gái cô.

Bối Sơ Nhan không thể nào hiểu nổi.

–

Buổi chiều hai ngày sau, Bối Doanh Doanh vừa hoàn thành bài tập ngày hôm nay trong phòng, đang chuẩn bị xem phim thì có người giúp việc lên gõ cửa, nói Hứa Chi Hạo đến chơi, Viên Man Hà bảo cô xuống nhà.

Hứa Chi Hạo đến?!

Bối Doanh Doanh bỏ tai nghe xuống, khoác áo khoác, đi xuống nhà. Trên ghế sô pha, nghe thấy tiếng bước chân Hứa Chi Hạo ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên ý cười. Còn Bối Sơ Nhan một mực yên lặng ngồi bên cạnh quan sát Hứa Chi Hạo nụ cười trên mặt giảm đi vài phần.

Bối Doanh Doanh đi đến bên cạnh ghế sô pha, gật đầu với Hứa Chi

Hạo, lịch sự chào hỏi, chàng trai mỉm cười: "Vừa nãy Doanh Doanh ở trên tầng làm bài tập à?"

"Vâng ạ."

Viên Man Hà kéo tay Bối Doanh Doanh, để cô ngồi trên ghế sô pha: "Anh Chi Hạo mang bánh Mousse dâu tây cho hai đứa đấy."

"Xin lỗi nhé, hôm nay lúc đến đây không biết nên mua gì, lại nhớ Bối Doanh Doanh từng nói thích ăn dâu tây, nên anh mua luôn."

Bối Doanh Doanh bắt gặp ánh mắt Hứa Chi Hạo, tim cô đập nhanh, có cảm giác khó tin.

Viên Man Hà cười hòa nhã: "Chi Hạo có lòng là được rồi."

Bốn người nói chuyện, Bối Sơ Nhan nói với Hứa Chi Hạo: "Anh Chi Hạo, Tết Nguyên Đán anh đến nhà bọn em ăn cơm nhé, em không gặp anh có kỳ rồi."

"Lúc đó hai đứa cũng có thể đến nhà anh."

Bối Doanh Doanh nghe hai người họ nói chuyện, cảm thấy thật nhàm chán, tìm cớ đứng dậy đi đến sân sau.

Cô nhặt một bông hồng đã rơi xuống đất, ngồi vào ghế dài bên cạnh bể bơi, tay vuốt ve cánh hoa hồng, ngẩn người.

Không biết qua bao lâu, ghế bên cạnh có âm thanh người ngồi xuống.

Cô quay đầu nhìn, có chút kinh ngạc: "Anh Chi Hạo…"

Sao đột nhiên anh ra đây.

Sắc mặt Hứa Chi Hạo rất nhạt, quay đầu nhìn vào đôi mắt màu hổ

phách của cô: "Nói chuyện với bọn anh rất chán, nên thà ra đây ngồi ngẩn người sao?"

Cô sửng sốt một chút, lắc đầu: "Chỉ là ra ngoài ngồi hóng gió thôi."

Khóe miệng anh hiện lên một nụ cười: "Anh phát hiện, Doanh Doanh vẫn lạnh nhạt với anh như lúc trước."

Cô trầm mặc mấy giây, nghiêm túc đặt câu hỏi: "Em cần nhiệt tình với anh sao?"

Nhất thời, Hứa Chi Hạo không nói lên lời.

Mấy giây sau, anh cười ra tiếng, phát hiện cô thật sự không giống cô gái bình thường: "Ừm, không cần thiết, đúng rồi, anh nghe mẹ em nói toán em học không tốt lắm, cần anh dạy không?"

"Hửm?"

"Anh học ngành toán học."

Ý nói vô cùng rõ ràng.

Cô ngây người, nhã nhặn từ chối: "Vẫn không nên làm tốn thời gian của anh Chi Hạo."

Vừa dứt lời, sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân, cô quay đầu, thấy Du Hàn từ biệt thự đi ra, cậu kéo tay áo, giống như bắt đầu chăm sóc sân sau.

Hứa Chi Hạo quay đầu cũng thấy được cậu.

Du Hàn đứng tại chỗ, nhìn hai người, sắc mặt lạnh đi mấy phần, không nói gì, quay người vào phòng dụng cụ.

Cô thu hồi ánh mắt, nghe thấy Chi Hạo hiếu kì hỏi: "Chàng trai kia là

ai?”

Sau khi cô giải thích, Hứa Chi hạo ra vẻ không biết gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Cô nhớ lại dáng vẻ kia của Du Hàn, trong lòng biết — cậu hình như lại ghen…

Một lúc sau, Du Hàn đi ủng bước ra, cầm ống nước với dụng cụ lau, không nhìn bọn họ, đi qua trước mặt bọn họ, bắt đầu dọn bể bơi.

Hứa Chi Hạo trở lại vấn đề chính: “Doanh Doanh, chuyện này không làm tốn thời gian của anh? Dù sao nghỉ đông ở nhà cũng nhàn rỗi, em có thể trực tiếp cầm bài tập đến nhà anh.”

“Không cần.”

“Sao thế? Sợ anh không dậy nổi em sao?”

Cô đang muốn mở miệng, Du Hàn cầm ống nước, vội vã đi đến.

“Thật sự không cần.”

Hứa Chi Hạo cũng không kiên trì nữa, chuyển chủ đề: “Doanh Doanh, tối mai em rảnh không?”

“Hả?”

Anh đang định nói thì Du Hàn lại từ bên trái đi đến, Hứa Chi Hạo: “…”

Du Hàn đi xa, anh cuối cùng cũng có thể tiếp tục: “Anh muốn em giúp anh một việc, tối mai làm bạn nhảy của anh trong một bữa tiệc, được không?”

Cô do dự một chút: “Em sợ…”

Cô còn chưa dứt lời, Du Hàn lần nữa đi qua trước mặt bọn họ.

Hứa Chi Hạo: "… …"

Anh cuối cùng cũng không nhịn được, nhíu mày hỏi Du Hàn: "Bên này không phải đã rửa mấy lần rồi sao? Không thể đến những chỗ khác à?"

Người sau ngước mắt, nhàn nhạt nhìn anh một cái, nước từ ống nước phun thẳng vào dép Hứa Chi Hạo, nhân tiện làm ướt quần anh.

Môi mỏng Du Hàn phun ra mấy chữ: "Xin lỗi, tay run."

Chương 37

edit: Olwen

Hứa Chi Hạo không cần đoán cũng biết nam sinh trước mắt là cố ý hay vô tình, anh tức giận đến nỗi muốn đứng lên mắng cậu, nhưng cô còn ở bên cạnh, anh đành phải ngăn lại cơn phẫn nộ: "Không sao…"

Bối Doanh Doanh lén nhìn Du Hàn, nhấn ấn đường, sau đó nói với Hứa Chi Hạo: "Anh ở đây chờ một chút, em đi lấy dép mới cho anh."

Hứa Chi Hạo cười nhẹ: "Sao lại làm phiền em được?" Anh nhìn Du Hàn, cười đầy ẩn ý: "Là do cậu không cẩn thận nên cậu lấy dép cho tôi đi."

Bối Doanh Doanh thấy sắc mặt Du Hàn tối lại, bầu không khí yên bình giữa hai chàng trai tan biến, cô lập tức đứng lên, nhẹ nắm tay áo Du Hàn: "Du Hàn… cậu làm tiếp việc của mình đi, để tớ giải quyết."

Hứa Chi Hạo sững sờ, không ngờ cô còn che chở chàng trai này hơn với tưởng tượng của anh.

Du Hàn nhìn cô bằng đôi mắt khiếp sợ, ánh mắt trầm xuống, giây tiếng theo quay người rời đi.

Bối Doanh Doanh đang muốn đi lấy dép thì bị Hứa Chi Hạo gọi lại:

"Không sao, thật ra giày cũng không quá ướt."

Cô nhìn anh, giọng nói không có cảm xúc dư thừa: "Làm bạn gái ở bữa tiệc, em không có thời gian, anh có thể mời Bối Sơ Nhan, chị ấy chắc chắn sẽ đồng ý."

Hứa Chi Hạo đứng lên, nhìn cô chằm chằm, hỏi chuyện khác:

"Sao em lại bảo vệ chàng trai vừa rồi thế? Cậu ta chỉ là một người giúp việc mà thôi."

Bối Doanh Doanh run lên, lẩm bẩm: "Cậu ấy không chỉ giúp việc nhà, cậu ấy cũng là một người bạn tốt của em, nếu như cậu ấy khiến anh thấy khó chịu, em thay mặt cậu ấy xin lỗi anh."

Hứa Chi Hạo cười trong lòng, nhưng chỉ có thể nhịn cười, đặc biệt khó chịu: "Không sao — Doanh Doanh em thật tốt bụng."

Doanh Doanh nghe vậy, ác cảm của cô đối với Hứa Chi Hạo lại tăng thêm vài phần.

Lúc này điện thoại anh kêu lên, anh nghe điện thoại, rời sân sau, Bối Doanh Doanh lập tức đi tìm kiếm Du Hàn, cuối cùng tìm được cậu ở phòng dụng cụ.

Nam sinh đưa lưng về phía cô, cả người dựa vào bàn, không biết đang nghĩ gì, ánh nắng dịu dàng xuyên qua cửa sổ trên cao, soi vào đường viền hàm lạnh lùng của cậu.

Cô chậm rãi đi vào, bước đến bên cạnh cậu, nam sinh cuối cùng cũng quay đầu nhìn cô.

"Nói chuyện xong?" Giọng lạnh lùng.

"Ừm…" Cô cắn môi, nhẹ giọng hỏi: "Du Hàn, cậu giận sao?"

Cậu nghiêng người sang, đột nhiên kéo cô một cái, sau đó hai tay

chống lên bàn, giữ cô trong vòng tay: "Tớ giận cậu quan tâm sao?"

Cô cúi thấp đầu, lông mi run rẩy như cánh bướm nhảy múa, giọng nói nhẹ nhàng cất lên —

"Chẳng lẽ… muốn tớ quan tâm anh ta có tức giận hay không sao?"

Một câu, cậu liền thấy rõ thái độ trong lòng cô, trái tim nam sinh bị nghẹn lại, giọng nói khàn khàn thì thầm vào tai cô: "Không được, chỉ có thể quan tâm đến tớ."

Tim cô đập dữ dội vì bị cơ thể cậu đến gần.

Cậu nói tiếp: "Anh ta thích cậu. Tớ nhìn ra."

Cô khiếp sợ ngẩng đầu: "Thích tớ?!"

"Đồ ngốc, cậu không nhìn ra?"

"…"

Bối Doanh Doanh thực sự không nhìn ra, cô và Hứa Chi Hạo nhiều năm không gặp, thậm chí quên cả mặt mũi của nhau, sao có thể.

Cô nhíu mày: "Tớ với anh ta cũng chỉ là bạn bè bình thường, mà Bối Sơ Nhan lại thích anh ta, nên tớ càng không có hứng thú."

Cậu xoa mặt của cô: "Trực giác của con trai ở phương diện này vẫn rất chuẩn."

"A…"

Cô bực mình, nếu thực sự là như thế thì nên làm gì? Bây giờ Bối Sơ Nhan đã ghét cô đến đỉnh điểm. Thật là phiền.

Nghe cô giải thích, cơn tức của cậu đã tiêu tan: "Lần sau cách xa

anh ta một chút, biết chưa?" Tay cậu che đầu cô: "Chỉ cần nhìn thấy cậu với anh ta hay những nam sinh có ý đồ khác ở gần, tớ cảm thấy khó chịu."

"Ừm…"

Cô phát hiện tính chiếm hữu của cậu rất mạnh.

Nhưng cô lại không tức giận.

Vì từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ bố mẹ, không ai bảo vệ cô chặt như vậy, cô không thích một người như bản thân mình, nhưng lại có người coi như bảo bối.

–

Gần đến năm mới, có một hôm hàng xóm Hách Manh gọi điện cho Bối Doanh Doanh, rủ cô ra ngoài gặp mặt. Vì bố mẹ đi công tác, nên cả học kì này Hách Manh không học ở thành phố T, nên hai người gặp nhau một lần trước khi vào năm học sau đó thì chưa gặp lại.

Mấy ngày trước Hách Manh đi du lịch nước ngoài về, sau đó gọi điện cho Bối Doanh Doanh.

Hai giờ chiều, Bối Doanh Doanh ra khỏi nhà, Hách Manh đã chờ ở cửa. Người kia thấy cô kích động tiến lên kéo tay cô, bóp bóp khuôn mặt trắng sứ của cô: "Tiểu bảo bối Doanh Doanh lại được gặp cậu rồi."

Cô giữ tay cô ấy, không cho cô thô lỗ: "Lại bóp mặt tớ, quá đáng…"

"Vì cậu đáng yêu quá, không nhịn được." Mặt của cô hơi béo, trắng vô cùng min mang, ai nhìn thấy cũng muốn bóp thử xem có vắt ra nước hay không.

Bối Doanh Doanh bị cô "đùa giỡn" đôi má ửng đó, Hách Manh cười,

cuối cùng bỏ qua cho cô, hỏi cô muốn đi đâu.

"Tớ nhớ có một quán cà phê bên cạnh sân golf, chúng ra đến đó?"

"Đi."

Hai người đến quán cà phê, đẩy cửa bước vào, hương thơm của hạt cà phê mới xay xông vào mũi, đi đến ngồi xuống bên cửa sổ, nhân viên đưa menu ra.

Sau khi gọi cà phê xong, Hách Manh giữ chặt tay Bối Doanh Doanh, gục xuống bàn than nhẹ: "Doanh Doanh, tớ rất nhớ cậu, học ở kia, tớ cảm thấy không thể kết bạn với ai được, cậu học ở Nhất Trung có ổn không?"

"Rất tốt."

"Bọn họ không biết về tai của cậu như lớp hồi trước, nên…"

Bối Doanh Doanh nhắm mắt, lắc đầu: "Có một vài người biết, nhưng bọn họ đều không nhắc đến." Ví dụ như Kỷ Diệu, Cố Anh này, chắc hẳn đều phát hiện được máy trợ thính trên tai cô, có lẽ bọn họ đã biết, chỉ là không nhắc đến trước mặt cô.

Thật ra như thế càng giúp cô cảm thấy dễ chịu.

"Bình thường thôi, giờ ai cũng lớn rồi, ai mà còn chia bè kết phái như còn bé chứ, tớ nghĩ lại cảm thấy thật trẻ con."

Cô cười.

Cà phê được mang lên, Hách Manh khuấy cà phê, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi, trước đó tớ đã nói với cậu về nam sinh ở nhà cậu, cậu quen cậu ta không?"

Động tác trên tay Bối Doanh Doanh dừng lại: "… Cậu nói Du Hàn

sao?”

“Đúng đúng đúng, nhất thời tớ không nhớ tên cậu ta. Hình như tớ có nói với cậu, cậu ta rất đáng sợ, cậu đừng nên lại gần cậu ta.”

“Tớ… Tớ với cậu ấy cùng lớp.”

Hách Manh: “Không thể trùng hợp thế chứ?”

“Cậu, cậu ấy ngồi cùng bàn với tớ.”

Hách Manh:??!!

Vẻ mặt cô khiếp sợ không nói lời nào, nhấc tay Bối Doanh Doanh lên, nhìn trái nhìn phải, sau đó nhìn lên cổ và mặt của cô, Bối Doanh Doanh bị cảnh này làm hoang mang, chợt nghe giọng nói vô cùng lo lắng của Hách Manh: “Vậy cậu có sao không? Có bị thương ở đâu không? Cậu ta có đánh hay bắt nạt cậu không…”

Bối Doanh Doanh: “…?”

Hách Manh ngồi bên cạnh cô, đau lòng sờ mặt cô: “Doanh Doanh, sao cậu lại đáng thương như thế huhuhu.” Không ngờ đại ma vương siêu đáng sợ lại ngồi bên cạnh Bối Doanh Doanh đáng thương: “Loại người như Du Hàn, đối với con gái cũng không nương tay.” Cậu ta sẽ không vì cậu là con gái mà dịu dàng với cậu.

Bối Doanh Doanh nghĩ cách giải thích, miệng Hách Manh lại như súng liên thanh, căn bản không cho cô cơ hội giải thích: “Du Hàn quá đáng, nếu cậu ta dám bắt nạt cậu, tớ sẽ, tớ sẽ… Nói với bố mẹ cậu, để bố mẹ cậu xử lý cậu ta! Nếu cậu ta dám động vào một cọng tóc của cậu, cứ trực tiếp đuổi cậu ta ra khỏi nhà!”

“… …”

Hách Mạnh chưa cả biết chân tướng, cũng bắt đầu vì cô mà tức

giận, Bối Doanh Doanh nhanh chóng nói chen vào, xoa dịu đi sự kích động của cô ấy: "Không có không có, Du Hàn đối với tớ rất tốt, chúng tớ là bạn tốt."

Hách Manh ngơ ngác, đánh giá cô cực kỳ nghiêm túc, yên lặng mấy giây, sau đó nói —

"Doanh Doanh nếu như cậu bị uy hiếp thì nháy mắt mấy cái? Cái này chỉ có hai người chúng mình, cậu có thể nói sự thật, tớ cam đoan sẽ không nói cho người khác, cậu đừng sợ."

Bối Doanh Doanh: "… …"

"Tớ không bị uy hiếp! Cậu ấy không hề hung dữ với tớ, cũng không bắt nạt tớ, càng không có khả năng đánh tớ."

"Thật sao?"

Cô gật đầu như gà mổ thóc.

Hách Manh sờ cằm, lý trí quay đầu: "Cũng có thể, cậu ta không dám bắt nạt cậu, dù sao mẹ cậu ta cũng làm việc ở nhà cậu, nhưng sao hai người lại trở thành bạn bè?" Trong trí tưởng tượng của Hách Manh, ai dám làm bạn với người như vậy, huống chi là Bối Doanh Doanh yếu đuối, nhỏ nhắn xinh xắn.

Bối Doanh Doanh giải thích với Hách Manh một lượt, trừ việc Du Hàn thích cô, sau khi nói xong thành công thay đổi tam quan của Hách Manh: "… Nói kiểu này, chắc hẳn cậu ta đối xử với cậu không tệ."

Cô cười.

"Thật ra bình tĩnh nghĩ lại, thấy tướng mạo kia của Du Hàn, đứa con gái nào mà không thích, tớ nói với cậu bí mật, lúc đầu tớ thấy cậu ta, còn phát cuồng vì cậu ta đấy."

Hách Manh nhấp cà phê, chuyển chủ đề: "Đúng rồi, Du Hàn với chị cậu quan hệ thế nào?"

"Quan hệ… tớ chưa thấy bọn họ nói chuyện." Cụ thể thì cô cũng không rõ.

"Hai người họ không phải bạn bè sao?"

"Bạn bè? Tớ cảm thấy bọn họ không có tương tác. Mà hình như Bối Sơ Nhan không thích Du Hàn." Việc canh gà lúc trước cũng đủ hiểu.

"Không thích? Không thể nào." Hách Manh ngồi lại gần Bối Doanh Doanh, hạ giọng: "Nhưng hồi cấp hai, tớ thấy hai người họ rất thân thiết."

Cô ngây người.

Hách Manh nói, có một lần tan học trời nhá nhem tối, cô ra khỏi ô tô riêng, thấy trước cửa biệt thự nhà họ Bối, Bối Sơ Nhan đi cùng với Du Hàn, lúc ấy Bối Sơ Nhan đi sau lưng cậu ta, không biết đang nói chuyện gì, về sau có mấy lần, hồi cấp hai Hách Manh học lớp bên cạnh lớp Du Hàn, ở trường thường xuyên gặp được cảnh Bối Sơ Nhan hay đến tìm cậu ta, về sau có một tin đồn nhỏ, nói hai người có gì đó mờ ám.

Không biết từ lúc nào, Bối Sơ Nhan không bao giờ đến tìm Du Hàn nữa, tin đồn cũng mới từ từ lắng xuống.

Bối Doanh Doanh nghe xong thì khiếp sợ, nếu quả thật như lời Hách Manh nói, ban đầu bọn họ là bạn bè, thì chuyện gì đã xảy ra khiến Bối Sơ Nhan chán ghét Du Hàn như thế, còn năm lần bảy lượt cảnh cáo cô phải rời xa cậu?

Mà Du Hàn, cũng không nói một chữ về quan hệ với Bối Sơ Nhan.

Lòng Bối Doanh Doanh tràn đầy nghi hoặc.

Hách Manh suy đoán: "Có thể là tuyệt giao thôi, cũng không phải không có khả năng. Được rồi, không nói về chuyện này nữa, cậu nói thử về học kì này như thế nào đi?"

Hai người bắt đầu nói về những chuyện khác, điện thoại Bối Doanh Doanh trên mặt bàn rung lên cô nhìn thấy thì là tin nhắn về cuộc thi chạy đường dài.

Nói là, quyết định nam sinh cuối cùng, là Vương Thụ Trạch.

Lần này, Vương Thụ Trạch từ mình đăng ký, Vương Thụ Trạch rất thích tập thể dục, cho nên không biết nghe được tin ở đâu, nói muốn tham gia cùng, lúc này, Tăng Đông thêm Vương Thụ Trạch nói nhiều vào nhóm, ban đầu vốn yên tĩnh bỗng chốc đã là 99+.

Có một tin nhắn @tin của bạn, Bối Doanh Doanh bấm vào xem, là Vương Thụ Trạch nhiệt liệt mời mọi người tối nay đến nhà cậu ấy chơi, thuận tiện nói về chuyện cuộc thi luôn, Tăng Đông với Lạc Phàm kích động như chó, kêu gào đến nhà cậu chơi game, những người khác cũng đồng ý, đang nói xem đêm nay ăn gì, Bối Doanh Doanh cũng nhanh chóng trả lời bằng một icon OK.

Ngay sau đó, Du Hàn gửi tin nhắn: [Cậu đang ở đâu?]

[Tớ với bạn tớ đang ở COSTA.]

[Không phải muốn đến nhà Vương Thụ Trạch sao? Chờ tớ tí tờ tìm cậu rồi bọn mình cùng đi.]

[Được ~]

Để điện thoại xuống, giọng nói trêu chọc của Hách Manh truyền đến: "Nói chuyện với ai thế? Cười đến nỗi mặt xuân phơi phới."

Mặt xuân phơi phới?

Sao, sao có thể?

Cô lập tức phủ nhận, tắt màn hình điện thoại, nghiêm túc bê cà phê lên nhấp một ngụm: "Là Du Hàn, cậu ấy nói tí nữa cậu ấy đến tìm tớ, bọn tớ cùng đến nhà bạn."

Hách Manh kinh ngạc: "Quan hệ hai người tốt thật."

–

Mười lăm phút sau, Du Hàn lần nữa gửi tin nhắn, nói cậu đã đến. Cô ngước mắt, đôi mắt nhanh chóng tìm kiếm, rất nhanh đã tìm thấy bóng người đang đứng cạnh tấm bảng đen nhỏ bằng sắt ở cửa.

Hách Manh cũng nhìn theo: "Vậy chúng ta đi thôi."

Thanh toán xong, hai người đi ra khỏi quán, Bối Doanh Doanh đến bên cạnh Du Hàn, sau đó giới thiệu với cậu: "Đây là Hách Manh, bạn tốt của tớ."

Hách Manh nhìn nam sinh trước mắt, vẫn còn sợ hãi, nhưng Du Hàn chỉ khẽ gật đầu với cô, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt.

Hách Manh:???

Sao cảm giác không giống với hung thần mặt lạnh như băng trong kí ức lắm?

Ba người cùng đi, Bối Doanh Doanh đột nhiên hắt hơi ba cái, Du Hàn nhìn lại.

"…"

Cô lập tức che mũi, nam sinh hỏi: "Bị cảm?"

Cô lắc đầu: "Chắc là không…"

"Có lạnh không?"

"Không lạnh, hôm nay tớ mặc nhiều đồ lắm, còn mặc thêm cả áo len, cậu không thấy tớ hơi mập sao?"

Cô chớp mắt, cười ngọt ngào với cậu, nam sinh đưa tay vuốt phần tóc xù trên đầu, cười theo cô: "Ừm, như gấu vậy."

"Chỗ nào, cậu mới là gấu!" Bối Doanh Doanh tức giận.

Hách Manh yên lặng đứng bên cạnh nhìn hai người liếc mắt đưa tình, lúc này trong lòng hiện lên dấu hỏi to đùng.

???

Kẻ từng làm cho mọi người sợ hãi không dám đến gần, đánh em trai cô đến sưng mặt, lúc này vậy mà xoa đầu Bối Doanh Doanh, còn cười dịu dàng nữa chứ?!

Kinh khủng chưa.

Hách Manh giữ chặt tay Bối Doanh Doanh, nhỏ giọng hỏi:

"Sao cậu có thể thuần hóa cậu ta thành công vậy?" Quá kinh khủng đi?!

"… …"

–

Đến cửa nhà Hách Manh, Hách Manh vẫy tay tạm biệt với cô, Bối Doanh Doanh và Du Hàn tiếp tục đi về phía trước.

Bọn họ bắt một chiếc xe tham quan trong khu biệt thự, trên đường,

cô ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, Du Hàn đột nhiên nắm tay cô, để lên trên đùi, ngón tay cậu cào cào lòng bàn tay cô: "Bạn của cậu có vẻ hơi sợ tớ."

Cô sững sờ trong giây lát, sau đó sự chú ý của cô lại trở lại câu nói của cậu, đỏ tai nhẹ đáp: "Đúng là cậu ấy hơi sợ cậu."

"Tại sao?"

"Cậu quên rồi à? Cậu đánh em trai của cậu ấy."

"…"

Du Hàn cố gắng đáp lại, nhớ ra rồi: "… Xin lỗi, về sau sẽ không tùy ý đánh người."

Lời này sao lại hơi giống một đứa trẻ làm sai sau đó chủ động nhận lỗi?

Không hiểu sao có chút ngoan.

"Ừm, lúc đánh nhau cũng sẽ làm thương chính mình."

"Tớ biết." Du Hàn mở bàn tay ra, mười ngón tay đan vào nhau, nhìn chằm chằm vào mắt cô, ôn nhu quyến luyến: "Doanh Doanh không thích, tớ sẽ không làm."

Cô rất sợ cậu đánh nhau, cậu cũng nguyện ý vì cô khống chế cảm xúc.

"Ừ…"

Bối Doanh Doanh cụp mắt, tim lần nữa đập kịch liệt vì cậu. Từ góc nhìn của Du Hàn, khuôn mặt trắng sứ của cô phản chiếu những tia nắng của mặt trời, sáng long lanh, đôi môi đỏ mọng như anh đào khẽ mím lại, như thạch vậy.

Không biết hôn sẽ có vị như thế nào.

Cậu quay mặt ra ngoài xe, kiềm chế cảm xúc trong lòng.

–

Một tiếng sau, bọn họ đến nhà Vương Thụ Trạch. Nơi biệt thự của nhà Vương Thụ Trạch là một khu tập trung nhà giàu khác của thành phố T, chỗ này bao quanh là rừng và biển, là khu dân cư cao cấp mới phát triển của thành phố T, mỗi một mảnh sân cỏ đều được dát vàng, tiền cọc cho một căn biệt thự tương đương với tiền mua một căn nhà ở khu vực ngoài thành phố T.

Người mở cửa, là người giúp việc nhà họ Vương, hai người đi vào, đầu tiên là đi sân có qua hòn non bộ phong cách thời trung cổ, cuối cùng đến trước một toàn biệt thự, đi vào trước cửa, Vương Thụ Trạch cà phất cà phơ bước ra với ly rượu vang đỏ trong tay.

"Anh Hàn, Doanh Doanh sao gần đây hai người như hình với bóng vậy?" Vương Thụ Trạch cười lưu manh.

Bối Doanh Doanh đỏ mặt, Du Hàn liếc mắt nhìn Vương Thụ Trạch: "Mày với Lâm An không phải sao?"

"Cô ấy là bạn gái của em thì đương nhiên, nhưng đáng tiếc hôm nay cô ấy học bù không đến được. Mấy người còn lại đều đã đến, ở sau vườn làm BBQ, còn thiếu hai người thôi, đi thôi."

Bọn họ đi qua biệt thự lớn, chưa cả kịp đi vào sâu sau, đã nghe thấy giọng nói đùa giỡn của Tăng Đông với Lạc Phàm, Kỷ Diệu đang xiên thịt ngẩng đầu lên thấy bọn Bối Doanh Doanh: "Này mấy cậu đến rồi!"

Mấy người còn lại cùng quay đầu nhìn, Tăng Đông cười: "Mày thấy tao nói đúng không nhất định hai bọn họ cùng đến mà, Lạc Phàm

nhanh đưa tiền đây!”

Bối Doanh Doanh mơ màng, Trịnh Hi giải thích là hai bọn họ cá cược xem hai người có phải cùng đến không.

Du Hàn bị Tăng Đông với Lạc Phàm kéo đi nướng thịt xiên, Bối Doanh Doanh gia nhập cùng Trịnh Hi và Kỷ Diệu, Kỷ Diệu cầm một đĩa thịt cừu đưa cho nam sinh, Bối Doanh Doanh thấy cô đi khập khiễng, hiếu kỳ hỏi: “Chân cậu bị sao thế??”

Kỷ Diệu bất lực: “Chạy bộ…”

“Mấy ngày nay cậu ấy bắt đầu luyện chạy đường dài, vừa rồi mới gặp, tớ còn tưởng cậu ấy bị gãy chân cơ.” Trịnh Hi cười to.

Bối Doanh Doanh nghĩ lúc trước chân cũng đau kinh khủng, mấy ngày nay mới đỡ hơn.

“Haiz, nghĩ đến hôm đó phải chạy ba cây, tớ lại đau đầu.”

Trịnh Hi vỗ vai Kỷ Diệu, nói chân thành: “Chờ cậu chạy xong ba cây, tớ đoán về sau cậu sẽ không tiếp tục sợ chạy đường dài nữa hahaha.”

Mấy nữ sinh xiên thịt, đầu kia mấy nam sinh đã nướng rất hăng say, Bối Doanh Doanh bê đĩa mới sang cho Du Hàn: “Ây, cánh gà.”

Nam sinh cầm một xiên thịt vừa nướng xong: “Muốn ăn thử một chút không?”

Bối Doanh Doanh nhìn dầu nóng bốc khói rắc trên thịt cừu, nước miếng chảy ròng ròng: “Muốn…”

“Thổi một chút, cẩn thận bỏng.”

Du Hàn đưa tới miệng côm cô nhẹ nhàng cắn một cái, hạnh phúc

nheo mắt lại: "Ngon."

Tăng Đông ngồi một bên khó chịu, mân mê: "Anh Hàn em cũng muốn anh đút ~"

Du Hàn: "… Cút."

Lạc Phàm: "Tao khinh, Tăng Đông mày có thể bình thường được không."

"Mấy cậu không nhìn ra, đây là đãi ngộ đặc biệt của Doanh Doanh sao? Những người khác muốn ăn thì tự nướng đi." Vương Thụ Trạch cười.

Bối Doanh Doanh bị bọn họ trêu mặt đỏ như cà chua, ngẩng mặt nhìn Du Hàn, nam sinh giơ tay lên, dùng ngón tay lau khóe miệng cô, ôn như hỏi: "Muốn ăn nữa không? Muốn ăn tớ nướng giúp cậu."

"Có…"

Mấy người đang nhìn bọn họ: Đi đi, ăn thức ăn chó cũng no rồi ăn thịt nướng như thế nào nữa…

–

Lúc kết thúc BBQ, màn đêm cũng hoàn toàn buông xuống, cầm mấy xiên thịt còn lại đi vào biệt thự, Tăng Đông với Lạc Phàm nhìn tầng một cao bảy mét, mắt như muốn rơi xuống: "Anh Vương nhà anh còn cần bảo mẫu không?"

"Được chứ, đến làm bảo mẫu ở nhà tớ, tớ cam đoan tiền lương không thấp."

"Đi chết đi."

Mấy người đi đến phòng họp bên cạnh phòng khách, mọi người ngồi

xuống nói về cuộc thi chạy đường dài, Vương Thụ Trạch nói, theo thông tin nội bộ mà cậu biết, năm nay không có nhiều đội học sinh tham gia, phần lớn học sinh đều ngại cuộc thi như này. Cho nên cơ hội để bọn họ giật giải là rất cao.

Trong số mấy người, đáng lo nhất là Tăng Đông, Kỷ Diệu và Bối Doanh Doanh, hai người thì thể lực không tốt lắm, Tăng Đông vì cơ thể mập mạp, chạy sẽ không kịp. Cuối cùng bọn họ quyết định, chỉ cần đảm bảo chạy đủ quãng đường và không ở vị trí cuối cùng, việc còn lại sẽ giao cho mấy người còn lại.

Nói chuyện không quá lâu, mấy nam sinh chạy đi chơi game, Trịnh Hi mở vài chai cocktail uống cùng Kỷ Diệu, tối nay bố mẹ Vương Thụ Trạch đều không ở nhà, bọn họ có thể chơi thỏa thích.

Bối Doanh Doanh vì không thể uống rượu, đành phải ngồi ở góc ghế sô pha hẻo lánh, cầm nước chanh uống trông rất đáng thương.

Sau khi uống rượu, bọn họ đến phòng KTV để hát, bọn họ hét ầm lên, Bối Doanh Doanh quấn một chiếc chăn nhỏ ngồi trên thảm, cảm thấy buồn ngủ.

Lạc Phàm với Tăng Đông hát được một lúc, đang bắt đầu hát song ca một bài tình ca, Kỷ Diệu với Trịnh Hi ngồi bên cạnh giẳng micro, Vương Thụ Trạch với Du Hàn không biết đã đi đâu, không thấy ở đây.

"Tăng Đông cậu đừng hát nữa, tai tớ muốn điếc luôn rồi!"

"Mẹ nó là giọng nam cao cũng không chinh phục được cậu sao?"

"Cậu hát nữa thử xem…"

Bối Doanh Doanh nhìn bọn họ, khóe môi hơi cong lên, đầu dựa vào ghế sô pha, mắt hơi khép lại, chẳng biết qua bao lâu, nhạc trong phòng nhỏ đi một chút, đang mơ màng, cô thấy một nam sinh đi

đến trước mặt mình, ngồi xuống, vuốt tóc cô.

"Mệt sao?"

"Du Hàn…" Cô chậm rãi ngồi dậy, dụi đôi mắt đang buồn ngủ.

"Tớ đưa cậu đến phòng bên cạnh để ngủ cho yên tĩnh nhé?"

Cô ngơ ngác, khẽ gật đầu, vừa định đứng dậy ai ngờ nam sinh trực tiếp vòng tay ra sau lưng cô, trực tiếp ôm ngang cả chăn cả người cô.

Mấy người khác nhìn Du Hàn và "bánh chưng nhỏ" trong lòng cậu, đang hát một nửa đều dừng lại.

Du Hàn thấp giọng hỏi Vương Thụ Trạch: "Cậu ấy buồn ngủ, có chỗ nào để nghỉ ngơi không?"

Người sau để chén rượu xuống: "Ách, để em dẫn anh đi."

Nhìn ba người rời phòng, mấy còn còn lại nhìn nhau —

"Tớ cảm thấy tối nay anh Hàn sẽ không quay lại nữa."

"Ừm, tớ cũng cảm thấy thế."

Vương Thụ Trạch đưa bọn họ vào phòng cho khách, bên trong chỉ có một cái giường hai mét màu trắng: "Anh Hàn, em cảm thấy hai người chỉ cần một giường thôi là đủ rồi." Cậu cười xấu xa.

"… Câm miệng." Du Hàn liếc cậu một cái, đặt cô gái lên giường, Vương Thụ Trạch bảo đêm nay bọn họ ngủ ở đây đi, đừng về nữa, dù sao phòng cho khách cũng có nhiều.

Cậu nói xong, thức thời đi ra ngoài thuận tiện đóng cửa lại. Bối Doanh Doanh trên giường trở mình, bỏ chiếc chăn đang quấn chặt

trên người, Du Hàn ngồi ở mép giường, nói: "Không cởi áo khoác ra sao? Như thế làm sao mà ngủ được?"

Cô lại ngoan ngoãn ngồi dậy, cởi áo khoác, sau đó lại chui vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu: "Tớ chỉ muốn ngủ một chút, sau đó sẽ về nhà…"

"Vương Thụ Trạch nói muốn chúng ta ở lại, có lẽ mấy người kia đêm nay cũng sẽ không về."

Bối Doanh Doanh do dự một lúc, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Viên Man Hà, mẹ cô biết được còn có những bạn khác nên đã đồng ý.

Cô để điện thoại lên đầu giường, đôi mắt ướt át nhìn Du Hàn, y như thỏ con trắng, yết hầu cậu lăn một vòng, cúi người, ôm lấy gáy cô, sát lại gần mặt cô, đối mặt với ánh mắt của cô, giọng nói khàn khàn:

"Cậu nhìn tớ như vậy, tớ sớ sẽ không nhịn được."

Cô giật mình, phát hiện bầu không khí mập mờ giữa hai người không ngừng tăng lên, tay níu chặt chăn, cụp mắt: "Tớ… Tớ không nhìn…" Giọng nói cô ngập ngừng.

Nam sinh nghe vậy, đột nhiên xốc chăn lên rồi nằm vào, sau đó kéo cô gái nhỏ nằm bên cạnh mình, cậu nghiêng người, môi cong lên ——

"Làm sao bây giờ, không kịp rồi."

Chương 38

edit: Olwen

Bối Doanh Doang nghe vậy, đôi mắt màu hổ phách ngập tràn ngu ngơ, Du Hàn cảm nhận được toàn bộ cơ thể của cô đang cứng đờ, cậu không nhịn cười được, nhéo khuôn mặt đang sưng huyết của cô, cậu lùi lại trấn an cô.

"Đồ ngốc, sợ cái gì? Tớ cũng chỉ muốn ôm cậu, không muốn làm gì khác."

Cho dù thật lòng cậu rất muốn động thủ nhưng không thể dọa cô sợ được.

Nhiệt độ trên mặt Bối Doanh Doanh giảm xuống, đầu chui vào trong chăn, nam sinh sát lại gần tai cô, mềm giọng dỗ dành mê hoặc.

"Ôm một chút thôi được không?"

Cô xấu hổ không dám gật đầu đồng ý, nhưng cũng không thể nói lời từ chối, Du Hàn thấy cô như này coi như là chấp nhận, giây tiếp theo ôm cô vào trong lòng, truyền nhiệt độ của mình cho cô.

Bối Doanh Doanh ngửi thấy mùi thơm mát lạnh dễ chịu trên người cậu, mặc cho nhịp tim đập nhanh, đầu hiện lên toàn bong bóng màu hồng.

Cậu đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, ôm cô chặt hơn, cơ thể cô mềm mềm, còn có thể ngửi thấy mùi hương hoa ngọt ngào trên tóc cô,

ôm rất là dễ chịu, nhưng cũng cảm thấy khó chịu.

Hai người im lặng một lúc, Bối Doanh Doanh nghĩ lại những gì mà Hách Manh nói với cô trong quán cà phê chiều nay, nghi hoặc lần nữa hiện lên.

"Du Hàn…"

Cô không nhịn được nhẹ giọng gọi cậu.

Nam sinh cúi xuống: "Sao thế? Ôm chặt quá à?"

Cô lắc đầu, bối rối một lúc, ngẩng đầu nhìn cậu: "Tớ muốn hỏi cậu một chuyện được không?"

Cậu sờ mặt cô: "Được, Doanh Doanh muốn hỏi gì, tớ đều sẽ nghiêm túc trả lời."

"Chính là, chính là… cậu với Bối Sơ Nhan, trước đây quan hệ của hai người thế nào?"

Cậu run lên một chút: "Sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

Bối Doanh Doanh đem toàn bộ chuyện Hách Manh kể hồi chiều nói ra, cậu ấy nói trước kia Du Hàn với Bối Sơ Nhan rất thân, nhưng bây giờ hình như hai người không hề tương tác, Du Hàn dần dần nghe hiểu, cười nhạy hỏi: "Cậu cảm thấy quan hệ giữa hai bọn tớ thế nào?"

"Ưm…"

Cậu vuốt vành tai mỏng của cô, ánh mắt đầy ẩn ý:

"Doanh Doanh nói như vậy, tức là cũng cảm thấy tớ với chị ta là người yêu cũ của nhau?"

"…"

Hiện rõ vậy sao??

Cô không thể không thừa nhận, cô quả thực có nghĩ đến chuyện đó.

"Nhưng nếu Doanh Doanh đoán sai, thì có chấp nhận hình phạt không?" Cậu khẽ cười.

Hình phạt?

"Hình phạt gì…" Cô sợ hãi nhìn cậu.

Cậu nói đến chuyện kia trước: "Không phải như cậu nghĩ, tớ căn bản không thích chị ta, sao có thể làm người yêu được."

"Nhưng —"

"Nhưng trước kia đúng là chị ta có thích tớ, bị tớ từ chối."

Bối Doanh Doanh:???!!!

Hóa ra là Bối Sơ Nhan có thích cậu!

"Tại sao?"

Hiểu được ý cô, cậu khẽ giải thích: "Không thích chính là không thích, dù sao không phải ai cũng như Bối Doanh Doanh, đúng không?"

"…"

Sao bây giờ người này cứ hở một tí là nói này kia thế nhỉ…

Bối Doanh Doanh kể là lúc trước Bối Sơ Nhan có nói xấu Du Hàn trước mặt mình, bảo cậu ăn trộm tiền. Sắc mặt Du Hàn tối lại, nói sự

thật. Lúc đấy quả thực Viên Man Hà có mất tiền, cuối cùng lại tìm thấy trong phòng Du Hàn, nhưng cậu hoàn toàn không biết gì cả, là bị người khác chơi xấu. Về sau có người giúp việc nói với cậu là ngồi sáng thấy Bối Sơ Nhan đi qua phòng ngủ của Viên Man Hàn, lúc đó Du Hàn mới biết là do Bối Sơ Nhan giở trò.

Sau khi cậu giải thích với Viên Man Hà, bà cũng không truy cứu, có lẽ bà cũng biết cậu không phải dạng người này, chuyện này cứ thế trôi qua.

Nhưng Bối Sơ Nhan ngược lại sống chết cứ nói đến chuyện này không tha.

Nghe cậu nói xong, Bối Doanh Doanh cau mày, đau lòng cho cậu.

Chính xác, Du Hàn tốt như thế, sao có thể làm chuyện đó được.

"Cho nên sau khi nghe Bối Sơ Nhan nói như vậy mà cậu vẫn quyết định tin tưởng tớ sao?" Cậu hỏi.

"Ừm."

Cậu thở dài một cái, ôm chặt cô vào lòng.

Bối Doanh Doanh nói lại chuyện ban đầu, Bối Sơ Nhan không muốn cô đến gần Du Hàn, chắc là do không cam tâm, Bối Sơ Nhan theo đuổi nam sinh còn không được, càng không muốn cô có khả năng.

Nam sinh vuốt chóp mũi của cô: "Bây giờ cũng đừng nghĩ nhiều nữa? À, hình phạt." Cậu cười: "Còn hình phạt đâu."

Người này sao còn nhớ rõ thế!

Cô quay mặt đi chỗ khác giả vờ không biết, lại bị cậu ôm chặt hơn: "Còn muốn chối, không nghe lời."

“Du Hàn…”

Cô mềm giọng nói, khiến cho tâm cậu tê dại, cậu áp vào trán của cô: “Doanh Doanh, tớ thật sự không nhịn được mà muốn bắt nạt cậu.”

Cô hoàn toàn không dám nói tiếp nữa QAQ.

“Đùa thôi, không phạt, tối nay rất ngoan.”

Cậu buông cô ra, sau đó đứng lên: “Buồn ngủ vậy có muốn đi tắm trước không?”

“Có.”

Lúc này cơn buồn ngủ của cô cũng tan biến không ít, cũng ngồi dậy, một lúc sau người giúp việc đưa hai bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày đến, cô cầm lấy tiến vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong đi ra, trong phòng đã không bóng người, cô đoán Du Hàn chắc cũng đã về phòng.

Cô nằm thẳng vào trong chăn, duỗi lưng một cái, cảm thấy toàn thân đều dễ chịu, cô đưa tay sờ đèn ngủ, tắt đi, nhắm mắt lại.

Nhưng một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Mấy giây sau Du Hàn đi cào, trong tay ôm một cái chăn bông, giọng nói trầm thấp: “Giường của tớ lạnh lắm.”

Bối Doanh Doanh:???

Cậu để chăn lên giường: “Doanh Doanh, phòng của cậu có máy sưởi.”

“… Phòng cậu không có?”

“Phòng tớ hỏng.”

“…” Thật hay giả vậy?

Thấy cậu nằm xuống, cô lập tức cầm cốc xuống giường, Bối Doanh Doanh cầm cốc, quay đầu nhìn cậu: “Du Hàn, cậu thật sự sẽ ngủ ở đây à?”

“Sao thể, lúc trước tớ cũng ngủ cùng cậu rồi mà.”

Cái này nói cho cô biết, cô có thể quen với nó.

Cô im lặng một lúc, vẫn là không nỡ nói đuổi cậu đi, thấy cậu nằm im ở đấy cũng không nói nhiều, cô ép mình nhắm mắt ngủ.

Nhưng mà không biết ngủ nông được bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy lạnh lão, kéo chăn che kín người, nhưng vẫn cảm thấy chân tay lạnh giá.

Cô nghiêng người, co người lại nhưng vẫn thấy lạnh.

Chuyện gì vậy…

Cô mở mắt ra, đúng lúc đối mặt với đôi mắt của Du Hàn, không biết cậu đã nhìn cô bao lâu: “Sao thế, lạnh quá sao?”

“Đột nhiên hơi lạnh…”

Cậu chậm rãi tiến lại gần, ôm đầu nhỏ của cô, ôn nhu hỏi: “Có cần vào chăn của tớ không? Chỗ này của tớ rất ấm.”

Bối Doanh Doanh ngây người.

Chỉ thấy cậu vén chăn lên, kéo cô một phát về phía mình, sau đó lại đắp chăn kín, ôm chặt cô.

Lập tức một trận ấm áp xua tan toàn bộ khí lạnh, cô cảm giác giống như từ mùa đông sang mùa xuân.

Mùa đông cơ thể nam sinh nóng, vào lúc này dù là dưới lớp chăn bông hay cơ thể nóng hỏi của cậu, đều giúp cơ thể cô bắt đầu ấm lên.

Nhưng tư thế thân mật lại làm đầu cô nở ra, không dám động đậy.

Lúc này cô đang mặc một chiếc váy ngủ cổ phục phong cách cung đình màu xanh bạc hà, bên ngoài có lớp lưới bằng lụa, cổ tròn viền ren, lộ ra cái khóa màu trắng. Xương đã từ từ chuyển sang màu hồng.

Nam sinh bên cạnh hô hấp nặng dần, cúi đầu, tới gần cổ cô, giọng trầm thấp:

"Còn lạnh không?"

"Không lạnh." Ngược lại nhiệt độ còn tăng cao, giống như mặt đã đỏ như cà chua.

Tay của cô không biết nên để ở đâu, đành phải nắm chặt trước người, mấy giây sau lòng bàn tay ấm áp của nam sinh đột nhiên nắm lấy: "Sao tay còn lạnh thế?"

"Không biết…"

Cậu lại ôm chặt cô hơn, êm ái thở dài: "Đồ ngốc."

Cô chớp mắt, ngẩng đầu nhìn cậu, tim đập dồn dập, nam sinh cúi đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cô, khóe miệng hơi cong lên: "Doanh Doanh nhìn lén tớ, bị tớ phát hiện."

"Không có…"

Đầu ngón tay cậu chạm vào eo cô: "Còn không nhận, hả?"

Cô xấu hổ mềm giọng gọi tên cậu, muốn né tránh, khiến cậu cười: "Không đùa cậu nữa, mau ngủ đi."

Cậu vỗ vỗ lưng cô, không làm động tác gì khác, cô cũng yên tâm nhắm mắt lại.

Một lúc sau, cô lặng lẽ mở mắt, phát hiện nam sinh bên cạnh đã nhắm mắt, bàn tay ôm cô cũng dần dần thả lỏng, đã ngủ, nhưng cô lại mãi không bình tĩnh được.

Đầu có chút phấn khích.

Thời gian dần trôi, cơn buồn ngủ ập đến, cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, vì tối nay cô uống nước chanh quá nhiều nên bị buồn vệ sinh đến tỉnh. Cô mở mắt, nhẹ nhàng bỏ tay nam sinh ra khỏi eo mình, sau đó rón rén nhấc chăn xuống giường.

Từ nhà vệ sinh đi ra, cô bò lên giường, thấy Du Hàn ngủ ngon, so với bình thường thì dịu dàng hơn vài phần, như thể cậu tháo xuống lớp phòng bị.

Vốn cô muốn quay về chăn của mình, vừa nằm vào thì phát hiện vô cùng lạnh, tay chân lập tức lạnh như băng, sau đó cô vẫn ngoan ngoãn mặt dày nằm bên cạnh nam sinh QAQ.

Cô không có ý định nằm quá gần cậu, cô đành phải nghiêng người quay lưng với cậu, có thể nằm vào chỗ ấm áp như này là được rồi, ai ngờ cô đang định nhắm mắt lại, đột nhiên có hai tay ôm eo cô, một lần nữa kéo cô vào trong ngực của cậu!

Lúc này Du Hàn đang ngủ, hành động của cậu là theo bản năng.

Lưng cô áp sát vào ngực cậu, cô hoàn toàn sững sờ, chỉ cảm thấy cậu cọ đầu của mình vào cổ cô.

Xong muốn phát hỏa qwq…

Mấy giây sau, giọng nói trầm thấp của cậu lọt vào tai cô: "Không cho rời xa tớ…"

Cô ngẩn người. Một lúc sau mới nhận ra là cậu đang nói mớ.

Lòng cô ấm áp.

Một lúc sau, giọng nói cô vang lên, điều nhỏ bé giấu kín trong lòng — "Sẽ không."

–

Sáng hôm sau, Bối Doanh Doanh từ từ tỉnh lại, mở mắt ra đã đối mặt với đôi mắt của Du Hàn, cô sững sờ thì thấy cậu cong môi, xoa đầu cô: "Cuối cùng cũng dậy?"

Cô sững sờ: "Cậu, cậu dậy lâu rồi sao?" Sao cậu lại nhìn cô!

"Ừ, nhìn xem khi nào cậu sẽ dậy."

Bối Doanh Doanh:!!!

Người này có thể đừng như này nữa không.

Xấu nhất là vào buổi sáng khi thức dậy…

Nam sinh bắt đầu phàn nàn với cô: "Tối qua ngủ cậu gối đầu lên tay tớ, làm tay tớ tê rồi."

"Hả?" Cô nhíu mày: "Xin lỗi, vậy giờ ổn chưa…"

“Vẫn còn tê, cần được xoa.”

Cô đành phải giúp cậu nhẹ nhàng xoa, Du Hàn mặt đầy vui vẻ nhìn cô, phát hiện cô rất dễ trêu, nói gì cô cũng tin.

Cậu nhấc tay còn lại lên, cô cho là cậu muốn làm gì, sợ đến không dám động, chỉ thấy cậu nhéo mặt cô, từ đầu đến cuối vẫn cánh cô nửa cánh tay, cậu khẽ cười: “Sợ cái gì, cho là tớ lại muốn ôm cậu sao?”

Hu… Bị vạch trần.

Cậu vén chăn đứng dậy, sau đó xích lại gần tai cô, nói:

“Không dám ôm, vừa sáng đã ôm Doanh Doanh, tớ sẽ xảy ra chuyện.”

Nói xong, cậu đứng dậy đi vào phòng tắm, Bối Doanh Doanh hoang mang.

Xảy ra chuyện???

Phải xảy ra chuyện gì?

–

Hai người thay phiên vệ sinh cá nhân xong, từ trong phòng đi ra, đã nghe thấy tiếng nói chuyện của hai nữ sinh trong phòng khách, hai người đi đến, Kỷ Diệu nghe thấy âm thanh nhìn sang, sang chấn tâm lý, Bối Doanh Doanh sao lại không biết ánh mắt của cô có ý gì, mặt đỏ lên.

Du Hàn nói muốn đi xem mấy nam sinh khác dậy chưa, sau đó rời đi, Kỷ Diệu kéo Bối Doanh Doanh sát lại: “Không thể nào, tối qua hai người thật sự ngủ cùng phòng?”

"…" Bối Doanh Doanh xấu hổ che miệng của cô: "Cậu đừng có mà nói lung tung, bọn tớ không làm gì cả."

"Ha, cậu muốn nói với tớ là, một nam một nữ chỉ ngủ đơn thuần thôi?"

"… …"

Vốn dĩ là thế có được không!

Kỷ Diệu trừng mắt, quay đầu nhìn Trịnh Hi, phát hiện cô ấy đang rất bình tĩnh: "Sao cậu không ngạc nhiên thế?"

Trịnh Hi liếc mắt nhìn cô: "Cái này có gì mà ngạc nhiên, đầu cậu cả ngày nghĩ cái gì đấy?" Huống hồ đây cũng không phải lần đầu cô biết.

Kỷ Diệu hậm hực.

Sau đó người giúp việc đến thông báo bữa sáng đã chuẩn bị xong theo lời của Vương Thụ Trạch, ba nữ sinh đi ăn trước, một lúc sau mấy nam sinh đều đến, trừ Tăng Đông: "Mập vẫn còn đang ngủ, đạp cũng không dậy."

"Tối qua các cậu chơi đến mấy giờ?" Trịnh Hi hỏi.

Vương Thụ Trạch cầm miếng bánh mì nướng cho vào miệng: "Tớ với Lạc Phàm hôm qua chơi đến hơn hai giờ thì đi ngủ, Tăng Đông thì không biết đến mấy giờ." Cậu dựa vào vai Du Hàn, cười: "Cũng không phải ai cũng ngủ sớm dậy sớm như anh Hàn."

Mấy người khác nghe ra ý trong lời nói, đều trộm cười.

Mắt thấy Bối Doanh Doanh vùi đầu vào bàn ăn, Du Hàn dùng khuỷu tay khuých Vương Thụ Trạch, ý bảo phải có chừng mực.

“Vương Thụ Trạch, mày cho rằng ai cũng lưu manh giống mày à, người ta là anh Hàn, khẳng định là chỉ đắp chăn nói chuyện thôi” Lạc Phàm nói hai từ “nói chuyện” đặc biệt nhấn mạnh, Kỷ Diệu đang uống sữa suýt nữa sặc vì cười.

Vương Thụ Trạch che bụng, nghe lời này không phục: “Tao không tin, sao có thể, tối qua anh Hàn còn bảo tao tắt máy sưởi, có thể thấy bầu không khí nóng như nào rồi đấy.”

Bối Doanh Doanh:???

Cô sững sờ, tối qua máy sưởi trong phòng đã tắt?

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn Du Hàn, hồi tưởng lại câu nói tối qua của cậu: “Có cần vào chăn của tớ không? Chỗ này của tớ rất ấm.” và một loạt hành động tiếp theo của cậu —

Hu hu hu đồ lưu manh QAQ! Cậu lại cố ý “bắt nạt” cô!

Du Hàn chột dạ dời mắt, nội tâm: … … thôi xong.

Cậu đặt cốc sữa xuống, nhéo cổ Vương Thụ Trạch: “Mẹ nó nói đủ chưa?”

Người sau lập tức cầu xin tha thứ: “Anh Hàn em sai rồi đau đau đau!”

–

“Tớ ăn xong rồi, tớ đi trước.” Kỷ Diệu đứng dậy nháy mắt với Bối Doanh Doanh rồi rời đi.

Trong phòng ăn lúc này chỉ còn lại hai người.

Du Hàn ngẩng đầu nhìn về phía cô, đứng dậy đi đến bên cạnh chỗ cô, tay nắm chặ, ho nhẹ một cái: “Doanh Doanh, chuyện tối qua…”

Cậu còn chưa nói xong, Bối Doanh Doanh đã đứng dậy, quay người muốn đi: "Tớ cũng đi trước…"

Cậu nắm lấy cổ tay cô: "Cậu nghe tớ giải thích."

Cô sững sờ, nửa ngày sau mới ngẩng đầu, nhìn cậu chằm chằm, khiến cậu càng ngày càng chột dạ: "Xin lỗi, đều là lỗi của tớ."

Cô nghe vậy, trầm mặc mấy giây, sau đó chu miệng, nhìn cậu chằm chằm, xù lông ánh mắt giận dữ:

"Hứ không muốn nói chuyện với cậu, cậu đi ra."

Nói xong cô trực tiếp tránh ra khỏi tay của cậu, chậm rãi chạy vào phòng khách.

Du Hàn nhìn bóng lưng cô, sững sờ, vẫn chưa định thần lại.

Chậm rãi ngồi vào chỗ cô vừa ngồi nghĩ lại dáng vẻ tức giận của cô.

Mẹ kiếp.

Cậu cười.

Quá đáng con mẹ nó yêu.

–

Buổi sáng, rời khỏi biệt thự của Vương Thụ Trạch, mấy người ai về nhà đấy. Sau khi những người khác đi, Du Hàn đã đặt xe taxi trước, nói với Bối Doanh Doanh: "Chờ ở đây đi, xe sắp đến rồi."

Bối Doanh Doanh lén nhìn cậu một cái, tay cầm chặt túi đeo, vẫn không để ý đến cậu. Nam sinh bên cạnh quan sát phản ứng của cô, khóe môi khẽ cong, cũng không vội vàng.

Như là đang kiên nhẫn chờ cá cắn câu.

Một lúc sau, xe đến, cậu giúp cô mở cửa xe ra để cô đi vào.

Xe khởi động, cậu nghiêng người sang phía cô, ôn nhu nói: "Buồn ngủ không? Hay ngủ một lúc, tớ sẽ không làm phiền."

Sáng nay dậy sớm, lúc này quả thực hơi buồn ngủ, cô nhắm mắt một lúc, mãi đến lúc Du Hàn gọi cô, cô nhìn thấy khung cảnh ngoài xe quen thuộc, mới ý thức bọn họ đã về đến khu biệt thự.

Sau khi xuống xe, hai người đi vào trong, Bối Doanh Doanh vẫn không nói gì như cũ, vẫn cứng đầu.

Đi ngang qua công viên cây bông gòn quen thuộc, một trong những công viên của khu biệt thự, chỗ này trồng đầy cây bông gòn, lúc này gần đến mùa cây bông gòn nở hoa, trên cây cao mọc những bông hoa màu đỏ rực.

Chân đạp lá phủ kín trên mặt đất, phát ra những âm thanh xào xạc, cô chuyển tầm nhìn, đột nhiên nghe thấy âm thanh đau đớn của Du Hàn, cô quay đầu phát hiện nam sinh đang đứng im, ôm bụng, lông mày cau lại.

Cô sửng sốt một chút, vô thức nói ra lời quan tâm: "Cậu… cậu sao thế?"

"Bụng có hơi không thoải mái."

"Sao?"

"Hình như mỗi lần uống sữa đều sẽ bị thế này."

Cô nhíu máy: "Vậy sao hôm nay cậu còn uống?"

Cậu cười: "Không sao, không quan trọng."

Bối Doanh Doanh thấy cậu sắp đứng không vững, lập tức đỡ lấy cánh tay của cậu, nhìn ghế đã bên cạnh: "Cậu có muốn ngồi nghỉ một chút không."

Cô muốn để cậu ngồi lên ghế đã bên cạnh, nam sinh đột nhiên cúi người, hai tay ôm cô vào lòng, cậu cười nhẹ: "Doanh Doanh còn nói không để ý đến tớ?"

Cô sững sờ, nhận ra, tức giận đẩy cậu ra: "Cậu, cậu lại lừa tớ!"

Sức lực nam sinh rất lớn, ngược lại ôm cô càng chặt hơn, đầu cậu đặt lên vai cô, giọng nói mềm mại:

"Không có lừa cậu, đau thật."

Bàn tay đặt trên ngực cậu ngừng lại, cô ngơ ngác chớp mắt, nghe thấy cậu nói tiếp: "Doanh Doanh có thể cáu với tớ, đánh tớ mắng tớ, nhưng đừng không để ý đến tớ, không nghe tớ xin lỗi với giải thích được không?"

Lòng của cô cũng dẫn mềm ra theo lời nói của cậu: "Vậy cậu… vậy cậu muốn giải thích cái gì?"

Cậu nắm hai vai của cô, nhìn vào mắt cô, giọng điệu chân thành:

"Xin lỗi, chuyện tối qua tớ hoàn toàn chịu trách nhiệm. Là vì tớ có ý đồ riêng, rất muốn ôm cậu ngủ. Mục đích của tớ rất đơn thuần, không dám có hành động gì khác. Nhưng tớ không nên dùng cách này để lừa cậu, sẽ không có lần sau."

Má cô đỏ lên, tay nhẹ nắm chặt: "… Thật sao?"

"Ừ."

Thật ra từ tận đáy lòng cô, cũng không phải thực sự tức giận, cô không thể không thừa nhận, cô rất thích ở cùng một chỗ với cậu, hơn nữa tối qua đúng là Du Hàn chưa có hành động nào khiến cô cảm thấy khó chịu. Chỉ là tính tình nhỏ nhen, lúc nào cũng phải cáu một chút.

Cô gật đầu, nói ra mấy chữ: "Vậy tớ tha thứ cho cậu…"

Du Hàn cười, lần nữa ôm cô vào lòng.

"Này…"

"Được rồi không ôm." Cậu buông tay ra, xoa đầu cô, cười nói nhỏ: "Sau này Doanh Doanh cứ xấu hổ, trốn tránh tớ thì phải làm sao."

Cô hừ nhẹ một cái, quay đầu, lặng lẽ cong môi.

–

Thời gian cách cuộc thi chạy đường dài ngày càng gần, việc tập luyện của bảy người cũng trở nên khẩn trương. Trước hôm thi một tuần, mấy người cùng đến hồ Bắc Nam và bắt đầu luyện tập ven hồ, chọn cùng khoảng thời gian với ngày thi để cơ thể thích nghi với áp lực tại thời điểm đấy.

Tuần cuối, khối lượng tập luyện của bọn họ bắt đầu giảm đi một nửa, chạy bộ và dãn cơ nhiều hơn, Viên Man Hà còn đặc biệt chuẩn bị những bữa ăn đặc biệt cho vận động viên để bổ sung dinh dưỡng cho hai cô con gái.

Trước cuộc thi ba ngày bọn họ dừng việc luyện tập, mọi người còn đến đường thi đấu để kiểm tra địa hình, xem như đã chuẩn bị đầy đủ.

Chạng vạng tối hôm trước, Bối Doanh Doanh ngồi trong phòng làm bài xong, xuống nhà ăn tối. Đến phòng ăn, Viên Man Hà và Bối Sơ

Nhan đang nói chuyện, Bối Sơ Nhan trước mặt mẹ tự khen bản thân trong khoảng thời gian này luyện tập rất vất vả, ngày mai nhất định sẽ thể hiện tốt.

"Mẹ, mẹ cũng biết chạy đường dài luôn là điểm mạnh của con mà, ngày mai con sẽ cầm hạng nhất trở về." Bối Sơ Nhan nói xong, nhìn về phía cô đứng ở cửa phòng ăn, đáy mắt hiện lên ý cười kiêu ngạo: "Doanh Doanh xuống rồi à, em chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc thi chưa?"

Bối Doanh Doanh đi về phía trước, giọng nói bình thản: "Đã sẵn sàng."

"À vậy thì tốt rồi, ngày mai nếu mệt quá, tuyệt đối đừng quá cố đến lúc đó bố mẹ lại phải đưa em đến bệnh viện."

Bối Doanh Doanh ngồi trên ghế, ôm má than vãn với mẹ: "Mẹ, con rất sợ con không kiên trì được, làm sao bây giờ?"

Đáy lòng Bối Sơ Nhan thầm cười nhạo, Bối Doanh Doanh nói như này không phải là muốn cho bản thân một bậc thang sao, ngày mai không chạy được thì đỡ mất mặt.

Viên Man Hà gõ nhẹ vào chóp mũi của con gái nhỏ: "Coi như đi chơi, không cần tạo gánh nặng trong lòng biết không?"

"Dạ vâng ạ."

Bối Doanh Doanh nhìn về phía Bối Sơ Nhan: "Nhưng chị chắc chắn kiên trì tốt hơn em, đúng không, chị chạy đoạn đường nào thế?"

"Đoạn đường D, sao thế?" Cuộc thi chia thành bảy đoạn đường, mỗi thành viên chịu trách nhiệm một đoạn.

"Trùng hợp thật, em cũng thế." Cô mỉm cười: "Dù sao nếu lúc đó con không chạy nổi thì sẽ theo chị."

Bối Sơ Nhan sững sờ một chút, không ngờ cô và em gái sẽ chọn cùng đoạn đường, nhưng cô không sợ gì cả: "Được, nhưng chị đoán sẽ bỏ lại em phía sau."

–

Ăn tối xong, Bối Doanh Doanh đến phòng Du Hàn tìm cậu.

"Cậu nhắn Wechat bảo có chuyện muốn nói với tớ, việc gì?" Cô hỏi.

Du Hàn kéo cô vào phòng, lấy túi quà trên bàn đưa cho cô: "Nhìn đi?"

Cô tò mò mở ra, phát hiện bên trong đều là đồ ăn vặt có một hộp bánh kẹp socola Shiroi Koibito Trắng nổi tiếng của Hokkaido, còn có một hộp socola hình quyển sách của Ý.

Nhìn ánh mắt sững sờ của cô, cậu giải thích: "Tớ biết cậu thích ăn đồ ngọt, tớ đọc rất nhiều bài review, sau đó mua mấy hộp này, cậu có thể ăn thử… nếu thích thì nói với tớ, lần sau tớ sẽ mua."

Cô ngẩng đầu nhìn cậu: "Du Hàn cảm ơn cậu, nhưng đột nhiên nhận quà của cậu không hay lắm…"

"Chỉ là đồ ăn vặt thôi, cậu từ chối tớ sẽ không vui."

Cô biết lúc này nếu cô từ chối thì cậu sẽ không vui, trong lòng cô ngọt như mật, ôm lấy hộp quà, đôi mắt long lanh phát sáng: "Cảm ơn, tớ rất thích."

Thấy phản ứng này, căng thẳng trong lòng mới buông xuống: "Ừ, thích là được rồi. Tối nay hãy tắm nước nóng, thư giãn một chút, nghỉ sớm, ngày mai cùng đi."

"Được." Cô quay người, đi đến cửa, sau đó đột nhiên quay đầu lại.

“Du Hàn, cậu cũng cố lên nhé ~”

Cậu gật đầu: “Được, đã biết.”

–

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, bầu trời không gợn mây chứng tỏ hôm nay có thời tiết tốt.

Sáng thức dậy, Bối Doanh Doanh mặc một chiếc áo phông thể thao màu hồng đã chuẩn bị trước, chuẩn bị mũ và các thanh bổ sung năng lượng, sau khi chuẩn bị xong thì xuống tầng ăn sáng, Viên Man Hà dặn dò một lượt, biết Bối Doanh Doanh muốn đi cùng Du Hàn, sợ đường sẽ bị tắc, bà nhờ tài xế đưa hai bọn họ đến đó.

Trước khi ra cửa, Viên Man Hà ôm cô: “Bảo bối cố lên, bố mẹ sẽ nhìn các con thi đấu.”

Bối Doanh Doanh mỉm cười: “Con sẽ cố.”

Hôm nay cô và Du Hàn đi giày đều là giày trong lúc luyện tập đã đi, nẹp cổ tay, nẹp gối cũng là đồ bình thường đã dùng, lúc thi đấu dùng đồ mới là điều cấm kỵ.

Trên xe, Bối Doanh Doanh có vẻ rất phấn khích: “Tớ cứ như này có ảnh hưởng đến việc chạy không?”

“Không sao, phấn khích một chút là chuyện tốt.” Du Hàn cười: “Xem ra khoảng thời gian luyện tập này đã giúp cậu bớt sợ chạy đường dài không ít.”

“Đúng thế, chạy nhiều giờ không sợ chạy nữa.”

Đến địa điểm thi đấu, bên cạnh hồ Bắc Nam. Hôm nay con đường quanh hồ được dùng làm đường chạy đã được phong tỏa từ trước, ở

lối vào của cuộc thi, bọn họ lần lượt có mặt.

Bảy người đến đủ, đầu tiên bọn họ đi vào khu chụp ảnh, cùng nhau chụp ảnh và kí tên, hôm nay có đài truyền hình địa phương phát trực tiếp toàn bộ quá trình, còn có rất nhiều nhà báo về thể thao.

Chụp ảnh xong, bọn họ làm thủ tục điểm danh, nhận túi đựng đồ, số thứ tự, chip đếm thời gian, sau đó đi vào phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ, Kỷ Diệu lấy điện thoại ra, kích động nói: "Nào, bảy người chúng ta chụp ảnh trước đi, tớ phải đăng lên tường cho bạn bè xem!"

"Này còn chưa cả thắng."

"Không thắng thì sao, bọn mình dũng cảm là được rồi, trường mình ngoài bảy người bọn mình thì còn ai dám đăng kí đâu."

"Không đâu? Tớ nhớ hoa khôi Bối của trường cũng đăng kí." Lạc Phàm nói.

Vương Thụ Trạch buồn bực: "Sao chị ta cũng đăng ký, lần trước thi tranh biện bị chúng ta ngược chưa đủ thảm sao hahaha."

Bảy người chụp vài ảnh, mọi người nói chuyện, vận động làm nóng người, một lúc sau Kỷ Diệu bắt đầu lo lắng: "Làm sao bây giờ tớ vô cùng sợ tý nữa mệt quá không chạy hoàn thành đoạn của mình."

Cả đội thi đấu, nếu có một người chạy không đến đích thì người phía sau không có cách nào để tiếp sức, tương đương với việc kết thúc cuộc thi.

Cho nên trên vai mỗi người đều gánh vác vinh quang của toàn đội.

"Sợ cái gì, cứ như lúc luyện tập là được rồi."

Lúc tám giờ, có nhân viên công tác đến thông báo, chuẩn bị vào đường đua, bảy người xếp thành vòng tròn, Vương Thụ Trạch đưa tay ra, mọi người cũng lần lượt đưa theo — —

"Nhiệt huyết giương buồn, tiến lên!"

Nói xong khẩu hiệu, mọi người đều không kiềm chế được mà bật cười: "Mẹ nó trên đội kiểu gì đấy?"

"Mẹ ơi giờ chân tớ run quá làm sao đây…"

"Tăng Đông hôm nay có thể thay đổi hình tượng béo ú trong đầu tớ hay không là dựa vào biểu hiện hôm nay của cậu."

Mấy người nhốn nháo đi ra ngoài, Du Hàn đến bên cạnh Bối Doanh Doanh, nắm nhẹ vai cô: "Đừng căng thẳng."

Cô gật đầu, cười với cậu: "Ừm."

Cô nghĩ, cô có đủ dũng khí đứng trên đường đua.

Chương 39

edit: Olwen

Vương Thụ Trạch thi ở đoạn A, được dẫn đến điểm xuất phát gần nhất, những người còn lại, ngồi lên xe buýt chở tuyển thủ đến đoạn đường của mình.

Lúc đội Bối Doanh Doanh lên xe, đúng lúc đội Bối Sơ Nhan cũng lên, ánh mắt hai người họ giao nhau, Bối Doanh Doanh nhìn đi chỗ khác.

Đến đoạn D, toàn bộ tuyển thủ thi ở đoạn này đều xuống xe, Bối Doanh Doanh vẫy tay tạm biệt những thành viên khác trên xe: "Doanh Doanh cố lên! Cậu là nhất!" Bọn họ động viên cô.

Cô cười, cuối cùng bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Du Hàn, cô dùng khẩu hình miệng nói "Cố lên", sau đó quay người xuống xe.

Một nhóm người thi đoạn đường này đến phòng nghỉ, Bối Doanh Doanh nhìn xung quanh, có tầm một trăm người, nhưng phần lớn đều là nhóm người lớn, không nhiều người nhóm học sinh lắm.

Cô vừa ngồi xuống, Bối Sơ Nhan đi đến, khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu cười khinh miệt cô.

"Lúc đến mẹ bảo tao nhắc mày lần nữa, phải chú ý đến cơ thể, có chừng mực. Tao cũng nghĩ thế, mày đừng không biết tự lượng sức mà cố vượt qua tao. Nói xem hôm nay mày có thể chạy bao nhiêu? 800 mét? Một cây? Hay có thể chạy hai cây không?"

Bối Doanh Doanh vẫn cúi đầu nhìn điện thoại, mấy giây sau ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng:

"Không thể cho em uống thuốc xổ, nên giờ đổi sang chiến thuật tâm lý dùng ngôn ngữ chế nhạo em sao?"

Nói đến chuyện "Thuốc xổ", mặt Bối Sơ Nhan cứng lại mấy phần: "Sao lại là chế nhạo? Tao chỉ nói đúng sự thật thôi."

Bối Doanh Doanh tức giận đến nỗi bật cười: "Bối Sơ Nhan, em thấy lâu như vậy rồi mà chị vẫn không thể thay đổi tầm nhìn hạn hẹp của mình." Cô đứng lên: "Chẳng phải thích nhắm vào em, nhìn em thua trước mặt chị sao. Hôm nay nhiều người tham gia thi như vậy, em không phải đối thủ duy nhất đâu nhỉ?"

Không ngờ Bối Doanh Doanh trở nên nhanh mồm nhanh miệng như thế, cô vênh mặt lên, khí thế kiêu căng:

"Đương nhiên, cho đến giờ đánh bại mày là niềm vui của tao. Hơn nữa còn phải cảm ơn mày đã kéo tao vào cuộc thi này, mới có thể cho tao cơ hội đánh bại mày."

Bối Doanh Doanh cười nhạt: "Vậy em thực sự mong chờ thể hiện của chị trên đường đua."

–

Chín giờ sáng, một đoàn người hùng hổ xuất phát, cuộc thi chạy đường dài mùa đông năm 2018 tại thành phố T chính thức bắt đầu. Hôm nay người dân đến xem thi đấu rất đông, bên ngoài sân thi đấu cũng rất sôi nổi.

Nhóm trưởng thành và nhóm học sinh được tổ chức cùng lúc, kết quả sẽ được tính riêng, sau khi chính thức bắt đầu, các thành viên của phần thi khác có thể xem tình hình thi đấu của thành viên nhóm mình thông qua màn hình điện tử phân tích dữ liệu, nhìn thấy tình

hình của thành viên nhóm mình như thế nào, xếp thứ mấy, chạy được mấy cây, ở đâu.

Bối Doanh Doanh thấy Vương Thụ Trạch mới bắt đầu đã ở giữa hai đội đứng thứ nhất và thứ hai trong cuộc thi năm ngoái. Trạng thái Vương Thụ Trạch vẫn phát huy ổn định như mọi khi, đoạn đường A là năm cây, cậu từ đầu đến cuối duy trì vị trí thứ hai, hoàn hảo hoàn thành nhiệm vụ được giao. Mà đội Bối Sơ Nhan thì ở vị trí thứ ba.

Đến đoạn đường B, sẽ được đi trên một con đường nhựa bằng phẳng đoạn đầu sẽ hơi dốc xuống, đoạn này có tên là đường Quan Tháp, vì suốt hành trình có thể nhìn thấy tòa tháp tráng lệ nhất ở hồ Bắc Nam, phong cảnh đẹp vô cùng.

Đoạn đường này là Kỷ Diệu chạy, đoạn này nhiều đội đều xếp cho thành viên nữ chạy, tốc độ rõ ràng bị chậm lại, cũng may Vương Thụ Trạch để lại lợi thế khá lớn cho Kỷ Diệu, vẫn duy trì vị trí top đầu.

Bối Doanh Doanh nhìn màn hình không ngừng biến đổi, tim như thắt lại, trong lòng có một niềm tin là Kỷ Diệu sẽ kiên trì chạy hết được.

Không biết trôi qua bao lâu, có người đã bắt đầu tiến vào đoạn đường C! Người ở nhóm học sinh cũng bắt đầu tiến vào, cuối cùng Kỷ Diệu cũng giữ vững vị trí thứ hai!

Khi vượt qua đoạn cuối của phần này, cô ấy mệt suýt nữa thì khóc lên.

Tiếp theo là người khiến mọi người lo lắng nhất, là Tăng Đông.

Đoạn đường C cả hành trình cũng bình thường, nhưng sẽ khó ở khúc cua, cũng là cơ hội tốt để nhiều đội vượt lên, ở đoạn này xếp hạng của mọi người bắt đầu thay đổi. Tăng Đông chạy tụt về phía sau, vì thể hình và sức chịu đựng, cậu bắt đầu mất sức.

Cậu thở hổn hển, cả người bắt đầu mềm ra, cậu lấy một thanh tăng lực đã mang ra, cắn một cái bổ sung năng lượng cho bản thân.

Mồ hôi rơi như mưa, đau khổ khó khăn.

Nhưng dần dần có đội vượt lên, Bối Doanh Doanh thấy là thành viên của đội Bối Sơ Nhan vượt qua, Tăng Đông rơi xuống vị trí thứ tư.

Bối Doanh Doanh và những người khác được nhân viên công tác dẫn đến đường đua vì sắp đến lượt bọn họ. Cô một mặt lo lắng cho Tăng Đông, một mặt bắt đầu thấy lo lắng và sợ hãi, nhìn không thấy điểm kết thúc đoạn đường, cô thực sự không biết cô có thể kiên trì không.

Phía sau dần xuất hiện bóng dáng của một vài người, sau khi một vài thành viên của đội trưởng thành đến, đoạn đường D bắt đầu có người chạy, một lúc sau, có một nam sinh cao và đen đến, Bối Sơ Nhan lập tức chạy.

Bối Doanh Doanh nhìn xa xa, lo lắng chờ đợi.

Chẳng lẽ Tăng Đông bỏ cuộc… Nếu như cậu ấy bỏ cuộc…

Trong lúc lòng cô đang rối bời, cuối cùng cô cũng thấy bóng dáng Tăng Đông! Cậu vẫn kiên trì!

Tăng Đông vừa kết thúc, Bối Doanh Doanh lập tức xuất phát, lúc này cô vẫn ở trong đoạn đầu, không bị tụt lại quá nhiều. Trong đầu cô bắt đầu nghĩ lại từng lời mà Du Hàn dặn cô, hít sâu, nhẹ nhàng, vừa bắt đầu cần duy trì thể lực.

Trước 800 mét, cô tương đối thoải mái, đợi qua được một cây, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu. Nỗi đau khi kiểm tra chạy đường dài môn thể dục từ nhỏ đến lớn chi phối tâm trí cô.

Cô nhanh chóng điều chỉnh hô hấp, trong lòng động viên bản thân

phải cố lên, chạy được một nửa, rất nhiều nữ sinh bắt đầu biểu hiện ra không thể tiếp tục nữa, tốc độ trở nên chậm lại, có một vài người đã rớt xuống, cô không dám giảm tốc độ của bản thân.

Lúc này, cô đã ở đoạn giữa của nhóm người.

Người ở đoạn đường cuối cùng – Du Hàn, lúc này nhìn chằm chằm tốc độ và thứ hạng của Bối Doanh Doanh trên màn hình, nắm chặt nắm đấm, sắc mặt nặng nề.

Cậu biết, tiếp theo sẽ tiến vào giai đoạn đau khổ nhất cũng là đoạn dễ khiến người ta bỏ cuộc nhất của việc chạy đường dài.

Việc cơ thể vận động mạnh làm cho hô hấp hiếu khí của các thể bào tăng lên, khiến cho việc hô hấp của vận động viên cũng trở nên gấp gáp, sau một thời gian dài hô hấp không cung cấp đủ oxy cho tế bào thì tế bào sẽ biến thành hô hấp kỵ khí, hô hấp kỵ khí sản sinh ra axit lactic, sẽ khiến cho con người cảm thấy chân tay như nhũn ra, chóng mặt.

Cô vung tay thở gấp gáp, khi đi qua trạm tiếp tế cô lập tức cầm một cái cốc giấy, bóp miệng cốc hẹp lại, nhanh chóng bổ sung nước, cảm giác khô khan trong miệng cũng dịu đi đôi chút. Đầu cũng trở nên rõ ràng hơn, nhìn biển báo phía trước, khoảng cách từ đây đến điểm kết thúc — còn một cây nữa.

Đi được hơn nửa chặng đường.

Kiên trì một chút, sẽ sớm kết thúc…

Trong lòng cô thầm nhủ, nhưng trong đầu lại hiện lại một ý nghĩ khác – chạy hết nổi rồi dừng lại đi, không được quá mệt rồi, mình điên rồi mới tham gia cuộc thi này…

Hu hu hu mệt quá.

Những bước chạy về phía trước đều không theo quán tính, cô nắm chặt tay, bấm ngón tay vào lòng bàn tay, dùng cơn đau để khiến bản thân tỉnh táo.

Cô chạy về phía trước, sau lưng là biển số màu xanh, có nghĩa là vị trí thứ năm trong nhóm học sinh, cô thấy biển báo trước mặt, chỉ còn — 800 mét.

Cô thấy phía trước bắt đầu có người không chịu được dừng lại quỳ trên mặt đất, lông mày Bối Doanh Doanh nhíu lại, tăng tốc chạy qua bọn họ.

Phía trước mười mét, vị trí thứ ba và thứ tư đang ở gần, cô cắn răng bắt đầu tăng tốc.

Ở đầu kia, Du Hàn nhìn chằm chằm màn hình, phát hiện thứ hạng của cô bắt đầu di chuyển về phía trước, thấy cô từ từ từ vị trí thứ sáu đến vị trí thứ ba.

Trong lòng cậu căng thẳng. Cậu cho là cô đã kiệt sức, còn lo là cô có thể không chạy được nữa, không ngờ cô còn có thể chạy nước rút!

Cô thở hổn hển, thấy biển báo ven đường, còn 500 mét cuối cùng. Sau đó, cô dồn toàn bộ ánh mắt vào Bối Sơ Nhan trước mặt.

Cô nhớ lại nhiều năm như thế, Bối Sơ Nhan giống như bây giờ, bỏ cô ở lại phía sau, cô vẫn muốn đuổi theo, nhưng phát hiện bản thân mình kém cỏi, mọi thứ đều không thể bằng chị gái.

Mà bây giờ, cô phát hiện — cô với Bối Sơ Nhan ngày càng gần, cô có thực lực, có thể vượt qua chị ta.

Một mảnh hỗn loạn trong đầu, đột nhiên có tia sáng chiếu đến.

Cô bắt đầu cất bước.

Mà Bối Sơ Nhan lúc này cũng cảm thấy mình như cá mất nước, toàn bộ cơ thể đang từ từ cứng lại. Thực ra với hoạt động chạy đường dài này, bình thường cô rất ít luyện tập, chạy đường dài hai lần một tuần là được, căn bản cô không lo lắng, cảm thấy ba cây cũng chẳng thấm vào đâu, cùng lắm chạy chậm một chút là được.

Nhưng bây giờ cô phát hiện con mẹ nó ba cây chính là đang muốn giết người!!!

"Tôi không được nữa rồi, tôi mệt quá…" Cô nhìn con đường phía trước, miệng không ngừng lẩm bẩm, mệt đến nỗi chảy nước mắt.

Nhưng trong lòng luôn có suy nghĩ — mặc kệ cô kém thế nào đi nữa, cô cũng bỏ lại Bối Doanh Doanh phía sau, không chừng Bối Doanh Doanh đã bỏ cuộc!

Em gái vĩnh viễn chỉ có thể bị cô giẫm dưới chân.

Tiến vào chỗ ngoặt cuối cùng, đi vào 100 mét cuối cùng, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, cô liếc nhìn —

Thấy Bối Doanh Doanh chạy như gió vượt qua cô!

Bối Sơ Nhan trừng to mắt nhìn bóng lưng Bối Doanh Doanh, sao có thể? Nó sao lại vượt qua cô được!

Cô nhìn Bối Doanh Doanh chạy nhanh, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, Bối Sơ Nhan cũng muốn chạy nhanh vượt qua cô, nhưng vì lúc bắt đầu đã dùng quá nhiều sức nên bây giờ không còn sức.

Trong lòng cô phát điên, chân lại đột nhiên mềm nhũn ra, cơ thể ngã xuống đất, cằm đập đất, đau đến phát khóc, cô chống tay xuống đất, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy đám người phía sau không ngừng vượt qua cô.

Cô ngồi dưới đất khóc nức nở, người xem xung quanh nhìn cô, động viên cổ vũ cô đứng lên, sau đó nội tâm của Bối Sơ Nhan đã suy sụp, ngồi chờ nhân viên đến dìu.

Bối Doanh Doanh đang chạy, mắt cô chợt bắt gặp hai bóng người bên đường, hóa ra là Bối Hồng với Viên Man Hà, cô vẫn nghĩ là bố mẹ không đến hoặc ở đoạn đường khác, không ngờ bọn họ lại đang đợi cô ở gần đích!

Viên Man Hà thấy con gái, kích động vẫy tay với cô: "Doanh Doanh cố lên!" Thấy ngay cả Bối Hồng bình thường trầm ổn, cũng hô hào bảo cô cố lên, trên mặt tràn đầy kích động và tự hào.

Bối Doanh Doanh thấy bọn họ cổ vũ, miệng nở một nụ cười, cảm giác đã tìm thấy ánh sáng mà trước giờ cô chưa bao giờ có thể chạm vào.

Nhìn con gái chạy đến, Viên Man Hà giữ chặt tay Bối Hồng, kích động che miệng: "Ông xã, anh nhìn Doanh Doanh xem! Con gái chúng ta quá tuyệt vời…"

Có mấy người bên cạnh nghe thấy bọn họ nói chuyện, hỏi: "Cô bé vừa rồi chạy đến là con gái hai người sao?"

Bối Hồng cười, nắm vai Viên Man Hà, rất tự hào: "Đúng vậy, vừa rồi chính là con gái của tôi!"

"Wow con gái hai người thật tuyệt… Con gái chạy cái này cũng không hề dễ."

Bối Hồng gật đầu, ông cũng cảm thấy con gái nhỏ kiên cường hơn nhiều trong tưởng tượng của ông!

Vượt qua vạch đích, Bối Doanh Doanh nhìn thời gian trên màn hình, phát hiện đây là kết quả tốt nhất từ lúc luyện tập đến giờ!

Gánh nặng trong lòng cô cuối cùng cũng trút bỏ, nước mắt lưng tròng.

Với chút sức lực cuối cùng, cô hét Trịnh Hi cố lên, sau đó chân mềm nhũn, nhân viên công tác vội chạy đến đỡ cô.

Mà nam sinh nhìn thấy số liệu trên màn hình, sau khi kết thúc Bối Doanh Doanh ở vị trí — thứ hai, mặt cậu dần hiện lên ý cười.

Cô gái của cậu quả không làm cậu thất vọng.

–

Đoạn đường E là của Trịnh Hi, trong ba nữ sinh thì cô là người có thể lực tốt nhất, lại thêm Bối Doanh Doanh đã giành được vị trí thứ hai cho cô, cô chạy trước một nhóm người lớn, vị trí đầu tiên là của đội vô địch vào năm ngoái, cách nhau gần chục mét.

Mặc dù từ đầu đến cuối không có cách vượt qua, nhưng cũng đã rút ngắn khoảng cách.

Sau đó cô thuận lợi giao nhiệm vụ cho Lạc Phàm, trong khoảng thời gian này, số lượng ban đầu hơn một trăm người đã giảm xuống ít hơn chín mươi người, rất nhiều người đã không cầm cự được và bỏ cuộc giữa chừng, khiến kết quả của toàn đột vị hủy bỏ. Lạc Phàm muốn tạo ưu thế lớn hơn cho người cuối cùng là Du Hàn, muốn vươn lên vị trí đầu tiên, nhưng vị trí đầu tiên quá mạnh nên cậu chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Nhưng không ai nghĩ đến, lúc mà Lạc Phàm chỉ còn cách vạch đích 100 mét lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Chân cậu đột nhiên bị chuột rút, cậu bất đắc dĩ dừng lại, đau đến mặt biến sắc, cậu thấy có vài người không ngừng vượt qua cậu, cậu hét lên, nén đau vội chạy về phía trước, trong lòng cậu có một ý nghĩ duy nhất chính là — không thể để bản thân gây cản trở cho cả

đội được.

Mãi đến giây cuối cùng, cậu thấy Du Hàn đã đợi mình ở vạch đích, và ngay khi kết quả vị trí thứ năm của cậu hiển thị trên màn hình, nam sinh lao ra khỏi vạch xuất phát.

Lạc Phàm áy náy ôm đầu gối ngồi xuống, chỉ mong Du Hàn có thể khôi phục lại thứ hạng.

–

Toàn bộ đội chạy đường dài đại khái chia làm ba nhóm, nhóm thứ nhất là một vài người "đứng đầu" về cơ bản đã chắc chắn vị trí quán quân, nhóm thứ hai là đại đa số vận động viên, nhóm thứ ba chính là thứ hạng không quan trọng chơi là chủ yếu.

Đoạn đường cuối cùng có độ dài lớn nhất, 4 cây. Đường này cũng nằm trên đường đến hồ Bắc Nam, có tầm nhìn rộng nhất và cảnh đẹp nhất, trong đó đi qua "Cầu hoa Sơn Chi" có thể nhìn thấy toàn cảnh hồ Bắc Nam, vì cần phải đi qua một đoạn đường núi ngắn, khúc khuỷu quanh co, còn được gọi là "Đường núi mười tám khúc cua."

Đường nhiều khúc cua đồng nghĩa với việc rất dễ bị vượt qua, Du Hàn rất nhanh bắt đầu bỏ lại mọi người, từ vị trí thứ năm lên vị trí thứ ba.

Chạy đoạn cuối cùng cơ bản là nam sinh, vì đoạn cuối cùng cần chạy nước rút, nam sinh tốc độ nhanh hơn, kéo theo toàn bộ quá trình thi đấu cũng tăng theo.

Ngồi ở trong phòng nghỉ, Bối Doanh Doanh chậm rãi đi đến, tim siết chặt lại.

Cô nắm chặt tay, mong mỏi nghe được tin tốt.

Cô đã làm được.

Du Hàn, cậu cũng có thể.

Nhìn màn hình, đội hình vẫn như cũ, sau khi tiến vào 500 mét cuối cùng, người xem hai bên đường cũng dần đông lên, cuộc thi tiến vào giai đoạn cuối.

Mà lúc này Du Hàn vẫn ở vị trí thứ ba, cách vị trí thứ hai 20 mét.

Cậu… có thể vượt qua không?

Kỷ Diệu và Trịnh Hi lúc này cũng chạy đến trạm nghỉ, ba cô gái cùng nhau hóng kết quả cuối cùng.

"Du Hàn cố lên, cậu nhất định sẽ làm được…" Kỷ Diệu chắp hai tay lại, căng thẳng đến nỗi giọng nói run run, Trịnh Hi nhìn màn hình chằm chằm, đột nhiên —

"Cậu ấy vượt qua rồi vượt qua rồi! Thứ hai!!" Màn hình hiện lên, tên Du Hàn nhảy lên vị trí thứ hai.

Kỷ Diệu nhảy dựng lên: "Mẹ nó Du Hàn trâu bò!! Aaa…"

Doanh Doanh cũng đứng lên.

Đếm ngược 100 mét, hạng nhất bắt đầu chạy nước rút, Du Hàn cũng tăng tốc, khoảng cách của hai người ngày càng gần.

Còn 5 mét.

3 mét.

1 mét.

Đột nhiên trên màn hình hiện lên thành tích toàn đội.

“Hạng nhất, đội không muốn bình thường, thời gian 1:40:22.”

“Hạng nhì, đội nhiệt huyết giương buồm, thời gian 1:40:26.”

…

Nhìn thành tích trên màn hình, ba nữ sinh ôm nhau vui vẻ: “Aaa chúng ta hạng nhì aaa!” Mặc dù cuối cùng không phải hạng nhất, nhưng thành tích thế này cũng khiến bọn họ vô cùng thỏa mãn.

Kỷ Diệu lau nước mắt: “Nói thật, cho tới bây giờ tớ vẫn không tin là tớ có thể chạy được 3 cây, tớ cảm thấy chúng ta thật phi thường hu hu hu…”

“Đúng thế, vậy nên cứ thử thôi nói không chừng có thể thành công!” Trịnh Hi cười.

Bối Doanh Doanh im lặng nhìn màn hình, cong môi, trong lòng chỉ nghĩ.

Thật là muốn nhanh được gặp Du Hàn.

–

Mặc dù đội nhiệt huyết chỉ đứng hạng hai, nhưng đã phá vỡ thành tích tốt nhất của nhóm học sinh năm ngoái, và đội Bối Sơ Nhan, ban đầu ba người cuối cùng đều là học sinh năng khiếu thể thao, cũng là đội đứng đầu về giành giải quán quân, nhưng vì Bối Sơ Nhan không kiên trì hoàn thành phần của mình, toàn bộ đã tan thành mây khói.

Sau khi cuộc thi kết thúc, toàn bộ vận động viên đều phải trở lại chỗ điểm danh, trả lại số thứ tự và máy tính giờ, cũng chụp ảnh làm kỷ niệm và trả lời phỏng vấn.

Ba nữ sinh đến chỗ điểm danh, mặt khác bốn nam sinh cũng đã tập

hợp, bọn họ vây quay Du Hàn, cười nói, trên mặt đều đầy hưng phấn.

Bối Doanh Doanh nhìn Du Hàn, mà nam sinh như tâm linh tương thông, ánh mắt cũng xuyên qua dòng người nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, tim cô run lên.

Trong lòng như nở hoa.

Kỷ Diệu và Trịnh Hi kéo cô tiến lên, bảy người tập trung, Tăng Đông nắm vai Lạc Phàm nói: "Hạng hai, cũng được 70 nghìn tệ tiền thưởng! Chúng ta phải lên kế hoạch đi chơi ở đâu đây!"

"Đúng thế! Mẹ nó đêm nay chắc tao phấn khích đến nỗi mất ngủ quá!"

"Mẹ ơi mỗi người 10 nghìn tệ, đi đâu cũng được!"

Mọi người đều cười, Bối Doanh Doanh lại cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Du Hàn từ đầu đến cuối đều rơi trên người cô, không hiểu sao mặt cô đỏ lên.

Có một nhà báo thông báo với bọn họ là muốn phỏng vấn người đại diện nhóm, ban đầu bọn họ đề cử Du Hàn, nhưng cậu từ chối, cuối cùng đành để Vương Thụ Trạch đi.

Phỏng vấn xong, mọi người trở lại phòng nghỉ thay quần áo, trên đường Tăng Đông với Vương Thụ Trạch ríu ra ríu rít, nói đêm nay muốn đi đâu, sau khi thu dọn xong, Kỷ Diệu kéo Bối Doanh Doanh, vừa đi ra ngoài vừa nói chuyện, ai ngờ sắp đến cửa, cổ tay Bối Doanh Doanh bị một cánh tay khác nắm lại.

Du Hàn kéo Bối Doanh Doanh đến bên cạnh, sau đó bình tĩnh nói với năm người còn lại:

“Mấy cậu cứ đi trước đi, tớ có chuyện muốn nói với cậu ấy.”

“Ai da chuyện gì mà phải lén lút…” Mọi người đều cười trêu chọc, xô xô đẩy đẩy nhau lần lượt rời đi.

Trong phòng nghỉ, chỉ còn hai người bọn họ.

Du Hàn không nói gì, đầu tiên là đi đóng cửa lại, cô đứng im tại chỗ, tim đập rộn ràng, không biết cậu muốn nói gì.

Nam sinh quay lại, đứng trước mặt cô, nhìn thấy cô đang không biết làm gì, sau một hồi im lặng, cậu cười nói:

“Doanh Doanh không có chuyện gì muốn nói với tớ sao?”

Cô ngẩn người, ngẩng đầu, ánh mắt trong veo:

“Du Hàn, hôm nay cậu rất lợi hại.”

“Ừm?”

“Cuối cùng cậu còn vượt qua rất nhiều người… Rất tuyệt ~”

Cậu đến gần một bước, cách cô gần một chút, giọng nói trầm thấp: “Nhưng hôm nay tớ vẫn chậm một chút, không thể giành giải nhất.”

Cô lắc đầu lia lịa: “Không! Không phải cậu đã cố hết sức rồi sao? Hạng nhất là học sinh có năng khiếu thể chất, chúng ta không phải dân chuyên, thua cũng là chuyện bình thường, dù sao trong lòng tớ, không ai có thể giỏi hơn cậu được.”

Cô nói, đôi mắt của cô tràn đầy ánh sáng, ánh sáng của ngọn đèn trên đầu chiếu xuống khuôn mặt của cô, chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn hơi ửng hồng của cô.

Yết hầu nam sinh lăn một vòng, ôm eo cô, ôm cô vào trong lòng,

cậu cúi đầu trầm giọng hỏi:

“Nếu trong lòng cậu tớ ưu tú như vậy, Doanh Doanh —

Thích tớ sao?”

Chương 40

edit: Olwen

Bối Doanh Doanh nghe câu này, đầu như nổ pháo.

Một câu "Thích tớ sao" của cậu, giống như kéo cô vào vòng xoáy, khiến đầu cô trống rỗng, không nghĩ được gì.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen như mực của cậu, tim cô loạn nhịp. Giọng nói run run: "Tớ…"

Du Hàn ôm cô, xoay người, đè cô trước tủ đồ, nam sinh đưa tay vuốt cằm cô, như đang trêu mèo: "Hả?"

Thái độ nam sinh mạnh mẽ, giống như đang bắt buộc.

Cô cúi khuôn mặt đang đỏ xuống, bối rối còn chưa kịp nói gì, nam sinh nâng mặt của cô lên, đột nhiên cúi người.

Mắt cô khẽ nheo lại, nhìn cậu không ngừng lại gần.

30 cm…

20 cm…

10 cm…

Ngay thời điểm môi cậu cách môi cô rất gần, bên tai vang lên một tiếng "Rầm" —

Hai người cùng nhìn ra ngoài cửa, một chàng trai mặc áo thể thao đeo túi xách ngây người ở cửa, trợn mắt há mồm nhìn hai người bọn họ.

Xin chào.

Tạm biệt… chờ chút, cậu đi còn kịp không?

Cảnh tượng mập mờ của bọn họ bị nhìn thấy, Du Hàn buông tay ôm cô ra, lùi về sau một bước.

Trong lòng thầm mắng một tiếng.

Bối Doanh Doanh lập tức đỏ mặt, cúi đầu, xấu hổ muốn khóc QAQ.

Sao lại bị nhìn thấy…

Chàng trai nhìn ánh mắt lạnh như băng của Du Hàn, mạo hiểm tính mạng chậm trãi tiến lên phía trước mấy bước, nhanh chóng lấy đi một cốc nước trong tủ, sau đó bỏ chạy không thèm quay đầu, sợ giây tiếp theo sẽ bị giết người diệt khẩu.

Giống như, nhìn thấy cái gì không nên nhìn.

Du Hàn: "… …"

Du Hàn cúi đầu nhìn cô, cảm thấy giờ làm cái gì cũng không thích hợp, ngược lại còn có thể khiến cô sợ, cậu sờ đầu cô, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi ra ngoài đi."

Cô xấu hổ không dám nhìn cậu: "Ừm…"

Hai người đi ra ngoài, tụ họp cùng năm người còn lại, mọi người nhìn hai người bọn họ giả vờ bình tĩnh, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh không thích hợp cho trẻ em.

Hai người này nói chuyện nhanh thật.

Mọi người cũng không nói toạc ra, cười nói đi đến cửa ra, Kỷ Diệu nắm tay Bối Doanh Doanh, cười: "Nhìn mặt cậu đỏ thể này, mau thành thật khai báo có phải làm chuyện xấu gì không?"

"Cậu đừng nói linh tinh…"

"Tớ nói linh tinh hay không không phải cậu biết rõ nhất sao?"

Bối Doanh Doanh nhớ lại cảnh tượng vừa bị làm gián đoạn.

Nếu như, nếu như không có người tiến vào, có phải Du Hàn — hôn cô rồi không?

Nghĩ như vậy.

Cô cảm giác đầu như nổ tung ra.

Hai gò má đỏ thành quả cà chua…

Hôn… Cô chưa từng tưởng tượng ra cảm giác này, mà vừa rồi có phải cô còn không có ý định đẩy cậu ra?!

Hu hu hu cô muốn tìm một cái hố chui xuống.

–

Khúc nhạc dạo đầu ngoài ý muốn qua đi, buổi trưa bọn họ ai về nhà nấy, dự định nghỉ ngơi một chút tối nay sẽ đi ăn mừng.

Bối Doanh Doanh và Du Hàn về đến nhà, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc của Bối Sơ Nhan ở phòng khách.

Vừa đi vào đã thấy Bối Sơ Nhan ngồi trên ghế sô pha, đưa cằm bị

thương ra cho Viên Man Hà xử lý.

"Ôi, Doanh Doanh về rồi à!" Bối Hồng cười, lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh con gái nhỏ của mình, đưa cô ngồi lên ghế sô pha: "Hôm nay biểu hiện của con làm cho bố với mẹ con vô cùng kinh ngạc, không ngờ bên trong cơ thể nhỏ bé này lại còn cất giấu năng lượng lớn như thế."

Viên Man Hà ngừng việc trên tay, véo nhẹ mặt Bối Doanh Doanh: "Đúng thế, Doanh Doanh thật tuyệt."

Bối Sơ Nhan ngồi nhìn bố mẹ tán dương Bối Doanh Doanh, trong lòng tức giận đến mắt đỏ lên, cô nghĩ hôm nay mình chạy còn không cả hoàn thành, còn bị Bối Doanh Doanh vượt qua, thấy vô cùng xấu hổ và tức giận.

Bối Doanh Doanh nhìn cằm bị rách lớn và vết thương trên người Bối Sơ Nhan, nhăn mày, quan tâm hỏi thăm: "Chị bị sao thế ạ?"

"Không cẩn thận bị ngã, hôm nay mẹ còn nói với bố con là chắc hẳn Nhan Nhan chạy nhanh hơn, không ngờ lại là Doanh Doanh." Viên Man Hà nói đùa.

Bối Sơ Nhan xấu hổ cười, đối mặt với khuôn mặt kìm nén sự khó chịu của Bối Sơ Nhan: "Không sao là được rồi ạ, dù sao chị cũng rất tuyệt, chạy cũng gần hoàn thành rồi, nhưng chắc mệt quá nên không thể kiên trì được mà thôi."

Hôm nay trước khi thi đấu Bối Sơ Nhan còn chế giễu cô sẽ không hoàn thành phần đường của mình, nhưng sao lại có thể nghĩ tới bị vả mặt nhanh như thế, cuối cùng người không thể tiếp tục kiên trì lại là mình.

Bối Sơ Nhan một lần nữa cảm thấy bị làm nhục.

Bối Sơ Nhan khóc thút thít, giả vờ yếu đuối nói với mẹ: "Mẹ, con đã

cố hết sức rồi…”

“Được rồi mẹ biết.”

Bối Hồng vỗ vai Bối Doanh Doanh, mỉm cười: “Con gái tối nay muốn ăn gì? Cả nhà chúng ta ra ngoài ăn?”

“ Chắc không được ạ… Con muốn đi với mấy bạn ạ.”

Viên Man Hà nở nụ cười trên môi: “Doanh Doanh bây giờ vui vẻ hơn nhiều, có nhiều bạn bè cũng rất tốt, không sao có gì mai nhà mình ăn cũng được.”

Bối Sơ Nhan xử lý vết thương xong, được người giúp việc đưa lên tầng, Bối Doanh Doanh nhìn sang, thấy vết thương trên đầu gối cô mà giật mình, đúng là đáng thương.

Sau đó mẹ cũng bôi lên chân của cô thuốc Vân Nam, sợ hôm nay vận động quá sức ngày mai chân sẽ bị đau. Sau đó mẹ bảo cô nghỉ ngơi sớm, nên ngủ một giấc.

Cô lên tầng, tắm xong, sau đó cô giặt quần áo rồi cầm ra ban công phơi, sau khi phơi xong quay người thì thấy Bối Sơ Nhan đang dựa ở cửa ban công, dữ tợn nhìn cô.

Sắc mặt Bối Doanh Doanh không một gợn sóng: “Có chuyện gì sao?”

“Bối Doanh Doanh, bây giờ mày đắc ý rồi chứ?” Bối Sơ Nhan cắn môi, mắt mang theo lửa giận.

Cô đi lên trước, lạnh lùng nhìn chị gái, cười: “Em không thèm đắc ý, vì em căn bản chưa bao giờ coi chị là đối thủ, nhưng vẫn rất vui, dù sao cũng hạng hai mà.”

Bối Sơ Nhan tức giận: “Mày… Hạng hai thì sao, cùng lắm chỉ là cuộc thi linh tinh thôi, tao không them quan tâm đến mấy nghìn tiền

thưởng kia, không ngờ mày lại liều mạng như thế.”

“Chị đúng là không quan tâm đến số tiền kia, chỉ là chị không thắng thôi không phải sao? Nếu hôm nay kết quả khác thì sao, chị cũng nói như thế sao?” Bối Doanh Doanh trực tiếp chọc thủng tâm tư của cô, nhíu mày nhìn cằm của cô: “Chị vẫn nên dưỡng thương cho tốt, cằm nếu để lại sẹo… chắc sẽ hủy dung.”

Cô quay người đang muốn đi, thì bị Bối Sơ Nhan nắm cổ tay: “Bối Doanh Doanh, bây giờ sao mày thành ra như này rồi?” Lúc trước, đánh mắng không lại cô, bây giờ đột nhiên dám tranh giành với cô?

Đáy mắt Bối Doanh Doanh lạnh dần, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Bối Sơ Nhan, chậm rãi đáp từng chữ:

“Chẳng lẽ chị không biết em thành ra như này là vì sao?”

Tim Bối Sơ Nhan hẫng một nhịp: “Tao… Sao tao biết…”

“Chị hi vọng em cứ giống như trước kia im lặng không nói gì mặc cho chị bắt nạt đúng không? Để cho em phối hợp với chị, để trước mặt bố mẹ chi đóng vai một đứa con gái dịu dàng hiểu chuyện đúng không?”

Bối Sơ Nhan sững sờ một chúy, ánh mắt dao động, hai vai phập phồng theo hô hấp: “Tao căn bản không hiểu mày đang nói gì.”

Bối Sơ Nhan rút tay, quay lưng để lại cho người phía sau một câu —

“Bối Sơ Nhan, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

Chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

–

Buổi chiều, Bối Doanh Doanh ngủ trọn vẹn trong phòng, mãi đến khi

điện thoại ở đầu giường đổ chuông lần thứ ba, cô mới tỉnh lại.

Cô lập tức ngồi dậy, cầm điện thoại lên, phát hiện đã 17 giờ, cô nhận điện thoại, giọng nói sốt ruột của Kỷ Diệu truyền đến: "Doanh Doanh sao giờ cậu mới nghe, bọn tớ chuẩn bị đi ăn hết rồi, cậu ở đâu?"

"Tớ vừa mới dậy, đồng hồ kêu nhưng tớ tắt đi qwq…"

Đầu kia cười: "Xem đi, không sao đâu cậu mau chuẩn bị đi, chuẩn bị đi ăn, tối nay bọn tớ định ăn ở nhà hàng lẩu Thục Hương, cậu mau đến đi, à cậu cũng bảo với Du Hàn nhá, vừa rồi bọn tớ cũng không liên lạc được với cậu ấy."

"Ừ." Bối Doanh Doanh cúp điện thoại, vén chăn lên đi xuống giường, vừa đến bàn trang điểm vừa gọi video call cho Du Hàn.

Trong đầu cô nghĩ lại cảnh sáng nay trong phòng nghỉ, lập tức nhéo mặt mình: "Không được phép nghĩ lại…"

Cô loại bỏ những suy nghĩ xấu hổ, gọi lại cho Du Hàn, cậu biết là cô mới dậy bảo cô chuẩn bị từ từ.

Cô còn bảo cậu đi trước không cần chờ cô, cậu nói là cậu đã tụ hợp cùng với bọn Vương Thụ Trạch.

"Ừ được, vậy tớ đi chuẩn bị…"

Cô cúp điện thoại, trong lòng không biết nên thoải mái hay mất mác. Cậu đi trước không chờ cô, cũng là vì cậu thấy xấu hổ vì chuyện sáng nay?

Hơn nữa, nếu như hai người vẫn đi cùng nhau, chắc hẳn hai người đều có chút xấu hổ… Vậy nên giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra đi.

Cô thở dài, khóa màn hình điện thoại bắt đầu rửa mặt trang điểm.

Vì vội, cô lấy trong tủ một chiếc váy kẻ ô mày xanh nhạt, sau đó mặc một chiếc áo len trắng không tay, tóc buộc phía sau đầu, bôi son môi rồi đi ra cửa.

Nhưng lúc đến phòng ăn, đám thẳng nam Tăng Đông vừa thấy cô đã khen không e dè: "Doanh Doanh, hôm nay cậu xinh thật đấy, có phải nay cậu trang điểm không?"

Cô xấu hổ: "Không có…"

Kỷ Diệu cười: "Doanh Doanh của chúng ta là trời sinh đã thế có được không? Không cần trang điểm cũng có thể đẹp như tiên."

"Trâu bò trâu bò." Tăng Đông xin lỗi Du Hàn ngồi bên cạnh: "Chúc mừng anh Hàn chúc mừng anh Hàn."

"???"

Bối Doanh Doanh ngờ ngác đối mặt với Du Hàn, sau đó nghe thấy Vương Thụ Trạch nói và chỉ chỉ tay vào ghế trống bên cạnh Du Hàn: "Doanh Doanh cậu ngồi kia, chỗ này đặc biệt dành cho cậu."

Bọn họ đặt một bàn tròn, chỗ ngồi bên cạnh Kỷ Diệu đã để túi cách của cô ấy với Trịnh Hi, quả thực chỉ còn chỗ bên cạnh Du Hàn còn trống, nên cô đành phải ngồi xuống.

Du Hàn nghiêng người nói với cô: "Đồ ăn của cậu vẫn còn nóng, có muốn uống gì không?"

"Nước dừa đi…"

Cậu rót giúp cô xong, cô đỏ mặt nhẹ nói "cảm ơn".

Mọi người nói đến chuyện tiếp theo nên đi đâu chơi, ban đầu bọn họ

muốn cầm giải thưởng cuộc thi đi du sơn ngoạn thủy, bây giờ bọn họ đã làm được, tất nhiên phải lên kế hoạch.

"Thực ra tớ nghĩ đi du lịch cứ từ từ, không phải vội, không phải chúng ta còn vé đi tắm suối nước nóng sao? Trước tiên chúng ta có thể ngâm suối nước nóng cho thoải mái đã." Lạc Phàm nói.

"Đúng đúng đúng, bao giờ?"

Cuối cùng sau khi mọi người thương lượng xong, chọn mồng ba tết, vì còn mấy ngày nữa là giao thừa, có nhiều người phải về quên, nên đợi mọi người quay lại rồi đi.

Bọn họ trò chuyện về năm mới và lễ hội, Bối Doanh Doanh lặng lẽ uống nước dừa, ăn thịt bò, thấy Du Hàn dùng âm lượng chỉ có hai bọn họ mới nghe thấy hỏi cô:

"Mấy ngày nữa cậu về quê à?"

Cô gật đầu: "Chắc là sẽ về nhà bà nội một chuyến, ở vài ngày, cậu muốn về thành phố D sao?"

"Tớ theo sắp xếp của mẹ." Cậu múc một thìa tôm bỏ vào bát cô: "Uống nước dừa nữa sẽ no."

Cô liếm môi, gắp tôm, cắn một miếng, thỏa mãn đến híp mắt, hai chân dưới bàn cũng đung đưa, cậu thấy vậy cười nhạt, cơ thể hướng về cô nhiều hơn, tháp giọng hỏi: "Doanh Doanh còn muốn ăn gì không?"

Cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của cậu, tim đập nhanh, nói: "Ừm… thịt dê…"

Cậu bắt đầu thả thịt dê vào giúp cô, chỉ cần cô muốn gì, cậu đều giúp cô nấu, thời gian cậu động đũa rất ít, phần lớn giúp cô chuẩn bị.

Đám người trò chuyện sôi nổi bên cạnh, mãi mới chú ý đến hai người này: "Sợ là chúng ta không còn gì để ăn mất, hai người này lặng lẽ phát cẩu lương còn ăn nhiệt tình như thế, tí nữa chắc chúng ta chỉ còn nước lẩu để húp."

Vương Thụ Trạch vỗ vỗ khuôn mặt đau buồn của Tăng Đông: "Ai bảo thế, cậu còn có thể ăn cẩu lương?"

"… Tao đấm giờ."

Trịnh Hi để đũa xuống, nâng chén: "Nào nào nào, chúng ta chạm cốc một cái, hôm nay mọi người đều đã vất vả, nếu chúng ta chuẩn bị tốt hơn, hạng một sẽ là của chúng ta đúng không?"

"Nào nào nào cạn ly…"

Vương Thụ Trạch uống một ngụm nước dừa, đặt cốc xuống, giơ ngón tay cái cho Doanh Doanh: "Thật ra hôm nay Doanh Doanh chính là đại công thần, nói thật tròn ba bạn nữ, tớ lo nhất là Doanh Doanh, nhưng hôm nay cậu không những kiên trì chạy hết, lại còn vượt qua mấy người, so với tưởng tượng của tớ thì nghị lực hơn nhiều."

"Cái này gọi là thâm tàng bất lộ."

Cô bị khen xấu hổ cười một cái: "Không đâu, được hạng hai là công lao của mọi người…"

Đây là thành quả của quá trình chăm chỉ luyện tập của mọi người, tất cả mọi người đều vì nhau mà chiến đấu.

Tăng Đông đứng lên: "Nào, chúng ta cạn lần nữa!"

–

Mùa đông ăn lẩu xong, cả người đều ấm lên, từ quán lẩu Thục Hương đi ra, mọi người đều không muốn về sớm, dứt khoát đi dạo phố.

Chỗ này gần bờ sông "Bình Giang" sông mẹ của thành phố T, bọn họ đi dọc theo đường lớn Giang Tân, chậm rãi bước đi. Buổi tối mùa đông, ven sông không có nhiều người như thường lệ, gió rét thổi qua bên tai, nếu không mặc quần áo giữ ấm, nhất định phải ôm chặt cơ tể lạnh run.

Giữa đường lớn Giang Tân có một quảng trường, có một cột đèn cao ngất ngưởng, ánh sáng có thể chiếu sáng toàn bộ quảng trường và các con đường xung quanh, bọn họ đi trên đường, ánh đèn màu cam ở hai bên đường đều bật, kéo dài đến cuối tầm nhìn.

Mọi người đều đi thành nhóm hai ba người, Kỷ Diệu với Trịnh Hi, Vương Thụ Trạch, Tăng Đông với Lạc Phàm, Bối Doanh Doanh và Du Hàn bị bỏ lại phía sau.

Du Hàn hỏi: "Có lạnh không?"

Cô lắc đầu, rụt cổ: "Bình thường…"

Cậu dừng lại, đứng trước mặt cô, đem khăn quàng cổ của cô tháo ra, sau đó quấn khăn quàng cổ của mình lên cổ cô: "Của tớ dày hơn."

Khăn quàng cổ của nam sinh vẫn còn mang theo hơi ấm, quàng lên chiếc cổ nhỏ của cô vài vòng, lập tức trở nên ấm áp hơn, cô cong mày "Cảm ơn ~"

Cậu quay người tiếp tục đi lên phía trước, đầu ngón tay cô nắm khăn quàng cổ, hơi đem khuôn mặt nhỏ vùi vào, mũi vô tình ngửi thấy thoang thoảng mùi cây cỏ, là mùi trên người Du Hàn hôm nay.

Rất dễ chịu.

Kỷ Diệu ở phía trước quay lại tìm Bối Doanh Doanh, trong tay cầm một quả cầu phát sáng, kích động như một đứa trẻ: "Doanh Doanh thế nào, đẹp không?"

Đây là kiểu khinh khí cầu rất được yêu thích hiện nay, Bối Doanh Doanh gật đầu: "Thật đẹp."

"Cậu có thích không? Phía trước có một chú đang bán, chúng ta mỗi người một cái!"

Cô bị kéo đến, chú bán hàng tay cầm mấy quả khinh khí cầu, cười hỏi: "Cô gái nhỏ có muốn mua không? Bán cháu 8 tệ một cái, bạn cháu cũng mua, rất đẹp."

Cô nhìn khinh khí cầu trong tay người bán hàng, mắt sáng lên: "Vâng…"

Du Hàn với Trịnh Hi lúc này cũng đi đến, giọng nói trêu ghẹo của Trịnh Hi cắt đứt lời nói của cô: "Kỷ Diệu cậu cũng trẻ trâu quá đấy, mình mua thì thôi đi còn kéo theo Doanh Doanh mua loại đồ chơi trẻ con này."

Bối Doanh Doanh liếc mắt bắt gặp đôi mắt cười của Du Hàn, như thể cậu ấy cũng đang nói: [Không ngờ cậu lại ngây thơ như thế.]

"…" qwq.

Bối Doanh Doanh rút lại nửa câu sau trong lòng, miễn cưỡng xua tay: "Cảm ơn không cần ạ…"

Ai ngờ cô vừa định đi, một bàn tay từ bên cạnh đưa ra 10 tệ: "Xin chào, cho cháu một cái." Giọng nói Du Hàn vang lên.

Bối Doanh Doanh:???

Chỉ thấy chú bán hàng vui vẻ đem khinh khí cầu với tiền xu đưa cho Du Hàn, sau đó cậu trực tiếp đưa khinh khí cầu đến bên tay cô, lời nói đầy cưng chiều: "Còn không cầm lấy? Đồ ngốc."

Du Hàn đã sớm biết cô thích, tự nhiên sẽ mua cho cô.

Kỷ Diệu thấy hành động này bật khóc: Cái này mẹ nó là tình yêu ngọt ngào.

Bối Doanh Doanh ngốc nghếch nhận lấy, chú bán hàng nói là bọn họ đã mua hai cái, tặng cho bọn họ một chiếc bờm tai mèo. Du Hàn nghịch chiếc bờm, đột nhiên quay đầu hỏi: "Đeo không?"

"…?"

Cậu đi vòng qua trước mặt cô, cúi đầu nhìn, giúp cô đeo lên đầu, sau đó nhấn nút bên cạnh một cái, tai mèo liền phát sáng.

Cậu không nhịn được cong môi cười, mặt Bối Doanh Doanh đỏ để mang tai, muốn bỏ xuống lại bị cậu giữ chặt tay: "Thật đáng yêu, đừng bỏ xuống."

Mặt cô đỏ hồng, cứ như thế bị cậu nắm tay dẫn đi, những người kia thấy cảnh này đều giả mù.

Có mấy học sinh đi ngang qua, thấy cảnh này — một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu trên đầu đeo một cái tai mèo, một tay cầm khinh khí cầu, một tay được nam sinh cao gầy đẹp trai nắm, chênh lệch chiều cao đáng yêu của hai người khiến mọi người ghen tị: "Mẹ nó, hai người này thật xứng đôi, tao cũng muốn yêu đương…"

Trên đường đi, Bối Doanh Doanh phát hiện hai người họ khiến nhiều người quay lại nhìn, cô xấu hổ muốn rút tay về, nhưng nam sinh lại nắm chặt tay cô, giống như sợ cô sẽ chuồn mất.

Một nhóm người đi về phía con đê bên sông, nhưng đám nam sinh

Vương Thụ Trạch bảo họ không đi nữa, ngồi xuống ghế đá, lấy điện thoại ra chơi liên minh huyền thoại, Kỷ Diệu với Trịnh Hi đi đến cầu gỗ bên cạnh, Du Hàn thì đưa Bối Doanh Doanh tiếp tục đi đến cuối con đê.

Ở đây gió tương đối lớn, dường như không có người, đi đến cuối, Bối Doanh Doanh có thể trông thấy những ánh đèn neon nhấp nháy trên các tòa nhà cao tầng bên kia sông.

Hai người ngồi cạnh nhau trên tảng đá, gió thổi, sóng đánh vào tảng đá dưới chân cách khoảng 2 mét, nhìn xung quanh, tối như mực chỉ có ánh sáng lấp lánh trên mặt sống, xa xa thỉnh thoảng có thuyền chạy qua, mang theo tiếng ầm nhẹ, bên cạnh không có người thứ ba, chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi và sóng đập.

Du Hàn quay đầu nhìn cô, gió cuốn mái tóc dài của cô tung bay, cậu vén tóc ra sau tai cho cô, nhéo nhẹ một cái vào vành tai mỏng của cô.

"Doanh Doanh tai cậu thật đẹp."

Cô sững sờ, quay lại nhìn cậu, cảm nhận được đầu ngón tai của cậu đang chạm vài tai cô, cô vô thức muốn che máy trợ thính của mình, nhưng tay bị cậu nắm lại: "Che cái gì, đồ ngốc."

Cô nhìn xuống đất: "Tai của tớ có thể không bao giờ chữa khỏi…"

Cơ thể cậu sát lại gần cô, đặt lên tai cô một nụ hôn: "Không sao, có lẽ với người khác đây sẽ là khuyết điểm, nhưng trong mắt tớ, thì vô cùng xinh đẹp."

Lòng cô bị lời nói của cậu tác động, giọng nói nhẹ nhàng, tay níu lấy váy: "Du Hàn… Thật ra tớ không tốt chút nào." Đến giờ cô vẫn không hiểu tại sao Du Hàn lại thích một cô gái như cô, cô không đủ ưu tú, cũng không đủ tỏa sáng, thậm chí còn khuyết tật, nhưng trong mắt của cậu, cô hình như không phải như vậy.

Cậu thở dài, giọng nói êm ái theo chiều gió: "Ai nói? Tớ cảm thấy rất tốt, tớ không muốn nghe cậu nói bản thân cậu không tốt lần nào nữa. Cậu xem cậu thử thách bản thân mình bằng việc tham gia thi tranh biện với chạy đường dài, cậu có sự kiên trì và thông mình, chăm chỉ, không chỉ riêng tớ mà mọi người đều rất khen ngợi và thích cậu.

Giống như tớ cũng thấy bản thân không đủ tốt, nhưng là cậu nói tớ không được đẩy cậu ra, vậy nên, cậu cũng không được trốn khỏi tớ, rõ chưa?"

Cô dừng mấy giây, ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt nam sinh, cười lộ lúm đồng tiền: "Ừm, Du Hàn… Cảm ơn cậu."

Cậu cười nói:

"Câu tớ muốn nghe không phải cái này."

"… Hả?"

"Vấn đề sáng nay cậu vẫn chưa trả lời tớ."

Cái câu — "Doanh Doanh thích tớ sao".

Cô chết lặng giây lát, nhớ lại, mặt đỏ thành quả hồng, lại nghe cậu hỏi lần nữa: "Doanh Doanh cũng thích tớ, đúng không?"

Đầu ngón tay trắng trẳng níu mép váy, bối rối nhìn xuống dưới, môi đỏ khẽ mím, chờ đến khi cậu lặp lại câu hỏi lần thứ ba, rốt cục cô cũng lấy hết can đảm — —

Khẽ gật đầu.

Cho dù có đoán trước được câu trả lời của cô, nhưng vào thời khắc cô gật đầu, tim cậu vẫn rung động.

Thời gian giống như ngừng lại.

Mãi đến khi bên tai Bối Doanh Doanh vang lên giọng nói trầm thấp của Du Hàn: "Nhắm mắt."

Cô sửng sốt một chút, nhắm mắt, cảm giác được gáy bị cậu ôm lấy, sau đó cô cảm nhận được một cái chạm mát lạnh trên môi —

Cậu đã hôn.

Chương 41

Đôi môi của Du Hàn mang theo sự lạnh giá của đêm mùa đông, nhưng khoảnh khắc môi anh chạm vào môi cô, cảm giác lạnh lẽo biến thành lửa nóng.

Nụ hôn đầu tiên của thiếu niên xen lẫn một chút ngây ngô cùng sự căng thăng, hòa tan vào trong tình yêu tràn ngập niềm vui. Nhưng anh rất nhanh không cần thầy dạy cũng tự hiểu, cùng với sự tò mò và cẩn thận thăm dò, dịu dàng miết lấy bờ môi của cô.

Đúng như anh tưởng tượng, đôi môi của cô mềm mại và ngọt ngào đến mức thấm đến tận đáy lòng của anh, có chút hương vị bạc hà len lỏi giữa môi và răng, khóe môi anh khẽ cong lên, nụ hôn càng thêm sâu.

Mà đối với Bối Doanh Doanh, trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất --

Hóa ra đây là hôn.

Từ sáng hôm nay, cô không ngừng tưởng tượng nếu như lúc đó anh hôn lên môi cô thì sẽ có cảm giác gì, lúc đó không nghĩ lần thứ hai sẽ nhanh như vậy.

Đầu óc cô hỗn loạn, cô chỉ cảm thấy choáng váng, hoa mắt, nhịp tim đập nhanh đến độ như muốn bóp nghẹn cổ họng, cô thậm chí không thể suy nghĩ bình thường.

Cô không biết mình ai, mình đang ở đâu, tất cả cô đều không rõ

ràng, cô chỉ biết người đang hôn cô là Du Hàn.

Bỗng nhiệt độ trên khuôn mặt cô tăng vọt, tay của cô chống hờ trước ngực anh, người vô thức ngã về phía sau, nhưng may là anh đã giữ lấy đầu của cô, ngay sau đó anh ôm lấy eo cô, kéo cả người cô vào tròng lòng anh.

Cô gái nhỏ nhắn thu mình trong vòng tay của chàng trai cao lớn, đón lấy nụ hôn của anh.

Sau khi hôn, nụ hôn của anh chuyển dần từ dịu dàng trở nên nóng bỏng và mạnh mẽ, đôi môi của cô bị anh mút lấy, cô bị anh mút có chút đau, khẽ rên rỉ một tiếng nhưng không có sức lực đẩy anh ra.

Cuối cùng anh cũng dừng lại, anh mở mắt ra. Trong tầm mắt của anh, khuôn mặt vốn trắng nõn của cô gái nhỏ lúc này đã đỏ bừng, hàng lông mi run rẩy như yêu tinh đang nhảy nhót trên đôi mắt đang rũ xuống của cô, khiến lòng anh lần nữa muốn bùng nổ.

Anh khẽ mỉm cười, nhìn về phía sau, nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, không có người nhìn thấy.” Bởi vì phía trước đập không có ánh sáng, khúc này tầm mắt tối nhất, giờ phút này càng không có người đến đây.

Lời anh của anh ám chỉ chuyện xấu hổ buổi sáng bị người khác cắt ngang, mà lúc này sẽ không có bất kỳ yếu tố bên ngoài nào có thể quấy rầy bọn họ.

Đầu cô càng cúi thấp hơn, dáng vẻ thẹn thùng này của cô khiến lòng anh ngứa ngáy, anh nắm tay cô, giọng nói khàn hơn mấy phần: "Cậu càng xấu hổ như thế này, tôi sẽ càng không nhịn được muốn hôn cậu."

"..." Sao người này lại như thế này chứ [QAQ].

Anh dùng ngón tay vuốt ve cằm cô, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Vừa

rồi tôi làm như vậy, có khiến Doanh Doanh cảm thấy không thoải mái không?"

"Hả?" Cô ngẩn người.

"Vừa rồi tôi còn chưa hỏi, có thể hôn cậu hay không đã hôn cậu rồi." Anh gạt những sợi tóc dính trên má cô, cười yếu ớt: "Tôi sợ nếu tôi hỏi, Doanh Doanh sẽ xấu hổ né tránh tôi."

Cô biết vừa rồi khi hai người hôn nhau, ngoại trừ từ đầu đến cuối cô có hơi không thở nổi, kể cả khi trước đó cô chưa từng nghĩ đến sẽ đẩy anh ra, từ tận sâu trong đáy lòng cô, chỉ có cảm giác ngọt ngào.

Cô khẽ nói: "Sẽ không..."

Cô nói xong thì nghe thấy một tiếng cười trầm đục trên đỉnh đầu mình, cô càng cảm thấy ngại ngùng hơn, lại vùi đầu vào ngực anh.

Du Hàn vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, chậm rãi nói, "Đây là nụ hôn trễ chín tiếng đồng hồ, nhưng không sao --

Tôi vẫn hôn được cậu. "

"Doanh Doanh, đã rất lâu rồi tôi mới cảm thấy vui vẻ như ngày hôm nay."

Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn là một đứa trẻ u ám quái gở, rất ít khi anh có được sự vui vẻ thuần khiết.

Nhưng từ khi cô gái nhỏ xuất hiện trong cuộc đời của anh, định mệnh đã lên tiếng rằng thời khắc đen tối nhất đã kết thúc, cô là thấu kính màu duy nhất trong thế giới đen trắng này.

Cô gái cong mày cười, nắm chặt cổ áo của anh: "Mình cũng thế..."

Hai người yên tĩnh hưởng thụ khoảnh khắc tươi đẹp này, đến khi

điện thoại của Du Hàn đổ chuông, là Tăng Đống gọi điện đến --

"Không phải nói chứ hai người rốt cuộc đang làm cái gì thế! Bọn em đã đánh xong một ván rồi mà hai người còn chưa kết thúc??? Du Hàn anh cũng phải có chừng mực thôi, đừng dọa Doanh Doanh sợ, có được hay không hả?"

Bối Doanh Doanh:...

Du Hàn hiếm khi không tức giận trước Tăng Đống to mồm thích gào thét này. Anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực, im lặng cười một tiếng: "Biết rồi, tao ổn định một chút, lập tức quay lại ngay."

"Mẹ nó, anh có phải cầm thú không thế..."

Tít --

Điện thoại bị Du Hàn cúp máy.

Bối Doanh Doanh xấu hổ trừng mắt nhìn anh một cái, "Cậu, cậu nói như vậy bọn họ hiểu lầm thì làm sao bây giờ..."

"Chẳng lẽ cậu ta nói không phải sự thật sao? Tôi thật sự rất có chừng mực, sợ dọa đến cậu." Anh xoa xoa gương mặt của cô, hạ giọng, "Nếu không tôi còn muốn hôn cậu."

"..." Cô nói không lại anh, chỉ có thể đỏ mặt.

Du Hàn nhìn đồng hồ thấy cũng không còn sớm nữa, anh đứng dậy, sau đó kéo cô lên, lại cởi áo khoác phủ lên người cô.

"Ngồi ở đây bị gió thổi lâu như vậy, nếu cậu cảm lạnh, tôi sẽ tự trách và đau lòng lắm đấy."

Cô nhẹ nhàng mỉm cười: "Vậy cậu không lạnh sao?"

Anh lần nữa kéo cô vào trong ngực, hôn một cái lên gương mặt của cô, "Bây giờ tôi -- cực kỳ nóng."

A...

Anh nắm tay cô trở về chỗ tập trung, lúc nhìn thấy mấy người bọn họ, Trịnh Hy và Kỷ Diệu cũng đã quay lại, năm người bọn họ trong lúc chờ lại chơi thêm một ván, bởi vì trời tối ánh đèn mờ họn họ lại chơi game rất hăng nên không phát hiện bầu không khí giữa Du Hàn và Bối Doanh Doanh có chút thay đổi.

Sau khi đánh thắng, Tăng Đống cười cười: "Vẫn còn tạm được, mặc dù ăn thức ăn cho chó no rồi, nhưng cẩu độc thân lại thắng được hai ngôi sao, cũng vui vẻ."

Du hàn cười, "Tao coi như mày đang tự an ủi bản thân."

Tăng Đống gào khóc, "Hu hu hu anh Hàn, anh quá đáng lắm hu hu hu..."

Mọi người đi dọc con đường cũ trở về, Kỷ Diệu nắm tay Bối Doanh Doanh kéo cô lại bên cạnh mình, cười giống như một bà cô già, "Vừa rồi ban đầu mình còn định đi tìm các cậu, may là Trịnh Hy kéo mình lại, không thì mình lại đi quấy rầy thế giới riêng của hai người mất."

Cô nhìn qua Trịnh Hy cũng đang cười, càng thêm xấu hổ...

Trịnh Hy: "Kỷ Diệu ngốc nghếch này, thích làm bóng đèn nhỏ ghê."

"Quá đáng, cậu mới là bóng đèn..."

Buổi tối về nhà, Viên Man Hà và Bối Hồng đã lên lầu nghỉ ngơi, trong phòng khách cũng không có người. Hai người đi vào, Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn anh, cô liếm môi đang định nói chuyện, anh lại mở miệng trước.

"Cậu lên lầu nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi, cơ thể phải được nghỉ ngơi thật tốt mới hồi phục được sức khỏe, đúng không?" Anh đứng trước mặt cô, vỗ đầu cô mấy cái.

"Biết rồi."

Cô ngẩng đầu đối diện với đôi mắt của anh, phát hiện anh đang nhìn chằm chằm cô. Ánh mắt anh nóng rực, cô nhớ lại nụ hôn lúc nãy, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, đột nhiên anh cúi người xuống, khoảng cách càng lúc càng gần cô.

Chẳng lẽ anh...

Lại muốn hôn cô...

Cô bị dọa lập tức cúi đầu, nhắm mắt lại, sau đó chờ mấy giây sau trên môi không có cảm giác gì.

Bên tai lại vang lên tiếng cười khẽ của Du Hàn.

Cô mở mắt ra, thấy khuôn mặt cô anh cách cô rất gần, nhưng lại không hề có ý định muốn hôn.

"Doanh Doanh đáng yêu quá đi mất."

"..." Tiêu rồi tiêu rồi, lần này mặt mũi coi như hoàn toàn không còn rồi Σ (° △ ° |||)｝

Điều quan trọng là không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy có chút thất vọng, chuyện gì xảy ra thế này?

Gò má cô nóng bừng, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất...

Du Hàn sờ đầu cô, "Được rồi, đi lên đi."

"Ừm..."

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh thêm lần nữa.

Sau đó như một làn khói chạy mất dạng...

Anh nhìn bóng lưng của cô, trong lòng hiện lên một suy nghĩ --

Vừa rồi không hôn cô, thật đáng tiếc.

Kể từ đó, bầu không khí mập mờ ngọt ngào giữa hai người được bọn họ giấy kín trong lòng, giống như hồi còn nhỏ lén giấu bố mẹ ăn kẹo, ngọt ngào chỉ có mình bọn họ biết được.

Bình thường khi ở nhà, bọn họ về cơ bản sẽ không xuất hiện cùng một lúc, cũng không dám đứng quá gần nhau, sợ Viên Man Hà phát hiện ra điều khác thường gì của bọn họ.

Nhưng hai người đều luôn muốn có thể gần đối phương thêm một chút.

Buổi sáng Bối Doanh Doanh ở trong phòng học bài xong, cô đi ra ngoài ban công phòng ngủ thư giãn. Từ trên lầu nhìn xuống, cô nhìn thấy Du Hàn đang tưới cây và tỉa cắt những cây hoa hồng ở dưới sân.

Anh đang nghiêng người đối diện với cô, hôm nay anh mặc một chiếc áo len cổ tròn màu đen đơn giản và sạch sẽ. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của anh, đường nét trên khuôn mặt uyển chuyển, nhìn đâu cũng thấy toát lên khí chất ung dung thoải mái.

Cô bất giác nhìn anh đến ngẩn người.

Cho đến khi anh thoáng nhìn lên, mới để ý thấy có bóng người đang đứng trên ban công.

Cô bắt gặp ánh mắt của anh, lúc còn đang giật mình thì thấy khóe môi anh cong lên một độ cong rất nhỏ giống như đang muốn nói với cô [Cậu là nhìn lén tôi].

Hai tai của cô đỏ bừng, cô quay mặt đi chỗ khác, nhanh chóng rời khỏi ban công.

Lúc đi trên hàng lang tầng hai, cô nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của anh, khẽ lẩm bẩm, "Hôm nay cậu ấy thật đẹp trai..."

Cô che mặt xấu hổ.

Cô không muốn về phòng học bài tiếp, nên đi xuống dưới lầu, lúc này Viên Man Hà đang ngồi trong phòng khách nghiên cứu cây ngải cứu, cô ngồi xuống bên cạnh mẹ, "Mẹ, dạo này mẹ rất thích ngải cứu nhỉ."

Viên Man Hà cười, lấy mắt kính xuống, "Đúng vậy, không phải bệnh đau dạ dày của mẹ chữa mãi không khỏi sao, đúng lúc mẹ đang nghiên cứu một chút Trung y, nghe nói cái này có thể giúp điều trị bệnh, tốt cho sức khỏe."

"Con có muốn thử một chút không?" Bà đóng sách Trung y lại.

Bối Doanh Doanh vội vàng lắc đầu, "Thôi ạ _ (: ɜ" ∠) _ " cô không muốn làm chuột bạch đâu.

Viên Man Hà nhớ đến một chuyện, "Ai da, hôm nay mẹ còn chưa tưới bồn hoa của mẹ, mẹ vừa mới trồng mấy cây ngải cứu..." Gần đây Viên Man Hà đặc biệt yêu thích trồng hoa, bà không để người giúp việc giúp chăm sóc, tất cả đều tự mình làm.

Bối Doanh Doanh nghe vậy lập tức đứng lên nói: "Không sao đâu mẹ, mẹ cứ ở ngồi ở đây đi, để con giúp mẹ tưới cây."

"Con có biết tưới không đó? Đừng có tưới nhiều quá."

"Con biết rồi..." Không đợi mẹ đồng ý, cô đã chạy ra sân sau.

Nói là tưới hoa nhưng thật ta có ý đồ khác -- cô muốn lén nói chuyện với anh một chút. Nhưng cô đi ra vườn hoa sau vườn, tìm một vòng quanh vườn vẫn không thấy bóng dáng của anh..

Haiz, anh đi đâu rồi?

Cô xụ miệng, thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cầm ống nước tưới cây.

Đầu óc cô đang trống rỗng thì đột nhiên nghe thấy một giọng nam từ sau lưng truyền đến --

"Làm bài tập xong chưa?"

Cô quay đầu, nhìn vào đôi mắt đen biết cười của anh, hai mắt cô lóe sáng, sau đó lắc đầu, "Vẫn chưa..."

Du Hàn cong môi cười, nhìn ở đây không có người thứ ba, anh bước lại gần thêm một bước, dựa gần cô hơn, "À, vậy là do Doanh Doanh nhớ tôi, cho nên mới chạy xuống đây tìm tôi?"

Sao anh biết được...

"Không phải, mình đang giúp mẹ tưới hoa."

Anh mỉm cười, không vạch trần lời phủ nhận vụng về của cô, sau đó chỉ về phía bồn hoa cô đang tưới, "Cây này đừng tưới quá nhiều."

"Ừm... "

Cô quay đầu lại, anh đi qua một bên khác tỉa cây, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai người bọn họ yên lặng làm chuyện của mình, không

hề hay biết tâm tư thầm kín của bọn họ.

Có thể ở cùng một chỗ với anh, cho dù làm chuyện đơn giản cũng cực kỳ vui vẻ.

Cô tưới nước xong, Du Hàn liền nói dẫn cô đi rửa tay, hai người đi đến bồn nước bên ngoài phòng dụng cụ, lúc đang rửa tay cô nghe anh nói: "Mùa đông rất lạnh tốt nhất vẫn là đừng nên đụng vào nước lạnh. Nếu cậu muốn gặp tôi, tôi sẽ nghĩ cách để gặp cậu, biết chưa?"

Cô cảm thấy ấm áp, chớp chớp mắt với anh: "Vậy cậu đến tìm mình như thế nào? Chẳng lẽ cậu định trèo tường vào phòng mình?"

Anh sờ đầu của cô, hạ giọng: "Ừm, cũng không phải không thể."

Cô xấu hổ đẩy anh một cái, "Đừng làm loạn..."

Anh cười một tiếng trầm thấp, cúi đầu nhìn vào mắt cô: "Ai bảo tôi nhớ cậu như vậy đây?"

Dù mỗi ngày chỉ lén nhìn anh một chút, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Mà cô, vốn không phải như thế này.

Cô bỗng nhớ đến một chuyện: "Ngày mai là giao thừa, mình phải về nhà bà nội."

"Ừm, mẹ tôi đã nói chuyện với dì Viên rồi, ngày mai tôi với mẹ sẽ về thành phố D, khoảng mùng hai trở về."

"Ừm..."

"Nhớ phải gọi điện thoại cho tôi, nhắn tin cho tôi, nhớ chưa?"

Cô gật đầu.

Chỉ là rất tiếc, không thể cùng anh đón tết.

Ngày hôm sau, một nhà bốn người bọn họ đi qua nhà bà nội Bối Trại Nga. Ba mươi tết, trong nhà dán câu đối giấy cắt hoa. Người lớn tuổi thích náo nhiệt, trong nhà nhìn đâu cũng thấy toàn màu đỏ, tâm trạng sẽ đặc biệt thoải mái.

Sáng sớm, Bối Doanh Doanh tỉnh ngủ rửa mặt xong đi xuống phòng ăn, cô thấy trong phòng bếp có mấy người giúp việc đang xử lý thịt gà, vịt, cá, còn Bối Sơ Nhan thì ngồi bên cạnh Bối Trại Nga gói sủi cảo. Mặc dù gia đình bọn họ không phải người miền Bắc, nhưng vì Bối Trại Nga thích ăn sủi cảo, cho mỗi dịp tết đến, bọn họ sẽ gói một mâm sủi cảo.

Bối Sơ Nhan nhìn thấy Bối Doanh Doanh, động tác trên tay không ngừng lại, nhưng lời nói trong miệng lại nhắc đến cô: "Doanh Doanh, em dậy trễ thế? Chị giúp bà nội gói gần hết sủi cảo rồi này. Bà nội, bà nhìn xem cháu gói có đẹp không?"

"Đẹp lắm, cháu gái của bà thật ngoan -- "

Bối Doanh Doanh đi lại bàn ăn, áy náy nói với Bối Trại Nga: "Bà nội cháu xin lỗi, mấy ngày nay chân của cháu vẫn nhức, vừa rồi lười biếng muốn nằm ngủ thêm một lúc. Vẫn may là có chị giúp bà."

Bối Trại Nga cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, bà vỗ vỗ bàn tay cháu gái nhỏ, không hề so đo cười nói: "Bà nghe mẹ cháu nói lần này hai đứa tham gia cuộc thi chạy cự ly đường dài, ngủ thêm một lúc không sao cả. Cháu đã đói bụng chưa? Muốn ăn gì nào?"

Bối Doanh Doanh cong khóe môi: "Bây giờ cháu muốn ăn sủi cảo, bà nội nấu sủi cảo là ngon nhất."

Cái miệng nhỏ ngọt như mật này của cô dỗ Bối Trại Nga vui vẻ, cô chào hỏi người giúp việc, trực tiếp chỉ mấy cái Bối Sơ Nhan mới gói mang đi nấu.

Bối Sơ Nhan nhìn thành quả lao động vất vả của mình đều phải đưa vào trong dạ dày của Bối Doanh Doanh, cô ta cực kỳ khó chịu, cô ta nhìn về phía Bối Doanh Doanh, thấy cô em gái này đang nở nụ cười, rõ ràng con nhỏ này cố ý!

Bối Sơ Nhan chỉ có thể nuốt cục tức ngược lại vào trong bụng, ai ngờ mười phút sau, người giúp việc bưng một bát sủi cảo bị bục nát bét ra.

Cô ta nhìn, sửng sốt —— sao vỏ bánh sủi cảo này bị rách nhiều như vậy, nhân bánh bị rớt ra ngoài hết rồi!

Bối Sơ Nhan nhìn người giúp việc: "Cô nấu sủi cảo kiểu gì thế? Luộc nát bét thế này?!"

Người giúp việc lo sợ, khó xử nói: "Tôi luộc như cách bình thường thôi, chỉ là mấy cái sủi cảo này gói không chặt, nên khi nấu bị bục..."

Lời này vừa nói ra, Bối Sơ Nhan lúng túng không nói thành lời, cô ta thấy Bối Doanh Doanh nhận lấy sủi cảo, cười cười: "Không sao, chị cũng là lần đầu tiên gói, không thành thạo cũng là chuyện rất bình thường."

Sao mà Bối Doanh Doanh không biết được, mười ngón tay chưa bao giờ chạm vào nước lạnh của chị gái lại đột nhiên hăng hái chạy xuống phòng bếp, không phải chỉ vì muốn lấy lòng Bối Trại Nga thôi sao?"

"Nhan Nhan, chỗ này con phải dùng lực ấn mạnh một chút, biết không?" Bối Trại Nga làm lại một lần cho cháu gái xem.

Bối Doanh Doanh ăn xong sủi cảo, nhìn Bối Sơ Nhan một lúc lâu mới

gói được ba cái mà dáng vẻ còn có vẻ rất vụng về, cô dứt khoát đi rửa tay, rồi quay lại hỗ trợ gói sủi cảo.

Sự đầy đặn và nhiều kiểu dáng lạ mắt mà cô gói, so với cái mà Bối Sơ Nhan gói lúc béo và gầy, tất nhiên tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Bối Trại Nga cực kỳ hài lòng: "Doanh Doanh gói rất đẹp, còn đẹp hơn cả bà nội gói."

"Lúc trước con học gói ở nhà bà ngoại, bây giờ rất ít khi gói."

Cô vừa nói chuyện với bà nội vừa gói xong một cái, Bối Sơ Nhan ngồi bên cạnh giống như một cái cột, không chen lời vào được, chỉ có thể gói mấy cái sủi cảo xấu xí, lòng ghen tị nổi lên.

Một lúc sau, có người giúp việc đi vào: "Lão phu nhân, có cậu hai nhà họ Hứa đến chơi."

"Sao anh Chi Hạo lại đến đây?" Bối Sơ Nhan nghe vậy, giống như mừng như điên, ném vỏ bánh sủi cảo trong tay xuống đi rửa tay. Bối Doanh Doanh buồn bực, sao dạo gần đây Hứa Chị Hạo hay thường xuyên đến nhà cô thế nhỉ.

Lúc Bối Trại Nga cùng Bối Doanh Doanh đi ra ngoài phòng khách, Viên Man Hà cùng Bối Sơ Nhan đang tiếp khách. Đầu tiên ánh mắt Hứa Chi Hạo dừng trên người Bối Doanh Doanh, sau đó bước về phía trước, lễ phép chào hỏi Bối Trại Nga: "Cháu chào bà, hôm nay cháu cố ý ghé qua thăm bà một chút, mang cho bà thuốc bổ, đều là mẹ cháu tự mình chọn."

"Ài, cảm ơn Tiểu Hạo, xem cháu có lòng này, mỗi cuối năm đều không quên đến thăm bà nội."

"Đây không phải chuyện nên làm sao ạ?"

Mọi người đều ngồi xuống ghế sô pha, Hứa Chi Hạo và Bối Doanh Doanh mỗi người ngồi bên trái và bên phải Bối Trại Nga, Bối Sơ Nhan trực tiếp chen vào bên cạnh Hứa Chi Hạo, cười hỏi: "Anh Chi Hạo, hôm nay anh vất vả qua đây một chuyến rồi, sao qua năm mới lại đến được nữa?"

"Đây không phải muốn đến thăm mọi người sớm hơn một chút sao, anh cũng mang quà cho dì Viên còn có cả em và Doanh Doanh," anh ta đưa cho bọn họ mỗi người một hộp quà, cuối cùng đến lượt Bối Doanh Doanh, anh ta mỉm cười đặt hộp vào trong tay cô, "Vui vẻ nhận quà nhé, đây là tấm lòng của anh."

Bối Sơ Nhan nhìn hộp quà của mình rất lớn, lại nhìn sang hộp quà nhỏ xíu của Bối Doanh Doanh, trong lòng cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều.

Mọi người nói chuyện một lúc, Hứa Chi Hạo đề nghị đưa hai em về nhà họ Hứa ăn một bữa cơm, Bối Doanh Doanh muốn từ chối, nhưng Bối Trại Nga đã thay bọn họ đồng ý.

Cô quay về phòng thay quần áo, sau đó nhìn về phía hộp quà nhỏ trên bàn.

Cô tiện tay mở ra xem, cô kinh ngạc nhìn món đồ trong hộp.

Nằm bên trong là một chiếc đồng hồ màu xanh lam của PATEK PHILIPPE. Dây đeo của nó là da cá sấu màu xanh oải hương phản quang, Mặt số được chạm khắc xà cừ hình bông tuyết, kim cương và ngọc bích, sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Tuy không phải là phiên bản giới hạn cao cấp của PATEK PHILIPPE, giá cũng không phải loại đắt tiền nhất, những cái đồng hồ này cũng phải đến hàng trăm nghìn tệ.

Bối Doanh Doanh:???

Hứa Chi Hạo nghĩ gì thế này?! Tự dưng mua cho cô một món quà đắt như vậy?!

Tiếng thúc giục của mẹ ở dưới lầu vọng lên, cô nhanh chóng bỏ hộp quà vào trong túi xách, đi xuống dưới lầu.

Hứa Chi Hạo dẫn theo Bối Sơ Nhan và Bối Doanh Doanh ra ngoài cửa, đến cổng, Bối Sơ Nhan tự nhiên kéo tay lái phụ xe Ferrari, ngồi vào trong. Đáy mắt Hứa Chi Hạo hiện lên tia cảm xúc, giúp Bối Doanh Doanh mở cửa ghế sau, cô cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Trên xe, cả dọc đường đều là Bối Sơ Nhan nói chuyện với Hứa Chi Hạo, mà Hứa Chi Hạo có vẻ hơi lạnh lùng, cô ta tủi thân: "Anh Chi Hạo, có phải anh không thích em không."

"... Hả?"

"Lúc nào anh cũng tỏ ra thờ ơ với em."

Hứa Chi Hạo day trán, "Anh tập trung lái xe."

"Thật sao, mà không sao, vẫn là anh Chi Hạo hiểu em nhất, lần trước em nói em muốn mua cái túi LV kia, hôm nay anh liền tặng cho em một cái, hi hi."

Bối Doanh Doanh nghe chị ta nói kiểu dáng của túi, cô lén lên mạng tra thử, một cái túi giá —— năm mươi nghìn tệ.

???

Đồng hồ của cô và túi của Bối Sơ Nhan?

Cô càng lúc càng bối rối.

Đến biệt thự tư nhân của nhà họ Hứa. Sau khi xe chạy xuống dưới

hầm để xe, bọn họ đi vào trong tháng máy lên trên nhà. Bọn họ vừa bước vào cửa, mẹ của Hứa Chi Hạo Dương Trân đã đi tới, trêu ghẹo nói: "Hai cô gái nhỏ xinh đẹp đến đó à? Cuối cùng Chi Hạo cũng đón được hai đứa đến chơi."

"Dì Dương, lâu lắm rồi cháu không được gặp dì." Bối Sơ Nhan thân thiết khoác tay Dương Trân, thân thiết như hai mẹ con, Bối Doanh Doanh gật đầu chào bà, mềm giọng khẽ nói: "Cháu chào dì Dương."

Dương Trân đánh giá Bối Doanh Doanh một lượt, thấy cô cụp mắt xuống vẻ mặt lạnh nhạt, không bằng Bối Sơ Nhan sáng sủa hào phóng, bà lạnh nhạt gật đầu đáp lại.

Hứa Chi Hạo cười cười giải vây cho cô: "Doanh Doanh lần đầu tiên đến chơi, hơi ngượng ngùng là chuyện rất bình thường."

Dương Trân cũng không nói gì thêm.

Giữa trưa mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, sau khi ăn trưa Bối Sơ Nhan đúng lúc muốn cùng Dương Trân đi xem mấy bộ sườn xám, lúc này Bối Doanh Doanh mới có thời gian nói chuyện riêng với Hứa Chi Hạo.

Trong phòng khách, Hứa Chi Hạo bừng một đĩa hoa qua từ phòng bếp đi ra, đặt xuống trước mặt cô, "Anh tự mình làm cho em một phần đó, nghe mẹ em nói, em thích ăn bắp cải tím."

"Cảm ơn anh..."

Hứa Chi Hạo ngồi gần cô thêm một chút, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm cô, một lúc sau mở trầm giọng nói:

"Doanh Doanh, anh cũng không thích em cứ luôn khách khí với anh như vậy."

Trong lòng cô khẽ động, lấy hộp quà trong túi ra để lên bàn, đẩy

đến trước mặt anh ta: "Xin lỗi anh Chi Hạo, em không thể nhận món quà này được."

"... Vì sao." Sắc mặt Hứa Chi Hạo trầm xuống.

"Cái đồng hồ này đối với anh không tính là số tiền lớn gì, nhưng nếu mẹ em biết cũng sẽ không cho em nhận cái đồng hồ này. Hơn nữa anh tặng cho chị em... Cũng chỉ là cái túi LV, của em so với chị ấy..." Cô không thiếu tiền, anh ta cũng không thiếu tiền, nhưng quan hệ giữa hai người bọn họ là bạn bè bình thường, nhận cái này thì sẽ mang một ý nghĩa khác.

"Anh tặng Bối Sơ Nhan cái túi xách kia vì mỗi năm sinh nhật em ấy anh đều tặng quà sinh nhật. Mà anh thấy mấy năm nay anh không liên lạc với em rồi, món quà này xem như anh bù lại cho em, em cứ coi như anh trai tặng quà cho em thôi, được không?"

Bối Doanh Doanh im lặng, Hứa Chi Hạo thấy vậy, lần nữa đặt hộp quà vào trong lòng cô, "Nhận đi, nghe lời nào."

"..." Phiền phức này thật sự khó giải quyết.

Cuối cùng cô đành phải nhận, lát nữa về nhà phải nhớ nói với Viên Man Hà một tiếng, xem mẹ giải quyết thế nào.

Hứa Chi Hạo dựa người vào thành ghế sô pha, dáng vẻ hài lòng hơn rất nhiều, "Mấy ngày nữa em có kế hoạch gì không? Nếu không có dự định làm gì, mùng hai anh đưa em và Nhan Nhan ra ngoài chơi một chuyến, thế nào?"

Cô lắc đầu, "Mùng ba em muốn đi suối nước nóng."

"Đi cùng chú với dì à?"

"Em đi cùng bạn học."

Hứa Chi Hạo nhớ mấy ngày trước anh ta biết được Bối Doanh Doanh có tham gia một cuộc thi chạy đường dài, sau đó anh ta còn đặc biệt đi lấy video quay hình để xem lại, biểu hiện của cô khiến cho anh ta rất vui mừng, cho đến khi anh ta nhìn thấy thành viên cuối cùng của đội bọn họ, là Du Hàn.

"Vậy nên Du Hàn cũng sẽ đi sao?"

Anh ta đột nhiên hỏi.

Bối Doanh Doanh giật mình, sau đó lạnh nhạt hỏi lại: "Chuyện này thì có liên quan gì đến anh Chi Hạo ạ?"

Đáy mắt anh ta lướt qua một tia cảm xúc rất nhỏ, anh ta duỗi hai chân ra, ý cười trên mặt nhạt dần: "Anh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi."

Cô không hiểu tại sao Hứa Chi Hạo lại nhớ ra DU Hàn như vậy.

Sau đó hai người lại nói chuyện vài câu, trên cầu thang truyền đến tiếng nói chuyện của Bối Sơ Nhan cùng Dương Trân, hai người đi xuống lầu, bởi vì Dương Trân muốn nghỉ trưa nên hai cô gái cũng chuẩn bị về nhà.

Hứa Chi Hạo đưa hai người trở về, sau đó về nhà, anh ta vừa đi vào trong, vừa gọi một cuộc điện thoại: "Đi tra cho tôi ngày mùng ba tết Bối Doanh Doanh đi chơi ở đâu, đi cùng những ai."

Anh ta vừa cúp điện thoại, đã thấy Dương Trân ngồi trong phòng khách, "Mẹ, không phải mẹ bảo muốn đi nghỉ trưa sao?"

"Ngủ không được, có tâm sự."

Hứa Chi Hạo sửng sốt, ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, không nhanh không chậm pha một ấm trà Bích Loa Xuân, cũng không hỏi nhiều.

Dương Trân nhìn con trai, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng, sau đó đột nhiên mở miệng ——

"Nhan Nhan tốt như vậy, con không thích lại đi thích người khác?"

Động tác trên tay Hứa Chi Hạo dừng lại, sau đó mỉm cười, nhíu mày, "Không phải mẹ đã sớm biết quyết định của con rồi sao?"

"Con nhìn con bé đó xem, tai thì không nghe thấy, hơn nữa tính tình lại quái gở như vậy..."

Bà ta còn đang muốn nói tiếp, "Cạch" một tiếng, Hứa Chi Hạo đặt nắp bình trà lên mặt bàn khiến bà ta giật mình. Sau đó bà ta nghe thấy giọng nói lạnh lùng của con trai, "Mẹ, nếu mẹ còn nói như vậy, con sẽ tức giận đấy."

Dương Trân ngây người nhìn con trai mình, chỉ có thể nuốt những lời còn lại vào trong bụng, hốc mắt đau nhói.

Bà ta ở trong căn nhà này, chỉ là một người vợ hư danh được cái vẻ ngoài xinh đẹp nhưng không có quyền lên tiếng. Lúc trước chồng bà ta một tay che trời, bây giờ con trai lớn lên, người làm mẹ nhưng bà ta vẫn không hề có bất kỳ cái gì gọi là quyền uy.

Một tia sáng u ám lóe lên dưới đáy mắt Hứa Chi Hạo, sau đó khi ngước mắt lên nhìn mẹ, trong mắt anh ta đã khôi phục dáng vẻ mềm mỏng:

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng, chờ năm sau Doanh Doanh thi đại học xong, con sẽ lập tức đính hôn với em ấy.

Bất luận nhà họ Bối có như thế nào, đều sẽ có một người là con dâu của mẹ."

- -----oOo------

Chương 42

Bối Doanh Doanh về đến nhà, chờ sau khi Bối Sơ Nhan về phòng, cô mới một mình đi tìm Viên Man Hà.

Trong phòng ngủ.

"Sao Chi Hạo lại tặng cho con quà đắt thế này..." Viên Man Hà nhìn đồng hồ trong hộp, nhíu mày, bà cũng rất kinh ngạc.

Cô lộ vẻ khó xử, "Con cũng không biết, con muốn trả cho anh ấy, nhưng anh ấy không đồng ý..."

Viên Man Hà đặt tay lên vai con gái nhỏ, trấn an cô, "Không có gì đâu con, cũng đừng trả, mấy ngày nữa mẹ mua món quà tương đương coi như đáp lễ là được."

Bối Doanh Doanh nghe mẹ nói như vậy rồi, cô cũng chỉ có thể nhận lấy.

Viên Man Hà sờ gương mặt của con gái, ý cười trên môi vẫn không giảm, "Bây giờ quan hệ của con với Chi Hạo thế nào rồi?"

Bối Doanh Doanh sửng sốt mấy giây, cô không ngờ mẹ sẽ hỏi chuyện này, "Bọn con chỉ là bạn bè bình thường."

"Bạn bè bình thường? Vậy sao Chi Hạo lại tặng cho con món quà tốt như vậy, hơn nữa mẹ thấy thằng bé chỉ tặng cho chị con một cái túi."

"..." Bối Doanh Doanh kể lại những lời giải thích vừa rồi Hứa Chi Hạo nói với cô cho mẹ nghe, nhưng sắc mặt Viên Man Hà không hề thay đổi, dường như không đồng tình với lời giải thích này.

Bối Doanh Doanh không muốn bị mẹ hỏi thêm cái gì nên nói muốn về phòng, cô đứng lên chưa đi được hai bước, đã nghe thấy mẹ ở sau lưng gọi cô: "Doanh Doanh -- "

"Sao vậy mẹ?"

"Trong lòng Doanh Doanh... Nghĩ thế nào về Chi Hạo?" Viên Man Hà đặt câu hỏi thăm dò.

Cảm xúc dưới đáy mắt cô cuồn cuộn như sóng to gió lớn, lúc ngẩng đầu lại hoàn toàn bình tĩnh.

"Anh ấy là một người anh tốt, trừ cái này ra không còn gì khác."

Sau khi Bối Doanh Doanh rời khỏi phòng.

Viên Man Hà thở dài một hơi, vẻ mặt u sầu.

Bà thật sự không biết nên tham gia vào mối quan hệ phức tạp này như thế nào.

Bà biết Bối Sơ Nhan thích Hứa Chi Hạo, có bây giờ tâm tính trẻ con của con bé nhiều hơn một ít, nhưng thời gian càng lâu, lòng ham muốn chiếm hữu sẽ càng mạnh.

Nhưng bà cũng hiểu Hứa Chi Hạo và Bối Sơ Nhan không tâm đầu ý hợp, người Hứa Chi Hạo thích là Bối Doanh Doanh.

Bà nhớ lại mấy ngày trước, lúc bà đến nhà họ Hứa tìm Dương Trân đi uống cà phê, Hứa Chi Hạo lén tìm bà nói chuyện, lúc đó thằng bé nói như vậy:

"Dì Viên, cháu thích Doanh Doanh, hơn nữa cháu rất nghiêm túc, cháu muốn nói trước với dì một tiếng, đợi sau khi Doanh Doanh tốt nghiệp cháu sẽ chính thức theo đuổi em ấy. Đồng thời cháu sẽ làm cho em ấy trở thành vợ của cháu, cháu hy vọng dì có thể đồng ý."

Viên Man Hà ngạc nhiên, "Cháu... Cháu đã nói chuyện này với mẹ cháu chưa?"

Hứa chi Hạo mỉm cười, vẻ mặt không có bất kỳ tâm tình gì, dường như bèo dạt mây trôi, "Chuyện kết hôn của cháu, tự cháu sẽ quyết định, mẹ cháu cũng không thể can thiệp vào."

Ý của Hứa Chi Hạo là, anh ta không cần thông qua bất kỳ sự đồng ý của người nào, bao gồm cả bố mẹ của anh ta. Ngay cả Viên Man Hà cũng có thể nghe ra được ý nghĩa ẩn sau câu nói này, kể cả khi bà có phản đối, cũng không thể ngăn cản quyết định của Hứa Chi Hạo.

Đây là chuyện của một mình anh ta.

Thậm chí không cần hỏi Bối Doanh Doanh.

"Nhưng nếu như Doanh Doanh không thích cháu thì sao đây?"

Hứa Chi Hạo cụp mắt, một lúc sau mới cong môi cười, khóe mắt hơi nhếch lên, "Sẽ không, Doanh Doanh nhất định sẽ thích cháu."

Ngoại trừ anh ta mới có thể ở cùng với cô, những người khác không có tư cách.

Đêm giao thừa, sau khi ăn xong cơm tất niên, Bối Sơ Nhan cùng Bối Hồng, Viên Man Hà, Bối Trại Nga xem chương trình cuối năm, Bối Doanh Doanh không thích náo nhiệt như vậy, cô một mình trở về phòng.

Trong Wechat, Kỷ Diệu kéo mọi người vào cuộc gọi video call, lúc Bối Doanh Doanh vào trong nhóm, Trịnh Hy và Tăng Đống cũng đang ở

trong cuộc gọi này.

"Doanh Doanh, cậu đây rồi, cậu mau giúp mình mắng Tăng Đống đi, cậu ta nói mình béo." Kỷ Diệu gào khóc.

Bối Doanh Doanh cười, "Ăn tết béo lên mấy cân không phải chuyện rất bình thường sao? Không sao đâu, mình cũng béo lên một chút."

"Cậu vốn đã thon thả như vậy rồi, béo lên một chút cũng không sao." Kỷ Diệu nhéo gương mặt mũm mĩm đầy collagen của mình, "Không như mình, àiiii không được không được, mình muốn giảm béo!"

Trịnh Hy lên tiếng, "Vậy mấy ngày nay một bàn đầy thịt cá, cậu có thể nhịn được sao?"

"Hu hu hu vậy thôi đi, mấy ngày nữa mới bắt đầu giảm cân vậy."

Những người còn lại đều cười, lúc này Vương Thu Trạch và Lạc Phàm cũng vào cuộc gọi, mọi người đang trò chuyện rất sôi nổi, nhưng chỉ thiếu một người, "Sao anh Du Hàn vẫn chưa vào nhỉ?"

"Doanh Doanh cậu mau đi gọi cậu ấy xem!"

"Có phải anh Hàn xấu hổ không..."

Lúc mọi người đang cười nói thì cuối cùng Du Hàn cũng gia nhập vào cuộc gọi. Anh mặc một cái áo len màu xám lớn, trên đỉnh đầu có ánh đèn màu cam rọi xuống, khung cảnh xung quanh là đoạn đường hơi tối, anh đang đi về phía trước.

"Anh Hàn anh đang ở đâu thế?"

Du Hàn nói: "Đi ra ngoài một chuyến, mua một chút đồ."

Bối Doanh Doanh nhìn anh, đuôi lông mày hơi nhướng lên, nhưng

hai người đều không nói chuyện với nhau.

Mọi người trò chuyện một lúc, Du Hàn vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng:

"Doanh Doanh, chúng ta ra ngoài đi."

Những người khác:???!!!

"Anh Hàn, anh cũng quá trọng sắc khinh bạn rồi!"

"Xong rồi xong rồi, chúng ta quá sáng, hay là hai người thì thầm đi."

"Anh Hàn, không có gì đâu anh cứ nói đi, bọn em đảm bảo sẽ yên lặng lắng nghe."

Bói Doanh Doanh bị bọn họ nói vậy đỏ mặt không dám nhìn vào màn hình, Du Hàn thản nhiên lên tiếng: "Bóng đèn nhiều quá."

"Cắt -- "

Nói chung đùa thì vẫn là đùa, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn nhanh chóng "đuổi" hai người này ra khỏi cuộc gọi nhóm.

Sau khi ra khỏi cuộc gọi nhóm không lâu, lời mời tham gia cuộc gọi của Du Hàn gửi đến, lần này chỉ có hai người bọn họ.

Cô hít mấy hơi thật sâu, sau đó nhấn nút mở khóa màu xanh, "Du Hàn..." Cô nhẹ giọng gọi anh.

Anh lẳng lặng nhìn cô, mấy giây sau, giọng nói dịu dàng của anh vang lên: "Cuối cùng cũng yên lặng, có thể nói chuyện thật vui vẻ với Doanh Doanh rồi."

Không hiểu sao cô có chút căng thẳng, cô ngồi đối diện với máy quay, vô thức dùng tay vuốt tóc, anh để ý đến động tác nhỏ này của

cô, không nhịn được trêu ghẹo cô: "Đã rất đẹp rồi."

À...

"Nhìn thế nào cũng thấy đẹp."

Cô gái nhỏ bị lời nói ngọt ngào này của anh dỗ đến cả mặt đều đỏ lên, cô nằm ra bàn, khuôn mặt nhỏ vùi vào trong khuỷu tay, "Du Hàn, sao mình không biết trước kia cậu biết nói... những lời như vậy."

"Lời như thế nào?"

"Ừm... Là những lời khen mình như vừa rồi á. Mình nhớ lúc trước khi mới biết cậu, cậu trong mắt tất cả mọi người đều là một người cực kỳ lạnh lùng, trong đầu chỉ biết học thôi."

"Trước kia tôi thật sự không thích tiếp xúc với quá nhiều người, nhưng những lời nói vừa rồi, đều là những lời xuất phát từ tận trong trái tim tôi. Với lại nếu tôi không nói, ngày nào đó Doanh Doanh cảm thấy tôi quá buồn tẻ thì phải làm sao bây giờ, hửm?" Anh trêu cô.

Cô ngẩn người, lắc đầu, "Sẽ không đâu..."

Cô vô thức thốt ra, nụ cười trên mặt anh càng sâu hơn, "Được rồi, tôi biết Doanh Doanh sẽ không chạy."

"Hôm nay cậu đã làm gì? Ăn tết có vui vẻ không?"

"Cũng tạm được, năm nay không có những người họ hàng đáng ghét kia." Vốn dĩ tết nhất phải đi thăm hỏi họ hàng một chút. Nhưng trước đó bọn họ đều biết Du Linh bị bệnh dạ dày, sợ bọn họ đến thăm Du Linh sẽ vòi tiền của bọn họ, nên năm nay không ai liên hệ. Chỉ có một người cô họ của anh, quan hệ của cô với mẹ rất tốt, còn đến thăm hỏi, mang theo rất nhiều thuốc bổ đến.

Bối Doanh Doanh nhìn trạng thái này của Du Hàn, cô cũng biết lần này anh trở về thành phố D tâm trạng không tồi tệ như lần trước, trước khi kết thúc cuộc trò chuyện, anh khẽ thở dài, "Giá như bây giờ tôi có thể ôm cậu vào lòng thì tốt biết mấy." Mới vừa theo đuổi được cô gái nhỏ của anh, nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn cô qua màn hình điện thoại, lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Cô gái nhỏ mỉm cười, mềm giọng dỗ dành anh: "Vậy thì, quay về cho cậu ôm ~"

Anh cười: "Ừm, chờ tôi trở về."

Qua đêm giao thừa, mùng một Viên Man Hà cùng Bối Hồng dẫn theo hai cô con gái đi thăm hỏi mấy nhà họ hàng. Đối với Doanh Doanh trước đây, chuyện thăm hỏi này là chuyện khiến cô đau buồn nhất, nhưng năm nay đã khác, bởi vì thái độ của Bối Hồng đối với cô đã thay đổi, bố không còn quăng cô qua một bên lạnh nhạt không ngó đến, mà bây giờ đều là khen ngợi, toàn bộ quá trình đều lộ ra vẻ tự hào.

Họ hàng thân thích nghe Bối Hồng trái một câu phải một câu đều nhắc đến con gái, bọn họ cũng thuận theo nịnh nọt: "Doanh Doanh đúng là đã thay đổi rất nhiều, càng lớn càng xinh đẹp, hơn nữa cũng càng lúc càng hiểu chuyện."

Hôm nay trước khi ra cửa cô đã tự làm tốt công tác tư tưởng cho bản thân, cô gom hết can đảm, nói nhiều hơn một ít, miệng cũng ngọt hơn rất nhiều.

Mà so với cô, Bối Sơ Nhan không có rạng rỡ như vậy. Hôm nay cô ta không thể trở thành tiêu điểm của mọi người, trong lòng ghen tị không thôi. Hôm nay cô ta vốn nghĩ dẫn theo Bối Doanh Doanh đi cùng là vì muốn lần nữa nhục nhã Bối Doanh Doanh, không ngờ con nhỏ này lại không rụt rè nhăn nhó như bình thường, mà dáng vẻ tự nhiên hào sảng hơn rất nhiều.

Sau đó nhà họ ở lại nhà họ hàng ăn cơm, Bối Sơ Nhan đi ra sau sân nhỏ, cô ta nghe thấy mấy người họ hàng đang gặm hạt dưa nói chuyện phiếm.

"Tiểu công chúa nhà họ Bối xinh đẹp thật đấy, còn xinh hơn cả chị con bé."

"Ài, từ khi còn bé đã nhìn ra rồi, chẳng qua tai không nghe thấy thôi, tai con bé mà lành lặn, thì thật sự không lường được đâu."

"Đeo máy trợ thính là được..."

Mấy người họ hàng trong gia đình luôn thích mang trẻ con trong nhà ra so sánh, từ trước đến giờ Bối Sơ Nhan đều nghe thấy bọn họ khen cô, không thích Bối Doanh Doanh.

Nhưng năm nay, tất cả bắt đầu phát triển theo hướng ngược lại.

Bối Sơ Nhan không có cách nào để cân bằng cảm xúc trong lòng của cô ta.

Cô ta cũng không thể hiểu nổi vì sao bản thân ghét Bối Doanh Doanh như vậy, có lẽ là do từ nhỏ cô ta đã nghe quá nhiều lời so sánh như vậy, tình cảm của cô ta dành cho em gái không phải tình cảm chị em, mà lại cạnh tranh xem ai là người tốt hơn trong mắt bố mẹ.

Trong chốc lát, cô ta nghĩ thông suốt không muốn tiếp tục nhắm vào Bối Doanh Doanh, nhưng trên phương diện cảm tính lại không cho phép cô ta cúi đầu chịu thua.

Ngày mùng một tết đầu năm qua đi, Bối Doanh Doanh trở về nhà. Ban ngày Viên Man Hà đưa con gái nhỏ đến trung tâm mua sắm mua vài bộ quần áo. Bởi vì bình thường con gái nhỏ của bà không thích đi dạo trung tâm mua sắm, quần áo đều là do bà chọn rồi mang về nhà.

Buổi chiều ngày mùng hai, Bối Doanh Doanh không đặt báo thức ngủ một giấc thật đã, đến lúc tỉnh lại, theo phản xạ cô cầm điện thoại lên nhìn, vẫn không có tin nhắn gì của Du Hàn.

Anh chỉ nói là hôm nay sẽ về nhà, nhưng chắc là buổi tối mới đến nơi.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, cô tự giam mình trong phòng, làm bài tập luyện nghe một lúc. Cô nhìn thấy trời đã tối xẩm, trong phòng cũng hơi lạnh, cô đứng dậy đi đóng cửa sổ lại, bỗng điện thoại trên bàn "ting" lên một tiếng thông báo.

Cô quay đầu chạy nhanh về chỗ bàn học, là Du Hàn gửi tin nhắn đến:

[Vừa rồi tôi bị kẹt xe, bị lỡ mất chuyến xe lửa, bây giờ chắc là phải rất trễ mới về đến nhà, nếu buồn ngủ thì cậu đi ngủ trước đi, nghe lời.]

Mười giờ hơn...

Cô ngồi xuống thảm dê nhung và thở dài thườn thượt.

Ban đầu cô muốn đợi anh về để lén gặp anh một lần, nhưng mà nếu mười giờ hơn anh mới về, cô mà đi xuống lầu rất có thể sẽ bị bắt, bởi vì dạo gần đây Viên Man Hà nghiên cứu Trung y nên ngủ rất trễ.

Cô trả lời: [Ok, vậy cậu về đến nhà gửi tin nhắn cho mình nhé.]

Cô ngẩn người một lúc, kéo quyển sách luyện nghe ở trên bàn xuống, nằm ườn ra thảm, lật sách, "Haiz, học tập quan trọng..."

Gần mười giờ tối, cô làm xong bài tập ngày hôm nay, đứng dậy đi tắm. Cô nghĩ đằng nào Du Hàn cũng về trễ, cô sẽ đi ngâm nước nóng một lúc vậy.

Cô dựa người trên thành bồn tắm, tiện tay lấy một lọ tinh dầu trên kệ kim loại bên cạnh.

Dần dần, phòng tắm tràn ngập mùi thơm thoang thoảng của rau mùi và cam quýt, mùi hương sảng khoái phả vào khoang mũi, một lúc sau lại bị hương đào trắng ngọt ngào lấn át mùi cam, giống như một nàng tiên ở trong rừng với mái tóc vàng trắng, nàng tiên đang chơi trốn tìm với bạn dưới ánh mặt trời cùng sương mù trong cánh rừng rậm, hơi nước mờ mịt cũng trở nên mờ ảo ngọt ngào.

Ngâm nước nóng xong, cô cảm thấy cả toàn thân vào gân cốt đều thoải mái, cô về phòng, lúc đang làm ổ trên giường, điện thoại di động đổ chuông.

Cô cầm lên, là Du Hàn.

Sau khi cô nhận điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngạc nhiên của anh, "Sao giờ này còn chưa ngủ?"

"Vì vừa rồi mới tắm..."

Anh nghe giọng nói mềm nhũn như tiếng mèo con của cô, ngẩng đầu nhìn căn phòng đã tắt đèn của cô, "Tôi về đến nhà rồi, có muốn gặp tôi không?"

Cô ngạc nhiên ngồi bật dậy, "Cậu về rồi à?"

"Ừm, cậu đi ra ban công là có thể nhìn thấy tôi."

Cô nhảy xuống giường, không kịp xỏ dép, lập tức chạy ra ngoài ban công. Bên dưới đúng là có bóng người, anh đứng ở trong sân sau, nửa người chìm trong bóng tối, đang ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Trong lòng Bối Doanh Doanh vốn như mặt hồ yên tĩnh bây giờ bị

khuấy động nổi lên những bọt nước, tim cô đập thình thịch, giọng nói mềm mại có chút run rẩy: "Nhìn thấy cậu rồi..."

Anh cong môi cười: "Nhìn như vậy là đủ rồi à?"

"...Hả?"

Giọng anh trầm thấp ấm áp: "Có muốn tôi đi lên đó tìm cậu không?"

Cô ngẩn người, do dự mấy giây, cuối cùng vẫn đỏ mặt đồng ý.

Bởi vì cô cũng rất nhớ anh.

Sau đó anh nói anh lập tức lên đó, Bối Doanh Doanh quay vào trong phòng, lặng lẽ mở cửa tiếp ứng, bỗng cô nhìn thấy cửa thư phòng vẫn còn đang mở hé, ánh đèn bên trong hắt ra ngoài hành lang.

Bên trong vọng ra tiếng nói chuyện của Bối Hồng: "Ừm, hoạt động lần này dù sao tôi cũng không tham dự được..."

Xong rồi, không ngờ đã trễ thế này Bối Hồng còn đang xử lý công việc, mấu chốt là cửa vẫn còn chưa đóng, bây giờ Du Hàn đi lên nhất định sẽ bị phát hiện.

Cô lập tức gọi điện cho Du Hàn nói tình huống ngoài ý muốn này, đầu dây bên kia nói anh có cách.

Trong thư phòng, Bối Hồng đang nói chuyện điện thoại với cấp dưới, quay đầu thoáng nhìn lại thì thấy Bối Doanh Doanh đi vào trong thư phòng khép cửa lại, ông đang sửng sốt thì nghe thấy con gái hỏi: "Bố, giờ này bố còn chưa ngủ sao?"

Bối Hồng cười: "Bố lập tức đi ngủ liền, có phải bố nói chuyện lớn quá ồn đến con rồi không?"

"Dạ..."

"Được rồi con nhanh ra ngoài đi, nhớ giúp bố đóng cửa lại."

Cô gật đầu, quay người đi ra ngoài. Cô trở về phòng ngủ của mình, vừa đẩy cửa vào đã cảm nhận được một lực nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong phòng.

Khoảnh khắc cả người cô đụng phải ngực của anh, anh thuận thế ôm eo cô sau đó đóng cửa lại, tiện thể khóa trái luôn.

Trong phòng tối mờ, cô cảm nhận được cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt cô vào lòng, mặt của cô lập tức đỏ rực, tim đập rất nhanh.

Hai người đều không nói gì, chỉ yên lặng ôm nhau, cô nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của anh, anh nắm lấy tay của cô sau đó kéo tay cô đặt lên hông của anh, tim cô mềm nhũng, chậm rãi vòng tay ôm lấy eo của anh.

Trong thế giới của Du Hàn lúc này chỉ có cô gái nhỏ mềm mại trong lòng anh, cảm giác cho dù mỗi ngày đều nhìn cô qua điện thoại cũng không thể thỏa mãn cùng hạnh phúc bằng giây phút được ôm cô như thế này.

Anh cúi đầu ngửi mùi thơm trên mái tóc mềm mại của cô, sau đó hôn lên, hơi buông lỏng tay đang ôm cô ra.

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn anh, đối diện với ánh mắt nóng bỏng của anh, ngón tay anh miêu tả lại đường nét trên gương mặt của cô, từ đôi mắt đến cái mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ, "Nhớ tôi không?"

Anh khàn khàn đặt câu hỏi.

Cô đỏ mặt gật đầu, sau đó anh nói: "Ban đầu tối nay lúc tôi về đến nhà đã quá trễ rồi, tôi không muốn quấy nhiễu cậu nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được."

Anh nâng cằm cô lên, khóe môi cong lên nở nụ cười, "Biết tiếp theo tôi muốn làm gì không?"

Trái tim của cô run lên, cô thấy anh cúi đầu xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua, tiếp tục đùa cô: "Hôn một chút đã đủ rồi sao?"

Cô căng thẳng đến mức đầu như muốn nổ tung, chớp chớp đôi mắt ngập nước nhìn anh, vô thức nghẹn ngào một tiếng.

Anh nuốt ực một cái, cuối cùng không kiềm chế được cảm xúc, nắm lấy cằm của cô, mạnh mẽ hôn lên.

Khao khát cùng nhung nhớ bị kìm nén bấy lâu vào giây phút này lập tức bùng nổ. Du Hàn hiển nhiên không còn xa lạ như lần đầu, anh hoàn toàn nắm thế chủ đạo, dụ dỗ cô chìm đắm cùng anh. Nụ hôn mang theo tình yêu cuồng nhiệt, khiến cho người ta muốn vứt bỏ tất cả áo giáp kháng cự, cùng sa vào trong nụ hôn này của anh.

Trái tim cô như thắt lại, cô hoàn toàn mất lý trí và suy nghĩ, rơi vào trong sự dụ dỗ của anh.

Anh đột nhiên dừng lại, vùi đầu vào cái cổ ngát hương thơm của cô, nặng nề hít thở, "Sao Doanh Doanh lại thơm thế nhỉ?"

Hơi nóng từ miệng anh phả lên làn da mịn màng của cô, cô cảm thấy ngứa muốn ngửa cổ tránh đi, lại bị anh ôm ngang cả người cô lên, đi lại chỗ thảm lông.

Anh ngồi xuống, đặt cô ngồi lên đùi mình, cô gái nhỏ lần nữa bị anh giam vào trong vòng tay của anh, môi mỏng cong lên một đường vòng cung nhỏ, "Như thế này hôn dễ hơn một chút."

Trong căn phòng mờ mịt, bầu không khí mập mờ dần trở nên nồng đậm, dưới sự thăm dò và quấn lấy không ngừng của anh, Bối Doanh

Doanh dần dần thả lỏng hơn, cô nhẹ nhàng vòng tay lên ôm cổ anh.

Anh thấy vậy, dịch người cô ngồi đối diện anh, cô thấy tư thế này, xấu hổ muốn từ chối, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

Hơi thở của anh lại trở nên nặng nề hơn: "Đừng sợ, tôi chỉ muốn hôn cậu thôi." Anh kiềm chế bàn tay của mình, chỉ dừng lại ở trên lưng của cô, không dịch xuống dưới.

Động tác trên tay Du Hàn dần dần trở nên dịu dàng hơn, cô cảm thấy trái tim của cô bị anh lấp đầy, ngọt ngào đến choáng váng.

Cuối cùng anh cũng dừng lại, không hiểu sao anh lại cười vài tiếng, mặt cô đỏ bừng vùi đầu vào trong ngực anh, hai má mềm mại của cô bị anh chọc mấy cái.

"Cậu làm gì thế..."

Cô nắm lấy đầu ngón tay nghịch ngợm của anh, giọng cực kỳ giống như đang làm nũng.

"Được rồi, không chọc nữa."

Yên lặng một lúc, anh cúi đầu nhìn vào mắt của cô, dịu dàng hỏi cô hôm nay ở nhà làm gì. Giữa hai người dù chỉ là chia sẻ những chuyện đơn giản hàng ngày cũng đều cảm thấy vui vẻ.

Bối Doanh Doanh không cẩn thận nhắc đến chuyện hôm ba mươi tết Hứa Chi Hạo có đến nhà mình, Du Hàn nghe xong sắc mặt không được tốt cho lắm: "Có phải anh ta lại tìm cậu nói cái gì không?"

Cô nhớ đến chuyện cái đồng hồ, do dự một lúc vẫn quyết định nói cho anh biết, anh nghe xong sắc mặt hoàn toàn trầm xuống, cô vội vàng trấn an anh: "Mình sẽ không đeo cái đồng hồ đó đâu, hơn nữa lần sau mấy món đồ thế này mình nhất định sẽ không nhận, Du Hàn cậu đừng tức giận..."

Anh nhìn dáng vẻ bối rối giải thích này của cô, đáy lòng anh mềm nhũn, ôm cô lắc đầu: "Tôi không giận cậu, đồ ngốc. Chỉ là...Trước mắt tôi không thể cho cậu những món đồ tốt như vậy.

Tôi không có điều kiện tốt như anh ta, tôi sợ Doanh Doanh ở cùng với tôi, sẽ tủi thân."

Cho dù cô không quan tâm, nhưng anh không thể làm như không thấy khoảng cách chênh lệch giữa hai người bọn họ.

Cô là con gái cưng của một gia đình giàu có, mà anh chỉ là một tên nghèo kiết xác không có gì trong tay, trước mắt anh không thể cho cô được bất kỳ cái gì. Mỗi lần lý trí dâng trào, anh luôn nghĩ với điều kiện gia đình của anh thế này, nếu như Viên Man Hà và Bối Hồng biết, liệu bọn họ sẽ đồng ý sao.

"Mình không tủi thân, có thể ở cùng với cậu... Mình rất vui vẻ." Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt sáng ngời."

"Đồ ngốc, cậu còn nhỏ, suy nghĩ vẫn còn rất đơn giản."

Cô hít mũi một cái, ôm chặt anh hơn: "Cậu không cần nói đạo lý to lớn gì với mình đâu... Mình không muốn nghe, mình thích cậu. Mặc dù bây giờ giữa chúng ta vẫn còn có khoảng cách, nhưng chúng ta có thể thay đổi mà, mình tin tưởng Du Hàn thông minh như vậy, sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt."

Đây là lần đầu tiên cô chủ động nói những lời như vậy với anh, anh sững sờ mất mấy giây sau đó lại ôm chặt cô hơn.

"Cho tôi thêm mấy năm, tôi sẽ không để cậu phải cảm thấy tủi thân."

Lần đầu tiên trong đời anh muốn có được và muốn bảo vệ một điều gì đó đẹp đẽ như vậy, anh vốn có thể sống một cuộc sống mông

lung cho đến hết cuộc đời này, nhưng từ khi gặp được cô, anh một lần nữa tìm được động lực của mình.

Anh sẽ cố gắng, cho cô một cuộc sống tốt hơn cuộc sống hiện tại.

"Ừm..."

"Vừa rồi Doanh Doanh nói với tôi cái gì nhỉ? Doanh Doanh thích tôi?" Anh cười.

Mặt cô đỏ lên, anh cúi xuống hôn lên mặt cô một cái, "Quả quyết như vậy sao? Tôi nhớ kỹ rồi."

Anh nói chuyện phiếm với cô một hồi lâu, vô tình nhìn lên đồng hồ thấy sắp mười một giờ rồi, anh phải để cho cô gái nhỏ của anh đi ngủ thôi.

Hai người đứng dậy, mở cửa phòng, sau khi xác định bên ngoài không có người anh mới đi ra ngoài, trước khi đi anh còn sờ cái đầu nhỏ của cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút, không được bấm điện thoại nữa đấy."

"Ừm, cậu ngủ ngon."

Ngày hôm sau, buổi tối ngày mùng ba, cả nhóm bọn họ theo như đã hẹn cùng nhau đến câu lạc bộ suối nước nóng Lars.

Vương Thụ Trạch có nói chuyện này với bố cậu ta, nên bố cậu ta đã sắp xếp ổn thỏa đâu vào đó. Lúc cả nhóm đi vào trong câu lạc bộ, ở đây nhìn không giống khu suối nước nóng, mà giống như một khách sạn năm sao hơn, khắp nơi phủ một màu vàng son lộng lẫy, nhìn một vòng đâu đâu cũng cực kỳ xa hoa.

Tăng Đống nắm chặt tay Lạc Phàm, phấn kích đến mức tay run run: "Anh Phàm ơi, lần đầu tiên em đến chỗ cao cấp như thế này, em căng thẳng quá..."

Lạc Phàm nói cậu ta, "Mày có thể đừng nhà quê như vậy không hả, nhìn dáng vẻ này của mày như thằng nhóc chưa trải sự đời."

"Chỗ này đẹp quá, mình có thể tưởng tượng được lát nữa ngâm suối nước nóng sẽ thoải mái đến thế nào rồi đó." Kỷ Diệu cười hì hì.

Vương Thụ Trạch mỉm cười, nắm tay An An đi về phía trước, "Sau này các cậu muốn đi với thể nói với tôi, cho dù không tham gia thi chạy cự ly dài gì đó thì cũng có thể đến đây chơi."

Bối Doanh Doanh Doanh và Du Hàn đi sau cùng, cô gái nhỏ kéo tay áo của anh, "Trước đây dường như mỗi lần ngâm suối nước nóng xong mình cũng đều cảm thấy choáng váng..."

Anh khẽ cười, "Dị ứng suối nước nóng?"

"..."

Anh sờ đầu của cô, cúi người nói bên tai cô, "không sao đâu, lát nữa cậu có choáng váng, tôi sẽ vớt cậu lên."

Cô xấu hổ lườm anh một cái.

Bọn họ đi đến quầy lễ tân, nhân viên ở quầy lễ tân nói chuyện với Vương Thụ Trạch, Bối Doanh Doanh đột nhiên nhìn qua bên cạnh thấy có mấy người đang đi tới

Dẫn đầu là một chàng trai, mặc một chiếc áo khoác đen hiệu Valentino, dáng người cao ráo thẳng tắp, đi theo sau là hai người trợ lý, cả người anh ta tỏa ra khí chất mạnh mẽ, đi về phía nhóm người bọn họ.

Khi người kia thóa kính râm xuống, Bối Doanh Doanh nhìn thấy người này là Hứa Chi Hạo, cô lập tức sửng sốt.

Du Hàn nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Hứa Chi Hạo đi đến trước mặt bọn họ, đám người Tăng Đống đang cười cười nói nói trong nháy mắt cũng yên tĩnh lại, đột nhiên xuất hiện người lạ, ai cũng cảm thấy khó hiểu.

Bọn họ nhìn thấy người vừa mới đến mỉm cười với Bối Doanh Doanh, anh ta nói: "Doanh Doanh, không ngờ trùng hợp như vậy, chúng ta lại gặp nhau rồi, hóa ra em và bạn đến đây tắm suối nước nóng."

"..." Sao anh ta biết cô đến đây!

Mọi người ngạc nhiên, hóa ra người này quen biết với Bối Doanh Doanh?

Ánh mắt Hứa Chi Hạo dừng trên người Du Hàn, nhìn lướt qua sau đó mở miệng: "Người này là Du Hàn ngày hôm đó anh gặp trong nhà em đúng không?"

Bối Doanh Doanh lạnh lùng nói: "Xin hỏi anh có chuyện gì không?"

"Không có gì," Hứa Chi Hạo xoay xoay đồng hồ trên tay, "Nếu là em và bạn em đến đây chơi, chi phí hôm nay của các em anh sẽ phụ trách toàn bộ, chọn cho các em hồ suối nước nóng tốt nhất, ở lại đây chơi một tối."

"... Không cần đâu."

Hứa Chi Hạo khẽ nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng, "Doanh Doanh, đã nói là không cần phải khách khí với anh mà, hửm?"

Anh ta đưa tay lên muốn sờ đầu Bối Doanh Doanh, Du Hàn đột nhiên kéo cô lại bên cạnh mình.

Anh nhìn thẳng vào mắt Hứa Chi Hạo, lúc mở miệng giọng của anh

như chìm xuống tận đáy vực:

"Anh có thể sờ sao?"

- -----oOo------

Chương 43

Du Hàn vừa nói xong, không riêng gì Hứa Chi Hạo, mà ngay cả bầu không khí thoải mái và vui vẻ ban đầu của tất cả mọi người ở đây cũng chìm xuống.

Mọi người chứng kiến cuộc đối thoại đầy thuốc súng của hai người này, quay lại nhìn nhau, trong lòng đều giật mình.

Mẹ ơi, tình huống gì thế này?

Người đột nhiên xuất hiện này có quan hệ thế nào với Bối Doanh Doanh?

Sẽ không đánh nhau m chứ?

Khóe môi Hứa Chi Hạo đang nở nụ cười, sau khi nghe thấy câu này của Du hàn cùng hành động nắm tay Bối Doanh Doanh, nụ cười trên môi anh ta tắt hẳn. Anh ta nhìn thẳng vào mắt Du Hàn, sự khinh miệt trong mắt anh ta cực kỳ rõ ràng.

"Tôi là anh của Doanh Doanh, tôi không thể đụng vào, chẳng lẽ —— một người giúp việc như cậu có thể đụng sao?"

Tất cả mọi người càng thêm sửng sốt.

Bối Doanh Doanh nhìn thấy bàn tay nắm chặt thành nắm đấm của Du Hàn, quai hàm anh bạnh ra, gần như cơn tức giận sắp lên đến đỉnh điểm. Dường như chỉ cần một giây tiếp theo anh sẽ vung nắm đấm, cô lập tức nắm lấy tay Du Hàn, gằn từng chữ với Hứa Chi Hạo:

"Anh là anh ruột của tôi à? Anh họ chắc? Quan hệ của chúng ta thân thiết lắm sao? Anh có quyền gì mà hỏi tôi, hơn nữa còn đánh giá bạn của tôi. Hôm nay tôi và bạn đến đây chơi tiêu xài hết bao nhiêu, tự chúng tôi sẽ trả, cảm ơn ý tốt của anh."

Bối Doanh Doanh nhìn về phía Hứa Chi Hạo, cô tức giận đến độ hoa cả mắt, anh ta sững người, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy một người luôn ngoan ngoãn dịu dàng như Bối Doanh Doanh dùng thái độ này nói chuyện với mình.

Lúc này Vương Thụ Trạch bước lên phía trước, đứng bên cạnh bọn họ, nghiêng đầu liếc Hứa Chi Hạo, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

"Người anh em, ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng hôm nay người nên giả vờ cool ngầu vẫn nên là tôi thì tốt hơn, anh thật sự cho rằng chúng tôi nghèo đến mức không trả được số tiền này sao? Cho dù chơi cả một đêm nay, tôi vẫn có tiền, nên phiền anh giơ cao đánh khẽ, đừng chen vào là tốt rồi?"

Vương Thụ Trạch đứng bên cạnh chứng kiến nãy giờ, hình như cái tên này là tình địch của Du Hàn, muốn dùng cách này để phô trương sự giàu có của bản thân, muốn làm bẽ mặt một học sinh chưa có khả năng tự chủ kinh tế như Du Hàn. Tên này đang quang minh chính đại bắt nạt anh Hàn, sao cậu ta có thể đứng nhìn nổi!

"..."

Hứa Chi Hạo không biết người đang nói chuyện này là tên "đầu trâu mặt ngựa" từ đâu ra. Anh ta nhíu mày, thu lại tức giận, khi ngẩng đầu lên đã quay lại với dáng vẻ hiền hòa lịch thiếp vốn có, dịu dàng nói với Bối Doanh Doanh:

"Đã như vậy, anh sẽ không nhúng tay vào nữa, Doanh Doanh cứ vui vẻ chơi, cần gì cứ gọi điện cho anh. Tối nay anh cũng ở đây, sáng mai anh đưa em về."

"... Không cần, bọn tôi có xe."

Hứa Chi Hạo chỉ đành gật đầu, không nói thêm gì nữa rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, mọi người yên lặng mấy giây, Tăng Đống lên tiếng phá vỡ sự xấu hổ: "Anh Vương, em muốn đi tắm suối nước nóng, em không chờ được nữa rồi."

"Đúng đấy đúng đấy, nhanh lên, hôm nay tao buồn ngủ quá." Lạc Phàm cũng hùa theo.

Mọi người đều coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, khôi phục lại vẻ cười nói đùa giỡn như ban đầu, Bối Doanh Doanh lặng lẽ ngẩng đầu lên, cô thấy sắc mặt Du Hàn vẫn không tốt lắm, môi mỏng của anh khẽ nhếch lên không nói gì.

Cô cúi xuống nhìn bàn tay vẫn đang nắm lại của anh. Mấy giây sau, cô vươn bàn tay trắng nõn của mình ra, chậm rãi nắm lấy tay anh.

Cách an ủi lặng lẽ này của cô khiến anh ngẩn người, anh cúi đầu nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô lúc này vẫn đang nhìn mình. Bên cạnh đôi môi hồng có hai má lúm đồng tiên nho nhỏ, anh dừng lại một chút chớp mắt nhìn cô, sau đó mở rộng bàn tay nắm ngược lại tay cô, tâm trạng của anh đã dần bình tĩnh trở lại.

Vừa rồi vào lúc đó nếu như không phải Bối Doanh Doanh ngăn anh lại, có khả năng anh sẽ thật sự đánh tên đó.

-

Sau khi Vương Thụ Trạch nói chuyện với người ở quầy lễ tân xong, có một nhân viên tiến lên, dẫn bọn họ đi vào trong.

Lúc đi vào trong, Tăng Đống kéo tay Lạc Phàm nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi cái người kia nói anh Hàn là người giúp việc là ý gì?"

Lạc Phàm lắc đầu, hạ thấp giọng: "Tao cũng không biết..." Cậu ta khoác vai Tăng Đống, "Chuyện vừa rồi coi như chưa từng nghe thấy, cho dù thế này cũng đừng nhắc đến trước mặt anh Hàn."

"Điều này tất nhiên tao biết rồi."

Nhân viên giới thiệu về những hoạt động cơ bản của của câu lạc bộ, nơi này là câu lạc bộ suối nước nóng cao cấp nhất thành phố T. Ở đây có suối nước nóng tự nhiên, bên trong có chứa các khoáng chất có vai trò tốt trong việc điều hòa cơ thể con người.

Tối nay bọn họ đặt suối nước nóng riêng cao cấp hơn một chút. Mỗi một phòng riêng đều có suối nước nóng ngoài trời riêng, trong đầu Bối Doanh Doanh còn đang nghĩ lát nữa ngâm suối nước nóng sẽ thoải mái đến mức nào, bất ngờ Vương Thụ Trạch đưa cho bọn họ một thẻ phòng.

"Cậu và anh Hàn, một phòng."

Bối Doanh Doanh:???

"Mình, tớ và Du Hàn..."

Vương Thụ Trạch vui vẻ, "Còn không thì sao, hai người một phòng, Tăng Đống với Lạc Phàm, Trịnh Hy với Kỷ Diệu, tớ với An An, còn lại tất nhiên là hai người các cậu, hay là cậu muốn để anh Hàn cùng nữ sinh khác ngâm cùng một chỗ?"

Bối Doanh Doanh: "..."

Cô và Du Hàn, hai người bọn họ ngâm cùng một suối nước nóng, còn ngủ chung một phòng.

Nhưng thế này có chút không ổn lắm.

Cô xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng. Ai ngờ Du Hàn đứng bên cạnh trực tiếp nhận lấy thẻ phòng, cực kỳ bình tĩnh: "Biết rồi."

Mọi người đều cười như mấy tên trộm, biết rồi thì tốt, biết rồi thì tốt.

Cuối cùng bọn họ đi tìm được phòng của mình, mọi người nói tạm biệt với nhau, sau đó cà thẻ phòng mở cửa đi vào.

Đẩy cửa bước vào, hành lang được lát bằng đá cẩm thạch trắng kéo dài vào trong, bước vào bên trong là một chiếc giường tròn lớn ở chính giữa, tấm thảm sẫm màu trải quanh giường, bên ngoài là cửa sổ kính sát đất, cửa sổ hướng ra suối nước nóng, nơi khiến cho lòng người mong chờ nhất.

Bên ngoài có sương mù như đang ở trong chốn thần tiên. Giữa đám sương mù là một cái hồ nước nóng rất lớn, hơi nóng bốc hơi nghi ngút. Bên cạnh có mấy cây trúc đuôi phụng trồng trên con đường lát đá cuội. Không gian riêng tư ở đây rất tốt, khách đến đây có thể ngắm trời đất khi tắm suối nước nóng bên ngoài, mà không bị ai nhìn thấy.

Cô đảo mắt một vòng quanh phòng, khung cảnh tuyệt đẹp, nhưng là vì đơn độc ở cùng một phòng với Du Hàn khiến trái tim cô đang không ngừng đập loạn nhịp.

Anh cúi đầu nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, khẽ cười một tiếng, từ phía sau ôm lấy cô, hôn lên gương mặt đỏ bừng của cô một cái.

"Doanh Doanh căng thẳng đến mức cả tai cũng đỏ lên rồi."

"Mình không có..." Cô bối rối cúi đầu xuống, hành động này khiến anh bật cười, "Còn chối?"

Cô không nói được lời phản bác nào, chưa kịp ngâm suối nước nóng cô đã cảm thấy choáng váng. Anh quay người cô lại để cô đối diện

với anh, sau đó cằm cô bị anh nhéo một cái, bắt đầu tra khảo: "Tối nay tên đó đặc biệt đến gặp cậu?"

"Mình... mình cũng không biết, hôm qua mình có nói với anh ta muốn đi suối nước nóng. Không ngờ anh ta sẽ tìm tới, còn trùng hợp đụng phải nữa chứ." Cô buồn bực nhíu mày, nhìn anh với ánh mắt đáng thương: "Xin lỗi cậu, mình biết cậu rất tức giận, lần sau mình đảm bảo cái gì cũng không nói với anh ta."

Hơn nữa hôm nay Hứa Chi Hạo còn một lần nữa sỉ nhục Du Hàn, lòng tự tôn của anh lớn như vậy, cũng là vì cô có mặt ở đây nên anh mới không so đo với anh ta.

Anh lắc đầu, vuốt ve gương mặt của cô, "Đồ ngốc, tôi không trách cậu, chuyện này không liên quan gì đến cậu." Anh gẩy chóp mũi của cô một cái, "Nhưng mà cách xa anh ta một chút, biết chưa?"

Cô mềm giọng dỗ dành anh: "Ừm, sau này nhìn thấy anh ta mình đều sẽ trốn ra thật xa."

Anh bật cười: "Sao hôm nay cái miệng nhỏ này lại ngọt như vậy nhỉ? Tôi muốn nếm thử..."

Anh cúi người muốn hôn cô, cô cười vui vẻ lùi về sau muốn tránh đi, nhưng lại bị anh ôm chặt.

Cuối cùng vẫn bị anh nếm thử _ (: з "∠) _.

Anh đưa ra kết luận: "Ừm, đúng là rất ngọt."

Cô đưa tay che đôi má ửng đỏ, nhẹ nhàng đẩy anh ra, anh nhìn bể suối nước nóng ngoài cửa sổ, trầm giọng hỏi:

"Doanh Doanh muốn ngâm suối nước nóng chưa?"

-

Bối Doanh Doanh từ trong phòng thay quần áo đi ra, cô mặc váy Hán Phục màu hồng của khách sạn đã chuẩn bị trước, chất vải mịn màng nhẹ nhàng, lụa mỏng bao phủ lấy cơ thể xinh đẹp của cô.

Du Hàn ngồi trên ghế sô pha, ngẩng đầu lên đã thấy cô đứng trước mặt mình. Gương mặt xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, giờ phút này phối hợp thêm váy dài, tôn lên khí chất như tiên nữ của cô, anh phải dùng tất cả sức bình sinh của mình để kiềm chế xúc động muốn kéo cô vào trong lòng.

Cô bị ánh mắt nóng bỏng của anh thiêu đốt, cả gương mặt cô đỏ lên, trong đôi mắt xinh đẹp như có sóng nước di chuyển, "Không đẹp sao..."

"Đẹp lắm."

Anh đứng lên, bước đến gần cô.

"Tôi hối hận cùng ngâm trong một phòng với cậu rồi."

"... Hả?"

"Doanh Doanh đẹp như thế này, khiến cho tôi rất khó kiềm chế bản thân."

Cô bị những lời "trắng trợn" bất ngờ này của anh làm cho càng căng thẳng hơn. Cũng may anh không làm gì hết, nắm lấy tay cô mở cửa kính ra, đi đến hồ nước bên ngoài. Đây là hồ nước lộ thiên, lúc này lại là buổi tối cho nên có hơi lạnh một chút.

Ngón chân trắng nõn của cô thử nhiệt độ nước tạo thành những bọt nước nhỏ, sau khi cảm giác dần dần thích ứng với nhiệt độ nước, cô đi vào trong hồ, dòng nước nhẹ nhàng bao phủ nửa người của cô, xua tan đi rét lạnh.

Đầu ngón tay của cô hươ trong làn nước, mặt nước nổi lên gợn sóng lăn tăn, nhiệt độ ấm áp bao quanh khiến cả người cảm thấy rất thoải mái. Cô vui vẻ cong khóe môi lên.

Cô dựa vào bên thành hồ, anh ngồi xổm bên cạnh cô, cười hỏi: "Cảm thấy vẫn ổn chứ"

"Ừm, rất thoải mái."

Anh mỉm cười, "Cậu cứ yên tâm ngâm người ở đây, một lát nữa tôi sẽ quay lại."

Cô sửng sốt một chút, gật đầu: "Được..."

Anh quay người đi vào trong phòng, cô thu lại ánh mắt đang dõi theo bóng lưng của anh. Cô ép bản thân không suy nghĩ lung tung nữa, không dám nghĩ đến chuyện một lúc nữa sẽ xảy ra...

Cô nhặt chiếc giỏ tre đặt bên cạnh hồ, thả vào trong nước vài cánh hoa đào và cánh hoa hồng, hương thơm ngào ngạt của hoa bay lơ lửng trong không khí.

Cô nhắm mắt lại và yên lặng tận hưởng cảm giác thoải mái này, cho đến khi cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Cô nghiêng đầu nhìn lại, vào giây phút cô nhìn thấy Du Hàn, trong nháy mắt cô như muốn bùng nổ.

Anh quấn khăn tắm quanh hông, nửa trên để trần, vóc dáng rắn rỏi hiện rõ trong tầm mắt của cô, từng múi cơ vừa phải, không nói quá nhưng lúc này đã có thể nhìn ra dáng vẻ cường tráng mạnh mẽ của một người đàn ông thực thụ.

Cô nhanh chóng quay đầu lại, rụt cổ vào trong nước.

Nhịp tim cô đập thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Cứu mạng, cô không muốn ngâm nữa [QAQ].

Anh nhìn thấy biểu cảm nhỏ này của cô, im lặng cong môi, không nhanh không chậm đi vào trong hồ suối nước nóng.

Cô gái nhỏ phát hiện anh rất tôn trọng đi về phía đối diện cô, cách cô khoảng ba bốn mét, hóa ra cũng không ngâm quá gần nhau, cô không thể nhìn thấy cơ thể ngâm trong nước của anh.

Ấy?

Cô lập tức thả lỏng hơn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, anh mỉm cười mở miệng: "Như thế này có phải sẽ không căng thẳng như vậy nữa không?"

"À...Ừm." Cô xấu hổ, muốn nói sang chuyện khác, "Cậu có thấy dễ chịu không?"

"Ừm." Hai mắt anh khép hờ, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, cô thấy vậy yên lặng vuốt cánh hoa, không làm ồn đến anh.

Một lúc sau, anh mới lấy lại tinh thần, mở mắt ra, lúc này mới tỉ mỉ quan sát cô gái nhỏ đối diện, bởi vì ngâm mình trong suối nước nóng, hai má trắng nõn ửng đỏ, đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại, giống như phủ thêm một lớp nước bóng.

Cô gái nhỏ đang tự mình vui đùa, hoàn toàn không để người bạn trai là anh vào trong mắt?

Sao anh có thể để như vậy được.

Vậy nên anh cất bước đi về phía cô.

Bối Doanh Doanh thấy anh đi về phía mình, cô bị dọa sợ dừng động

tác trên tay lại, ngốc nghếch nhìn anh càng lúc càng đến gần, cuối cùng đứng lại trước mặt cô, sau đó một tay anh ôm lấy người cô, nâng cô lên, đặt bên cạnh hồ.

Cô vô thức vòng tay ôm lấy vai anh, khuôn mặt nhỏ đờ đẫn, đến cả nói cũng không lưu loát: "Cậu, cậu, sao cậu cũng lại đến..."

Anh khẽ nhéo má của cô một cái, giống như đang trừng phạt: "Cậu đã từng thấy cặp đôi yêu nhau nào đi tắm suối nước nóng mà cách xa như vậy chưa? Doanh Doanh chơi vui như vậy, quên cả tôi."

"Mình không quên..."

Anh chậm rãi ôm lấy cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán của cô.

Cô nỉ non một tiếng, chớp chớp đôi mắt ngập nước nhìn anh, dáng vẻ vừa đáng thương vừa mềm yếu này càng khiến anh muốn bắt nạt cô.

Tay anh hướng xuống dưới, ôm lấy cô sau đó quay người lại, anh không muốn để cô dựa vào tường lâu sẽ rất khó chịu.

Anh vươn tay gạt những sợi tóc ướt dính trên cổ cô, cười hỏi cô: "Có nóng không?"

"Có hơi..."

Suối nước nóng cộng thêm nhiệt độ của anh, cô cảm thấy bản thân sắp phát sốt rồi.

Anh nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, cô ngẩng cổ lên, cảm nhận ngọn lửa bùng cháy lên mỗi nơi nụ hôn của anh lướt qua, cô bắt đầu thở gấp, cô cảm giác bản thân giống như một con cá bị mất nước.

Môi anh từ từ di chuyển lên, hôn lên cằm của cô, cô không nhịn

được khẽ gọi tên anh: "Du Hàn..."

Anh dừng lại, thâm trầm chăm chú nhìn cô, hứng thú hỏi lại: "Hửm?"

"Cậu đừng hôn..."

Anh khẽ cười vài tiếng, anh giữ lấy gáy của cô, "Được thôi, đổi lại là cậu hôn tôi."

Cô gái nhỏ:???

Anh không ngừng dụ dỗ cô: "Xấu hổ cái gì, tôi là bạn trai của cậu mà."

Cô do dự mấy giây, Du Hàn thấy cô như vậy sợ khiến cô khó xử, anh đang định nói không cần đâu, nhưng không ngờ cô gái nhỏ lại mở miệng ngốc nghếch hỏi anh: "Hôn ở đâu đây?"

Mẹ kiếp.

Con mẹ nó thật sự muốn ——

Anh ôm chặt cô hơn một chút, khàn giọng hướng dẫn cô: "Giống như vừa rồi tôi hôn cậu."

Cô nhớ lại, mặt lại đỏ lên, cô mấp máy môi, đầu chầm chậm hướng lại gần cổ anh.

Bất chợt ——

Một nụ hôn rất nhẹ lướt qua cổ của anh.

Cảm giác giống như trong miệng đang ngậm một viên kẹo đường.

Khóe môi anh khẽ cong lên, "Vừa rồi tôi chỉ hôn một cái thôi sao?"

"..."

Sao người này lại quá đáng như vậy chứ hu hu hu.

Cô giống như một thành viên mới của trại huấn luyện, nghiêm túc làm theo lời anh hướng dẫn từng chút từng chút một. Mặc dù cô có chút ngây thơ thẹn thùng nhưng cũng đã đủ khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Anh thích nhất là dáng vẻ ngây thơ ngượng ngùng của cô.

Nhưng điều này, cô không cần biết, chỉ cần anh từng bước dạy cho cô là tốt rồi.

Trong đầu anh đang nghĩ đến những chuyện này, đột nhiên cảm giác tê dại từ cằm truyền đến, cảm giác như hàm răng cắn lên.

Anh cúi đầu, thấy cô bối rối nói, "Xin lỗi cậu..." Cô không cẩn thận cắn trúng cằm anh.

Ánh mắt anh tối sầm lại, cúi xuống bên tai cô nói: "Giống như vừa rồi... Tiếp tục."

Cô sửng sốt, ngay sau đó lập tức hiểu anh đang nói gì.

Cô chống tay lên ngực anh, lặp lại động tác vừa rồi, tim anh đập như trống bỏi, cô cảm thấy đầu mình đang lâng lâng.

Hầu kết của anh nhấp nhô, cho đến khi đột nhiên, sợi dây trong đầu anh cuối cùng cũng bị đứt. Anh cúi đầu mạnh mẽ chặn đôi môi của cô.

Nụ hôn vừa vồ vập vừa dịu dàng, giống như dòng nước trong suối nước nóng, dập dờn lên xuống.

Bối Doanh Doanh chỉ có thể ôm chặt lấy anh, mặc cho anh hành động, trong lòng cô dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Anh phát hiện cơ thể anh khô nóng đến mức sắp không thể khống chế được cảm xúc, mới đành phải khó khăn dừng lại. Đầu anh tựa vào cổ của cô thở dốc, anh ôm lấy đầu cô, giọng khàn khàn.

"Sao lại nghe lời như vậy hả?"

Cô ngoan đến mức khiến cho anh không đành lòng "bắt nạt cô".

Cô chớp chớp đôi mắt mơ hồ nhìn anh, cười híp cả mắt lại, thì thào với anh: "Mình thích Du Hàn mà, tất nhiên muốn nghe lời Du Hàn rồi."

Anh mỉm cười, vuốt sống mũi của cô, "Thật là ngoan."

Cô vỗ đầu, nhíu mày: "Du Hàn, mình mình cảm thấy đầu có hơi choáng..."

Anh lập tức phản ứng lại, anh chỉ quan tâm đến bản thân mà quên mất cô đã ngâm suối nước nóng quá lâu. Anh áy náy, "Chờ một chút, tôi đi lấy áo choàng cho cậu."

Du Hàn vội vàng đứng lên, đi vào trong lòng, lập tức lấy ra một cái áo choàng đi ra.

Cô đứng dậy, anh nhanh chóng choàng áo lên người cô, ôm cô lên đi vào trong phòng.

Anh bế cô vào trong phòng tắm, để cô thay váy. Lúc cô thay xong đi ra, thấy anh cũng đã mặc quần áo xong.

Bối Doanh Doanh ngã xuống giường chầm chậm nằm nghỉ ngơi một lúc. Cô không còn thấy choáng nữa, anh ngồi xuống bên giường, hỏi cô: "Vậy tối nay còn muốn ngâm không?"

Cô lắc đầu.

"Vậy chuẩn bị một chút rồi đi nghỉ ngơi nhé?"

Anh thấy cô không phản ứng, cho là cô đồng ý, anh đứng dậy đang định rời đi, tay lại bị cô nắm lại.

Cô do dự một lúc, nhỏ giọng hỏi anh: "À thì... Mình nghe Vương Thụ Trạch nói... Ở đây có tiệc đứng, có thể qua đó ăn một chút gì không?"

"Ừm, cậu muốn đi ăn à?"

Cô ngượng ngùng biểu thị rằng mình hơi đói.

Anh đồng ý, bảo cô mặc thêm áo khoác, sau đó hai người ra khỏi phòng. Anh tự nhiên nắm lấy tay của cô, đi tìm nhà hàng.

Hai người còn đang lo lắng đã trễ thế này nhà hàng không biết có mở hay không, ai ngờ lúc đi vào trong, bên trong khá đông khách, rất nhiều người buổi tối mới đến khu suối nước nóng, ngâm người xong ra ngoài tìm chút gì ăn.

Hai người chọn đồ ăn xong tìm một chỗ vắng người ngồi xuống, cô hỏi anh: "Cậu không ăn à?"

"Cậu ăn đi, tôi nhìn cậu ăn."

Cô cúi đầu ăn một chút mì ý, anh cầm cái nĩa chọc một miếng táo đưa đến bên miệng của cô. Anh cứ như vậy đút cô ăn, chuyện ngây thơ trẻ con như vậy nhưng hai người lại làm rất vui vẻ.

Nhưng ở trong một căn phòng khác, người đàn ông đang ngồi trên ghế sô pha, bàn tay cầm điện thoại dán bên tai nắm chặt, dường như chỉ cần một giây sau anh ta sẽ bóp nát điện thoại.

"Cậu Hứa, cô Bối và Du Hàn lúc này đang ở trong nhà hàng ăn cơm, cử chỉ rất thân mật, nhìn giống như..."

Trợ lý dừng lại, bờ môi đang mím chặt của Hứa Chi Hạo hung ác phun ra bốn chữ: "Giống như thế nào?"

Trợ lý không rét mà run, "Giống như là, giống như là bạn trai bạn gái."

Cậu ta nói xong, Hứa Chi Hạo yên lặng mấy giây, trợ lý sợ tới mức không thể cầm chắc điện thoại, cậu ta nghe thấy giọng nói cực kỳ kiềm chế tức giận ở đầu dây bên kia:

"Hai người bọn họ đi ra từ cùng một phòng sao?"

"... Đúng ạ."

Hứa Chi Hạo cúp điện thoại, lúc này trên giường truyền đến giọng nói nũng nịu đầy quyến rũ, "Anh, xong chưa vậy?"

Người phụ nữ mặc váy mỏng gần như trong suốt đang quỳ trên giường, trong mắt hiện lên chút rụt rè. Cô ta thấy Hứa Chi Hạo im lặng, xuống giường đi qua, đột nhiên cô ta thấy Hứa Chi Hạo cầm ly rượu Whisky trên bàn, ném mạnh xuống đất.

"Choảng —— "

Cô ta sợ đến mức đứng im tại chỗ, trong mắt rơm rớm nước mắt, cả người run bần bật.

Đây là lần thứ ba Hứa Chi Hạo nổi giận tâm tình bất ổn trong tháng này.

Lần sau càng nghiêm trọng hơn lần trước.

"Anh ơi..."

Anh ta ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt lạnh tanh không hề có chút nhiệt độ nào, giống như anh ta đang nhìn vật trang trí trong phòng. Anh ra đứng dậy đi đến trước mặt cô ta, nắm lấy cổ tay cô ta, sau đó ném cô ta lên giường.

Hứa Chi Hạo đè cả người mình lên người cô ta, thô bạo kéo váy của cô ta xuống, giọng nói âm trầm giống như ma quỷ:

"Đã có vậy mà không chờ được nữa rồi?"

Người phụ nữ kia run lên, lấy dũng khí ôm cổ anh ta, đưa môi đỏ của mình lên.

Đêm nay Hứa Chi Hạo không hề dịu dàng một chút nào, Kế Khê biết anh ta nhất định đang gặp một chuyện gì cực kỳ tức giận, mà cô ta không cần đoán cũng biết, là vì cô gái kia.

Sau khi anh ta điên cuồng phát tiết xong, nằm xuống bên cạnh cô ta, một lần rồi lại một lần chất vấn: "Em nói đi, vì sao em không thích anh? Vì sao em lại thích người khác, hả?"

Cô ta sửng sốt, cuối cùng không nhịn được nói: "Em không có, em thích anh..."

Kế Khê vừa nói xong, anh ta dừng lại quay sang nhìn cô ta, sau đó ánh mắt đột nhiên trở lại với dáng vẻ chán ghét cùng khinh thường, ngồi dậy đẩy cô ta sang một bên, lạnh lùng nói: "Cô cũng xứng sao?"

Một tia cảm xúc lướt qua đôi mắt của anh ta, không còn hứng thứ, quay người đi vào trong phòng tắm. Kế Khê ngã ra giường, giống như cô ta là món vật thay thế bị người ta dùng xong thì vứt đi, mặc cho hai dòng nước mắt tuôn rơi.

Năm nhất đại học cô ta gặp Hứa Chi Hạo. Cô ta yêu Hứa Chi Hạo ngay từ cái nhìn đầu tiên, chỉ cần anh ta vẫy tay với cô ta một cái, cô ta lập tức sa vào vòng tay anh ta.

Cô ta vốn cho rằng Hứa Chi Hạo thích mình.

Dần dần cô ta mới phát hiện có điều gì đó không đúng lắm. Anh ta luôn muốn cô ta phải gọi anh ta là "anh Chi Hạo", mặc váy trắng, điềm đạm ít nói. Anh ta nói anh ta chỉ thích cô gái dịu dàng, nghe lời, vậy là cô ta giống như thú cưng nghe lời anh ta.

Nhưng cô ta cảm thấy mình luôn bị ngăn cách với Hứa Chi Hạo bởi một bức tường, ngay khi đến gần, cô ta sẽ chạm vào điểm giới hạn của anh ta và khiến anh ta tức giận.

Mãi về sau, cô ta vô tình nhìn thấy màn hình bảo vệ máy tính xách tay của anh ta, một cô gái mặc váy trắng, trong bức ảnh đó cô gái nở nụ cười rạng rỡ và ngây thơ, cô ta mới biết sự tồn tại của mình nực cười đến nhường nào.

Anh ta say khướt cả đêm, và khi anh ta ôm cô ta làm chuyện đó, anh ta chưa bao giờ dùng giọng điệu trân trọng và dịu dàng như vậy, trong miệng không ngừng lẩm bẩm hai chữ ——

"Doanh Doanh."

Cô gái kia mới là bảo bối mà anh ta nâng niu trong lòng mình.

Bao nhiêu sự ảo tưởng bấy lâu nay của cô ta hoàn toàn sụp đổ.

-

Mà Hứa Chi Hạo cơ bản không hề hay biết bản thân anh ta sẽ thích Bối Doanh Doanh đến mức phát điên như hiện tại.

Anh ta nhớ lại ngày đó khi còn học lớp mười, anh ta về nhà, cầm

máy ảnh DSL mới sửa xong đi ra vườn hoa ở sân sau.

"Thằng cháu trai Từ Hạo này sẽ không làm hỏng máy ảnh của mình thật đấy chứ." Anh ta lẩm bẩm, điều chỉnh lại ống kính, đứng tại chỗ chụp xung quanh, đến khi lần cuối cùng nghiêng người anh ta nhìn thấy một cô gái nhỏ đứng bên cạnh xích đu dưới cây đào.

Cô gái nhỏ mặc một cái váy trắng, có vài cánh hoa đào rơi xuống. Vào khoảnh khắc cô gái nhỏ nghe thấy bước chân của anh ta, quay người lại, đúng lúc anh ta bấm nút chụp.

Trong tấm ảnh, cô bé mặc váy trắng nhìn về phía anh, trên môi là nụ cười chưa kịp tắt, đẹp tựa như một bức tranh.

Anh sửng sốt, cô bé cũng ngây người, lúng túng lùi về sau một bước, rũ mắt xuống.

Anh rất nhanh đoán được, cô bé này là con gái nhỏ anh chưa bao giờ gặp của nhà họ Bối. Lúc này mẹ của cô và chị gái đang ở trong phòng khách nói chuyện với mẹ anh ta, chẳng biết vì sao cô bé lại chạy ra đây.

Hứa Chi Hạo đi đến trước mặt cô bé, hỏi: "Em tên là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?"

"... Bối, Bối Doanh Doanh, em học lớp bảy rồi." Cô vặn các ngón tay vào nhau.

"Em là em gái của Bối Sơ Nhan à?"

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu.

Ánh mắt của anh dừng trên người cô, "Mẹ và chị của em đang ở trong phòng khách, vì sao em lại ở đây?"

"Vì dì Dương nói ở đây có hoa đào rất đẹp, nên em đến nhìn một

chút..."

Hứa Chi Hạo nhìn dáng vẻ ngây ngô của cô, không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu, khóe môi anh cong lên nở nụ cười, "Anh là Hứa Chi Hạo, là con trai thứ hai của dì Dương."

"Chào, chào anh."

Anh cúi người sờ đầu của cô, "Là anh Chi Hạo."

Cô ngoan ngoãn gọi lại một câu anh Chi Hạo. Trong lòng anh ta ngứa ngáy, anh ta không biết tên của mình có thể được gọi một cách ngọt ngào như vậy. Anh ta nhìn xích đu dây bên cạnh, hỏi cô có muốn ngồi một lúc không, cô bé thẹn thùng lắc đầu, chạy về phòng khách.

Từ khi đó, Bối Doanh Doanh ở trong lòng anh ta đã không giống những người khác. Mỗi lần anh ta nhìn thấy cô, cô đều rất yên tĩnh, ngoan ngoãn, nhưng khi anh ta lén đến tìm cô nói chuyện, cô sẽ nghiêm túc trả lời.

Anh ta vốn cho rằng đây là tình cảm anh trai đối với em gái, nhưng đến khi lớn hơn anh ta mới nhận ra, hàng đêm cô sẽ thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của anh ta.

Lần đầu tiên trong đời, anh ta biết cảm giác thôi thúc kích thích của một người đàn ông dành cho một cô gái là gì.

Sau đó trong buổi tiệc mừng thọ của bố anh ta, khi đó anh ta đã học đại học, một lần nữa anh được gặp lại cô, anh ta mới xác định bản thân thực sự thích cô.

Nhưng bây giờ, anh ta yêu mà không có được.

Hứa Chi Hạo đứng dưới vòi hoa sen đang xả nước, trước mắt anh ta lần nữa hiện lên khuôn mặt tươi cười của Bối Doanh Doanh. Trong

đầu anh ta chợt lóe lên một tia sáng trắng, anh ta nhắm mắt lại.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ anh ta đi ra ngoài, thấy trong phòng không có ai, trên bàn có một tờ giấy nhắn của Kế Khê: [Anh, em đi trước.]

Ánh mắt anh ta thoáng nhìn qua, anh ta thấy mảnh thủy tinh trên đất đã được dọn sạch sẽ.

-

Ngày hôm sau, Bối Doanh Doanh tỉnh lại trong ngực của Du Hàn, tối hôm qua sau khi ăn bữa khuya xong, hai người trở về phòng. Hai người bọn họ bắt đầu chơi cờ ca rô rồi sau đó lại chơi trò tôi vẽ bạn đoán, cuối cùng chơi đến khi buồn ngủ.

Cô xoay người, phát hiện tư thế thân mật của hai người, đỏ mặt không dám động đậy, nhưng cũng đã đánh thức anh.

Anh mỉm cười, ôm cô sát lại mình, "Tỉnh rồi?"

"Chào buổi sáng, Du Hàn."

"Doanh Doanh, chào buổi sáng."

Hai người trò chuyện một lúc, không biết anh thì thầm gì bên tai cô khiến cô bật cười, chọc cô đến mức đỏ mặt đến tận mang tai mới bằng lòng rời giường. Hai người rửa mặt xong, thu dọn đồ dùng, trong nhóm chat Kỷ Diệu nói mọi người đang ở trong nhà hàng.

Bọn họ đi đến cửa nhà hàng, sau khi tìm thấy đám người Kỷ Diệu, để túi xuống, đi lấy đồ ăn.

Bối Doanh Doanh một mình đi đến một nơi vắng người lấy một miếng bánh kem. Đột nhiên có người nắm chặt tay cô. Cô quay đầu nhìn lại là Hứa Chi Hạo, còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh ta kéo đến một nơi không người.

"Anh làm gì vậy..." Cô hất tay của anh ra.

Trên mặt Hứa Chi Hạo đầy vẻ dịu dàng, "Tối hôm qua Doanh Doanh ngủ ngon không?"

Cô cảm thấy bản thân thật sự không thể hiểu được người trước mặt, "Có liên quan gì đến anh sao?"

Khóe môi anh nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, "Thật sự ngủ chung một phòng với Du Hàn sao?"

Cô sửng sốt, thấy anh ta bước lại gần cô thêm một bước, cúi người nhìn thẳng cô: "Nếu như Doanh Doanh không nghe lời, anh sẽ nói chuyện với dì Viên."

Bối Doanh Doanh sửng sốt, "Anh muốn thế nào..."

"Chăm chỉ học tập cho giỏi, cách xa nam sinh kia một chút, Doanh Doanh còn nhỏ, chưa hiểu được cái gì là tình yêu."

"Anh đang uy hiếp tôi sao?" Cô thẫn thờ nhìn anh ta.

"Doanh Doanh, anh Chi Hạo chỉ là sợ em bị tổn thương, bị lừa."

"Anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi, tôi cũng không cần anh quan tâm."

Cô quay người muốn rời đi, lại bị anh ta gọi lại, "Nếu như anh thật sự nói ra thì sao? Em sẽ ghét anh sao?" Giọng anh ta khàn đặc, giống như đang cố gắng kiềm chế điều gì đó.

Bước chân của cô dừng lại.

"Bây giờ tôi đã cực kỳ chán ghét anh."

Sau khi cô rời đi, Chi Hạo cúi đầu, nhếch miệng nở nụ cười tự giễu, trợ lý im lặng đi đến sau lưng anh ta:

"Cậu chủ, có cần xử lý tên Du Hàn kia không?"

"Tôi mà làm như vậy, Doanh Doanh sẽ thật sự hận tôi đến thấu xương thì phải làm sao bây giờ?"

Trợ lý nghe xong không hiểu lắm: "Cậu chủ, cậu..." Cậu ta nhìn một người cao ngạo như cậu chủ, sao lại vì một cô gái mà trở nên hèn mọn như thế này?

Hứa Chi Hạo quay người, vẻ mặt tĩnh mịch, giọng nói rất nhẹ.

"Đừng làm gì hết, đừng chọc em ấy không vui."

-

Sau Tết là kết thúc kỳ nghỉ đông, thời gian trôi càng lúc càng nhanh, mười lăm ngày qua đi, bắt đầu đến ngày quay lại trường.

Trong tháng đầu tiên sau khi bắt đầu quay lại học, việc học cũng không quá nặng nề. Sau kỳ thi tháng vào tháng Ba, mọi người bắt đầu chào đón cuộc thi văn nghệ của trường, đây là sự kiện long trọng nhất bên cạnh lễ kỷ niệm của trường.

Mỗi lớp đều phải tham gia một tiết mục, hợp xướng và khiêu vũ chiếm đa số trong những năm qua. Năm nay, Kỷ Diệu, với tư cách là cán bộ hoạt động của lớp, sau khi bàn bạc với các cán bộ khác trong lớp, cuối cùng dự định lớp bọn họ sẽ diễn một vở kịch.

Khi cuộc họp lớp được tổ chức, bọn họ quyết định đầu tiên là kịch bóng, sau đó là múa phụ họa và độc tấu của một bạn nữ, cuối cùng là đồng ca, vì điểm số phụ thuộc vào tỷ lệ tham gia nên cả lớp đều phải tham gia.

Một số diễn viên chính mọi người có thể tự do đăng ký. Tư Quỳ là tiểu nữ thần của lớp nên lựa chọn đơn ca, mấy người múa phụ họa là nhóm chị em của Tư Quỳ. Cuối cùng, Bối Doanh Doanh yên lặng lựa chọn tiết mục hợp xướng cuối cùng, cũng chỉ là đứng lộ mặt, cũng khá thoải mái.

Nhưng đến ngày luyện tập đầu tiên, cô thấy lớp trưởng phát cho mọi người một tờ giấy lời bài hát, tựa đề bài hát là "Lạc đường, đi tìm dấu vết."

Đây vốn chỉ là bài hát kết thúc của một bộ phim điện ảnh, năm ngoái không hiểu sao lại nổi tiếng. Sau khi nghe xong bài hát này, mọi người đều nhao nhao đồng ý, nhưng Bối Doanh Doanh lại ngây người ——

Lời bài hát này là do cô viết!

Tác giả: Nhiêu Doanh:???

Cô sắp nổi tiếng rồi sao?

- -----oOo------

Chương 44

Mọi người ngồi trong phòng, Kỷ Diệu quay qua nhìn thấy Bối Doanh Doanh đang nhìn tờ giấy lời bài hát ngẩn người, cô ấy hiếu kỳ hỏi:

"Doanh Doanh cậu đừng nói là cậu chưa từng nghe bài hát này nha? Bài "Truy tìm dấu vết" này hồi đó cực kỳ hot luôn. Lúc mình đi chơi bên ngoài thường xuyên nghe thấy bài này, bài này hay cực. Có phải cậu mới từ dưới quê chui lên không thế ha ha ha."

Bối Doanh Doanh lúng túng sờ đầu, "Mình nghe bài này rồi..."

"Mấy bài hát của người viết lời này cậu đã nghe chưa? Người sáng tác bài hát này cũng tên Doanh, nhưng khác chữ Nhiêu, để mình giới thiệu mấy bài của tác giả này viết cho cậu nghe, mợ nó siêu hay luôn."

Kỷ Diệu càng nói càng hăng, trực tiếp kéo tay Bối Doanh Doanh, lấy điện thoại ra gửi cho cô mấy bài hát. Bối Doanh Doanh nghe bạn mình nói, bỗng chốc mặt đỏ lên, cô nhỏ giọng hỏi: "... Vì sao cậu thích bài hát của người này viết?"

"Thì là... Không hiểu sao ca từ lại đâm vào tim mình, hơn nữa "Truy tìm dấu vết" là bài duy nhất cô ấy tự sáng tác tự viết lời luôn, có thể gọi là ông trời tác hợp." Kỷ Diệu cảm khái, "Chắc hẳn Doanh Nhiêu là một tiên nữ."

Rắm cầu vồng* này bắn ra khá trơn tru.

*彩虹屁 Rắm cầu vồng: Là những lời khen có cánh của fan dành

cho idol, được ví như cho dù idol có đánh rắm thì cũng như cầu vồng:)

"Tiên nữ" phiên bản người thật gặp được fan hâm mộ của mình, bật chế độ đỏ mặt.

Cô quay đầu nhìn Du Hàn ngồi bên cạnh đang nhìn lời bài hát, nhỏ giọng hỏi: "Cậu đã từng nghe bài này chưa?"

"Có nghe qua một lần, sao thế?"

Bối Doanh Doanh: Chỉ có một lần, vậy cũng tốt rồi, cũng tốt rồi.

Cô giấu kỹ "cái đuôi nhỏ" đang vẫy của mình, cười với anh. Bàn tay dưới gầm bàn bị anh nắm lấy, cô nhanh chóng nhìn một vòng xung quanh, may là mọi người không chú ý đến hành động bên này của bọn họ. Cô xấu hổ trừng anh, "Cậu làm gì vậy..."

"Cậu đáng yêu quá, muốn nắm một chút." Sau đó anh buông tay ra.

Cô cong môi cười.

Quan hệ của cô và Du Hàn, ngoại trừ nhóm bạn chơi thân ra, những bạn học khác đều không biết, cảm giác giống như khi còn bé lén người lớn trong nhà ăn bánh kem.

Cán bộ văn nghệ Nhậm Đình Mỹ đi lên bục giảng vỗ bàn một cái, cả lớp vốn đang ồn ào bỗng trở nên yên lặng.

"Chúng ta bắt đầu luyện hát trước, thời gian chuẩn bị không nhiều, mọi người phải tranh thủ học thuộc lời bài hát."

Nhậm Đình Mỹ bật nhạc đệm trên máy tính lên, mọi người bắt đầu ngâm nga theo nhạc. Nhậm Đình Mỹ đi xuống dưới bục đến chỗ Bối Doanh Doanh, lúc ngồi xuống bên cạnh cô, Nhậm Đình Mỹ cúi người nhỏ giọng hỏi cô: "Doanh Doanh, phần kịch bóng còn thiếu một

người, cậu có thể tham gia không?"

"Hả? Mình..."

"Chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, nhiệm vụ không nặng, Kỷ Diệu cũng tham gia."

Nhậm Đình Mỹ liên tục năn nỉ, Bối Doanh Doanh nghĩ độ khó cũng không cao, nên cô đồng ý. Nhậm Định Mỹ rất vui vẻ, nói với cô một lát tiết thứ tư đi tập kịch.

Cô đồng ý.

Sau khi hết tiết thứ ba, cô nói chuyện đi tập kịch với Du Hàn, lúc đầu định bảo anh cứ đi ăn cơm trước đi, ai ngờ anh lên tiếng cắt đứt lời của cô: "Một lúc nữa hết tiết tôi qua đó tìm cậu."

"Vậy cũng được ~"

Lúc cô và Kỷ Diệu đi ra khỏi lớp đúng lúc chạm mặt nhóm bạn của Tư Quỳ, mấy người đó thấy hai người họ thì nhíu mày: "Cậu cũng tham gia luyện tập à?"

"Bọn mình trong nhóm kịch." Kỷ Diệu đáp lại.

Tư Quỳ gật đầu, "Cũng đúng, mấy cậu chỉ thích hợp diễn cái bóng thôi, không cần phải lộ mặt."

Kỷ Diệu nhếch môi, "Cậu cũng là thiên hạ đệ nhất gậy đó nha, không ai có thể lấn át được hào quang sáng chói của cậu."

"Cậu..." Tư Quỳ á khẩu không nói lại được.

Bối Doanh Doanh bật cười kéo Kỷ Diệu rời đi, "Cậu nói nhiều với cậu ta vậy làm gì?"

"Mình cũng đâu phải phật, loại người thích kiếm chuyện như cậu ta," Kỷ Diệu cười nhạt, "Đúng là muốn nghe chửi mà."

Địa điểm diễn tập là phòng khiêu vũ, hôm nay chỉ có múa đơn ca và nhóm kịch bóng. Sau khi nhóm kịch bóng sắp xếp đội hình xong thì đến phần thứ hai, mọi người ngồi trên sàn của phòng học nghỉ ngơi.

Trước khi Tư Quỳ chuẩn bị hát, có bạn học nữ nói, "Hình như năm ngoái Tư Quỳ từng tham gia cuộc thi Top Ten Singer thì phải? Cậu ấy hát rất hay."

"Lớp mình cũng không chọn được người thứ hai thích hợp tham gia tiết mục đơn ca hơn cậu ấy, với lại cậu ấy cũng rất xinh nữa."

Lúc Tư Quỳ cất giọng hát, thật sự không khiến cho mọi người thất vọng. Ngũ âm đều rất đồng đều, nhả chữ rất rõ ràng, giọng hát cực kỳ tốt.

Bối Doanh Doanh ngồi bên dưới nhìn Tư Quỳ, đáy mắt lướt qua vô vàn cảm xúc. Cô nhếch môi không nói gì.

Sau khi Tư Quỳ hát xong, Nhậm Đình Mỹ ngoài mặt thì thỏa mãn gật đầu, không biết tại sao cô ấy lại cảm thấy có chút là lạ.

Luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Tư Quỳ nghe ý kiến của Nhậm Đình Mỹ xong, liếc cô ấy một cái: "Thiếu cái gì? Phần nhạc đệm không hay thôi, chẳng lẽ cậu muốn nói tôi hát dở? Cậu hỏi một chút xem ở đây có người nào hát hay hơn tôi không."

Thái độ này, cho dù có vênh váo hung dữ như thế nào cũng khiến mọi người không có cách nào phản bác.

Đúng thật là như vậy, bọn họ đang ở trong tình huống nguy cấp. Bây giờ đi đâu kiếm một người thích hợp hát đơn ca hơn Tư Quỳ

đây.

Kỷ Diệu tựa đầu lên vai Bối Doanh Doanh, mềm giọng nói thầm: "Mình cảm thấy Tư Quỳ hát không hề có cảm xúc tí nào, phá nát hết cả bài hát.

Nhưng Bối Doanh Doanh vẫn không nói gì.

Sau khi tiếng chuông vang lên báo hiệu hết tiết bốn, buổi luyện tập hôm nay của bọn họ đến đây là kết thúc. Lúc mở cửa đi ra, mọi người nhìn thấy Du Hàn đang dựa tường đứng bên ngoài, đều rất ngạc nhiên.

"Du Hàn, cậu ở đây làm gì thế..." Nhậm Đình Mỹ đi đầu, hỏi anh.

Nam sinh quét mắt nhìn một vòng, lạnh nhạt lên tiếng: "Đợi người."

Mọi người:???

Chờ ai vậy?

Bối Doanh Doanh từ phòng khiêu vũ đi ra, bắt gặp ánh mắt của Du Hàn, cô vỗ bả vai Kỷ Diệu, sau đó đi lên phía trước. Đến trước mặt Du Hàn, cô ngạc nhiên: "Sao cậu đến sớm vậy? Mình còn tưởng phải ở đây đợi cậu một lúc nữa cơ."

"Tự học rất chán, nên ra sớm năm phút xuống đây tìm cậu."

Anh nhấc cặp sách của cô lên, nhíu mày: "Sao nặng thế?"

"Hôm nay phải mang rất nhiều sách..."

Anh trực tiếp nhấc cặp sách của cô lên, "Tôi cầm cho." Cô đành phải đưa cặp sách cho anh, đi theo anh ra cửa trường học.

Hai người cùng nhau rời đi, bị các bạn cùng lớp nhìn thấy, mọi người

ai cũng có vẻ rất ngạc nhiên, bắt đầu xì xào bàn tán:

"Rốt cuộc quan hệ của Du Hàn và Bối Doanh Doanh là thế nào nhỉ? Vậy mà Du Hàn lại xuống dưới này đợi cậu ấy cùng đi chung! Nếu như là trước đây, nhất định mình sẽ cảm thấy là do mắt mình mù rồi."

"Ừm cũng đúng, chẳng lẽ Du Hàn thật sự thích Bối Doanh Doanh?"

"Theo lý mà nói thì đúng là như vậy rồi, nhưng mà vì cái gì mà Du Hàn lại thích một nữ sinh như vậy nhỉ?"

"Bối Doanh Doanh xinh đẹp như vậy, tính cách lại còn mềm mại đáng yêu, không thích cậu ấy chẳng lẽ thích cậu sao?"

"... Cậu quá đáng."

Bối Doanh Doanh để ý thấy phía trước có mấy bạn học không ngừng quay đầu lại nhìn về phía cô và anh. Mặt cô đỏ lên, cô quay đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Du Hàn, "Du Hàn, các cậu ấy hình như..."

Anh cụp mắt nhìn biểu cảm nho nhỏ này của cô, "Hình như thế nào?"

"Cậu đến tìm mình như thế này, quá lộ liễu, rất dễ bị mọi người..."

"Tôi đến đón bạn gái của mình tan học thì có vấn đề gì sao?"

"..." Người này có những lúc thật sự không hề biết khiêm tốn.

Buổi tối, lúc cùng nhau ăn cơm, Du Hàn hỏi cô xế chiều hôm nay luyện tập thế nào, cô chống khuỷu tay lên bàn đỡ lấy đầu, nhớ lại: "Thật sự rất đơn giản, mình diễn vai một tiểu ma cô trong rừng, chỉ cần ngồi dưới đất là xong, ha ha."

Anh mỉm cười, "Không nhúc nhích, xem ra cậu rất thích."

Kịch bản của kịch bóng lần này là kể về một câu chuyện trong rừng có một cô gái ngây thơ bị lạc trong rừng đang tìm đường về nhà. Đây cũng là ý nghĩa của bài hát mà lớp bọn họ muốn thể hiện.

Du Hàn nói bởi vì tiết thứ tư là tiết tự học nên cho nên mười phút cuối cùng, lớp trưởng cho mọi người luyện hát mấy lần.

Sau đó Bối Doanh Doanh nhắc đến bài hát này, cô cố gắng đè bản thân cẩn thận hỏi anh:

"Du Hàn, cậu cảm thấy bài "Truy tìm dấu vết"... hay không?"

Trái tim nhỏ của cô đập loạn.

Anh đặt đũa trong tay xuống, cầm khăn giấy lên, "Tạm được, không có cảm giác gì lắm."

Ý là không quá hay nhưng cũng không khó nghe.

Cô gái nhỏ đang thầm mong muốn nhận được lời khen của bạn trai. Nghe bạn trai mình nói vậy thì "Ồ" một tiếng, che giấu sự mất mát trong lòng. Hai người ăn xong, đi ra khỏi quán. Như bình thường, hai người đi trên con đường ít người, anh nhìn xung quanh không có nhiều học sinh, nắm chặt tay của cô, "Đừng sợ, chỉ nắm một lúc thôi."

Trong lòng cô vừa căng thẳng vừa ngọt ngào, ngoan ngoãn để anh nắm tay.

Anh im lặng một lúc đột nhiên mở miệng: "Tôi thật sự muốn nghe Doanh Doanh hát "Lạc đường, truy tìm dấu vết"."

"... Hả?"

Anh dừng lại, cúi người nhéo mặt của cô. Anh nhìn thẳng vào mắt

cô, trên môi nở ý cười.

"Mặc dù bài hát này tôi nghe không có cảm giác gì, nhưng tôi cảm thấy Doanh Doanh hát nhất định sẽ rất hay, bài này rất hợp với giọng của cậu."

Cô ngẩn người, trong lòng cảm thấy bàng hoàng, mấy giây sau mới cụp mi lắc đầu.

"Mình... không biết hát."

Du Hàn nhận ra không hiểu sao tâm trạng của cô đột nhiên sa sút, anh kéo cô vào trong lòng, vỗ vỗ lưng của cô: "Xin lỗi, có phải tôi nói đến chuyện gì khiến cậu không vui không?"

"Không phải đâu..."

"Cậu không biết ở chỗ tôi có rất nhiều chuyện cậu không giấu được sao, đồ ngốc."

Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, giọng điệu dịu dàng. Bối Doanh Doanh nhịn không được ngẩng đầu nhìn anh, do dự nửa ngày mới nói tâm sự trong lòng ra.

Thật ra trước kia cô rất thích ca hát, cũng từng luyện đánh đàn piano.

Lúc đó tai cô vẫn bình thường không bị tình trạng không nghe thấy tiếng.

Sau đó, khi lỗ tai cô xảy ra vấn đề. Bởi vì lúc không đeo máy trợ thính, âm thanh cô nghe thấy đều rất mơ hồ, cho nên khi hát rất tốn rất nhiều sức, cô cũng cảm thấy bản thân hát không được ổn.

Nên từ đó cô đã không còn hát trước mặt người ngoài. Có những khi cô sẽ một mình hát, lúc đó cô sẽ nhỏ giọng hát. Cho dù bây giờ cô

có thể nghe rõ giọng hát của mình, nhưng cô vẫn rất tự ti.

Du Hàn nghe cô kể xong, đau lòng sờ đầu nhỏ của cô, nhẹ nhàng dỗ dành: "Không cho phép cậu được tự ti, sao bây giờ lại tự ti rồi?"

Mũi cô cảm thấy ê ẩm, cúi đầu xuống. Cô nghe thấy anh thở dài một tiếng, lần nữa ôm lấy cô.

"Tôi muốn nghe cậu hát, chỉ đơn thuần là muốn nghe bạn gái của tôi hát. Tôi không quan tâm cậu hát có hay không, chỉ cần là cậu hát, tôi đều thích nghe.

Doanh Doanh, tôi không muốn cậu ở chỗ của tôi đặt nhiều gánh nặng như vậy. Ở trước mặt tôi, cậu không cần phải suy nghĩ nhiều như thế. Chẳng lẽ tôi sẽ bởi vì cậu hát không hay nên không cần cậu nữa sao? Đồ ngốc."

Cô gái nhỏ im lặng nhướng mày, cô ôm lại anh, trong lòng cực kỳ ấm áp.

"Du Hàn, cảm ơn cậu..."

Cô rất vui vì bản thân có thể gặp được một chàng trai ấm áp như anh, một người sẽ luôn ở cạnh cô, cùng cô gạt đi những điều lo lắng trong cuộc sống này. Cô đã từng không thích bản thân, nhưng anh đã đón nhận toàn bộ con người này của cô, không một chút ghét bỏ.

"Không biết hát thì không hát nữa. Ngày nào đó cậu thay đổi suy nghĩ, tôi cũng sẽ rất vui vẻ. Dù sao Doanh Doanh cũng đã vì tôi mà thay đổi, đúng không?"

"Ừm."

Anh buông cánh tay ôm cô ra, tiếp tục nắm lấy tay cô. Cô nhìn đồng hồ trên tay, bị dọa nắm chặt tay anh chặt về phía trước: "Nhanh lên,

sắp muộn rồi..."

Lúc trước Bối Doanh Doanh chưa từng sáng tác nhạc, chỉ viết lời, nhưng bài "Lạc đường, truy tìm dấu vết" này là một chuyện ngoài ý muốn.

Khi cô nhận được lời mời viết lời bài hát là ba tháng trước khi bộ phim "Mi Lộc lạc lối" khởi quay. Phim kể về quá trình trưởng thành của một cô gái nhỏ. Nhân vật nữ chính cũng trạc tuổi cô, là một học sinh cấp ba. Cô gái đó sống một cuộc sống khó khăn, cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt và muốn từ giã cõi đời. Nhưng vì chăm sóc cho người bà bị bệnh, cô ấy phải lấy hết can đảm để sống tiếp.

Để kiếm đủ tiền chữa bệnh cho bà mình, cô ấy bắt đầu làm việc bán thời gian ở Thanh Ba. Ở trường học và ở trong Thanh Ba, cô ấy bắt đầu gặp gỡ đủ loại người. Câu chuyện mở ra, cuối phim rất ấm áp và đi theo hướng chữa lành, nữ chính trúng tuyển vào đại học và gặp lại chàng trai mà cô đã bỏ lỡ, tìm lại được hướng đi của cô ấy trong cuộc sống.

Bối Doanh Doanh đồng cảm với tâm trạng của nữ chính Mi Lộc trong phần đầu của bộ phim 'Mi Lộc lạc lối'. Cô thật sự cảm thấy bộ phim này rất cảm động nên đã đề xuất sáng tác và viết lời cho phim.

Những người biết Doanh Nhiêu đều nói, Doanh Nhiêu là thiên tài viết lời nhạc, chỉ bằng một bài này cũng đủ để chứng minh tài năng của cô.

Từ lúc sáng tác bài hát này đến bây giờ cũng đã hơn một năm rồi.

Thời điểm đó cô không nghĩ đến bản thân có thể gặp được Du Hàn và nhóm bạn hiện nay. Trong thế giới bi quan của Mi Lộc, cô cảm thấy bản thân đã từng trải qua tất cả những chuyện đó.

Bối Doanh Doanh dựa người lên cửa sổ, nhìn vào màn đêm vô tận, khẽ ngâm ngà lời bài hát ——

Năm đó lần theo từng dấu vết

Tôi thà không tìm ra giải pháp

Gió thổi lá rơi, không còn nhắc đến câu chuyện lần đầu gặp mặt

Một lần nữa tìm về với cánh bướm

Cứ xem như một giấc mơ không bao giờ kết thúc

Từ lâu tôi đã luôn hy vọng ngày tháng tương lai có thể tìm thấy nhau

...

Bởi vì thời gian không còn nhiều, buổi chiều thứ sáu, ban cán bộ của lớp đã xin phép giáo viên thể dục cho lớp bọn họ dùng tiết này để luyện tập cho cuộc thi sắp đến.

Lúc cán bộ lớp dẫn mọi người lên khán phòng, rất nhiều học sinh đã than thở. Bọn họ không dễ dàng gì mới có một tiết thể dục để thoái mái thư giãn một chút, bây giờ lại thành giờ luyện tập.

Thái độ của Nhậm Đình Mỹ rất mềm mỏng: "Xin lỗi mọi người, chúng ta thật sự sắp không kịp nữa rồi. Đúng lúc hôm nay giáo viên âm nhạc có thời gian rảnh, đến xem giúp lớp chúng ta. Mọi người nhanh chóng luyện tập, chúng ta cố gắng luyện tập xong trong nửa tiết này nhé."

Mọi người than thở một chút rồi đứng lên sân khấu theo hiệu lệnh, nhóm kịch bóng cầm đạo cụ lên, cần hai nam sinh cao lớn giữ màn lấy màn che, Lạc Phàm và Du Hàn bước lên hỗ trợ.

Hai nam sinh một trái một phải, sau khi màn che được giăng lên, diễn viên bắt đầu chạy lên sân khấu. Nhậm Đình Mỹ ở bên dưới hô

những điều cần chú ý: "Một lát nữa Tư Quỳ từ bên cạnh đi tới, lúc đi qua màn che thì đi chậm lại, bắt đầu đọc lời thoại. Đoạn độc thoại này vừa kết thúc, bên vũ đạo đi lên, Tư Quỳ lập tức phải chạy qua bên phải sân khấu..."

Bối Doanh Doanh đội một cái mũ tròn rộng trên đầu, tay cầm một cái gậy. Cô đi đến chỗ Du Hàn đang cầm màn che, ngồi xổm xuống thu mình lại thành một cục tròn, để gậy chắn ngay trước người, phía trước đèn lên lập tức hiện lên hình ảnh tiểu ma cô. Anh cụp mắt nhìn cô lắc lư cơ thể trái phải theo nhịp điệu, khóe môi hơi nhếch lên.

Sao lại chọn một nhân vật ngốc như thế này.

Cô nhận thấy ánh mắt của anh, sắc mặt ngượng ngùng.

Mất mặt chết đi được [QAQ].

Sau khi lời dẫn truyện vang lên, sau khi Tư Quỳ đi vào sau màn sân khấu, bắt đầu giới thiệu một cô gái giống như một chú nai con mất phương hướng, bị lạc trong rừng, người dẫn chuyện vừa đọc xong, nhạc đệm nổi lên, bắt đầu tiến vào phần hai hát đơn ca.

Ngay khi tiếng hát của Tư Quỳ cất lên, trong khán phòng lập tức im lặng trong giây lát, nhiều người bắt đầu ngạc nhiên tấm tắc khen ngợi, không ngờ Tư Quỳ hát hay như vậy.

Tư Quỳ nhìn bên dưới sân khấu, ánh mắt giáo viên âm nhạc đang tập trung về phía cô ta. Sau đó cô giáo nghiêng người nói gì đó với Nhậm Đình Mỹ ngồi bên cạnh, cô ta biết nhất định màn biểu diễn này của cô ta quá hoàn hảo.

Nhưng sau khi tập dợt xong lần đầu tiên, giáo viên âm nhạc nói lên ý kiến của mình lại khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên.

"Cô cảm thấy phần đơn ca của bạn nữ lúc nãy vẫn chưa ổn, không

kết nối được với không khí xúc động của phần kịch bóng, không truyền được cảm xúc đến người nghe."

Tư Quỳ nhíu mày, cố gắng kìm nén xúc động muốn phản bác, chỉ có thể khiêm tốn gật đầu, "Thưa cô, cho em thử lại một lần nữa."

Nhóm kịch bóng lui sang một bên, Bối Doanh Doanh và Du Hàn đứng ở một góc ít người, anh lơ đãng cúi đầu xuống nhìn, phát hiện cô gái nhỏ nhíu mày, ánh mắt tập trung vào Tư Quỳ trên sân khấu có hơi giống như đang soi xét.

"Sao thế, xem nghiêm túc như vậy à?" Anh khẽ hỏi.

Bối Doanh Doanh chớp mắt, lông mày đang nhíu lại giãn ra: "Mình chỉ là đang nghe cậu ấy hát thôi."

"Tôi thấy cô giáo nói rất đúng." Du Hàn khaonh tay trước ngực, dựa lưng lên tường, vẻ mặt lười biếng.

"Hửm?"

"Cậu ta đang biểu diễn, chứ không phải đang hát."

Du Hàn thuận miệng nói nhưng lại khiến trái tim Bối Doanh Doanh run lên.

Đúng là như vậy, Tư Quỳ đang bước vào trạng thái, nhưng là trạng thái làm thế nào để hát thật hay, nên nhả chữ, luyến láy thế nào, mà quên mất bản thân nên hòa mình vào tâm trạng, cảm xúc của một cô gái đang ở tuổi mới lớn lạc đường.

Trên sân khấu Tư Quỳ vẫn đang luyện tập, ở bên dưới đã có mấy bạn học không kìm được sốt ruột: "Đình Mỹ, cậu có thể để cho bọn mình luyện tập trước được không, nhiều người như vậy chỉ chờ một mình cậu ấy. không phải đã nói chỉ luyện nửa tiết thôi sao?"

Tư Quỳ đành phải cho mọi người tập dợt trước, cuối cùng chỉ còn một mình Tư Quỳ ở lại.

Nhưng lúc này cảm xúc của Tư Quỳ đột nhiên sụp đổ, vành mắt cô ta đỏ bừng chất vấn Nhận Đình Mỹ: "Rốt cuộc tôi hát không ổn chỗ nào, cậu đi hỏi những người khác xem tôi có hát lạc nhịp câu nào không? Dựa vào cái gì mà cậu cứ bắt tôi lặp đi lặp lại nhiều lần làm khó tôi thế hả? Nếu cậu hát được thì cậu lên mà hát đi!"

Nhậm Đình Mỹ cũng rất ấm ức, "Mình và cô âm nhạc đều cảm thấy giống nhau, cậu hát không có cảm xúc, cũng không phải mình làm khó cậu. Mình chỉ hy vọng chúng ta có thể hoàn thành buổi biểu diễn tốt hơn thôi, cho nên mới yêu cầu cậu nghiêm ngặt như vậy..."

"Tôi cảm thấy tôi đã cố gắng hát tốt nhất rồi, là lỗ tai cậu có vấn đề, chứ không phải tôi có vấn đề."

Bên cạnh có bạn học tính nóng không nhìn được, đi lại nói giúp Nhận Đình Mỹ: "Tư Quỳ cậu có thể đừng tự coi bản thân mình là trung tâm như vậy nữa được không. Ý của cậu là cô âm nhạc cũng làm khó cậu à? Mình cảm thấy không phải là cán bộ văn nghệ có vấn đề, là bản thân cậu hát không được thì có."

"Cậu nói chuyện cũng buồn cười thật đấy? Cậu có biết hát hò gì không đó, không thì để cán bộ văn nghệ lên hát đơn ca đi là xong rồi không phải sao, không phải cậu ta cũng muốn vậy à?"

Cán bộ lớp thấy hai người căng thẳng như sắp muốn đánh nhau vội vàng đến can ngăn, bỗng chốc khán phòng trở nên hỗn loạn, Nhậm Đình Mỹ hét lớn: "Đừng có ồn ào được không!"

Mọi người quay đầu, nhìn thấy Nhậm Đình Mỹ bình thường lúc nào cũng nói chuyện nhỏ nhẹ, lúc này đang cắn môi hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói:

"Là do mình yêu cầu quá nghiêm khắc, mình cảm thấy mình không

thể điều khiển buổi biểu diễn của lớp mình hoàn thành tốt được."

Lớp trưởng nhíu mày: "Đình Mỹ, cậu..."

"Xin lỗi, mình xin rút lui, để người khác lên dẫn dắt mọi người." Nhậm Đình Mỹ mỉm cười, "Mình tin rằng sẽ có bạn học làm tốt hơn mình."

Tất cả mọi người rơi vào im lặng, Tư Quỳ nhìn chằm chằm Nhậm Đình Mỹ, cảm giác tức giận nghẹn trong lòng cuối cùng cũng được xả, cô ta liếc Nhậm Đình Mỹ một cái: "Cũng được, cậu rút lui cũng tốt, đỡ phải chậm trễ thời gian của mọi người."

Nhậm Đình Mỹ cúi đầu, nước mắt rơi xuống kịch bản trên tay.

Không ngờ, lúc nào có người nắm lấy cổ tay cô ấy, sau lưng vang lên giọng nói ôn hòa bình tĩnh của một bạn học nữ:

"Bài hát này đúng là không thể hát với cảm xúc như này được, Đình Mỹ nói đúng."

Tu Quỳ nhìn thấy Bối Doanh Doanh đi đến bên cạnh Nhậm Đình Mỹ, cô ta và mọi người ở đây đều ngạc nhiên.

"Bối Doanh Doanh, cậu có ý gì? Không phải dùng cảm xúc như vậy thì phải hát như thế nào?!" Cơn giận dữ của Tư Quỳ lần nữa lại dâng lên.

Bối Doanh Doanh bình tĩnh nhìn vào mắt Tư Quỳ, lạnh giọng nói:

"Trước khi hát một bài hát, cậu phải hiểu được bài hát này muốn biểu đạt cái gì, cậu đã xem bộ phim này chưa?"

Tư Quỳ sửng sốt, "... Xem hay chưa thì có liên quan gì?"

"Cậu không hiểu bài hát này muốn biểu đạt nội dung gì, sao cậu có

thể đặt cảm xúc của cậu vào bài hát này để thể hiện nó được? Lời bài hát nửa đoạn đầu là đè nén, thể hiện đoạn đầu của bộ phim, Mi Lộc cảm thấy rất mơ hồ về con đường phía trước của mình, đoạn sau là cao trào, cảm xúc cuồng nhiệt mới được thể hiện ra.

Mà cậu cả bài hát đều không có một chút cảm xúc nào, trước sau đều không có gì khác biệt, nghe thì cũng hay ——— nhưng lại không khiến người nghe cảm nhận được sự băn khoăn lo lắng của nhân vật trong đó."

Bạn học ở bên cạnh nghe vậy cũng vội vàng xì xào bàn tán đồng ý, "Mình cảm thấy Doanh Doanh đã nói ra những lời tận sâu trong tim mình..."

Tư Quỳ nhìn Bối Doanh Doanh, trợn mắt trừng cô, khóe môi giật giật không tìm được lý do phản bác lại. Cô ta chuyển qua chuyện khác:

"Cậu có quyền gì nói tôi? Cậu là cán bộ lớp à? Cậu cảm thấy bản thân làm được những gì cậu vừa nói sao?"

Bối Doanh Doanh nhìn về phía Nhậm Đình Mỹ, "Mình không hát được như vậy, nhưng Nhậm Đình Mỹ không có lỗi gì cả, ngược lại thì cậu có quyền gì mà chỉ trích cậu ấy rồi đuổi cậu ấy? Cậu ấy khách quan chỉ ra vấn đề của cậu, cậu nghe không lọt tai nên cậu muốn thay người khác sao?"

"Bối Doanh Doanh, cậu đừng có mà quá đáng, lúc nãy tôi có nói gì đến cậu sao!" Tư Quỳ tức đến mức đỉnh đầu bốc khói. Cô ta xông lên, đang định vung bàn tay về phía trước, cổ tay bị một người khác mạnh mẽ nắm lấy.

Du Hàn vẫn luôn đứng sau Bối Doanh Doanh lúc này bỗng vượt lên chắn trước mặt cô, hất tay Tư Quỳ ra, đáy mắt hiện lạnh lùng lên vẻ khinh miệt.

Thái độ bao che khuyết điểm của anh rõ mồn một. Bầu không khí trong khán phòng hoàn toàn đảo ngược, tất cả đều đứng về phía Bối Doanh Doanh. Tư Quỳ nhìn một vòng xung quanh, tức giận ném đạo cụ trong tay xuống đất: "Tôi không diễn nữa, ai thèm hầu hạ các cậu!"

Cô ta lau nước mắt, chạy bạch bạch xuống sân khấu, mấy chị em của cô ta cũng đuổi theo.

Một buổi diễn tập tốt đã trở thành một trò hề, cuối cùng lúc này cũng đã kết thúc.

Nhậm Đình Mỹ nhìn Bối Doanh Doanh vừa nói giúp mình, cảm kích nắm chặt tay của cô, "Cảm ơn cậu đã nói giúp mình..."

Bối Doanh Doanh mỉm cười.

"Nhưng bây giờ người hát đơn ca đi mất rồi, nhiệm vụ này ai đến làm đây." Lớp trưởng lo lắng.

"Đúng vậy, đã không còn nhiều thời gian, còn phải chọn người thêm lần nữa, sao kịp bây giờ?"

"Hơn nữa bạn học thay thế có khi lại không bằng Tư Quỳ đâu, làm bậy rồi."

Mọi người bắt đầu loạn cả lên, lúc này Liễu Tuyết thành viên trong nhóm nhảy bỗng chỉ vào Bối Doanh Doanh, cười lạnh một tiếng ——

"Hay là cậu đi? Là tại cậu chọc Quỳ Quỳ tức giận, làm chậm trễ tiến độ luyện tập của mọi người, không phải cậu là người nên chịu trách nhiệm sao?"

Liễu Tuyết khăng khăng muốn đòi lại công bằng cho chị em, cười nhạo Bối Doanh Doanh.

Trịnh Hy đứng dậy: "Là Tư Quỳ giở tính tình tiểu thư của mình không chịu hát nữa, cái cục c*t này sao lại chụp lên đầu Doanh Doanh được? Cậu có biết xấu hổ không thế?"

"Nhưng vẫn còn tốt hơn một số người ra vẻ ta đây, nói đạo lý, còn hát cực kỳ dở nữa?"

Nhậm Đình Mỹ nói: "Doanh Doanh, hay là cậu thử một chút xem? Giọng của cậu rất dễ nghe, nói không chừng cậu hát bài này rất hợp đó."

Trái tim cô run lên một cái, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi.

"Thôi đi, giọng dễ nghe thì đầy người có, hát ra cũng không có tình cảm, có khi còn lạc nhịp cơ."

Du Hàn cụp mắt nhìn cô, anh thấy sắc mặt cô gái nhỏ trắng bệch. Anh giận tái mặt, nhìn về phía Liễu Tuyết, nhíu mày hung ác nói: "Nói đủ chưa?"

Liễu Tuyết giật mình, "Du Hàn cậu... cho dù cậu muốn che chở bạn cùng bàn của cậu cũng phải có giới hạn thôi chứ? Nói cho cùng thì Bối Doanh Doanh sợ, nên ngay cả hát cũng không dám hát."

Liễu Tuyết vừa nói xong, giọng nói mềm mại của Bối Doanh Doanh vang lên:

"Mình hát."

Liễu Tuyết sửng sốt: "... Cái gì?"

"Không phải cậu muốn thấy mình bị bẽ mặt sao? Mình cho cho cậu cơ hội này."

- -----oOo------

Chương 45

Du Hàn đi theo Bối Doanh Doanh đi đến một bên khác trên sân khấu. Anh nhìn cô đang cúi đầu mím môi không nói gì, cúi người nhìn thẳng vào mắt cô, nói với âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy, đau lòng nhẹ nhàng dỗ dành cô:

"Nếu như cậu không thoải mái, cũng không cần phải hát đâu, hửm?" Ánh mắt của anh tập trung nhìn từng biểu cảm trên khuôn mặt trắng nõn của cô, "Nếu cậu ngại không dám nói, tôi đi xuống nói với tất cả bọn họ, bọn họ không ai dám nói không đồng ý đâu."

Anh đúng là có muốn nghe cô hát, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, nếu như chuyện này khiến cô cảm thấy khó chịu, anh chỉ muốn che chở cô thật kỹ càng, không để bất kỳ ai làm tổn thương cô.

Cô lắc đầu, "Không sao, mình đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi," vừa rồi nhiều người che chở cho cô nói giúp cô như vậy, cô không thể mãi cứ trốn sau lưng Du Hàn được, "Chỉ là... Mình hơi căng thẳng thôi [QAQ]."

Nhưng nói thật, lớn đến từng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô hát trước mặt nhiều người như vậy!

Anh bị dáng vẻ như muốn "lên núi đao xuống biển lửa" của cô chọc cười, dịu dàng an ủi: "Tôi ở ngay bên dưới sân khấu, cậu căng thẳng thì cứ nhìn tôi, coi như hát cho một mình tôi nghe."

"..."

Hát trước mặt người mình thích còn căng thẳng hơn [QAQ].

Nhậm Đình Mỹ đi tới hỏi thăm: "Doanh Doanh, cậu có cần một tờ lời bài hát không?"

"Không cần đâu."

Những ca từ này cô đã nhẩm đi nhẩm lại trong lòng cô vô số lần rồi.

Buổi tập dợt lại bắt đầu một lần, bởi vì Bối Doanh Doanh không biết những động tác trong kịch bóng, nên cô đứng một bên chờ đến khi đến phần hát đơn ca sẽ trực tiếp hát luôn.

Lời dẫn truyện vừa kết thúc, ánh mắt mọi người dồn về phía Bối Doanh Doanh đang đứng.

Chế giễu có, hiếu kỳ có, tràn đầy mong đợi cũng có.

Mười ngón tay đang bấu chặt vào nhau buông thõng xuôi xuống người, âm thanh truyền qua máy trợ thính truyền vào trong tai cô, cô yên lặng đếm nhịp.

Hết đoạn nhạc dạo đầu, khi cô bắt đầu cất tiếng hát, tất cả mọi người đều chìm vào cơn mơ.

Mẹ ơi, đây là âm sắc tuyệt đẹp mở miệng là khiến người ta phải "quỳ dưới chân" sao?!!!

Giọng của Bối Doanh Doanh, uyển chuyển nhẹ nhàng, trong trẻo như tiếng nước suối chảy róc rách đi vào trong lòng người, dường như không pha trộn bất kỳ tạp chất nào, được trau chuốt một cách tự nhiên. Với lại chất giọng của cô vốn rất ngọt ngào, từng câu từng chữ thốt ra từ đôi môi của cô khiến cho người nghe rất đã tai.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, bình tĩnh đứng tại chỗ, hát rất nhập tâm.

Lời bài hát đè nén nửa đoạn đầu của bài hát được cô truyền tải rất tốt, khiến cho người nghe cảm giác được sự ngột ngạt, lo lắng mãnh liệt, giống như thật sự đưa mọi người đến khu rừng nơi cô gái bị lạc.

Không có kỹ thuật cao siêu gì nhưng lại mang đến một sức hút rất lớn, chi phối cảm xúc người nghe.

Tổng kết, ba chữ -- "Cực kỳ hay."

Mọi người không thể chỉ ra cụ thể hay chỗ nào, là cảm giác khiến cho người nghe cảm thấy rất dễ chịu, khiến mọi người cảm thấy như -- bài hát này sáng tác ra là để dành cho cô.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên ngẩn người nhìn cô, ngay cả Liễu Tuyết cũng bị giọng hát của cô lay động.

Trong lòng của Liễu Tuyết: Mẹ nó, Quỳ Quỳ xin lỗi cậu nhưng mình vẫn phải nói một câu Bối Doanh Doanh thật sự hát hay hơn cậu:)

Khóe môi Du Hàn dần dần giương lên, trong lòng tràn ngập tiếng hát của cô.

Cô gái nhỏ của anh, còn bao nhiêu tài năng chưa được khai thác.

Khi âm cuối cùng được phát ra, Bối Doanh Doanh mở mắt, căng thẳng đến độ cả mặt đều đỏ lên, cô thấy Nhậm Đình Mỹ và Kỷ Diệu chạy về phía cô.

"Doanh Doanh, cậu hát hay quá đi!! Mình cảm thấy cậu hát còn hay hơn cả bản gốc!" Kỷ Diệu ôm chầm lấy cổ cô, bắt đầu xả cơn mưa lời khen của mình.

"Nào có..."

"Thật sự không lừa cậu đâu! Trái tim của mình bị cậu bắt lấy rồi, vừa rồi toàn bộ quá trình Tư Quỳ hát cũng chỉ như đi tiểu thôi đó, cậu có

biết không hả."

Rất nhiều bạn học đến khen giọng hát của cô, trong chốc lát cô cảm thấy không thể tin được, không ngờ sẽ có nhiều người thích giọng hát của cô như vậy.

Nhậm Đình Mỹ cũng rất vui vẻ: "Doanh Doanh, mình cảm thấy vị trí hát đơn ca này ngoại trừ cậu thì không còn ai có thể hát được đâu, mình thấy không ai có thể thay thế cậu được đâu. Cậu có muốn thử một lần không? Nếu như cậu không đồng ý hát, mình thật sự không biết phải đi tìm ai..."

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Du Hàn đứng bên ngoài, anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt chất chưa ý cười, dường như muốn nói: [Cậu thật sự có thể làm được.]

Cô mỉm cười, cuối cùng cũng đồng ý: "Vậy để mình thử xem sao."

Sau khi chuông báo hết tiết vang lên, mọi người đồng loạt đi ra khỏi khán phòng, Bối Doanh Doanh và Du Hàn định đi siêu thị nhỏ trong nhà ăn, trên đường bọn họ rẽ qua một con đường nhỏ.

Cô gái nhỏ phát hiện cả đường đi Du Hàn vẫn luôn nhìn chằm chằm mình, lông mày hơi nhướng lên, trong mắt là ý tứ sâu xa. Cô bị ánh mắt của anh thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, vừa không hiểu vừa ngượng ngùng: "Cậu làm gì thế..."

Hai người đi đến một nơi không người, cô khẽ đẩy anh một cái.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, kéo cô đến bên cạnh mình, ngón tay gãi gãi cái cằm mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp:

"Đây là không biết hát mà cậu nói với tôi?" Anh mỉm cười hôn lên gò má của cô một cái, "Doanh Doanh của tôi cho dù muốn khiêm tốn cũng không cần phải khiêm tốn đến như vậy đâu."

Cô ngượng ngùng che nửa khuôn mặt nhỏ của mình lại, trong lòng lại ngọt như mật khi được anh khen, "Cậu thật sự cảm thấy rất hay à..."

Anh thấy cô gái nhỏ vẫn còn chưa nhận biết rõ bản thân mình, anh dừng lại đứng trước mặt cô, vỗ đầu của cô.

"Bây giờ còn đang nghi ngờ tôi có nói thật hay không à?"

"Ồ..."

"Doanh Doanh hát còn hay hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, hiểu chưa?" Anh dịu dàng thì thầm cổ vũ cô, "Cậu cơ bản không cần thiết phải tự ti, cậu còn không biết bản thân mình ưu tú và dũng cảm đến mức nào à."

Vừa rồi khi anh nghĩ rằng cô không thể vượt qua rào cản này, cô đã dũng cảm đứng lên và hát trước cả lớp. Giọng hát của cô đã truyền cho anh một sức mạnh vô cùng to lớn, giọng hát của cô thực sự có thể đả động đến trái tim của mọi người.

"Thật ra mình cũng không ngờ bản thân có thể ngày càng trở nên tốt như bây giờ." Cô mỉm cười với anh.

Anh vuốt vuốt cái mũi đang vểnh lên của cô, trêu ghẹo nói: "Là bởi vì gặp được tôi."

"Đúng vậy, bởi vì gặp được Du Hàn..." Đôi mắt cô sáng ngời, đáy mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ cùng yêu thích.

Du Hàn nhíu mày, đột nhiên nói một câu: "Doanh Doanh, cậu có thể đừng nhìn tôi với anh mắt này không."

"Hả?"

Bàn tay anh đặt lên đỉnh đầu của cô, giọng nói trầm thấp rơi vào

trong tai ửng đỏ của cô --

"Cậu như vậy tôi sẽ muốn hôn cậu."

Du Hàn vừa nói xong, mặt của cô lập tức đỏ rực.

"..."

Người này có thể đừng nói những lời như vậy có được hay không hả [QAQ].

"Còn không mau đi siêu thị sẽ trễ đó..." Cô khẽ đẩy anh một cái, bước nhanh về phía trước. Anh nhìn dáng vẻ xấu hổ sắp bùng nổ của cô, khóe miệng cong lên.

Cuộc thi văn nghệ lớp học cấp trường lần này là do hội học sinh trường tổ chức, tất nhiên Du Hàn đã sớm nhận được thông báo và cũng đã bắt đầu sắp xếp. Tuy nhiên anh chỉ chủ yếu phụ trách phân công công việc cho từng bộ phận, những việc cụ thể nhỏ nhặt hơn thì do từng bộ phận đi làm.

Nhưng như vậy không có nghĩa là Du Hàn có thể toàn quyền mà lơ là, một tuần trước khi cuộc thi diễn ra, anh tập hợp những người phụ trách chính của từng bộ phận, mở một cuộc họp.

Giờ tự học buổi tối, Du Hàn đi họp, mà Bối Doanh Doanh vốn phải đi luyện tập, nhưng bởi vì buổi chiều một số thành viên trong lớp sẽ đi học cuộc họp của hội học sinh, nên buổi tập dợt bị hủy bỏ.

Lúc này giáo viên ngữ văn ghé lớp gửi một cái túi "Vui vẻ học tập cố lên", liên tục dặn dò ngày mai phải nộp lại.

Mọi người trong lớp không ngừng kêu gào, Bối Doanh Doanh làm xong bài kiểm tra của mình, sau đó lại giúp Du Hàn sắp xếp lại phần của anh.

Kỷ Diệu xoay người xuống, nằm sấp trên bàn: "Giáo viên ngữ văn còn coi chúng ta là người sao, vốn dĩ bài tập trong sách bài tập và bài dịch đã đủ nhiều làm không hết rồi, bây giờ lại thêm phần đọc hiểu, mình không chịu nổi rồi Doanh Doanh..."

Cô khẽ cười, nhẹ nhàng sờ đầu của bạn mình một cái: "Không sao, bài tập toán hôm nay có thể làm ít đi một chút."

"Doanh Doanh cậu cười lên thật sự rất giống một thiên sứ, tiếc là mình không phải nam, nếu không mình sẽ cướp cậu từ trong tay Du Hàn." Kỷ Diệu ngây ngốc nhìn cô.

Bối Doanh Doanh:???

Sao tự nhiên lại tỏ tình thế này!

"Vậy cậu còn không mau đưa bài tập cho Du Hàn? Lát nữa cậu ấy chắc chắn sẽ về thẳng nhà, giáo viên ngữ văn đã nói ngày mai phải nộp rồi đó."

Lúc đầu Bối Doanh Doanh còn đang suy nghĩ xem lát nữa sẽ về nhà kiểu gì, đang nghĩ có nên gọi lái xe trong nhà đến đón không, bây giờ đúng lúc có lý do đi tìm anh thuận tiện cùng nhau về nhà!"

Hì hì, vui quá đi.

Cô gật đầu, nhìn đồng hồ thấy cũng sắp đến giờ tan học, cô thu dọn sách vở, cầm bài tập của Du Hàn lên, sau đó vỗ vai Kỷ Diệu, Kỷ Diệu lập tức hiểu ý, ra dấu "Ok" với cô.

Bối Doanh Doanh chuồn ra khỏi phòng học, rời khỏi tòa nhà dạy học, đến khu phức hợp. Cô biết mọi cuộc họp của hội học sinh đều tổ chức ở đây.

Cô đến khu phức hợp, tìm đến phòng họp lần trước, đầu dán lên cửa, thật sự nghe thấy bên trong có tiếng người đang nói chuyện.

Tất nhiên là cô không dám gõ cửa, đành phải đi qua đi lại trước cửa chờ đợi.

Trong phòng học có nam sinh muốn đi vệ sinh, đẩy cửa đi ra ngoài thấy cảnh này -- nữ sinh có vóc dáng nhỏ nhắn đáng yêu ôm vài quyển sách, ngồi xổm bên cạnh vách tường trước mặt.

Cậu ta giật mình, lập tức nhìn thấy nữ sinh kia ngẩng khuôn mặt nhỏ trắng nõn lên nhìn mình. Cô gái này mặt mày thanh tý, cái mũi cao cao, cánh môi ánh đào như được thoa thêm một lớp mật, đẹp như một búp bê làm từ gốm sứ.

Lần này cậu ta nhìn thấy mà ngẩn cả người.

Mẹ ơi, tiểu tiên nữ ở đâu ra thế này?

Bối Doanh Doanh lập tức đứng lên, vỗ vỗ lưng cậu ta, nhóm trưởng của bộ phận giám sát Triết Hạo ngạc nhiên: "Bạn học này, cậu... Cậu là ai vậy? Sao cậu lại đứng đây?"

"Chào cậu, xin hỏi bên trong có phải là hội học sinh đang họp không?" Cô gật đầu.

"Đúng vậy."

"Mình đến để đưa đồ cho..." Hai chữ Du Hàn chưa nói ra khỏi miệng, trong phòng họp có một nam sinh "Tích Chỉ Thang", cậu ta nhìn thấy hai người trước mặt, không khỏi bật cười: "Cậu là bạn gái của Triết Hạo à?"

Bối Doanh Doanh:???

Triết Hạo:??!!

Cô vội vàng xua tay, "Không phải..." Triết Hạo cũng giải thích: "Con

mẹ nó mày nói lung tung cái gì thế, người ta không phải đến tìm tao."

Tích Chỉ Thang càng thêm tò mò, tiểu mỹ nhân này người nhà của người anh em nào bên trong đây?

Cậu ta nhìn quần áo trên người cô gái trước mặt, bởi vì Bối Doanh Doanh không mặc đồng phục, nên nhìn cô giống như một học sinh cấp hai.

Cậu ta trực tiếp đẩy cửa ra, nở nụ cười lưu manh nói với đám nam sinh đang nghỉ ngơi ở bên trong, "Em gái nhỏ nhà ai đến này, có thể ra ngoài nhận người được không?"

Bối Doanh Doanh: "..."

Cái quỷ gì thế?

Tất cả nam sinh bên trong phòng đều nhìn ra ngoài, vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì, Du Hàn ngồi ở vị trí đầu trước bàn hội nghị. Lúc này anh đang quay lưng lại, quay bút lại nhìn tài liệu trong tay, căn bản không có thời gian dư thừa để ý chuyện khác.

Đến khi bên cạnh có một giọng nói vang lên: "Ơ, đó không phải bạn học lớp mười một tên... Bối Doanh Doanh đó sao?"

Bối Doanh Doanh xấu hổ lập tức co người lại một chỗ, mọi người trong phòng không nhìn thấy được, mềm giọng khẽ nói với Tích Chỉ Thang: "Mình tìm Du Hàn?"

"Ai cơ?"

"Du Hàn..."

"Du, Hàn? Hội trưởng của bọn tôi hả, cậu tìm cậu ấy làm..." Tích Chỉ Thang còn chưa nói hết câu, cả người đã bị đẩy sang một bên,

người vừa được nhắc đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, dịu dàng hỏi: "Sao lại chạy đến đây?

Tích Chỉ Thang và Triết Hạo:???

Trên mặt hai người đều hiện lên ba dấu chấm hỏi đen.

Cô sờ tóc, ngượng ngùng giải thích: "Giáo viên ngữ văn giao bài tập, mình mang đến cho cậu... Có phải mình làm phiền đến các cậu rồi không?"

Du Hàn nhận lấy bài tập, môi khẽ cong lên: "Không hề, đúng lúc mọi người cũng đang nghỉ ngơi."

Vậy thì may quá, vậy thì may quá đi.

Ánh mắt của anh dừng trên gương mặt của cô: "Chờ tôi lâu chưa? Có muốn vào trong không, tôi hợp một chút nữa là xong ngay, sau đó tôi và cậu cùng nhau về nhà, thế nào?"

Cô chớp chớp đôi mắt ngập nước, nhìn "ánh mắt chằm chằm" đầy vẻ hóng chuyện phía sau lưng Du Hàn, mặt cô đỏ lên: "Như vậy có được không? Có khi nào bọn họ sẽ nói gì không?"

"Sẽ không đâu, đi thôi."

Anh quay người, dẫn theo cô đi vào trong, Tích Chỉ Thang vẻ mặt ngạc nhiên ngăn anh lại: "Hội trưởng Du, bạn nữ này là..."

Anh nhìn cậu ta, cười mà giống như không phải đang cười, trả lời: "Em gái của tôi, được chưa?"

Bối Doanh Doanh một lần nữa ngây người.

Em gái... Cậu mới là em gái!

Du Hàn dẫn theo Doanh Doanh đi vào trong phòng học, trong chốc lát mọi người trong phòng họp lập tức yên tĩnh lại, đồng loạt nhìn về phía hai người.

Nữ sinh nhỏ này thật sự là người của hội trưởng Du sao?

Người vừa rồi nhận ra Bối Doanh Doanh là phó hội trưởng Địch Dịch của hội học sinh, lần trước từng làm việc chung trong buổi lễ kỷ niệm thành lập trường. Lúc này lời chào hỏi đã treo bên miệng, đang định nói chuyện, Tích Chỉ Thang cười hì hì trực tiếp giới thiệu: "Đây là em gái của hội trưởng của chúng ta! Mọi người nhiệt liệt hoan nghênh một chút nhé!"

Bối Doanh Doanh, Du Hàn: "..."

Địch Dịch: "???"

Quần chúng ăn dưa không biết sự thật: Wow ~ thì ra là thế!

Du Hàn quay đầu liếc nam sinh "nhiệt tình" vừa rồi, môi mỏng khẽ mở: "Cậu nói nhiều nhỉ?"

Cần cậu nói à.

Tích - Vô cùng tủi thân - Chỉ Thang: Tôi nói gì sai sao...?

Mọi người kịp phản ứng, nhiệt liệt vỗ tay, ấm áp giống như một đại gia đình, Bối Doanh Doanh đỏ mặt gật đầu chào mọi người. Cô vốn định giải thích mối quan hệ của mình và Du Hàn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết nên dùng từ gì hình dung. Nếu như Du Hàn đã không vạch trần trò đùa đó, vậy cô cũng phải giữ yên lặng, chắc lát nữa anh sẽ giải thích riêng với bọn họ sau.

Mọi người nhiệt tình chào mời cô ngồi xuống, mọi người vốn định chuyển một cái ghế dựa đến bên cạnh chỗ của Du Hàn, nhưng Du Hàn nói không cần, để cô ngồi một góc phòng họp là được rồi, "Da

mặt em ấy mỏng, dễ xấu hổ."*

*Dùng từ "em" vì mọi người đang hiểu nhầm Bối Doanh Doanh là em gái Du Hàn.

Những nữ sinh trong lòng thấy hội trưởng bình thường lạnh lùng nghiêm túc hôm nay lại hiếm khi dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện, trên vẻ mặt bọn họ đều là hâm mộ ——

Làm em gái của hội trưởng thật hạnh phúc!

Du Hàn dẫn cô đến một góc phòng, giúp cô cởi cặp sách ra, sau đó chống tay lên tường cúi người xuống thì thầm với cô: "Có khát không?"

Cô lắc đầu, "Bình nước của mình còn nước."

Anh sờ đầu của cô, "Vậy cậu ngồi ở đây một lúc nhé?"

"Được, mình ngồi đọc sách một lúc, anh đang định rời đi, cô kéo ống tay áo của anh, nói khẽ: "Bọn họ hình như thật sự cho rằng mình là em gái của cậu..."

Khóe miệng anh cong lên, trong ánh mắt anh ánh lên ánh đèn chiếu sáng trên đầu, vừa nóng bỏng vừa sáng ngời.

"Không sao, em gái nhỏ Doanh Doanh."

Hai chữ em gái bị anh cắn lại giữa kẽ răng, tăng thêm vẻ vô cùng quyến luyến, khiến gương mặt nhỏ của cô đỏ bừng, vừa tức vừa xấu hổ.

Một tay anh đút vào túi, quay người đi trở lại bàn hội nghị vừa ngồi xuống, chân của Địch Dịch lập tức chuyển động trượt ghế đến bên cạnh anh, che miệng nói:

"Tình huống này là thế nào vậy? Doanh Doanh không phải bàn cùng lớp của cậu sao?

Anh xoay cái bút trong tay, khóe miệng cong lên, thái độ vẫn rất bình tĩnh, ung dung đáp: "Chơi một trò chơi với cậu ấy, sao nào?"

Địch Dịch: "..."

Hai người đúng thật là có tình, thú.

Tích Chỉ Thang đi vệ sinh quay lại, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cô gái ngồi ở trong góc phòng, dường như rất hứng thú, đến khi bên cạnh vang lên một giọng nói như ngâm ở dưới vực sâu:

"Cậu đang nhìn cái gì đấy?"

Tích Chỉ Thang ho khan hai tiếng, "Nhìn, nhìn em gái của cậu."

Du Hàn: "Còn quay lại nhìn một lần nữa, chép biên bản cuộc họp hai lần."

Tích Chỉ Thang: Em gái nhà cậu*.

*Câu này ý là chửi á.

Cậu ta gào khóc, xích lại gần Du Hàn: "Hội trưởng, mình thật sự không có ý gì khác, mình chỉ là cảm thấy em gái của cậu rất đáng yêu, nên mình muốn nhìn nhiều một chút."

Anh cười lạnh, "Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy chữ của cậu viết rất đẹp, nên muốn để cậu chép nhiều thêm hai lần."

"Đừng mà đừng mà, coi như mình thua rồi, sếp lớn tha mạng!" Tích Chỉ Thang lui về chỗ của mình.

Du Hàn lên tiếng: "Bây giờ tiếp tục họp."

Sau khi cuộc họp tiếp tục, Bối Doanh Doanh cầm sách tiếng Anh chép từ đơn, trong lỗ tai thỉnh thoảng truyền đến giọng nói của Du Hàn. Giọng của Du Hàn trầm thấp nhưng rất sạch sẽ, lúc không có ý cười, sẽ mát lạnh như bạc hà.

Nhưng khi hai người thân mật, giọng khàn khàn của anh rơi vào trong tai cô, khiến cả người cô đều tê dại, trái tim run lẩy bẩy.

Từ chỗ của cô nhìn sang, bờ môi mỏng của anh lúc mở lúc đóng, chỉ cần nhớ đến bờ môi đẹp này đã từng tỉ mỉ miêu tả dáng môi của cô cũng khiến cho người ta phải đỏ mặt.

Du Hàn nói với cô, mỗi khi hôn cô, anh đều mất lý trí.

Mà gần đây từ sau khi đi học lại sau kỳ nghỉ lễ, dường như anh đã kiềm chế mình hơn rất nhiều.

Anh nói anh không muốn là ảnh hưởng đến học tập của cô, cho nên về cơ bản bọn họ không phát sinh hành động gì quá thân mật. Cũng chỉ có khi cuối tuần cô cầm bài tập toán đến phòng của anh, bị anh kéo vào trong phòng ấn lên cửa hôn một lúc.

Những lúc khác, hai người bọn họ vẫn rất bình thường.

Tất nhiên là trong lòng cô đôi khi cũng nổi một chút thất vọng, cô có hơi giật mình với suy nghĩ này.

Tận sâu trong đáy lòng, dường như có một nỗi khát vọng, khát vọng anh hôn cô.

Cô xấu hổ che mặt, cô đang nghĩ lung tung cái gì thế này...

Cô còn chưa kịp thu hồi ánh mắt thì đã bị Du Hàn bắt được, anh khẽ nhếch môi, thu hết những biểu cảm này của cô vào trong mắt.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người thu dọn đồ đạc, lục đục rời khỏi phòng họp, Du Hàn đi đến chỗ của Bối Doanh Doanh, giúp cô cầm túi sách, cô nói với anh: "Mình muốn đi vệ sinh."

Anh nói: "Đi thôi, tôi dẫn cậu đi."

Hai người đi ra ngoài đi xuống tầng trệt, Bối Doanh Doanh nói cô tự biết đường, không cần anh đi chung. Anh khẽ cười, "Chỗ này buổi tối không có người, cậu không sợ sao?"

Nói như vậy.

Cô ngẩng đầu nhìn dãy hành lang dài tối mờ phía trước.

"Vậy, vậy vẫn là nên đi cùng nhau đi."

Hai người đi đến cửa nhà vệ sinh, cô đi vào trong, sau khi đi ra cô không nhìn thấy Du Hàn ở đâu.

Dãy hàng lang yên tĩnh, cô chợt dựng tóc gáy, cho đến khi một giọng nam vang lên sau lưng: "Đồ ngốc, cậu đang nhìn cái gì đấy."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Du Hàn đi ra từ nhà vệ sinh nam bên cạnh đi ra, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm. Sau khi anh rửa tay xong, cô không nhìn xung quanh không có ai, chủ động vòng tay qua eo anh, dụi đầu vào ngực anh: "Làm mình sợ muốn chết, mình tưởng là cậu đi rồi."

Cô gái nhỏ chủ động khiến anh run lên một cái, cũng vòng tay ôm lấy cô, khóe môi cong lên: "Tôi đi trước bỏ lại bạn gái nhỏ của mình, thì có phải là người không đây?"

Lúc hai người đang ôm nhau, sau lưng vang lên một giọng nói thứ ba:

"Mẹ kiếp... Bạn gái nhỏ?!!"

Bối Doanh Doanh bị dọa lập tức giãy ra khỏi vòng ôm của Du Hàn, nhìn Tích Chỉ Thang từ nhà vệ sinh nam đi ra.

Bối Doanh Doanh:... Xong rồi, xong rồi Σ (° △ ° |||)｝

Du Hàn bị phá hư bầu không khí, lạnh lùng nhìn cậu ta: "Ngạc nhiên cái gì?"

"Hội trưởng, không, không phải cậu nói đây là em gái của cậu sao?"

Du Hàn: "Chỉ đùa một chút thôi."

??? Cậu cũng thật biết nói đùa đó!

Lúc này Địch Dịch chạy đến, "Anh Thang xong chưa? Còn đợi mỗi cậu thôi đó."

"Địch Dịch, hai người bọn họ..." Tích Chỉ Thang còn muốn nói cái gì đó, đã bị Địch Dịch lôi đi, Địch Dịch quay lại chào Du Hàn một cái, ra hiệu [Hội trưởng yên tâm, mình sẽ giúp cậu xử lý đâu vào đó].

Sau khi hai người rời đi, gò má Bối Doanh Doanh ửng đỏ, cô ngẩng đầu nhìn Du Hàn, anh lại không nói gì, nắm lấy cổ tay của cô đi về phía ngược lại nơi cầu thang không có người.

Hả?

Anh đẩy cửa thoát hiểm ra, bên trong tối mờ, cô gái nhỏ mờ mịt: "Chúng ta vào đây làm gì..."

Cô vừa dứt lời, eo nhỏ lập tức bị anh ôm lấy, xoay người ép cô lên tường.

Trong hành lang tối, chỉ có ánh sáng trên đỉnh của tòa nhà hành chính bên cạnh bên ngoài được chiếu qua cửa sổ hành lang cầu

thang. Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn anh ở trong bóng tối, tim đập thình thịch.

"Cậu làm gì..."

Anh cụp mắt nhìn cô, bàn tay vuốt ve cằm của cô, chậm rãi nói: "Gần đây cậu bận rộn tôi cũng bận rộn, không tìm được thời gian để "bắt nạt" cậu."

Vừa rồi cô bất ngờ chủ động ôm ấp yêu thương, sao anh có thể tiếp tục nhịn được.

Cô sửng sốt, nghe không hiểu ý trong lời của anh, trừng anh: "Cậu còn muốn bắt nạt mình!"

Anh cong môi, cúi người chặn môi của cô ——

"Đúng vậy, bắt nạt cậu như này."

Bối Doanh Doanh hơi hé mắt nhìn anh, cô cảm nhận được anh quen thuộc hôn lên môi cô, lưu loát mở hàm răng của cô, nâng mặt cô lên, không ngừng hôn sâu hơn.

Tất cả mọi người sẽ không ngờ được, Du Hàn bình thường lãnh đạm thờ ơ, lạnh lùng khó đến gần, giờ phút này ở trong hành lang cầu thang chật hẹp, khóa chặt một cô gái nhỏ trong ngực mình, cuồng nhiệt hôn môi cô.

- -----oOo------

Chương 46

Dáng vẻ khó có thể tự kiềm chế, phóng túng, mạnh mẽ ngang ngược này của Du Hàn chỉ lộ ra cho một mình Bối Doanh Doanh.

Cô gái nhỏ rất nhanh chìm đắm, hơi nhón chân lên đón lấy nụ hôn của anh.

Anh rất hài lòng với dáng vẻ ngoan ngoãn tối nay của cô, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, đến khi cô nức nở, anh mới buông ra.

"Đau..." Cô lẩm bẩm.

Môi bị anh hôn sưng cả lên [QAQ].

Bờ môi của anh rơi lên cổ của cô, khàn giọng dụ dỗ: "Doanh Doanh nên gọi tôi là gì đây?"

"... Du Hàn?"

"Sai rồi." Anh nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô một cô, trong chốc lát mặt cô lại đỏ bừng, cụp mắt khẽ gọi một tiếng:

"Anh Du Hàn..."

Anh nuốt nước bọt một cái, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Cô gái nhỏ của anh thật sự cực kỳ ngoan.

Có phải sau này anh bảo cô làm gì, cô đều sẽ nghe lời làm theo

không?

Anh nghĩ như vậy, ánh mắt tối sầm lại, vuốt ve cằm của cô, một lần nữa hôn lên bờ môi mềm. Bối Doanh Doanh không còn sức để đẩy anh ra, chỉ có thể ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn của anh.

Bắt nạt cô đủ rồi, anh ôm cô sát vào lòng, cô tựa lên lên ngực anh, trong lòng đều là cảm giác ngọt ngào.

Hai người cứ ôm nhau như vậy chờ cảm xúc khôi phục một chút, anh giúp giúp cô sửa lại mái tóc hơi rối, sau đó hỏi: "Môi còn đau không?"

Cô ngượng ngùng gật đầu, ngón tay anh nhẹ nhàng chạm lên bờ môi của cô: "Ai bảo môi Doanh Doanh mềm như vậy, ngọt ngào như một viên kẹo đường." Khiến cho anh nếm thế nào cũng không thấy đủ.

Lúc này điện thoại đột nhiên đổ chung, Bối Doanh Doanh giật mình, lấy điện thoại ra nhìn, thấy là Viên Man Hà gọi đến.

Du Hàn im lặng, ra hiệu cho cô nghe điện thoại.

Cô để điện thoại bên tai, "Alo, mẹ ạ."

"Doanh Doanh con đang ở đâu thế, con lên xe buýt chưa? Hay là để mẹ bảo chú lái xe đến đón con nhé?"

"Dạ không cần đâu mẹ, con đã... lên xe rồi."

"Được, vậy con nhớ chú ý an toàn..." Đầu dây bên kia cúp điện thoại, cô gái nhỏ phát hiện Du Hàn đang mỉm cười nhìn mình, "Lên xe rồi?"

Cô tức giận: "Còn không phải đều tại cậu."

Anh nắm tay của cô, đi xuống lầu, "Ừm, trách tôi không canh chuẩn thời gian, đi thôi tôi gọi xe taxi."

Buổi tổng duyệt của hội thi văn nghệ các lớp đang diễn ra sôi nổi, thời gian đến gần, luyện tập càng lúc càng tốt, mọi người đều cố gắng thực hiện màn biểu diễn của mình một cách hoàn hảo nhất.

Nhưng hai ngày trước khi cuộc thi diễn ra, lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Sáng sớm Bối Doanh Doanh đi vào trong lớp, đầu của cô quay mòng mòng, không nhịn được nằm ra mặt bàn nghỉ ngơiz Kỷ Diệu quay xuống nhìn cô, hỏi cô có phải tối hôm nay ngủ không ngon hay không.

"Không, mình chỉ là... " Cô vừa mở miệng như giọng cô khàn đặc không nói nên lời.

Du Hàn đi lấy nước xong quay về lớp, vừa ngồi xuống đã nghe thấy giọng cô khàn đặc, anh nhíu mày: "Cậu sao thế, bị cảm rồi?"

Cô gật đầu: "Hình như mình có hơi cảm lạnh rồi." Cổ họng rất đau, mà nước mũi cũng chảy liên tục cô phải lau nãy giờ. Chắc do thời gian gần đây chuyển mùa, khả năng miễn dịch của cô ấy không tốt, tối hôm qua đi ngủ không đắp chăn cẩn thận nên bị lạnh.

Nhưng chuyện cô lo lắng bây giờ không phải cái này.

Mà là hai ngày nữa, cô phải hát đơn ca, bây giờ bị cảm lạnh thì phải làm sao?

Buổi chiều lúc luyện tập, Nhậm Đình Mỹ biết tình huống này của cô, cũng rất lo lắng. Cô thử hát mấy lần, do cổ họng bị nghẽn đặc nên không thể lên được âm cao, ngay cả âm sắc cũng thay đổi.

Tiếng xì xào bàn luận trở nên nhiều hơn, mọi người đang thảo luận

về giọng hát của cô.

Trước mắt cô chỉ có thể tạm dừng luyện tập một chút, ráng chống đỡ cố gắng đi xuống sân khấu, ngồi xuống. Du Hàn đi tới, đưa cho cô cốc bình ấm.

"Nào, uống nhiều nước một chút." Anh xoay nắp chai, dịu dàng dỗ dành, "Bây giờ cậu không nên hát nữa, cậu cứ tiếp tục thế này sẽ càng khó chịu hơn."

Bối Doanh Doanh buồn rầu lắc đầu, "Nhưng mình không thể làm chậm trễ tiến độ luyện tập của mọi người..."

"Vậy thì cũng không được cố gắng hát như vậy, phải chữa khỏi bệnh trước đã, cậu có muốn tôi đưa cậu đi bệnh viện không?"

Bối Doanh Doanh lắc đầu, cô đã nói chuyện mình bị bệnh với mẹ. Mẹ nói tối cô đi học về sẽ mời bác sĩ gia đình đến xem bệnh cho cô.

"Bây giờ cậu phải uống nhiều nước vào, cảm mạo uống nhiều nước là tốt nhất." Anh sờ tóc của cô.

Cô cúi đầu xuống, vẫn rất ủ rũ.

Cô cũng lo lắng không biết ngày mốt cô có thể hát trôi chảy ca khúc này hay không.

Tập dợt xong, Bối Doanh Doanh định đi tìm Nhậm Đình Mỹ nói với cô ấy là cô muốn xin nghỉ một buổi tập tối nay, nhưng cô tìm mãi không thấy Nhâm Đình Mỹ đâu. Cô đi đến phòng chờ bên cạnh khán phòng, thì nhìn thấy Nhậm Đình Mỹ bị một đám nữ sinh bao vây, ba từ thường xuyên nhất xuất hiện trong miệng bọn họ với tần suất cao, là "Bối Doanh Doanh" ——

"Nhậm Đình, mình cảm thấy bây giờ cơ bản là Doanh Doanh không thể hát rồi, giọng của cậu ấy đã khàn thành ra thế này rồi, hát thì ai

nghe được, đến khi cuộc thi diễn ra chắc chắn cậu ấy sẽ không hát được đâu."

"Đúng đó, Bối Doanh Doanh như vậy còn không bằng Tư Quỳ của bọn mình đâu. Trong khoảng thời gian này Tư Quỳ trở về đã rất chăm chỉ luyện tập bài hát này. Bây giờ cậu ấy chắc chắc sẽ hát hay hơn Bối Doanh Doanh."

Nhậm Đình Mỹ do dự: "Chẳng lẽ chúng ta vì vậy mà loại Doanh Doanh đi sao? Như vậy không tốt lắm đâu..." Cô ấy biết gần đây Doanh Doanh vì hát bài hát này cũng đã bỏ ra rất nhiều cố gắng, bây giờ nói đổi người là đổi người luôn sao?"

Liên Lâm kéo tay Tư Quỳ, cật lực khuyên can: "Nhậm Đình Mỹ cậu có một chút nào suy nghĩ cho tập thể không thế? Đây không phải cuộc thi đơn ca riêng lẻ của Bối Doanh Doanh, cậu phải suy nghĩ cho lợi ích của tất cả mọi người chứ. Hơn nữa Tư Quỳ cũng rất sẵn sàng một lần nữa ôm trách nhiệm này vào người, đúng không?"

Tư Quỳ kiêu ngạo khẽ gật đầu một cái: "Lần trước tâm trạng của mình không tốt, xin lỗi nha Nhậm Đình Mỹ. Mình cảm thấy trạng thái của mình bây giờ tốt hơn Bối Doanh Doanh, cậu suy nghĩ một chút đi."

...

Bối Doanh Doanh dừng bước chân, xoay người rời đi, cô cúi đầu nhìn chân của mình, hít mũi mấy cái.

Ánh mắt cô dần trở nên ảm đạm.

Người khác sẽ bàn luận sau lưng cô, điều này cô cũng đã sớm đoán được.

Du Hàn ở bên ngoài chờ cô, thấy cô chầm chậm đi ra, anh tiến lên.

"Xin nghỉ xong chưa?"

Cô khẽ gật đầu, "Mình không tìm được cậu ấy, chắc gọi điện thoại nói với cậu ấy là được."

Anh phát hiện cảm xúc của cô có chút không đúng, "Sao thế?"

Cô ngẩng đầu, thu lại vẻ u buồn dưới đáy mắt, ngón tay nắm lại để trước người: "Không có gì đâu, chỉ là bị cảm nên mình thấy hơi khó chịu thôi."

Anh đau lòng thở dài một tiếng, xoa xoa đỉnh đầu của cô, "Đi thôi, chúng ta về lớp nghỉ ngơi."

Hai người đi ra cửa, điện thoại trong túi của Du Hàn vang lên, anh nói đi nhận điện thoại của giáo viên sau đó đi qua một bên.

Bối Doanh Doanh đứng tại chỗ chờ anh, đột nhiên sau lưng có người gọi tên cô.

Cô quay đầu lại, thì thấy Từ Quỳ cùng Nhậm Đình Mỹ và một đám nữ sinh đi về phía cô.

Trong lòng cô có chút hồi hộp.

Nhậm Đình Mỹ đi đến trước mặt cô, biểu cảm khó xử, bờ môi mấp máy mãi vẫn chưa nói ra được, cuối cùng là Bối Doanh Doanh chủ động mở miệng trước: "Có chuyện gì không?"

"Doanh Doanh... Xin lỗi cậu ——

Bọn mình suy nghĩ một lúc, chuyện hát đơn ca hay vẫn là để Tư Quỳ hát đi."

Đầu ngón tay cô buông thõng, nghe thấy Nhậm Đình Mỹ tiếp tục nói: "Bọn mình không còn cách nào nữa, bởi vì giọng của cậu bây

giờ thật sự không thể hát, nếu để cậu lên sân khấu, bọn mình có chút lo lắng..."

Tư Quỳ hất cằm, cao ngạo nhìn Bối Doanh Doanh, môi đỏ khẽ mở:

"Nhưng mà vẫn rất cảm ơn cậu trong thời gian này đã thay thế tôi cùng mọi người luyện tập. Bây giờ cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, buổi luyện tập tối nay cũng không cần tới đâu."

Bối Doanh Doanh nhìn bọn họ, hai mắt cay xè, cô cố gắng không để nước mắt rơi xuống, giọng run run:

"Mình... Không chừng bệnh của mình chẳng mấy chốc sẽ tốt hơn..."

Liên Lâm và Tư Quỳ đều cười, "Chờ đến chừng nào mới khỏi đây? Bọn tôi không đợi được lâu như vậy đâu. Chiều mai là lần tổng tập dợt cuối cùng rồi, không thể có chuyện gì xảy ra. Đình Mỹ cũng đã gửi danh sách cuối cùng đi rồi, không thể sửa được nữa."

Bối Doanh Doanh ngẩn người: "Các cậu đã báo danh rồi sao?"

"Xin lỗi cậu, không còn cách nào khác..." Nhậm Đình Mỹ cũng rất bất đắc dĩ.

Tư Quỳ cười cười, khoác tay mấy chị em, nói: "Nhanh về lớp thôi, ở đây nói nhảm cái gì nữa."

Đám nữ sinh rời đi, chỉ còn lại Bối Doanh Doanh vẫn đứng tại chỗ.

Du Hàn nói chuyện điện thoại xong, quay lại cửa khán phòng, thấy cô vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, đầu rũ xuống, đầu ngón tay cầm đạo cụ băng đô dùng để đeo trên đầu đã trở nên trắng bệch, cả người dường như đang đè nén cảm xúc rất dữ dội.

Anh đi đến trước mặt cô.

Cũng không hỏi thắc mắc trong lòng mình trước mà chỉ nói: "Tôi xong rồi, chúng ta đi thôi."

Ai ngờ cô vẫn không nhúc nhích, cả người cô dường như cứng đờ.

"Doanh Doanh?" Lúc này anh mới nhận ra có điều gì đó không ổn, anh gọi cô mấy tiếng như cô vẫn không hề nhúc nhích. Anh nâng mặt cô lên, thấy cô gái nhỏ của anh cắn chặt môi, hốc mắt đỏ bừng, từng giọt nước mắt đang chảy xuống.

Tim anh chùng xuống, lông mày nhíu lại.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Bối Doanh Doanh nhìn thấy anh, không thể ngăn được cảm xúc của mình nữa. Cô nhào vào vòng tay anh, nghẹn ngào một tiếng, nước mắt như vỡ bờ đê chảy ào ào xuống, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Du Hàn lập tức luống cuống tay chân, ôm cô thật chặt vào lòng, đầu ngón tay cô nắm chặt lấy áo của anh, khóc đến mức cả người đều run lên. Tiếng khóc nghẹn ngào của cô khiến cho trái tim của anh tan nát.

Mỗi lần cô khóc, Du Hàn đều cảm giác bản thân không biết phải làm gì. Kể từ lần trước cô khóc rất lớn như này cũng đã qua hơn mấy tháng, bây giờ anh vẫn không biết phải làm sao. Anh ôm cô đến bên cạnh khán phòng, sau đó nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, không ngừng dỗ dành.

Anh lau đi nước mắt của cô, "Đồ ngốc, đừng khóc nữa, nhé? Rốt cuộc cậu đã gặp phải chuyện gì, cậu nói với tôi, tôi ở đây tôi sẽ giúp cậu giải quyết. Cậu không được phép không nói cho tôi biết đâu đấy, biết không?"

Cô thút thít, mãi vẫn không nói thành lời, đợi đến khi cảm xúc của cô ổn định hơn một chút, mới có thể mở miệng kể cho anh nghe.

Anh liên tục an ủi cô, cô ấp a ấp úng kể lại chuyện vừa rồi: "... Các cậu ấy không thông báo với mình một tiếng, trực tiếp thay mình luôn. Mình biết vấn đề là do mình bị bệnh, nhưng mình, mình cảm thấy đến ngày đó mình còn có đủ thời gian chuẩn bị mà hu hu hu..."

Cô rất coi trọng lần biểu diễn lần này. Mọi người đều không biết rằng, để luyện tập tốt bài hát này, cô ấy đã luyện tập ở nhà mỗi ngày trước gương và luyện đi tập lại nhiều lần, chỉ hy vọng bản thân không làm ảnh hưởng đến phần thi của tập thể.

Cô sợ hãi không dám hát, nhưng khi cô cuối cùng cũng gom được hết dũng khí đứng lên hát thì lại có người đẩy cô ra.

Du Hàn nghe xong, lông mày nhíu lại, sắc mặt trầm xuống, trong mắt ẩn chứa tức giận.

Anh ôm lấy đầu cô, lạnh giọng nói:

"Không sao hết, chuyện này để tôi xử lý."

Nhóm người Nhậm Đình Mỹ trở lại lớp học, bây giờ tiết thứ ba buổi chiều vừa kết thúc, cũng là tiết chính khóa cuối cùng trong ngày, cả lớp đều ồn ào vui vẻ.

Tư Quỳ đi đến bên bàn Nhậm Đình Mỹ, gõ mặt bàn của cô ấy, hơi che giấu vẻ chán ghét kín đáo của mình:

"Nhậm Đình Mỹ, chuyện hôm nay cậu ghi tên mình vào trong danh sách —— cảm ơn cậu nhé, còn nữa cậu làm bài tập toán xong chưa? Cho mình mượn chép với."

Nhậm Đình Mỹ khoảng thời gian trước bị Tư Qùy điên cuồng nhắm vào, bây giờ cô ấy giống như một con cá mất nước được ném trở lại với đại dương mênh mông, lần nữa được ban cho một cuộc sống mới, có chút nịnh nọt, lập tức đưa vở bài tập ra, "Có một vài bài

mình không chắc lắm..."

"Không sao."

Trong lòng Nhậm Đình Mỹ nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Vậy là ở trong lớp cô ấy sẽ không phải chịu sự "chăm sóc đặc biệt" dành cho Nhậm Đình Mỹ nữa rồi. Mặc dù chuyện này khiến Bối Doanh Doanh rất buồn, nhưng mà... Kết quả như vậy, thật lòng mà nói thì đối với cô ấy lợi nhiều hơn hại.

Có thể đắc tội với Bối Doanh Doanh, nhưng không thể đắc tội với Tư Quỳ.

Nhậm Đình Mỹ nói với bạn cùng bàn của mình, "Đi nào, cùng đi lấy nước."

Cô ấy đang định đứng dậy, bỗng cửa lớp "rầm" một tiếng ——

Cửa lớp khép hờ bị nam sinh đứng bên ngoài đẩy mạnh một cái, tiếng động lớn lập tức bóp nghẹt âm thanh ồn ào ban đầu trong lớp, mọi người trong lớp đều giật mình..

Ánh mắt của mọi người đều dồn về phía cửa lớp, trong lớp có mấy nam sinh đang lén chơi game tưởng có ai chơi đùa ác, mở miệng chửi mấy câu, sau đó phát hiện người vừa đẩy cửa ——

Là Du Hàn.

Anh mặc áo sơ mi trắng quần tây, sắc mặt chưa bao giờ lạnh lùng và tức giận như vậy, lông mày nhíu lại, con ngươi đen như mực chất chứa đầy vẻ nặng nề khiến người ta khó phân biệt được trong đôi mắt đó có ánh sáng hay không. Cả người anh toát ra một loại khí thế khiến người khác không dám lại gần? cảm giác anh gần như đã chạm đến đỉnh điểm của sự tức giận.

Mọi người quay qua nhìn nhau, không khỏi nhỏ giọng thì thầm: "Du Hàn làm sao thế..."

Nhậm Đình Mỹ nhìn về phía cửa lớp, không ngờ vừa nhìn qua đã chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn. Trong lòng Nhậm Đình Mỹ run lên, ngay sau đó cô ấy nhìn thấy Du Hàn vòng qua bục giảng, đi xuống lối nhỏ giữa tổ ba và tổ bốn.

Trong lòng Nhậm Đình Mỹ chợt ớn lạnh, cả người run lên. Du Hàn đi về phía chỗ ngồi của cô ấy thì dừng lại, hai người bốn mắt nhìn nhau ——

Bàn tay đang cầm bình nước của Nhậm Đình Mỹ run lên, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cả lớp nhìn về phía bọn họ, ai nấy cũng đều hoang mang: Du Hàn định làm gì vậy?

Du Hàn cụp mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt cứng ngắc của Nhậm Đình Mỹ, sau đó ném đồ trong tay lên bàn.

Nhậm Đình Mỹ giật mình vì chột dạ, nhìn băng đô cài tóc trên bàn, trong lòng sợ hãi, đỉnh đầu truyền đến tiếng nói:

"Muốn thay người cũng không báo trước, Bối Doanh Doanh đi theo mọi người luyện tập chuẩn bị bao lâu nay, cậu nói đổi là đổi, cậu coi cậu ấy là cái gì? Công cụ để lấy lòng Tư Quỳ?"

Nhậm Đình Mỹ nghe vậy, hai mắt mở lớn, cô ấy không ngờ Du Hàn vậy mà vì Bối Doanh Doanh đến đây đòi công bằng, cô ấy chột dạ không dám ngẩng đầu, bàn tay cầm chặt bình nước, "Mình không có..."

Du Hàn chống lên bàn Nhậm Đình Mỹ, anh cúi người xuống, giọng càng lúc càng lạnh: "Hôm nay cơ bản là không phải ngày cuối cùng xác nhận danh sách học sinh tham gia biểu diễn, hơn nữa là ai nói

danh sách không thể sửa? Tôi là người tổng phụ trách của cuộc thi này sao tôi lại không biết chuyện này?"

"..." Nhậm Đình Mỹ không nói được lời phản bác nào.

Kỷ Diệu và Trịnh Hy đi tới, bọn họ nghe thấy tên "Bối Doanh Doanh", lập tức vội vàng hỏi chuyện gì. Sau khi biết Bối Doanh Doanh cứ như vậy mà bị thay thế, hai người đều tức giận không kiềm chế được, "Nhậm Đình Mỹ, cậu còn có chút lương tâm không? Lúc trước cậu bị Tư Quỳ mắng, muốn cậu từ chức, là Doanh Doanh nói giúp cậu! Bây giờ cậu nói không muốn cậu ấy tham gia biểu diễn nữa, cũng không cần cậu ấy!"

Kỷ Diệu dùng sức đập mặt bàn, sắc mặt Nhậm Đình Mỹ trắng bệch, "Mình, mình cũng không còn cách nào... Bây giờ Tư Quỳ là người thích hợp nhất..."

"Vậy lúc trước sao khi cậu ta hát cậu lại không bằng lòng? Trịnh Hy trực tiếp đi đến tổ hai, kéo Tư Quỳ tới. Tư Quỳ vốn chỉ định yên lặng nhìn Nhậm Đình Mỹ bị mắng, không ngờ bây giờ bọn họ cũng kéo cả cô ta liên lụy vào.

"Ê, Trịnh Hy cậu có bị bệnh không..." Mặt Tư Quỳ tái mét, cô ta bị Trịnh Hy kéo đến bên cạnh Nhậm Đình Mỹ, "Chuyện này đâu có liên quan đến mình! Bối Doanh Doanh không tự sinh bệnh thì mình có thể giành được vị trí của cậu ta chắc?"

Du Hàn mở miệng: "Vậy sau khi cậu biết Doanh Doanh bị bệnh, đã nói gì với Nhậm Đình Mỹ?"

Tư Quỳ chột dạ nuốt nước bọt một cái: "Mình... Mình không nói gì..."

Một nam sinh ngồi cạnh lối đi mỉm cười, quay đầu bút: "Vừa rồi mình nhìn thấy một nhóm người các cậu lôi kéo cán bộ văn nghệ nói gì đó mà, còn nói là không có? Không chỉ mỗi mình, mình và mấy

người Lương Hạo đều nhìn thấy."

Vừa rồi nhóm nam sinh đi lấy đạo cụ đều nhìn thấy.

Lần này Tư Quỳ thật sự không nói được gì, cô ta nhìn ánh mắt tức giận của Du Hàn, rồi nhìn đi chỗ khác. Du Hàn lần nữa lên tiếng: "Cậu nói gì với Nhậm Đình Mỹ, không cần đoán cũng biết, loại chuyện khiến người ta ghê tởm như vậy là từ tay của cậu làm ra, cũng không quá ngạc nhiên."

Tư Quỳ vẫn luôn thầm mến Du Hà, khi cô ta nghe được câu này của anh, những lời này còn đau hơn cả sự sỉ nhục trước đó.

Kỷ Diệu mắng hai người: "Tư Quỳ, khi đó cậu hát không được bài này, tự cậu nói không muốn diễn nữa. Bây giờ Doanh Doanh hát hay hơn cậu, cậu liền ghen ghét cậu ấy, muốn cướp lại vị trí đơn ca này về tay mình. Tư Quỳ, loại người khiến người ta chán ghét nhất là loại người như cậu đấy! Còn cả Nhậm Đình Mỹ nữa, dáng vẻ nịnh hót này của cậu cũng rất buồn nôn!"

Nhậm Đình Mỹ bị vạch trần ngay trước mặt cả lớp, cô ấy vừa xấu hổ, cảm giác tự trách cũng dâng lên, không hề phản bác lại được câu nào.

Lúc này ở cửa sau của lớp học, Bối Doanh Doanh đi vào.

Vừa rồi cô đi vào trong nhà vệ sinh rửa mặt, bây giờ quay lại lớp thì phát hiện ánh mắt của cả lớp đang dồn về phía mình. Cô nhìn thấy Du Hàn, Tư Quỳ, Trịnh Hy, Kỷ Diệu đứng tụ lại một chỗ, hơi ngẩn người, đoán được là chuyện gì.

Trịnh Hy và Kỷ Diệu chạy đến quan tâm cô, Du Hàn cũng đi tới, "Tôi vừa giúp cậu xin nghỉ với giáo viên chủ nhiệm, tiết bốn chúng ta ra ngoài một chút."

Bối Doanh Doanh hơi sửng sốt, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, Du Hàn ở ngay trước mặt tất cả các bạn học, nắm tay Bối Doanh Doanh, dắt cô đi ra ngoài.

"Doanh Doanh ——" đột nhiên có người gọi tên cô.

Nhậm Đình Mỹ đứng lên, đi đến trước mặt bọn họ, nhìn về phía Bối Doanh Doanh.

"Xin, xin lỗi cậu... Doanh Doanh, là mình nói dối, rất xin lỗi cậu, phần hát đơn ca..."

Thật ra Nhậm Đình Mỹ rất thích người bạn Bối Doanh Doanh này, tất cả đều là vấn đề của bản thân cô ấy...

Bối Doanh Doanh nghe giọng của Nhậm Đình Mỹ đầy vẻ áy náy, cô ngước mắt lên, trong mắt không có bất gì cảm xúc gì, giọng điệu bình tĩnh:

"Cậu không cần phải cảm thấy khó xử, mình sẽ không tham gia tiết mục này nữa, phần hát đơn ca cậu muốn để ai hát thì hát."

Nhậm Đình Mỹ thấy Bối Doanh Doanh nói xong, sau đó cùng Du Hàn đi ra ngoài, lại đuổi theo, bật thốt, "Doanh Doanh! Cậu... Không muốn làm bạn với mình nữa sao?"

Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn về phía cô ấy.

"Mình không cần."

Nhậm Đình Mỹ nhìn bọn họ khuất dạng ở góc rẽ hành lang, ánh mắt dần trở nên trống rỗng.

Cuối cùng cô ấy cũng hiểu bản thân đã đánh mất cái gì.

Nhậm Đình Mỹ thất thần trở lại lớp, cô ấy thấy các bạn học trong lớp

đều đang nhìn mình với ánh mắt đầy ẩn ý và đánh giá. Chuyện cô ấy làm khiến cho các bạn học đều bất mãn. Lúc này, cô ấy mới thật sự không thể đảm nhiệm chức vụ này.

Tư Quỳ từ tổ ba về chỗ của mình, đi ngang qua thấy Nhậm Đình Mỹ đứng ở cửa lớp, chỉ chán ghét liếc một cái, cũng không hề có một lời an ủi nào.

Nhậm Đình Mỹ cắn chặt răng, tức giận muốn xông lên chất vấn Tư Quỳ, nhưng cô ấy không có can đảm đó.

Đáy lòng cô ấy cười nhạo bản thân ức hiếp kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Nhậm Đình Mỹ trở lại chỗ ngồi, nhưng tiếng bàn tán xôn xao trong lớp chỉ tăng chứ không giảm, mấy nữ sinh tụ lại một chỗ, kích động la hét:

"Dáng vẻ hung dữ đòi lại công bằng cho Bối Doanh Doanh của Du Hàn vừa rồi man quá đi, lại còn rất cưng chiều nữa chứ, mình xỉu đây..."

"Lúc học lớp mười mình đã nghe nói tính tình của Du Hàn rất hung dữ không dễ chọc. Nhưng hôm nay đây mới là lần đầu tiên mình thấy cậu ấy vì một bạn học nữ nổi giận đó. Nếu mình cũng có bạn cùng bàn che chở cho như vậy, cảm giác an toàn sẽ tăng vọt!"

"Nói thật chứ chẳng lẽ các cậu không nhìn ra Du Hàn thích Bối Doanh Doanh sao? Trước kia mình cảm thấy chỉ là lời đồn, dù sao trước đó không thiếu nữ sinh theo đuổi Du Hàn, cậu ấy đều rất thờ ơ, nhưng bây giờ cậu ấy...!"

"Đúng đó, trước đó bọn mình còn ngồi đoán xem hai người bọn họ có thể ngồi cùng bàn bao lâu, bây giờ hai người bọn họ mỗi ngày đi đâu cũng đều như hình với bóng."

"Đúng đúng đúng, chắc chắn Du Hàn thích Bối Doanh Doanh rồi,

nhưng mà Bối Doanh Doanh có thích cậu ấy không nhỉ?"

"Bối Doanh Doanh không thích thì mình có thể ha ha ha..."

"Haiz, không biết xấu hổ!"

Lúc đi đến tầng trệt của dãy phòng học, Bối Doanh Doanh khẽ kéo áo sơ mi trắng của Du Hàn một cái, cô ngẩng đầu, "Vừa rồi ở trong lớp cậu đi tìm Nhậm Đình Mỹ sao?" Cô không ngờ một người vẫn luôn lý trí nhưng anh lại vì cô mà chạy vào trong lớp, ở trước mặt nhiều người như vậy chất vấn bạn học.

Sắc mặt anh hòa hoãn hơn chút, xoa đỉnh đầu cô, "Tôi không nhìn nổi cậu bị bắt nạt như vậy."

Tinh thần sa sút của cô vì một câu nói này của anh mà tan biến hết, cô cong khóe môi, khẽ nói: "Mình bị bắt nạt không phải còn có Du Hàn ở bên cạnh mình sao?"

Dù sao thì anh đều sẽ bảo vệ cô.

Khóe miệng của anh cong lên, cuối cùng cũng nở nụ cười. Anh cúi người nhìn vào mắt cô, "Ừm, vậy bây giờ Doanh Doanh muốn tôi cùng Doanh Doanh làm gì đây?"

"Có thể đi dạo quanh sân tập được không?" Cô chớp chớp đôi mắt.

Anh suy nghĩ một chút rồi không đồng ý, "Cậu còn đang cảm, đi dạo sân tập hóng gió rồi bệnh nặng hơn thì phải làm sao bây giờ?"

Bối Doanh Doanh: Sao cô lại đáng thương như thế này chứ [QAQ].

Cô suy nghĩ một lúc, nhanh trí nói: "Vậy chúng ta đi nhà ăn nhé?"

"Hửm?"

"Trong nhà ăn có bàn, còn có thể học bài, hơn nữa còn không bị gió lạnh thổi đến."

Anh dần dần nở nụ cười, "Ừm, hơn nữa còn có thể ăn cơm sớm hơn mọi người."

"..."

Bị anh phát hiện rồi.

Vậy là hai người đi về phía nhà ăn, vào giờ này mặt trời đã lặn. Lúc đi vào, bên trong nhà ănmở đèn sáng trưng nhưng lại không có bóng dáng một người học sinh nào, cho nên tới đây làm bài tập cũng không phải không thể.

Bình thường xuống nhà ăn, tìm chỗ cũng khó khăn, bây giờ có thể tùy ý chọn, một người ngồi một hàng.

Hai người ngồi cạnh nhau, cô lấy sách ngữ văn ra lật vài trang bắt đầu đọc bài, nhưng vì bị cảm, đầu hơi nặng nên hiệu suất học bài rất thấp.

Du Hàn nhìn cô chống khuỷu tay lên đỡ đầu, cả một lúc lâu vẫn chưa lật sang trang mới. Anh vươn tay qua sờ cằm của cô: "Ngẩn người hay là đọc không vào?"

Cô nghe vậy, xụ miệng đáng thương lầm bầm: "Mình khó chịu quá, đọc không nổi."

Anh thở dài một tiếng, cầm lấy bình nước của cô, đi đến máy đun nước ở cửa phòng ăn, rót một bình nước ấm, sau đó quay lại đưa cho cô: "Nào, uống nước đi."

Cô uống ừng ực mấy ngụm, anh nhận lấy cái bút trong tay cô, "Tôi đọc cho cậu nghe là được."

Du Hàn bắt đầu phiên dịch bài văn cổ cho cô. Cô nằm ra mặt bàn, lúc đầu còn nghe rất nghiêm túc, một lúc sau thường xuyên nhìn về phía cửa sổ nhà ăn.

Một dì bưng một khay thịt lớn đi vào, không cần ngửi cũng biết chỗ thịt đó thơm đến nhường nào.

Cô nuốt một ngụm nước miếng, quay đầu lại thì chằm phải ánh mắt cười mà giống như không cười của Du Hàn: "Có phải muốn tôi tạm dừng một chút để cậu đi ăn cơm trước không? Nếu không đồ ăn lạnh rồi sẽ không ngon nữa."

"..."

Cô gái nhỏ bị anh nói trúng tim đen, xấu hổ che mặt. Anh bị dáng vẻ đáng yêu này của cô khiến cho không nhịn được, kéo cô vào trong ngực. Cô xấu hổ muốn đẩy anh ra: "Ở đây có thể bị người ta nhìn thấy đó..."

Anh cúi đầu hôn lên gò má cô một cái, "Bây giờ biết sợ rồi?"

"Ừm... "

Anh buông cô ra, không đùa cô nữa. Đầu ngón tay của cô gái nhỏ lén nắm lấy ngón trỏ của anh: "Hay là chúng ta không đọc nữa, ăn cơm trước được không? Mình đói lắm rồi."

"Không có thành ý gì hết, không cho cậu đi."

Ở chỗ này rất dễ bị người khác bắt gặp, cô cũng không dám làm hành động gì quá, chỉ nhỏ giọng làm nũng với anh: "Du Hàn, xin cậu đó... Mình ăn cơm xong, hứa sẽ tập trung học bài."

Anh bóp bóp gương mặt của cô, cười nói, "Đi thôi, đồ ngốc."

Hai người đi đến khu lấy đồ ăn, bởi vì cô đang đau họng nên chỉ có

thể nhìn đùi gà vàng óng yêu dấu với ánh mắt thèm thuồng. Du Hàn để ý thấy ánh mắt này của cô, trực tiếp gắp một cái vào trong khay của mình.

Cô cũng muốn ăn, ánh mắt của anh lập tức liếc về phía cô.

... Quá đáng.

Hai người lấy đồ ăn xong, quay trở lại chỗ ngồi, Bối Doanh Doanh nhìn cái đùi gà lớn trong khay của anh, thèm mà không được ăn. Cô mềm giọng năn nỉ anh một câu, lại bị anh lạnh giọng từ chối: "Cổ đã đau thành ra thế này rồi còn đòi ăn đùi gà? Tôi thấy cậu muốn ăn đòn rồi đó."

"..." Bé heo nhỏ rơi lệ.

"Mình chỉ cắn một miếng thôi, một miếng nhỏ xíu thôi." Cô nhìn anh với ánh mắt mong đợi, dáng vẻ này của cô cực kỳ giống mèo con đang đòi cậu chủ cho uống sữa.

Anh khẽ cười, cúi xuống nói bên tai cô: "Một miếng cũng không được."

Lần này cô thật sự dỗi luôn, tức giận ngồi thẳng người, cố ý không để ý đến anh. Cô cúi đầu ăn bát cháo trong khay của mình thì bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một cái đùi gà chiên vàng rụm.

???

Hai mắt cô sáng lên, lập tức cắn một miếng, quay đầu lại, thấy ánh mắt chất chứa ý cười của Du Hàn, cô vui vẻ nhai, đầu bị anh sờ một cái.

Bạn gái nhỏ nhà anh đúng là phải chiều chuộng.

Bữa tối kết thúc, Du Hàn dự định tan học giúp cô mua thuốc, nhưng

Bối Doanh Doanh nói muốn về nhà nghỉ ngơi, nên dứt khoát cúp tiết tự học buổi tối. Cô về đến nhà, bác sĩ gia đình đang ngồi trong nhà đợi, bác sĩ xem bệnh cho cô, sau đó kê thuốc.

Cô lên lầu định nằm nghỉ một lúc, vừa lên đến lầu hai đúng lúc gặp phải Bối Sơ Nhan đi ra.

Hai người chạm mặt nhau, Bối Doanh Doanh không còn sức nói chuyện gì với chị ta, quay người định về phòng, Bối Sơ Nhan lại mở miệng trước: "Nghe nói mày có tham gia biểu diễn văn nghệ của lớp?"

"Em tham gia thì có ảnh hưởng gì đến chị sao? Lớp mười hai của chị không tham gia cuộc thi này à?" Bối Doanh Doanh rất bất đắc dĩ.

Bối Sơ Nhan khẽ xì một tiếng, "Tao chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi."

Bối Doanh Doanh không thèm đáp lại chút tâm tư nhỏ này của chị ta, quay người bỏ lại một câu ——

"Em không tham gia."

Bối Doanh Doanh đi vào trong phòng ngủ, Bối Sơ Nhan nhẹ nhàng thở phào một hơi, mỉm cười.

Không tham gia thì tốt, con bé đó cũng không thể làm ra trò trống gì.

Sau khi Bối Doanh Doanh uống thuốc xong, không ngờ ngày hôm sau cổ họng đã hết đau, ngày thứ ba cơ bản gần như đã khỏi hẳn. So với những lần trước cô bị cảm phải mất gần một tuần mới khỏi thì lần này khỏi bệnh quá nhanh.

Tuy nhiên cô không mở lời đề nghị quay lại hát đơn ca. Dù sao không tham gia, cô cũng nhẹ nhõm hơn hẳn, không cần phải căng

thẳng giống như trước đó.

Buổi thi văn nghệ của lớp diễn ra vào tối thứ tư, lớp mười và mười một hôm nay không phải học tiết tự học buổi tối, toàn bộ học sinh đều phải đi đến khán phòng.

Sau khi buổi tổng duyệt buổi chiều chính thức kết thúc, một vài thành viên quan trọng ở lại khán phòng, buổi tối sau khi ăn cơm xong, những học sinh khác dần dần đến địa điểm tổ chức cuộc thi.

Tối này Du Hàn cũng bận rộn rất nhiều việc, vì vậy Bối Doanh Doanh không có việc gì đi theo Trịnh Hy, hai cô gái đi ra ngoài cổng trưởng mua ly trà sữa uống, lúc trở lại khán phòng, bên trong vẫn khá vắng.

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống, hôm nay khán phòng được trang trí rất đẹp, bóng đèn bó lại thành bông hoa, càng tăng thêm bầu không khí.

Bối Doanh Doanh tìm kiếm bóng dáng của Du Hàn, nhưng cô nhìn mãi không thấy anh đâu, đến khi điện thoại tinh một tiếng, có tin nhắn đến: [Phía bên phải sân khấu, đồ ngốc. —— Du Hàn]

Cô sửng sốt một chút, nhanh chóng nhìn về phía anh chỉ, cô nhìn thấy anh đang trò chuyện cùng mấy người trong hội học sinh. Anh đứng thẳng, dáng người cao ráo thẳng tắp, lông mày kiếm, mắt sáng. Anh đứng đó thôi cũng tự toát lên khí thế thanh cao vượt trội. Ánh mắt hai người chạm nhau một cái, sau đó anh quay lại tiếp tục công việc của mình.

Không ngờ anh bận rộn như vậy mà vẫn có thể làm hai việc một lúc...

Cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng cô.

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng gọi tên cô.

Nhậm Đình Mỹ sốt ruột vội vàng chạy đến, đứng trước mặt cô, mặt mũi đầy vẻ hoảng hốt lo lắng ——

"Doanh Doanh, cậu... cậu có thể hát đơn ca không! Xin lỗi cậu, mình biết chắc chắn cậu sẽ không đồng ý, nhưng lớp chúng ta thật sự không còn ai."

Trịnh Hy cười: "Tư Quỳ đâu? Cậu đừng nói với tôi là cậu ta lại không hát đấy?"

Nhậm Đình Mỹ: "Vừa rồi Liên Lâm gọi điện thoại đến nói Tư Quỳ bị chó trước cửa trường học cắn! Bây giờ đang đi bệnh viện!"

Bối Doanh Doanh, Trịnh Hy: "..."

- -----oOo------

Chương 47

Nhậm Đình Mỹ gấp đến độ sắp khóc, giọng điệu rất đáng thương, như thể đang rất cố hết sức cầu xin:

"Doanh Doanh, mình biết cậu không thích mình, mình cũng biết trước đó là mình đã khiến cậu bị tổn thương, xin lỗi..." Nhậm Đình Mỹ cúi đầu, "Cậu không cần nể mặt mình, mà coi như vì màn biểu diễn của cả lớp mình, cậu hát đơn ca được không? Lần này cho dù kết quả có thể nào, mình đều gánh chịu, cậu cần gì mình đều có thể lập tức đi chuẩn bị cho cậu."

Bối Doanh Doanh nhìn Nhậm Đình Mỹ, hờ hững không nói gì, Nhậm Đình Mỹ cực kỳ sốt ruột, nghẹn ngào nói: "Doanh Doanh..."

Cuối cùng Bối Doanh Doanh cũng lên tiếng: "Vẫn giống như lần diễn tập trước đó sao?"

Nhậm Đình Mỹ ngạc nhiên, sau đó gật đầu như giã tỏi, "Đúng đúng đúng không có gì thay đổi! Doanh Doanh cảm ơn cậu!" Cô khẽ thở phào một hơi, cuối cùng cũng nở nụ cười.

Khóe môi cô khẽ nhếch lên, "Coi như vì lớp đi." Dù sao bây giờ cũng là cuộc thi tập thể, cô cũng không thể không để ý đến lợi ích của lớp mà chỉ biết nghĩ đến bản thân.

Trịnh Hy nắm lấy bả vai Bối Doanh Doanh, bất đắc dĩ nói: "May là Doanh Doanh của chúng ta tính tình tốt, đúng không nào? Nếu đổi lại là người khác, ai mà bằng lòng đi dọn mớ hỗn độn này."

"Xin lỗi cậu, trước đó khi cậu bị cảm mình không nên dễ dàng tin Tư Quỳ như vậy, lúc ấy mình..."

"Đừng nói những chuyện này, thời gian không còn nhiều đâu, bây giờ mình cần phải làm cái gì?" Bối Doanh Doanh hỏi.

"À đúng rồi, bây giờ trang phục tối nay đang ở trên người Tư Quỳ rồi, bây giờ chúng ta đến bệnh viện để đổi chắc chắn không kịp nữa, phải làm sao bây giờ."

Nhậm Đình Mỹ sốt ruột đi qua đi lại.

Trịnh Hy: "Hay là mặc đồng phục?"

"... Đồng phục xấu lắm, có váy là tốt nhất."

Bối Doanh Doanh nhìn đồng hồ, "Mình có váy, bây giờ gọi người trong nhà đưa đến chắc là kịp." Hai ngày trước, VIên Man Hà chuẩn bị cho cô một cái váy, đặc biệt để mặc trong lần biểu diễn lần này. Lúc đầu cô còn cho rằng mẹ mua cái váy này phí công rồi, bây giờ vẫn còn đang treo trong tủ."

Bối Doanh Doanh nhanh chóng gọi điện cho Viên Man Hà, mẹ bảo lái xe mang váy đến trường học cho cô, chuyện trang phục đã được giải quyết, sau đó đến phần trang điểm. Nhậm Đình Mỹ dẫn cô đến phòng hóa trang.

Bên trong có rất nhiều người đang trang điểm, lớp nào cũng có, Kỷ Diệu đột nhiên thấy Bối Doanh Doanh xuất hiện, sau khi biết được cô sẽ hát đơn ca thì cực kỳ vui vẻ, "Mình đã nói rồi, nhân vật nữ chính cuối cùng vẫn sẽ là nhân vật nữ chính, ngay cả khi Tư Quỳ có giở trò, vào phút cuối ông trời cũng sẽ trả lời công bằng cho người tốt thôi."

Kỷ Diệu cũng đang trang điểm, cô ấy đưa phấn mắt cùng các loại phấn lót kem nền cho Bối Doanh Doanh, "Cậu có biết trang điểm

không?"

"Biết chút chút."

"Vậy cậu đánh nền trước đi, một lúc nữa mình sẽ giúp cậu trang điểm.

Hai người ngồi xuống ghế sô pha vắng người, nhanh chóng trang điểm, bên cạnh cũng có mấy nữ sinh khác nhìn thấy Bối Doanh Doanh, cực kỳ kích động, bọn họ đi lại: "Chị là đàn chị Bối Doanh Doanh phải không ạ?"

"Ừm, sao thế..."

"Em rất thích chị, lần thi biện luận trước đó em có đến xem chị thi đấu, mà chị không biết trên diễn đàn trường có ghim bài cổ vũ sao?" Nữ sinh kia vỗ ngực, "Em là người đăng bài đó, hì hì."

Bối Doanh Doanh mỉm cười, bị sự nhiệt tình của nữ sinh trước mặt làm cho đỏ mặt, "Cảm ơn..."

"Không cần cảm ơn đâu ạ, chị vốn đã cực kỳ đẹp lại còn siêu lợi hại nữa, tối nay chị cũng biểu diễn sao?"

"Ừm."

"Chị cố lên nhé, lát nữa em sẽ xem chị biểu diễn ạ."

Nhóm nữ sinh hoạt bát đáng yêu lên tiếng chào tạm biệt, sau đó vui vẻ chạy đi. Kỷ Diệu không khỏi cười vỗ vai người ngồi bên cạnh: "Doanh Doanh bây giờ cậu đã là người nổi tiếng rồi nha, còn có cả fan hâm mộ nữa."

Bối Doanh Doanh ngượng ngùng, "Cậu đừng nói nữa, trang điểm nhanh đi."

Hai người tiếp tục bôi bôi trét trét, một lúc sau ở cửa phòng trang điểm, đột nhiên xuất hiện gương mặt của một nam sinh tuấn tú.

Du Hàn vừa đẩy cửa đi vào đã lập tức hấp dẫn ánh mắt của đông đảo nữ sinh. Ánh mắt mọi người sáng lên, có người kích động vỗ vai người bên cạnh, "Nhìn kìa, đây không phải hot boy Du Hàn sao!!"

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn anh, trái tim cô cũng rung động.

Anh đảo mắt một vòng cuối cùng cũng tìm thấy cô, không nói hai lời cất bước tiến về phía cô. Anh đi thẳng đến trước mặt cô gái nhỏ.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người cũng dõi theo, trong lòng bọn họ đều đang suy đoán quan hệ của hai người.

"Du Hàn, sao cậu lại ở đây..."

Vừa rồi cô có gửi tin nhắn nói cho anh chuyện này, không ngờ anh lại đi thẳng đến tìm cô.

"Đúng lúc không có chuyện gì," anh nhìn phấn má hồng trong tay cô, khóe môi khẽ cong lên: "Không ngờ cuối cùng vẫn phải cần đến cậu."

Cô mím môi cười, phát hiện mọi người xung quanh đều đang nhìn bọn họ, cô lập tức có chút xấu hổ, nhỏ giọng thì thầm: "Cậu đi làm việc của cậu trước đi."

Giọng trầm thấp của anh cất lên: "Cậu nói cái gì?"

Anh chống tay lên ghế sô pha sau lưng cô, cúi người xuống sát lại gần cô.

Cử chỉ thân mật của hai người, khiến quần chúng ăn dưa ở xung quanh đều kích động.

Mặt cô nóng lên, cánh môi sát lại bên tai anh: "Mình nói cậu có thể đi làm việc của cậu trước."

Anh nghiêng đầu nhìn gương trắng nõn của cô giờ đã nhuộm hồng, đột nhiên hỏi: "Đang đánh má hồng sao?"

"Hả? Còn chưa kịp đánh."

"Không cần đánh nữa đâu," anh nhếch môi, "Đã bị tôi làm cho hồng rồi."

"..."

Người này lại đang đùa giỡn cô!

Anh không tiếp tục đùa cô nữa, trong chớp mắt khi anh đứng dậy, vẻ mặt đã khôi phục lại vẻ bình thường, quay người đi ra khỏi phòng hóa trang. Kỷ Diệu liếc người bên cạnh: "Bây giờ các cậu tán tỉnh nhau đã tự động xem nhẹ người đứng xem là mình đây đúng không?"

"Đâu có..."

Kỷ Diệu tức giận bóp mặt của cô, "Chỉ biết đút mình ăn thức ăn cho chó thôi."

Hừ!

Bên cạnh có mấy cô gái nhìn Bối Doanh Doanh với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa tò mò. Cô bị bọn họ nhìn khiến mặt đỏ lại. Cô nhanh chóng thoa xong son môi, cũng may lúc này điện thoại cô đổ chuông, gọi cô ra ngoài cổng trường lấy váy.

Cô đứng dậy đi ra ngoài lấy đồ diễn, Kỷ Diệu cùng cô cầm váy đi vào phòng thay đồ thay váy.

"Cậu xong chưa?" Kỷ Diệu đứng ngoài cửa gọi cô.

"... Xong rồi." Cô mở cửa phòng thay đồ đi ra.

Đập vào mắt Kỷ Diệu, dường như là một tiên nữ giáng trần.

Trên người cô là một chiếc váy dài màu trắng tinh khôi, chiếc áo lửng hơi gợi cảm được bao phủ bởi một lớp vải ren tạo cảm giác mờ ảo, phần dưới cổ thắt nơ, xương quai xanh thấp thoáng, tay áo đều là hoa văn thêu tay. Cổ tay áo loe bảy điểm có tua, vạt váy xòe ở thân dưới cũng được thêu hoa văn rất đẹp.

Dáng vẻ này, cộng với mái tóc dài được tết trên đỉnh đầu, nhìn Bối Doanh Doanh vô cùng dịu dàng và ngọt ngào. Cô có một mái tóc đen bóng, đôi môi tô son đỏ, đôi mắt sáng ngời, mỗi một nụ cười đều đẹp đến mức khiến người ta phải say đắm.

Ngay cả Kỷ Diệu là con gái, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng phải ngây người.

"Doanh Doanh, cậu thế này cũng quá..."

"Hửm?"

"Nhìn cậu như một tiên nữ á, đẹp quá đi!" Kỷ Diệu lập tức kéo tay cô xoay một vòng. Lời khen còn nói không lưu loát, "Buổi chiều nay mình nhìn thấy Tư Quỳ mặc cái váy kia còn cảm thấy cũng được, nhưng bây giờ cậu mặt như thế này, mình thấy... Cái váy kia và khí chất của cậu ta còn kém xa cậu cả ngàn dặm!"

Bối Doanh Doanh bị cô ấy khen như vậy thì xấu hổ, Nhậm Đình Mỹ cũng chạy qua xem tình huống thế nào. Khi cô ấy nhìn thấy Bối Doanh Doanh cũng bị sắc đẹp này làm cho ngây người.

"Tối nay Doanh Doanh mặc đẹp như vậy, lúc lên sân khấu cất tiếng hát, mình đã có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó sẽ rung động

lòng người đến nhường nào!" Kỷ Diệu đã hoàn toàn mê mẩn trước sắc đẹp này.

Bối Doanh Doanh cười đẩy cô ấy một cái: "Được rồi, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cậu đừng trêu mình nữa."

Nhậm Đình Mỹ dẫn hai người bọn họ đi tìm chỗ lớp đang tập hợp. Mọi người lúc này đang ở trước cửa khán phòng chuẩn bị diễn tập lại một lần nữa. Bạn học cùng lớp nhìn thấy Bối Doanh Doanh, các nam sinh không khỏi kinh ngạc hoảng hốt, Tăng Đống lấy điện thoại ra, lập tức điên cuồng gõ mấy chữ gửi cho Du Hàn: [Chúc mừng anh Hàn! Chúc mừng anh Hàn!]

Du Hàn trả lời tin nhắn: [Có bệnh?]

Tăng Đống: [Tối nay chị dâu đẹp quá.]

Một lúc sau Du Hàn mới trả lời lại: [Đó không phải người mày có thể nhìn đâu, đừng có mà nhìn.]

Tăng Đống: "..."

Bọn họ luyện tập ở bên ngoài, sau khi luyện tập lần một vừa kết thúc, bọn họ nhìn thấy Du Hàn đi ra khỏi khán phòng, đi về phía nhóm bọn họ.

Mặc dù tối nay anh rất bận rộn, nhưng phần thi của lớp anh vẫn tham gia.

Bối Doanh Doanh nhìn thấy anh, khẽ bấu lấy váy, trong lòng có chút căng thẳng.

Nhưng cô vẫn còn phải tiếp tục tập dợt, cũng không có thời gian suy nghĩ chuyện khác, cô vẫn tiếp tục hát. Du Hàn đi tới, khi anh nhìn thấy trang phục như tiên nữ này của cô, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tăng Đống nhắn tin như vậy.

Du Hàn không ngờ một khi ánh mắt dõi về phía cô sẽ không thể nhìn đi chỗ khác được nữa.

Trong lòng anh dấy lên một ngọn lửa, cảm giác như có một con mèo đang cào vào lòng.

Bạn gái nhỏ của anh sao có thể xinh đẹp đến nhường này cơ chứ.

Mọi người tập dợt xong, Nhậm Đình Mỹ nói một chút điều cần chú ý. Sắp đến bảy giờ, mọi người cũng lần lượt đi vào bên trong. Bối Doanh Doanh đi lên phía trước, vừa đi vừa ngửa đầu uống nước, không ngờ bên cạnh có một bạn học vội vàng chạy qua, cô lập tức bị đẩy về sau một bước, sau lưng đột nhiên đụng phải lồng ngực của một người ——

Một tay anh ôm eo cô, một tay giúp cô cầm lấy bình nước, nước bên trong bị đổ ra ngoài một chút.

Hơi thở nam tính mạnh mẽ lập tức ập tới, Bối Doanh Doanh giật mình, quay đầu phát hiện là Du Hàn.

"Du Hàn..."

"Đi đường cẩn thận một chút, đồ ngốc."

Anh buông tay ra, ánh mắt dừng trên gương mặt nhỏ trắng nõn của cô, vẻ mặt vẫn như bình thường. Điện thoại vang lên tiếng chuông thông báo có tin nhắn, anh lại vội vàng rời đi.

Cô nhìn bóng lưng rời đi của anh, trong lòng có chút mất mát.

Anh giống như không hề cảm thấy tối nay cô mặc bộ váy này rất đẹp, nhìn phản ứng của anh không có gì khác biệt với thường ngày cho lắm???

Con gái khi yêu thường đặc biệt để ý ánh mắt và nhận xét của bạn trai, cho nên mới có câu nói "Con gái làm đẹp vì người mình yêu".

"Doanh Doanh, đi thôi." Kỷ Diệu đi đến khoác tay cô.

Đúng bảy giờ, hội thi văn nghệ giữa các lớp chính thức bắt đầu. Sau màn múa mở màn, người dẫn chương trình lên sân khấu phát biểu khai mạc, ban giám khảo của hội thi hôm nay là ban lãnh đạo của trường và các giáo viên.

Lớp 11.3 của bọn họ bốc thăm số thứ tự thứ năm từ dưới đếm lên, cho nên mọi người yêu tâm xem các lớp khác biểu diễn, bọn họ nhận thấy đa số các lớp đều là hợp xướng, thỉnh thoảng có thêm một màn vũ đạo chen vào, nói chung thì vẫn không có gì sáng tạo, các lớp cứ lặp đi lặp lại một kiểu.

Bối Doanh Doanh vừa ngồi xuống xem biểu diễn, bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, "Cậu là Bối Doanh Doanh, phải không?"

"Đúng vậy."

"À thì là hội trưởng hội học sinh của bọn mình bảo cậu đi theo mình một chuyến. Cậu ấy có chuyện tìm cậu, nói là vấn đề liên quan đến màn diễn lát nữa."

Bối Doanh Doanh giật mình gật đầu, đứng dậy đi cùng cậu ta, trong lòng cô có vô vàn câu hỏi, không biết Du Hàn đột nhiên tìm cô làm gì.

Lúc đến nơi, nam sinh kia dẫn cô đi vào trong phòng, đây là phòng họp nhỏ của bọn họ. Lúc này bên trong chỉ có một người, Du Hàn đang dựa người trước bàn họp, cổ áo sơ mi hơi mở. Anh đang nhìn điện thoại, nghe thấy tiếng cửa, anh ngước mắt lên, vẻ mặt bình tĩnh nói với nam sinh kia:

"Cậu đi làm chuyện của cậu trước đi."

"Được."

Nam sinh kia rời đi, Du Hàn ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt ngơ ngác của cô, khóe miệng nở nụ cười dường như không phát hiện được.

"Đi vào, đóng cửa lại."

Cô ngoan ngoãn làm theo, sau khi đi vào cả người có chút cứng ngắc, anh để điện thoại lên bàn, xoay đồng hồ trên tay, ý cười trở nên rõ hơn, "Sao đột nhiên lại sợ tôi rồi?"

"Không có..."

Anh ngoắc tay với cô, đợi cô đi đến trước mặt, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm của cô, xoay người đặt cô ngồi lên mặt bàn.

Cơ thể hai người đột nhiên sát lại gần nhau, Du Hàn cong môi cười, hôn lên vành tai của cô, hơi nóng phà lên vành tai mềm"

"Sao lại mặc đẹp như vậy, hửm?"

Cô bị dọa ngốc, "Không... Không phải cậu nói đến bàn chuyện biểu diễn sao?"

Anh cười khẽ, "Cậu cảm thấy chuyện biểu diễn cần hai người chúng ta đơn độc bàn bạc sao? Chúng ta ở chung với nhau còn có thể nói chuyện gì đây?"

Mặt cô lập tức nóng bừng. Cô thấy ngón tay anh đang vuốt ve dây băng trên cổ áo cô, mỉm cười nói nhỏ: "Trước kia tôi không tin trên đời thật sự có tiên nữ."

Đến khi anh gặp được cô.

Cô nghe lời nói đùa này của anh, hai má biến thành màu hồng đào, không khỏi khen ngợi anh: "Cậu cũng rất đẹp trai."

"Chà, đẹp trai chỗ nào?"

Cô do dự mấy giây, xấu hổ nói: "Chỗ nào cũng rất đẹp..."

Anh nặng nề cười, cúi mặt xuống muốn hôn cô lại bị cô ngăn lại: "Lát nữa có người đến thì làm sao bây giờ, hơn nữa mình không có mang theo son môi đâu.."

Thịt dâng lên đến miệng rồi mà không thể ăn, Du Hàn vân vê vành tai của cô, đành phải chuyển mục tiêu sang chỗ khác.

Hai người ở trong phòng họp "chơi" một lúc, đến khi sắc mặt cô đỏ hồng, dựa vào ngực anh, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Hu hu hu, đồ xấu xa [QAQ].

Sau đó Du Hàn nói đến chuyện chính: "Tối nay biểu diễn có căng thẳng không?"

"Có hơi căng thẳng, lúc đầu còn tưởng rằng không cần phải hát nữa, bây giờ mình có một loại cảm giác bất đắc dĩ."

"Không sao đâu, những lúc bình thường cậu chăm chỉ luyện tập cũng không phải uổng phí, cứ thả lỏng hát là được."

"Ừm."

Anh nhìn đồng hồ, cũng sắp đến bọn họ rồi, anh nên để cô trở về thôi.

Du Hàn ôm cô từ trên bàn đứng xuống đất, sau đó xoay cô một vòng, cô không khỏi bật cười, "Cậu làm gì thế?"

Hai người đi đến cửa, tay của Bối Doanh Doanh bị anh nắm, cô nổi lên lòng nghịch ngợm khẽ cào cào vào trong lòng bàn tay anh. Aii ngờ lúc đi đến cửa, anh đột nhiên xoay người ép cô lên cửa, "Còn chưa thân mật đủ?"

"..."

Cô lập tức phủ nhận, "Cậu nói lung tung gì đâu không..."

Ánh mắt của anh rơi lên váy của cô, cảm khái một tiếng: "Tối nay phải lên sân khấu, nếu như có rất nhiều nam sinh giống như tôi nhìn chằm chằm cậu thì làm sao bây giờ."

Cô xinh đẹp như vậy, chỉ cần nghĩ đến có nam sinh khác thầm thương trộm nhớ cô là anh lập tức phát điên.

Cô gái nhỏ sửng sốt, một lúc sau mới hiểu được ý trong lời của anh, cô nhướng mày, nhanh chóng hôn một cái như chuồn chuồn lướt qua lên má anh.

"Dù sao thì mình chỉ nhìn thấy Du Hàn thôi."

Cô ngọt ngào dỗ dành anh.

Ánh mắt của anh tối hơn mấy phần, anh nắm lấy cằm của cô, giọng khàn khàn:

"Son môi quay về chỗ tô lại sau."

Bối Doanh Doanh ngẩn người, còn chưa kịp hiểu ý của anh, đã thấy anh cúi người xuống hôn lên môi cô.

Cả người cô đều ngây ra.

Một nụ hôn ngọt ngào với sự hạnh phúc vui vẻ, cuối cùng cũng kết thúc, anh chậm rãi rời khỏi bờ môi của cô, ánh mắt rơi vào đôi môi

bóng nhẫy của cô, khóe môi cong lên: "Ừm, lần này thân mật đủ chưa?"

Người này lưu manh còn dám nói cô!

Thật sự quá đáng mà.

Du Hàn thỏa mãn thả cô ra ngoài cửa, cũng may bên ngoài cửa cũng không có người qua lại, lúc Bối Doanh Doanh trở lại khán phòng, đã đến tiết mục thứ sáu.

Cô ngồi xuống, nhanh chóng lấy gương ra soi mặt, sau đó do dự một lúc, kéo tay áo Kỷ Diệu ngồi bên cạnh, khẽ ho một tiếng:

"Diệu Diệu, cậu cho mình mượn thỏi son một chút?" Hôm nay cô quên mang son rồi.

"À, chờ chút." Kỷ Diệu lấy son ở trong túi ra đưa cho cô, sau đó trong lòng hơi động, híp mắt lại, liền nhận ra có gì đó không ổn: "Tại sao cậu muốn tô thêm son?"

"Thì... Màu có hơi nhạt." Cô không dám nhìn Kỷ Diệu.

Sherlock Holmes - Diệu lập tức online: "Không đúng không đúng, cậu vừa đi tìm Du Hàn trở về lại muốn tô thêm son! Ây ~ cậu nói xem hai người đã lén lút làm gì, đừng tưởng rằng mình vẫn là đứa trẻ lên ba không biết gì đấy nhé, khà khà."

May mắn thay, ánh sáng trong khán phòng lúc này tương đối tối, nếu không Kỷ Diệu sẽ nhìn thấy gương mặt đỏ bừng như muốn rỉ ra máu của Bối Doanh Doanh. Cô thoa xong son lập tức trả lại: "Không có, cậu đừng nói lung tung."

Kỷ Diệu ôm lấy vai của cô, kề bên tai cô khẽ nói:

"Lại nói đến trước đó, năm lớp mười khi mới biết Du Hàn, mình cảm

thấy trong đầu cậu ấy chỉ có học hành thôi, về phương diện tình cảm nam nữ cậu ấy cơ bản sẽ không hiểu. Mình thậm chí còn nghi ngờ không biết cậu ấy có tế bào tình yêu không. Nhưng từ khi biết cậu, Du Hàn như được đả thông dây thần kinh số hai, cực kỳ cưng chiều cậu."

Bối Doanh Doanh làm sao không cảm thấy giống như Kỷ Diệu được.

Lúc ban đầu cô còn tưởng rằng Du Hàn là một thẳng nam. Nhưng sau này cô phát hiện trên phương diện yêu đương, EQ của anh vẫn rất cao, rất chủ động.

Lúc đi cùng anh, đại đa số anh đều là người nắm quyền chủ động.

Hai đang người trò chuyện bỗng có một nhóm học sinh đi vào khán phòng, ngồi phía sau lưng bọn họ.

"Cuộc thi sắp kết thúc rồi, chúng ta đến trễ quá. Sơ Nhan đều tại cậu làm mãi không xong bài tập." Một nữ sinh xẵng giọng nói.

"Ài, bản thân cậu không biết lo học hành, cũng đừng ảnh hưởng đến Nhan Nhan chứ."

Bối Sơ Nhan cười cười, "Không sao, chương trình vẫn còn một nửa mà."

"Không biết lớp của anh Xung sẽ biểu diễn tiết mục gì, một lát nữa mình sẽ chụp hình cho anh ấy..."

Tối nay Bối Sơ Nhan và mấy người bạn cúp tiết tự học buổi tối đến đây xem, bởi vì có mấy đàn em thân thiết của bọn họ cũng biểu diễn. Dù sao học hành cũng mệt mỏi, coi như đi thư giãn một chút.

Chẳng mấy chốc đã qua mấy tiết mục, đến khi Nhậm Đình Mỹ gọi bọn họ vào trong hậu trường để chuẩn bị, một đám người mới nối đuôi nhau đi về phía sau sân khấu.

Bối Doanh Doanh bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Tiết mục trên sân khấu kết thúc, trước đó lớp bọn họ đã tập dợt lại một lần, tiếp theo đó là đến lượt bọn họ.

Mấy người trong nhóm kịch bóng nghịch đạo cụ, mấy nam sinh cao lên nhận lấy màn che, Du Hàn cũng đi tới. Nhậm Đình Mỹ tận tình nhắc nhở tất cả mọi người một lần cuối cùng: "Khi nhạc vang lên, các bạn nhớ đặt biển ở hàng sau trước, nhớ kỹ là mình hô 123 rồi các cậu mới đọc khẩu hiệu... "

Mấy nữ sinh trong nhóm múa, vốn đều là chị em tốt với Tư Quỳ, bây giờ đứng bên cạnh Bối Doanh Doanh cũng không hề nói mấy câu châm chọc vô ích.

Liễu Tuyết nhìn về phía Bối Doanh Doanh, không khỏi nhắc nhở một câu: "Cậu nhớ ký một lát nữa lúc bọn tôi đứng lên, cậu đừng nhúc nhích, động tác sửa rồi.

"Được." Cô lạnh nhạt mỉm cười.

Trước khi lên sân khấu, mọi người vốn lên có nhiều ngăn cách, nhưng trong lòng đều nghĩ vì tập thể lớp. Mỗi một thành viên cho dù bình thường tập luyện có chút cà lơ phất phơ, lúc này đều rất nghiêm túc.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay, các bạn học trên sân khấu lần lượt bước xuống, Nhậm Đình Mỹ vẫy tay: "Nhanh lên nhanh lên, di chuyển đạo cụ lên trên đi!"

Trong bóng tối, người dẫn chương trình đang đọc phần giới thiệu, mọi người nhanh chóng bày biện đạo cụ, Bối Doanh Doanh đang đứng ở bên phải sân khấu, tim đập như trống.

Đây là lần đầu tiên cô hát trước nhiều người như vậy.

Cô hít thở sâu vài hơi, cầm lấy chiếc micro do nhân viên đưa, trong lòng tự cổ vũ bản thân.

Bối Doanh Doanh, mày có thể làm được.

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, tiếng vỗ tay vang lên, khán giả nhìn về phía sân khấu vẫn chưa sáng đèn, tất cả đều thắc mắc đây là tiết mục gì.

Đột nhiên một tia sáng chiếu vào một tấm rèm, và ngay lúc nhạc nền vang lên, tất cả mọi người đều xôn xao ——— hóa ra là "Lạc đường, truy tìm dấu vết"!

Có người vỗ vai Bối Sơ Nhan đang lướt điện thoại, "Ê, bài cậu thích nhất kìa!"

"Xong rồi, lại một bài hát bị làm hỏng." Có người nói.

Bối Sơ Nhan nhìn lên và thấy trên sân khấu có bóng đen in lên tấm rèm, đó là hình ảnh một khu rừng với cây cối và động vật dễ thương, đột nhiên có bóng người đi vào trong sân khấu, có người bắt đầu đọc lời dẫn truyện.

"Cô gái nai con đi đến một khu rừng, nhưng cô mơ màng không biết đường về cùng hoàn cảnh khó khăn..."

Tiết mục sáng tạo như vậy ngay lập tức thu hút khán giả và giám khảo, nhưng lúc này mọi người không thể nhìn thấy mặt của nhân vật nữ tên Mi Lộc. Họ chỉ có thể nghe lời thoại duyên dáng, cực kỳ hợp với khung cảnh.

Sau khi cuộc đối thoại của cô gái nai con và động vật nhỏ kết thúc, nhạc dạo đầu chuẩn bị phát lên, ánh đèn duy nhất mờ đi, sân khấu lại chìm vào bóng tối.

Đúng lúc mọi người đang nín thở, đèn bên phải sân khấu bật sáng. Một cô gái đang ngồi trên chiếc xích đu phủ đầy dây leo. Cô mặc một chiếc váy trắng, trên đầu đội một vòng hoa xinh đẹp và một cái bờm sừng hươu, mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp động lòng người.

Cô thật sự giống như thiếu nữ nai con bước ra từ khu rừng.

Vẻ đẹp này ngay lập tức tạo ra một chủ đề nóng trong khán phòng.

Nhóm nhảy đứng xung quanh Bối Doanh Doanh bắt đầu nhảy, cô cầm micro lên và hát câu đầu tiên, khán giả một lần nữa nhốn nháo ——

Hát hay quá đi!

Bỗng dưới sân khấu nổ lên một tràng pháo tay, từ nhỏ dần dần trở nên lớn hơn. Bối Sơ Nhan nhìn thấy rõ người hát là ai, cô ta kinh ngạc đến mức nghẹn họng nhìn chằm chằm sân khấu!

Sao lại là Bối Doanh Doanh??!!

Chuyện này, sao có thể!

Trong trí nhớ của cô ta, Bối Doanh Doanh không hề có năng khiếu ca hát, làm sao con nhỏ đó có thể hát hay như vậy được...

Bạn học ngồi bên cạnh điên cuồng khen ngợi: "Mình đổ rồi, mình đổ rồi, giọng hát này khiến mình đổ gục rồi!"

"Xin lỗi, vừa rồi mình nói bài hát này sẽ bị hủy, lỗi tai của mình muốn mang thai rồi, trời ơi hay quá."

"Quay video lại, đừng sốt ruột!"

Giọng hát uyển chuyển đè nén của Bối Doanh Doanh vang vọng bên tai, giọng hát của cô nghe thậm chí còn đau lòng hơn cả bản hát

gốc. Dường như Bối Doanh Doanh mượn tiếng hát này để trở lại thời điểm khi cô viết bài hát này. Khi đó, cô cũng mơ màng không tìm thấy lối thoát giống như thiếu nữ nai con.

Cảm xúc từ lời bài hát cứ thế dâng trào, cô cũng dần buông bỏ được căng thẳng, hoàn toàn hòa mình vào bài hát, trái tim của mọi người dường như đều bị cô nắm lấy.

Nhậm Đình Mỹ nghe giọng hát tuyệt vời của cô, cười cực kỳ vui vẻ.

Đây là một màn đơn ca hoàn hảo.

Cô hát xong, tiếp theo là phần hợp xướng của cả lớp, bên dưới sân khấu có nhiều người cũng thích bài hát này, giơ que phát sáng lên, nhẹ nhàng đung đưa ngâm nga theo lời bài hát, bầu không khí càng lúc càng tốt.

Khi nốt nhạc cuối cùng rơi xuống, những tràng pháo tay nhiệt liệt nổ ra. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là tiết mục hay nhất và tốn nhiều tâm huyết nhất đến tận bây giờ.

Bối Doanh Doanh nhìn xuống dưới sân khấu, cúi đầu chào, trong lòng khẽ thở phào một hơi.

Mọi người đi xuống sân khấu, ai cũng vô cùng vui vẻ. Du Hàn đi đến bên cạnh cô, "Hát hay lắm."

Cô cười, "Cuối cùng cũng xong rồi."

Bọn họ trở về, có mấy nữ sinh đi ngang qua bắt đầu chào hỏi Bối Doanh Doanh, còn có người chạy đến khen cô hát rất hay. Tất cả mọi người đều nói phần đơn ca của Doanh Doanh đã thêm không ít điểm cho tiết mục của cả lớp, thật sự khiến cho mọi người bất ngờ trong sự vui vẻ.

Cuối cùng công bố điểm, lớp 11.3 cộng lại chia bình quân ra được

"92.88" điểm, leo thẳng lên vị trí thứ nhất.

Cả lớp đều vui mừng như điên.

Cuộc thi văn nghệ của lớp cuối cùng cũng kết thúc nhưng sức ảnh hưởng mà nó mang lại vẫn đang tiếp tục. Ngày hôm sau, khi Bối Doanh Doanh đến lớp, Kỷ Diệu nắm chặt tay cô, cực kỳ kích động ——

"Doanh Doanh, cậu có biết không? Cậu —— hot rồi đó!"

"Hả?"

Kỷ Diệu lấy điện thoại mở diễn đàn trường, bốn trên năm bài đăng đầu trang đều liên quan đến Bối Doanh Doanh. Trên diễn đàn trường, mọi người đều đang bàn luận chuyện tối hôm qua cô hát bài hát kia, "người đẹp, giọng ngọt" của cô đã hoàn toàn chinh phục được mọi người. Rất nhiều người nói cô còn xinh hơn cả hoa khôi Bối, thậm chí có người còn đề nghị bình chọn lại hoa khôi.

Bối Doanh Doanh ấn vào một bài đăng, kéo xuống bình luận, một đống người rải rắm cầu vồng*.

*彩虹屁: Rắm cầu vòng, lời khen của người hâm mộ dành cho idol yêu thích của mình, câu này được ví như cho dù idol có đánh rắm thì cũng đẹp giống như cầu vồng.

Có người thích, tất nhiên cũng có người lộ ra vẻ ghen tị: [Đẹp cái rắm á, không phải chỉ hát một bài thôi sao, các cậu có cần phải phấn khích như vậy không? Đồ não tàn.]

[Lầu trên có phải đỏ mắt đến độ chảy máu luôn rồi không, có giỏi thì cậu tự chụp một tấm hình đăng lên đây để bọn tôi nhìn xem cậu có đẹp như tiên nữ không?]

[Ha ha ha, mình thắc mắc không biết Bối Doanh Doanh có tài khoản

phụ không nhỉ? Tự tâng bốc bản thân như vậy có phiền không nhỉ?]

[Lêu lêu lêu, cậu ngay cả vốn liếng để tự tâng bốc cũng không có đâu nhé.]

Bối Doanh Doanh thoát ra khỏi bài đăng đó, trả lại điện thoại cho Kỷ Diệu. Kỷ Diệu trấn an cô: "Có người thích cũng sẽ có người không thích, chuyện này rất bình thường, nhưng đa phần mọi người đều rất thích cậu đó."

Cô khẽ cười, "Mình không sao đâu, mặc kệ bọn họ."

"Với lại cậu biết không? Video hôm qua cậu hát được đăng lên mạng, lượng người xem vẫn đang tăng lên, rất nhiều người còn khen cậu hát hay hơn bản gốc."

Bối Doanh Doanh:... Mình thật sự muốn khiêm tốn một chút.

Bối Doanh Doanh cho rằng mấy bài đăng như này bình luận xôn xao một hồi cũng sẽ dần dần lắng xuống, ai ngờ buổi trưa, Du Hàn và Bối Doanh Doanh đang ở dưới nhà ăn ăn cơm, Kỷ Diệu lại gửi cho cô một bài đăng đột nhiên nổi lên ——

[Làm ơn mấy người đang truyền tai nhau tiên nữ gì đó nhà có mỏ vàng có thể ngậm miệng lại không?]

Nguyên văn của chủ tus: "Tôi thấy những bài đăng rầm rộ đồn thổi về chiếc váy của Bối Doanh Doanh mặc hôm qua. Có một số người nói rằng đó là váy là của thương hiệu D. Làm phiền nếu có mà mèo khen mèo dài đuôi này nọ thì hãy dùng não một chút được không, cậu cho rằng chỗ này là của nhà cậu mở ra à? Thật sự buồn cười lắm đó, cái váy này lên Taobao tìm có đầy, tự mua hàng vỉa hè về mặt rồi tự cho mình là cao quý. Còn có người nói nhà Bối Doanh Doanh có mỏ vàng, có cái quỷ đấy mà có, bạn của tôi nói chưa từng nhìn thấy trên người Bối Doanh Doanh có một món hàng hiệu nào, tôi cười chết mất."

Bối Doanh Doanh ngẩn người không hiểu chuyện gì đang xảy ra:???

- -----oOo------

Chương 48

Ở bên dưới bình luận, chủ tus còn bình luận những câu mang tính chất công kích Bối Doanh Doanh, chủ yếu là nói cô không có tiền còn đòi tỏ ra cool ngầu.

Rất nhanh, bên dưới bài đăng đã có rất nhiều người đứng về phía chủ tus:

Cư dân mạng một: [Đồng cảm, buồn nôn nhất là loại người lên hát một bài rồi đi rêu rao bản thân trở thành tiên nữ, kiểu sắp đặt như vậy không phải rất nhanh sẽ sụp đổ thôi sao?]

Cư dân mạng hai: [Tôi cũng thấy chẳng qua chỉ là hát một bài thôi mà nhiều người cứ thổi phồng lên như vậy. Lỗ tai các mấy người này từng nghe những người khác hát sao /thắc mắc/ cuộc thi Top mười singer hàng năm cũng không thấy mấy người cuồng nhiệt như vậy, cái kiểu tự suy đoán này có mùi chị chị em em đâu đó.]

Cư dân mạng ba: [Tôi đoán chắc là sẽ không hot nổi đâu ha ha ha, cảm giác hư vinh cực kỳ. Mấy thẳng nam cũng đừng vào đây tẩy trắng, tự các cậu muốn đi liếm tiên nữ gì đó thì tự mình liếm đi, đừng có làm ô nhiễm môi trường xung quanh. Năm bài đăng trên trang chủ đều nhắc về Bối Doanh Doanh, vào khu vực này sẽ bị chặn miệng đó.]

Cư dân mạng bốn: [Còn có người nào đó đăng lên Weibo, đây không phải muốn debut luôn à /mỉm cười/]

Nói đến chuyện Weibo, tối hôm qua sau khi có người đăng video Bối

Doanh Doanh hát lên Weibo, chỉ trong vòng một lúc ngắn ngủi số lượt bình luận và share đã vượt quá một nghìn lượt. Tất nhiên cũng có người chửi, nhưng đa phần đều là những bình luận có thiện ý với giọng hát của cô gái nhỏ, hoàn toàn ngược lại với những bình luận trong bài đăng này.

Tất nhiên, cũng có "fan hâm mộ của tiên nữ" lao vào bênh vực Bối Doanh Doanh ——

[Sao lại nói là tẩy trắng? Thích Bối Doanh Doanh thì cứ phải là thẳng nam à, buồn cười, hôm qua tôi ở phía sau sân khấu gặp được Bối Doanh Doanh, có nói chuyện với cậu ấy vài câu, cậu ấy thật sự siêu dễ thương luôn đó! Tôi là nữ sinh cũng rất thích cậu ấy, hừ!]

[Bọn tôi chỉ là đơn thuần thích Bối Doanh Doanh thôi nhé, sao lại biến thành tự suy đoán cùng thổi phồng rồi? Tôi thấy lòng đố kỵ của lầu trên sắp tràn ra cả màn hình rồi đó, làm phiền thu lại một chút đi. Mấy cậu ghen tỵ khi người khác được nhiều người thích à?]

[Tôi đoán là gương mặt của chủ tus trốn sau màn hình điện thoại cũng không dễ nhìn gì nên mới tự ti, cộng thêm hát dở, nên khi thấy người khác tốt hơn mình lập tức mở miệng chế giễu, như thế này bảo sao không ai thích cậu, lêu lêu lêu.]

[Có lý đó, tôi nghi ngờ trong mấy bình luận hùa theo có tài khoản phụ của chủ tus.]

[Hôm qua tôi thấy quan hệ của hot boy Du Hàn và Bối Doanh Doanh rất tốt, quan hệ của hai người bọn họ vẫn rất luôn thân mật, trước đó còn cùng nhau tham gia thi biện luận.]

Bình luận này vừa được đăng lên, bên dưới đã có mấy chị em bắt đầu điên cuồng chà đạp: [Lêu lêu lêu, cậu đang kể chuyện cười đấy à? Giữa Du Hàn và Bối Doanh Doanh thì có quan hệ gì được?! Du Hàn là người lười đi làm sáng tỏ mấy chuyện này được không hả mấy em gái? Xin lỗi chứ tôi không thể không nói thật, tiên nữ của

mấy người có vẻ cũng xinh đó, nhưng không lọt vào mắt Du Hàn được đâu hì hì.]

Bối Doanh Doanh: "..."

Lọt vào mắt rồi làm sao bây giờ.

[Sợ là cậu không biết có bao nhiêu nữ sinh theo đuổi Du Hàn rồi, thật sự cho rằng hát một bài là có thể cua được Du Hàn?]

[Bạn lầu trên ơi... Chắc cậu chưa biết hai người bọn họ học cùng một lớp, còn ngồi cùng một bàn nữa. Bạn cùng lớp của bọn họ nói Du Hàn hình như thích Bối Doanh Doanh.]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha không được rồi, đợi xíu để tôi cười hết cái đã, đám bạn cùng lớp ăn uống thế nào mới nói ra mấy lời này?]

[Đọc đến đây cuối cùng tôi cũng không nhịn được, mấy người nói Du Hàn Bối Doanh Doanh có cái gì đó. Tôi là người không đứng về phe ai nhưng tôi cũng không thể đọc nổi nữa.]

[Du Hàn mà thích Bối Doanh Doanh, tôi sẽ trồng cây chuối gội đầu.]

Bối Doanh Doanh không khỏi bật cười, Du Hàn quay qua nhìn thấy cô đang nhìn điện thoại, cười đến mức mắt híp cả lại thành một đường, anh bất đắc dĩ xoa mặt của cô: "Xem gì mà cười vui vậy?"

Bối Doanh Doanh đưa điện thoại cho anh nhìn, nghịch ngợm cười: "Bọn họ không tin cậu thích mình đó hot boy Du Hàn ạ."

Du Hàn kéo hết bình luận dưới bài đăng này đọc những bình luận về Bối Doanh Doanh, sắc mặt anh chìm xuống: "Những người này nói cmn linh tinh gì thế."

Nói năng linh tinh thì thôi đi lại còn nói xấu bạn gái anh?

"Cậu đừng tức giận, mình đã nghĩ thông suốt rồi, không thể nào khiến tất cả mọi người đều thích được." Bối Doanh Doanh gắp một miếng cần tây bỏ vào miệng.

Trước đây khi cô vẫn thường tự thu mình lại, tâm tư cô rất nhạy cảm, cô cũng muốn được càng nhiều người thích hơn. Nhưng sau khi cô trở nên hướng ngoại hơn, bắt đầu được mọi người chú ý và yêu thích nhiều hơn, đồng thời theo đó tất nhiên cũng sẽ có những lời phê bình và cả sự chán ghét.

Sáng sớm hôm nay cô vẫn rất buồn, bởi vì cô bị người ta kéo lên diễn đàn chửi mắng như vậy, cảm giác khó chịu giống như trước đó cô bị mọi người cô lập. Nhưng sau đó cô ngẫm nghĩ lại, rất nhiều lời của bọn họ đều không phải sự thật, bọn họ cơ bản không hề hiểu rõ về cô, vậy thì sao lại phải vì những người như vậy mà buồn rầu khó chịu.

Mà hiện tại, bên cạnh cô có nhiều bạn tốt thích cô như vậy, nghĩ đến những người bạn này cô không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Từ khi lên lớp mười một đến nay, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cảm giác năng lực chống lại khó khăn của cô đã mạnh lên. Ít nhất, trong cuộc sống của cô hiện tại càng lúc càng nhiều niềm vui hơn.

Nhưng Du Hàn lại không chịu được cô bị người ta nói xấu như vậy, môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, lông mày nhíu lại, trong lòng đang tính toán điều gì đó.

Tay của Bối Doanh Doanh ở dưới bàn kéo anh một cái: "Cậu đừng tức giận, chúng ta ăn cơm nhé?"

Anh nhìn cô, sờ sờ đầu cô, "Ăn cơm đi, chuyện này để tôi xử lý."

Giữa trưa, hai người từ nhà ăn đi ra. Du Hàn nói anh muốn đi thư viện dùng máy tính, thế là Bối Doanh Doanh cùng anh đi thư viện.

Khu vực máy tính cho học sinh sử dụng ở tầng ba, cô nói mình ngồi ở lầu hai chờ anh, cô tìm một chỗ ngồi rồi lấy bài tập ra làm, định xem bài một lúc thì cơn buồn ngủ ập tới, cô thực sự không chống đỡ được hai mắt đang sụp xuống, cuối cùng cô nằm ra bàn chợp mắt một lúc.

Phía trước cách đó mấy bàn có một nam sinh, cậu ta bỏ sách trên tay xuống, lần thứ ba cẩn thận nhìn về phía Bối Doanh Doanh.

Cô nằm nghiêng đầu, gối lên cánh tay, vài sợi tóc lòa xòa dính vào khuôn mặt trắng nõn, cô ngủ rất yên bình.

Nhịp tim của nam sinh tăng nhanh, bối rối thu lại ánh mắt.

Đúng là nhìn gần chị ấy vẫn rất xinh đẹp...

Nam sinh này là đàn em học lớp mười, tối hôm qua cậu ta có xem đàn chị biểu diễn. Màn hát đơn ca của Bối Doanh Doanh khiến mọi người đều kinh ngạc, cậu ta vẫn nhớ mãi không quên. Không ngờ hôm nay vào thư viện đọc sách cậu ta trùng hợp lại gặp được đàn chỉ ở đây!

Cậu ta nhanh chóng lấy điện thoại ra, lên Baidu search: [Nam sinh nên bắt chuyện thế nào?]

Ngay sau khi ấn nút tìm kiếm, có rất nhiều kết quả nhảy lên, một trong số đó: "Hãy nhẹ nhàng và thân thiện, nói chuyện một cách tử tế và tự nhiên. Trên khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười, đừng khiến cho cô gái đó cảm thấy xấu hổ. Nếu đối phương đang có việc bận, đừng quấy rầy, chọn thời gian khác khi họ rảnh rỗi, hiệu quả sẽ tốt hơn. "

Bây giờ chị ấy đang ngủ, cậu ta không thể mù quáng đi qua và gọi chị ấy dậy để cho cậu ta số điện thoại được?

Có lý, có lý.

Cậu ta suy nghĩ một lúc, cầm cuốn sách đứng dậy, rồi lặng lẽ ngồi xuống ghế đối diện với Bối Doanh Doanh.

Cậu ta sẽ ngồi đây đợi chị ấy tỉnh lại, rồi khi chị ấy tỉnh lại chị ấy sẽ nghĩ là cậu ta tình cờ ngồi cùng bàn, sau đó cậu ta sẽ mở miệng hỏi.

Hoàn hảo.

Cậu ta lặng lẽ vừa đọc sách vừa nhìn Bối Doanh Doanh, nhưng khoảng ba phút sau, một nam sinh đi về phía bàn của bọn họ.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn lên —— đây không phải Du Hàn, người đứng vị trí đầu tiên của khối mười một sao?

Trước đó cậu ta cũng từng xem Du Hàn diễn thuyết.

Mà Du Hàn nhìn thấy cậu ta, ở đây có nhiều bàn như vậy, mà tên này cứ nhất quyết phải ngồi đối diện Bối Doanh Doanh. Anh hơi nhíu mày, đặt cặp sách xuống bên cạnh Bối Doanh Doanh, lúc mở miệng giọng anh lạnh như băng:

"Có chuyện gì?"

Nam sinh kia cuống cuồng đứng lên, lắc đầu: "Em chỉ là đang đọc, đọc sách."

Du Hàn đi đến trước mặt cậu ta, trong lòng đã ý thức được cái gì đó, anh nâng mí mắt lên, giọng rất lạnh: "Ở đây còn rất nhiều bàn."

Ngụ ý là không nhất thiết phải ngồi ở chỗ này.

Nam sinh kia nhìn Du Hàn cao hơn mình một cái đầu, không hiểu tại sao lại có hơi chột dạ, một giây sau cậu ta nghe thấy Du Hàn vạch trần suy nghĩ của mình: "Cậu muốn lại đây để xin số điện thoại của Bối Doanh Doanh?"

"..."

Nam sinh khẽ ho hai tiếng, do dự một chút gật đầu, Du Hàn lạnh giọng chặt đứt suy nghĩ của cậu ta: "Tôi là bạn trai của cậu ấy."

"??!!" Nam sinh kia cực kỳ kinh ngạc: "Hai người..."

"Nghe không hiểu?" Mắt anh đầy vẻ không kiên nhẫn.

Nam sinh kia bị dọa đến mức cả tay đang cầm điện thoại run bần bật, suýt chút nữa là ném điện thoại xuống dưới đất, cậu ta cúi đầu: "Xin lỗi, xin lỗi."

Cậu ta lập tức quay người chạy đi, Du Hàn thu ánh mắt lại, nhìn cô gái nhỏ của anh vẫn đang gục xuống bàn ngủ say, tim anh như siết chặt lại.

Thật sự chỉ muốn nhốt cô ở trong nhà, chỉ để một mình anh mới có thể nhìn thấy.

Anh nhẹ nhàng kéo ghế bên cạnh cô ngồi xuống. Một lúc sau cô tỉnh lại mơ màng mở mắt ra nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Du Hàn, anh đang chăm chú làm bài tập, "Du Hàn..."

Anh dừng suy nghĩ, quay đầu nhìn cô, "Tỉnh rồi?"

"Ừm." Cô cong khóe môi nhìn anh, đầu ngó qua: "Cậu đang đọc gì thế?"

Vẻ mặt anh lạnh lùng, không mỉm cười, cũng không trả lời cô mà quăng cho cô một câu khác: "Vừa rồi có một nam sinh đến xin cách thức liên lạc với cậu."

Cô sửng sốt, "A..." Sao hôm nay nhiều chuyện xảy ra vậy nè [QAQ].

"Du Hàn, cậu đừng tức giận, mình sẽ từ chối bọn họ hết." Cô nhíu mày, nhẹ nhàng nắm lấy tay áo của anh, ai ngờ anh nhìn vào ánh mắt hoảng hốt của cô, môi mỏng phun ra mấy chữ:

"Không sao, tôi đã đưa tài khoản QQ của cậu cho cậu ta rồi."

Cô ngẩn người.

"Dù sao bọn họ cũng không muốn từ bỏ, cứ việc trực tiếp cho đi, đỡ phiền phức cậu phải từ chối."

Vẻ mặt anh nghiêm túc trêu chọc cô, cô lại tưởng thật.

"Ừm..." Cô thất vọng đáp lại một tiếng, thu ánh mắt lại, cúi đầu nhìn sách toán trên bàn.

Trong phút chốc, cô cảm thấy tim cô như bị người ta đâm mấy nhát, trong lòng mơ hồ thấy đau nhói, giống như sau khi uống đồ uống có ga mà nấc lên, khí gas xộc lên khiến mũi cô ê ẩm.

Du Hàn làm sao lại đưa tài khoản QQ của mình cho người khác, trước đây nếu có nam sinh đến hỏi, chắc chắn anh sẽ ghen tuông rất dữ, vậy mà vừa rồi anh lại bình tĩnh nói rằng anh đã cho bọn họ thông tin liên lạc của cô?

Những suy nghĩ lộn xộn bắt đầu hiện lên trong đầu cô, có phải anh không còn quan tâm cô giống như trước nữa, có phải anh không thích cô nữa không...

Cô cắn chặt môi, không thể ngăn được cảm xúc tủi thân dâng lên.

Du Hàn thấy cô im lặng, đang định nói là anh nói đùa thôi, đúng lúc điện thoại đổ chuông, anh đành phải đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

"...Ừa, cậu nói với thầy Từ tôi đến liền."

Anh cất điện thoại vào trong túi, trở lại chỗ ngồi, phát hiện cô lại đang nằm sấp lên mặt bàn.

Anh ngồi xuống, sờ sờ cái đầu nhỏ của cô: "Sao lại buồn ngủ rồi, mèo con lười biếng?"

"..."

Không trả lời.

"Thật sự ngủ say rồi?" Anh xích lại gần cô, vân vê vành tai của cô.

Lần này vẫn không thấy cô trả lời.

Anh mỉm cười, nghĩ có khi cô buồn ngủ thật không đùa cô nữa, ai ngờ lúc này anh đột nhiên nghe thấy một tiếng nức nở rất nhỏ. Anh ngẩn người, lập tức cảm thấy kỳ quái, "Doanh Doanh?"

Anh cúi người xuống, vòng xuống dưới cánh tay cô để nhìn thấy mặt cô, cô lập tức quay đầu cố ý né tránh tầm mắt của anh. anh đành phải giữa chặt vai của cô, ép cô ngẩng mặt lên, vì vậy anh đã nhìn thấy ——

Hốc mắt Bối Doanh Doanh đỏ bừng, nước mắt đang chảy xuống, cô cắn môi không để cho bản thân phát ra tiếng.

Dáng vẻ cực kỳ đáng thương giống như bị bắt nạt rất thảm.

Lần này anh thật sự rất hoảng loạn, lông mày nhíu lại, ôm lấy gương mặt của cô, giọng nói vốn trầm tĩnh bỗng trở nên bối rối: "Làm sao vậy, sao đột nhiên lại khóc rồi?"

Anh thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra, làm sao mà anh vừa đi ra quay lại cô đã thế này rồi.

Mới đầu cô còn không chịu trả lời anh, cuối cùng anh phải dỗ cô một hồi lâu, cô mới nhỏ giọng nói ra nguyên nhân.

Anh nghe lý do xong, anh không khỏi khó tin được, mỉm cười: "Thật sự cho rằng tôi đưa cách liên lạc với cậu cho người ta?"

"Ừm..."

Anh vuốt chóp mũi của cô, "Đồ ngốc, tôi lúc nào mà hào phóng như vậy hả, chia sẻ cho người khác cái này? Tôi mà như vậy thì có còn phải là bạn trai của cậu nữa không, hả? Tôi chỉ là nói đùa thôi, cố ý đùa cậu đó."

"Vừa rồi tôi nói tôi là bạn trai của cậu, đuổi tên kia đi rồi."

Lần này đến lượt cô ngẩn người, hóa ra từ nãy đến giờ là cô phí công đau lòng!

Du Hàn đưa tay lên ấn cô nằm lên bàn, sau đó một tay ôm bờ vai cô, anh cúi đầu hôn lên.

Một tay khác của anh cầm sách lên che mặt hai người.

Đằng sau quyển sách, hơi thở mập mờ của hai người quấn lấy nhau, cô không biết phải làm gì, cảm nhận hơi thở nóng bỏng trên môi anh làm nóng mỗi giác quan của cô. Anh hôn vừa mạnh mẽ vừa nghiêm túc, giống như muốn nói cho cô biết —— cô chỉ có thể là của anh.

Tim của cô dường như sắp nhảy lên đến tận cổ, cô không ngờ anh dám làm chuyện thân mật như thế này trong thư viện.

Một lúc sau, anh dừng lại, giọng rất trầm: "Mỗi một ngày tôi lại thích cậu nhiều hơn một chút, sẽ không bao giờ ít đi."

Cẩn thận, nhưng lại vô cùng tha thiết và chân thành.

Cho dù có một ngày cô không còn thích anh nữa, anh vẫn sẽ thích cô.

Trong lòng Bối Doanh Doanh lúc này như đang dập dềnh đầy hoa nở.

Câu nói này, cô sẽ nhớ cả đời này.

Đầu giờ chiều bọn họ về lớp, Kỷ Diệu chạy đến nói với cô: "Cậu còn nhớ bài đăng buổi sáng nay mình gửi cậu không?"

"Sao thế?"

"Vừa rồi mình định lên đọc bình luận, phát hiện bài đăng đó mất tiêu rồi!" Kỷ Diệu đưa di động cho cô nhìn, đúng là bài đăng mắng cô đã không thấy đâu.

Lúc này trên diễn đàn rất yên tĩnh.

Kỷ Diệu vui vẻ, khoác tay cô cùng đi đến phòng lấy nước, Kỷ Diệu nhắc đến chuyện bài đăng đó: "Doanh Doanh mình cảm thấy có người cố ý ở sau lưng cậu làm những chuyện này, đầu tiên là nâng cậu lên sau đó lại đạp cậu xuống, nắm chuyện váy của cậu mà nói, cậu tuyệt đối đừng nghe bọn họ nói lung tung."

Bối Doanh Doanh: "Nhưng mà cái váy đó thực sự không phải của Dior."

Phút chốc Kỷ Diệu nghẹn họng, "Không phải Dior thì không phải thôi, có làm sao đâu, người mẫu Taobao mặc lên người không phải vẫn mang khí chất thần tiên sao, mỗi ngày mình đều mặc đồ Taobao."

Cô hơi dừng lại rồi mới nói, "Ừm... cũng không phải Taobao."

"Hở?"

"Hình như cái váy này được đặt riêng ở Ý, mẹ mình không nói cho mình biết tên thương hiệu là gì."

Cô với Bối Sơ Nhan hoàn toàn khác nhau, cô không muốn mặc đồ của những nhãn hiệu nổi tiếng kia. Viên Man Hà cũng cảm thấy cô đi học mặc những bộ đồ như vậy thì có vẻ khoe khoang quá, vì vậy quần áo về cơ bản đều đặt của các nhà thiết kế hàng đầu ở nước ngoài và trong nước. Tất nhiên thì, giá cả đắt đỏ đến thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Váy cô mặc tối hôm qua, là do trùng hợp thấy cái váy đó thích hợp để mặc hát đơn ca, nên lấy ra mặc thôi.

Kỷ Diệu ngây người: "Đặt riêng ở Ý... Vậy bao nhiêu tiền cái váy đó?"

"Chắc là hơn mấy chục nghìn tệ?" Cô lúng túng sờ đầu, "Mình không rành chuyện này."

"……???"

Hai mắt Kỷ Diệu trừng lớn: "Bối Doanh Doanh nhà cậu thật sự có mỏ vàng?!"

Bối Doanh Doanh che miệng Kỷ Diệu, "Cậu nhỏ giọng một chút, thật ra nhà của mình chỉ ở mức tạm ổn thôi, hơn những gia đình khá giả một chút xíu."

"Cái gì mà hơn gia đình khá giả một chút xíu! Được lắm tiểu phú bà ạ, cậu che giấu cũng kỹ đó, hu hu hu mình muốn ôm chặt bắt đùi cậu." Kỷ Diệu chọc cô dở khóc dở cười, "Bây giờ nghĩ lại bình luận trên bài đăng đó nói cậu nghèo lại còn giả cool ngầu kia, mình cảm thấy bọn họ bị vả mặt chắc chắn sẽ đau lắm. Những người này thật sự phải ép mặt bọn họ xuống vỉa hè chà thật mạnh mới được, một

đám nhà quê."

Cô không khỏi bật cười, đóng nắp bình nước lại, xoay người đúng lúc chạm phải ánh mắt của Tư Quỳ.

Tối hôm qua Tư Quỳ bị chó cắn, sau khi đưa đến bệnh viện phải tiêm năm mũi, nghe nói là đau đến la hét gọi ba gọi má, hai mắt khóc sưng cả lên, bây giờ người trong nhà đến trường ầm ĩ một trận.

Bố mẹ Tư Quỳ nhất định đòi nhà tường phải chịu trách nhiệm hoàn toàn cũng như phải bồi thường cho con gái bọn họ, nhưng nhà trường nói đây là chó ở ngoài trường, không hề liên quan đến bọn họ.

Dù sao bây giờ, Tư Quỳ và con "chó đốm đầu đen" kia đã nổi tiếng rồi.

Tư Quỳ thấy bạn học bảo cô ta lên diễn đàn, cũng đoán được tối hôm qua Bối Doanh Doanh biểu diễn đặc sắc đến mức nào, cô ta nghĩ nếu không phải tối qua cô ta không may mắn, Bối Doanh Doanh sẽ không có cơ hội xuất hiện, cô ta tức giận đến nghiến răng, trong mắt bốc lửa:

"Chúc mừng cậu, Bối Doanh Doanh, bây giờ cậu nổi tiếng rồi, vui lắm phải không?"

Cô cười nhạt, đáp lại: "Còn phải cảm ơn cậu đã cho mình cơ hội này."

"Cậu..." Tư Quỳ nhắc đến chuyện trên diễn đàn, "Trên diễn đàn đang suy đoán về cậu đó, nói trong nhà cậu rất có tiền hả. Tôi ở thành phố T lâu như vậy rồi, còn chưa bao giờ nghe nói về bất kỳ doanh nghiệp gia đình mới nào đang nổi lên. Cậu nói xem bố cậu làm nghề gì? Tôi về hỏi thử bố mẹ tôi xem có biết bọn họ không, Cậu có thể lừa được người khác, nhưng cậu lừa nổi tôi sao?"

Liên Lâm ở bên cạnh cũng cười nói: "Cậu họ Bối, nhà giàu họ Bối ở thành phố T không nhiều, cậu đừng nói với tôi tập đoàn Bối Hồng là của nhà các cậu đấy?"

Ở thành phố T không ai là chưa nghe đến tập đoàn Bối Hồng, đây là công ty đứng đầu trong ngành xây dựng ở thành phố T. Khởi đầu là ngành xây dựng, hiện tại công ty đã niêm yết, tiếp tục mở rộng chuỗi công nghiệp quần áo, công nghệ thông tin, ăn uống, bất động sản và các ngành khác. Giờ đây tập đoàn Bối Hồng đã trở thành tập đoàn có thương hiệu, được chính quyền thành phố T ủng hộ và nâng đỡ, dù là trong giới chính trị hay kinh doanh, địa vị đều không hề thấp.

Bối Doanh Doanh: "..."

Cô không biết phải trả lời như thế nào, cô thừa nhận thì bọn họ chắc chắn cũng sẽ không tin.

Tập đoàn Bối Hồng được lấy theo tên của Bối Hồng, đây là từ đồng âm, Hồng trong câu "Phi Hồng bay cao".

Liên Lâm vừa hỏi câu này xong, Tư Quỳ lập tức bật cười, "Liên Lâm, ý của cậu là Bối Doanh Doanh là thiên kim của tập đoàn Bối Hồng sao? Sao có thể được chứ, hoa khôi Bối mới đúng là thiên kim thực sự, cho đến giờ tôi còn chưa nghe nói hoa khôi Bối còn có một đứa em gái."

Kỷ Diệu: "Liên quan gì đến các cậu? Cả ngày chỉ biết lo chuyện người khác có tiền hay không, ăn no rửng mỡ à?"

Tư Quỳ bĩu môi: "Tôi thấy cậu chắc là chột dạ rồi hả? Bối Doanh Doanh?"

Cô giữ chặt Kỷ Diệu đang định phản bác lại, đột nhiên hỏi Tư Quỳ: "Tối hôm qua cậu đã tiêm vắc xin phòng ngừa chó dại chưa?"

"Tiêm rồi," Tư Quỳ sửng sốt, "Cậu... Cậu có ý gì?"

Cô khẽ gật đầu một cái.

"Tiêm rồi thì tốt, tôi còn tưởng cậu đang phát bệnh."

Cô nói xong, kéo Kỷ Diệu rời đi.

Tư Quỳ và Liên Lâm đứng tại chỗ, hai giây sau hai người mới kịp phản ứng lại.

"..."

A a a a a a Bối Doanh Doanh!

Tư Quỳ giậm chân.

Buổi tối, Bối Doanh Doanh về đến nhà, Bối Sơ Nhan cũng vừa ngồi xe riêng về đến nơi.

Tối nay Viên Man Hà nấu canh baba, lúc này hai cô con gái bảo bối của bà cùng về đến nhà, bà bảo hai đứa đi vào trong phòng ăn ngồi chờ, bà đi múc canh.

Bối Sơ Nhan nhìn chằm chằm Bối Doanh Doanh ngồi đối diện, trong lòng bực bội: "Không phải mày nói tối hôm qua không biểu diễn sao?"

"... Sát giờ em bị vớt lên đó."

Sáng nay Bối Sơ Nhan cũng lượn một vòng diễn đàn, cô ta cực kỳ ghen tị, điều khiến cô ta điên tiết nhất là có người muốn bình chọn hoa khôi lại một lần nữa, so sánh cô ta không bằng Bối Doanh Doanh!

Trong lòng cô ta không nuốt trôi cơn tức này.

"Mày hát nhép à?" Cô ta hỏi.

Bối Doanh Doanh:...???

"Chị đang nói chuyện cười à?"

"Tạo chưa bao giờ thấy mày hát!"

"Em cần phải hát cho chị nghe sao?"

"Vậy bây giờ mày hát lại một lần nữa xem."

Viên Man Hà bưng canh đến, "Hai đứa đang nói chuyện gì thế?"

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu tủi thân nói: "Mẹ, chị cứ bắt con phải hát..."

Viên Man Hà nhíu mày: "Nhan Nhan con làm gì vậy? Ăn canh đi hát cái gì."

Bối Sơ Nhan nhìn gương mặt tươi cười của Bối Doanh Doanh, tức giận không có chỗ xả.

Hai người ăn canh xong, Viên Man Hà nói bố gọi hai đứa lên thư phòng bố một chuyến, bố có chuyện tìm.

Hai người đi lên thư phòng, Bối Hồng đang ngồi trước bàn làm việc, Bối Sơ Nhan chạy lên đấm bóp vai cho bố, "Bố, bố tìm bọn con có chuyện gì ạ?"

Bối Hòng mỉm cười, lấy mắt kính xuống, "Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, thư viện mới bố đầu tư ở trường trung học đã chính thức hoàn thành, cuối tuần này lễ cắt băng khánh thành, đến lúc đó hai đứa con có muốn đi cùng với bố không."

Bối Sơ Nhan ngạc nhiên, "Cùng, cùng bố tham dự?!"

"Tất nhiên rồi, hai đứa đều là con gái cưng của bố, nhân viên trong trường nói, đến lúc đó một trong hai người các con có mặt ở đó, phát biểu trước tất cả học sinh trong trường, cũng coi như một hình thức ——

Bố cảm thấy lần rèn luyện này để cho Doanh Doanh đi, các con thấy thế nào?"

Trong lòng Bối Sơ Nhan đột nhiên lạnh ngắt.

- -----oOo------

Chương 49

Bối Hồng vừa nói xong, bàn tay đang bóp vai cho bố của Bối Sơ Nhan đột nhiên cứng lại, cô nhìn về phía em gái đang đứng trước bàn làm việc của bố, đáy mắt lộ ra vẻ hoang mang.

"Bố... Con cảm thấy như vậy không tốt lắm đâu? Trước mặt nhiều người như vậy... Doanh Doanh sẽ căng thẳng. Bố còn nhớ lần trước năm Doanh Doanh học lớp mười không.

Năm đó Bối Doanh Doanh học lớp mười, có một lần Bối Hồng dẫn hai chị em đi tham dự một sự kiện khai trương khu trượt băng, đây cũng một trong những dự án Bối Hồng đầu tư. Lúc đến nơi, người dẫn chương trình mời Bối Doanh Doanh lên sân khấu để phỏng vấn, nhưng Bối Doanh Doanh căng thẳng đến mức không nói được câu nào, khiến cho không khí hiện trường lúc đó cực kỳ gượng gạo. Lúc đó đã khiến Bối Hồng mất hết mặt mũi, cuối cùng vẫn là Bối Sơ Nhan lên sân khấu chào hỏi mọi người.

Ý cười trên môi Bối Hồng vẫn không giảm, đứng dậy đi đến bên ghế gỗ lim ngồi xuống, "Không sao hết, đó là chuyện năm ngoái rồi, bây giờ Doanh Doanh trưởng thành rồi, lá gan cũng lớn hơn nhiều, đúng không nào?" Ông mở nắp chén trà, uống một ngụm nhỏ.

"Nhưng mà bố, ở trường có nhiều người như vậy... Sợ Doanh Doanh sẽ rất căng thẳng, đến lúc đó nói không tốt, bị bạn học cùng lớp nhìn thấy, sau này lấy chuyện đó ra châm chọc Doanh Doanh thì sao bây giờ..." Cô ta tiếp tục "Nói chuyện giùm Bối Doanh Doanh."

Bối Doanh Doanh vẫn luôn im lặng, lúc này cô nghiêng đầu nhìn chị

ta, thấy chị ta chột dạ, sau đó --

Cô khẽ cong khóe môi, nói với bố:

"Bố, con cảm thấy chị thật sự nói rất đúng."

?

Bối Sơ Nhan sửng sốt.

"Vừa rồi con cũng nghĩ rồi, diễn thuyết ở trường học nhiều có người như vậy... Con sẽ rất căng thẳng, con sợ con sẽ không làm tốt được," cô cúi đầu nói nhỏ, "Bố, hay là bố vẫn để cơ hội lần này cho chị đi, hơn nữa ở trường chị được nhiều người yêu quý hơn con."

Dáng vẻ này của cô khiến ai cũng không thể cưỡng lại được, Bối Hồng đau lòng vẫy tay với cô, đợi cô đi đến trước mặt, ông nắm tay cô bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình: "Sao thế, có phải ở trường có người hay bắt nạt Doanh Doanh không?"

Trên mặt cô khôi phục lại nụ cười, lắc đầu: "Không có ạ, chỉ là tính của con quá hướng nội, chị thì ưu tú hơn rất nhiều, tất nhiên sẽ có nhiều người thích chị rồi."

"Ai nói Doanh Doanh của chúng ta không ưu tú..." Bối Hồng sờ đầu của cô, khẽ thở dài một tiếng: "Con thật sự không muốn lên nói sao?"

"Dạ."

Bối Hồng gật đầu, nhìn về phía Bối Sơ Nhan: "Vậy thì để Nhan Nhan lên phát biểu vậy, Nhưng Nhan Nhan có thời gian rảnh để chuẩn bị không?"

Vừa rồi Bối Sơ Nhan suýt chút nữa không thở nổi, lúc này lại giống như bàn tay đang bóp cổ cô ta đột nhiên buông ra. Cô ta có thể từ

từ hô hấp trở lại, cô ta thoải mái mỉm cười: "Vâng, con có thời gian ạ."

"Được rồi, hai đứa nhanh về phòng nghỉ ngơi đi, đi ngủ sớm một chút."

"Bố ngủ ngon ạ."

Hai người đi ra khỏi thư phòng, Bối Sơ Nhan đi phía trước bỗng quay đầu lại, liếc nhìn Bối Doanh Doanh, trong ánh mắt đầy vẻ hoang mang cùng nghiên cứu dò xét.

"Bối Doanh Doanh, mày làm như này không giống mày chút nào, mày thật sự không muốn lên diễn thuyết sao?"

Làm thế nào cô ta cũng không thể tin được, Bối Doanh Doanh vì cái gì mà vô duyên vô cớ từ chối. Gần đây không phải con nhỏ này cực kỳ nóng lòng thể hiện bản thân sao? Ngay cả ca hát cũng hát rồi, vừa rồi lại nói là căng thẳng?

Bối Doanh Doanh mỉm cười: "Sao hả? Nếu như chị hy vọng em lên nói như vậy thì để bây giờ tôi quay lại nói với bố."

Bối Sơ Nhan nhíu mày, tức giận không dám đáp lại.

"Chỉ là đột nhiên em không muốn tham gia thôi, gần đây phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ."

Bối Sơ Nha bán tin bán nghi, nhưng lúc sau cô ta vẫn mỉm cười, "Lần này diễn thuyết lớn như vậy, mày cũng không có cái dũng khí đó."

Cô ta vừa dứt lời, giống như đã chiến thắng, kiêu ngạo quay đầu rồi đi tiếp tục đi về phía trước, bỗng cô ta nghe thấy giọng nói của Bối Doanh Doanh lần nữa vang lên.

"Bối Sơ Nhan, chị sợ đúng không?"

"... Cái gì?"

"Sợ rằng lời nói dối mà chị bịa ra sẽ bị bại lộ trước mặt tất mọi người, không phải chị nói -- chị là cô con gái duy nhất của nhà họ Bối sao?"

Lưng Bối Sơ Nhan cứng đờ, cơn lạnh lẽo từ lòng bàn chân cô ta dâng lên.

Bước chân của cô ta dừng lại.

"Vì sao ở trường chị không cho em chào chị, phải giả vờ như không quen biết?"

"Chị sợ hãi, chị sợ người khác sẽ biết em là em gái của chị, bọn họ sẽ bắt đầu chú ý đến em, chị không muốn em đoạt mất đi sự nổi tiếng của chị, bởi vì chị sợ hãi mọi người sẽ bắt đầu thích em."

Bối Doanh Doanh nói ra tâm tư của Bối Sơ Nhan.

Bối Sơ Nhan quay đầu, tức giận trừng mắt nhìn cô, vẻ tức giận và chán ghét cùng bộc phát một lúc, "Cần tao nói cho mày biết tại sao không? Mày đã hỏi thì lý do chính là bởi vì có đứa em gái tai bị vấn đề khiến cho tao cảm thấy mất mặt. Hồi học tiểu học, có người biết tao là chị của mày, tao bị mọi người gọi là chị gái của "đứa điếc", suýt chút nữa bị mọi người cô lập." Cô ta nhìn trên mặt Bối Doanh Doanh đã không còn nụ cười, bỗng bật cười một tiếng, "Đáp án này mày hài lòng chưa?"

Cô ta nói xong, trực tiếp quay người đi vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Bối Doanh Doanh đứng tại chỗ, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc, bờ vai nhấp nhô theo hơi thở, hai mắt cô

đỏ lên.

Môi cô run rẩy phát ra âm thanh rất nhỏ:

"Bối Sơ Nhan, chị thật sự không có một chút áy náy nào."

Vừa rồi cô thật sự muốn nắm lấy tay Bối Sơ Nhan, gào lên chất vấn chị ta, lỗ tai cô thành ra thế này là vì ai?

Bối Doanh Doanh nhìn ánh trăng bên ngoài ban công.

Hôm nay trăng rất tròn.

Không bao lâu nữa có thể thu lưới rồi.

-

Sáng hôm sau, Bối Doanh Doanh rửa mặt xong xuống dưới lầu, Viên Man Hà đang chuẩn bị bữa sáng.

"Sao hôm nay con dậy sớm như vậy?" Mẹ nhìn đồng hồ cổ treo tường, "Còn chưa đến 6:20."

Bối Doanh Doanh cười một tiếng, cô cầm lấy một cái bánh mì nướng trên bàn, "Sáng nay con dậy sớm học từ đơn."

"Ngoan quá, con ăn đi, ăn xong mẹ bảo chú lái xe đưa con đi học."

Não cô bắt đầu hoạt động, nuốt bánh mì, giọng có chút ấm ứng không rõ: "Không cần đâu ạ, con đi cùng bạn học..."

"Bạn học nào?"

Cô cúi đầu, uống một ngụm sữa để che dấu sự căng thẳng của mình:

"Hách Manh trước đó hay chơi cùng con á mẹ..."

"Là con bé đó sao? Không phải gần đây mấy đứa không hay liên lạc lắm sao?"

"Mấy ngày trước có nhắn tin với nhau... Bọn con cùng nhau ngồi tàu điện ngầm đi học, hôm nay con còn phải trực nhật, sắp muộn rồi ạ."

Mẹ gật đầu, "Vậy con mau đi học đi." Cô lấy thêm một cái bánh mì nướng, đứng dậy cầm cặp sách rồi chạy nhanh ra cửa, "Ài, con chậm một chút, chú ý an toàn nhé."

"Vâng ạ, bye bye mẹ ~"

Viên Man Hà nhìn cô bất đắc dĩ nở nụ cười, "Chạy còn nhanh hơn thỏ."

Cô chạy ra khỏi cổng lớn, thở phào một hơi rồi lon ton ra khỏi biệt thự cho đến khi đến góc rẽ chỗ hẹn mọi lần của bọn họ. Cô nhìn thấy Du Hàn đứng đợi sẵn ở đó, bước chân nhanh chóng tăng tốc, nhanh như chóp vọt đến trước mặt anh.

Anh thuận thế kéo cô vào trong lòng, lau vụn bánh mì trên khóe miệng cô, mỉm cười: "Đồ ngốc, chạy cái gì, đang nhai bánh mì nghẹn thì làm sao bây giờ."

Cô nuốt miếng bánh mì nướng xuống bụng, đáng yêu cười một cái với anh: "Chào buổi sáng, vừa rồi mình sợ mẹ đột nhiên gọi mình lại, hỏi mình mấy câu nữa."

Buổi tối hôm qua trước khi đi ngủ, Du Hàn thuận miệng nói ước nguyện lớn nhất của anh là mỗi sáng có thể cùng cô đến trường, buổi tối có thể cùng nhau về nhà, thế là cô lập tức kiên trì bảo ngày mai sẽ cùng anh đến trường.

Anh bóp mặt của cô: "Thảo nào mặt đỏ như vậy, hóa ra là nói dối rồi

chạy đến đây."

"Còn không phải vì muốn được gặp cậu..." Lén lút khiến cô khẩn trương chết đi được [QAQ].

"Ừm, Doanh Doanh ngoan lắm." Đầu ngón tay anh rơi xuống vòng eo mềm mại của cô, cô bị nhột né tránh khỏi vòng ôm của anh, lại bị anh kéo vào trong lòng, mạnh mẽ hôn xuống.

Không ngờ sáng sớm đã...

Bây giờ cô càng lúc càng quen với việc anh hơi một tí là hôn môi.

Nụ hôn kết thúc, anh sờ đầu của cô, cười nói:

"Sữa yến mạch."

Vừa rồi Bối Doanh Doanh uống sữa.

Mặt cô phiếm hồng, khẽ đẩy anh một cái, "Đi nhanh lên, sắp trễ rồi..."

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, dáng vẻ thảnh thơi: "Đến kịp, còn chưa đến sáu giờ rưỡi."

Bối Doanh Doanh cuối cùng cũng biết anh vì sao muốn hẹn cô sớm như vậy ——— là vì vừa có có thời gian đùa giỡn cô, lại còn không lo bị đi học muộn!

Quá đáng, quá đáng lắm ○|￣|_.

Anh buông ta ra, giữa cô và anh có một khoảng cách. Hai người cứ vậy đi về phía trước, vì sợ gặp người quen nên nắm tay cũng không dám.

Lén lút giống như những người làm cho Đảng ngầm vậy.

Nhưng trong lòng lại tràn ngập những niềm vui và ngọt ngào thầm lặng.

Du Hàn cúi đầu, nhìn dưới mắt cô có quầng thâm mờ nhạt, "Tối hôm qua mấy giờ cậu ngủ?" Anh tra hỏi.

"À... mình đi ngủ sớm lắm."

"Vậy sao quầng thâm mắt đậm như vậy."

"Chắc là do ngủ không ngon."

"Có phải có tâm sự gì không?"

Cô cúi đầu, che giấu cảm xúc khác thường trong mắt, "Không có..."

Nhưng anh không tin, bàn tay anh đặt sau gáy cô, "Doanh Doanh, tôi và cậu đã nói chuyện với nhau rồi mà. Tôi là bạn trai của cậu, quan hệ của hai chúng ta và những người khác không giống, cậu có thể nói bất kỳ cái gì với tôi, có biết không hả?" Nếu như ngay cả việc dỗ bạn gái vui vẻ cũng không làm được, vậy thì anh thật sự không làm tròn bổn phận của mình rồi.

Cô mỉm cười, lắc đầu với anh.

"Du Hàn, mình định làm một chuyện. Nhưng đợi mình suy nghĩ kỹ, mình sẽ nói với cậu nhé."

"Được."

-

Thư viện mới của trường trung học Cao Lâm do tập đoàn Bối Hồng đầu tư xây dựng cuối cùng cũng đã hoàn thành, tin tức này rất nhanh lan truyền đến tất cả học sinh. Thư viện mới có tổng cộng

bốn tầng, đây sẽ được con là thư viện trong trường trung học lớn nhất thành phố T. Hiện là thư viện có diện tích lớn nhất với số lượng đầu sách lớn nhất, được trang bị các phòng học đa chức năng mới nhất, các phòng hội thảo, giảng đường lớn, phòng máy tính và phòng đọc sách, có thể so sánh với nơi đọc sách của trường đại học.

Mà người được chú ý đến nhiều nhất trong dịp này cùng với tập đoàn Bối Hồng là thiên kim "duy nhất" của tập đoàn này —— Bối Sơ Nhan.

Từ khi hoa khôi Bối đến trường trung học Cao Lâm đến nay, đã trở thành nhân vật tiêu điểm, một người có giá trị nhan sắc cao như vậy lại cộng thêm gia thế khủng, không ai không tung hô, không ai dám đắc tội. Các nam sinh đều theo đuổi vị thiêm kim này, nữ sinh thì vui mừng trở thành bạn bè của nhau, bởi vì Bối Sơ Nhan học hành cũng rất giỏi, nên tất nhiên sẽ được giáo viên càng yêu thích.

Lần này chuyện thư viện đã xây xong truyền ra, bạn bè đều ở trước mặt Bối Sơ Nhan tỏ vẻ hâm mộ cảm khái: "Bố của cậu đỉnh thật đấy, bởi vì có cậu học ở đây nên bọn mình cũng được thơm lây."

"Đúng đó Nhan Nhan, mình cảm thấy bố cậu cực kỳ chiều cậu luôn đó, cậu muốn cái gì cũng đều mua cho cậu."

Bối Sơ Nhan cười cười, "Ngày mai trong lễ cắt băng khánh thành, mình còn phải lên diễn thuyết, bận rộn quá."

"Wow, Nhan Nhan ngày mai cậu lại muốn cho các em lớp dưới quỳ hết dưới chân cậu sao?"

"Thôi, đừng nói đùa..."

"Mình nào nói đùa, mấy ngày gần đây trên diễn đàn đều đang khen cậu đó, mà không phải sinh nhật cậu sắp đến rồi sao? Bọn họ đang thảo luận năm nay sinh nhật của cậu sẽ làm gì."

"Dù sao các cậu đều sẽ đến nhà của mình chơi mà."

Bọn họ cười, "Chỉ chờ câu này của cậu thôi đó."

Sáng ngày hôm sau, lễ cắt băng khánh thành là giờ giải lao sau khi kết thúc tiết thứ hai, Bối Hồng ở nhà gửi Wechat trong nhóm gia đình, nhắn hai cô con gái tan học nhanh chóng đến thư viện mới.

Bối Sơ Nhan đang nghe giáo viên giảng bài, lấy điện thoại từ trong ngăn bàn ta, đọc tin nhắn vừa hiện lên, ánh mắt cô ta tối lại.

Cô ta ấn mở app lên, nhắn tin cho một người khác: [Chuyện lát tan học nhớ kỹ đó, nhắc nhở cậu một chút.]

Đối phương trả lời: [Ô kê con gà tây.]

Bối Sơ Nhan cất điện thoại, nhìn ví dụ trên powerpoint.

Trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hôm nay cô ta sẽ không để Bối Doanh Doanh xuất hiện ở nơi cắt băng khánh thành.

-

Tiếng chuông hết tiết vang lên.

Cả lớp xôn xao.

Bối Doanh Doanh nhìn bản thảo bài phát biểu của mình trên bàn, ánh mắt mơ hồ trở nên tập trung. Kỷ Diệu quay xuống, vẫy tay với cô: "Đi thôi nào, kẻo đến trễ mất."

Cô đứng dậy, giọng điệu trầm tĩnh: "Cậu đi trước đi, mình có chút chuyện."

"À, Ok."

Bạn học cùng lúc lần lượt rời đi, Bối Doanh Doanh nhìn ghế trống bên cạnh, vừa rồi Du Hàn đã đến chỗ tổ chức sớm, bởi vì hôm nay hội học sinh phải qua đó sắp xếp hội trường buổi lễ.

Cô cất bản thảo vào trong cặp, ra khỏi lớp theo đám người chen chúc đi xuống dưới lầu.

Mới vừa đi xuống dưới lầu, cô đột nhiên cảm giác cổ tay mình bị kéo lại, điện thoại đang cầm trong tay của cô cũng bị người khác giật mất. Sau lưng có người dùng sức đẩy cô một cái, kéo cô rẽ sang một hướng khác với dòng người đang đi xuống dưới lầu, trực tiếp đi xuống cầu thang, vào dãy phòng học không người. Trước cửa phòng học có nam sinh nhìn thấy ba người bọn họ đi vào trong, nam sinh đó đóng "rầm" cửa lại.

Bối Doanh Doanh cơ bản là không có cơ hội hét lên.

Tầm nhìn trong lớp mờ mịt, cửa sổ tứ phía đều đóng chặt, camera trên đầu được bọc lại bằng túi ni lông.

Đứng ở cửa là hai chàng trai gầy gò, một người mặc áo len có in hình One Piece trước ngực, người kia là một nam sinh có mái tóc dày để kiểu khá lỗ thời, trông lạnh lùng nhất trong đám người bọn họ.

Mà nam sinh vừa rồi kéo cô là người mặc một chiếc áo len đen, hơi mập mạp vạm vỡ.

Bối Doanh Doanh nhìn ba người trước mặt, không biết bọn họ là ai, hoảng sợ đến mức nhịp tim tăng nhanh, "Mấy người... Mấy người là ai."

Mấy người nam sinh đó nhìn cô, rồi lại đối chiếu với ảnh chụp trong điện thoại, bọn họ đều cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp.

Người hơi mập quay qua nhìn người mặc áo One Piece và người có mái tóc lỗ thời, ba người đều cười, người mập mạp kia ngồi lên bàn, vuốt ve điện thoại của cô:

"Cậu là Bối Doanh Doanh?"

Bàn tay cô nắm chặt lại, cảm thấy khá bất ngờ, "Rốt cuộc mấy người là ai, muốn làm gì?"

"Ài, thì không làm gì hết, cậu không cần phải căng thẳng, bọn tôi cũng không đến gần cậu đúng không?" Cậu ta từ chối cuộc gọi đến từ điện thoại của Bối Doanh Doanh, "Cậu ở đây ngoan ngoãn đợi hết tiết ba là được."

???

Bối Doanh Doanh nhíu mày, đợi hết tiết thứ ba?

Vậy thì lễ cắt băng khánh thành lát nữa...

"Tôi không biết mấy người, vì sao lại muốn nhốt tôi ở đây."

"Không nên hỏi mấy vấn đề này, ngoan ngoãn chờ ở đây, một cọng tóc của cậu cũng sẽ không rót, nếu cậu dám la hét ầm ĩ, cậu sẽ thấy hậu quả."

Người mặc áo One Piece dựa người lên cánh cửa, ánh mắt lạnh lẽo vẫn luôn nhìn chằm chằm trên khuôn mặt xinh đẹp của Bối Doanh Doanh.

Não Bối Doanh Doanh bắt đầu hoạt động, rất nhanh cô đã kịp hiểu ra: "Bối Sơ Nhan bảo mấy người canh chừng tôi đúng không?"

Sắc mặt ba người cứng lại, người mập có chút bực bội, nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp này của đàn em thì không tức giận được:

"Đừng hỏi nhiều như vậy."

Bối Doanh Doanh nhìn phản ứng của bọn họ, cô đã biết đáp án.

Bối Sơ Nhan thật sự sẽ không có khả năng dễ dàng buông tha cô như vậy, muốn cô không thể nào xuất hiện ở buổi lễ cắt băng hôm nay.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, còn ba phút nữa là buổi lễ bắt đầu.

Cô trực tiếp nói: "Em là em gái của Bối Sơ Nhan."

Cô vừa nói xong, ba người ở đâu đều sửng sốt, "Đừng nói đùa như thế chứ?"

Từ khi nào mà Bối Sơ Nhan có em gái?

"Em thật sự là em gái của chị ấy, em không cần biết chị ấy dùng điều kiện gì để các anh giữ em lại ở đây. Nhưng bên ngoài sắp tiến hành lễ cắt băng khánh thành của công ty nhà em. Hôm nay các anh không thả em ra ngoài, lát nữa được thả ra em sẽ lập tức đi nói với giáo viên. Cho dù mấy anh bịt kín camera phòng này thì đã sao? Mọi người ở trường trên đường đi không gặp các anh chắc? Em cũng nhớ mặt các anh rồi, đến lúc đó hậu quả ra sao các anh tự phải gánh chịu."

"Bọn anh thả em đi thì đắc tội với nữ thần thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa em mở miệng không có chứng cứ nói mình là em gái của cậu ấy, nói không chừng em đang lừa bọn đây, muốn dọa bọn anh sợ?" Người để tóc lỗ mốt bình tĩnh nói.

"..." Cô im lặng.

Đúng là thủ đoạn của Bối Sơ Nhan.

Lớn đến tận tuổi này rồi, còn ngây thơ như vậy?

"Em có thể cho các anh đọc tin nhắn trong điện thoại của em, em thật sự là em gái của chị ấy." Cô đi đến gần bọn họ, mềm giọng nói, giọng điệu đáng thường: "Cầu xin các anh đó, em không động vào điện thoại đâu, chỉ các anh mở ra thôi, có được không ạ?"

Người mặc áo One Piece và anh mập thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng gào thét: Mợ nó, không thể cưỡng lại vẻ đáng thương như này.

Người mặc áo One Piece lên tiếng: "Được rồi, anh Khải, xem một chút đi, không chừng em nó nói đúng đó..."

Anh ta nói với anh mập.

Người có mái tóc lỗi mốt liếc anh ta, trong mắt dường như đang nói: [Con mẹ nó, mày bị thu phục rồi hả?]

Anh Khải liếc nhìn Bối Doanh Doanh một cái, hoàn toàn mềm lòng, ngoài miệng vẫn tỏ ra cứng rắn, "Được, nếu em dám giở trò thì sẽ xong đời đấy."

Vậy là Bối Doanh Doanh mở nhóm chat gia đình trên Wechat cho bọn họ xem, ba người đều ngạc nhiên: "Bối Sơ Nhan thật sự là chị gái của em! Vậy cậu ấy... Cậu ấy vì sao lại bảo bọn anh nhốt em ở đây? Vì sao?"

"Vì... Chị ấy không muốn mọi người biết em là em gái của chị ấy, hơn nữa... Tai em có vấn đề, chị ấy cảm thấy làm chị của em rất mất mặt." Cô cụp mắt, nói ra lý do.

Mấy nam sinh này đều không thể ngờ là vì nguyên nhân này.

Im lặng một lúc lâu, anh mập đột nhiên tức giận đập bàn: "Tao không ngờ Bối Sơ Nhan là loại người như vậy! Cậu ta ức hiếp người quá đáng rồi! Thiệt cho chúng ta đều bị cậu ta lừa! Cái gì mà nữ

thần, là mắt tao mù thì có!"

Bối Doanh Doanh: "...???"

Anh trai à, anh quay đầu cũng nhanh đó.

Người mặc áo One Piece cũng bất bình thay cô, "Đúng vậy, sao cậu ta có thể đối với em như vậy, chẳng phải chỉ là tai có vấn đề chút thôi sao? Em trai anh cũng bị nhược trí, anh vẫn dẫn em anh ra ngoài đi chơi không hề ghét bỏ."

Hai người thay phiên nhau mỗi người một câu, trong lòng đầy tức giận, người có mái tóc lỗ mốt đi tới, lạnh lùng nói, "Đi nào, bọn anh đưa em đến buổi lễ cắt băng."

"?"

"Bây giờ qua đó, nhanh một chút chắc sẽ kịp."

Hai người còn lại cũng ủng hộ: "Đi nào."

Bọn họ quyết định xong nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, đi ra khỏi phòng học bọn họ đột nhiên nhớ ra từ đây mà đi bộ đến thư viện mới ít nhất cũng phải mất mười phút, bây giờ đến chắc chắn sẽ không kịp nữa.

Bọn họ nói với Bối Doanh Doanh: "Ở đây chờ bọn anh."

Cô bối rối đứng đó, khoảng hơn một phút sau, ba chiếc xe đạp chạy về phía cô, dừng lại trước mặt cô —— màu đen lạnh lùng, màu xanh lá cây sống động và màu trắng tinh khiết.

"..."

Cái quái gì đây??

Anh tóc lỗ mốt nói với cô: "Lên xe, muộn rồi."

Những người đi bộ qua đường có thể thấy rằng trên con đường khuôn viên giữa hai hàng cây đa, ba chiếc điện Donkey dễ thương đang phóng nhanh qua. Chiếc xe ở giữa nam sinh chở một nữ sinh, và hai chiếc xe bên cạnh dường như đang hộ tống bọn họ.

Bối Doanh Doanh thật sự không thể ngờ được ba người này cũng là người rất tốt.

Cô nhìn giờ trên điện thoại, đáy lòng trầm xuống.

Lễ cắt băng đã bắt đầu rồi. Bây giờ chạy đến, chắc chắn không kịp nữa rồi.

Đột nhiên cô nói với người ngồi phía trước: "Anh đưa em đi nhà ăn mua một chai nước với."

Anh tóc lỗi mốt không hiểu sao thời điểm căng thẳng như này cô lại khát nước, nhưng vẫn nghe lời làm theo.

Ba phút sau, xe dừng lại trước cổng thư viện, cô xuống xe, co chân định chạy đi, người phía sau gọi cô lại.

"Cố lên, với lại —— thật sự xin lỗi."

Bối Doanh Doanh mỉm cười.

-

Trong giảng đường rộng lớn đa chức năng lúc này rất đông người đến dự buổi lễ ra mắt, lãnh đạo nhà trường đang đứng cùng Bối Hồng và Bối Sơ Nhan trên sân khấu, mỉm cười nhìn về phía ống kính.

Âm thanh tách tách vang lên, cùng theo đó là tiếng vỗ tay dưới sân

khấu.

Một vài học sinh hâm mộ cảm khái: "Hoa khôi Bối đã trở thành hình tượng mà tất cả chúng ta đều muốn hướng tới, thật sự hạnh phúc. Nếu mình có một người bố như này, hôm nay mình còn phải khổ sở gặm sách sao?"

"Chúng ta không có số làm công chúa, không giống người ta."

Liễu Tuyết nhìn người trên sân khấu, thắc mắc hỏi Tư Quỳ ngồi bên cạnh: "Cậu không cảm thấy Bối Doanh Doanh có chút giống hoa khôi Bối sao?"

Tư Quỳ liếc cô bạn: "Cậu điên rồi à? Chẳng lẽ bây giờ cậu thật sự cho rằng Bối Doanh Doanh là thiên kim nhỏ nhà họ Bối đó sao? Não cậu dính nước à, nếu con nhỏ đó thật sự là thiên kim nhà họ Bối thì bây giờ cũng phải đứng trên sân khấu chứ."

Liễu Tuyết im lặng không nói gì.

Nghi lễ cắt băng kết thúc, Bối Sơ Nhan đi xuống dưới lầu, ngồi trở lại vị trí, bạn bè hưng phấn kéo tay cô ta, ai cũng đều khen hôm nay cô ta mặc cái váy dài màu xanh sẫm này rất đẹp.

Bối Sơ Nhan nhìn một vòng xung quanh, không thấy bóng dáng của Bối Doanh Doanh.

Trong lòng cô ta cảm thấy vui vẻ hơn.

Xem ra năm học cuối cùng của cấp ba này, câu nói dối cô ta là con gái duy nhất của nhà họ Bối vẫn được che giấu.

Sau đó có như thế nào thì cô ta cũng đã tốt nghiệp rồi.

Bối Hồng và ban lãnh đạo đang thay nhau phát biểu, sắp đến lượt Bối Sơ Nhan diễn thuyết, cô ta đi ra hậu trường chuẩn bị. Cô ta

thong dong đi qua đi lại đọc bảo thảo lại một lần nữa.

Đột nhiên, ánh mắt cô ta thoáng nhìn lên, cả người đột nhiên cứng đờ.

Cô ta nhìn thấy Bối Doanh Doanh đứng trước mặt mình khoảng hơn năm mét, đang lẳng lặng nhìn cô ta

Con... Con bé đó sao lại đến đây?!

Con ngươi Bối Sơ Nhan co lại, gót chân run lên loạng choạng bước về phía sau. Cô ta nhìn thấy Bối Doanh Doanh từng bước chân đi về cô ta, giống như một thợ săn đi về gần con mồi của mình.

Bối Doanh Doanh đứng trước mặt Bối Sơ Nhan, bỗng mỉm cười: "Thật sự bất ngờ như vậy sao?"

"Bối Doanh Doanh, mày —— "

Bối Sơ Nhan còn chưa dứt lời, Bối Doanh Doanh đã vặn nắp chai nước khoáng, giơ cao lên dội thẳng từ trên đầu Bối Sơ Nhan xuống.

Trong phút chốc, toàn bộ mái tóc đen mà Bối Doanh Doanh cố ý tạo kiểu bị ẩm ướt, những giọt nước chảy xuống làn váy xinh đẹp, cánh tay cô ta đều ướt đẫm nước.

Cả một bên ướt súng nước.

"Á!" Bối Sơ Nhan hét ầm lên, trên mặt cô ta là sự tức giận cùng vẻ không thể tin nổi, Bối Doanh Doanh ném chai nước suối vào trong thùng rác, vẻ mặt bình tĩnh: "Lấy đạo của chị trả lại cho chị đó."

"Bối Doanh Doanh mày bị điên à!!" Cô ta nhìn váy của mình bị ướt, tức giận đến cả người run rẩy, nghiến răng nghiến lợi: "Tao sẽ nói cho bố biết!"

Cô ta không ngờ Bối Doanh Doanh gan to bằng trời cũng dám đối với cô ta như vậy!

"Chị cho rằng tôi sẽ sợ chị sao?"

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, Bối Hồng đi đến trước mặt bọn họ, vốn đang định thúc giục Bối Sơ Nhan chuẩn bị lên sân khấu, ông thấy cảnh này cũng sợ ngây người: "Nhan Nhan sao con lại thành ra thế này, sắp phải lên sân khấu rồi!"

"Con..."

Bối Sơ Nhan ở bên cạnh, mặt lộ vẻ lo lắng nói: "Bố, chị thế này rồi không lên sân khấu được..."

Bối Hồng nhíu mày, cực kỳ sốt ruột, cô đột nhiên ra vẻ ngoan hiền nói: "Bố, đúng lúc con có chuẩn bị một bài diễn thuyết, con có thể thay chị lên đó..."

"Thật sao? Vậy nhanh nhanh nhanh lên, con mau nhanh lên!" Bối Hồng không nói hai lời trực tiếp dẫn cô ra phía sau hậu trường chuẩn bị lên sân khấu.

Bối Sơ Nhan lau nước trên mặt, nhìn em gái sắp lên sân khấu, tức giận đến mức cảm giác dường như không thở nổi.

Xong rồi.

Bây giờ cô ta mới kịp nhận ra, cô ta bị tính kế ngược lại.

-

Sau khi người dẫn chương trình thông báo tiếp theo là bài phát biểu của Bối Sơ Nhan, mọi người mãi không thấy Bối Sơ Nhan xuất hiện. Trong lúc mọi người đang mong chờ, bỗng nhiên có một cô gái xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Không phải Bối Sơ Nhan.

Cô gái này chỉ mặc đồng phục đơn giản nhất và một chiếc váy tây, khí chất trên người cô ấy hoàn toàn khác. Cô ấy nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt màu hổ phách trong sáng và đôi môi đỏ mọng và hàm răng trắng đều tăm tắp. Cô vừa xuất hiện đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Mọi người đều nhận ra, người này không phải là Bối Doanh Doanh khoảng thời gian trước hát bài "Truy tìm dấu vết" sao?!

Sao lại là Bối Doanh Doanh?

Tư Quỳ và mấy người Kỷ Diệu đều sợ chết khiếp, đến khi nhìn thấy Bối Doanh Doanh đứng trước micro, cúi chào một cái thật sâu, rồi mỉm cười nói:

"Chào mọi người, mình là Bối Doanh Doanh lớp 11.3. Hôm nay mình rất hân hạnh khi có thể đại diện cho các bạn học sinh, cũng như với tư cách là con gái của chủ tịch Bối cùng mọi người chứng kiến thư viện hoàn thành."

Mọi người:???!!!

- -----oOo------

Chương 50

Câu nói "con gái của chủ tịch Bối" của Bối Doanh Doanh vừa cất lên, dưới sân khấu lập tức xôn xao thành một làn sóng lớn --

"Bối Doanh Doanh là con gái của chủ tịch Bối? Trời ơi sao mà có thể được, cậu ấy là em gái của hoa khối Bối?"

"Nhưng không phải hoa khôi Bối vẫn luôn nói mình là thiên kim duy nhất của nhà họ Bối sao? Hay là con gái nuôi..."

"Con gái nuôi cứt á, cậu không thấy Bối Doanh Doanh và chủ tịch Bối rất giống nhau sao? Xem ra bọn họ đúng thật là bố con ruột đó."

"ĐM, tao không ngờ tiên nữ vậy mà có thân thế khủng như vậy, cũng quá khiêm tốn rồi."

Một quả bom lớn như vậy trong chớp mắt "kích nổ" khắp toàn trường. Hầu hết mọi người đều bày tỏ sự ghen tị và ngưỡng mộ khi biết được gia thế thật của Bối Doanh Doanh. Vẻ mặt của Tư Quỳ và đám chị em bây giờ có thể dùng câu "Tôi vừa nhìn thấy quỷ" để hình dung.

Liễu Tuyết: "Mình nói Bối Doanh Doanh có khả năng thật sự có quan hệ với Bối Sơ Nhan mà các cậu không tin."

"Bối Doanh Doanh không chịu nói, sao chúng ta biết được," Liên Lâm nghĩ lại trước đó mình bắt nạt Bối Doanh Doanh thế nào, bỗng trở nên luống cuống, "Cậu nói xem Bối Doanh Doanh có trả thù chúng ta không?" Nếu cô ta biết được Bối Doanh Doanh thật sự là

"công chúa" thi giá nào cũng phải a dua nịt nọt cậu ta.

Vả mặt đến nhanh như một cơn lốc xoáy.

Người trong cuộc thể hiện rất hối hận, cực kỳ hối hận.

Tư Quỳ không sợ trời không sợ đất ngồi ở giữa bọn họ, nhìn chằm chằm dáng vẻ phóng khoáng thoải mái của người đứng trên sân khấu, phong thái cũng rất tự tin. Đầu cô ta bắt đầu rối bời, nhịp tim đập nhanh hơn.

Cô ta nhớ lại cả một học kỳ này, thái độ của mình đối với Bối Doanh Doanh, rồi mấy ngày trước cô ta còn chế giễu Bối Doanh Doanh nghèo...

Xong, xong rồi.

Lần này thật sự ăn c*t rồi.

"Bài phát biểu của em đến đây là hết, cảm ơn mọi người đã lắng nghe."

Cô cúi đầu chào, tiếng vỗ tay lần nữa nhiệt liệt vang lên.

Cô đi đến hậu trường, vỗ ngực dần dần bình phục nhịp tim, nhìn thấy Du Hàn vẫn luôn đứng ở bàn điều khiển âm thanh, đi đến chỗ của cô.

"Đây là bất ngờ lớn gì vậy?" Anh nhướng lông mày lên.

Cô cụp mắt, "Thật ra hôm nay... Mình vẫn luôn dự định sẽ lên diễn thuyết."

Nói thật, lúc đầu cô cũng không muốn tranh giành sự nổi tiếng gì đó của Bối Sơ Nhan. Thân phân cô là gì không cần phải công bố trước toàn trường như vậy. Những đồn nhảm ngoài kia, cô không hề quan

tâm. Nhưng tối hôm đó ở ngoài thư phòng, một câu nói của Bối Sơ Nhan "Bởi vì tai mày không nghe thấy khiến tao rất mất mặt" đã hoàn toàn chọc giận cô.

Bối Sơ Nhan đã muốn giữ gìn danh dự của chị ta ở trường học cùng sự yêu mến địa vị đó, cô đành phải vả mặt chị gái yêu quý của mình một cái thật đau trước mặt tất cả mọi người, giống như lúc trước Bối Sơ Nhan một lần rồi lại một lần giẫm đạp lên sự tự tôn của cô ở dưới chân.

Cô không còn là người có thể bị chà đạp tuỳ ý.

Du Hàn nói anh vừa nhìn thấy Bối Sơ Nhan giống như thất thần nói gì đó với Bối Hồng sau đó chạy đi, không còn mặt mũi đối mặt với bạn học.

Dáng vẻ đó của cô ta, muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

Sau khi nghi thức cắt băng khánh thành kết thúc, Bối Doanh Doanh tìm Bối Hồng. Bối Hồng chỉ dặn dò mấy câu, sau đó bảo cô về lớp chăm chỉ học hành, cũng không nói gì đến Bối Sơ Nhan.

Xem ra Bối Sơ Nhan không dám nói cho bố biết, bởi vì một khi Bối Sơ Nhan nói ra, Bối Doanh Doanh sẽ nói chuyện mình bị nhốt lại trong phòng học ra, Bối Sơ Nhan sẽ càng bị khiển trách.

Cho nên chỉ có thể chịu đựng bị dội nguyên một chai nước suối lên đầu.

Cô trở lại lớp, các bạn học trong lớp nhìn thấy cô, ánh mắt cũng đã thay đổi. Các nam sinh ngưỡng mộ lại càng thêm ngưỡng mộ. Những người trước kia ghen ghét cô thì đã thu lại dáng vẻ hung hăng của mình rất nhiều.

Kỷ Diệu nhìn thấy cô thì cực kỳ kích động: "Giỏi lắm, Doanh Doanh xấu xa, giấu giếm bọn mình lâu như vậy! Cậu nói xem cậu sống thế

nào mà khiêm tốn như vậy!"

"Mình không phải cố ý giấu giếm mọi người đâu," Bối Doanh Doanh mỉm cười, chỉnh lại sách vở trên bàn, "Đây cũng không phải là chuyện gì khiến cho mình thấy đắc ý để phải nhất định nói ra."

"Đúng là người có tiền đều rất khiêm tốn." Kỷ Diệu nằm lên mặt bàn của cô, dáng vẻ thảnh thơi, "Nhưng mà từ khi mình nghe cậu nói chuyện cái váy kia, tâm lý chịu đựng của mình đã mạnh lên nhiều rồi."

Bối Doanh Doanh không khỏi bật cười, Kỷ Diệu đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Nhưng mà vì sao cậu là em gái của hoa khôi Bối mà mình chưa từng thấy hai người chào hỏi nhau bao giờ thế. Nếu không nói ra mình còn tưởng hai người là người lạ đó."

Cô run lên, lạnh nhạt nói: "Chị ấy không thích mình, cho nên bảo mình đừng chào hỏi chị ấy."

Kỷ Diệu nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, không giống như nói đùa, cô ấy ngẩn người, sau đó bóp bóp mặt của Bối Doanh Doanh: "Không sao, chúng mình thích cậu là được rồi, hì hì."

Đúng vậy, những người kia không thương mình, cũng không cần phải đi lấy lòng họ.

Buổi trưa sau lễ cắt băng khánh thành, diễn đàn của trường bắt đầu đổi gió. Một số bài vừa đăng lên lập tức đã rất nóng, số lượng bình luận cũng nhiều, trong đó có mấy bài đăng của những người hôm trước mắng Bối Doanh Doanh nghèo và giả vờ cool ngầu.

[Đây là một bài xin lỗi. Trước đó mình là người đăng bài nick "Tây Hạ A". Mình có đăng bài công kích Bối Doanh Doanh, bây giờ mình ở đây xin lỗi với cậu ấy, cậu ấy thật sự rất giàu... Còn cái váy kia có phải là của nhà D hay không đã không còn quan trọng, dù sao mình cũng không mua nổi. Mình không nên kích động dư luận đi công

kích một bạn nữ như vậy, tóm lại mình xin lỗi, mình sẽ tiếp nhận tất cả quở trách.]

Dưới bình luận có rất nhiều người vì Bối Doanh Doanh nói chuyện, [Chủ tus trực tiếp la hét tên người ta như vậy, bây giờ xin lỗi mấy câu là xong chuyện sao? Cậu có muốn tên cũng mình cũng trở nên nổi tiếng ầm ĩ cả lên? Lúc đó xem cậu còn ghen ghét không.]

[Hành vi trước đó của chủ tus là hành vi xúi giục bạo lực mạng, Bối Doanh Doanh đã làm gì sao, chỉ hát mấy câu đã bị chủ tus đỏ mắt ghen tị.]

[Chắc là chủ tus sau khi biết bối cảnh của nhà Bối Doanh Doanh thì sợ hãi, cái bản mặt này phải bị vả thật mạnh!]

[Doanh Doanh thật sự là tiên nữ mà, hôm nay lúc cậu ấy diễn thuyết trái tim mình lần nữa rung động, ôi thật sự thích cậu ấy lắm.]

[Mình là người trước đó cũng hùa theo chủ thớt, mình cũng xin lỗi, không nên nói Bối Doanh Doanh muốn đánh bóng bản thân. Gia đình cậu ấy như vậy, cũng không hiếm lạ là sẽ hót như này, tự phắn đây.]

Bình luận thứ hai mươi bỗng nhảy ra một người viết: [Có ai thấy Bối Sơ Nhan rất giả tạo không? Trước đây tôi có quen biết cậu ta, cậu ta nói mình là con gái duy nhất của chủ tịch Bối, hơn nữa lúc đầu tôi có hỏi Bối Sơ Nhan rồi, cậu ta nói không hề biết Bối Doanh Doanh?]

Chủ đề bắt đầu chuyển hướng, có người lại nói chuyện giúp cho Bối Sơ Nhan, nói có thể Bối Sơ Nhan muốn em gái mình khiêm tốn một chút, nhưng sau đó càng có nhiều người chất vấn: [Xin lỗi chứ để tôi chỉ cho các bạn thấy âm mưu của cậu ta, có khi hoa khôi Bối muốn thể hiện bản thân là cô gái cao quý nhà giàu có một không hai. Bởi vì tất cả những ai biết cậu ta đều biết mặt mũi cậu ta rất lớn. Bạn bè tôi thường đi cùng cậu ta đều nói lúc nào cậu ta cũng rêu rao nhà mình giàu đến thế nào. Dù sao thì tôi cũng không thích tính cách

này.]

[+1 Tôi cũng cảm thấy Bối Sơ Nhan khiến cho người ta cảm thấy rất giả tạo. Có khi nói như vậy sẽ có mấy người vào nói này nói nọ nhưng nói thật nhé, phần lớn mọi người thích làm bạn với Bối Doanh Doanh vì đơn giản trong sáng.]

[Người thích ngắm cái đẹp sẽ thấy Bối Doanh Doanh xinh đẹp, Bối Sơ Nhan thành thục. Mà khi trang điểm lên thì các đường nét vẫn không đẹp giống em gái cậu ta.]

[Cũng đừng bình luận về ngoại hình của người khác. Tôi cảm thấy các cậu nói nghĩ xấu hoa khôi Bối quá rồi, người ta còn chưa nói, có khi đó là chủ ý của Bối Doanh Doanh đấy.]

[Dù sao thì cá nhân tôi thích em gái hơn! Em gái đáng yêu! Từ chối tiếp nhận phản bác!]

...

Bối Doanh Doanh thoát khỏi diễn đàn, không suy nghĩ linh tinh nữa, nằm ra bàn ngắm nam sinh ngồi bên cạnh đang nghiêm túc làm bài.

Nắng chiều xuyên qua ô cửa kính, biếng nhác rải lên vai trái của Du Hàn. Đôi môi mỏng của anh hơi mím lại, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ nét, cổ áo hơi mở ra, đường viền theo cổ áo màu trắng kéo dài xuống.

Cô yên lặng nhìn anh, không muốn quấy rầy, nhưng anh lại khó mà làm ngơ đi ánh mắt tràn ngập yêu thích của cô. Anh nghiêng đầu, cây bút trong tay dừng lại, dịu dàng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Không có gì, chỉ là muốn nhìn cậu một chút."

Trong phòng học không có mấy người nghỉ trưa. Ngồi ở bàn cuối cùng của tổ bốn cũng không có ai chú ý tới, Du Hàn bật cười, dùng

bút chọc nhẹ vào má cô:

"Nhìn đủ chưa?"

Cô nhéo cánh tay anh một cái: "Cậu nghiêm túc làm bài đi, mình không quấy rầy cậu."

"Cậu thật sự cho rằng sự tự chủ của tôi tốt đến vậy sao? So với cậu thì bài tập này nhàm chán hơn nhiều." Bạn gái nhỏ của anh đáng yêu hơn.

"Ơ..." Cô gái bối rối một hồi, rồi kể cho anh nghe những gì đã xảy ra sáng nay.

Du Hàn nghe xong, khóe môi khẽ nhếch:

"Vậy là cậu đã dội nước lên người Bối Sơ Nhan?"

"Hừ, lúc mình biết là chị ta chủ mưu nhốt mình lại, mình đã rất tức giận..."

Anh không nhịn được cười, cúi mặt sát vào cô, áp lòng bàn tay lên gò má trắng nõn của cô, giọng nói đầy cưng chiều.

"Doanh Doanh thật sự rất nghịch ngợm đó nha."

Giọng điệu này giống như một người lớn đối xử với một đứa trẻ tinh nghịch.

Nhịp tim cô đập nhanh hơn, "Du Hàn, cậu có cảm thấy mình rất xấu không?" Cô hình như chưa từng làm ra chuyện gì có tính công kích mạnh như vậy.

"Sao vậy? Con thỏ nhỏ khi bị chọc cũng sẽ cắn người mà. Hơn nữa tôi cảm thấy đây là những điều Bối Sơ Nhan đáng nhận được." Anh sờ đầu của cô.

Cô mỉm cười, anh hỏi: "Buồn ngủ chưa? Cậu nằm xuống ngủ một lúc đi."

"Có hơi..."

"Ngủ đi, tôi ở đây với cậu."

Buổi tối, Bối Doanh Doanh về nhà, ở phòng khách nói chuyện với mẹ một lúc. Cô uống một cốc sữa rồi đi lên lầu, phát hiện Bối Sơ Nhan đang đứng trước cửa phòng của cô, nhìn cô với ánh mắt ngập tràn vẻ oán trách và tức giận, dường như một giây tiếp theo Bối Sơ Nhan sẽ xông lên ăn tươi nuốt sống cô.

Bối Sơ Nhan trầm giọng nói: "Mày hài lòng chưa? Lần này tất cả mọi người đã biết mày thật sự là ai rồi đó."

Bối Doanh Doanh nhìn về phía chị ta, ánh mắt dần tối lại: "Nếu khi đó chị không cố tình giấu giếm thì sao bây giờ chuyện chị nói dối lại bị lộ ra được?"

"Chuyện hôm nay mày dội nước tao, tao sẽ nhớ kỹ."

Bối Sơ Nhan nghiến răng nghiến lợi, "Lần sau tao nhất định sẽ không buông tha cho mày."

"Hai tháng tới là phải thi đại học rồi, em khuyên chị vẫn nên tập trung ôn tập đi, dù sao thời gian vui vẻ cũng không còn bao nhiêu."

Câu này của cô có rất nhiều ý nghĩ sâu xa.

"Mày có ý gì?"

Bối Doanh Doanh không muốn nhiều lời, đi thẳng vào trong phòng, đóng cửa lại. Cô dựa lên cửa, nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, khẽ thở dài một tiếng.

Đã có những lúc, cô rất hâm mộ tình cảm anh chị em thân thiết của gia đình người ta.

Cô cũng khát vọng có một người chị gái yêu thương mình. Hai người sẽ là tri kỷ tốt nhất của nhau, cùng nhau đi học, tan học, cùng nhau đi chơi, chia nhau mặc những chiếc váy xinh đẹp, nằm cùng nhau nhau trên một cái giường đến hừng đông.

Nhưng vì sao, cô và Bối Sơ Nhan lại giống như kẻ thù của nhau.

Dù là trước đó khi cô vẫn chưa biết bộ mặt thật của Bối Sơ Nhan, cô cố gắng lấy lòng chị và mong chị sẽ thích mình, nhưng trong lòng Bối Sơ Nhan, chị ta vĩnh viễn chỉ thích bản thân chị ta thôi.

Cô là người thân nhưng lại như không phải máu mủ tình thân, chỉ là thứ chị gái dùng để cạnh tranh tình cảm của bố mẹ.

Cuộc sống như vậy, mệt mỏi quá...

Nhưng rất nhanh, chỉ cần kỳ thi đại học của Bối Sơ Nhan vừa kết thúc, tất cả chuyện này sẽ đến hồi kết.

Thức dậy, rửa mặt, ăn sáng, đi học, tan học... Cuộc sống bắt buộc và cố định một cách máy móc như vậy đã bén rễ và nảy mầm trong cơ thể của hàng ngàn học sinh Trung Quốc. Cuộc sống lặp đi lặp lại và hoàn thành ngày này qua ngày khác, mặc dù có hơi nhàm chán, nhưng thời gian trôi nhanh.

Sau khi tiết Mang Chủng (ngày năm và sáu tháng sáu - Mùa ngũ cốc trổ bông) vừa qua, lớp mười hai bắt đầu nghênh đón kỳ thi đại học.

Bối Sơ Nhan thi đại học, hiển nhiên là chuyện quan trọng nhất của nhà họ Bối. Trước kỳ thi mấy ngày, Bối Trại Nga còn đặc biệt ghé qua nhà thăm Bối Sơ Nhan và mang cho cháu gái rất nhiều thuốc bổ não. Bây giờ ở nhà Bối Sơ Nhan là "Hoàng đế", chuyện gì cũng phải

nghe theo, không thể khiến cho Bối Sơ Nhan có một chút không vui, còn phải cẩn thận hơn cả phụ nữ mang thai sắp lâm bồn. Mỗi ngày Viên Man Hà đều thay đổi thực đơn phong phú, ngay cả Bối Hồng cũng cố gắng giảm bớt thời gian tăng ca, ở nhà cùng con gái lớn.

Bối Sơ Nhan càng ngày càng trở nên kiêu căng.

Tối hôm trước khi thi đại học, Bối Sơ Nhan không thể tiếp tục đọc sách thêm nữa. Cô ta ngồi ở dưới lầu nghỉ ngơi, Bối Doanh Doanh vì ngày mai được nghỉ nên bị mẹ giữ lại ở phòng khách, Viên Man Hà vào bếp cắt hoa quả, Bối Hồng đang nhận một cuộc điện thoại ở công ty, trong phòng khách bây giờ chỉ có hai chị em.

Bối Sơ Nhan lười biếng tựa ở trên ghế sô pha, cô ta nhè vỏ nho trong miệng ra, nhìn về phía Bối Doanh Doanh, ra lệnh: "Mang thùng rác đến đây."

Bối Doanh Doanh sửng sốt, hai giây sau mới đứng dậy, cầm thùng rác đến để bên cạnh chân cho Bối Sơ Nhan.

"Lấy cho tao tờ giấy."

Cô vẫn làm theo.

Bối Sơ Nhan vứt vỏ nho xong, lau tay, liếc Bối Doanh Doanh, lần thứ ba sai bảo: "Đi lấy ly nước chanh trong lòng bếp ra đây cho tao."

Lần này Bối Doanh Doanh lặng lẽ quay đầu nhìn Bối Sơ Nhan: "Chị không có tay chân à?"

Bối Sơ Nhan nhíu mày: "Ý mày là gì! Bảo mày đi lấy một chút thì thế nào!" Giọng nói sắc nhọn của cô ta truyền đến tai Viên Man Hà, bà đi ra khỏi phòng bếp: "Sao lại cãi nhau rồi?"

"Mẹ, mẹ nhìn Doanh Doanh đi, con bảo em giúp con vài việc mà em này nọ không chịu làm." Bối Sơ Nhan ấm ức.

"Doanh Doanh, con giúp chị đi."

Cô đứng dậy, đi về phía phòng bếp, Bối Sơ Nhan mừng thầm, cô cầm ly nước chanh ra, để trước mặt Bối Sơ Nhan, Bối Sơ Nhan nhấp một ngụm, lập tức bị sặc: "Khụ khụ khụ..."

Một cỗ khí chua xộc lên chóp mũi, Bối Sơ Nhan nhắm cả hai mắt lại, mặt biến sắc: "Sao chua thế! Không cho thêm mật ong à!"

Bối Doanh Doanh vẻ mặt vô tội, nhìn về phía mẹ: "Con thấy tối nay lúc ăn cơm chị nói gần đây không thích ăn ngọt nên vừa rồi con không cho..."

"Em —— "

Viên Man Hà: "Được rồi, Nhan Nhan con muốn thêm nhiều ít thế nào thì tự vào phòng bếp thêm đi."

Bối Sơ Nhan đứng lên, không dám nói Bối Doanh Doanh gì, đành phải ngoan ngoãn đi vào phòng bếp.

Bối Doanh Doanh đi đến bên cạnh mẹ, nở nụ cười: "Mẹ, con cảm thấy chị chịu áp lực lớn quá nên gần đây tính tình mới có hơi gắt gỏng. Chờ sau khi chị thi đại học xong, cả nhà chúng ta đi ra ngoài ăn bữa cơm nhé, để chị ấy thư giãn một chút."

"Cũng được."

"Mẹ, đây là điều ngạc nhiên con muốn dành cho chị, nên để con chọn nhà hàng cho, đến lúc đó mọi người chỉ cần đến nơi là được."

"Được, Doanh Doanh ngoan quá." Viên Man Hà vuốt chóp mũi của cô, mỉm cười.

Sau khi kết thúc hai ngày thi đại học, cuối cùng Bối Sơ Nhan cũng

được giải phóng, lớp mười hai được nghỉ, lớp mười lớp mười một vẫn còn phải lên lớp.

Thứ bảy, cuối cùng Bối Doanh Doanh cũng được nghỉ. Sáng sớm cô nói với Viên Man Hà cô đã đặt nhà hàng tối nay rồi, là nhà hàng Bối Sơ Nhan thích nhất.

Lúc Bối Sơ Nhan được thông báo, cô ta nghe mẹ nói là Bối Doanh Doanh cố tình chuẩn bị cô ta còn có chút nghi ngờ, khi chỉ có hai người, cô ta hỏi Bối Doanh Doanh: "Sao tự nhiên mày muốn hẹn cả nhà cùng ra ngoài ăn cơm? Không phải tối mùng bảy đã ăn một lần rồi à."

"Mấy ngày trước đã nói với mẹ rồi," Bối Doanh Doanh nhìn những quả trứng trên đĩa, sau đó nhìn sang phía đối diện với một nụ cười nhàn nhạt trên môi:

"Chị nhất định phải đến đấy."

Bối Sơ Nha liếc cô một cái đứng dậy: "Nhắn thời gian cho tao, bây giờ tao đi trung tâm thương mại rồi."

Bối Doanh Doanh nhìn bóng lưng của chị ta, đáy mắt lạnh dần.

Cô ăn sáng xong, chạy ra ngoài phòng ăn, ra đến sân sau nhìn thấy Du Hàn đang tưới hoa, cô che giấu cảm xúc của mình, mỉm cười đi đến sau lưng anh.

"Chào buổi sáng ~"

Anh quay đầu, nụ cười trên môi chưa tắt: "Ăn sáng xong rồi à?"

Cô gật đầu, nắm tay để ra sau lưng, thả nhẹ giọng, "Tối nay cả nhà mình đi ra ngoài ăn cơm.

Du Hàn im lặng trong chốc lát, ánh mắt lạnh thấu xương: "Cậu

chuẩn bị xong chưa?"

"Ừm."

"Nếu như... Có chuyện gì thì gọi cho tôi trước. Nhớ kỹ, không cho phép cậu trốn tôi một mình lén khóc, rõ chưa?"

Cô cong môi cười.

"Du Hàn, cậu yên tâm, mình đã mất rất nhiều thời gian để tiêu hóa được chuyện này rồi."

Chạng vạng tối, Bối Sơ Nhan nhận được tin nhắn của Bối Doanh Doanh, nhìn thấy địa chỉ là một nhà hàng kiểu Trung Quốc cao cấp nhất ở thành phố T.

Vào cửa, một người phục vụ bước tới chào hỏi: "Xin hỏi, cô có phải là cô Bối Sơ Nhan không?"

"Đúng rồi."

"Vâng, phòng bao của cô là phòng Hoa Yến, mời đi theo tôi."

Bước vào sảnh lớn tráng lệ, đài phun nước nhiều màu ở trung tâm được trang trí bằng đèn chùm pha lê, hai bên đặt những bức tranh sơn dầu và điêu khắc cổ của phương Tây. Bối Sơ Nhan liếc nhìn xung quanh, cô ta thật không không hiểu Bối Doanh Doanh đang muốn làm gì.

Đến cửa phòng Hoa Yến, người phục vụ đứng lại, giúp cô mở cửa: "Cô Bối, xin mời."

Cô ta đi vào, lười biếng ngước mắt lên nhìn, lại thấy bên trong có hai nam một nữ.

"Tiểu Trí... Đông Vũ... Lệ Na?"

Ba người bạn thuở nhỏ đã lâu không gặp của cô ta.

Bối Sơ Nhan thoáng sửng sốt.

Ba người bên trong đứng lên, cười đi về phía cô: "Nhan Nhan, cậu nói cậu mời khách mà còn làm ra vẻ thần bí làm gì?"

Tiểu Trí và Đông Vũ khoác vai nhau, nháy mắt với Bối Sơ Nhan: "Nói mau, có phải lần này cậu thi đại học rất tốt nên muốn mời khách đến nơi đắt tiền thế này không?"

Lệ Na mỉm cười, khoác lấy cánh tay cô ta: "Nhan Nhan, không ngờ lâu không gặp nhau như vậy rồi, cậu lại là người liên lạc với bọn mình trước."

Bối Sơ Nhan ngạc nhiên, nhìn ba người bọn họ, hoàn toàn không thể đoán được trước chuyện này: "Mình... Mình không có hẹn các cậu?!"

Ba người: "???"

Rõ ràng cô ta nhận được tin nhắn, tối nay một ngày bốn người bọn họ đi ăn, sao những người này lại ở đây!

Tiểu Trí lấy điện thoại di động ra, đưa tin nhắn cho cô ta nhìn: "Này, đây là tin nhắn cậu gửi cho bọn mình mà."

Đây là tin nhắn từ một số lạ, nói là cô ta mời ba người đến đây ăn tối, do bị mất điện thoại nên không được nhắn tin bằng số cũ được.

"Nhưng mình không hề mất điện thoại gì cả!"

Bốn người quay qua nhìn nhau, đáy lòng cảm thấy ớn lạnh, "Vậy ai hẹn chúng ta đến đây..."

Lúc này cửa sau lưng mở ra.

Bối Doanh Doanh xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Cô vẫy tay chào bọn họ và mỉm cười đầy ẩn ý ——

"Hi, em chờ mọi người rất lâu rồi đấy."

- -----oOo------

Chương 51

Bối Doanh Doanh vừa nói xong, Tiểu Trí và Đông Vũ nhìn thấy bóng dáng của người đứng bên cửa, tái mặt vì kinh ngạc, gần như nhảy dựng lên như con chim sợ hãi.

Bối Doanh Doanh...

Sao em ấy lại ở đây...

Một tiếng nổ cực lớn vang lên giữa những mảnh vỡ ký ức của bọn họ. Tiếng hét lớn của một cô bé, rồi cô bé hôn mê, theo sau đó là cơn ác mộng bám theo cả ngày lẫn đêm cùng cả sự tự trách cũng cuồn cuộn dâng lên, như sắp xuyên thủng vỏ não, khiến trước mắt bọn họ biến thành một màu đen.

Bối Doanh Doanh thấy vậy, nụ cười trên mặt không hề giảm chút nào, giọng điệu ôn hòa:

"Anh Tiểu Trí, Anh Đông Vũ đã rất nhiều năm rồi chúng ta không gặp lại."

Lòng bàn tay Tiểu Trí không ngừng đổ mồ hôi, anh ta nuốt nước miếng, ánh mắt vụt sáng: "Doanh Doanh, em..."

Bối Sơ Nhan đè cảm giác căng thẳng bỗng ập tới xuống, tức giận chỉ trích: "Bối Doanh Doanh, mày đang giở cái trò quỷ gì đây! Mày giả mạo tao gọi bọn họ đến, rốt cuộc là mày muốn làm gì?"

Bối Doanh Doanh thấy Bối Sơ Nhan vẫn thản nhiên như thường, cô

thu ý cười lại, vẻ mặt vô tội, "Chỉ là do em nhớ mấy mọi người, thấy đã lâu không liên lạc với mọi người rồi nên hôm nay mới muốn hẹn mọi người đến gặp mặt một chút, nhưng mà... Số điện thoại của em bị mọi người cho vào danh sách đen, cho nên em chỉ có thể dùng cách này thôi."

Nhắc đến chuyện này, Tiểu Trí và Đông Vũ lập tức nhớ ra từ sau khi lỗ tai Bối Doanh Doanh xảy ra chuyện, bọn họ sợ phải đối mặt với em ấy, mới đầu bọn họ còn nhắn tin hỏi thăm, nhưng sau này do cảm giác tội lỗi càng ngày càng gia tăng, nên bọn họ đã kéo số điện thoại của Bối Doanh Doanh vào danh sách đen, cắt đứt liên lạc.

Nhưng lúc ấy Bối Doanh Doanh không biết sự thật đằng sau đó, cô chỉ biết những người bạn tốt ngày xưa của cô đột nhiên không chơi với cô nữa. Cô vẫn luôn cho rằng vì tai cô không nghe thấy nên bọn họ không muốn chơi với cô nữa.

Lúc đó cô vừa tự ti vừa uất ức, giống như có một con quỷ không ngừng đẩy cô xuống vực sâu.

Đông Vũ cảm giác như có một bàn tay đang bóp ấy cổ anh ta, khiến anh ta sắp ngạt thở, anh ta nhịn không được muốn chạy trốn: "Đột nhiên anh nhớ ra tối nay anh còn có chút chuyện bận, hay là chúng ta... Hẹn lại hôm nào đi."

Đông Vũ lôi kéo Tiểu Trí và Lệ Na định chạy trốn, Bối Doanh Doanh chặn ở cửa, "Không sao, ăn bữa cơm cũng không mất bao lâu, mọi người nhìn thấy em lập tức muốn chạy, chẳng lẽ mọi người đang sợ em sao?"

"..."

Không ai dám nói gì.

Bối Doanh Doanh đi về phía trước đến trước bàn ăn, quay đầu nhìn bọn họ nói: "Mọi người ngồi xuống đi, chúng ta gọi món."

Lúc này bốn người đều không biết trước mặt bọn họ là một trận Hồng Môn Yến* đang chờ.

* 鸿门宴: Tiệc Hồng Môn (tiếng Trung: 鴻門宴; Hán-Việt: Hồng Môn yến) là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên.

Sau khi mọi người ngồi vào bàn, người phục vụ đưa thực đơn lên, Bối Doanh Doanh gọi đồ ăn, Lệ Na đánh giá cô gái trước mặt mình.

Lệ Na là em họ của Đông Vũ, từ nhỏ bọn họ đã chơi cùng với nhau nên hôm nay Đông Vũ dẫn cô ấy đến đây. Hôm bị nổ pháo hoa, cô ấy không có mặt ở hiện trường, cho nên cô ấy chỉ có một chút ấn tượng về Bối Doanh Doanh, cũng không hề thấy sợ hãi.

Cô ấy nhỏ giọng hỏi Đông Vũ: "Đây là em gái của chị Nhan Nhan sao? Chúng ta cùng ăn một bữa cơm cũng đâu có làm sao?"

"Im miệng!" Đông Vũ nhỏ giọng khẽ quát.

Lệ Na ấm ức ngậm miệng lại.

Bối Doanh Doanh nhìn về phía bốn người bọn họ, "Mọi người muốn ăn gì không, gọi đi?" Cô nhìn thực đơn, "Em nhớ anh Tiểu Trí thích ăn bánh dày đường đỏ, trước đó đến tết, anh thường hay đến nhà em ăn."

Nhắc đến chuyện "tết", bàn tay cầm ly trà của Tiểu Trí đột nhiên lắc

một cái, nước đổ ra ngoài mặt bàn, anh ta ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt đầy ẩn ý của Bối Doanh Doanh, chột dạ đổ mồ hôi trán.

"Anh thế nào cũng được..."

Sau khi gọi đồ ăn xong rồi, người phục vụ rời khỏi phòng bao, Bối Sơ Nhan nhìn em gái của mình, nhăn mặt không vui, "Mày muốn gặp bọn họ, trực tiếp nói thẳng với tao không phải là xong rồi sao, cần gì phải lấy cớ cả nhà đi ăn cơm?"

"Còn không phải là vì chị không chịu giúp em hẹn mấy anh ấy sao?" Bối Doanh Doanh tự rót cho mình một ly nước, mỉm cười nhìn người đối diện, "Nhưng mà cũng ma, hôm nay cuối cùng em cũng gặp được rồi."

Tiểu Trí nhìn Bối Doanh Doanh, do dự một lúc mới hỏi: "Doanh Doanh, dạo này... Em vẫn ổn chứ?"

Bọn họ vẫn luôn cho rằng tính cách của Bối Doanh Doanh sẽ thay đổi rất nhiều, nhưng hôm nay gặp mặt tận mắt nhìn thấy, thật ra cũng không thu mình tự kỷ như trong tưởng tượng của bọn họ.

"Vẫn rất ổn, ngoại trừ lỗ tai không nghe được, cần đeo máy trợ thính."

Anh ta khẽ run lên, giọng càng lúc càng yếu: "Vậy, tai của em... Có thể trị hết được không?"

Bối Doanh Doanh lạnh nhạt nói: "Cho dù có thể trị hết ——

Cũng không thể vượt qua được bóng ma trong lòng."

Bối Sơ Nhan không kiên nhẫn, cắt đứt chủ đề này:

"Đừng nói mấy chuyện này được không? Bực bội."

Bối Doanh Doanh cười lạnh trong lòng, nói với Bối Sơ Nhan: "Cũng đúng, hôm nay vất vả lắm mọi người với họp lại với nhau, đúng là phải nên nói mấy chuyện vui vẻ mới đúng."

Cô chống tay lên bàn đỡ lấy đầu nhìn người đối diện, "Em còn nhớ khi còn nhỏ, em thường chạy theo sau mông các anh, nhưng mà mỗi lần các anh đều cố ý vứt bỏ em, cố ý để cho em không tìm được mọi người."

Đông Vũ cáu kỉnh: "Ai còn nhớ những chuyện khi còn nhỏ? Lúc đó mọi người cũng chưa hiểu chuyện."

Cô đột nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn về phía núi giả màu đen, "Các anh không phải đều thích nhớ lại quá khứ sao? Chẳng lẽ là mọi người đều đã quên?"

Tất cả mọi người đều im lặng, cô quay lại đi về chỗ Tiểu Trí và Đông Vũ.

"Nếu đã quên, em có thể giúp mọi người nhớ lại một chút, chẳng hạn như —— tết năm em bảy tuổi."

Cô nhẹ nhàng nói ra.

Tiểu Trí mở to mắt nhìn bộ đồ ăn trên bàn, cảm thấy lưng mình cứng đơ, đầu choáng váng. Đông Vũ nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn Bối Sơ Nhan ngồi đối diện. Lần này anh ta cũng thấy được trong mắt Bối Sơ Nhan cũng là vẻ hoảng sợ.

Bối Doanh Doanh đi đến sau lưng hai người bọn họ, vừa đi vừa chậm rãi nói:

"Em vẫn nhớ buổi tối trước đêm giao thừa, bố mẹ em ở nhà rất bận rộn. Khi đó em đã cảm thấy rất buồn chán. Mẹ đã bảo với em ra ngoài sân tìm chị gái chơi cùng. Mẹ nói anh Tiểu Trí và anh Đông Vũ cũng đang ở ngoài sân đó. Lúc đó em đã rất vui vẻ, muốn đi tìm mọi

người chơi, thế là em đã đi ra ngoài."

Giọng cô nghẹn ngào trong giây lát, "Nhưng em không biết, cả cuộc đời em đã thay đổi sau khi em bước ra khỏi cánh cửa đó."

Tim Tiểu Trí chùng xuống, cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, bàn tay anh ta lại đang run lên.

Đông Vũ chịu không nổi, đứng dậy định bỏ đi, nhưng lại bị Bối Doanh Doanh lạnh giọng ngăn lại: "Sao vậy? Đoạn hồi ức còn chưa kể xong, các anh đã không muốn nghe nữa rồi sao?"

Anh ta trừng mắt nhìn Bối Doanh Doanh, cổ họng anh ta cảm thấy thắt lại, nhưng anh ta chỉ có thể ngồi xuống lại.

"Lúc đến cửa công viên trò chơi, trong túi em có kẹo sữa, em còn đang suy nghĩ… Lát nữa gặp mọi người, em sẽ chia cho mỗi người một cái, nhưng bất ngờ một quả pháo ném vào chân em. Khi nó phát nổ, em ngất đi và không nghe thấy gì.

Kẹo... Em còn chưa kịp đưa cho mọi người."

Cả người Đông Vũ cứng đờ, Tiểu Trí thì đang ôm đầu, cơ thể anh ta đang phát run, hai mắt Bối Doanh Doanh đỏ hoe, cô hỏi: "Mọi người nói xem, pháo ở đâu ra chứ?"

Mọi người đều chết lặng.

Bối Doanh Doanh vậy mà biết được chuyện này?! Con nhỏ đó vậy mà thật sự biết toàn bộ sự thật!

Bối Sơ Nhan hoảng sợ: "Đủ rồi! Đừng nói nhảm nữa!"

"Đừng nói nữa? Trong lòng anh chị đây chỉ là một chuyện cỏn con không đáng nhắc đến sao? Mấy người đã từng trải qua cuộc sống mà không thể nghe thấy chưa? Không có máy trợ thính, sẽ không

bao giờ nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa. Mấy người đã từng trải nghiệm loại cảm giác bị cô lập, bị chế giễu chưa?

Điều này không là gì với mấy người, cuộc sống của mấy người cũng sẽ không có bất kỳ tác động nào —— nhưng còn em thì sao? Em đã làm gì sai? Tại sao trò nghịch ngợm của mấy người lại hủy hoại cuộc sống của em?"

Trong đầu ba người còn lại vang lên tiếng loảng xoảng của đổ vỡ, cảm giác như có hàng ngàn cơn sóng lớn đang ập đến, Tiểu Trí ôm đầu, cảm giác áy náy dâng trào: "Thật sự xin lỗi... Anh thật sự xin lỗi, anh thật sự không cố ý..."

"Không phải cố ý sao? Không phải mọi người vừa nhìn thấy em đến, muốn ném pháo vào em để dọa em sợ sao?"

Tiểu Trí lắc đầu, "Không, bọn anh còn không biết sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy."

"Còn lời xin lỗi thì sao? Sau đó anh đã làm gì? Anh có xin lỗi không? Anh không những giấu chuyện mà còn tránh mặt em, khiến em nghĩ rằng em tàn tật rồi nên anh ghét bỏ em! Các anh có thấy áy náy không? Nếu như hôm nay em không vạch trần mấy người, mấy người cũng chỉ giấu chuyện này ở trong lòng, vẫn sẽ vui vẻ sống hết cuộc đời này."

Đông Vũ cào cào mái tóc, đau khổ nói: "Trong tình huống đó bọn anh không có cách nào nói ra được, em không biết khi đó bố mẹ em đã tức giận thế nào đâu, bọn anh cũng rất sợ."

"Các anh hèn nhát không dám chịu trách nhiệm!" Cô bước từng bước về phía Bối Doanh Doanh, nhếch môi, "Hơn nữa em không thể tưởng tượng được, chị của em lại ở hiện trường xảy ra chuyện như vậy."

Bối Sơ Nha hoảng sợ: "Tao... Tao không có..."

"Đến tận bây giờ chị vẫn còn không chịu thừa nhận đúng không? Bối Sơ Nhan, em không thể ngờ được bóng ma lớn nhất trong cuộc đời mình là do chị tạo thành. Trước mặt bố mẹ chị luôn đóng vai một người chị tốt, đi đâu cũng quan tâm em gái, nhưng chị dám nói với bố mẹ chị thường âm thầm đối với em thế nào không?" Cô chỉ vào Tiểu Trí và Đông Vũ, "Lần trước chị dẫn mấy anh ấy về nhà, lúc đó, em ở trong phòng ngủ, chị nói xem em đã nghe được những gì?"

Bối Sơ Nhan ngẩn người, không ngờ hóa ra ngày hôm đó Bối Doanh Doanh ở nhà!

"Chị nói em không nghe thấy nữa là do em không may, dù sao cũng không có người nào biết. Trong mắt chị đây hoàn toàn không phải là một chuyện gì lớn lao. Sau khi em không nghe thấy, chị mỉa mai em, ghét bỏ em, chị có từng thật sự xem em như một đứa em gái của chị không?" Nước mắt của cô chảy dài xuống cổ. Cô nắm lấy tay của Bối Sơ Nhan, kéo chị ta đứng dậy, lạnh giọng chất vất: "Trong lòng chị đã từng có một chút áy náy nào không? Cho dù chỉ là một chút thôi, sau khi em không nghe thấy, chị đối với em một chút, yêu thương em nhiều hơn một chút, nhưng mà chị chưa từng làm vậy."

Sắc mặt Bối Sơ Nhan trắng bệnh, không hề dám nhìn thẳng vào mắt Bối Doanh Doanh, cô tiếp tục ép hỏi: "Ý tưởng ném pháo vào em, là của anh Tiểu Trí sao?"

Tiểu Trí ngẩn người.

Bối Sơ Nhan: "Tao, Tao không biết..."

Bối Doanh Doanh nhìn về phía ba người bọn họ, chậm rãi nói: "Nhưng chuyện không hề đơn giản như vậy đúng không? Thật ra, chuyện ném pháo là Bối Sơ Nhan xúi mọi người làm đúng không? Sau đó anh Tiểu Trí làm theo, sau khi chuyện xảy ra, anh Tiểu Trí vốn muốn tìm bố mẹ em nhận sai, nhưng là do Bối Sơ Nhan sợ hãi, cộng thêm anh Đông Vũ thích chị, cho nên hai người buộc anh Tiểu

Trí phải giấu chuyện này. Đây —— mới là sự thật đằng sau."

Tiểu Trí chưa từng có ác ý lớn như vậy đối với Bối Doanh Doanh, tất cả đều bắt đầu từ suy nghĩ chơi ác của Bối Sơ Nhan, nhưng Bối Sơ Nhan lại chỉ muốn làm một người "mượn tay giết người" đứng sau mà thôi.

Cảm giác sợ hãi khiến Bối Sơ Nhan hoàn toàn luống cuống, cô ta bị dọa hất tay em gái mình ra, muốn chạy trốn, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía bên ngoài phòng bao, phía sau núi giả —— có hai bóng người.

Sắc mặt Bối Hồng xám xịt, cảm xúc mãnh liệt khiến lồng ngực ông phập phồng. Ánh mắt ông chất chứa đầy sự tức giận, nhìn thẳng vào Bối Sơ Nhan, còn bên cạnh ông là Viên Man Hà, che miệng vẻ mặt hoảng sợ, trên mặt đầy nước mắt.

Bối Sơ Nhan cảm giác như vừa có sấm sét giữa trời quang đánh xuống đầu cô ta.

Bố mẹ đã chứng kiến toàn bộ cuộc đối thoại của bọn họ.

Bối Hồng nắm chặt tay Viên Man Hà, từng bước đi vào trong phòng bao, đám Tiểu Trí và Đông Vũ nhìn thấy bố mẹ của Bối Doanh Doanh, bị dọa sợ lập tức đứng dậy, lúc này bọn họ cực kỳ hoảng sợ.

Bối Hồng đi đến trước mặt Bối Sơ Nhan, cô ta hoảng sợ lên tiếng: "Bố..."

Nhưng cô ta còn chưa nói hết câu, Bối Hồng đã tát cô ta một cái thật mạnh, lực mạnh đến độ lập tức khiến cô ta ngã xuống đất.

Đầu gối Bối Sơ Nhan đập lên mặt đất, ma sát một lực lớn khiến cô ta đau nhức, từng giọt nước mắt lập tức chảy xuống.

Hôm nay Bối Hồng và Viên Man Hà nhận được tin nhắn của con gái

nhỏ, con bé hẹn bọn họ đến đây, cũng không nói rõ nguyên nhân, vừa rồi khi đến cửa, hai người bọn họ đã nghe thấy mấy lời này, Bối Hồng vừa mới biết được hóa ra chuyện ngày đó lỗ tai Bối Doanh Doanh xảy ra chuyện lại có liên quan đến Bối Sơ Nhan!

Viên Man Hà đau lòng ôm lấy Bối Doanh Doanh, Bối Hồng chỉ vào Bối Sơ Nhan quỳ trên mặt đấy, giận tím mặt: "Doanh Doanh là em gái ruột thịt của cô đó! Sao lòng dạ cô có thể ác độc như vậy hả? Uổng công tôi cưng chiều yêu thương cô như vậy, gặp ai tôi cũng đều khen cô hiểu chuyện nghe lời, biết đau lòng cho em gái, là tôi đã tạo cái nghiệt gì mà sinh ra đứa con gái như cô hả?"

Đông Vũ tiến lên trước, nói với Bối Hồng: "Chú Bối, chúng cháu thật sự xin lỗi, lúc đó Nhan Nhan thật sự không cố ý..."

"Cậu tránh ra!" Bối Hồng đẩy Đông Vũ ra, "Chuyện của nhà chúng ta đến phiên cậu xen vào rồi hả? Cậu và Tiểu Trí, năm đó thường xuyên đến nhà chúng tôi chơi, Doanh Doanh thích chơi với hai cậu như vậy, khi đó con bé mới có bảy tuổi, mấy cậu thật sự có thể đùa giỡn như vậy sao!"

Hai người cúi đầu, không nói nổi một câu.

Bối Sơ Nhan bò đến bên chân Bối Hồng, nắm ống quần của ông, ngửa đầu nhìn bố, nghẹn ngào khóc:

"Bố, con xin lỗi, con biết sai rồi, bố đừng nóng giận..."

"Cô biết sai? Lúc đó cô nhìn em gái của cô nằm trên giường bệnh, nếu cô đã biết sai, cũng không phải chờ đến mười năm sau mới nói ra câu xin lỗi này! Cô đừng cho rằng tôi và mẹ cô không nhìn ra được cô làm gì cũng nhắm vào Doanh Doanh. Tôi cho rằng cô chỉ là tính tình trẻ con, cô cho em gái uống thuốc xổ, tôi cũng cho rằng cô chỉ là quá muốn chiến thắng, nhất thời không kiểm soát được mới làm như vậy. Nhưng hôm nay tôi mới phát hiện, lòng của cô hóa ra lại độc ác như vậy!"

Lồng ngực Bối Hồng phập phồng kịch liệt. Viên Man Hà lập tức tiến lên đỡ ông ngồi xuống ghế, "Chồng, anh đừng tức giận quá hại đến sức khỏe."

Hốc mắt Bối Hồng đỏ lên, lùi về sau mấy bước, tránh khỏi tay Bối Sơ Nhan, cô ta hoảng loạn liên tục lặp lại: "Con sai rồi", nhưng vẫn không thể làm dịu được cơn tức giận của Bối Hồng: "Cô xin lỗi với tôi thì cái tác dụng gì!"

Bối Sơ Nhan nhìn Bối Doanh Doanh đứng ở bên cạnh, điên cuồng bò qua, nắm lấy váy của Bối Doanh Doanh, hèn mọn van nài: "Doanh Doanh, chị sai rồi, lần này chị thật sự biết sai rồi. Chị hứa sau này chị sẽ không làm gì nữa đâu, em tha thứ cho chị đi được không..."

Bối Doanh Doanh nhìn chị ta, cắn môi yên lặng rơi nước mắt, nhưng không có cách nào mở miệng được.

Bối Sơ Nhan đợi mãi không nghe thấy câu trả lời, cô ta quay sang tìm Viên Man Hà, mẹ cũng đau khổ lắc đầu: "Một người dù có chút lương tâm cũng không làm ra chuyện như vậy. Mẹ thật sự hối hận đã sinh con ra, mẹ không ngờ bản thân sẽ dạy ra một đứa con gái độc ác như vậy. Nếu như hôm nay Doanh Doanh không vạch trần những chuyện này ra, con còn định giấu đến khi nào?

Từ nhỏ đến lớn, có khi nào mẹ đã đối xử với con bất công chưa? Mẹ dạy con phải nhường em gái, nhưng có lúc nào mẹ yêu em nhiều hơn mà bỏ con lại không? Mẹ đã từng để con phải ít hơn Doanh Doanh một món đồ chơi hay một bộ váy chưa, sao mà con lại hận em gái mình như vậy?"

Phòng bao chìm vào im lặng, chỉ còn lại tiếng khóc thảm thiết của Bối Sơ Nhan, một lúc rất lâu sau, Bối Hồng ngồi trên ghế nhắm mắt nói:

"Bắt đầu từ ngày mai, cô không cần về nhà nữa. Cô chuyển qua nhà

bà nội ở đi, tôi không muốn nhìn thấy cô thêm một ngày nào nữa."

Bối Sơ Nhan ngẩn người, trong lòng vang lên tiếng loảng xoảng như tiếng thủy tinh rơi từ trên cao xuống.

"Bố, bố ơi, đừng mà..." Cô ta khóc lớn, nắm lấy tay Bối Hồng nhưng lại bị ông lạnh lùng hất ra, "Bắt đầu từ ngày mai cô đừng liên lạc với tôi, tôi không muốn nhận đứa con gái như cô. Trường đại học tôi sẽ chọn cho cô một trường thật xa, bây giờ mỗi lần tôi nhìn thấy cô, đều rất tức giận."

Bối Hồng nhớ lại nhiều năm nay, ông đối xử với Bối Sơ Nhan và Bối Doanh Doanh chênh lệch nhiều như vậy. Hóa ra bao nhiều sự yêu thương, trong đó chất chứa cả sự kiêu ngạo của ông, vậy mà cuối cùng lại trở nên công cốc.

"Bố, bố đừng không cần con mà bố, con là con gái của bố..." Bối Sơ Nhan khóc đến khàn cả giọng.

"Tôi sẽ cắt đứt toàn bộ nguồn kinh tế của cô, muốn tiêu vặt thì lên đại học làm thêm ngoài giờ. Tôi sẽ để cho cô thấy cái gì gọi là ở trong phúc mà không biết hưởng phúc."

Ông đứng dậy rời đi, cả người Bối Sơ Nhan như bị trút hết toàn bộ sức lực ngồi bệt trên mặt đất, cuối cùng cũng nếm đủ cảm giác rơi xuống đáy vực.

Xong rồi.

Lần này thật sự đã chấm hết rồi.

Viên Man Hà vẫn đưa hai cô con gái về nhà, trên đường đi Bối Sơ Nhan đau khổ cầu xin mẹ, nói cô ta không muốn dọn đi, nhưng Viên Man Hà nói: "Đây là ý của bố con, ông đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được."

Lúc xuống xe, Bối Sơ Nhan nắm chặt tay Viên Man Hà, "Mẹ, mẹ giúp con nói cầu xin bố, được không không mẹ?"

Ai ngờ mẹ đẩy tay của cô ta ra, lạnh nhạt nói: "Bây giờ mẹ cũng không muốn nhìn thấy con."

Viên Man Hà nắm tay Bối Doanh Doanh, đi vào trong biệt thự, đi vào trong nhà, bà vuốt tóc con gái, cố gắng kiềm chế nước mắt, hỏi cô: "Con có đói không? Tối nay có muốn ăn gì không nào?"

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu, khẽ mỉm cười: "Con muốn ăn sủi cảo."

"Được, mẹ nấu cho con."

Viên Man Hà đi vào phòng bếp, Bối Doanh Doanh nhìn mẹ lau nước mắt, cô đau lòng, tầm nhìn trước mắt cũng nhòe đi.

Viên Men Hà mở tủ lạnh lấy sủi cảo ra, đi đến trước lò vi sóng, lúc bà đang nấu, sau lưng vang lên một giọng nói:

"Mẹ ——— "

"Sao thế?"

Bối Doanh Doanh nắm lấy tay của mẹ, trên mặt nở nụ cười: "Mẹ đừng tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe, con không muốn thấy mẹ không vui..." Cô muốn bố mẹ biết được sự thật, nhưng cô đã không suy nghĩ kỹ chuyện này sẽ khiến bố mẹ đau lòng đến thế này.

Viên Man Hà ôm lấy cô, nghẹn ngào nói: "Đứa nhỏ ngốc này, là mẹ không yêu con đủ. Sau này mẹ nhất định sẽ càng yêu Doanh Doanh nhiều hơn."

Mẹ nấu xong sủi cảo, cô ngồi vào bàn yên lặng ăn. Mẹ giúp cô lấy một chén tương cà, mỉm cười nói: "Mẹ nhớ khi còn nhỏ con thích ăn

sủi cảo chấm với tương cà, mỗi lần ăn là có thể ăn liền tù tì năm cái."

Mẹ vẫn luôn chờ cô ăn, rõ ràng tâm trạng của mẹ cũng rất kém nhưng vẫn luôn cố đùa cô vui vẻ. Cô cũng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, mỗi lần cúi đầu ăn sủi cảo, trong mắt đầy nước mắt.

Sau khi ăn xong sủi cảo, Viên Man Hà đưa cô lên lầu, cô tắm rửa xong đi ra, thấy tin của gửi từ hai mươi phút trước đó của Du Hàn: [Đến phòng tôi.]

Cô chậm rãi đi xuống lầu, cuối cùng dừng lại trước phòng của anh.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, rất nhanh có người đi ra mở cửa.

Du Hàn nhìn cô gái nhỏ trước mặt vì vừa khóc mà đôi mắt sưng đỏ, cái mũi hồng hồng, không nói hai lời kéo cô vào trong lòng.

Anh thở dài một tiếng, vành mắt cũng đỏ.

"Tôi đều hiểu hết, ôm một cái nào."

- -----oOo------

Chương 52

Bối Doanh Doanh được Du Hàn ôm chặt, cô cũng nắm chặt góc áo của anh. Tâm trạng kìm nén từ khi về nhà đến giờ cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa.

Cô không phát ra âm thanh nhưng Du Hàn cảm nhận được trước ngực mình ướt đẫm, anh giữ lấy gáy của cô, dịu dàng nói: "Ngoan, trước tiên vào trong phòng đã."

Anh ôm cô vào trong phòng, sau khi đóng cửa lại, anh ngồi xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình.

Du Hàn nâng mặt của cô lên, nhìn đôi mắt ngập nước của cô, nhẹ giọng dỗ dành:

"Muốn khóc thì khóc thành tiếng, không cần đè nén, hửm?"

Cô dựa vào người anh, nhỏ giọng khóc thút thít, từng tiếng nức nở của cô như đâm vào tim anh.

Thật ra tối nay anh cũng căng thẳng đến mức không nuốt trôi cơm, anh có thể tưởng tượng được một khi Bối Hồng và Viên Man Hà biết chuyện này trong nhà sẽ ầm ĩ rất lớn. Vết thương của cô cũng sẽ bị xé toạc ra một lần nữa, anh lo lắng không biết cô có chịu được hay không. Anh thậm chí muốn chạy đến nhà hàng đó, ở bên cạnh cô.

Bối Doanh Doanh khóc một lúc, anh nhẹ nhàng giúp cô lau sạch nước mặt, an ủi cô: "Doanh Doanh còn khóc nữa, tim của tôi sẽ thật sự bị Doanh Doanh làm cho vỡ vụn mất."

Cô hít mũi một cái, vươn tay ôm cổ của anh, vùi đầu vào vai anh.

"Sao lại đáng thương thế này." Anh bất đắc dĩ cười một tiếng, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Một lúc sau cô mới khẽ nói, giọng đứt quãng, "Mình... Mình nghĩ rằng tối nay vạch trần bộ mặt thật của Bối Sơ Nhan, mình sẽ rất vui vẻ, nhưng... mình lại còn thấy khó chịu hơn..."

"Ừm, tôi biết. Doanh Doanh chịu ấm ức quá lâu rồi." Cho nên cảm xúc đè né cuối cùng bộc phát, tất nhiên sẽ có chút không khống chế nổi.

Du Hàn hỏi thái độ lúc đó của bố mẹ cô thế nào, sau khi Bối Doanh Doanh nói cho anh nghe xong, anh nói: "Thật ra cho dù mẹ cậu có đền bù thế nào cũng không đền bù được vết thương trong lòng của cậu. Cậu không cần phải cảm thấy áy náy, đây là điều bà ấy nên làm." Có chút đau đớn, nhưng cũng là đi theo cả một đời.

Anh xoa vành tai của cô, hôn lên vành tai đó.

"Sau này tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền chữa tai cho cậu, cho dù không chữa khỏi, tôi cũng thích đôi tai này."

Hốc mắt cô lần nữa có nổi lên ánh nước, ôm anh càng thêm chặt.

Một lúc lâu, anh nhìn giờ trong điện thoại cũng đã hơn mười giờ rồi, anh hỏi cô đã muốn về phòng nghỉ ngơi chưa.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay của anh, nhỏ giọng thì thầm: "Mình không muốn ở một mình, mình muốn ở cùng cậu thêm một lúc..."

Anh khẽ cười, đứng dậy ôm ngang cô lên, anh đặt cô xuống giường, sau đó nằm xuống bên cạnh cô, một lần nữa ôm cô vào lòng: "Vậy thế này thì sao?"

"Lỡ đầu lát nữa có người đến gõ cửa thì sao?"

"Yên tâm sẽ không có ai đâu. Nếu thật sự có người đến, tôi sẽ nhét cậu vào trong chăn. Cậu nhỏ như vậy sẽ không bị người khác phát hiện." Anh hôn lên chóp mũi của cô.

Cô bị anh chọc cười, "Nhưng mình ngủ thiếp đi ở đây thì sao, ngày mai bị phát hiện không phải sẽ xong đời luôn à?"

"Yên tâm đi, nửa tiếng nữa tôi sẽ thả cậu về."

Cô gối lên cánh tay anh, không bao lâu bắt đầu buồn ngủ, dần dần thiếp đi. Anh cảm giác được cô đã nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô.

Một lúc lâu sau, cô chầm chầm cảm giác có người đang hôn cô.

Cô mở mắt ra, thấy gương mặt của Du Hàn gần trong gang tấc, anh đang cúi đầu đối diện với cô, khẽ cười một tiếng: "Nhịn không được muốn hôn cậu."

Cô run lên một cái, nhắm mắt, chủ động hôn lên môi anh.

Anh hơi sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã đổi khách thành chủ.

Đến khi anh cảm thấy thỏa mãn, mới ngừng lại được, cô chớp đôi mắt ngơ ngác nhìn anh, khuôn mặt ửng đỏ.

Anh không khỏi bật cười, vuốt chóp mũi của cô, "Sao lại ngoan như vậy hả."

"Tâm trạng tốt hơn chưa?" Anh hỏi.

Cô khẽ gật đầu, nắm chặt tay của anh, "Có cậu ở bên cạnh -- mình

cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi."

Anh cười cười, đứng dậy, rồi cũng kéo cô dậy theo, giọng khàn khàn: "Còn không thả cậu đi, tôi sợ một lúc nữa không thể khống chế nổi bản thân mất."

"A..." Thật đáng sợ.

Sau khi hai người lưu luyến nói lời tạm biệt, cô đi lên cầu thang, nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Cô bước lên bậc cuối cùng của cầu thang, nhìn thấy Bối Sơ Nhan quỳ gối bên ngoài cửa thư phòng, vẫn đang chờ bố.

Bối Sơ Nhan thấy cô, đứng dậy lảo đảo đi đến ngã trước mặt cô: "Doanh Doanh, xin em đó... Giúp chị nói với bố một tiếng được không, bảo bố ra nhìn chị một chút thôi được không em? Chuyện tai của em, chị thật sự xin lỗi..."

Bối Doanh Doanh lẳng lặng nhìn Bối Sơ Nhan, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Vì sao đến ngày hôm nay chị mới hối hận? Dù ngày đó chị làm sai rồi, nhưng chỉ cần chị đối tốt với em một chút thôi em cũng sẽ không hận chị như bây giờ." Thậm chí ngay cả đêm hôm trước, Bối Sơ Nhan vẫn vênh váo hất cằm sai bảo cô, vẫn là dáng vẻ ghét bỏ đó.

Bối Sơ Nhan nắm chặt, cụp mắt nghẹn ngào: "Chị cũng không biết vì sao, chị đặc biệt rất ghét em, cũng có thể vì lúc nhỏ chị sợ bố mẹ sẽ yêu em nhiều hơn chị. Chuyện ném pháo chị cũng chỉ muốn dọa em một chút, nhưng sau đó tai em không nghe được, chị không dám nói với bố mẹ, chị sợ bố mẹ cũng không yêu thương chị nữa..."

"Em chưa từng muốn cướp đoạt bất kỳ cái gì của chị, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng thế."

Bối Doanh Doanh nhíu mày, "Em sẽ không giúp chị nói chuyện."

"Bởi vì -- đây là chị thiếu em."

Bối Sơ Nhan đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn phong cảnh đẹp nhất, đột nhiên có người ở phía sau lưng đẩy cô ta một cái, sau đó cô ta rơi xuống vách núi.

Cô ta hét lên, tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Cô ta ngồi dậy, ôm đầu, cảm giác đau đớn bao trùm khắp cơ thể như không khí, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Cô ta vốn cho rằng những lời bố nói hôm qua chỉ là trong lúc tức giận mới nói như vậy.

Buổi sáng sau khi tỉnh dậy, cô ta đi xuống dưới lầu, nhìn thấy Bối Hồng đang ngồi trong phòng khách.

Cô ta chậm rãi bước tới, còn chưa kịp lên tiếng chào bố thì bố cô ta đã quay lại nói: "Sáng nay tôi sẽ bảo lái xe đưa cô đi, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi".

"Bố..." Cô ta không ngờ lần này Bối Hồng nghiêm túc như vậy, cô ta chạy đến trước mặt Bối Hồng đau khổ cầu xin, "Bố, bố cho con một cơ hội đi bố, con hứa sau này nhất định sẽ đối xử với Doanh Doanh thật tốt..."

Nhưng mà Bối Hồng không hề để ý, ông đứng lên quay người đi lên lầu, Bối Sơ Nhan đuổi theo bị nhốt ở ngoài cửa.

Bối Sơ Nhan trở lại phòng ngủ, điên cuồng ném đồ vật, cuối cùng ném mệt rồi ngồi sụp xuống đất khóc lớn.

Người giúp việc đến gõ cửa, vẻ mặt hoảng hốt, "Cô cả..."

"Cút! Ra ngoài!" Bối Sơ Nhan quát.

Người giúp việc bị dọa sợ đóng cửa lại, Bối Sơ Nhan che mặt, gãi tóc, một lúc sau cô ta lại nghe thấy tiếng có người mở cửa.

Lần này là Viên Man Hà đi vào.

Mẹ nhìn cô ta, đáy mắt đầy vẻ mệt mỏi: "Con còn định ầm ĩ cái gì nữa đây? Con còn muốn chọc bố con giận đến mức nằm viện luôn sao?"

"Mẹ con không muốn rời khỏi nhà đâu, con không muốn rời bố mẹ..." Bối Sơ Nhan lắc đầu.

Viên Man Hà đi vào phòng, cầm lấy vali ở bên cạnh, mở ra quăng lên giường.

Bối Sơ Nhan ngây người, "Mẹ-- "

"Nếu như con không muốn nhìn thấy đến cả mẹ cũng không để ý đến con thì lại đây thu dọn quần áo đi."

Hàm răng Bối Sơ Nhan run cầm cập đập vào nhau, cô ta che miệng một lúc lâu mới chậm rãi bò dậy, đi lại tủ quần áo. Cô ta vừa lau nước mắt vừa cầm từng cái quần áo bỏ vào trong vali.

Viên Man Hàn nhìn con gái lớn, dù trong lòng đau đớn nhưng bà vẫn không hề nói một lời nào.

Sau khi Bối Doanh Doanh tỉnh ngủ, người giúp việc nói cho cô biết nửa tiếng trước Bối Sơ Nhan đã xách vali lên xe và được lái xe đưa đi.

Cô đi ngang phòng Bối Sơ Nhan, bên trong vẫn vậy, ga giường, các loại búp bê, đủ loại đồ ném trên mặt đất, hiển nhiên không còn vẻ xinh đẹp như căn phòng công chúa ngày xưa.

Cô quay đầu hỏi: "Bố mẹ em đâu ạ?"

Người giúp việc đáp: "Bà chủ đưa cô cả ra ngoài rồi, ông chủ cũng đã đến công ty."

"Liên quan đến chuyện của chị, mẹ em có dặn dò gì mọi người không?"

"Ừm..." Người giúp việc khó hiểu, "Bà chủ chỉ nói sau này không cần nấu cơm cho cô cả nữa, hơn nữa lúc cô cả ra cửa vẫn cứ khóc miết."

Bối Doanh Doanh cụp mắt, không nói gì, người giúp việc mỉm cười: "cô hai xuống dưới lầu ăn sáng đi, bà chủ dặn dò nhớ gọi cô dậy xuống ăn sáng."

"Được rồi."

Đến phòng ăn, người giúp việc muốn giúp cô làm nóng giữa, Bối Doanh Doanh lại nói không sao để cô tự làm cũng được, "Chị đi làm việc bận của chị trước đi." Khóe miệng cô hơi cong lên.

"Vâng."

Người giúp việc lui sang một bên, so sánh Bối Doanh Doanh rồi nhớ lại dáng vẻ sáng nay của Bối Sơ Nhan, trong lòng nén giận.

Tuy Bối Sơ Nhan đối đãi với ai cũng hiền hòa nhưng đó là khi cô chủ tâm tình tốt. Mỗi lần tâm trạng Bối Sơ Nhân không vui, bọn họ đưa đồ gì cô ta cũng sẽ tức giận, phát cáu lên với bọn họ. Hơn nữa Bối Sơ Nhan thật sự kiêu ngạo đến tận xương tuỷ, nhìn người cũng phải phân đủ các loại khác biệt.

Lúc Bối Doanh Doanh mới về nhà, bọn họ đều cho rằng Bối Doanh Doanh không thích nói chuyện, tự kỷ quái gở, nhưng dần dần về sau, lại phát hiện cô là một cô gái nhỏ hiền lành đáng yêu, khí chất dịu dàng giống như Viên Man Hà lúc còn trẻ.

So với Bối Sơ Nhan, Bối Doanh Doanh giống như một thiên sứ, khiến cho người ta cảm thấy khó mà không thích cô được.

Cô ăn sáng xong, theo tin nhắn của Du Hàn gửi đến, đi ra vườn hoa phía sau tìm anh. Anh đang ở trong phòng dụng cụ chuẩn bị đồ dùng để lát nữa cắt tỉa cây, thoáng nhìn thấy Bối Doanh Doanh đứng ở ngoài cửa.

"Chào buổi sáng, Du Hàn ~"

Cô đi lại, đứng bên cạnh anh, anh hôn một cái lên mặt cô.

"Chào buổi sáng." Giọng của anh đầy quyến luyến.

Cô nhanh chóng nhìn về phía cửa, xấu hổ giận dỗi với anh một câu, anh lại không có chút nào sợ hãi, nghiêng người ôm cô vào lòng: "Hôm nay tâm tình tốt hơn chưa?"

"Ừm..."

"Nghe nói Bối Sơ Nhan dọn đi rồi?"

Cô gật đầu.

"Vậy cũng tốt, bây giờ cậu nhìn thấy chị ta, hay là bố mẹ cậu nhìn thấy chị ta, cũng đều không ổn."

Nếu như để Bối Sơ Nhan tiếp tục ở nhà, đoán chừng không ai bình yên nổi một ngày.

"Mình thấy bố mẹ rất buồn." Cô cúi đầu.

Du Hàn sờ đầu của cô, "Không sao đâu, bọn họ cũng có quyền được biết sự thật. Loại chuyện như vậy cho dù là ai cũng không thể nào chấp nhận được trong một thời gian ngắn. Nhưng bây giờ cần nhất

là cậu điều chỉnh lại cảm xúc của cậu thật tốt. Hai tuần nữa là đến kỳ thi cuối kỳ rồi, không ôn tập đàng hoàng thi rớt thì làm sao bây giờ?"

"À..." Cô nắm lấy ông tay áo của anh, cười cong mắt, "Vậy cậu dạy mình nhé."

Anh cúi người nói bên tai cô: "Dạy cậu nhưng tôi sẽ đòi thù lao đó."

Chuyện Bối Sơ Nhan bị đuổi đến nhà nội rất nhanh đã đến tai một số người, ví dụ như -- Hứa Chi Hạo.

Sáng sớm hôm đó, Hứa Chi Hạo gửi tin nhắn cho Bối Sơ Nhan, nói muốn dẫn cô ra ngoài. Bối Sơ Nhan không biết, Hứa Chi Hạo đã biết nguyên nhân cô ta bị đuổi ra khỏi nhà.

Anh ta đi vào nhà của Bối Trại Nga, Bối Sơ Nhan nhìn thấy anh ta, lập tức chạy đến ôm chặt lấy anh ta: "Anh Chi Hạo..."

Dáng vẻ này của cô ta giống như đã chịu rất nhiều ấm ức.

Hứa Chi Hạo nhướng mày, nắm lấy cánh của cô ta kéo cô ta ra, thu lại vẻ mặt lạnh lùng, "Em vẫn ổn chứ?"

Bối Sơ Nhan lắc đầu, cắn môi nhíu mày.

Anh ta buông ta ra, nhìn về phía cô ta: "Đi thôi, đi xuống lầu."

Sau khi lên xe, Bối Sơ Nhan ngồi vị trí cạnh cạnh tay lái, cô ta nhìn Hứa Chi Hạo, trong lòng cực kỳ cảm động:

"Anh Chi Hạo, có phải anh lo lắng cho em không? Nên mới đến tìm em?"

Hứa Chi Hạo nổ xe, nhìn phong cảnh bên ngoài xe, mông mỏng khẽ nhếch lên.

Bối Sơ Nhan thu ánh mắt lại, đầu ngón tay níu lấy tà váy, cảm xúc đè nén nhiều ngày nay cuối cùng cũng dịu lại.

Từ khi đến ở nhà bà nội, Bối Trại Nga nghe chuyện này xong cũng tức giận đến mức không muốn để ý đến cô ta. Mỗi ngày cô ta đều cực kỳ thống khổ, cảm giác như sống không bằng chết.

Nhưng cô ta không thể ngờ được... Lúc này, Hứa Chi Hạo lại chủ động đến tìm cô ta, giống như trên mảnh đất khô cằn lập tức chuẩn bị chào đón một cơn mưa rào sau một thời gian dài.

Đây là người cô ta thầm mến hai năm.

Hứa Chi Hạo nói sang chuyện khác: "Em muốn đi đâu?"

"Em đi đâu cũng được." Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh.

Hứa Chi Hao không nói gì.

Ba mươi phút sau, xe dừng lại trước một khu nhà ở, Bối Sơ Nhan bước xuống xe, nhìn một vòng xung quanh, không hiểu chuyện gì, "Đây là nơi nào?"

"Chỗ ở bên ngoài anh thường hay ở, đúng lúc anh cần phải về lấy văn kiện, buổi chiều còn cần phải dùng."

Hứa Chi Hạo dẫn Bối Sơ Nhan vào trong nhà, đây là lần đầu tiên Bối Sơ Nhan được đến nơi ở riêng của Hứa Chi Hạo, trong lòng cô ta thầm vui vẻ, trước đây anh Chi Hạo chưa từng dẫn cô ta đến đây, "Anh Chi Hạo... Đây là lần đầu tiên anh dẫn con gái đến đây sao?"

Hứa Chi Hạo liếc cô ta, giọng nói lạnh nhạt: "Em đang suy nghĩ gì?"

Cô ta hơi sửng sốt, lúng túng xua tay, "Em không có ý gì khác..."

Hứa Chi Hạo ngồi xuống sô pha, chân vắt chéo, ánh mắt nhìn thẳng vào cô gái đứng trước mặt. Bối Sơ Nhan thấy anh im lặng, cô ta đứng lên ngồi xuống bên cạnh anh ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên cánh tay của anh ta.

"Anh Chi Hạo, hôm nay có phải anh có lời gì muốn nói với em không?" Trong ánh mắt cô ta chất chứa vẻ mong chờ.

Hứa Chi Hạo nhìn cô ta, khóe môi cong lên độ cong cực nhỏ, cầm ly rượu vang trên bàn lên nhấp một ngụm.

"Em cảm thấy anh tìm em vì muốn làm gì?"

"Thật ra anh Chi Hạo, em đã sớm đoán được, có phải anh... thích em rất lâu rồi không?"

Cô ta vừa nói xong, mặt đỏ ửng, xấu hổ cụp mắt xuống, ai ngờ mấy giây sau cô ta nghe thấy giọng mỉa mai của Hứa Chi Hạo:

"Thích cô? Cô cũng xứng sao?"

Bối Sơ Nhan ngẩn người.

"Anh Chi Hạo..." Cô ta gượng cười hai tiếng, "Anh đang nói đùa đúng không?"

"Tôi có mù mới thích cô?"

Cô ta nghe vậy, cả người như bị sét đánh, "Nhưng mà, anh... Trước đó rõ ràng khi anh uống say anh đã dựa vào trên người em rồi nói, anh nói là chờ sau khi em thi đại học xong sẽ ở bên cạnh em mà..."

Khi đó cô ta nghe được những lời này, trong đầu bắt đầu có pháo hoa nổ ra, cực kỳ vui sướng.

Hứa Chi Hạo nhớ lại chuyện cũ, đứng lên, đặt ly rượu vang xuống

trên bàn, cụp mắt nhìn thẳng vào mắt cô ta:

"Tôi đã từng nói người đó là cô sao? Cô đừng có tự mình đa tình thế chứ."

"Vậy, vậy là ai?"

Anh ta khẽ cười: "Người này không phải cô cũng biết sao?"

Bối Sơ Nhan trừng lớn hai mắt nhìn anh ta, mấy giây sau mới chậm chạp phản ứng, "Bối Doanh Doanh... Anh thích Bối Doanh Doanh?"

Hứa Chi Hạo nghe vậy, vươn tay ra nắm chặt cằm của cô ta, vẻ mặt vốn đang tươi cười trong nháy mắt trở nên hung ác.

"Lỗ tai của em ấy xảy ra vấn đề, là cô ra tay đúng không?"

Bối Sơ Nhan đau đến mức nhíu mày, nước mắt bắt đầu tuôn ra, "Anh Chi Hạo..."

"Sao cô có thể độc ác như vậy hả? Tôi vốn cảm thấy cho dù bình thường cô thích bám dính lấy tôi, tôi còn có thể chịu đựng được. Nhưng bây giờ tôi đứng bên cạnh cô, cảm thấy từ người cô đang bốc ra mùi hôi thối, khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn."

"Nói thật cho cô biết, từ nhỏ đến lớn nếu không phải vì Doanh Doanh, tôi cơ bản sẽ không muốn nhìn thấy cô."

Bối Sơ Nhan không ngờ chàng trai mình thích bao lâu nay lại thích một người khác. Trong lòng cô đang tràn đầy chờ mong nhưng lại chờ đợi những lời này của anh ta!

Hứa Chi Hạo hất mặt của cô ta qua một bên, cả người cô ta ngã ra ghế sô pha. Cô ta nhìn thấy Hứa Chi Hạo cầm dao gọt hoa quả trên bàn lên, sau đó nắm lấy cổ tay cô ta, ấn đầu.

Cô ta run lên vì sợ hãi, "Anh, anh đang làm gì vậy..."

Anh ta mỉm cười, đầu lưỡi dao lạnh lùng lướt qua mặt cô, cuối cùng dừng lại trên tai cô ta.

Hứa Chi Hạo giữ chặt cằm cô ta và thì thầm vào tai cô ta: "Cô nói xem, tai của Doanh Doanh đã bị cô làm hỏng, coi như đền bù —— có phải cô nên trả lại bằng một cái tai không, hả?"

Từng giọt nước mắt trên mặt Bối Sơ Nhan chảy xuống, nhỏ giọng cầu xin: "Thật sự xin lỗi, em cầu xin anh bỏ qua cho em, em sai rồi em sai rồi..."

"Cô nói xem lúc đó Doanh Doanh có phải khóc rất đáng thương như cô không?"

"..."

Đáy mắt anh ta lạnh như băng, ở bên tai cô gằn từng chữ: "Tôi cảnh báo cô, nếu như tôi còn phát hiện cô lại động tay động chân gì với em ấy, thì dao của tôi sẽ thật sự rơi xuống lỗ tai này của cô đấy."

Anh ta giơ tay lên, rút lại con dao ngay sau đó, ném cô ta lên ghế sô pha, rồi đứng dậy.

Anh ta lấy khăn giấy, lau bàn tay vừa rồi tiếp xúc thân thể với cô ta, nhìn xuống cô ta, "Đứng dậy cho tôi."

Bối Sơ Nhan cố nén nước mắt đứng dậy, nghe thấy anh ta đột nhiên hỏi: "Cô muốn báo danh vào trường đại học nào?"

"Anh muốn làm gì..."

"Cô nghĩ cô không nói thì tôi không tra ra sao?" Anh ta nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, đáy mắt lạnh lẽo, "Cô sẽ không thật sự ngây thơ cho rằng tổn thương của cô gây ra cho em ấy, tôi sẽ chỉ cảnh

cáo một câu là xong sao?"

Anh ta quay đầu lại mỉm cười với Bối Sơ Nhan: "Nói trước với cô một tiếng, cuộc sống bốn năm đại học này của cô khả năng sẽ không hoàn hảo giống như trong tưởng tượng của cô đâu."

Bối Sơ Nhan nhìn nam sinh trước mặt, giờ cô ta mới nhận ra anh ta là thật sự là một ác ma.

Một ác ma vì Bối Doanh Doanh cái gì cũng có thể làm ra.

Hứa Chi Hạo đưa Bối Sơ Nhan về nhà, anh ta mở điện thoại lên, nhìn cô gái trên màn hình điện thoại. Anh ta chìm vào trầm tư, mở giao diện tin nhắn với cô ra.

Anh ta gõ: [Doanh Doanh, chào buổi sáng, hôm nay em định]

Xóa.

[Doanh Doanh, em có nhà không, anh muốn gặp]

Lần nữa xóa đi.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ cẩn thận, anh ta nhắn: [Doanh Doanh, mẹ bảo anh qua đưa cho mọi người một chút đồ, em có nhà không? Anh mang đồ đến tìm em, thuận tiện nói chút chuyện với em.]

Anh ta không kịp chờ Bối Doanh Doanh trả lời tin nhắn, nổ máy, lái xe đi về phía biệt thự nhà họ Bối.

Hứa Chi Hạo xuống xe, đúng lúc có người giúp việc đang tưới hoa ở phía trước, anh ta tiến lên hỏi xem Bối Doanh Doanh có ở nhà không, người giúp việc gật đầu, cũng nhận ra anh ta là thiếu gia Hứa Chi Hạo, nên trực tiếp mời anh ta vào trong nhà.

"Vừa rồi nhìn như tôi nhìn thấy cô hai ở ngoài sân sau."

Hứa Chi Hạo lần nữa tắt máy, anh ta gọi điện nhưng đầu bên kia không nhận điện thoại, anh ta thản nhiên gật đầu, "Không sao, tôi sẽ tự ra phía sau tìm em ấy."

Một mình anh ta đi ra sân sau, đứng cạnh cửa sổ kính trong suốt sát sàn nhìn một vòng xung quanh nhưng không thấy ai. Vì vậy anh ta đi dọc theo con đường nhỏ có bức tường màu trắng đến bên phải khu vực bể bơi, nhanh chóng đi đến cuối góc tường. Sau đó anh ta nghe thấy tiếng gọi mềm mại của cô gái nhỏ:

"Du Hàn..."

Giọng nói quen thuộc vang lên, anh ta vừa nghe liền biết là ai.

Ngay lập tức anh ta quay người lại, nhìn thấy một người con trai giữ lấy cái gáy của cô gái nhỏ, lúc này cậu ta đang đè cô lên tường hôn.

- -----oOo------

Chương 53

Gương mặt của chàng trai kia che mất gương mặt của cô gái nhỏ bên dưới. Cho dù Hứa Chi Hạo không nhìn thấy mặt cô gái đó nhưng anh ta cũng biết cô gái nhỏ đó ai.

Bọn họ đang làm gì thế này.

Du Hàn hôn Bối Doanh Doanh, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy bóng dáng đứng cách bọn họ khoảng ba mét, anh dừng lại, lông mày nhíu lại. Bối Doanh Doanh cũng nhìn thấy khách không mời mà đến, hoảng hốt đến ngây người, ngay sau đó cô bị Du Hàn kéo ra phía sau lưng anh.

Hứa Chi Hạo nhìn chằm chằm bọn họ, tay nắm chặt thành nắm đấm, nghiến răng nhả ra mấy chữ: "Hai người đang làm cái gì thế?"

Du Hàn nhìn anh ta, áp suất xung quanh lạnh dần, lời nói ra khỏi miệng còn lạnh hơn rất nhiều:

"Không phải anh đã thấy rồi sao?"

Cảnh hai người hôn nhau thắm thiết như một cây kim đâm vào mắt Hứa Chi Hạo. Anh ta trơ mắt nhìn cô gái anh ta thích nhất đón nhận nụ hôn của người khác, cơn tức giận xộc lên --

Nấm đấm vung về phía trước.

Nhưng Du Hàn đã bắt được cổ tay anh ta, dùng sức hất anh ta ra, rất nhanh hai người đã lao vào đánh nhau. Bối Doanh Doanh chạy

lên giữ lấy Du Hàn, giọng cô run rẩy: "Du Hàn, đừng đánh nữa..."

Du Hàn nhấc Hứa Chi Hạo ngã dưới đất lên, ấn mặt anh ta lên trên vách tường. Hứa Chi Hạo không thể động đậy, anh ta không ngờ Du Hàn còn đánh nhau giỏi hơn mình.

Anh ta chửi tục, Du Hàn lặng lẽ nhìn anh ta, lông mày nhíu lại đầy vẻ tức giận.

"Ai cho phép anh ngấp nghé bạn gái của tôi?"

Một đấm vừa rồi, anh đã muốn đấm tên này từ lâu rồi.

Bối Doanh Doanh lại gần giữa chặt cánh tay Du Hàn, hốc mắt đỏ bừng, muốn mở miệng nói chuyện nhưng giọng lại nghẹn ngào. Anh chỉ có thể thu lại vẻ mặt tức giận, buông tay ra, sờ đầu cô: "Không sao, cậu đừng khóc."

Hứa Chi Hạo nhìn hai người bọn họ, nhổ một ngụm máu trong miệng ra, "Du Hàn, mày có tư cách gì để đứng cùng một chỗ với Doanh Doanh? Một tên nghèo kiết xác như mày xứng với em ấy sao?"

Khóe môi Du Hàn cong lên: "Tôi không có tư cách thì sẽ đến lượt anh chắc?"

Bối Doanh Doanh tiến lên một bước đối diện với ánh mắt của Hứa Chi Hạo, "Sao anh có thể chưa có sự đồng ý của tôi đã vào nhà của tôi? Tôi yêu ai, thích ai, cần anh phải đến đây quyết định giùm là có xứng hay không sao?"

"Doanh Doanh..."

"Bây giờ mời anh lập tức rời khỏi nhà tôi." Cô trầm giọng nói.

Đáy mắt Hứa Chi Hạo hiện lên vẻ hoảng hốt, anh ta bước lại gần

một bước, mềm giọng nói: "Anh chỉ muốn tìm em nói một chuyện thôi."

"Tôi hình như không có chuyện gì để nói với anh."

"Chỉ mất một lúc thôi," anh ta buông bỏ tất cả kiêu ngạo, trở nên cẩn thận dè dặt, "Anh nói xong sẽ lập tức đi liền."

Sau khi Du Hàn rời đi, Bối Doanh Doanh đứng trước bể bơi, Hứa Chi Hạo nhìn chằm chằm gò má của cô.

"Em thật sự đang hẹn hò với Du Hàn sao?"

Cô ngẩn người, "Chuyện này tôi phải bàn bạc với anh sao?"

Hứa Chi Hạo đè nén cảm giác chua xót trong cổ họng, mềm giọng khuyên bảo: "Doanh Doanh, anh biết bây giờ em còn nhỏ, trong chuyện tình cảm vẫn còn chưa có thể đưa ra những lựa chọn chính xác. Du Hàn không thích hợp với em, hai người các em không hề môn đăng hộ đối, bố mẹ em sẽ không đồng ý."

Bối Doanh Doanh liếc anh ta: "Xin hỏi anh là ai, tôi thích người nào có liên quan đến anh sao? Cần anh phải can thiệp à? Hứa Chi Hạo, có phải anh tự cho rằng chúng ta quá thân quen rồi không?"

Hứa Chi Hạo phát hiện, cô gái nhỏ bình thường dịu dàng ngoan ngoãn, khi đối diện chuyện liên quan đến Du Hàn cô sẽ xù lông nhím ra, nhưng thể cô đang liều mạng che chở cho tên đó, chứ không phải anh ta.

"Là vì anh quan tâm em, em cảm thấy em và cậu ta có thể bên nhau lâu dài sao?"

Cô nhìn anh ta, đột nhiên hỏi: "Anh thích tôi sao?"

Hứa Chi Hạo ngẩn người, trong lòng có một giọng nói gào thét hãy

nói ra với cô đi, nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, cô lần nữa đã lên tiếng: "Nếu như anh thích tôi, hôm nay tôi sẽ nói thẳng ra cho anh biết, tôi không hề thích anh một chút nào, cho dù là bạn bè cũng không được."

Cảm xúc trong mắt anh ta cuồn cuộn, tia máu trong mắt đỏ cả lên, đôi môi mỏng phun ra mấy chữ: "Anh khiến em thấy chán ghét như vậy sao?"

Cô không nói gì, giống như là đang ngầm thừa nhận.

Anh ta quay qua nhìn chằm chằm cô, hầu kết chuyển động, giọng điệu hèn mọn: "Doanh Doanh... Em đừng chán ghét anh."

Anh ta sợ cô ghét mình, sẽ không để ý đến anh ta nữa.

Bối Doanh Doanh quay đầu lại, "... Rốt cuộc anh muốn nói gì đây?"

"Doanh Doanh, anh biết chuyện kia rồi. Sau này nếu như Bối Sơ Nhan còn dám làm em phải chịu tổn thương, anh sẽ không bỏ qua cho cô ta."

"... Chuyện này không liên quan đến anh, anh không cần phải nhúng tay vào".

Anh ta cụp mắt, giọng rất nhẹ: "Anh sẽ che chở cho em cả một đời."

Bối Doanh Doanh ngẩn người.

Trước khi anh ta rời đi, bỏ lại cho cô một câu cuối cùng:

"Anh sẽ chờ em. Em sẽ biết được người nào thích hợp với em nhất."

Sau khi Hứa Chi Hạo rời đi, Bối Doanh Doanh đứng tại chỗ, suy nghĩ bay bổng, đến khi sau lưng cô vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Có phải anh ta lại nói cái gì với cậu không."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt nặng nề của Du Hàn, lạnh như trời đông giá rét.

Ánh mắt cô dời đến khóe miệng bầm tím của anh. Cô giật mình, vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ lên vết thương, "Cậu có đau không..."

Cô nhíu mày, vẻ mặt đau lòng này của cô khiến cho anh dịu đi một chút, anh nắm lấy tay của cô, dịu dàng trấn an: "Không sao, không hề đau chút nào." Anh khẽ cong môi: "Cậu hôn một cái là sẽ đỡ liền."

Cô ngẩn người, sau đó thật sự bước lại gần, kiễng chân hôn lên khóe miệng anh, xấu hổ cụp mắt xuống: "Hôn rồi nhé."

Anh bị dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu này của cô làm cho bật cười: "Hoàn toàn không đau một chút nào."

Cô thành thật kể lại cho anh những gì Hứa Chi Hạo vừa nói với mình: "Hứa Chi Hạo cũng biết chuyện của Bối Sơ Nhan."

"Ừm, sau đó thì sao?"

"Mình xác định là anh ta thích mình..." Cô lập tức nói, "Nhưng mình đã từ chối anh ta rất rõ ràng rồi. Mình chỉ thích một mình cậu thôi." Cô ngửa đầu nhìn anh.

Du Hàn nghe vậy, trong lòng anh như bị đánh mạnh một cái, anh ngước mắt lên, sờ sờ đầu của cô: "Ừm, tôi biết trong lòng Doanh Doanh chỉ có một mình tôi."

Bối Doanh Doanh mỉm cười, "Thật ra mình cũng rất tò mò sao anh ta lại thích mình... Rõ ràng mình với anh ta không hề tiếp xúc nhiều."

"Mặc dù rất ghét anh ta, nhưng tôi không thể không nói rằng ánh mắt anh ta cũng rất tốt."

Cô không khỏi bật cười: "Này..."

Anh ôm lấy mặt của cô, "Được rồi, bây giờ tôi không cho phép cậu nghĩ đến anh ta nữa."

Bối Doanh Doanh cong môi cười, "Ừm."

Chỉ nghĩ đến Du Hàn thôi.

Cuối tháng sau, điểm số thi đại học của Bối Sơ Nhan đã có. Mục tiêu ban đầu của cô ta là 985 điểm, không ngờ điểm số thực tế lại thấp hơn rất nhiều, chỉ cao hơn điểm sàn ba mươi điểm.

Những trường đại học mơ ước của cô ta toàn bộ đã tan thành mây khói. Tâm trạng của Bối Sơ Nhan một lần nữa lại sụp đổ, tự giam mình trong phòng, cả ngày không ra ngoài.

Bạn bè, giáo viên nhắn tin đến, cô ta không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể tắt nguồn điện thoại.

Một người luôn lấy việc học ra làm điều tự hào bây giờ lại khó mở miệng. Xung quanh có rất nhiều bạn bè họ hàng thân thích hỏi điểm thi của cô ta. cô ta lần đầu biết cảm giác mất hết mặt mũi là thế nào.

Bối Doanh Doanh nghe Viên Man Hà nói điểm số của Bối Sơ Nhan, trong lòng cô cũng thấy làm lạ. Lúc cô nói chuyện này với Du Hàn, anh nói: "Tương lai có rất nhiều chuyện khó có thể đoán được."

Cuối cùng Bối Sơ Nhan chọn một trường đại học ở ngoài miền Bắc. Sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển của trường đó, cô ta nằm trên giường, khóc cả một buổi tối.

Tối trước khi Bối Sơ Nhan đến trường học, Bối Trại Nga gọi ba người nhà bọn họ đến ăn cơm. Nói mãi cuối cùng Bối Hồng, Viên Man Hà và Bối Doanh Doanh cũng đến nhà bà nội cùng ăn cơm.

Trên bàn cơm, cả một bàn đầy món ăn phòng phú nhưng mọi người đều chần chừ mãi không động đũa. Bối Sơ Nhan cúi đầu, Bối Hồng im lặng, không ai nói chuyện.

Từ khi nghỉ hè đến nay, đây là lần đầu tiên Bối Sơ Nhan ngồi cùng bàn ăn cơm với bố mẹ, Hai tháng rồi, Bối Hồng không hề hỏi thăm cô ta.

Bối Trại Nga nhìn trạng thái này giữa hai người, thở dài một tiếng, nói với Bối Hồng: "Được rồi, ăn cơm đi. Hôm nay Nhan Nhan biết các con đến còn đặc biệt xuống bếp làm món xôi ngọt thập cẩm đấy, nói là món bố thích ăn nhất."

Bối Sơ Nhan sợ hãi ngẩng đầu, thấy Bối Hồng chỉ món sườn kho trên bàn, quay đầu nhìn con gái nhỏ ngồi bên cạnh: "Nào, Doanh Doanh ăn cơm đi, không phải con thích nhất món sườn này à."

Cho dù Bối Trại Nga có cố gắng hòa giải thế nào, Bối Hồng cũng không hề nhìn Bối Sơ Nhan lấy một cái. Đầu Bối Sơ Nhan cúi càng lúc càng thấp, nước mắt rơi lên mu bàn tay.

Bối Trại Nga thấy vậy, khó chịu đặt đũa xuống, bất đắc dĩ nói: "A Hồng, con như thế này là có ý gì? Mẹ nhìn đủ rồi, trong khoảng thời gian này Nhan Nhan cũng đã chịu rất nhiều khổ sở rồi, cho dù con có muốn phát cáu thì mẹ cũng nhìn đủ rồi! Ngày mai Nhan Nhan sẽ phải đến trường mới, con cho con bé sắc mặt này hả?"

Bối Hồng cũng tức giận: "Mới thế này mà đã đủ rồi? Con thấy còn chưa đủ đâu!"

Bối Sơ Nhan không nhịn được, thấp giọng nức nở. Bối Trại Nga thấy vậy, vỗ lưng cháu gái, vừa đau lòng vừa giúp cháu gái nói chuyện,

"Con xem con đó, chuyện tai của Doanh Doanh tốt xấu gì cũng qua lâu rồi. Lúc đó Nhan Nhan còn rất nhỏ, cũng không thể trách con bé được?"

Bối Hồng chán nản, đặt đũa xuống rồi đứng lên: "Mẹ, con thấy là do mẹ cứ nuông chiều con bé như vậy đó! Dù sao cũng đừng mong con tha thứ cho nó!"

Bối Hồng quay người rời đi, Bối Sơ Nhan úp mắt xuống mặt bàn khóc ròng. Bối Trại Nga, tức giận nhưng không làm gì được, an ủi cháu gái lớn, "Được rồi, được rồi, không khóc nữa..."

Viên Man Hà đứng dậy: "Mẹ, để con đi xem Bối Hồng một chút, mọi người ăn cơm trước đi."

Bà đi ra ngoài phòng khách, thấy Bối Hồng đang ngồi trên ghế sô pha, mặt xị xuống.

Bà ngồi xuống bên cạnh ông, nhẹ nhàng vỗ lên vai ông, mềm giọng dỗ dành: "Anh nói xem sao lại tức giận rồi." Bà thở dài, "Em biết anh đang tức giận chính bản thân mình."

Lời này đâm trúng vào lòng Bối Hồng, ông cảm thấy tự trách về cách bản thân mình đã dạy dỗ Bối Sơ Nhan bao năm nay, ông vẫn luôn chú trọng vào học hành và phát triển tài năng của Bối Sơ Nhan, lại quên không dạy cho con bé cách làm người, cách sống sao cho đúng. Ở một khía cạnh khác, ông nghĩ đến mười năm nay ông đều thiên vị con gái lớn, dẫn đến trong suốt quá trình con gái nhỏ vừa bị tổn thương về tai vừa không được sự quan tâm của ông.

Nếu như lúc đó ông quan tâm Bối Doanh Doanh nhiều hơn, kiên nhẫn làm bạn với con bé một chút, ít so sánh với Bối Sơ Nhan một chút, có lẽ Doanh Doanh sẽ không thu mình tự kỷ, sợ hãi ông như vậy.

Ông không làm tốt vai trò của một người bố, khiến con gái nhỏ của

ông thiếu sự yêu thương của bố ròng rã mười năm trời. Mười năm này, có khả năng một đời ông cũng không trả hết.

Hai người đang nói chuyện, Bối Doanh Doanh đi đến, "Bố mẹ, hai người không ăn cơm ạ?"

Viên Man Hà nở nụ cười, nắm lấy tay cô, "Doanh Doanh ăn cơm trước đi, bố mẹ vào liền."

Cô gật đầu, Bối Hồng hỏi cô: "Doanh Doanh cũng sắp chuẩn bị khai giảng rồi, ngày mai bối dẫn Doanh Doanh đi bảo tàng Khoa học và Công nghệ nhé? Con có muốn đi chơi không nào?"

Bối Doanh Doanh giật mình, cô gật đầu đồng ý.

Buổi tối, Bối Trại Nga giữ bọn họ lại ngủ lại ở nhà bà một tối. Bối Hồng nói ngày mai ông còn phải đưa con gái nhỏ đi chơi, phải về nhà sớm một chút.

Bối Sơ Nhan đi theo bọn họ ra đến cửa, nhìn bọn họ chuẩn bị rời đi, cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Bố mẹ, hai người thật sự không tha thứ cho con sao..." Hai mắt cô ta đầy nước mắt.

Bối Hồng đứng lại, một lúc sau mới lên tiếng:

"Ngày mai tôi sẽ cho người chở cô ra sân bay."

Sau khi Bối Sơ Nhan ra miền Bắc học đại học, cuối cùng cũng đến tháng tám, rất nhanh học kỳ mới đã đến.

Buổi tối trước khi chính thức đi học, Viên Man Hà mang quần áo đã gấp gọn vào phòng cho Bối Doanh Doanh. Bà nhìn thấy con gái đang chuẩn bị cho bài tập cho ngày mai, đi đến bên cạnh con gái cười nói: "Buổi tối đừng học bài quá trễ, ngày mai là ngày đầu tiên của năm lớp mười hai, cần phải có tinh thần tốt mới được."

Cô nắm lấy tay của mẹ, ngửa đầu nói: "Mẹ, con có hơi lo lắng."

Mẹ cúi người xuống nhìn vào mắt cô, "Không có chuyện gì phải lo lắng hết, thật ra mẹ không hy vọng con trở thành một mọt sách chỉ biết học hành. Học tập không phải chuyện quan trọng nhất, điều mẹ hy vọng nhất là Doanh Doanh của mẹ mỗi ngày đều thật vui vẻ."

"Dạ, con biết rồi ạ."

"Đúng rồi, bố nói ngày mai sẽ tự đưa con đến trường đó."

Cô giật mình, "Bố không phải đi làm sao ạ?"

"Ông ấy nói con lớn từng này rồi còn chưa từng đi họp phụ huynh cho con lần nào, cho nên ông ấy muốn dành nhiều thời gian cho con hơn. Hơn nữa ngày mai có bố đi cùng Doanh Doanh cũng không phải lo lắng nữa."

Cô cụp mắt xuống, "Thật ra trong khoảng thời gian này, bố đối với con rất tốt. Con có chút không quen lắm..."

Viên Man Hà mỉm cười: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, con là bảo bối của bố mẹ, chúng ta không thương con thì thương ai?"

Bối Doanh Doanh gật đầu, mẹ dặn dò cô thêm vài câu sau đó rời khỏi phòng, Bối Doanh Doanh thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhìn tấm ảnh ngày bé chụp với bố mẹ đặt ở trên mặt bàn.

Thật ra cô có thể cảm nhận được, Bối Hồng đối với cô cực kỳ dịu dàng cũng rất chiều chuộng, ông đang cố gắng hết sức để đền bù cho cô, chữa lành vết nứt giữa bố con bọn họ.

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi đã lớn dần và thấm vào trong xương, cùng với sự xa lạ và thiếu thốn tình yêu thương của bố, không thể chữa lành trong một sớm một chiều.

Cô ấy tựa đầu vào khuỷu tay, buông một tiếng thở dài.

Ngày mùng một tháng chín, Nhiệt độ còn lại trong mùa hè kèm theo ánh mặt trời chiếu lên cánh cổng trường rộng mở.

Sáng sớm, một chiếc Lincoln lái vào trường trung học Cao Lâm khiến mọi người chú ý. Xe dừng lại, cửa sau mở ra, chiếu giày vải trắng bước từ trong xe ra lọt vào tầm mắt của mọi người.

Nhìn lên trên, cô gái mặc một bộ đồng phục học sinh màu xanh đậm, váy tây và áo sơ mi được ủi phẳng phiu, cuối cùng thì khuôn mặt ngọt ngào của cô gái đạp vào mắt bọn họ.

Cô gái có gương mặt trắng hồng, đẹp tựa như được đúc từ ngọc ra, mắt ngọc mày ngài. Làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời chiếu sáng dường như đang lấp lánh. Trên môi hồng nhạt, bờ môi hơi mím lại. Nếu bạn học đi trên đường tò mò ngoái lại nhìn, cô sẽ ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Bối Hồng đi đến bên cạnh Bối Doanh Doanh, cười nói: "Đi thôi, chúng ta đi đến phòng làm việc của thầy hiệu trưởng nói chuyện vài câu."

Sau khi hết tiết đọc sách buổi sáng, Bối Doanh Doanh mới được thả cho về phòng học. Kỷ Diệu thấy cô, không khỏi che miệng cười trộm: "Hôm nay có bạn học nói thấy bố của cậu đưa cậu đến trường nha, dáng vẻ như thiên kim tiểu thư đó nha, sáng sớm lại có người đăng bài tỏ tình với cậu."

Bối Doanh Doanh cong môi cười, vỗ đầu cô ấy, "Sao chuyện gì cậu cũng biết thế?"

"Hì hì." Cô ấy đến bên cạnh cô nói nhỏ vào tai cô, "Nhưng mà Du Hàn đợi cậu rất lâu rồi đó."

Bối Doanh Doanh ngồi xuống ghế của mình, ngẩng đầu chạm phải

ánh mắt của Du Hàn, cô chủ động giải thích chuyện sáng nay phải đến phòng thầy hiệu trưởng một chuyến. Du Hàn không nói gì, lấy túi bánh rán vừng cùng sữa đậu nành trong ngăn bàn ra đưa cho cô.

Hai mắt của cô sáng lên: Wow sao cậu mua bánh này!"

Anh xoay cái bút trong tay, giọng thản nhiên: "Không phải tối hôm qua cậu vẫn cứ nhắc mãi muốn ăn bánh rán vừng sao?"

Viên Man Hà cho rằng bánh rán vừng quá nóng cho nên hiển nhiên bánh rán vừng sẽ không xuất hiện trên bàn ăn. Tối hôm qua cô gái nhỏ trước khi đi ngủ gọi điện thoại cho anh, miệng liên tục lải nhải mấy câu, "Mình muốn ăn bánh rán vừng, cô chỉ là nói đùa lại không ngờ anh sẽ thật sự nghe lọt vào tai.

Cô vui vẻ cầm lấy một cái bánh rán vừng lên cắn một miếng, thỏa mãn híp mắt: "Du Hàn thật tốt."

Khóe miệng anh cong lên, nhéo mặt cô một cái, "Sao lại dễ dỗ vậy hả?"

"Bởi vì là cậu mua cho tới mà..." Cô nhỏ giọng nói chỉ đủ cho anh nghe thấy.

Anh hài lòng, bàn tay ở dưới gầm bài nắm lấy tay cô. Lúc này Lão Trương chủ nhiệm mới của bọn họ từ bên ngoài cửa lớp đi vào, lên tiếng đánh gãy âm thanh ồn ào trong lớp.

"Cả lớp yên lặng một chút nào, thầy thông báo một chút, lớp chúng ta hôm nay sẽ có bạn học mới, mọi người vỗ tay hoan nghênh nào."

Sao? Lại là bạn học mới!

Mọi người thò đầu nhìn về phía ngoài cửa, ai cũng đều mong ngóng xem là bạn nam hay nữ, đến khi có một dáng vẻ một bạn học nữ mập mạp đi vào trong lớp.

Cô ấy vui vẻ giới thiệu bản thân với mọi người, "Mình tên là Kế Vũ, rất vui được làm quen với các bạn."

Lão Trương chỉ về phía chỗ ngồi trống bên cạnh Kỷ Diệu, ra hiệu cho cô ấy ngồi ở đó. Sau khi Kế Vũ ngồi xuống, quay qua nhìn Kỷ Diệu và bàn bên dưới của Bối Doanh Doanh, lấy một hộp bánh quy lớn từ trong cặp sách ra, cực kỳ nhiệt tình: "Này, các cậu ăn bánh quy không?"

Kỷ Diệu ngạc nhiên: "Sao cậu mang theo một hộp lớn thế?"

"À thì mình chưa ăn sáng."

"Wow một mình cậu ăn một hộp luôn?"

"Ừa, mẹ mình còn sợ mình ăn không đủ." Kế Vũ sờ gương mặt mập mạp của bản thân, "Thích ăn không phải là một cái tội đâu."

Kế Vũ chia bánh quy cho Kỷ Diệu đang ngạc nhiên, cũng chia cho Bối Doanh Doanh. Sau khi thân thiết hơn, bọn họ phát hiện Kế Vũ là một người ăn hàng chính hiệu. Ba cô gái đều tâm đắc với đề tài "sáng nay ăn gì", rất nhanh đã trở thành những người bạn thân thiết.

Sau khi chuông vào học vang lên, Kế Vũ và Kỷ Diệu cuối cùng cũng quay lên, Bối Doanh Doanh cười nói với Du Hàn:

"Cậu có cảm thấy bạn học mới rất đáng yêu không? Lần đầu tiên mình thấy một bạn nữ không sợ béo, còn ăn rất vui vẻ như vậy nữa."

"Không để ý lắm." Anh cúi đầu làm bài tập.

Cô nghiêng đầu hỏi: "Nếu có một ngày mình trở nên cực kỳ thích ăn như vậy, cậu sẽ còn thích mình không?"

Lần này cuối cùng anh cũng quay đầu sang, một lúc sau, trêu ghẹo cô: "Tôi không ngại nuôi cậu thành một bé heo đâu."

"..." Cậu mới là heo đó!

Cô hậm hực không thèm để ý đến anh.

Giáo viên tiếng Anh đang giảng bài trên bục giảng. Cô nhìn nửa cái bánh rán vừng trong ngăn bàn, do dự một lúc, đẩy qua phía anh trả lại anh.

Một lúc sau, lại lấy ra nhìn một chút...

Rồi lại trả về.

Lần thứ ba, cuối cùng cô cũng không nhịn được, cúi đầu xuống nhanh chóng cắn một miếng, đúng lúc này ——

"Doanh Doanh, em trả lời xem câu này chọn đáp án nào."

Giọng nói dịu dàng của giáo viên tiếng Anh vang lên.

Cô gái nhỏ mới cắn một miếng bánh rán vừng còn chưa kịp nuốt, lúc này cô ngây người không biết làm gì.

Cô hoảng hốt còn chưa kịp ngẩng đầu, nam sinh bên cạnh đột nhiên đứng lên thay cô. Cô ngẩng đầu muốn nhìn xem, đầu bị anh ấn xuống.

Ưm ưm ưm [QAQ].

Cả lớp vang lên tiếng ồn ào, giáo viên tiếng Anh dường như phát hiện cái gì, cười hỏi: "Du Hàn, em có ý gì đây, muốn thay bạn cùng bàn trả lời câu hỏi?"

"Vâng."

"Vậy Doanh Doanh làm sao thế, sao cứ cúi đầu nãy giờ hả?" Cô giáo đi xuống bục giảng.

Nam sinh cúi đầu nhìn cô một chút, sau đó mở miệng, bên môi có ý cười rất nhạt ——

"Cậu ấy vừa mới bị em bắt nạt rồi khóc."

- -----oOo------

Chương 54

Du Hàn vừa nói xong câu này ——

Tất cả mọi người: "???"

Cậu lặp lại lần nữa xem? Bắt nạt cái gì cơ? Bắt nạt kiểu gì? Còn bắt nạt đến mức khóc?!

Các bạn học trong lớp lén cười, thú vị thú vị rồi đây. Mọi người đều nhìn nhau với ánh mắt đầy ẩn ý, nhưng vẫn có người nghiêm túc thật sự tin vào lời này:

"Cái gì? Anh Hàn sẽ không thật sự bắt nạt Doanh Doanh chứ? Anh cũng hung dữ quá rồi, ngay cả nữ sinh cũng bắt nạt được."

"... Mày thật sự bị ngu đó hả?" Bạn ngồi cùng bàn cậu ta đánh cậu ta một cái, "Có đánh chết Du Hàn cậu ta cũng không động vào một cọng tóc của Bối Doanh Doanh, tỉnh lại một chút đi."

"Tao thấy Du Hàn không phải bắt nạt đâu, mà là đùa giỡn. Anh Hàn đùa Doanh Doanh đến phát khóc!" Có bạn học như một Sherlock Holmes nhỏ giọng phân tích.

"Mẹ... sao đầu tao nảy ra một hình ảnh, tao đưa bút cho mày, mày viết ra đi!" Bọn họ nhớ vừa rồi lúc Du Hàn nói câu kia khóe miệng cong hơi cong lên, không khỏi khiến mọi người liên tưởng đến chuyện khác.

Mọi người trái đoán phải đoán, mà lúc này Bối Doanh Doanh bị ép

cúi đầu xuống dưới gầm bàn, cuối cùng cũng nuốt xong miếng bánh rán vừng, đang tức gần chết.

Hừ... Cậu mới bị bắt nạt đến khóc nhé!

Du Hàn nói đáp án xong, giáo viên tiếng Anh cũng cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ trong lớp, cười, vẫy tay bảo Du Hàn ngồi xuống, cuối cùng còn dặn dò một câu:

"Bắt nạt bạn nữ là không đúng đâu nhé."

Cả lớp cười rần lên.

Đến khi cả lớp chuyển chủ đề sang một câu chuyện mới, cô cuối cùng mới đỏ mặt ngẩng đầu lên. Vừa ngước mắt lên liền chạm phải ánh mắt đầy ý cười của Du Hàn. Cô tức giận bĩu môi, nhéo cánh tay anh một cái. Anh không khỏi bật cười: "Vừa rồi tôi mới giải vây giúp cậu, cậu có chút lương tâm nào không hả?"

"Hừ..."

Đầu anh xích lại gần cô, giọng trầm thấp vang lên ngay bên tai cô: "Ngày nào cũng thật sự bắt nạt cậu đến khóc thì phải làm sao bây giờ?"

Cô sửng sốt.

Mấy giây sau, mặt cô đỏ bừng lên.

Cô nhìn qua chỗ khác, hoàn toàn không muốn để ý đến anh.

-

Sau khi tan học, Kế Vũ cùng Doanh Doanh và Kỷ Diệu đi vệ sinh. Trên đường đi Kế Vũ lo lắng hỏi Bối Doanh Doanh: "Hôm nay lúc ở trên lớp cậu không sao chứ?"

"Hả?"

Kế Vũ không biết quan hệ của Du Hàn và Bối Doanh Doanh. Cô ấy thật sự tin vào lời của Du Hàn nói: "Nếu như bạn cùng bàn của cậu cứ bắt nạt cậu thì cậu nhất định phải nói giáo viên đổi chỗ, không thể để bản thân chịu thiệt như thế được!"

Kế Vũ vừa nói xong, Kỷ Diệu bật cười ha hả, khiến Kế Vũ ngẩn người không hiểu tại sao, "Mình nói sai cái gì sao?"

Kỷ Diệu khoác vai Kế Vũ: "Yên tâm đi, thật ra cậu không biết đấy thôi, người mỗi ngày bị bắt nạt đều là Du Hàn đó!"

"??"

"Cậu đừng nhìn Doanh Doanh có vẻ yếu ớt dễ bắt nạt như vậy mà hiểu nhầm. Thực ra, Du Hàn rất sợ Doanh Doanh, Doanh Doanh nói một Du Hàn sẽ không dám nói hai đâu."

"Vì sao thế?"

"Bởi vì —— Doanh Doanh là hoa khôi mới của trường chúng ta, làm gì có nam sinh nào dám bắt nạt cậu ấy?" Kỷ Diệu dứt lời còn nháy mắt một cái với Bối Doanh Doanh.

Bối Doanh Doanh: "..."

Kế Vũ bừng tỉnh, sờ sờ đầu, sau đó ngu ngơ cười một tiếng: "Doanh Doanh, hâm mộ cậu thật đấy. Mình mập như thế này nên thường bị các bạn nam chế giễu đây nè."

"Sau này ai dám chế giễu cậu, mình sẽ đánh gãy chân chó của tên đó." Kỷ Diệu hung dữ nói.

"Được, cảm ơn đại ca."

-

Nhóm nữ sinh khi có chung cùng một chủ đề, tình cảm bạn bè tăng lên rất nhanh. Còn chưa hết một tuần, Kế Vũ đã gia nhập nhóm nhỏ của bọn họ, thường xuyên cùng bọn họ lên lớp rồi cùng nhau tan học.

Giữa trưa, Trịnh Hy, Kỷ Diệu, Kế Vũ cùng Bối Doanh Doanh ngồi chung một bàn ăn cơm, Kế Vũ mời mọi người đến tiệc sinh nhật của cô ấy vào tối thứ sáu tuần này.

"Năm nay mình mười tám tuổi rồi, bố mẹ mình nói sẽ tổ chức thật lớn cho mình. Từ nhỏ đến lớn mình không có nhiều bạn bè, cho nên lần này coi như mình năn nỉ các cậu đến nhà mình chơi đó, được không?" Kế Vũ ăn xong thìa cơm cuối cùng trong khay cơm, vẻ mặt chờ mong nhìn bọn họ.

"Được thôi, mình sẽ mua cho cậu một món quà thật to." Kỷ Diệu cười.

Trịnh Hy và Bối Doanh Doanh cũng gật đầu, "Bọn mình đều rảnh mà."

"Tuyệt vời!" Kế Vũ cực kỳ vui vẻ, "Chị của mình sáng nay còn lo lắng không biết mình có mời được bạn học đến không đó ha ha ha."

"Chị của cậu? Hóa ra cậu còn có chị." Kỷ Diệu thắc mắc.

"Đúng đó, chị của mình năm nay học đại học năm hai rồi, thứ sáu tuần này cậu có thể gặp được chị ấy."

"Wow, chị ấy học đại học T sao?"

"Ừm đúng đó, cuối tuần nào chị ấy cũng về nhà. Mình nói cho các cậu nghe, chị của mình xinh lắm đó, đến lúc đó các cậu nhìn thấy sẽ

biết." Kế Vũ tự hào kể cho bọn họ nghe.

Tất cả mọi người đều cười, đúng lúc này có một nam sinh đi đến. Cậu ta đặt một hộp sữa chua đến trước mặt Bối Doanh Doanh, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, là một nam sinh đeo mắt kính.

"Chào cậu Bối Doanh Doanh, mình là Lý Tứ Tứ học lớp 11.5, đây là sữa chua mình mua tặng cậu... Cậu, cậu có thể nhận lấy không?" Nam sinh kia căng thẳng đến mức liên tục chùi tay vào ống quần.

Mấy nữ sinh lập tức hiểu ra: Khá lắm, lại là một người nữa đến bắt chuyện.

Bối Doanh Doanh ngẩn người, mỉm cười lắc đầu, đẩy hộp sữa chua trở về: "Xin lỗi cậu..."

Nam sinh thấy vậy: Mẹ ơi, con chết mất.

Nữ thần đang nói chuyện với mình! Nữ thần còn cười với mình nữa!

"Không sao, không sao..." Nam sinh nhận lại sữa chua, lúc rời đi còn có chút vui vẻ, trở lại với đám bạn của mình. Mọi người chọc ghẹo cậu ta bị từ chối, cậu ta còn tự hào nói: "ít nhất nữ thần còn nói chuyện với tao, bọn mày ngay cả cái rắm cũng không có."

Đám bạn của cậu ta:...

Trịnh Hy thu lại ánh mắt, cười cực kỳ vui vẻ: "Doanh Doanh, cậu nói xem một ngày có bao nhiêu người đến bắt chuyện với cậu?"

Kỷ Diệu bổ sung: "Ngoại trừ bắt chuyện, đầu kỳ này còn có hai người viết thư tỏ tình nữa. Cuối học kỳ trước mình còn giúp Doanh Doanh nhận một bức đó."

"Sau đó thì sao, Doanh Doanh, cậu đã mở ra xem chưa?" Kế Vũ hỏi.

Bối Doanh Doanh thắc mắc: "Nhưng mà sao mình không nhận được???"

Kỷ Diệu cười mờ ám: "Tất nhiên là vì có người tịch thu trước đó rồi chứ sao."

"..."

Không phải Du Hàn đấy chứ?

Sao cậu ấy chuyện gì cũng nói với Du Hàn thế!

Lúc ra khỏi nhà ăn, cô lôi kéo Kỷ Diệu nhỏ giọng hỏi: "Thật sự bị Du Hàn lấy rồi à?"

"Chứ còn gì nữa? Không thể không nói vị nhà cậu có lòng chiếm hữu hơi mạnh một chút đó. Hôm đó cậu ấy nhìn thấy thư tình đã ăn dấm rất dữ dội."

Bối Doanh Doanh cũng cảm thấy vậy. Có những lúc Du Hàn rất giống trẻ con. Lúc uống say còn muốn nghe cô hát, mà mỗi lần ghen tuông đều cáu kỉnh giống y như trẻ con.

Kỷ Diệu cố ý đùa cô: "Du Hàn quản cậu nghiêm như vậy, cậu có cảm thấy quá mệt mỏi không... Hay là đừng thích cậu ấy nữa?"

"Không đâu..."

"Ôi, mình phải nói câu vừa rồi cho Du Hàn biết! Doanh Doanh đối với cậu ấy một lòng một dạ không thể cách rời."

Cô ấy vừa cười vừa chạy về phía trước.

"Này, Kỷ Diệu!"

-

Cuối tuần, hôm thứ sáu, Kế Vũ dựa theo kế hoạch đã dự định, mời Bối Doanh Doanh, Kỷ Diệu và Trịnh Hy đến nhà dự sinh nhật.

Buổi chiều tan học, bốn cô gái đi ra cổng trường ngồi xe buýt, Kế Vũ kể cho bọn họ nghe tối nay mẹ cô ấy sẽ làm món ngon gì, thèm đến mức liên tục nuốt nước miếng.

Kế Vũ kể chuyện cô ấy trở nên mập như vậy, hoàn toàn là vì mẹ cô ấy nấu đồ ăn rất ngon.

Nửa tiếng sau, bọn họ đến nhà Kế Vũ.

Lúc đến trước cửa, Kế Vũ hô lên "Con về rồi, mẹ cô ấy lập tức ra đón. Mẹ Kế Vũ cũng là một phụ nữ trung niên có thân hình hơi mập mạp, nhìn bà rất có cảm giác vui vẻ. Bà nhiệt tình hoan nghênh bọn họ vào trong nhà.

"Mẹ, chị về chưa ạ?" Kế Vũ hỏi.

"Chị con vừa ra ngoài mua dấm rồi, xào đồ ăn phát hiện không còn dấm." Mẹ Kế Vũ cười cười, "Các con cứ ngồi xuống trước đi, đồ ăn chuẩn bị sắp xong rồi."

Kế Vũ dẫn các bạn đi thăm quan nhà một chút. Cả đám đi ra ngoài ban công. Từ đây nhìn ra có thể nhìn thấy hồ Bắc Nam, Kỷ Diệu hưng phấn kể chuyện thi chạy cự ly đường dài cho Kế Vũ nghe.

Bối Doanh Doanh bước sang một bên và đi đến góc khác của ban công, gió đêm lặng lẽ thổi đến, cô đứng một góc ngẩn người, không phát hiện ba người khác đã đi vào trong phòng.

Ở ngoài ban công chỉ còn lại một mình cô, cô nhìn dòng nước chảy về phía đông của hồ Bắc Nam, đột nhiên nghe thấy một tiếng động vang lên từ phía sau lưng.

Cô quay đầu lại, thấy là một cô gái xa lạ.

Cô gái mặc một chiếc váy dài bằng voan xanh nhạt, dáng người gầy gò, tóc dài ngang lưng, khuôn mặt lớn chừng bằng một bàn tay trắng nõn, nhưng dưới đôi mắt sáng và trong veo lại có quầng thâm xanh thẫm.

Cô gái đang cầm trên tay một đĩa cà chua bi mới rửa sạch sẽ. Lúc nhìn thấy Bối Doanh Doanh, đồng tử của cô ấy đột nhiên giãn ra, cái đĩa rơi xuống đất, cà chua văng tung tóe trên mặt đất.

Cô gái sợ tới mức lập tức ngồi xổm xuống nhặt cà chua bi, che đi vẻ hoảng sợ trong mắt. Bối Doanh Doanh cũng sửng sốt, sau đó tiến lên giúp cô ấy nhặt cà chua lên.

Cô gái đó lần nữa ngẩng đầu lên nhìn cô gái nhỏ trước mặt, răng trắng môi đỏ, đầu ngón tay run lên, đầu óc trống rỗng. Bối Doanh Doanh bỗng phát hiện cô gái trước mặt có chút kỳ lạ, trong lòng cũng thấy làm lạ.

Hai người nhặt hết cà chua xong, cô gái kia đứng lên, nói với Bối Doanh Doanh: "... Cảm ơn."

Cô mỉm cười, "Không có gì."

Tiếng động ở ngoài ban công hấp dẫn sự chú ý của Kế Vũ, Kế Vũ vừa nhìn thấy cô gái kia lập tức vui vẻ ôm lấy cô: "Chị, cuối cùng chị cũng về rồi."

Cô ấy giới thiệu mọi người với nhau: "Đây là chị của mình, thế nào, có phải chị mình rất đẹp không? Ha ha ha, chị, đây là những người bạn tốt nhất mà em đã kể với chị đó, Trịnh Hy, Kỷ Diệu," cuối cùng cô ấy chỉ về phía người còn lại —— "Còn có cả Doanh Doanh."

Doanh Doanh...

Cô gái nghe vậy, trong lòng vang lên một tiếng động lớn. Làn sóng nóng trong lòng cuộn trào lên như muốn nuốt chửng cô ấy. Cô ấy nhìn thẳng vào Bối Doanh Doanh, sửng sốt không thốt nên lời, cả người cứ ngẩn ra.

Kế Vũ thấy phản ứng khác thường của chị mình thì thấy làm lạ, kéo tay chị mình: "Chị? Có chuyện gì vậy?"

"Không... Không có gì," cô gái cụp mắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc, "Chị đột nhiên nhớ ra... Vừa rồi chị quên mua Sprite rồi."

Trong nhà truyền ra tiếng gọi vào ăn cơm của mẹ Kế Vũ, một màn này trôi qua rất nhanh, Kế Vũ lôi kéo các bạn đi vào trong phòng ăn, mà Kế Khê đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Bối Doanh Doanh, đầu ngón tay nắm chặt rổ cà chua đến trắng bệch.

-

Trên bàn cơm, bố của Kế Vũ tối nên phải làm thêm ca tối nên chỉ có mấy người bọn họ ăn cơm tối. Sau khi vui vẻ cụng ly xong, ba nữ sinh tặng quà sinh nhật cho Kế Vũ, cô ấy cực kỳ vui vẻ.

Kế Khê cũng mang quà đã chuẩn bị trước ra cho em gái, "Hy vọng Tiểu Vũ mỗi ngày đều có thể thật sự vui vẻ, sau đó là học tập thật giỏi nhé."

"Dạ, cảm ơn chị. đến lúc đó em cũng muốn thi vào đại học T."

Mẹ của Kế Vũ cười, "Đúng thế, con phải học theo chị con học cho thật giỏi vào. Đúng rồi Tiểu Khê, không phải khoảng thời gian trước đó con nói con đang quen bạn trai sao, lúc nào con dẫn thằng bé về nhà ăn một bữa cơm đi?"

Kế Khê ngẩn người, cúi đầu uống Sprite, "Gần đây anh ấy hơi..."

"Chị, người đó có đối tốt với chị không? Có phải anh ấy cực kỳ thích

chị không?" Kế Vũ ngây thơ hỏi.

Kế Khê nhìn Bối Doanh Doanh ngồi đối diện, đáy mắt xẹt qua một tia cảm xúc, cuối cùng chỉ cười nhạt: "Rất tốt."

"Nhưng sao dạo gần đây cuối tuần không thấy anh ấy hẹn chị ra ngoài chơi nữa? Có phải hai người đang cãi nhau không?"

Kế Khê bị chọc trúng tâm sự, tay nắm chặt đũa, bờ môi run lên, một lúc sau mới thốt ra: "Không phải chị đã nói rồi sao? Gần đây anh ấy rất bận rộn nhiều chuyện."

"Được rồi, trẻ con thì ăn cơm đi, đừng hỏi chị con nhiều chuyện như vậy." Trên mặt mẹ Kế vẫn treo nụ cười hiền lành, cầm chai sprite bên cạnh lên rót thêm nước cho Bối Doanh Doanh.

"Cháu cảm ơn cô ạ." Bối Doanh Doanh nhận lấy ly nước, nhìn sang bỗng thấy Kế Khê vẫn đang nhìn chằm chằm mình, bốn mắt nhìn nhau, Kế Khê vội vàng rời ánh mắt sang chỗ khác.

Bối Doanh Doanh cảm giác có hơi ngạc nhiên.

Cô hình như không quen biết Kế Khê mà? Nhưng sao chị ấy cứ nhìn chằm chằm cô thế nhỉ?

Nhưng dù sao thì cô cũng đến nhà bạn làm khách, cô cũng chỉ có thể đè cảm giác kỳ lạ này trong lòng, yên lặng ăn cơm.

Mọi người ăn cơm xong thì bắt đầu thổi nến bánh sinh nhật, Kế Vũ nghĩ ngày mai không phải đi học nên đề nghị rủ các bạn đi hát karaoke, sau đó nắm lấy tay Kế Khê: "Chị, chị cũng đi cùng chúng em nhé?"

Kế Khê nghĩ điều gì đó, cuối cùng cũng đồng ý.

Lúc mọi người đi xuống lầu, Kế Vũ hỏi Doanh Doanh đã liên lạc được

với nhóm Du Hàn, Tăng Đống và Lạc Phàm chưa, cô ấy cũng mời bọn họ.

Bối Doanh Doanh: "Du Hàn nói một lúc nữa sẽ qua."

"Lạc Phàm và Tăng Đống nói bây giờ đang chạy đến." Kỷ Diệu nói.

Sau khi đám bọn họ đến quán karaoke, Kế Vũ đến quầy lễ tân đặt phòng, những người khác ở một bên chờ, Bối Doanh Doanh đi vào phòng vệ sinh, Kế Khê cũng đi theo phía sau.

Hai người một trước một sau đi đến bồn rửa tay, lần này Bối Doanh Doanh không nhịn nổi nữa quay đầu nhìn Kế Khê thỉnh thoảng liếc mình một cái, "Chị Kế Khê... Chúng ta có quen biết không ạ?"

Kế Khê sửng sốt cụp mắt xuống: "Xin lỗi, chị chỉ cảm thấy em rất giống một người bạn của chị thôi..."

Hóa ra là vậy, Bối Doanh Doanh mỉm cười, "Không sao ạ."

Hai người đi ra ngoài, đột nhiên Kế Khê hỏi một câu: "Em họ gì?"

"Em họ Bối ạ, sao thế chị?"

Vẻ mặt Kế Khê cứng lại, sau đó lắc đầu: "Chị chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi."

Kế Khê đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, hốc mắt càng lúc càng cay. Cô ấy ngừng lại một chút, "Xin lỗi, chị có chút không thoải mái, chị đi vào phòng vệ sinh một lát."

Không đợi Bối Doanh Doanh đáp lại, cô ấy đã trực tiếp quay người bước vào trong.

Vào trong phòng vệ sinh, Kế Khê đống cửa lại, che miệng chầm chậm ngồi xổm xuống.

Từng giọt nước mắt trào ra, từng ký ức ùa lại nhưng một bộ phim hiện lên trong đầu cô ấy.

Hóa ra, người mà Hứa Chi Hạo đến giờ vẫn không thể quên được, cô gái mà anh ta yêu đến điên cuồng là cô gái tên Bối Doanh Doanh vừa rồi...

Xế chiều hôm nay khi cô ấy nhìn thấy Bối Doanh Doanh, vừa nhìn thấy cô ta đã nhận ra ngay, bởi vì khuôn mặt này của Bối Doanh Doanh và gương mặt của cô gái mặc váy trắng trong màn hình của Hứa Chi Hạo giống nhau y như đúc. Cộng thêm lần đó anh ta say rượu vẫn cứ luôn gọi "Doanh Doanh", cô ấy có thể đoán được cô bé này chính là người đó.

Cô ấy nhớ có một lần, cô ấy lên lớp với Hứa Chi Hạo, cô ấy vô tình nhìn thấy anh ta viết ba chữ cái tiếng Anh "byy", cô ấy hỏi nó có nghĩa là gì, nhưng anh ta chỉ tìm một cái cớ nói qua loa, vừa rồi khi cô ấy hỏi họ của Bối Doanh Doanh, cô ấy đã hoàn toàn hiểu được ba chữ đó có ý nghĩa gì.

Kế Khê không ngờ cô gái khả năng cả đời này cô ấy không bao giờ gặp mặt, lại xuất hiện trong cuộc đời của cô ấy theo cách này.

Cô gái khiến cô ấy vừa ghen ghét đến phát điên đồng thời cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Dáng vẻ của Bối Doanh Doanh đúng là bộ dạng trước đó Hứa Chi Hao mong muốn cô ấy trở thành, yên tĩnh ngoan hiền, không cần có bất kỳ đồ trang sức gì cũng có thể khiến Hứa Chi Hạo yêu thích.

Còn cô ấy thì sao.

Một vật thay thế như cô ấy, hôm nay lại gặp được bản gốc, cô ấy cảm giác như lớp da ngụy trang của mình bị người ta hung hăng xé xuống.

Cô ấy không biết bản thân đã ngồi trong phòng vệ sinh khóc bao lâu, cuối cùng cũng đứng lên.

Sau đó bấm số gọi một cuộc điện thoại.

Giọng nói đầu dây bên kia không quá kiên nhẫn: "Chuyện gì?"

Cô ấy cố gắng đè nén tiếng nức nở, "Bây giờ anh có rảnh không, có thể đến quán karaoke bên này tìm em không?"

"Bây giờ tôi đang có chuyện."

"Nhưng em uống rất nhiều rượu rồi... Xin anh đó."

Hứa Chi Hạo im lặng mấy giây, sau đó mở miệng: "Biết rồi."

Cúp điện thoại, cô ấy chậm rãi đi ra ngoài rửa mặt, nhìn dáng vẻ vô hồn trong gương của bản thân, sau đó lấy túi trang điểm ra bắt đầu dặm lại phấn.

Cô ấy cố tình gọi Hứa Chi Hạo đến.

Là vì cô ấy muốn nhìn dáng vẻ của Hứa Chi Hạo khi ở trước mặt Bối Doanh Doanh sẽ là như thế nào.

-

Trong lòng bao, âm thanh náo nhiệt ca hát vui vẻ đã vang lên, bọn họ hát được một lúc thì đám nam sinh cũng đã đến. Du Hàn đẩy cửa đi vào, vừa vào anh đã thấy cô gái nhỏ ngồi trong góc phòng, sau đó cất bước đi về phía cô.

Bối Doanh Doanh để ly nước trong tay xuống, ngửa đầu nhìn anh, trong mắt sáng lấp lánh.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, Bối Doanh Doanh mỉm cười: "Sao cậu đến nhanh thế?"

"Sợ chỗ này quá hỗn loạn, tôi có hơi lo lắng cho cậu, nên đã đi nhờ xe đến đây."

Tăng Đống và Lạc Phàm khó chịu khi thấy bọn họ vừa đến hai người đã diễn cảnh tình cảm mặn nồng: "Anh Hàn, anh như vậy là không được đâu nhé. Hôm nay đến đây vui vẻ ca hát, anh không hát thì phải uống rượu với bọn em." Dứt lời, cậu ta mở một chai bia rồi đưa cho Du Hàn, ngoại trừ Bối Doanh Doanh những người khác kể cả nữ sinh cũng đều uống bia.

Du Hàn sờ đầu cô gái nhỏ, dặn dò bên tai cô: "Cậu ngoan ngoãn uống nước ép đi, biết chưa?"

"Ờ..." Chỉ biết bắt nạt cô bị dị ứng cồn, cô kéo ống tay áo của Du hàn, "Cậu cũng uống một chút thôi nhé?"

Anh cong môi, nghiêng người về phía cô, "Sao thế, sợ tôi say?"

"Lát nữa cậu mà say thì mình không đưa cậu về nhà đâu." Cô nhỏ giọng cảnh cáo anh.

Ý cười trên môi anh càng sâu, "Được rồi, vậy uống ít một chút."

Một lúc sau cửa phòng bao bị đẩy ra, Kế Khê đi vào, cô ấy vừa nói chuyện với Tăng Đống, nhìn thấy Bối Doanh Doanh và Du Hàn ngồi sát cạnh nhau có hơi bất ngờ.

Lúc mọi người đang ca hát, điện thoại Kế Khê bỗng có tin nhắn đến: [Tôi đến rồi. —— Hứa Chi Hạo]

Cô ấy đứng dậy, đi ra bên ngoài thì thấy Hứa Chi Hạo đang cầm điếu thuốc trên tay đứng dựa người vào cửa, lúc ngẩng đầu lên trong mắt chỉ toàn là vẻ lạnh lùng.

"Đi thôi."

Kế Khê mở miệng: "Hay là... Anh vào trong ngồi một chút nhé? Hôm nay là sinh nhật em gái em, em về sớm như vậy có chút không tốt lắm... Sẽ rất nhanh thôi, trước mười giờ."

Hứa Chi Hào day trán, dường như đã đồng ý. Anh ta đứng dậy đi vào trong với Kế Khê. Lúc đi vào phòng, anh ta nhìn thấy Bối Doanh Doanh và Du Hàn ngồi cạnh nhau trên ghế sô pha ——

Trong nháy mắt sửng sốt.

Hai người kia nhìn thấy ánh mắt của anh ta, cũng đều ngẩn người.

- -----oOo------

Chương 55

Sau khi mọi người nhìn thấy người đi sau lưng Kế Khê là Hứa Chi Hạo, bầu không khí trong phòng vốn đang náo nhiệt thoải mái bỗng trở nên yên ắng hơn.

Hứa Chi Hạo không hề nghĩ đến sẽ gặp được Bối Doanh Doanh ở đây. Bước chân anh ta khựng lại, đáy mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, bị Kế Khê đứng bên cạnh nhìn thấy. Tim cô ấy lần nữa nhói lên, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của mọi người trong phòng, cô ấy chậm rãi khoác tay Hứa Chi Hạo, cong khóe môi cười với mọi người --

"Đây là... bạn trai của chị, Hứa Chi Hạo."

Trong phòng bao, nhóm Kế Vũ, bao gồm cả Bối Doanh Doanh và Du Hàn đều ngây cả người.

Kế Vũ là người đầu tiên kịp phản ứng, chớp chớp đôi mắt: "Trời ơi, hóa ra đây là bạn trai của chị tớ!"

Hứa Chi Hạo nhìn thấy ánh mắt sững sờ của Bối Doanh Doanh, anh ta căng thẳng đến mức hầu kết nhấp nhô mấy lần, sau đó từ từ rút cánh tay mình ra khỏi tay của Kế Khê, rồi nhìn cô ấy với ánh mắt lạnh lẽo.

Môi mỏng của anh ta khẽ mở: "Cô cảm thấy thế nào?"

Lông mi Kế Khê run lên, không ngờ anh ta lại trả lời như vậy, sau đó cô ấy cố kéo khóe miệng lên nở nụ cười, che đi cảm xúc trong lòng: "Mọi người tiếp tục hát đi..."

Kế Vũ không phát hiện được vẻ khác thường giữa hai người bọn họ, nhiệt tình mời hai người ngồi xuống. Hứa Chi Hạo cất bước, ngồi xuống chính giữa ghế sô pha, Kế Khê thấy vậy chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống theo.

Đám người Kỷ Diệu và Tăng Đống bên này trong chốc lát chỉ cảm thấy Hứa Chi Hạo nhìn rất quen, hình như trước đó đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng bọn họ không thể nhớ nổi là ở đâu.

Đột nhiên Trịnh Hy nhớ ra, hạ giọng nói với Kỷ Diệu: "Ở chỗ suối nước nóng lần trước á."

Kỷ Diệu trừng lớn hai mắt, à là lần đó... Cho nên Hứa Chi Hạo và Bối Doanh Doanh có quen biết? Hơn nữa Hứa Chi Hạo còn là tình địch của Du Hàn!

Nhưng bây giờ nhìn ba người bọn họ, đều đang giả vờ như không quen biết nhau.

Kỷ Diệu và Trịnh Hy tất nhiên sẽ không nhắc đến chuyện này.

Tăng Đống và Lạc Phàm tiếp tục hát, bọn họ chọn bài [Người anh em, ôm một cái], Bối Doanh Doanh ngồi một bên bỗng lơ đãng nghiêng đầu nhìn sang, lập tức thấy ánh mắt nóng bỏng của Hứa Chi Hạo đang nhìn mình.

Cô không hiểu lắm.

Hóa ra Hứa Chi Hạo có bạn gái rồi?

Nhưng vừa rồi anh ta nhìn cô như vậy để làm gì?

Du Hàn quay đầu cũng phát hiện ánh mắt không ổn này của Hứa Chi Hạo. Anh thu tầm mắt lại, cánh tay để sau lưng Bối Doanh Doanh, bày ra dáng vẻ giống như đang ôm cô, giọng nói trầm thấp

vang lên bên tai cô: "Không được nhìn anh ta."

Cô gái nhỏ nghe thấy vậy, bị dáng vẻ ghen tuông này của anh chọc cười, "Mình đâu có nhìn anh ta..."

"Sao ở đây cũng có thể gặp được anh ta chứ." Du Hàn không vui.

Bối Doanh Doanh mỉm cười ngọt ngào với anh: "Được rồi, cậu đừng tức giận."

Hành động thân mật "kề tai nhau nói nhỏ" của hai người khiến sắc mặt của Hứa Chi Hạo ngày càng nặng nề. Một lúc sau có mấy phục vụ đi vào, mang lên rất nhiều loại rượu quý. Hứa Chi Hạo rót một ly Whisky, hào phóng nói: "Tối nay mọi người cứ thoải mái vui chơi, tiền tính hết lên tôi."

Kế Vũ cười với chị mình, dường như đang khen Hứa Chi Hạo: "Cảm ơn anh ạ."

Nhưng Kế Khê nhìn chàng trai bên cạnh cô ấy uống cạn từng ly rượu giải sầu, ánh mắt anh ta không hề di chuyển khỏi người Bối Doanh Doanh. Hốc mắt cô ấy cay cay, hận không thể ở trước mặt tất cả mọi người chất vấn Hứa Chi Hạo sao có thể tổn thương cô ấy như vậy.

Trong lòng bốn người mỗi người đều có một suy nghĩ riêng của mình.

Tăng Đống thấy chỉ có mấy người bọn họ hát thì rất nhàm chán, cậu ấy muốn khuấy động bầu không khí, lên tiếng: "Không phải ở đây có hai cặp yêu nhau sao? Mọi người có ai muốn song ca một bản tình ca không?"

Kế Vũ cực kỳ hưng phấn, đưa micro cho Kế Khê, nhíu mày: "Chị, chị và anh rể cũng hát một bài nhé?"

Kế Khê sợ hãi nhìn về phía Hứa Chi Hạo, anh ta đang vắt chéo chân điều chỉnh tư thế hạ hai chân xuống, giọng điệu lạnh nhạt: "Không biết hát."

Nhưng Kế Khê biết rõ, năm đại học đầu tiên anh ta tham gia cuộc thi hát ở trường và đạt được giải nhất.

Cô thấy vậy xấu hổ từ chối: "Đúng đó, hay vẫn là các em hát đi."

Tăng Đống và Lạc Phầm ầm ĩ cổ vũ cặp đôi nhỏ tuổi bên này: "Anh Hàn, Doanh Doanh, hai người hát đi. Hai người mà hát thật sự giống như một đôi do ông trời tác hợp đó nha!"

Bối Doanh Doanh bị bọn họ hô hào như vậy thì nhìn về phía Du Hàn, lúc đầu cô cảm thấy nhất định Du Hàn sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ anh lại nhìn cô, khóe môi ẩn ý cười:

"Có muốn cùng tôi hát một bài không?"

Cô ngây người, Tăng Đống trực tiếp nhét micro vào trong tay cô, "Nào nào nào! Tất nhiên là muốn rồi!"

Hai người chọn bài cả hai cùng biết, lúc Du Hàn mở miệng hát đã khiến Bối Doanh Doanh rất kinh ngạc.

Giọng của anh trầm và đầy từ tính, giọng hát rất bắt tai người nghe. Mặc dù bởi vì hơi căng thẳng nên giọng có chút run, nhưng khi Du Hàn nhìn về phía Bối Doanh Doanh, cô có thể nhìn thấy trong mắt của anh tràn đầy tình cảm dành với cô.

Một bản tình ca trữ tình nhẹ nhàng khiến cả phòng bao như nổi lên bong bóng màu hồng. Mười ngón tay của Du Hàn và Bối Doanh Doanh đan vào nhau, sau khi hát xong, Tăng Đống và Kỷ Diệu lập tức gào hét: "Hôn đi, hôn đi, hôn đi!"

Cô gái nhỏ mặt ửng hồng nhìn Du Hàn, eo của cô bỗng bị anh ôm

lấy, anh cúi người hôn lên gò má của cô, sau đó nhìn đám người ồn ào bên cạnh, vẻ mặt tự nhiên: "Như thế này cũng đủ rồi."

"Wow... ồ..."

Lúc này ở giữa dãy ghế sô pha, Hứa Chi Hạo đặt mạnh ly rượu xuống bàn. Anh ta đứng dậy, nhìn Du Hàn một cái, mặt lạnh tanh không nói hai lời, đi ra cửa phòng bao, ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

Hành động này của anh ta khiến tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Kế Khê cúi thấp đầu, nắm chặt tà váy, hơi thở dồn dập khiến cả người cô ấy cũng phập phồng theo. Cảm giác giống như vết thương lòng chưa khép lại bây giờ bị người ta đâm một dao thật mạnh, đau đến không thể thở nổi.

Kế Vũ sững sờ: "Chị, anh rể sao thế..."

Kế Khê ngẩng đầu, cố gắng mỉm cười, kiềm chế nước mắt đang muốn trào ra: "Không sao đâu, anh ấy, anh ấy đột nhiên có chút việc."

Kế Vũ tin lời của chị, nhưng Bối Doanh Doanh đã nhận ra điểm khác thường. Cô quay đầu nhìn đôi mắt đang tối sầm lại của Du Hàn, sắc mặt anh căng cứng. Cô nắm lấy tay anh, anh đè xuống cảm giác không vui trong lòng, vuốt ve đầu cô, khẽ nói: "Không sao đâu."

Mỗi người đều có tâm sự khác nhau. Kỷ Diệu và Trịnh Hy ít nhiều cũng cảm giác được bầu không khí có chút không đúng, tất cả mọi người không hề vạch trần chuyện này ra. Một lúc sau Bối Doanh Doanh đứng dậy đi về sinh, rửa tay xong cô đi ra ngoài, đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay của cô, dùng sức kéo cô vào một khúc rẽ hành lang bên cạnh.

Sức của Hứa Chi Hạo rất lớn, anh ta đè Bối Doanh Doanh lên tường khiến cô không thể nhúc nhích được. Cô vừa thấy là anh ta, ngẩn người vài giây, sau đó giãy giụa muốn tránh khỏi tay anh ta.

"Hứa Chi Hạo, anh điên rồi, thả tôi ra..."

Trên người anh ta nồng nặc mùi rượu, con ngươi lúc này đầy tơ máu hằn lên. Anh ta nhìn chằm chằm cô, " Em cố ý ở trước mặt anh thân mật với với tên đó?"

"Em rõ ràng biết anh thích em..." Hứa Chi Hạo giống như mất kiểm soát, mạnh mẽ ép hỏi cô: "Vì sao? Vì sao em không thể nhìn anh dù chỉ một chút?"

"Anh có bệnh à!" Bối Doanh Doanh không hiểu, người này rõ ràng có bạn gái rồi còn ở đây nổi điên cái gì?

"Tên đó có thích em lâu bằng anh không?" Anh ta cúi xuống muốn hôn cô, cô liều mạng giãy giụa. Lúc nà bên cạnh vang lên giọng nói của một người thứ ba: "Hứa Chi Hạo, anh đang làm cái gì thế?"

Hứa Chi Hạo quay đầu lại, Kế Khê đứng cách bọn họ khoảng hơn ba mét, nước mắt chảy đầy mặt.

Bối Doanh Doanh đẩy anh ta ra, hung dữ nhìn chằm chằm anh ta: "Hứa Chi Hạo mong sau này anh cách xa tôi một chút. Anh đã có bạn gái rồi, anh làm như vậy chỉ khiến tôi càng ngày càng thấy ghê tởm anh thôi."

"Doanh Doanh..."

Cô quay người rời đi, lúc đi ngang qua Kế Khê khóe môi giật giật nhưng cuối cùng không nói gì.

Hứa Chi Hạo đỡ lấy trán, dựa vào tường, cả người anh ta như chìm trong bóng tối, Kế Khê chậm rãi đi đến trước mặt anh ta, giọng nói

run rẩy chất vấn: "Cho nên anh ở cùng em bao lâu nay, nhưng người anh thích chưa bao giờ thật sự là em? Cho đến bây giờ, em chỉ là vật thay thế của Bối Doanh Doanh thôi?"

Kế Khê thấy anh ta im lặng, cô ấy giống như lên cơn điên giữ chặt lấy anh ta, "Anh nói đi, em nói có đúng không!"

Anh ta hất tay Kế Khê ra, tức giận nói: "Phải thì thế nào?"

Nước mắt của Kế Khê rơi xuống càng dữ dội hơn: "Nhưng người ta đã có bạn trai rồi. Anh thấy đó Bối Doanh Doanh không hề thích anh! Vì sao anh không thể nhìn em một cái? Em thích anh nhiều như vậy mà...

Hứa Chi Hạo nắm cằm Kế Khê, "Thích? Thứ cô thích chỉ là tiền tôi đưa cho cô mà thôi?"

Kế Khê giật mình, "Hóa ra... Anh nghĩ em như vậy."

"Chúng ta không phải đều là vì thỏa mãn nhu cầu của đối phương thôi sao? Kế Khê, cô đừng hy vọng tôi sẽ thích cô." Khóe miệng anh ta nhếch lên, buông tay ra, quay người rời đi.

Kế Khê đứng lại chỗ, cắn bờ môi đang run rẩy, nước mắt một lần nữa như nước tràn bờ đê.

Bối Doanh Doanh nhào vào trong ngực của Du Hàn, ôm anh thật chặt, vùi đầu vào trong ngực anh. Du Hàn run lên, giữ lấy gáy của cô, ôm chặt cô vào lòng: "Sao thế Doanh Doanh?"

Cô hít mũi một cái, "Mình muốn về nhà, mình buồn ngủ quá."

"Được, chúng ta về nhà." Anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

Anh nắm tay cô đi ra khỏi quán karaoke. Bối Doanh Doanh gửi tin nhắn cho Kế Vũ, lấy lý do bỗng nhiên thấy không khỏe lấp liến cho

qua. Cô thật sự không biết nên đối mặt với Kế Khê thế nào, cũng không dám nói với Du Hàn, sợ khiến anh tức giận.

Hai người gọi xe taxi, sau khi lên xe, cô bất ngờ muốn ngồi sát lại với anh, Du Hàn kéo cô vào trong lòng, khẽ cười nhéo nhéo chóp mũi của cô: "Sao tôi lại cảm giác Doanh Doanh say rồi nhỉ?"

Cô mỉm cười, tựa đầu vào vai anh.

"Du Hàn, mình rất vui khi gặp được cậu."

Cô rất may mắn, cô gặp được một người cô thích, đối phương cũng thích cô.

Mặc kệ người khác như thế nào, cô chỉ muốn yên ổn thích một mình anh.

"Tối nay cái miệng nhỏ này ngọt thật đấy." Anh không khỏi bật cười, "Tôi cũng rất vui vì gặp được cậu."

Buổi tối hôm đó, tiếp sau Kế Khê và Hứa Chi Hạo xảy ra chuyện gì, Bối Doanh Doanh không biết. Ngày thứ hai cô nói bóng nói gió ra hiệu cho Kế Vũ, nhưng Kế Vũ không tim không phổi hiển nhiên là rất ngốc, dường như không phát hiện chị mình có gì khác lạ, cái gì cũng không thấy nói.

Tháng chín sau khi tựu trường, mọi người đều rất bận rộn, tiết tấu học tập dần dần tăng tốc, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua.

Cuối tháng chín là đại hội thể thao của trường, học sinh năm cuối cấp ba cũng phải tham gia. Sự kiện nhỏ này làm dịu đi không khí học tập căng thẳng thường ngày. Mọi người nhao nhao lên nói đây là năm cuối cùng của bọn họ rồi, phải chơi thật vui vẻ.

Sau khi Du Hàn chuyển lại chức hội trưởng hội học sinh cho đàn em thì có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn. Dưới sự đề nghị của cán thể dục

thể thao và sự thiếu hụt tài nguyên tham gian đại hội, anh cũng đã báo danh tham gia chạy tám trăm mét và tiếp sức nam.

Lúc sắp xếp người làm công tác hậu cần, Bối Doanh Doanh vốn muốn làm hậu cận cho anh, nhưng trong lớp phải phái ba người đi làm tình nguyện viên, đúng lúc cô bị chỉ điểm tham gia.

Cuối cùng đành phải để Tăng Đống và Lạc Phàm làm hậu cần cho Du Hàn.

Vào buổi chiều của ngày đầu tiên của đại hội, công việc của Bối Doanh Doanh là đứng trong dây an toàn ở vòng trong của sân thể thao để duy trì trật tự và ngăn không cho học sinh băng qua dây trong khi xem trận đấu.

Buổi chiều, khi cuộc họp sắp xếp công việc được tổ chức, trưởng nhóm đã phân công công việc cho mọi người, trưởng nhóm của bọn họ là một nữ sinh lớp mười tên là Từ Ninh, rất có cá tính, đến lượt Bối Doanh Doanh, sắc mặt của Từ Ninh rất tệ: "Sáng nay chị đã làm công việc của mình như thế nào thế? Rất nhiều người đã vượt qua dây chắn khi những bạn khác đang thi chạy, nhưng chị không ngăn họ lại?"

Bối Doanh Doanh cụp mắt: "Xin lỗi, chị có đi lại gọi bọn họ lại, nhưng bọn họ đã chạy qua rồi không hề nghe thấy chị gọi..."

"Từ Ninh, lúc đó có rất nhiều người vây quanh phía bên trái đường chạy. Sáng nay Doanh Doanh còn bị bọn họ giẫm lên chân." Có người nói giúp cô mấy câu.

"Khi làm việc chỉ biết viện cớ cho sai lầm của bản thân? Đây là thái độ của mọi người lúc này đó hả?" Từ Ninh nhíu mày.

Tất cả mọi người đều im lặng, một lúc sau Bối Doanh Doanh lên tiếng: "Xin lỗi, lần sau chị sẽ chú ý."

Từ Ninh thu lại ánh mắt chán ghét của mình, lần này không nói gì thêm, tiếp tục phân công nhiệm vụ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, có mấy bạn học lớp mười hai rời đi cùng với Bối Doanh Doanh. Bọn họ nói nhìn là biết Từ Ninh cố ý nhắm vào Bối Doanh Doanh, tự bản thân khó chịu, bắt nạt Doanh Doanh tốt tính.

Bối Doanh Doanh cũng không biết cô đắc tội gì với Từ Ninh, cũng không nói gì thêm.

Ở một bên khác, Từ Ninh và bạn học vẫn còn ở trong phòng họp đang nói đến Bối Doanh Doanh: "Hóa ra chị ta là nữ thần mà bọn con trai trong lớp hay nhắc đến? Mình thấy cũng đâu có đẹp lắm."

Từ Ninh khẽ xì một tiếng: "Sinh ra được cái có khuôn mặt trắng nõn, dáng vẻ ngây thơ hiền lành khiến bọn họ thích chứ sao."

"Ê các cậu có thấy hot boy Du Hàn của trường chúng ta bao giờ chưa?"

Vừa nhắc đến "Du Hàn", Từ Ninh đang hờ hững lập tức nâng tinh thần, "Sao thế?"

"Nghe nói Du Hàn và Bối Doanh Doanh học cùng một lớp, hình như quan hệ của hai người bọn họ rất mập mờ? Có người đang truyền tai nhau Du Hàn thích Bối Doanh Doanh đó?"

"Không thể nào, sao ngay cả hot boy ánh mắt cũng kém như vậy?"

Từ Ninh nhướng mày, ghen ghét mở miệng châm chọc: "Nếu là thật, nhất định là Bối Doanh Doanh dụ dỗ anh ấy."

"Nhưng mình thấy chị ấy nhìn có vẻ rất đơn thuần..."

Từ Ninh nhếch môi, "Nhìn không ra là đang giả vờ à? Girl tâm cơ đó,

loại con gái như vậy thẳng nam nhìn không ra đâu."

Cô ta đứng lên, nhìn đám bạn của mình, nở nụ cười tươi, "Dù sao mình cũng không tin Du Hàn và Bối Doanh Doanh có loại quan hệ đó, Bối Doanh Doanh cơ bản là không xứng."

Buổi chiều sau khi đại hội thể thao bắt đầu, Bối Doanh Doanh đã đến sân thể thao. Đầu giờ chiều nắng rất gắt, cô đã chuẩn bị cho bản thân một cái ô, chưa che được bao lâu, Từ Ninh đã đi đến.

"Cất ô đi."

"... Vì sao?"

"Vóc dáng của chị đã không cao rồi, nhìn không được bao xa, chị ở đây canh chừng mà còn che ô, việc này sẽ ảnh hưởng đến tầm nhìn của chị không biết sao?"

Bối Doanh Doanh ngửa đầu nhìn ánh nắng mặt trời, "Nhưng mà hôm nay nắng gắt thế này, chị sợ lát nữa sẽ bị cảm nắng..."

"Đây là vấn đề của chị, chị phải tự giải quyết."

"..." Cô nhẫn nhịn, đóng ô lại. Từ Ninh quay người rời đi, Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn mặt trời thiêu đốt trên đầu khó chịu thở dài, bỗng có một cái mũ lưỡi trai đội lên đầu cô.

Cô quay đầu lại, là Du Hàn đang đứng sau lưng cô.

"A, sao cậu đến đây?" Cô lập tức nở nụ cười với anh.

"Vừa ở chỗ tập trung xuống đây liền thấy cô, sao không mở ô lên che, hả?"

Cô cười khổ, "Bọn mình không được phép che ô."

Anh nhíu mày, "Sao không được phép? Tôi nhìn thấy rất nhiều người tình nguyện viên đang che ô mà."

"Không sao đâu, đội mũ dễ hoạt động hơn." Cô khẽ cười, "Buổi chiều cậu cố gắng chạy thật tốt tám trăm mét đó nha, cậu thi mình sẽ ở bên cạnh cổ vũ cậu."

Anh sờ đầu của cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: "Nếu hôm nay tôi dành được hạng nhất thì có phần thưởng gì?"

"Không phải cậu sẽ có giấy chứng nhận với phần thường của trường sao..."

"Tôi muốn cậu tặng cơ." Anh mỉm cười nói nhỏ.

Bối Doanh Doanh nghe ra ý của anh, mặt cô lập tức đỏ lên.

Người này lại đang đùa giỡn cô [QAQ].

Cô nhanh chóng đuổi Du Hàn đi, bắt đầu nghiêm túc quan sát xung quanh, nhưng mà thỉnh thoảng Từ Ninh cứ đến tìm đủ loại lý do bắt bẻ cô vài câu, lúc thì đường dây ngăn cách bị lệch, lúc thì cô đi lại quá nhiều. Cô không muốn cãi nhau nên đều lựa chọn nhịn xuống.

Nhưng mà bên cạnh có mấy nữ sinh "mách lẻo", rất nhanh chuyện này đã đến tai Du Hàn.

Anh đang ngồi ở khu tập trung, sau khi nghe xong anh nhìn đường đua, sắc mặt trầm xuống, cũng không nói gì.

Bốn giờ chiều, là trận chung kết tám trăm mét nam của khối lớp mười hai, lúc ba giờ rưỡi bắt đầu đầu điểm danh, Du Hàn điểm danh xong, đi xuống sân thể thao.

Hôm nay Du Hàn mặc áo phông trắng, quần thể thao đen năm phân. Dáng người cao ráo, khí chất ngời ngời, chỉ cần đứng yên thôi

cũng khiến bao cô gái ngẩn ngơ.

Anh đang khởi động làm nóng người, sau đó bên cạnh vang lên một giọng nói: "Xin chào, bạn học Du Hàn —— "

Anh ngước mắt lên, nhìn thấy Từ Ninh đi đến.

Trong tay cô ta cầm chai nước, lúc này đang cười đưa chai bước đến trước mặt anh, có hơi căng thẳng: "Hôm nay em là tổ trưởng tổ hậu cần Từ Ninh, đây là nước khoáng, bọn em đều phát cho mỗi vận động viên ra sân một chai."

Du Hàn lạnh lùng từ chối: "Không cần."

Từ Ninh hạ tay xuống, thu hồi ánh mắt, "Vậy thôi ạ..."

Cô ta đang định rời đi, bỗng nam sinh gọi cô ta lại: "Bạn học."

"Dạ?" Hai mắt cô ta sáng lên.

Du Hàn chỉ nữ sinh đứng bên cạnh lối nhỏ của sân tập, "Làm phiền em gọi giúp tôi Bối Doanh Doanh đến đây một chút được không?"

???

Từ Ninh ngây người, lúc kịp phản ứng lại mới nói, "Nhưng chị ấy đang làm việc."

"Không mất nhiều thời gian đâu."

"... Vậy để em đi gọi." Từ Ninh cố gắng đè nén khó chịu, đi qua vỗ vai Bối Doanh Doanh.

Bối Doanh Doanh nghi ngờ đi đến cùng với Từ Ninh, nhìn thấy Du Hàn thì rất ngạc nhiên, không hiểu anh muốn làm gì, "Cậu tìm mình à?"

Du Hàn nhìn cô gái trước mặt, trong mắt nhiều thêm mấy phần ý cười. Anh rất tự nhiên lấy chai nước uống dở trong tay cô, vặn nắp, ngửa cô uống nước.

Từ Ninh thấy cảnh này, vẻ mặt ngốc trệ.

Hầu kết của anh chuyển động, quai hàm góc cạnh rõ nét. Anh liếm sạch những giọt nước trên môi. Lúc trả chai nước lại cho cô, nhân tiện nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần hơn, không coi ai ra gì cúi đầu xuống ——

Hôn lên mặt của cô.

Anh mỉm cười nói với cô: "Ok, tôi bổ sung năng lượng xong rồi, trở về đi."

Từ Ninh:???!!!

- -----oOo------

Chương 56

Bối Doanh Doanh cực kỳ sửng sốt, cô không ngờ trên sân tập nhiều người như vậy mà Du Hàn dám đột nhiên hôn cô ở trước mặt tất cả mọi người!

Cảnh này bị rất nhiều học sinh nhìn thấy, tất cả mọi người đều hoảng hốt. Có người ngạc nhiên chỉ chỉ bạn mình, kích động che miệng đang nói gì đó, trong lòng gào thét: Đ*, mình vừa nhìn thấy cái gì thế này!!! Du Hàn hôn, hôn, Bối, Doanh, Doanh!

Mặt cô đỏ bừng, đảo mắt nhìn một vòng. Từ Ninh đứng gần nhất sắc mặt đã xám thành màu gan heo.

Cô ngẩng đầu nhìn anh đang cười, xấu hổ, khẽ trừng mắt với anh một cái: "Có rất nhiều người đó..."

Anh không hề giữa khoảng cách, ngược lại tiếp tục xoa đầu cô: "Được rồi, trở về đi, tôi chạy xong đến tìm cậu."

Bối Doanh Doanh nhanh chóng chạy đi, Từ Ninh đứng tại chỗ nhìn thấy Du Hàn thu lại ánh mắt dịu dàng đang nhìn bóng lưng của Bối Doanh Doanh, sau đó quay sang nhìn mình, ánh mắt khôi phục lại vẻ lạnh lùng hờ hững.

Từ Ninh lần này hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là "tiêu chuẩn kép".

Cô ta cảm giác bản thân mình bị làm nhục, sau đó vội vàng chạy đi gặp được đám bạn của mình. Bọn họ vui vẻ nói: "Từ Ninh, nghe nói Du Hàn chuẩn bị thi chạy tám trăm mét đó, chúng ta cùng đi xem

anh ấy thi đi."

Bọn họ không thấy Từ Ninh trả lời, tiếp tục giựt dây: "Đúng thế Từ Ninh, không phải cậu thích Du Hàn sao? Đến lúc đó bọn mình nhất định sẽ giúp cậu xin được phương thức liên lạc với anh ấy!"

Từ Ninh nghe vậy đột nhiên nổi điên: "Xem cái rắm! Anh ta.. anh ta có bạn gái rồi!"

"??!! Ai vậy!"

"... Bối Doanh Doanh!" Từ Ninh chán nản.

"Sao có thể! Cậu cũng đừng tin mấy lời đồn thổi đó, giữa trưa cậu còn nói Du Hàn sẽ không thích chị ta đấy."

"Mình vừa nhìn thấy Du Hàn hôn Bối Doanh Doanh!"

Đám bạn: "???" Mẹ ơi như vậy thì cũng quá kích thích rồi!

Du Hàn hôn Bối Doanh Doanh còn chưa được bao lâu, trên diễn đàn trường đã không ngừng có bài đăng bàn tán về chuyện này: [Mợ nó hai người này thật sự là một đôi!!!]

Chủ tus bình luận: [Đ* Đ* Đ*, bây giờ trong lòng tôi đang hưng phấn muốn điên lên đây nè a a a a a!!! CP tôi theo đuổi có thật!!!!]

[Ngồi xổm, chờ dưa.]

[Đặt hàng đê, chào hàng với bạn ở trên ở đây có đậu phộng, hạt dưa với đồ uống nhé.]

[Tình huống thế nào? Chủ tus đang nói đến ai mà kích động thế?]

[Tôi rất mệt mỏi mỗi ngày khi nghe những tin đồn như thế này, vì

vậy xin vui lòng chuyển chủ đề, được không? Lần này, lại muốn tự tâng bốc thế nào đây?]

[A a a a chủ tus cho ám hiệu đi, có phải cậu cũng có mặt ở sân thể thao không! Tôi cũng đang vừa định đăng bài đây!]

Chủ tus: [Không phải lời đồn đâu nhé, không phải lời đồn, không phải lời đồn! Điều quan trọng phải nói ba lần, là thật nhé, tôi đã tận mắt chứng kiến, đúng là trong sân thể thao. Tôi sẽ cho các bạn một gợi ý và không nói tên của họ nhé, nam và nữ đều rất nổi tiếng. Hai người học cùng lớp, bạn nữ là nữ thần của tôi! Chuyện này tôi đã nói rất rõ ràng rồi đó ~ Tôi sẽ chậm rãi kể cho mọi người nghe.】

[Giải mã ngay lập tức! Mợ nó là hai người bọn họ hả?! Không thể nào...]

[Tin đồn này đã lan truyền bao lâu rồi...]

[Tản đi tản đi, là giả đó.]

[Là thật đó, tôi cũng nhìn thấy!!!]

Chủ tus: [Đừng vội nói giả, chờ tôi nói hết được không? Nữ sinh là nữ thần của tôi nhé, nam sinh thì là nam thần của rất nhiều người, cho nên cũng có thể gọi là nam thần nhỉ. Vừa rồi tôi ở dưới sân tập xem thi đấu cùng bạn học. Bạn học của tôi đột nhiên thấy nam thần tham gia thi chạy tám trăm mét. Bạn của tôi rất kích động, lôi kéo tôi, phổ cập cho tôi kiến thức nam thần ưu tú thế nào (xin lỗi tôi chỉ thích nữ thần thôi /đầu chó/), bạn tôi lén lấy điện thoại ra chụp hình nam thần, đúng lúc đó tôi thấy nữ thần của tôi đến tìm nam thần!]

[A a a a đánh cậu đó chủ tus, đào một cái hố này cho bọn tôi!]

[Sau đó thì sao!]

[Bổ sung cho chủ tus nè, hình như là nam thần gọi nữ thần đến, cả

toàn bộ quá trình trên mặt nam thần đều nở nụ cười, mẹ của tôi ơi, tôi chưa nhìn thấy nam thần cười đó!!!]

[Vẫn cảm giác bài đăng này rất giả, là nữ sinh tôi rất ghét kia phải không?]

[Tôi cũng ghét nhỏ đó...]

Chủ tus: [Mấy người kia làm ơn lăn đi giùm cái, nếu còn sỉ nhục nữ thần của tôi thì tôi sẽ như con gà trống xù mào lên đấy! Tức chết đi được, mặc kệ bọn họ, tôi tiếp tục kể nè. Tôi và bạn học thấy nam thần cầm lấy chai nước trong tay của nữ thần, sau đó vặn ra uống!!! Hành động hôn gián tiếp đó nam thần làm rất thành thục khiến bọn tôi nhìn đến ngây người luôn!

Bởi vì bọn tôi cũng cảm thấy hai người bọn họ là bạn giống như bạn bè bình thường thôi, bạn tôi còn đoán có thể chai nước trong tay của nữ thần là của nam thần, nên không thể xem là hôn gián tiếp. Nhưng, ai ngờ sau khi nam thần uống nước xong, đột nhiên -- hôn lên mặt nữ thần một cái a a a a a a a a!]

[???!!! Mẹ ơi, khiếp sợ!]

[A a a a??? Bạo như thế sao!!!]

[Mẹ ơi tin tức lần này sốc quá, đây là đang khẳng định tin đồn lần trước sao?!]

[Chờ một chút, mình hưng phấn đến mức sắp nhồi máu cơ tim rồi, mình cực kỳ thích hai người bọn họ luôn á, mình thấy hai người họ xứng đôi cực, hu hu hu hôm nay cuối cùng cũng được ăn chút đường rồi.]

[Không phải chứ, cái này giống như đang được biên tập lại thế?!]

[Không tin +1]

[Chủ tus nói cuối kỳ tất cả mọi người sẽ bị rớt còn tin được.]

Người chứng kiến đây, con mẹ nó là thật đó, hơn nữa tôi đã sớm biết hai người họ là một đôi rồi.]

[Ai có video hay ảnh gì không? Tận mắt nhìn thấy mới tin được.]

Cả một đám người nhao nhao lên, chủ tus mãi không thấy nói lời nào, khi tất cả mọi người cho rằng đây là bài đăng giả thì đột nhiên có một người đăng một cái video lên: [Chuyện của chủ tus kể tôi cũng có mặt ở hiện trường, đúng lúc quay được /đầu chó/, bởi vì tôi cũng thích nam thần, cho nên đang quay lén anh ấy... Đột nhiên vô tình thấy nam thần có cô gái anh ấy yêu thích, tôi cũng vui cho anh ấy.]

Trong video là cảnh tượng ban nãy diễn ra ở sân thể thao, bài đăng lúc này mới hoàn toàn bùng nổ.

Chủ tus: [Cảm ơn chị em lầu mười hai nhé! Tôi không biến mất đâu, chỉ là vừa rồi bạn tôi vừa chạy xong, tôi chạy qua đưa nước cho cậu ấy!]

[Mẹ ơi, xem video rồi, ngọt quá, hâm mộ quá đi.]

[Nữ thần đúng là sẽ đi đôi với nam thần mà, tan nát cõi lòng... Nhưng mà có sao nói vậy, hai người bọn họ thật sự rất đẹp đôi! Chúc phúc!]

[Không những hôn còn hành động chết người sờ đầu kia nữa, A Vĩ chết rồi... Bạn của bạn của tôi có quen biết nam thần, nói nam thần là người cực kỳ lạnh lùng, đối xử với những người không quen biết hoặc những nữ sinh theo đuổi mình đều cực kỳ lạnh lùng. Tôi cảm thấy tất cả dịu dàng của nam thần đều dành cho bạn gái rồi, nam thần thật sự cưng chiều bạn gái.]

[Hôm nay lại bị một ngày dính axit citric* khóc.]

*Axit có trong chanh, ý là ghen tị.

[Những người lầu trên nói chủ tus nói dối thì mau mở to mắt ra nhìn đi, còn đến phiên mấy người nói thích hay ghét nữa hả, người ta vẫn đang ân ân ái ái đó.]

[Sau này hy vọng mỗi ngày đều có thể ăn đường! Nam thần nữ thần đúng là một đôi trời đất tạo thành, rắm cầu vồng vô địch!]

Lúc Bối Doanh Doanh nhìn thấy bài đăng này vẫn đang đứng trực, Kỷ Diệu chạy đến đưa di động cho cô, cô đọc hết bình luận mặt đã đỏ rực.

Hu hu hu chắc chắn bị phát hiện rồi [QAQ].

Đã nói phải khiêm tốn mà...

Kỷ Diệu cười hì hì: "Lần nay xem ra sẽ hoàn toàn đánh sập mấy lời đồn nhảm nhí luôn. Cậu không biết đâu, trước có rất nhiều người không tin cậu và Du Hàn là một cặp đó. Trên diễn đàn trào phúng cậu khó nghe đến thế nào, bây giờ cả một cái rắm cũng không dám đánh."

Bối Doanh doanh cười, "Cậu đó, chuyện gì cũng biết."

"À mà Du Hàn chuẩn bị thi rồi nhỉ?"

"Ừ, sắp rồi." Cô nhìn điện thoại, "Nhóm này chạy xong là đến lượt cậu ấy."

Trong lòng cô cũng lo lắng cho Du Hàn, nhưng cô càng tin tưởng vào khả năng của anh, rất mong chờ phần thi này.

Theo như lịch trình, nhóm kế tiếp là nam sinh lớp mười hai thi chạy

chung kết nam tám trăm mét. Bởi vì Bối Doanh Doanh đang trực, khu vực cô chịu trách nhiệm là vòng trong của đường chạy đối diện với tượng đài, đây là đoạn chạy tiếp sức bốn trăm mét chỗ vận động viên thực hiện lần trao gậy cuối cùng, vì vậy cô không thể ra điểm xuất phát cổ vũ anh.

Sau khi loa phát thanh thông báo xong, vậy mà bắt đầu có người hô cổ vũ Du Hàn, phần thi này cũng thu hút rất nhiều học sinh lớp mười, mười một đến xem.

Sau khi tiếng súng vang lên, toàn bộ nam sinh ở vạch xuất phát lao về phía trước. Tốc độ của nam sinh chạy rất nhanh, xem ra lúc đầu vẫn chưa tiết kiệm sức lực, rất nhanh Du Hàn đã chiếm vị trí dẫn đầu, rất nhiều nữ sinh đều rất kích động.

Tổng cộng hai vòng, Bối Doanh Doanh đứng ở vị trí của mình, mắt nhìn thẳng vào bóng dáng ở vị trí đầu tiên, trong lòng thấp thỏm, cô nhìn Du Hàn càng lúc càng tiến lại gần hơn, cô cũng hét lên "Cố lên Du Hàn", ánh mắt anh vốn đang tập trung nhìn thẳng về phía trước, dường như chú ý đến cô ở bên này, ánh mắt nhìn về phía cô, bên môi còn treo nụ cười như có như không.

Anh chạy qua trước mặt cô, cô nhớ lại dáng vẻ thoải mái cùng bước chân nhẹ nhàng của anh.

Hình như có vẻ rất dễ dàng nhỉ...

Đến vòng chạy thứ hai, Du Hàn đã hoàn toàn bỏ xa những người khác, anh đã dẫn trước người chạy thứ hai khoảng gần mười mét. Đây là một chặng đua không có gì bất ngờ, cuối cùng khi Du Hàn là người đầu tiên vượt qua vạch đích, lập tức loa phát thanh vang lên tiếng thông báo, "Du Hàn đã phá kỷ lục của trường!"

"Wow, đỉnh thật đấy..."

Cô thấy một đám người vây quanh ở vạch đích, cực kỳ náo nhiệt. Cô

rất muốn có thể nhanh chóng chạy đến bên cạnh Du Hàn, nhưng bây giờ cô không thể phân thân...

Lúc đang buồn rầu, bên cạnh có một chị gái tình nguyện viên chạy đến: "Doanh Doanh, để chị thay em trực ở đây cho. Em có thể đi tìm Du Hàn, cậu ấy vừa chạy xong đó."

"Dạ?"

Chị gái nhỏ, nháy mắt với cô: "Chị có coi bài đăng đó trên diễn đàn rồi, ha ha ha hai đứa rất xứng đôi đó."

Bối Doanh Doanh da mặt mỏng dễ đỏ mặt, "Vậy cảm ơn chị ạ ~"

Cô nhanh chóng vạch đích, ở phía bên kia, Du Hàn vừa chạy qua vạch đích, Tăng Đống và Lạc Phàm phụ trách việc hậu cần vội vàng tiến đến, vừa đưa nước vừa đỡ Du Hàn, như thể sợ Du Hàn sẽ lập tức ngã xuống. Nhưng anh nhận lấy chai nước uống mấy ngụm, lạnh nhạt từ chối bọn họ đỡ mình. Rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ Du Hàn bao vây xung quanh anh, vẻ mặt Du Hàn rất bình tĩnh giống như anh không phải là người vừa thi chạy xong.

Tăng Đống giơ ngón tay cái lên với anh: "Anh Hàn không hổ là anh của em, quá đỉnh, thừa sức đè bẹp bọn họ."

"Chứ sao nữa, anh Hàn mà có chạy thêm hai vòng nữa vẫn không có chuyện gì, dù sao anh Hàn cũng từng tham gia chạy cự ly đường dài mà ha ha ha." Lạc Phàm nói.

Bên cạnh có rất nhiều nữ sinh, ánh mắt của bọn họ đều rơi trên người Du Hàn, nhưng anh không hề nhìn bọn họ mà đang tìm bóng dáng của Bối Doanh Doanh. Ai ngờ vừa nghĩ đến, bóng dáng cô đã lập tức xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô đang chậm rãi chạy về phía anh, nhưng vì vóc dáng quá nhỏ nên bị ngăn ở bên ngoài đám người đang vây quanh bên này, cực kỳ đáng thương.

Anh khẽ cong môi, đi về phía cô, những người bên cạnh tự giác nhường đường.

Du Hàn đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, xung quanh có rất nhiều người, cô nhìn thấy anh thì nhíu mày mở miệng, câu đầu tiên là lo lắng: "Có phải rất mệt không? Bây giờ có tiếp tục đi được..."

Cô còn chưa nói hết câu, anh đã vươn tay ra nắm lấy bả vai cô, kéo cả người cô ôm vào lòng, giống như đang dồn hết sức lực lên người của cô, thấp giọng nói: "Tôi mệt quá, chân cũng rất mỏi, không đi được nữa."

Tăng Đống và Lạc Phàm:???

Cô run lên một cái, thật sự tin lời anh, thân hình nhỏ bé lập tức đỡ lấy anh, từng bước dìu anh đi về phía trước.

Hai nam sinh nhìn Du Hàn vừa rồi còn rất thản nhiên thong dong bây giờ lại đang cực kỳ suy yếu --

Anh Hàn cmn giả vờ cũng quá rồi.

Những người xung quanh đều rất ngạc nhiên, còn không kịp hiểu chuyện gì đã bị nhét đầy một miệng thức ăn cho chó.

Du Hàn quay đầu nhìn Tăng Đống với Lạc Phàm, hai người lập tức hiểu ý rút lui.

Đi thôi, đi thôi, cuối cùng chỉ còn lại hai người.

Cơ thể nhỏ nhắn của Bối Doanh Doanh bị anh ôm vào trong lòng, rõ ràng trên khóe miệng anh còn đang ẩn ý cười, nhưng vẫn cứ khăng khăng giả vờ rất yếu ớt, kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của anh đã đánh lừa cô gái nhỏ. Cô thật sự tin tưởng, trong giọng nói mềm mại tràn đầy lo lắng: "Du Hàn, cậu đỡ hơn chưa?"

"Đỡ hơn nhiều."

Cô nhớ lại vừa rồi dọc đường có rất nhiều ánh mắt nhiều chuyện nhìn chằm chằm bọn họ, không khỏi đỏ mặt: "Hình như mọi người trong trường biết quan hệ của bọn mình rồi..."

"Ừm, cho nên?" Anh vuốt ve vành tai của cô, "Cậu vốn là bạn gái nhỏ của tôi, tại sao phải che giấu? Không cho bọn họ biết, còn không biết có bao nhiêu nam sinh ngấp nghé cậu."

Hai người đi đến một nơi ít người, cô dìu anh ngồi xuống ghế, anh thuận thế nắm lấy tay cô, "Tôi dành được hạng nhất rồi, phần thưởng đâu?"

Cô ngẩn người, "Tại sao lại là mình phát thưởng cho cậu?"

"Bởi vì tôi chạy vì cậu," anh nhìn con ngươi trong suốt của cô, nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng: "Tôi chỉ vì muốn thể hiện cho cậu thấy tôi rất giỏi thôi."

Bối Doanh Doanh nghe vậy, cười híp mắt thành một vầng trăng khuyết: "Không cần thể hiện đâu, cậu trong lòng mình vẫn luôn rất đỉnh."

Du Hàn phát hiện không chỉ người của cô rất ngọt, mà ngay cả nói chuyện cũng có thể ngọt đến mức thấm tận vào lòng người, "Phần thưởng có cho hay không, hả?"

"Ừm... Cậu muốn thưởng cái gì?"

Anh nghiêng người nói nhỏ một câu vào tai cô. Cô nghe xong mặt đỏ bừng, xấu hổ đẩy anh ra: "Không được, không được..."

"Vì sao?"

"Mình..."

Đuôi lông mày anh nhướng lên, đầu ngón tay khẽ cào vào lòng bàn tay cô, nhỏ giọng dụ dỗ: "Cũng chỉ là nghĩa trên mặt chữ thôi."

Buổi tối thứ sáu sau khi tan học về nhà, vì thứ hai là lễ quốc khánh, nên Viên Man Hà nói với Bối Doanh Doanh tối nay bà và Bối Hồng sẽ không ở nhà, hai người họ sẽ tham dự một buổi tiệc rượu trên du thuyền, trưa mai mới về, bà dặn dò tối nay Bối Doanh Doanh ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong không bao lâu, hai người chuẩn bị ra cửa, Bối Doanh Doanh ở trong phòng đọc sách, nhưng lại có chút không yên lòng. Trong đầu cứ luôn nhớ đến phần thưởng đòi được thưởng của Du Hàn nói với cô chiều hôm trước —— "Ngủ chung."

Hu hu hu sao có thể được! Cô còn lâu mới làm chuyện đó nhé...

Cô nhớ lại buổi tối lần trước ở suối nước nóng, cô cũng ngủ chung một phòng với Du Hàn. Hai người bọn họ vốn đang rất nghiêm chính nằm trên giường trên cờ phi hành (giống cờ cá ngựa). Ai biết được, chơi một lúc, anh đè cô ra giường hôn, khiến cả người cô cảm giác như muốn "bốc cháy".

Sau đó còn nói cái gì mà đừng khóc thút thít nữa...

Cô đang nghĩ ngợi, đúng lúc điện thoại “ting” một tiếng, thông báo có tin nhắn đến ——

[Chú và dì tối nay không ở nhà.]

Bối Doanh Doanh:!

Cô do dự một lúc lâu, mới trả lời anh: [Ừm.]

Anh nhắn tiếp: [Mẹ tôi cũng về quê rồi.]

Bối Doanh Doanh:!!

Anh gửi một đoạn ghi âm đến: "Lần này Doanh Doanh biết tôi nói là có ý gì không?"

Không.

Cô không biết.

Cô lựa chọn phương án giả chết không trả lời anh, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn gọi điện thoại cho cô, cô đành phải nhận cuộc gọi, giọng điệu thong dong đầu ý cười của anh vang lên: "Sao tôi cảm giác tối nay Doanh Doanh nghịch ngợm thế nhỉ? Cố ý không để ý đến tôi?"

"À... Không có đâu..."

"Còn nhớ chuyện phần thưởng hôm bữa không?" Giọng anh khàn khàn: "Định quỵt phần thưởng của tôi à?"

Cô níu góc áo, suy nghĩ một lúc, "... Mình không quên."

"Ừm, không quên thì tốt. Lúc nào xuống dưới này? Đúng lúc tôi có thể dạy bổ túc toán cho cậu."

"Không cần đâu, tối hôm qua mình làm xong bài rồi."

Anh im lặng hai giây, giọng điệu rất thoải mái: "Cũng được, tôi đi tắm trước."

Sau khi cúp điện thoại, bé thỏ trắng chạy lên giường, rên rỉ hai tiếng.

Mà ở đầu dây bên kia, lão sói xám ném điện thoại lên bàn, day day trán mỉm cười, sau đó đứng lên đi vào trong phòng tắm. Anh tắm xong đi ra ngoài, nhìn điện thoại, thấy cô gái nhỏ vẫn không gửi tin

nhắn cho mình.

Anh lấy ga giường và vỏ chăn mới từ trong tủ quần áo ra. Mặc dù Du Linh thường xuyên thay ga giường cho anh nên không có mùi gì khó ngửi, nhưng anh lo lắng cô gái nhỏ sẽ cảm thấy không thoải mái, vẫn nên đổi mới thôi. Sau đó anh lại dọn dẹp phòng một lượt, chuẩn bị xong tất cả, anh lấy một cái hộp ra sau đó nhắn tin cho Bối Doanh Doanh:

[Xong chưa?]

Bối Doanh Doanh: [Ừm, tớ xuống liền.]

Cô đứng lên đi ra cửa, không khỏi mỉm cười.

Thật ra vừa rồi cô cũng đã tắm rửa xong. Bây giờ cô đang mặc một cái váy ngủ con mèo màu hồng, lề mề cầm lên đặt xuống rồi lại cầm lên hai quyển sách toán, hít một hơi thật sâu rồi đi xuống dưới lầu.

Cuối cùng cũng đến trước cửa phòng Du Hàn, anh giống như biết cô đến, trực tiếp mở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, cô hốt hoảng cúi đầu, Du Hàn lên tiếng trước: "Vào đi."

"..." Cô đứng im không nhúc nhích, trong đầu bỗng "Ting" lên một tiếng, "À, mình, mình, mình đột nhiên nhớ ra còn quên một thứ!"

Anh nhíu mày, "Hửm?"

Mặt cô đỏ lên, nhét sách vở và bút trong tay vào trong lòng anh, "Mình lên lấy chút đồ."

Cô nói xong cũng không quay đầu lại, lập tức quay người chạy lên lầu.

Du Hàn: "..."

Thật là ngốc nghếch mà.

Bối Doanh Doanh về đến phòng, nhìn về phía đồ trên giường, hít một hơi thật sâu.

Được rồi, điều gì nên đến cũng phải đến thôi.

Cô không thể cứ trốn tránh được.

Sau đó cô ôm đồ lên, đi ra cửa phòng, từng bước từng bước chậm rãi xuống dưới lầu, vì lo lắng nên tim đập thình thịch không thôi.

Cô xuống đến dưới lầu, Du Hàn đứng ở cửa, nhìn thấy đồ cô ôm trong lòng lập tức đen cả mặt.

"..."

Cô ôm một cái chăn xuống là có ý gì??!!

Cô gái nhỏ đang ôm một cái chăn bông mềm lớn, đi lại rõ ràng là rất khó khăn. Cô vừa bước xuống cầu thang còn chưa bước đến phòng Du Hàn thì bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói.

"Cô hai, cô mang chăn xuống đây để làm gì ạ?" Người giúp việc từ sau vườn hoa đi vào nhìn thấy cảnh này thì ngớ người ra, lập tức tiến lên giúp cô chủ nhỏ ôm chăn bông.

Bối Doanh Doanh giật mình, gương mặt đỏ bừng lộ ra phía sau chăn bông, cô nhìn về phía người giúp việc, lắp bắp nói:

"Không, không có gì đâu, em... Em chỉ là định phơi chăn thôi..."

Người giúp việc:???

Phơi chăn vào buổi tối muộn như thế này?

- -----oOo------

Chương 57

Bối Doanh Doanh nhìn vẻ mặt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì của chị giúp việc mới nhận ra rằng lý do cô vừa đưa ra khác người đến mức nào...

Trên mặt cô lúc này đỏ giống như vừa phết thêm mấy lớp cà chua lên mặt, cô chột dạ nhìn đi chỗ khác, lập tức tìm một lý do khác: "Là do chăn của em có hơi, có hơi ẩm, nên em mang xuống dưới trước, để mai mọi người giúp em phơi chăn..."

Dáng vẻ ấp a ấp úng của cô khiến người giúp việc nghi ngờ, nhưng người giúp việc lại nghĩ tính cách cô hai có hơi thu mình, lại hay thẹn thùng nên cũng không suy nghĩ nhiều, "Được rồi cô hai, cái chăn này cô cứ đưa cho tôi là được, vậy để tôi đi lấy một cái chăn sạch khác cho tiểu thư nhé?"

"Vâng." Cô cũng chỉ có thể đáp lại như thế.

Trước khi lên lầu, cô lặng lẽ liếc về phía phòng của Du Hàn, thấy cửa phòng đã đóng. Cô nhẹ nhàng thở phào một hơi, sau đó bước đi lên lầu.

Lát nữa nên nói với Du Hàn thế nào đây...

Xấu hổ quá đi, ôm chăn xuống còn bị bắt [QAQ].

Cô rối rít quay về phòng, người giúp việc mang một cái chăn mới vào trong phòng cho cô, sau đó rời đi. Cô ngã ra giường, lăn vài vòng, vùi mặt vào trong chăn, xấu hổ đến mức không muốn ngẩng

đầu lên.

Đột nhiên điện thoại "ting ting" hai tiếng thông báo, cô cầm lên xem --

[Đừng nghĩ cứ như vậy chạy luôn.]

[Cậu chỉ mang người xuống thôi, phòng tôi có chăn.]

Bối Doanh Doanh: "..."

Cứu mạng hu hu hu.

Vừa rồi cô ôm chăn xuống là vì sợ phải cùng anh lăn cùng một cái chăn, đến lúc đó --

Trong đầu cô gái nhỏ lúc này: # $%&*@

Bây giờ mới thật sự là lúc cô phải đối mặt với chuyện trước sau gì cũng phải đối mặt.

Một lúc sau, cô lén mở cửa, thò đầu ra bên ngoài ngó một vòng xung quanh, sau khi xác nhận lầu hai không có người cô mới bước ra khỏi phòng, nghe ngóng dưới phòng khách ở dưới lầu cũng không có tiếng động, cô rón rén đi xuống lầu.

Cô xuống dưới lầu, nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động, cô lén nhìn có mấy người giúp việc đang làm vệ sinh, nhón chân chạy về phía phòng của Du Hàn.

Cô vừa gõ cửa một cái, anh rất nhanh đã ra mở cửa, không nói hai lời kéo cô vào trong lòng, đóng cửa khóa trái.

Lúc này cô mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, "Du Hàn, vừa rồi mình bị dọa..."

Cô còn chưa nói hết câu, anh đã giữ chặt lấy người cô, ép cô lên cách cửa, cúi người hôn cô thật sâu.

Hương bạc hà tươi mát tản ra giữa kẽ răng, mắt cô hơi trừng lớn, nhìn anh đang nhắm mắt lại, nụ hôn của anh vừa thành kính vừa nóng bỏng.

Mặt cô bị anh nâng lên, rất nhanh bị anh dẫn dắt chìm đắm vào trong sự ngọt ngào này, cô cũng nhanh chóng nhắm mắt lại, trao quyền chủ động hoàn toàn cho anh.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Du Hàn dừng lại, nhìn chăm chú vào con ngươi ngập nước của cô, ngón tay nhéo nhéo gương mặt của cô.

"Đi lên lấy chăn để làm gì?"

Anh trầm giọng hỏi.

Cô xấu hổ rủ mắt xuống không nói chuyện, sao anh có thể không biết trong lòng cô đang nghĩ gì được, anh khẽ cười một tiếng, hơi thở nóng rực cùng giọng nói trầm thấp của anh phả vào trong màng nhĩ cô: "Yên tâm, cho dù chỉ có một cái chăn tôi cũng sẽ không làm gì đâu, sao Doanh Doanh lại sợ tôi như vậy?"

Cô khẽ lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm một câu gì đó, anh nghe không rõ, cúi người đưa lỗ tai lại gần môi của cô, "Cậu nói gì?"

Hai gò của cô hồng hồng, lần nữa lên tiếng: "Không phải lần trước cậu nói với mình, cậu ngủ cùng mình, sẽ rất khó chịu sao..."

Du Hàn giật mình, "... Ừm, sau đó thì sao?"

"Thì mình nghĩ, hai chúng ta nằm cùng một giường rồi mỗi người đắp một cái chắn, như thế có phải cậu sẽ không khó chịu không?"

Du Hàn: "..."

Hóa ra đây là logic thần thánh của cô bạn gái nhỏ của anh.

Anh không kiềm chế được bật cười, khẽ cắn lên vành tai của cô, "Đồ ngốc, cậu cảm thấy như vậy tôi sẽ càng khó chịu hơn hay là sẽ không khó chịu nữa?"

Khoảng cách đáng sợ nhất trên thế giới này là chúng ta nằm trên cùng một chiếc giường, nhưng lại đắp hai cái chăn.

Điều này chỉ đơn giản là đang thử thách sự tự chủ của anh.

Cô gái nhỏ ngẩn người, chầm chậm hiểu ra được, Du Hàn giơ tay lên hung hăng xoa xoa đỉnh đầu của cô: "Nếu cậu còn ngốc như vậy, thi đại học xong tôi sẽ xử lý cậu đẹp luôn."

Bối Doanh Doanh: ⫼ (Δ) ⫼

Anh nắm lấy tay của cô, dắt cô đi vào trong phòng, sau đó để cô ngồi xuống giường, hỏi cô có muốn ăn gì không.

Cô nhìn một vòng, ở đây có đồ gì ngon sao?

Du Hàn đẩy một hộp lớn mình đã chuẩn bị trước đến bên chân cô, "Cậu nhìn là biết."

Bối Doanh Doanh mở hộp ra, trong hộp đều là đồ ăn vặt cô thích ăn! Bình thường Viên Man Hà không cho cô ăn mấy cái này vì sợ cô bị nóng, Du Hàn nói: "Muốn ăn cũng được, nhưng mỗi lần ăn chỉ được ăn một số lượng vừa phải, tôi lo lắng sáng mai cậu thức dậy cổ họng đau thì tôi biết phải làm sao đây? Lần này chỉ được ăn một chút này trước thôi."

Cô ngốc nghếch cười với anh, cầm lấy một gói bánh quy trong hộp rồi xé miệng gói bánh, "Du Hàn thật tốt."

Anh cũng ngồi xuống trước mặt cô, nhìn cô gái nhỏ cười đến híp cả mắt lại, anh cảm giác bảo bối nhà anh thật sự rất dễ dụ cũng rất dễ nuôi, ngây thơ giống như một đứa trẻ vậy.

Khi ở chung một chỗ với cô, anh không cần phải che giấu gì hết, bởi vì chính cô đã thể hiện con người thật nhất của mình cho mọi người thấy.

Bối Doanh Doanh đang ăn bánh quy, cô thấy Du Hàn ngồi bên cạnh mình, đưa bài tập toán qua cho cô, "Có bài nào muốn hỏi tôi không?"

"Du Hàn, có phải với thành tích hiện giờ của mình sẽ rất khó để thi được vào trường đại học Z không?" Cô cúi đầu, "Bài thi tháng lần này, điểm môn toán và vật lý của vẫn không được khá cho lắm. Cảm giác giống như những nỗ lực học lúc trước đều đổ sông đổ bể, cậu thông minh như vậy cái gì cũng biết làm hết."

Anh an ủi cô: "Ngữ văn và tiếng Anh đều là thế mạnh của cậu, chủ yếu là môn toán và vật lý chưa được tốt thôi. Còn vào đại học Z thì không thành vấn đề. Còn cả một năm nữa mà, đúng không? Chắc chắn sẽ kịp. Siêng năng bổ sung vào những điểm còn thiếu là được. Hơn nữa tôi sẽ luôn bên cạnh Doanh Doanh mà, có gì không biết đều có thể hỏi tôi."

Anh đứng dậy đi đến bàn, lấy lại vài tờ giấy A4, đưa cho cô xem. Cô nhìn tờ giấy, trên đó viết kế hoạch ôn tập luyện thi đại học cho năm học lớp mười hai này của cô, "Đây là cậu viết à..."

"Ừm, mấy ngày nay không phải cậu nói với tôi là không theo kịp tiến độ ôn tập của giáo viên toán sao? Từ giờ trở đi cậu cứ làm theo bảng kế hoạch này của tôi, đảm bảo sẽ theo kịp." Bởi vì anh biết chính xác Bối Doanh Doanh đang thiếu hụt cái gì hơn là giáo viên.

Cô lật qua lật lại tờ giấy nhìn một hồi, vui vẻ nói: "Thật ra mình vẫn luôn thấy hoang mang với môn toán và vật lý, nhưng bây giờ có

bảng kế hoạch này của cậu, mình cảm thấy ít nhất trong lòng cũng cảm thấy chắc ăn hơn." Cô nắm lấy tay của anh, thở phào một tiếng:

"Du Hàn, thật sự rất cảm ơn cậu. Cậu bận rộn như vậy, mà vẫn còn giúp mình nhiều như vậy, thế này sẽ khiến cậu rất mệt..."

Anh ngồi lại gần cô hơn, ôm cô vào trong lòng, "Còn nói cảm ơn nữa tôi sẽ tức giận đấy. Tôi phụ đạo bài tập cho bạn gái mình thì có làm sao hả? Tôi rất tình nguyện, cũng có thời gian."

"Vậy mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời cậu, chăm chỉ hoàn thành bài tập, cùng với cậu đậu vào đại học Z." Cô cười với anh.

"Nói gì cũng nghe sao?" Anh nói nhỏ.

"Này..."

Anh nhìn gò má hồng hồng của cô, không khỏi bật cười, "Gần đây Doanh Doanh ngày càng nhanh nghe hiểu lời của tôi nói rồi nhỉ?

"..." Người này lúc này cũng muốn bẫy cô.

Anh bắt đầu chuyên tâm giảng bài cho cô, sau khi giải xong số bài toán còn lại, cũng đã hơn mười giờ. Cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lúc đi ra thấy trong phòng chỉ còn một đèn ngủ đầu giường là đang bật, anh dựa người vào đầu giường nhìn về phía cô.

"Có thể đi ngủ rồi."

Bối Doanh Doanh:!!!

Cô đột nhiên thấy ngượng ngùng, chầm chậm đi đến trước mặt anh. Tay cô bị anh nắm lấy, "Bây giờ không thể trốn được đâu, đồ ngốc."

Trong nháy mắt, cô bị anh đẩy lên giường. Anh vén chăn lên, nhét

cô vào trong chăn rồi kéo cô vào trong ngực mình, mạnh mẽ ôm lấy cô.

Cô ngửi được một mùi thơm của chăn, cảm giác mềm mại, cộng thêm nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh, khiến thân nhiệt của cô bỗng tăng cao theo.

Cô xấu hổ hỏi: "Vậy ngày mai dậy sớm thì phải làm sao đây..."

Nếu lúc cô ra cửa gặp người giúp việc, thì cô xong đời rồi.

"Không sao, tôi sẽ giúp cậu nhìn trước, hay là sáng sớm mai cậu có muốn chạy bộ buổi sáng không? Chúng ta có thể dậy sớm một chút."

"Cũng được á, rất lâu rồi không dậy sớm chạy bộ như trước."

"Được, ngày mai tôi gọi cậu dậy." Anh nghiêng người nhìn cô, tay đặt lên tai cô, "Lấy máy trợ thính xuống đi, buổi tối đeo nằm ngủ sẽ khó chịu lắm."

Cô giật mình, "Nhưng như thế mình sẽ không nghe thấy được giọng của cậu..."

Anh mỉm cười, nói: "Không sao, không cần nghe, dùng -- cảm nhận."

Cuối cùng cô vẫn lấy máy trợ thính xuống, bỏ vào trong hộp khô ráo để bên cạnh giường. Trong chốc lát, cô cảm thấy cả thế giới giống như thu nhỏ lại. Ánh mắt cô nhìn anh hơi mơ hồ, bởi vì thính lực trở nên yếu đi, nên cô không có cảm giác an toàn.

Nhưng anh lại ôm cô chặt hơn, trong ánh sáng yếu ớt trong phòng, cô nhìn thấy khóe miệng anh vẫn luôn nở nụ cười dịu dàng, chỉ là anh không nói chuyện.

Trong thế giới không có tiếng động, anh chầm chậm hôn cô.

Anh nhẹ nhàng như thể cô là một món đồ dễ vỡ.

Tai không nghe thấy, những giác quan còn lại trở nên phóng đại đến cực đại, cô vốn đang co rúc người lại vì căng thẳng, nhưng nụ hôn của anh khiến cô dần quên đi tất cả.

Giống như trong bóng tối, cho dù cô không biết tương lai rồi sẽ đi về đâu, có anh nắm lấy tay cô, cô sẽ không bao giờ phải sợ hãi không tìm thấy lối ra.

Cô cảm nhận được sự yêu thương của anh, chỉ cần có anh ở bên, cô sẽ cảm thấy cực kỳ an toàn.

Dưới sự phụ đạo của Du Hàn, điểm số môn toán và các môn khoa học của Bối Doanh Doanh bắt đầu có chuyển biến tốt hơn.

Thật ra từ năm lớp mười một anh đã bắt đầu phụ đạo cho cô, nền tảng kiến thức hiện tại của cô hiện tại không có vấn đề gì, chỉ là khi gặp phải một bài hơi khó một chút sẽ không biết làm, để thi đậu đại học Z thì vẫn có chút hơi khó.

Nhưng hiện tại, cô đang dần dần tiến bộ.

Trong kỳ kiểm tra hàng tháng, xếp hạng của cô là khoảng trên dưới một trăm, đến kỳ thi giữa kỳ, cô đã tăng lên hạng thứ tám mươi. Mặc dù tiến bộ của cô không phải là vượt bậc, nhưng cô cũng đã định hình được hướng đi cho bản thân.

Trên bàn cơm, Viên Man Hà khen ngợi về thành tích tiến bộ gần đây của cô, "Dạo gần đây Doanh Doanh đang ngày càng cố gắng đó nhe, điểm số môn toán gần đây nhất đã rất tiến bộ đúng không ông xã?" Bà nhìn về phía Bối Hồng.

Bối Hồng cũng gật đầu, trên mặt đầy ý cười, "Bố đã nói là con gái

của bố không hề kém mà. Kỳ thi lần này chủ nhiệm lớp con còn bí mật gọi điện riêng cho bố, khen ngợi con đã rất cố gắng."

Bối Doanh Doanh được bố mẹ khích lệ, trong lòng cũng rất vui vẻ: "Thật ra phải đặc biệt cảm ơn... Du Hàn ạ, bình thường cậu ấy có thời gian rảnh thường giải bài cho con."

Bố mẹ cô cũng biết chuyện Bối Doanh Doanh và Du Hàn là bạn cùng bàn, nhưng khi nghe Bối Doanh Doanh nhắc đến chuyện này, Viên Man Hà rất ngạc nhiên: "Tiểu Hàn thật sự nhiệt tình chỉ bài con như vậy à?"

Cô gật đầu như giã tỏi, cô nghĩ nghĩ, cũng không thể nói quá lên được, "Thật sự bình thường cậu ấy cũng rất bận học, con sẽ không có quấy rầy cậu ấy, chỉ thỉnh thoảng khi cậu ấy có thời gian rảnh, sẽ giảng bài tập khó cho con, rất nhiều chỗ ở trên lớp thầy đã giảng rồi nhưng con vẫn không hiểu được."

Viên Man Hà gật đầu, "Không ngờ Tiểu Hàn còn có thể lấy việc giúp con làm niềm vui, nhưng con cũng không thể thường xuyên làm phiền thằng bé, dù sao việc học của thằng bé cũng rất nặng."

"Như vậy cũng tốt, hai đứa thường xuyên giúp đỡ lẫn nhau, cũng có thể cùng nhau tiến bộ." Bối Hồng nói.

Bối Doanh Doanh không hiểu tại sao có chút chột dạ, chỉ có thể cúi đầu "Dạ" một tiếng.

Sau khi ăn xong cơm tối, Viên Man Hà ở trong phòng bếp làm món hoa quả dầm sữa chua cho hai bố con. Bà bưng lên phòng khách trước cho Bối Hồng, ngồi xuống bên cạnh chồng, nói: "Thật ra em rất bất ngờ khi Tiểu Hàn bằng lòng giúp đỡ Doanh Doanh như vậy."

Bối Hồng đặt tờ báo xuống, nhận lấy sữa chua của vợ đưa, nghe vợ mình nói tiếp: "Lúc thằng bé Tiểu Hàn này mới đến nhà mình, tính tình rất lầm lì, sau này lên cấp hai còn rất phản nghịch, em còn sợ

thằng bé sẽ không lên được lớp cơ. Sau đó, em đưa Doanh Doanh đến trường Cao Lâm, lúc đó em chỉ là muốn đưa Doanh Doanh vào lớp học giỏi nhất, không ngờ Tiểu Hàn cũng học lớp này. Nếu lúc đó em biết chuyện này sẽ không để Doanh Doanh học lớp đó.

Haiz... Không ngờ hai đứa nhỏ này lại ngồi cùng bàn."

Bối Hồng lấy mắt kính xuống, cười cười: "Con trai tuổi đang đi học có chút phản nghịch là chuyện bình thường, anh khi còn nhỏ còn phá phách hơn thằng bé. Hơn nữa đứa nhỏ Tiểu Hàn này... Mặc dù trước kia không nghe lời, nhưng cũng không phải là một đứa xấu xa. Chuyện túi tiền trước đó, nghĩ một chút cũng biết là ai làm."

Chuyện lúc trước Bối Sơ Nhan vu oan cho Du Hàn trộm túi tiền của Viên Man Hà, Bối Sơ Nhan tưởng rằng mình có thể lừa bố mẹ, nhưng lại không biết bố mẹ cô ta sống bao nhiêu năm trải qua bao nhiêu chuyện rồi, con mắt nhìn người nhìn chuyện rất chuẩn. Du Hàn không có khả năng làm chuyện này, có dám làm hay không trong lòng bọn họ đều hiểu rất rõ. Mà khoảng thời gian đó, bọn họ tất nhiên nhìn ra được Bối Sơ Nhan có ý với Du Hàn, cũng may là Du Hàn không đáp lại.

Nhắc đến "Bối Sơ Nhan" nụ cười trên mặt Viên Man Hà nhạt đi mấy phần: "Em nghe Tiểu Trương nói, gần đây Nhan Nhan ở ngoài trường tìm được một công việc gia sư, một tuần dạy ba buổi, cũng khá vất vả, tiêu tiền cũng không hoang phí nữa."

Bối Hồng run lên, trầm giọng nói: "Con bé nên rèn luyện một chút, bớt thói quen đại tiểu thư của nó đi."

Viên Man Hà gật đầu, dù sao ở bên ngoài cũng có người chăm sóc Bối Sơ Nhan, vẫn có thể coi như bảo vệ Bối Sơ Nhan trong cuộc sống hàng ngày. Bà biết chồng mình vẫn chưa hết giận, nên hai bố con cũng không có liên lạc với nhau.

Bà đổi đề tài: "Sau này em mua đồ bổ cho Doanh Doanh, cũng sẽ

mua thêm cho Tiểu Hàn một phần, cuộc sống của chị Du Linh cũng rất khó khăn."

"Ừm, dù sao chuyện cơm nước của hai đứa nhỏ, bình thường em để ý nhiều một chút."

"Đúng rồi ông xã, anh nói xem Tiểu Hàn đột nhiên đối tốt với Doanh Doanh như vậy, có phải thằng bé thích Doanh Doanh nhà chúng ta không?" Trong đầu Viên Man Hà đột nhiên nhảy ra ý nghĩ này, bà có chút ngạc nhiên.

Bối Hồng nghe vậy, không những không ngạc nhiên, ngược lại còn cười một tiếng:

"Con gái của anh ưu tú như, có con trai thích con bé không phải chuyện rất bình thường sao?"

Viên Man Hà: "..." Bà nhíu mày, "Nhưng ở thời điểm này, sẽ ảnh hưởng đến học tập..."

Bối Hồng xua tay, "Doanh Doanh sẽ không yêu đương đâu, trong đầu con bé cơ bản không có những thứ này."

Bối Hồng tự cảm thấy con gái nhỏ của mình thiếu động cơ để nói chuyện yêu đương, nên con bé căn bản sẽ không muốn yêu đương lúc này.

Viên Man Hà bất đắc dĩ: "Anh có vẻ yên tâm về con gái nhỉ."

Bối Hồng đứng lên, vỗ vỗ bờ vai bà, "Em đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nếu hai đứa thật sự có gì đó, thành tích của Doanh Doanh sẽ tiến bộ nhanh như vậy sao?"

Viên Man Hà nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy có lý, nên không nghi ngờ nữa.

Bối Doanh Doanh vẫn đang tiến bộ ổn định, sau kỳ thi giữa kỳ, Du Hàn đã cùng cô đi qua bài ôn tập đầu tiên, kế hoạch ôn tập tiếp theo sẽ càng tỉ mỉ hơn.

Thầy giáo dạy toán đã nói câu này trong lớp, chỉ cần các em hiểu rõ từng bài toán các em đã gặp phải trong ba năm qua, kỳ thi tuyển sinh đại học không thành vấn đề. Trong lần ôn tập thứ hai, Du Hàn dò từng lỗi sai trong sách của cô để cô sửa lại, tổng hợp những bài tập khó, những bài dễ sai trong sách.

Khi lên lớp mười hai, Bối Doanh Doanh dường như không hề tham gia các hoạt động sau giờ học, phần lớn thời gian đều dành vào học tập.

Cũng may cố gắng của cô cũng đã được đền đáp. Trong kỳ kiểm tra chất lượng cuối kỳ của tỉnh, cô đạt sáu trăm điểm, đứng thứ năm mươi trong khối. Mặc dù vẫn chưa đạt được thành tích cô mong muốn, nhưng điều này đã nói lên rằng hướng đi hiện tại của cô rất đúng, cũng đang ngày càng tiến bộ.

Kỳ nghỉ hè của khối lớp mười hai chỉ có hai tuần ngắn ngủi, một tuần trước năm mới, kéo dài đến ngày thứ bảy đầu tiên của năm, Tuy nhiên, bài tập được chất thành từng túi nhỏ, mỗi một môn ngữ văn, toán, tiếng Anh và môn khoa học tổng hợp đều có một bộ năm, sáu tờ giấy, nhắc nhở mọi người cho dù không ở trường cũng phải liều mạng làm bài tập.

Vào buổi sáng, Bối Doanh Doanh đặt đồng hồ báo thức lúc tám giờ, cô ăn sáng xong rồi trở về phòng đọc sách. Không ngờ một lúc sau, người giúp việc đến đến thông báo với cô --

"Cậu hai nhà họ Hứa đến nhà chơi, bà chủ mời cô chủ xuống dưới."

Bối Doanh Doanh:???

Sao Hứa Chi Hạo lại đến đây?

Từ lần trước gặp ở quán karaoke, bọn họ đã gần nửa năm không gặp nhau. Cô rất nhanh đã quên mất người này, không ngờ hôm nay anh ta lại đột nhiên xuất hiện...

Cô cố gắng đè nén cảm giác buồn bực đi xuống lầu, thấy Hứa Chi Hạo đang ngồi cạnh Viên Man Hà nói chuyện trong phòng khách. Anh ta mặc một chiếc áo khoác len màu đen, khuôn mặt đẹp trai sạch sẽ, dường như không thay đổi so với trước đây.

Khách quan mà nói, Hứa Chi Hạo thật sự rất đẹp trai, phong độ nhẹ nhàng, nho nhã lễ độ, cũng thuộc dạng nam thần.

Hứa Chi Hạo nhìn thấy Bối Doanh Doanh, ánh mắt lướt qua một chút ngạc nhiên, trên môi lập tức nở một nụ cười dịu dàng.

Bối Doanh Doanh đi đến trước mặt anh ta, bởi vì có mẹ ở bên cạnh, nên vẫn ngoan ngoãn chào hỏi: "Chào anh Chi Hạo."

"Rất lâu không gặp anh Doanh Doanh rồi." Anh ta khẽ cười.

Viên Man Hà: "Con bé học lớp mười hai rồi nên đúng là rất bận, hôm nay mới được nghỉ hè. Doanh Doanh, con nhìn xem anh Chi Hạo mang quà gì cho con này, đều là bánh kem con thích ăn đó, con lại đây ngồi một lúc đi."

Cô ngồi xuống, nhìn bánh trên bàn, mỉm cười với Hứa Chi Hạo: "Cảm ơn anh Chi Hạo."

"Không có gì, chỉ cần Doanh Doanh thích là được."

Bối Doanh Doanh cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Hứa Chi Hạo, sống lưng của cô lạnh toát.

Rốt cuộc người này có ý gì đây...

Mọi người nói chuyện được một lúc thì người giúp việc đến hỏi Viên Man Hà vào phòng bếp xem một vài món ăn, trong phòng khách chỉ còn lại hai người. Hứa Chi Hạo nhìn về phía Bối Doanh Doanh, trong mắt cất giấu cảm xúc: "Doanh Doanh, ngày hôm đó anh gửi tin nhắn cho em, vì sao em không trả lời."

Cô hiểu ra là anh ta đang nói đến chuyện buổi tối hôm đi quán karaoke, sau đó anh ta đã gửi cho cô một tin nhắn.

Cô lạnh nhạt lên tiếng: "Tại sao phải giải thích với tôi, tôi cũng không quan tâm," cô ngước mắt nhìn về phía anh ta, giọng lạnh tanh, "Hơn nữa anh không cảm thấy bản thân rất quá đáng sao? Anh đối xử với chị Kế Khê như thế?"

Hứa Chi Hạo im lặng trong chốc lát, "Xin lỗi, chỉ vì cô ta quá giống em."

Bối Doanh Doanh chỉ cảm thấy rất nực cười, nhưng cô cũng không muốn nói mấy lời dư thừa này với anh ta nữa.

Ai ngờ anh ta nói tiếp: "Anh đã chia tay với cô ta rồi, anh nhận ra, không ai có thể thay thế được em."

???

Cô chán nản, không muốn để ý đến anh ta, cô đứng lên đang định rời đi, Viên Man Hà trở lại, "Nào nào nào, con nếm thử món súp dừa đào sầu riêng mới làm của mẹ xem, mẹ cảm thấy cũng không tệ lắm, Chi Hạo cũng nếm thử xem."

"Mẹ, con muốn lên lầu trước..."

Mẹ nhìn cô một cái, đánh mắt ra hiệu cho cô không nên không lễ phép như vật, "Ăn cái này xong rồi hẵng đi."

"Vâng."

Cô đành phải ngồi xuống, Hứa Chi Hạo ăn một miếng rồi khen Viên Man Hà không ngớt. Viên Man Hà vui vẻ, lúc đang nói chuyện thì cửa nhà mở ra, Bối Doanh Daonh nhìn thấy Du Hàn đi vào.

Anh mặc một chiếc áo len chui đầu màu trắng, hình như vừa mới tập thể dục xong, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi, anh tháo tai nghe rồi đi vào trong nhà. Anh ngước mắt lên nhìn ba người ngồi trên ghế sô pha, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Hứa Chi Hạo, anh giật mình, lông mày khẽ nhíu lại không dễ phát hiện.

Bối Doanh Doanh và Du Hàn nhìn nhau, cô cũng giật mình, nhưng biết lúc này không tiện mở miệng chào hỏi, chỉ thấy Du Hàn gật đầu với Viên Man Hà rồi lên tiếng chào hỏi bà.

Sau đó Du Hàn đi về phía phòng của mình, Hứa Chi Hạo dịu dàng hỏi cô: "Doanh Doanh, không phải vừa rồi em nói học hành rất mệt mỏi sao? Đúng lúc hôm nay với ngày mai anh đều rảnh, anh dẫn em đi ra ngoài chơi một lúc nhé. Anh biết một biểu diễn bong bóng ở phòng triển lãm trung tâm thành phố T, dì Viên, dì cảm thấy thế nào?"

"Được chứ, Doanh Doanh có muốn đi không? Đi theo anh Chi Hạo thư giãn một chút."

Bóng lưng của Du Hàn dừng lại, sau đó lại tiếp tục đi vào trong, biến mất khỏi phòng khách, Bối Doanh Doanh sao có thể không nghe hiểu lời này của Hứa Chi Hạo là cố tình nói trước mặt Du Hàn, cô tức giận: "Không cần, em không thích những thứ đó, cũng không cần phải làm chậm trễ thời gian của anh Chi Hạo."

"Không sao đâu, thật ra anh cũng rảnh lắm."

Cô vừa dứt lời, điện thoại rung lên, là tin nhắn của Du Hàn: [Không được đi.]

Cô mím môi không khỏi bật cười, lập tức trả lời: [Ừm, mình còn lâu mới đi cùng anh ta.]

Du Hàn: [Tôi không muốn thấy cậu và tên đó nói chuyện với nhau.]

Bối Doanh Doanh: [Được, mình cũng chuẩn bị lên lầu.]

Bối Doanh Doanh nhìn điện thoại nở nụ cười ngọt ngào. Cảnh này bị Hứa Chi Hạo nhìn thấy hết, anh ta không cần đoán cũng biết là cô đang nói chuyện với ai.

Thế là Hứa Chi Hạo điên cuồng tìm chủ để nói chuyện với Bối Doanh Doanh, cô đáp lại mấy câu định đứng dậy rời đi, nhưng thế nào Hứa Chi Hạo cũng kiếm chuyện để nói. Hôm nay Viên Man Hà cũng rất rảnh nên ngồi nói chuyện với bọn họ, nên cô không hề có cơ hội để tránh đi.

Muốn sụp đổ quá [QAQ].

Du Hàn ra khỏi phòng, anh đi đến phòng bếp tìm Du Linh cố tình đi ngang qua phòng khách thấy ba người bọn họ vẫn ngồi ở ghế noi chuyện. Hứa Chi Hạo nhìn thấy ánh mắt không vui của Du Hàn, trong lòng cười lạnh một tiếng, dáng vẻ thư thái hơn hẳn.

Du Hàn im lặng từ phòng ăn trở về phòng, anh đi vài bước bỗng quay đầu lại đi thẳng đến trước mặt ba người.

Viên Man Hà nghi ngờ: "Tiểu Hàn, sao thế cháu?"

Trong lòng cô nhảy lên một cái, không biết anh định làm gì.

Anh nhìn cô một cái, sau đó nói: "Dì Viên, hôm nay cháu đã hẹn với Doanh Doanh, buổi sáng sẽ dạy bổ túc môn toán cho cậu ấy."

"À đã hẹn rồi sao?"

Bối Doanh Doanh do dự một chút, gật đầu, "Vâng..."

Hứa Chi Hạo nhíu mày, đang định nói "Ngày nghỉ hè đầu tiên đã bắt Doanh Doanh học thì không được hay cho lắm", ai ngờ một giây sau Viên Man Hà cực kỳ tán thành, bà gật đầu: "Đi đi đi, Doanh Doanh đi học đi, học tập cho thật tốt vào nhé, các con định học bài ở đâu?"

Du Hàn nhìn về phía Hứa Chi Hạo, khẽ cười một tiếng: "Ở đâu cũng được ạ."

"Vậy thì lên phòng Doanh Doanh học đi ha? Một lát nữa dì sẽ bảo người giúp việc mang chút hoa quả lên cho hai đứa, nhanh lên học đi, tranh thủ thời gian."

Hứa Chi Hạo nhìn Bối Doanh Doanh đứng dậy đi lên lầu với Du Hàn
--

Hứa Chi Hạo:???

- -----oOo------

Chương 58

Hứa Chi Hạo nhìn Bối Doanh Doanh đi lên lầu cùng Du Hàn, anh ta ngạc nhiên, không ngờ Viên Man Hà ủng hộ hai người ở chung như vậy, hơn nữa còn để Du Hàn vào trong phòng của Doanh Doanh!

Anh ta nhìn Viên Man Hà, "Dì, dì rất thích người giúp này của nhà dì sao. Cháu cảm thấy cậu ta chơi với Doanh Doanh, không chừng sẽ ảnh hưởng xấu đến Doanh Doanh..."

Viên Man Hà nghi ngờ phản bác lại: "Cháu nói Tiểu Hàn sao? Thằng bé ngồi cùng bàn với Doanh Doanh, hơn nữa bình thường hay giúp đỡ Doanh Doanh, phụ đạo, chỉ bài cho con bé. Thằng bé này rất có tâm."

"Nhưng không phải nghe nói Du Hàn này rất xấu xa sao ạ? Cả ngày không chịu học hành gì chỉ biết đánh nhau. Sao dì có thể yên tâm để Doanh Doanh chơi cùng một người như vậy?"

"Tiểu Hàn không phải như vậy đâu, thành tích của thằng bé rất tốt, hơn nữa bây giờ trưởng thành cũng nghe lời hơn rất nhiều rồi, trước đó còn cùng Doanh Doanh tham gia rất nhiều cuộc thi nữa đó."

"..."

Anh ta tức nghẹn trong lòng.

Anh ta vốn định từ phía Viên Man Hà để ngăn cản Bối Doanh Doanh và Du Hàn ở cùng nhau, không ngờ Viên Man Hà đã bị Du Hàn "tẩy não".

Viên Man Hà nói sang chuyện khác: "Cháu nghe ai nói thế? Sao cháu biết nhiều như vậy?"

"Cháu... Cháu lo lắng cho Doanh Doanh, cho nên có tìm hiểu một chút." Hứa Chi Hạo ho khan vài tiếng.

Bây giờ anh ta không dám nói thẳng mối quan hệ hiện tại của Bối Doanh Doanh và Du Hàn cho Viên Man Hà biết. Nếu anh ta nói ra sẽ hoàn toàn không còn một chút hy vọng. Doanh Doanh sẽ hận anh đến tận xương tủy.

Viên Man Hà gật đầu, trong lòng nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại không nói ra.

Ở một bên khác, Du Hàn và Bối Doanh Doanh đi lên lầu. Cô đóng cửa lại, tim còn đang đập thình thịch, lầm bầm với người trước mặt: "Sao cậu lại đột nhiên..."

Cô không ngờ anh sẽ ở trước mặt mẹ cô dẫn cô đi [QAQ].

Du Hàn cụp mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt, ôm lấy eo của cô, cong môi cười một tiếng: "Chẳng lẽ lại nhìn bạn gái của tôi phải ngồi nói chuyện với một tên con trai khác như vậy? Sao tôi có thể không ghen được đây?"

Nhịp tim của cô lần nữa đập nhanh hơn, mặt đỏ rực thành quả hồng nhỏ, "Lát nữa có người lên đấy..."

"Sợ cái gì, dì Viên cũng đã cho tôi vào phòng cậu rồi."

"..."

Đây rõ ràng là dẫn sói vào nhà mà!

Anh buông tay ra, không đùa cô nữa, dắt cô đi về phía sô pha, "Anh

ta rõ ràng muốn tôi nhìn thấy rồi khó chịu, tưởng rằng tôi không có cách."

Cô khẽ cười một tiếng, nhéo đầu ngón tay của anh: "Sau đó cậu thật sự mắc câu?"

Anh quay đầu lại nhìn cô, vuốt mái tóc mềm mại của cô, giọng trầm thấp đầy lưu luyến:

"Ừm, mồi nhử là cậu, nên tôi tình nguyện mắc câu."

Trong lòng cô lâng lâng, nhịn không được nhón chân lên hôn anh một cái, sau đó lại nhận ra bản thân vừa chủ động, mặt lại đỏ lên.

Ý cười trên môi anh càng sâu, "Doanh Doanh ngoan như vậy, sáng nay sẽ không bắt nạt cậu."

"Ồ..."

Hai người ngồi xuống tấm thảm lông dê bên cạnh ghế sô pha. Bối Doanh Doanh đưa bài khoa học tổng hợp cho anh, "Đây là bài tối qua mình đã làm, còn mấy bài dưới này thì không biết..."

"Để tôi nhìn xem."

Có người giúp việc gõ cửa, mang hoa quả và bánh kem vào. Du Hàn chuyên tâm giảng bài cho cô, cũng không có hành động quá trớn nào.

Một lúc sau, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, cô nghi ngờ lên tiếng/ "Mời vào", cửa bị mở ra, lần này là Hứa Chi Hạo đến.

Anh ta một tay đút túi, đi vào trong phòng, ánh mắt quét về phía hai người, trên mặt là nụ cười ôn hòa:

"Doanh Doanh, dì Viên biết em học toán có nhiều chỗ không hiểu,

đúng lúc anh học chuyên ngành toán, nên dì bảo anh lên đây giảng bài cho em."

"..."

Không chỉ mặt Bối Doanh Doanh đen, mà cả mặt Du Hàn cũng đen kịt.

Lông mày Du Hàn nhíu chặt, lạnh lùng nhìn anh ta: "Hứa Chi Hạo anh cứ phải điên cuồng tạo cảm giác tồn tại như vậy sao?"

"Tôi thế nào?" Anh ta vô tội hỏi lại, "Chỉ là tôi sợ một số người dạy không rõ ràng làm hỏng học sinh, dù sao tôi cũng là sinh viên rồi."

Trong lòng Hứa Chi Hạo cảm thấy kiêu ngạo, Du Hàn có giỏi đến thế nào cũng chỉ là một học sinh cấp ba, kiến thức sao có thể so với một sinh viên đại học chuyên ngành toán học như anh ta.

Anh ta thậm chí bắt đầu tưởng tượng một lát nữa sẽ dùng trí thông minh của mình đè bẹp Du Hàn.

Du Hàn nghe vậy, bỗng bật cười một tiếng, quay đầu nói với Bối Doanh Doanh:

"Tôi cảm thấy Hứa Chi Hạo nói rất có lý, anh ta hiểu nhiều hơn tôi, bài này hỏi anh ta đi."

"..." Bối Doanh Doanh bất lực nhìn người đang ngồi xuống.

Hứa Chi Hạo xoay bút trong tay, nhận lấy đề bài bắt đầu đọc. Du Hàn và Bối Doanh Doanh không nói một lời, quay qua nhìn nhau, bàn tay anh ở dưới bàn đột nhiên bắt đầu vân vê tay cô.

Cô bị anh chọc mặt đỏ lên, liếc anh một cái.

Ba phút sau --

"Hứa Chi Hạo, rốt cuộc anh có tính ra không thế?" Bối Doanh Doanh hỏi.

Anh ta dừng bút một chút, đẩy tờ giấy nháp đến trước mặt cô, "Trước hết anh dùng công thức này tính đã, đáp án... tính ra hẳn không sai đâu."

Bối Doanh Doanh dò đáp án:

"Sai rồi."

"???" sắc mặt không tốt, cô đưa đáp án cho anh ta xem. Hứa Chi Hạo sửng sốt mấy giây, "Sao có thể được, có khi đáp án này sai rồi."

"..." Cô cầm giấy nháp đưa cho Du Hàn nhìn, "Phương pháp này của anh ta có đúng không?"

Du Hàn xem, ngước mắt lên lạnh lùng nhìn anh ta: "Tất nhiên là sai rồi."

"Sai chỗ nào!"

Du Hàn khoanh tròn mấy chỗ, "Anh đã không tính đến các biến nhiều giả định, chỗ này anh sai rồi..."

Hứa Chi Hạo nghe xong sắc mặt càng xấu, không ngờ mạnh suy nghĩ của Du Hàn lại logic và rõ ràng như vậy, còn hiểu hơn cả anh ta.

Giảng xong bài, Du Hàn đẩy giấy nháp ra giữa bàn: "Sinh viên đại học như anh, nên đọc sách nhiều một chút."

Hứa Chi Hạo tức giận đứng lên muốn đánh Du Hàn một trận, ai ngờ Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn Du Hàn, cười đến híp cả mắt: "Du Hàn thông minh thật đấy."

Hứa Chi Hạo lại nhận thêm một nghìn điểm bạo kích.

"Đưa một bài khác cho anh làm, bài này anh đọc đề nhầm. Hơn nữa bình thường anh học những thứ khó hơn thế này nhiều, chỉ là đã lâu rồi anh chưa làm toán cấp ba."

Thế là cô lại đưa cho anh ta một bài khác.

Năm phút sau --

"Bài này... Anh đã có ý tưởng rồi, nhưng vẫn chưa giải ra, em cho anh thêm mấy phút nữa." Giọng điệu của Hứa Chi Hạo rất bình tĩnh, cố gắng hết sức che giấu sự xấu hổ của mình.

Ngay lập tức, Bối Doanh Doanh đưa một tờ giấy nháp khác đến trước mặt anh ta:

"Đây là vừa rồi Du Hàn giải cùng lúc với anh."

Gương mặt nhỏ của cô đầy kiêu ngạo, giống như đang muốn nói: [Bạn trai tôi thông minh hơn anh nhiều.]

Hứa Chi Hạo không ngờ trí thông minh của mình sẽ bị đè bẹp thế này.

Lần này anh ta không chịu được nữa, tìm cớ đi nghe điện thoại, đứng dậy đi ra khỏi phòng, cô gái nhỏ không ngừng cười, cười đến mức nằm bò ra sàn, nói với Du Hàn: "Bạn trai mình là đỉnh nhất, xem sau này anh ta còn dám đắc ý không."

Anh cúi người sát lại gần gương mặt của cô, khàn giọng hỏi: "Sùng bái tôi?"

"Ừm" Hai mắt cô lấp lánh.

Anh nắm cằm của cô, hôn lên đôi mắt xinh đẹp một nụ hôn, giọng trở nên khàn hơn: "Chuyện sùng bái, sau này muốn nói thì phải nói ở một nơi khác."

"?" Nơi khác là ý gì?

Anh thấy vẻ mặt đơn thuần của cô, cúi người nói bên tai cô một câu.

Cô gái nhỏ nghe xong, mặt đỏ bừng, xấu hổ quay đầu đi.

Chữ cái đầu tiên là chữ G --*

*Giường đó, nguyên văn là chữ C, tui đoán là chuáng = giường:))

Lưu manh.

Người này rõ ràng là lưu manh [QAQ].

Qua năm mới, kỳ nghỉ đông cũng trôi qua rất nhanh. Bối Doanh Doanh bắt đầu chào đón một học kỳ cực khổ nhất, cũng là học kỳ cuối cùng của cấp ba.

Trong học kỳ cuối cùng này cô càng thêm cố gắng. Tất cả mọi người đều đang âm thầm chạy nước rút, dũng cảm tiến lên, nếu không tiến thì sẽ là thụt lùi, một chút thả lỏng có thể dẫn đến thất bại khi đến bước cuối cùng.

Giáo viên điên cuồng cường điệu, kỳ thi tuyển sinh đại học là hàng nghìn người chạy qua cùng một cây cầu. Chỉ cần mỗi một người nhiều hơn các em dù chỉ một điểm, các em cũng sẽ bỏ lỡ cơ hội vào trường đại học mơ ước.

Trước khi kỳ học mới bắt đầu, xếp hạng của Bối Doanh Doanh ở vị trí thứ năm mươi. Trong đợt kiểm tra chất lượng thành phố hồi tháng ba, bài kiểm tra toán cô đã làm sai một bài toán lớn, dẫn đến điểm thi còn chưa đến năm mươi điểm, dẫn đến xếp hạng rớt xuống

vị trước tám mươi.

Lúc lên lớp, Bối Doanh Doanh nhìn thấy thứ tự của mình trên bảng xếp hạng, lòng cô bỗng chùng xuống.

Trên bục giảng, giọng điệu của thầy chủ nhiệm rất sắc bén và tàn khốc: "Thầy thấy thành tích của một số bạn trong lớp bắt đầu tụt dốc, đây là kết quả của việc các em buông thả bản thân! Thầy đã nói rồi không thể lơ là! Các em đừng tưởng một lần thi được điểm cao là có thể gác cao gối không lo nghĩ nữa. Đặc biệt là môn toán, không ngờ lần này thầy thấy có bạn tụt những hai mươi điểm! Rốt cuộc kỳ nghỉ đông vừa rồi các em có chăm chỉ học bài không hả!"

Thầy giáo phê bình xong, đảo mắt bắt đầu khen ngợi Du Hàn vẫn luôn ổn định ở vị trí đầu tiên, "Các em nhìn điểm số môn toán của Du Hàn xem, thử hỏi các em có ai có thể giống như em ấy chỉ bị trừ có hai điểm không..."

Từng lời của thầy giáo như đâm vào trong lòng của Bối Doanh Doanh. Cô cúi thấp đầu xuống, tay nắm chặt bài kiểm tra, mím môi không nói gì.

Cô tức giận bản thân làm bài sai, lại một lần nữa rớt hạng. Cô tức giận bản thân có lỗi với công sức phụ đạo của anh, khiến anh thất vọng.

Hơn nữa Du Hàn giỏi như vậy, thành tích của cô cơ bản không ở cùng một cấp độ với anh, sao bọn họ có thể học cùng một trường đại học.

Tương lai tươi sáng trong tưởng tượng của cô, với thành tích bây giờ của cô, không hề xứng để có được.

Cảm giác áy náy mãnh liệt đánh vào lòng của cô, hốc mắt cô cay cay, đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cô nhìn sang thấy vẻ mặt bình tĩnh dịu dàng: "Đừng nghĩ đến điểm số, tan học

đưa tôi xem bài của cậu."

"...Ừm." Cô đè nén cảm giác muốn khóc.

Mặc dù Du Hàn vẫn không ngừng an ủi cô, nói chỉ là làm sai một bài toán thôi, nhưng tâm trạng cô vẫn rất tệ, vẫn bị điểm số này đả kích.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi lần đến tiết toán, cô đều cảm thấy cực kỳ khó khăn và mệt mỏi, thậm chí bắt đầu ngẩn người.

Lúc này cô giống như cá trên thớt, tâm trạng của cô bất lực như đang giẫm trên lớp băng mỏng.

Tiết đọc sách buổi sáng thứ sáu, Bối Doanh Doanh nhận được tin nhắn từ Wechat, là một trợ lý của một công ty âm nhạc yêu cầu cô chuyển tiếp một video quảng cáo về bài hát chủ đề của bộ phim trên Weibo. Họ đã thúc giục cô nhiều lần, tối qua cô lại quên bẵng mất.

Mặc dù gần đây cô bận đến nỗi không thể nào lên Weibo, nhưng có một số thao tác cô vẫn cần phải làm.

Vậy nên cô lấy điện thoại ra, muốn nhanh chóng đăng bài, ai ngờ cô vừa lấy điện thoại ra chưa bấm được hai cái, sau lưng đã vang lên một giọng nói nặng nề --

"Em đang làm gi đấy?"

Cô bị dọa sợ lập tức giấu điện thoại đi, quay đầu nhìn lại thấy khuôn mặt uy nghiêm và u ám của thầy chủ nhiệm.

Cô nhìn xuống, căng thẳng đến mức không nói được lời nào, giọng nói lạnh lùng của thầy chủ nhiệm không bị vùi lấp bởi tiếng đọc sách trong lớp: "Tất cả mọi người đều đang tranh thủ học bài, em ở đây chơi điện thoại? Học kỳ cuối cùng của lớp mười hai rồi mà em không

hề coi trọng giờ đọc sách buổi sáng như vậy?"

Giọng nói của chủ nhiệm lớp thu hút sự chú ý của các bạn khác trong lớp. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi thấy Bối Doanh Doanh bình thường là người ngoan ngoãn nhất vậy mà lại đang bị thầy giáo phê bình.

Cô cúi thấp đầu, không biết nên giải thích như thế nào. Chủ nhiệm lớp lật đồ trên bàn cô lên, "Sách tiếng Anh còn chưa lấy ra, đây là thái độ học tập của em đó hả? Ra ngoài đây với thầy."

Chủ nhiệm lớp quay người đi ra khỏi lớp, Bối Doanh Doanh đành phải đứng dậy, chầm chậm đi ra ngoài.

Cả lớp đều nhìn thấy, tiếng bàn tán bắt đầu lớn hơn: "Bối Doanh Doanh đã phạm phải sai lầm rồi? Sao Lão Trương lại bắt cậu ấy ra ngoài?"

"Không cần biết cậu ấy là con nhà ai, nhưng nên bị mắng thì vẫn sẽ bị mắng thôi."

"Lần này hình như là vì thành tích của cậu ấy bị tụt hạng, kém rất xa so với Du Hàn."

"Chẳng lẽ sau này Du Hàn muốn vì Doanh Doanh mà học một trường đại học bình thường sao? Nếu là tôi thì tiền đồ quan trọng hơn nhiều..."

Bên ngoài hành lang của lớp học, cô gái nhỏ đứng trước mặt thầy chủ nhiệm, từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi đầu, nghe giọng điệu không che giấu được vẻ tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cùng sự lo lắng của thầy chủ nhiệm: "Em có biết lần này thành tích của em đang thụt lùi không? Em không hề lo lắng nhỉ? Còn có thời gian chơi điện thoại? Em nhìn các bạn khác xem ai nấy cũng đều đang tranh thủ từng giây từng phút để học.

Lần này điểm toán trong lớp của em rớt thê thảm như vậy, đều là thầy dạy, mà em nhìn bạn ngồi cùng bàn em rồi nhìn lại em xem."

Ngón tay Bối Doanh Doanh bấu chặt vào nhau, cảm giác đầu nặng đến mức không ngước lên nổi, sắc mặt trắng nhợt.

Chủ nhiệm lớp đang phê bình, đúng lúc cô ngữ văn lớp bọn họ đi ngang qua, hai người nói chuyện vài câu. Cô ngữ văn biết được tình hình vì sao Bối Doanh Doanh bị gọi ra đây, cũng lạnh lùng nói: "Không cố gắng là đang buông thả rồi, giai đoạn này rất dễ bị như thế này. Ở trên lớp mà lấy điện thoại ra chơi là thái độ của em không tốt rồi, cứ tiếp tục thế này thì thành tích sau này sẽ càng kém hơn thôi."

Hai giáo viên, mỗi người một câu, nghe có vẻ phê bình đúng đắn, nhưng tâm lý của cô đã hoàn toàn sụp đổ, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Cô giáo thấy cô khóc, cảm thấy có chút buồn cười: "Mới nói vài câu mà đã khóc rồi? Tâm lý chịu đựng kém như vậy, còn tham gia thi đại học cái gì nữa?"

Lúc này Du Hàn vừa đi đổ rác xong đang đi lên lầu, lúc đi ngang thấy cô ở ngoài cửa thì có hơi bất ngờ. Anh cũng không nói gì, đi vào trong lớp, sau đó hỏi Kỷ Diệu, Kỷ Diệu kể lại chuyện vừa rồi cho anh nghe.

Kỷ Diệu vừa dứt lời, có một bạn học ở tổ một lên tiếng:

"Ê, Bối Doanh Doanh bị mắng khóc rồi kìa!"

Du Hàn nghe thấy cô khóc, lông mày anh nhíu lại, đứng lên đi thẳng ra bên ngoài.

Lời sắc bén của cô ngữ văn vừa cất lên, Bối Doanh Doanh lắc đầu, nấc nghẹn một tiếng.

"Em thật sự không có không cố gắng..."

Cô muốn nói rằng cô thật sự rất nghiêm túc học tập, không phải là một học sinh lười biếng như trong miệng bọn họ...

Ai ngờ lời giải thích của cô còn chưa nói hết, bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một người nắm lấy cổ tay của cô, trầm giọng nói: "Thầy chủ nhiệm, cô Vu, thầy cô hiểu lầm cậu ấy rồi. Lần này cậu ấy thi được điểm thấp vì làm sai một bài toán, chứ không phải là không cố gắng. Cậu ấy lên lớp chưa bao giờ chơi điện thoại, sáng nay chắc là có chuyện gì phải làm mới lấy điện thoại ra? Thầy cô không hỏi rõ ràng mà đã bắt đầu chỉ trích rồi sao?"

Cô giáo vẫn luôn rất thích Du Hàn, bây giờ nghe được học sinh này nói vậy không khỏi nhíu mày: "Du Hàn, em còn đang muốn bao che cho người nhà sao?"

Bối Doanh Doanh ngạc nhiên nhìn Du Hàn, cô giật giật ống tay áo của anh, ra hiệu anh đừng dây vào vũng nước đục này.

Nhưng giọng điệu của Du Hàn càng thêm quyết đoán --

"Thầy với cô cũng chưa hỏi tình hình thực tế của Doanh Doanh, đã bắt đầu phê bình cậu ấy?" Sắc mặt của Du Hàn càng thêm lạnh, "Em ngồi cùng bàn với cậu ấy, cậu ấy đã cố gắng thế nào, sao em có thể không biết?"

- -----oOo------

Chương 59

Du Hàn nói xong, cô giáo nghẹn lời không nói được gì, thầy chủ nhiệm biết bối cảnh gia đình của Bối Doanh Doanh, cũng không dám nói thêm lời chỉ trích nào: "Thầy cô cũng chỉ là mong Doanh Doanh trước mắt đừng buông thả, phải nghiêm túc ôn tập."

Nhưng những lời vừa rồi nói, không hề giống như đang dạy bảo, mà là đang chỉ trích.

Du Hàn nhìn cô gái nhỏ đang cúi thấp đầu, lạnh nhạt nói: "Thầy chủ nhiệm, chúng em về lớp trước học tiết đọc sáng buổi sáng."

"... Đi đi, tranh thủ thời gian học tập."

Bối Doanh Doanh bị anh dắt vào trong lớp, cô ngồi xuống, Du Hàn đưa khăn giấy cho cô, dịu dàng nói: "Được rồi không khóc nữa, nhé?"

Trong lớp có vài người nhiều chuyện quay đầu lại, muốn xem Bối Doanh Doanh thế nào rồi, lại bị ánh mắt lạnh lùng dọa quay trở lại.

Bối Doanh Doanh lau nước mắt, cô khẽ lắc đầu: "Vừa rồi cậu không nên nói chuyện giúp mình..."

Cô không muốn Du Hàn vì cô, không khéo lại bị liên lụy.

"Sau đó tôi nhìn cậu bị bắt nạt?" Anh nói, ngón tay chọc chọc gương mặt đỏ bừng của cô, "Những người khác không hiểu cậu, tôi còn không hiểu cậu sao? Hơn nữa tôi biết lần này thành tích của cậu tụt

hạng vì cậu làm sai một bài toán, không thể nói gộp lại như vậy được."

"Nhưng mình thật sự rất sợ..."

Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang đặt trên chân của cô, mười ngón tay giao vào nhau: "Sợ cái gì, nói cho cùng cũng chỉ là một bài kiểm tra mà thôi, hơn nữa -- không phải vẫn còn tôi ở đây sao? Từ đây đến khi thi đại học còn ba tháng nữa, đừng vội cho kết luận sớm như vậy."

Cô biết Du Hàn vẫn luôn tin tưởng cô.

Chỉ là cô không có lòng tin vào bản thân.

Giống như trước đây, cô vẫn còn có một chút tự ti.

"Tiếp theo cậu cứ thả lỏng tinh thần, còn lại giao cho tôi? Tôi cùng cậu ôn tập, cậu không cần lo lắng gì cả, được không?" Từng câu từng chữ của anh, đều vô cùng nghiêm túc.

Cô chậm rãi gật đầu.

Học kỳ cuối cùng của lớp mười hai, không chỉ có liều mình cố gắng, tâm trạng cũng phải vững vàng. Mỗi người đều phải đối mặt với những bài thi khác nhau, tâm lý sẽ có những lúc thăng trầm, mấu chốt là phải biết cách điều chỉnh lại tinh thần nhanh chóng.

Sau cuộc kiểm tra chất lượng thành phố, với sự giúp đỡ của Du Hàn, Bối Doanh Doanh rất nhanh điều chỉnh lại tâm lý. Trong lần kiểm tra chất lượng tháng tư của trường, thành tích của cô đột nhiên tăng mạnh, chen chân vào top ba mươi, môn toán và môn khoa học tổng hợp đã tăng hơn hai mươi điểm.

Chủ nhiệm lớp nhìn thấy thành tích này của Bối Doanh Doanh thì sợ đến ngây người, không ngờ Bối Doanh Doanh có thể tiến bộ vượt

bậc như vậy.

Lên lớp ông khen ngợi Bối Doanh Doanh. Một thời gian dài chịu đựng, áp lực chồng chất của Bối Doanh Doanh cuối cùng cũng bớt được một chút, giống như sau bao cố gắng, cô cũng đã đột phá được bản thân, một lần nữa chứng minh được bản thân.

Mùa hè đã đến, cũng đồng nghĩa với việc đã đến một tháng đếm ngược trước kỳ thi đại học.

Tháng này, điểm số của mọi người rõ ràng đều tăng vọt, Bối Doanh Doanh và Du Hàn cũng vậy, hai người thỉnh thoảng cuối tuần sẽ lén chuồn ra ngoài đi hẹn hò. Bây giờ dường như tất cả đang dừng lại ở thế giới của hai người.

Dù sao bây giờ cố gắng, sau kỳ thi tuyển sinh đại học muốn chơi thế nào có thể chơi thế đó.

Thời gian cũng trôi nhanh như chuyến tàu cao tốc chạy trong cuộc đời mỗi người, lao nhanh về phía trước.

Cuối cùng kỳ thi đại học cũng đã đến.

Vào buổi sáng thi môn ngữ văn, Bối Doanh Doanh và Du Hàn cùng nhau đứng chờ bên ngoài cửa phòng thi. Cô lo lắng đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, trong mắt bắt đầu lộ vẻ mơ hồ, anh thấy vậy thì vỗ vỗ đầu cô: "Đừng lo lắng, đồ ngốc."

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Ừm..."

Trên môi anh nở một nụ cười, "Ngày mai thi xong, buổi tối chúng ta sẽ ra ngoài chơi."

"Ra ngoài chơi?"

"Hửm, không muốn sao?"

Cô vui vẻ gật đầu, "Muốn chứ... Vậy chúng ta sẽ đi đâu?"

"Đến lúc đó cậu muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi chỗ đó."

Trong tưởng tượng hai ngày thi đại học sẽ là hai ngày khó khăn nhất và dài nhất. Nhưng khi bản thân tự mình trải nghiệm thì lại cảm thấy thật ra không khác gì những kỳ thi cuối kỳ trước đây.

Buổi chiều của ngày thi cuối cùng, sau khi kết thúc môn thi tiếng Anh, Bối Doanh Doanh đi xuống cầu thang và hòa theo dòng người qua lại.

Cô nhanh chóng chạy tới chỗ anh, cười nói: "Du Hàn..."

Khi Du Hàn nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, hoàn toàn trút bỏ được lo lắng trong lòng. Anh giữ lấy gáy cô, kéo cô ôm vào lòng, không để ý mọi người xung quanh cứ thế ôm cô: "Ừm, thi thế nào rồi? "

"Mình cảm thấy mình làm bài tiếng Anh cũng khá ổn, với lại... Khả năng đậu đại học Z cũng rất lớn." Hai mắt cô sáng ngời.

Anh cong môi, ngón tay vuốt chóp mũi của cô: "Có lòng tin như vậy là rất tốt."

Bối Doanh Doanh chú ý đến ánh mắt hóng chuyện cùng ngưỡng mộ của những người qua đường, hai gò má cô đỏ bừng. Anh đứng thẳng người, thoải mái nắm tay cô đi xuống dưới lầu, "Tối nay đi chơi được không?"

Cô cụp mắt nói nhỏ: "Ừm... mình nói với mẹ, tối nay đi ăn cơm với bạn học."

Ý trong lời của cô rất rõ ràng.

Anh không khỏi bật cười.

"Được, vậy chúng ta đi ăn cơm trước."

Du Hàn đưa cô đến một quán ăn, chọn nhà hàng thịt nướng kiểu Hàn cô thích. Trong quán ăn, sau khi chọn món xong, Du Hàn ngồi xuống bên cạnh Bối Doanh Doanh, ôm lấy eo của cô: "Tôi đã đặt vé xem phim rồi, suất tám giờ."

Hai mắt của cô sáng lên: "Được được!" Đã lâu rồi cô không được đi xem phim, cuối cùng cũng được giải thoát khỏi lớp mười hai.

"Nhưng nếu xem hết phim cũng đã hơn mười giờ rồi." Anh nhìn về phía cô, ánh mắt dần tối lại: "Tối nay có muốn về nhà không?"

Cô giật mình, nhìn đi chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nóng lên, bối rối: "Mình..."

Anh khẽ cười, giọng trầm thấp vang bên tai cô: "Không về có được không?"

Cô do dự một lúc, khẽ gật đầu một cái, xấu hổ không dám tưởng tượng đến chuyện tối nay.

Sẽ không có việc gì hết, không có việc gì hết.

Dù sao trước đó cũng không phải chưa từng ngủ chung...

Hai người ăn thịt nướng xong, cùng nhau đi đến cửa hàng ăn vặt, mua một chút đồ ăn để lát nữa đi xem phim ăn.

Lúc xem phim, Bối Doanh Doanh có hơi không tập trung. Sự tồn tại mãnh liệt của anh đã thu hút gần như tất cả sự chú ý của cô. Trong đầu cô nóng lên, cảm giác rằng vừa thi đại học xong, rất nhiều chuyện trở nên không giống như trước đây nữa.

Ánh mắt của anh nhìn cô lúc đi ăn, cả bàn tay của anh đang nắm lấy

tay cô, đều khiến cô cảm giác bản thân cô giống như một con mồi đang bị người ta để mắt đến.

Còn cả đêm nay...

Cô biết anh đã kiềm chế, rất lâu rồi không có tiếp xúc thân mật với cô, bình thường anh chỉ nắm tay cô, nhiều lắm là ôm một chút.

Nhưng tối nay, chắc chắn anh sẽ không "buông tha" cô dễ dàng như vậy.

Mà Du Hàn ngồi bên cạnh, tâm tư cũng đang xoay chuyển không tập trung xem phim. Anh quay đầu nhìn gương mặt được ánh sáng từ màn hình chiếu sáng, mắt ngọc mày ngài, môi đỏ như được tô son khẽ mím lại. Chỉ nhìn cô như vậy anh cũng đã cảm giác như có một con mèo cứ luôn cào vào trong lòng mình.

Trong đầu anh lúc này chỉ có một suy nghĩ.

Thời gian trôi qua quá chậm.

Sau khi hết phim, hai người nắm tay thong thả đi ra ngoài, những người bên cạnh đều đang bàn luận về phim, nhưng chỉ có bọn họ là vẫn luôn im lặng.

Một lúc sau, Du Hàn mới lên tiếng: "Cậu đói không? Có muốn ăn chút đồ ăn vặt gì không?"

Cô lắc đầu: "Tối nay đã ăn no lắm rồi."

"Vậy có muốn đi dạo chỗ nào không?"

Cô suy nghĩ một lúc: "Không có, còn có chỗ đi dạo được sao?"

Du Hàn im lặng một lúc, "Vậy đi thôi, chúng ta đi khách sạn."

"!!!" Bối Doanh Doanh hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ đờ đẫn chọc anh bật cười, anh ôm lấy bả vai cô, kéo cô đi về phía trước, "Phòng tôi đã đặt trước rồi..."

Hai mươi phút sau, trước quầy tiếp tân của khách sạn.

"Chào anh, đây là thẻ phòng của anh, rẽ trái bên cạnh đài phun nước anh sẽ thấy thang máy."

Du Hàn nhận thẻ phòng, đi đến trước mặt cô gái nhỏ, Bối Doanh Doanh cúp điện thoại, anh hỏi cô: "Đã nói xong chưa?"

"...Ừm." Có trời mới biết vừa rồi lúc cô nói dối, mặt đỏ đến mức nào.

Cô cúi đầu nhẹ nhàng thở phào một hơi, Du Hàn im lặng cong môi, đặt thẻ phòng vào tay cô, "Cho cậu giữ."

"..." Lòng bàn tay cô dần dần nóng lên.

Hai người đi thang máy lên tầng chín, phòng 8902, sau khi tìm thấy phòng cô quẹt thẻ phòng, đẩy cửa đi vào, trong phòng được bày biện rất sang trọng, giữa phòng có một cái giường tròn lớn cực kỳ chói mắt.

Tim cô run lên, xấu hổ đến mức không dám cử động, khóe mắt cô nhìn thấy Du Hàn đi vào trong phòng ngồi xuống giường, giọng điệu vẫn ung dung như thường: "Đến đây nào Doanh Doanh."

Cô lo lắng đến mức nắm chặt tay, chậm rãi đi tới trước mặt anh. Anh ôm lấy cô, kéo cả người cô sát lại gần, giọng khàn khàn nở nụ cười: "Cậu như thế này giống như tôi thật sự muốn ăn tươi nuốt sống cậu vậy."

"Mình..."

"Cậu muốn tắm trước hay là tôi tắm trước?" Anh nhìn về phía kính

phòng tắm hơi mờ đang đóng chặt.

"Mình tắm trước."

"Đi đi."

Cô đi tắm trước, sau đó, cô khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, tóc ướt sũng buông thõng. Du Hàn đứng dậy, bảo cô đi sấy tóc trước đừng để bị cảm lạnh.

Bối Doanh Doanh nghe lời đi sấy tóc, cô nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vang lên, cô đảo mắt nhìn thấy một bóng người mơ hồ xuất hiện trên cửa kính phòng tắm, cô không ngờ lại có thể nhìn rõ như vậy, vậy nên vừa rồi khi cô tắm...

Mặt cô đỏ rực.

Hu hu hu cứu mạng [QAQ].

Cô ngồi lên giường nghịch điện thoại, cố gắng giết khoảng thời gian khó khăn này. Đến khi tiếng nước trong phòng tắm ngưng lại, cửa phòng tắm bị đẩy ra.

Anh để trần nửa người trên, đi ra xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Cô bị dọa tay run lên, điện thoại rơi xuống đệm giường. Dô xoay người đang muốn nhặt điện thoại lên, nhưng anh đã nhanh tay hơn lấy được điện thoại của cô.

Anh đứng thẳng dậy, để điện thoại lên bàn, một tay chống bên cạnh cô, bao phủ lên người cô, bàn tay vuốt ve cái cằm trắng mịn của cô, trầm giọng hỏi:

"Muốn điện thoại, hay là muốn tôi, hả?"

Cô gái nhỏ nhìn khuôn mặt của anh, mặt của cô dần đỏ lên, cô khẽ

cắn môi, nhỏ giọng nói --

"... Cậu."

Cô vừa dứt lời, môi cô đã bị môi của anh mạnh mẽ lấp kín.

Cô hơi sửng sốt, cũng nhanh chóng ngoan ngoãn thuận theo anh, không đè nén được cảm xúc vươn tay lên ôm lấy cổ anh.

Hiếm khi cô chủ động như vậy.

Anh đứng dậy ôm cô vào trong lòng, sau đó ánh mắt anh dần dần dời xuống dưới. Đầu óc cô choáng váng, vô thức đẩy anh ra, nhưng cổ tay lại anh đè lại.

"Du Hàn..."

"Ừm," anh khàn giọng đáp lại, "Tôi hứa chỉ hôn thôi."

...

Cuối cùng khi anh dừng lại, cô gái nhỏ núp vào trong lòng anh. Anh chăm chú nhìn đôi mắt ngập nước của cô, xoa dịu cảm xúc của cô, không khỏi bật cười: "Được rồi, được rồi, không hôn nữa."

Tiếng thì thầm khe khẽ của cô vỡ vụn trong nụ hôn dịu dàng của anh.

Cô gái nhỏ ngọt như một trái đào mật, ngọt đến tận đáy lòng.

Sau khi nụ hôn kết thúc, anh ôm chặt cô vào lòng, điều chỉnh lại hơi thở của bản thân, thật ra anh không dám đi quá nhanh, sợ sẽ dọa cô sợ, hôm nay như này cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Bối Doanh Doanh không dám động đậy, muốn đưa tay lên sờ mặt anh, lại bị anh nắm lấy bàn tay nhỏ quậy phá: "Còn muốn quậy?"

"Không có..."

"Ngoan nào, không thì tôi lại phải vào phòng tắm." Anh vuốt mái tóc của anh.

Cô hơi sửng sốt, muốn che mặt quá...

Trước đây cô không nghe hiểu ý này, nhưng sau này có một lần anh nói cho cô, cô lập tức hiểu.

Cô ngoan ngoãn ôm lấy anh, đột nhiên lẩm bẩm: "Du Hàn, mình rất thích cậu."

Anh cười, nhéo mũi của cô: "Tôi cũng thích Doanh Doanh."

Đêm hôm nay hai người nằm trên giường trò chuyện một lúc rất lâu, nói từ quá khứ đến tương lai. Sau đó cô không chống lại được cơn buồn ngủ nên đã ngủ thiếp đi trước. Ngày hôm sau cô tỉnh dậy đồng hồ đã điểm tám giờ...

Hai người chậm rãi rời giường, rửa mặt xong thay quần áo, đi xuống dưới lầu ăn sáng.

Lúc ăn sáng, Bối Doanh Doanh nhận được tin nhắn của Viên Man Hà nói rằng hôm nay có việc bận phải đi ra ngoài không ở nhà, dặn cô một lát trở về nhớ ăn canh sáng nay mẹ cô mới nấu.

Bối Doanh Doanh nghĩ Bối Hồng cũng đang ở công ty, nên cô và Du Hàn quyết định cùng nhau về nhà.

Về đến nhà, Bối Doanh Doanh đi một vòng, đúng là không thấy Viên Man Hà ở nhà. Du Linh thì đang ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, không thấy bọn họ ở bên ngoài này,

Cô kéo ống tay áo Du Hàn, có chút kích động: "Du Hàn, cậu lên lầu

với mình nhé, mình cho cậu xem váy mình mới mua mấy hôm trước."

Dù sao người lớn cũng không ở nhà, cô cũng không có gì phải dè chừng: _ (: з "∠) _

"Ừm."

Anh đi theo cô lên trên lầu, đứng ở cửa phòng ngủ, mấy phút sau cô thay đồ xong đi ra ngoài.

Cô gái nhỏ mặc một chiếc váy dài một vai màu xanh nhạt có tua rua và một lớp voan mỏng, giống như tiên nữ, cô xoay một vòng: "Cậu thấy đẹp không?"

"Rất đẹp."

Cô vui vẻ nắm lấy tay của anh, nhón chân lên muốn hôn anh. Anh thuận thế ôm cô vào lòng, ép người cô lên cửa, vừa định hôn cô thì bất ngờ sau lưng vang lên một giọng trầm thấp nặng nề:

"Hai người đang làm gì!"

Bối Doanh Doanh hoảng sợ nhìn sang, phát hiện cửa thư phòng đột nhiên mở ra. Bối Hồng đang đứng trước cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

- -----oOo------

Chương 60

Bối Doanh Doanh nhìn thấy Bối Hồng, con ngươi hơi co lại, tim đập mạnh như muốn nhảy lên tận cổ họng, cả người cứng đờ, giống như có một tảng đá lớn đập mạnh vào đầu cô.

Cô không ngờ Bối Hồng sẽ ở nhà, lúc này tất cả đều nằm ngoài dự đoán, cô không kịp phản ứng...

Mặc dù Du Hàn bình tĩnh hơn cô rất nhiều, anh cũng đã từng nghĩ nếu như chú và dì biết thì sẽ như thế nào, nhưng đột nhiên đối mặt như thế nào, anh cũng không kịp chuẩn bị trước.

Nhưng cũng không có nghĩa là anh muốn trốn tránh.

Du Hàn lập tức buông tay đang ôm cô ra, anh bước lên phía trước một bước, mở miệng nói: "Chú..."

Bối Hồng đi về phía bọn họ, đảo mắt nhìn hai đứa trẻ trước mặt, mấy giây sau mới trầm giọng đặt câu hỏi:

"Quan hệ của hai đứa như thế nào?"

Bối Doanh Doanh run lên, Du Hàn cụp mắt, nói ra sự thật: "Cháu và Doanh Doanh đang quen nhau."

"?!!"

Bối Hồng nghe vậy, nghẹn họng trân trối nhìn hai người bọn họ, trong lòng cũng choáng váng.

Ông hoàn toàn không kịp chuẩn bị cho câu trả lời này.

"Hai đứa đang quen nhau?!" Vẻ mặt ông đầy kinh ngạc, "Vừa mới thi đại học xong, hai đứa đã quen nhau bao lâu rồi?"

Bối Doanh Doanh cũng có thể đoán được bố mà biết sẽ ngạc nhiên đến mức nào, "Bố, xin lỗi, con không nên giấu bố..."

Bối Hồng kịp phản ứng mức độ nghiêm trọng của sự việc, đột nhiên giận tím mặt. Ông không ngờ con gái bảo bối của mình sẽ yêu sớm như vậy! Trong ấn tượng của ông, Doanh Doanh vẫn còn là một đứa trẻ con, nhưng nhanh như vậy đã có móng lợn lớn để mắt đến!

Bối Hồng tức giận: "Con đi vào trong thư phòng với bố!"

Bối Doanh Doanh bị dọa sợ hốc mắt lập tức đỏ lên. Du Hàn nhíu mày mở miệng: "Chú, chuyện này Doanh Doanh..."

"Tôi nói chuyện với con gái tôi, còn chưa đến lượt cậu xen vào!" Bối Hồng tức giận nói.

Bối Doanh Doanh thấy Bối Hồng quay người đi vào trong thư phòng, cô hốt hoảng không biết phải làm gì, Du Hàn giữ lấy gáy cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, dịu dàng trấn an: "Không sao, chuyện này tôi sẽ nói với chú và dì."

Bối Doanh Doanh chỉ lo lắng bố sẽ không đồng ý cô và Du Hàn ở bên nhau, nhìn phản ứng vừa rồi của Bối Hồng, cô biết dự cảm của mình không sai.

Cô nắm chặt ống tay áo của anh, "Làm sao bây giờ, mình rất sợ..."

"Cậu đi vào nói chuyện với chú trước, sau đó tôi sẽ nói chuyện với chú."

Bối Doanh Doanh gật đầu, lần nữa nghe thấy tiếng gọi thúc giục của Bối Hồng, cô đành phải đi vào trong thư phòng.

Du Hàn đứng tại chỗ, nhìn cửa thư phòng, lông mày dần cau lại, vẻ mặt ủ dột.

Trong thư phòng, Bối Doanh Doanh đứng trước bàn làm việc của Bối Hồng. Cô nghe thấy ông tức giận gọi điện thoại nói chuyện với Viên Man Hà, mẹ cô ở đầu dây bên kia nghe được chuyện cũng rất kinh ngạc, cô có thể cảm nhận được qua tiếng hốt hoảng của bà từ điện thoại vọng ra.

Cô dường như đã phạm phải sai lầm gì đó rất lớn vậy.

Sáng nay ban đầu Bối Hồng định đến công ty, nhưng công ty bên kia thay đổi lịch trình nên ông chỉ cần họp online, nên sáng nay ông không đến công ty.

Nhưng không ngờ rằng, ông sẽ nhìn thấy cảnh này.

Viên Man Hà ở đầu dây bên nói là sẽ lập tức trở về. Bối Hồng cúp điện, nhìn con gái cưng của mình, tức đến mức đầu đau nhức: "Nếu như hôm nay bố không thấy cảnh này, con định sẽ giấu bố đến tận khi nào?"

Cô cúi đầu, không biết nên mở miệng như thế nào, "Xin lỗi bố..."

"Hai đứa đang chơi đùa hay nghiêm túc?"

"Con thật sự thích Du Hàn, cậu ấy... cũng rất thích con." Giọng cô nhỏ như muỗi.

Trong lòng Bối Hồng như nổi lên một đốm lửa, cảm giác con gái bảo bối của ông đã mê muội rơi vào lưới tình, "Con có hiểu rõ Du Hàn không? Cậu ta là loại người như thế nào con có biết không? Hai đứa bây giờ yêu đương cái gì, vớ vẩn!"

Bối Hồng cảm thấy hai đứa là do ngồi cùng bàn một thời gian dài, mới nảy sinh ra tình cảm ngây thơ. Con gái còn nhỏ, rất dễ bị lừa.

Bối Doanh Doanh ngước mắt lên, nghiêm túc phản bác: "Con biết Du Hàn thật sự thích con..."

"Tuổi con còn nhỏ, biết cái gì là thích?"

Cô bị bố quở mắng chỉ có thể im lặng, cúi đầu cắn môi, hốc mắt đỏ bừng.

"Du Hàn thành thục hơn con, biết nhiều chuyện hơn con. Sao con biết cậu ta không phải đang nói lời ngon ngọt để dỗ con vui vẻ?"

"Cậu ấy không phải là người như vậy..."

Cô cãi lại.

Bối Hồng bất đắc dĩ thở dài, nhìn con gái ngốc nghếch của mình bị yêu đương làm cho đầu óc mê muội.

Hai người đang nói chuyện, Viên Man Hà chạy về, bên cạnh còn có một người khác -- là Hứa Chi Hạo.

Hóa ra sáng nay Viên Man Hà đến nhà họ Hứa tìm Hứa phu nhân.

Sau khi bà nhận được điện thoại, Hứa Chi Hạo cũng biết chuyện này, không kìm lòng được, cũng theo tới đây.

Hai người đi vào trong nhà, Viên Man Hà vội vã đi lên trên lầu thì thấy Du Hàn đang yên lặng đứng bên ngoài cửa chờ.

Bà giật mình, Du Hàn lên tiếng trước: "... Dì Viên."

Du Hàn vừa dứt lời, anh đã nhìn thấy Hứa Chi Hạo đang nở nụ cười

đi sau lưng Viên Man Hà. Du Hàn cũng sửng sốt trong chốc lát, đáy mắt lướt qua một tia lạnh lùng nham hiểm.

Viên Man Hà không nói gì, mở cửa đi vào trong thư phòng,

Hứa Chi Hạo cười lạnh đi đến trước mặt Du Hàn, cười cười: "Có giấu giếm như thế nào, không phải vẫn sẽ bị phát hiện thôi sao?"

"Liên quan gì đến anh sao?"

"Cậu cảm thấy chú và dì sẽ đồng ý cho hai người đến với nhau sao?" Ý cười trên mặt Hứa Chi Hạo không hề giảm, "Chẳng lẽ lại để tương lai Doanh Doanh chịu tủi thân gả đến nhà cậu?"

Bố mẹ của Bối Doanh Doanh không có khả năng đồng ý hai người bọn họ quen nhau.

Chỉ dựa vào đơn giản là thực lực kinh tế của hai gia đình không đồng đều.

Du Hàn nắm lấy cổ áo của Hứa Chi Hạo, giữa hai đầu lông mày chất chứa tức giận: "Hứa Chi Hạo, anh dùng thân phận gì ở đây nói với tôi những lời này? Dù như thế nào đi nữa cũng không đến lượt anh xen vào."

"Sao nào, nói trúng chỗ đau của cậu à? Du Hàn, cậu cũng nên hiểu rõ địa vị của bản thân đang ở đâu. Cậu thật sự thích Bối Doanh Doanh, hay là vì Doanh Doanh là con nhà giàu có... nên cậu muốn trèo cao?"

Du Hàn nghe vậy, dùng sức hất anh ta ra. Hứa Chi Hạo không đứng vững lảo đảo về sau mấy bước, Du Hàn lạnh lùng cụp mắt nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh tanh.

"Hứa Chi Hạo, hôm nay đang ở nhà Doanh Doanh, tôi sẽ không đánh anh."

"Nhưng nếu như ở bên ngoài, tôi đảm bảo bây giờ anh sẽ không đứng dậy nổi."

Hứa Chi Hạo, người đã từng nếm trải sự tàn bạo của Du Hàn khi đánh nhau, lúc này đã đứng thẳng người, nhếch miệng, đầu lưỡi vòng qua hàm răng trên, "Yên tâm, tôi sẽ đi vào tâm sự thật tốt với cô chú."

Trong thư phòng.

Viên Man Hà nghe Bối Hồng nói xong chuyện gì vừa xảy ra, vẻ mặt trách cứ nhìn Bối Hồng:

"Em đã nói với anh rồi, hai đứa này có thể sẽ có gì đó, nhưng lúc đó anh không tin em!"

"Anh cũng không ngờ lá gan của Du Hàn lớn như vậy, dám đánh chủ ý lên người con gái của anh!"

Lúc hai người đang nói chuyện, cửa thư phòng lần nữa bị mở ra, Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn thấy Hứa Chi Hạo đi vào, cô lần nữa ngây người.

Sao anh ta lại ở đây!!!

Cô cảm giác chuyện ngày càng lúc càng không ổn...

Hứa Chi Hạo chào Bối Hồng, cũng nói rõ tình huống, sau đó anh mắt lưu luyến của anh ta dừng trên người Bối Doanh Doanh, một lúc sau mới lên tiếng: "Chú, dì, cháu muốn nói chuyện riêng với hai người."

Cô ngạc nhiên.

Bối Hồng hiểu ý trong lời của Hứa Chi Hạo, ông nói với con gái: "Doanh Doanh, con đi ra ngoài trước đi."

"... Vì sao, con cũng là người trong cuộc, sao con không thể nghe. Hứa Chi Hạo, anh định nói cái gì mà tôi không thể ở đây nghe được?"

Bối Hồng trầm giọng ra lệnh: "Nghe lời, con đi ra ngoài trước đi."

Bối Doanh Doanh nhìn ánh mắt ra hiệu của mẹ, hít mũi một cái, cuối cùng trừng Hứa Chi Hạo một cái rồi đi ra ngoài thư phòng.

Viên Man Hà lại lên tiếng, bà nói: "Thật ra... Em rất thích đứa bé Du Hàn này, thằng bé rất thông minh. Với lại em biết tâm thằng bé không xấu."

Hơn nữa bà cũng biết, con gái bà thật lòng thích Du Hàn.

"Chú dì, chẳng lẽ hai người thật sự cảm thấy Du Hàn xứng với Doanh Daonh sao?"

"Chú, chú cũng thấy điều kiện kinh tế của nhà Du Hàn rồi đó. Mẹ của cậu ta chỉ là một người giúp việc bình thường trong nhà hai người. Cháu biết bọn họ còn mắc nợ, chẳng lẽ sau này Doanh Doanh ở cùng một chỗ với cậu ta, thật sự sẽ nói đến chuyện cưới gả, cậu ta sẽ có khả năng cho Doanh Doanh một căn nhà hay một cái xe sao? Cậu ta cơ bản là không thể cho Doanh Doanh một cuộc sống tốt hơn, ngay cả duy trì như tình trạng hiện tại cũng không được."

Sắc mặt Bối Hồng càng lúc càng đen.

"Nói gì thì cũng phải môn đăng hộ đối, chú dì, Doanh Doanh là thiên kim của nhà họ Bối, là bảo bối hai người cưng chiều từ nhỏ đến lớn. Nếu truyền ra ngoài em ấy yêu đương với con của một người giúp việc... Chỉ sợ sẽ không tốt cho thanh danh của Doanhn Doanh lắm."

"Bây giờ Doanh Doanh chỉ là đang mơ hồ về chuyện tương lai,

nhưng chú dì chắc chắn sẽ nhìn được xa hơn em ấy? Rất nhiều yếu tố thực tế chú dì không thể không cân nhắc đến."

...

Bên ngoài thư phòng, Bối Doanh Doanh lo lắng chờ đợi, mặc dù bây giờ trong lòng Du Hàn nóng như lửa đốt, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng trấn an cô.

"Du Hàn, mình rất sợ Hứa Chi Hạo sẽ nói lung tung gì đó với bố mẹ mình..." Cô thậm chí có thể đoán được anh ta sẽ nói gì để ngăn cản bố mẹ đồng ý cho cô và Du Hàn ở bên nhau.

Anh ôm lấy vai cô, nhìn vào đôi mắt đang cụp xuống của cô, đau lòng nói: "Được rồi, mặc kệ anh ta có nói cái gì, tôi cũng sẽ nói rõ ràng với chú dì."

Lúc này cửa thư phòng bị mở ra, Hứa Chi Hạo đi ra ngoài.

Anh ta cười lạnh với hai người một tiếng: "Doanh Doanh, chú dì gọi em vào trong đó."

"Hứa Chi Hạo, anh đừng có mà quá đáng như vậy, anh đã nói gì với bố mẹ tôi?"

"Anh chỉ nói những điều gì nên nói."

"Tôi sẽ vào nói chuyện với bọn họ." Du Hàn muốn đi vào, nhưng lại bị Hứa Chi Hạo ngăn lại, "Bây giờ cậu đi vào thế này chỉ càng chọc hai người bọn họ tức giận hơn thôi."

Bối Doanh Doanh giữ chặt tay Du Hàn, "... Không sao đâu Du Hàn, mình đi vào nói với họ."

Cô đi vào thư phòng, Bối Hồng chỉ vào ghế dựa gỗ lim bên cạnh, bảo cô ngồi xuống.

Bối Doanh Doanh đứng tại chỗ, nhìn sắc mặt của hai người bọn họ, hốc mắt cay cay: "Bố mẹ, có phải Hứa Chi Hạo nói xấu Du Hàn với hai người không..."

Bối Hồng thở dài một tiếng, "Doanh Doanh, không chỉ Hứa Chi Hạo cảm thấy như vậy, bố mẹ cũng cảm thấy thế -- con và Du Hàn không thích hợp, cậu ta không đủ ưu tú."

Cô ngẩn người, mấy giấy sau nước mắt cô ào ào chảy xuống.

"Không phải... Hai người chưa từng hỏi con, sao có thể biết là có thích hợp hay không," cô thút thít, cũng cố gắng nói giúp Du Hàn, "Cậu ấy luôn ở bên cạnh con cùng con cố gắng học tập. Thời điểm con đau khổ nhất, là cậu ấy ở bên an ủi con. Hai người dựa vào đâu mà muốn phủ nhận cậu ấy chứ!"

Viên Man Hà đứng lên, ôm lấy bả vai của con gái, trấn an cô: "Doanh Doanh, tình cảm không dễ dàng như con tưởng tượng đâu. Con yêu đương tất nhiên bố mẹ không phản đối, nhưng nếu như tương lai hai đứa con không thể đi đến cùng với nhau, chẳng bằng bây giờ hai đứa con tách ra, bố mẹ cũng không muốn sau này nhìn thấy con đau khổ."

Bối Hồng: "Doanh Doanh, tương lai thằng nhãi đó có thể cho con được cái gì?" Bố hy vọng con rể của bố sẽ là một người ưu tú, xứng với con! Cậu ta thật lòng thích con, hay là có ý đồ khác, ai mà biết được?"

Bối Doanh Doanh lắc đầu, khàn giọng giải thích: "Du Hàn không phải như vậy, cậu ấy chưa từng đòi hỏi cái gì từ con, lúc đi ra ngoài chơi với cậu ấy, đa phần đều là cậu ấy trả tiền..."

"Con đó, một chút tiền đó đã mua chuộc được con rồi!"

Bối Hồng còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên

ngoài, Viên Man Hà đi ra mở cửa, bà tưởng là Du Hàn, không ngờ lại là Du Linh.

Du Linh ở nhà, bà không biết ở trên lầu xảy ra chuyện gì, đi lên xem thì thấy con trai mình ở đây.

Sau khi biết được vừa rồi xảy ra chuyện gì, đầu bà choáng váng suýt nữa là xỉu ngang, không nhịn được lập tức gõ cửa thư phòng.

Vẻ mặt Du Linh hoảng hốt, nhìn ba người trong thư phòng, áy náy, nước mắt chực trào: "Bà chủ, ông chủ thật sự xin lỗi. Là tôi không biết dạy bảo Tiểu Hàn, để thằng bé dạy hư cô hai, tôi thay thằng bé nhận lỗi với hai người..."

Bà đã sớm cảnh cáo Du Hàn không được đánh chủ ý lên người cô hai nhà họ Bối. Nhà bọn họ không thể trèo cao.

Du Hàn không thể làm gì hơn đi theo mẹ vào trong phòng, vừa vào anh đã nghe thấy lời này của Du Linh.

Du Linh vội vàng cúi đầu, dáng vẻ cực kỳ hèn mọn của mẹ như một cây kim đâm vào trong lòng Du Hàn. Anh tiến lên giữ lấy cánh tay của mẹ, lại bị mẹ mình đánh mắng: "Thằng bé nào sao con không để cho mẹ bớt lo chút nào hả! Những lời mẹ nói với con như gió thổi ngoài tai thôi sao!"

Anh đứng im tại chỗ, buông thõng ánh mắt, yên lặng đón nhận tất cả quở trách của mẹ mình.

Bối Doanh Doanh muốn tiến lên nói giúp Du Hàn, lại bị ánh mắt của mẹ cô ngăn cản. Bối Hồng đứng lên, nhìn Du Linh, lúc này ông cũng không muốn nói mấy lời quá khó nghe: "Du Linh, chị cũng biết đó hai đứa nhỏ đang yêu nhau, Du Hàn... Tính tình của Du Hàn không thích hợp với Doanh Doanh, chị thấy sao?"

Du Linh nhìn xuống mặt đất, cố gắng kiềm chế cảm xúc, khẽ gật

đầu.

"Ông chủ, bà chủ yên tâm, tôi sẽ nói chuyện lại với Tiểu Hàn."

Du Linh không chờ Du Hàn mở miệng, trực tiếp nắm lấy tay con trai kéo ra ngoài thư phòng, đi xuống dưới lầu. Hai người đi vào trong phòng Du Hàn, bà đóng cửa "rầm" một tiếng, tức giận nhìn anh nói: "Lập tức chia tay với cô hai, mẹ không cho phép con lại làm loạn, biết chưa?"

Ánh mắt Du Hàn lạnh dần: "... Mẹ, vì sao ngay cả mẹ cũng không đồng ý?"

"Con à, mẹ đã nói với con rồi, nhà chúng ta và nhà họ Bối... không ở trong cùng một thế giới. Mẹ chỉ là một người giúp việc, chúng ta còn đang sống nhờ trong nhà của người ta."

"Nhưng con thật sự thích Doanh Doanh. Con sẽ phấn đấu cho cậu ấy một tương lai tươi đẹp. Bây giờ chúng ta không có gì, nhưng sao mọi người có thể phủ nhận tương lai sau này của con chứ?"

"Đó là chuyện của tương lai! Nhưng bây giờ là hiện tại, con không có gì!"

Du Linh cao giọng, nhìn con trai mình, tim dường như đang chảy máu. Sao bà không hy vọng con trai của mình có thể thành đôi với người con gái nó thích. Bà cũng rất thích Bối Doanh Doanh, nhưng hiện thực rất tàn khốc, bà chỉ có thể dạy con trai cách buông tay.

Bà nói xong, mở cửa đi ra ngoài rồi đóng sập cửa lại, Du Hàn nhìn cửa phòng đóng chặt, nện một đấm lên tường.

Bàn tay bật cả máu, nhưng anh lại không cảm thấy đau, ánh mắt dần lạnh tanh, trống rỗng.

Hóa ra có nhiều thứ, dù cho có cố gắng nhưng thế nào --

Cmn… cũng không thể chạm đến.

Bối Doanh Doanh nhìn Du Hàn bị Du Linh kéo đi, cô có thể đoán được bọn họ sẽ nói những gì, cô kéo tay áo của mẹ, nức nở nói: "Mẹ, vì sao..."

"Đừng khóc, đừng khóc." Viên Man Hà nhìn về phía Bối Hồng, lắc đầu ra hiệu với ông đừng nói gì kích thích con gái nữa.

Một lúc sau, Hứa Chi Hạo đi vào trong thư phòng, anh ta nhìn gương mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng của Doanh Doanh, lên tiếng an ủi: "Doanh Doanh, chú dì nói đúng..."

"Anh câm miệng!" Bối Doanh Doanh trừng Hứa Chi Hạo, trong mắt nổi lên ánh lửa, "Anh ở trước mặt bố mẹ tôi nói nhiều như vậy không phải là vì muốn tôi chia tay Du Hàn, sau đó đến với anh sao? Anh nghĩ cũng đừng nghĩ... Anh không bằng một góc nhỏ của Du Hàn nữa. Ít nhất cậu ấy đàng hoàng thích một người. Mà anh, tôi không đồng ý với anh thì anh lại đi tìm những cô gái khác làm bạn gái, làm vật thay thế, anh là một tên biến thái!"

Đây là lần đầu tiên Bối Hồng và Viên Man Hà nhìn thấy dáng vẻ con gái mình dịu dàng ngoan ngoãn lúc tức giận.

Hứa Chi Hạo bị vạch trần, anh ta đối diện với ánh mắt của Bối Hồng, môi khẽ giật giật nói: "... Chú dì, cháu chỉ hy vọng Doanh Doanh có thể có được những điều tốt nhất."

Anh ta còn đang muốn giải thích, Viên Man Hà đã trầm giọng ngăn anh ta lại: "Chi Hạo, đây là chuyện nhà dì."

Hứa Chi Hạo nghe ra ngụ ý của bà, không nói gì thêm.

Bối Doanh Doanh lau nước mắt, chạy ra khỏi thư phòng, chạy về phòng mình rồi khóa cửa lại.

Trong thư phòng cuối cùng chỉ còn lại Bối Hồng và Viên Man Hà.

"Ông xã, em cảm thấy Tiểu Hàn và Doanh Doanh quen nhau, cũng không có gì xấu. Thằng bé đã rất nghiêm túc phụ đạo cho Doanh Doanh như vậy. Thằng bé không có ý đồ xấu đâu."

"So với Chi Hạo... Thì em thích Du Hàn hơn nhiều."

Bối Hồng im lặng một lúc lâu.

"Người thực sự yêu thương Doanh Doanh sẽ không thiếu. Du Hàn sẽ không phải là người duy nhất, cũng không phải là người tốt nhất."

Bối Doanh Doanh tự giam mình trong phòng một ngày, không cho bất kỳ ai vào trong.

Lúc Du Hàn gọi điện thoại, cô vừa nhận điện thoại đã bật khóc nức nở, Du Hàn ở đầu dây bên kia đau lòng dỗ cô, tiếng khóc của cô đứt quãng:

"Du Hàn, mình sẽ không nghe lời bố mẹ nói đâu... Có phải bố mẹ mình làm khó cậu không, mình sẽ đi thuyết phục bố mẹ..."

Anh im lặng mấy giây, khàn khàn nói:

“Bố mẹ cậu nói đúng, những chuyện như này tôi đã đoán trước rồi."

"Không phải, bọn họ đều nói không đúng," cô sợ run lên, "... Du Hàn, chẳng lẽ cậu định thỏa hiệp sao?"

Du Hàn dựa vào tường, bóp chặt điếu thuốc trong tay, định nói gì đó mà phát hiện cổ họng mình khô khốc, không nói thành lời được.

"Doanh Doanh, chúng ta đều cần phải tỉnh táo một chút."

Giọng của anh vang lên, tiếng nức nở của cô đột nhiên dừng lại.

"Cậu... Có ý gì?"

"Cho tôi một chút thời gian, tôi cần suy ngẫm lại xem nên giải quyết chuyện này thế nào."

Sau đó Du Hàn đã quên cô đang nói cái gì, anh chỉ cảm thấy tinh thần càng lúc càng trở nên hoảng loạn, dường như bản thân đã chết lặng.

Điếu thuốc trong tay đã cháy gần hết, anh lại hút thêm một điếu khác.

Sau khi yêu đương với Bối Doanh Doanh, anh đã không hút thuốc nữa. Nhưng hôm nay cho dù đã hút rất nhiều, nhưng không thể khiến cho suy nghĩ trong đầu dừng lại.

Lời nói của Du Linh vẫn còn vang vọng bên tai --

"Lập tức chia tay với cô hai."

Bối Doanh Doanh đối với anh giống như điều gì đó đẹp đẽ mà anh không thể chạm tay đến được. Bây giờ anh có tư cách gì đánh cược tương lai của hai người đấy.

Mấy ngày sau đó, Bối Hồng không cho Bối Doanh Doanh đi gặp Du Hàn. Cô lại càng không muốn ra khỏi phòng, cố chấp tức giận với bố mẹ, mà Du Hàn cũng giống như người mất hồn. Viên Man Hà nhìn thấy như vậy cũng buồn phiền đi tìm Bối Hồng.

"Anh nói xem Doanh Doanh có phải rất giống em hồi còn trẻ không, lúc đó vì gả cho anh, cái gì em cũng không cần."

Trước đây khi Viên Man Hà lấy Bối Hồng, Bối Hồng cũng chỉ là một chàng trai nhà nghèo rớt mồng tơi, không có gì trong tay. Lúc đó

Viên Man Hà không hề vì vậy mà chùn bước, mặc kệ bố mẹ cản trở.

Bối Hồng nắm chặt tay vợ: "Bây giờ có Doanh Doanh rồi, anh cũng xem như có thể cảm nhận được tâm tình lúc đó của bố mẹ vợ."

"Ông xã... Hay là cho hai đứa nhỏ một cơ hội đi." Viên Man Hà nhớ đến dáng vẻ mấy ngày nay của hai đứa, đau lòng không chịu được, "Em cảm thấy Tiểu Hàn rất có tiềm năng."

"Em nhanh như vậy đã mềm lòng rồi à?" Bối Hồng khẽ xì một tiếng, vẫn như cũng không bằng nhượng bộ: "Nghĩ cũng đừng nghĩ, con bé là con gái bảo bối của anh."

Buổi chiều ngày hôm sau, Viên Man Hà gõ cửa phòng Bối Doanh Doanh, nói vọng vào trong: "Doanh Doanh, con chuẩn bị một chút, mẹ đưa con ra ngoài dạo chơi nhé?"

"... Con không muốn."

"Ngoan nào, con cứ buồn bực ở trong phòng thế này bố con sẽ càng tức giận đó, chúng ta ra ngoài một chút thôi."

Cô ngồi yên một lúc, cuối cùng cũng đứng dậy đi thay quần áo.

Lúc cô đi xuống lầu, ánh mắt nhìn về phía phòng của Du Hàn, cửa phòng vẫn đóng chặt.

Cô nhớ ra sáng nay Du Hàn gửi tin nhắn cho mình -- "Buổi tối bảy giờ cậu đến sân bóng rổ công cộng, tôi ở đó đợi cậu, có chuyện muốn nói với cậu."

Mẹ đưa cô ra ngoài mua vài bộ quần áo, cô không yên lòng, chạng vạng tối về đến nhà, cô nhân lúc mẹ đang nấu cơm, lén chạy vào phòng Du Hàn.

Không ngờ khi vừa mở cửa ra, cô lập tức ngẩn người.

Trong phòng trống rỗng, chỉ còn lại giường không và một cái bàn --

Tất cả những đồ đạc của Du Hàn đều không thấy đâu cả, giống như anh chưa từng xuất hiện.

Cô lập tức chạy ra ngoài phòng bếp, nhìn mẹ, đờ đẫn hỏi: "Mẹ ơi... Du Hàn đâu rồi ạ?"

Viên Man Hà cụp mắt, đi đến trước mặt con gái, ôm lấy bả vai của cô:

"Doanh Doanh, chiều hôm nay, thằng bé và dì Du Linh đã dọn đi rồi, dì Du Linh nói đã tìm được nhà mới."

Sắc mặt cô dần trở nên cứng ngắc.

"Nhưng Du Hàn không nói với con, không thể nào..."

"Doanh Doanh, con bình tĩnh một chút."

Cô bỗng hất tay mẹ ra, quay người gọi điện thoại cho Du Hàn, nhưng người ở đầu dây bên kia mãi vẫn không nghe máy.

Cô đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay, đầu óc trống rỗng.

Anh còn nói tối nay sẽ hẹn gặp nhau.

Nhưng bây giờ anh không nói gì với cô mà đã dọn đi rồi...

Mẹ gọi cô vào ăn cơm trước, cô nhân lúc mẹ đi vào phòng vệ sinh, chạy một mạch ra khỏi nhà.

Trời đã dần chuyển tối, gió mùa hạ thổi vào da thịt với nhiệt độ thiêu đốt. Trên bầu trời có những vì sao sáng lấp lánh.

Cô bước từng bước về phía trước, dần dần tầm nhìn bắt đầu mờ đi.

Cô vội vàng dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, nhưng lại phát hiện nước mắt không ngừng chảy ra, nhiều đến mức không thể ngăn được.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Du Hàn, dáng vẻ lạnh lùng của anh.

Cô nhớ lại lần đó ở trong rừng, khi anh tìm được cô lúc cô bị đi lạc, anh đã nói "Hối hận vì đã đẩy cô ra".

Cô nhớ lại lần đó ở trên con đập, anh dịu dàng hỏi cô "Có phải Doanh Doanh cũng thích tôi không?".

Anh vuốt ve vành tai của cô, còn nói "Sau này có tiền, sẽ chữa khỏi lỗ tai cho Doanh Doanh."

Nhưng bây giờ anh không cần cô nữa.

Từ lúc nào không hay, cô đã đi đến sân bóng mà anh đã hẹn. Cô nhìn xung quanh không có ai, biết anh -- cuối cùng vẫn lựa chọn thất hứa với cô.

Điện thoại trên tay cô đột nhiên rung lên.

Là Du Hàn.

Cô chầm chậm nhận điện thoại, vừa nghe anh "Alo", nước mắt cô lần nữa như vỡ đê: "Có phải cậu dọn đi rồi không, cậu cũng không nói với mình, lần này cậu định lựa chọn đẩy mình ra sao..."

"Cậu nói để cậu suy ngẫm thật kỹ, cuối cùng lựa chọn của cậu là nghe theo lời bố mẹ mình, chia tay với mình, phải không..."

Cô ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu, hoàn toàn sụp đổ. Cô khóc lớn, từ đầu đến cuối đầu dây bên kia vẫn im lặng, "Có phải mình nói đúng rồi không, sao cậu không nói lời nào..."

Cô nức nở chất vấn, bỗng chốc --

Đỉnh đầu truyền đến cảm xúc được ai đó vuốt ve.

Bối Doanh Doanh ngẩng đầu, cô thấy Du Hàn đang cầm điện thoại đứng trước mặt cô.

Cô sửng sốt.

Cô thấy anh ngồi xổm xuống, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, hốc mắt của anh cũng đỏ theo.

Lúc anh mở miệng giọng rất khàn: "Đồ ngốc, mới vậy mà cậu đã cảm thấy tôi không cần cậu nữa?"

"Ban đầu là tôi chủ động trêu chọc cậu, là tôi theo đuổi cậu, trước đó không buông tay cậu --

Bây giờ cũng sẽ không."

Anh nói.

- -----oOo------

Chương 61

Dù cho bố mẹ hai bên ngăn cản thế nào, Du Hàn vẫn chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ mối quan hệ này.

Khi tỏ tình với Bối Doanh Doanh, anh nói với cô, lúc này anh không thể mang lại cho cô một cuộc sống vật chất tốt, sợ cô sẽ tủi thân. Nhưng Bối Doanh Doanh nói với anh cô không bận tâm. Khi đó anh cũng đã hứa hẹn với cô, cho anh thêm vài năm nữa, anh sẽ cho cô một tương lai đáng để tin tưởng, dựa vào.

Lúc đó Du Hàn biết nếu như anh từ bỏ, Bối Doanh Doanh sẽ đau khổ đến nhường nào.

Anh đặt cô trong lòng bàn tay nâng niu từng chút một. Từ nhỏ cô đã có bóng ma trong lòng, không được hưởng nhiều tình yêu thương của bố mẹ, lỗ tai thì lại không nghe thấy, cực kỳ thiếu cảm giác an toàn. Có thể khiến cho cô mở lòng thích anh, rõ ràng đã chứng minh cô rất tín nhiệm anh.

Anh không thể nhẫn tâm dệt giấc mộng đẹp cho cô, rồi lại tự tay xé nát nó.

Sau khi xảy ra chuyện, anh nói muốn suy ngẫm thật kỹ là để tự hỏi bản thân nên làm thế nào để khiến bố mẹ Bối đồng ý cho bọn họ ở bên nhau, cho anh một cơ hội. Còn chuyện chuyển nhà, là do mẹ anh thật sự rất ngại khi tiếp tực ở nhà họ Bối. Mặc dù không bị sa thải, nhưng bây giờ ở trong một nhà, khó tránh khói khiến mọi người đều xấu hổ.

Du Hàn cũng cảm thấy có lẽ chuyển nhà sẽ là một chuyện tốt, ít nhất cũng giảm bớt cảm giác hèn mọn cùng tự ti vì "ăn nhờ ở đậu" của Du Linh.

Cho nên tối nay anh hẹn Bối Doanh Doanh ra đây là vì muốn nói chuyện này.

Không ngờ cô hiểu lầm, vừa rồi nhận điện thoại cô đã khóc thành ra như vậy, còn hỏi anh có phải muốn chia tay không, anh nghe là gấp gáp muốn điên lên rồi.

Du Hàn xoay người, tay luồn xuống dưới đầu gối của cô, bế bổng cô lên. Anh đi lại chỗ ghế ngồi xuống, đặt cô ngồi lên đùi mình.

Anh lấy khăn giấy trong túi ra, lau nước mắt cho cô, không biết làm sao chỉ đành nhẹ nhàng dỗ dành: "Biết ngay là Doanh Doanh gặp tôi sẽ khóc thành con mèo con mít ướt, lại còn không hỏi rõ ràng đã hiểu lầm tôi, hửm?"

Cô xụ miệng, đầu ngón tay níu lấy góc áo của anh, tựa đầu lên vai anh: "Là do mình sợ..."

Khóe môi anh cong lên, "Đừng sợ, không phải tôi ở đây rồi sao? Tôi đau lòng còn không kịp, sao có thể bỏ Doanh Doanh lại, để sau này Doanh Doanh trở thành bạn gái người khác được."

Một lúc sau Bối Doanh Doanh đã nín khóc, ngón tay anh xuyên qua mái tóc mềm mại của cô, giữ lấy gáy cô, cúi xuống hôn lên môi cô.

Anh đã vài ngày không được gặp cô rồi.

Nụ hôn lúc này xen lẫn khao khát cùng tình cảm mãnh liệt hơn bình thường, như muốn làm cô tan chảy.

Bàn tay ôm eo cô dần dần siết chặt, nụ hôn sâu khiến cô gái nhỏ không thở nổi. Anh dừng lại, thấy khuôn mặt cô đỏ hồng, cái miệng

nhỏ nhắn thở phì phò, đôi môi ửng hồng ngọt ngào như được phủ thêm một lớp nước bóng loáng.

"Sao không biết hít thở bằng mũi, đồ ngốc."

"Hức... Mũi bị nghẹt rồi." Vừa rồi cô khóc thảm như vậy mà, mũi nghẹt rồi đó có được không hả [QAQ].

Du Hang không khỏi bật cười, vuốt dọc chiếc mũi nhỏ đỏ ửng của cô, "Bạn gái nhỏ ngốc nghếch như vậy, vẫn nên để một mình tôi bế về nhà thì tốt hơn."

Cô nghe vậy, lặng lẽ nhướng mày, vòng tay ôm lấy cổ anh, "Vậy cậu bế về đi."

Du Hàn nói cho cô nghe những suy nghĩ mấy ngày nay của anh, cuối cùng anh nói mình sẽ đi tìm Bối Hồng nói chuyện. Anh không hy vọng quan hệ giữa Bối Doanh Doanh và bố mẹ cô sẽ xảy ra vấn đề gì, anh sẽ dùng lý trí để giải quyết.

Cô gật đầu, nhỏ giọng ấp úng nói: "Dù sao thì mình mặc kệ bố mẹ có đồng ý hay không. Chúng ta thi vào cùng một trường đại học, bố mẹ cũng không thể quản được mình..."

Có những lúc cô vì thứ mình muốn, sẽ rất cố chấp.

"Yên tâm, tôi và cậu sẽ công khai ở bên nhau." Anh nắm chặt tay cô, hôn xuống bàn tay của cô.

Điện thoại của Bối Doanh Doanh lần nữa rung lên, lúc này cuối cùng cô cũng phải lấy điện thoại ra, nhìn thấy trên màn hình hiển thị là Viên Man Hà gọi đến, chuyện cô lén ra ngoài, chắc chắn mẹ đã biết.

Du Hàn thấy vậy, đưa tay ra ý muốn cầm lấy điện thoại của cô, "Để tôi nghe cho."

Cô hơi do dự, sau đó vẫn đưa điện thoại cho anh. Du Hàn nhận lấy, nói với Viên Man Hà ở đầu bên kia mấy câu, sau đó cúp điện thoại.

Cô rối rít hỏi anh: "Mẹ mình nói gì?"

"Không nói gì, đi thôi. Tôi đưa cậu về, sau đó nói chuyện với chú."

"Tối nay luôn sao?" Cô không ngờ lại nhanh như vậy.

"Không thì đợi đến khi nào?" Anh sờ đầu cô, "Bố mẹ cậu cũng đã biết bây giờ tôi đang "bắt cóc" cậu đi rồi, tôi cũng phải qua đó giải thích với bọn họ chứ."

Cô đứng dậy, lúc này cô mới để ý trong tay Du Hàn có một túi giấy tờ, cô hỏi anh là cái gì, Du Hàn khẽ cười, chỉ nói bốn chữ:

"Thẻ bài đàm phán."

Lúc hai người về đến biệt thự nhà họ Bối, Viên Man Hà đang đứng ngoài cửa chờ, khi biết con gái chạy ra ngoài bà đã rất sốt ruột.

Bối Doanh Doanh đi đến trước mặt mẹ, buông thõng ánh mắt. Viên Man Hà nhìn là biết con gái vừa khóc, bà muốn mắng mấy câu, cuối cùng lại không đành lòng.

"Dì Viên, xin lỗi dì vì đã tự tiện hẹn Doanh Doanh ra ngoài." Du Hàn nói.

Viên Man Hà nhìn hai người bọn họ, một lúc sau mới thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Đi vào đi."

Bọn họ đi vào trong nhà, Viên Man Hà giữ lấy tay con gái: "Tối nay con chưa ăn cơm đó, nghe lời mẹ đi vào trong ăn cơm trước đã."

"Nhưng mà..." Cô nhìn về phía Du Hàn.

"Không sao đâu, tôi nói chút chuyện với chú và dì."

Viên Man Hà cũng gật đầu, "Mẹ đưa Du Hàn lên trên lầu, bố con vừa mới về."

Dưới ánh mắt trấn an của Du Hàn, cuối cùng cô phải quay người đi vào trong phòng ăn. Viên Man Hà dẫn Du Hàn lên lầu, im lặng mấy giây, bà ôn hòa nói: "Doanh Doanh thật sự rất thích cậu."

Anh cụp mắt, "... Cho nên cháu mới hy vọng, có thể tiếp tục ở bên cô ấy."

Viên Man Hà mở cửa thư phòng, Bối Hồng đang ngồi trước bàn làm việc, vẻ mặt nặng nề. Ông ngước mắt lên nhìn người đi theo sau vợ mình, sắc mặt càng đen hơn.

"Cháu chào chú." Du Hàn cúi đầu chào.

Trong lòng Bối Hồng hừ một tiếng, tất nhiên là ông đang bày ra sắc mặt không được tốt đẹp gì mấy. Viên Man Hà tiến lên xoa bả vai của chồng: "Được rồi, anh đừng làm việc nữa, ra ngồi một chút đi, hôm nay em pha trà cho anh."

Bối Hồng cuối cùng cũng đứng dậy, ngồi xuống bàn trà gỗ lim. Viên Man Hà ở bên cạnh yên lặng pha trà, Bối Hồng nhìn cậu nhóc vắt mũi chưa sạch trước mặt mình.

"Sao đây, cậu muốn nói chuyện gì với tôi?"

Du Hàn vẫn rất bình tĩnh, vẻ mặt không hề lộ chút sợ sệt nào: "Chú dì, hôm nay cháu đến đây muốn xin hai người cho cháu một cơ hội, cho phép cháu tiếp tục kết giao với Doanh Doanh."

Bối Hồng nhíu mày: "Kết giao? Dựa vào gì? Chỉ bằng mấy lời này của cậu?"

Du Hàn đưa túi hồ sơ trong tay ra, "Đây là kế hoạch làm việc trong vòng năm năm tới của cháu, mời chú xem qua."

...

"Cháu sẽ dựa theo bản kế hoạch này để phát triển sự nghiệp. Nếu như sau khi tốt nghiệp, cháu không đạt được mục tiêu như đã đặt ra trong này, cháu sẽ chủ động rời khỏi Doanh Doanh. Cháu và Doanh Doanh ở bên nhau, chưa từng nghĩ đến tương lai sẽ để cậu ấy chịu thiệt, sống một cuộc sống kém hơn so với hiện tại.

Cháu biết bây giờ cháu có hứa hẹn điều gì có lẽ chú và dì cũng sẽ không tin, nhưng cháu muốn thể hiện thái độ của mình. Đồng thời hôm nay cháu đến đây là vì muốn nói, tất cả đều xuất phát tận trong trái tim của cháu. Cháu thật sự thích Doanh Doanh, không phải chỉ đang yêu đương vui đùa với cậu ấy."

Bối Hồng nhìn bản kế hoạch trong tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chàng trai trẻ đang rất nghiêm túc, một lúc lâu vẫn không nói gì.

Sau một lúc, Bối Hồng đặt bản kế hoạch lên bàn, cũng không truy hỏi gì, mở miệng: "Cậu đi về trước đi, tôi còn phải tiếp tục làm việc."

Du Hàn nhìn vẻ mặt có chút không đoán được của Bối Hồng, cũng không hỏi thêm gì, không mặn không nhạt đáp: "Dạ vâng."

Anh người đi ra cửa, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của Bối Hồng:

"Mấy ngày tới không cho phép cậu lén hẹn Doanh Doanh ra ngoài." Ông ho khan hai tiếng, bổ sung thêm một câu: "Phải có sự đồng ý của tôi mới được."

Khóe miệng Du Hàn khẽ cong lên, đồng ý với Bối Hồng.

Sau khi Du Hàn rời đi, Viên Man Hà nhìn bản kế hoạch trên bàn,

không khỏi bật cười: "Được rồi, còn bày cái bản mặt thối này ra làm gì."

Bối Hồng nhìn vợ một cái: "Tại sao anh lại phải giả vờ chứ?"

Viên Man Hà thấy Bối Hồng không trả lại bản kế hoạch, bà biết chồng mình đã bắt đầu cân nhắc rồi. Bà cũng không vạch trần, chỉ cười cười: "Vừa rồi nghe Tiểu Hàn nói chuyện, không giống như một người vừa mới thi đại học xong. Thằng bé chín chắn và cẩn trọng hơn những bạn đồng trang lứa rất nhiều. Ông xã, anh cảm thấy thằng bé thế nào?"

Viên Man Hà vừa rồi nghe Du Hàn nói về kế hoạch tương lai của bản thân, bà có thể cảm nhận được tư duy chặt chẽ và cực kỳ có logic của thằng bé, điều này có thể bổ sung cho sự ngây thơ của Doanh Doanh.

Bối Hồng vẫn không buông tha: "Thành thục giống như một con sói già đuôi lớn như vậy, đến lúc đó xoay Doanh Doanh vòng vòng như chong chóng cho mà xem."

"Anh này, không phải trước đây anh cũng như vậy sao." Viên Man Hà giận dỗi chồng mình.

Bối Hồng nở nụ cười hiếm thấy, dịch lại gần vợ: "Em bị thằng nhóc này mua chuộc nhanh như vậy à?"

"Haiz, em chỉ là không nỡ để con gái chúng ta khổ sở như vậy thôi. Mấy ngày nay nhìn thấy con bé khóc, lòng em đau như cắt. Thật ra hai đứa yêu đương cũng không phải chuyện to tát gì, em chỉ hy vọng con gái của em luôn vui vẻ. Lần này anh ngăn cản bọn nhỏ, không đồng ý cho hai đứa đến với nhau, lúc đầu em còn tưởng Tiểu Hàn sẽ từ bỏ, không ngờ thằng bé đưa cho chúng ta xem bản kế hoạch này. Có thể thấy được thằng bé nghiêm túc với Doanh Doanh.

Nếu như nhất định phải lựa chọn giữa vật chất và nhân phẩm thì em

càng hy vọng Doanh Doanh có thể ở bên người yêu con bé và có trách nhiệm với con bé. Với lại cho dù kinh tế của đối phương không tốt, nhưng Doanh Doanh có chúng ta đứng sau lưng, cũng có thể nuôi con bé cả một đời mà, không phải sao?"

Bối Hồng nghe vậy, rơi vào trầm tư.

Bối Doanh Doanh ở dưới lầu ngồi trước bàn ăn lo lắng chờ đợi. Cô nhìn hạt cơm trong bát, cúi đầu, suy nghĩ đã bay lơ lửng đi đến tận đâu. Bỗng, có người hôn lên mặt cô một cái.

Cô bị dọa nhanh chóng quay đầu lại, thấy Du Hàn đang đứng bên cạnh, mỉm cười nhìn cô.

Cô lập tức đứng lên, "Du Hàn, bố mẹ mình..."

"Chú dì vẫn đang ở trên lầu, chú bảo tôi đi xuống trước." Anh nhìn bát cơm của cô vẫn còn đây, "Sao không ăn cơm thế này?"

"Mình ăn không vô, bố mẹ mình có đồng ý không?"

Chú dì vẫn chưa cho tôi câu trả lời chính xác, nhưng tôi cảm thấy bọn họ sẽ đồng ý."

Hai mắt cô sáng lên, nắm lấy tay anh, "Sao cậu có lòng tin như vậy?"

Anh nhéo mặt cô, cười nói: "Nếu như chú dì không đồng ý, tôi sẽ nhét Doanh Doanh vào trong bao bố rồi vác đi."

"Này..."

Anh chống tay lên cạnh bàn, cúi người xuống hôn cô, mặt cô đỏ bừng, sợ có người nhìn thấy, cũng may anh chỉ hôn một cái.

"Ngoan ngoãn ăn hết cơm của cậu đi nào, tôi phải về trước đây."

"Bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Đến lúc ổn định tôi sẽ dẫn cậu qua đó xem."

Cô gật đầu, vòng tay ôm lấy eo của anh, nhón chân hôn lên mặt anh một cái, sau đó lập tức buông ra, lém lỉnh nói: "Vậy cậu về nhé..."

Anh đè khóe môi đang cong lên, xoa đầu cô.

Sau khi Du Hàn đi không bao lâu, Viên Man Hà cũng đi xuống dưới lầu. Bối Doanh Doanh vội vàng hỏi mẹ, bố nói gì, giọng điệu của mẹ cô cũng rất nghiêm khắc: "Bố con còn đang cân nhắc đấy. Mấy ngày này con biểu hiện ngoan ngoãn một chút, không chừng bố con sẽ đồng ý."

"Thật sao ạ?"

Viên Man Hà vuốt mũi cô, "Nhìn con này, mấy hôm nay ngày nào con cũng buồn rầu cau mày, mới nói như vậy mà đã cười rồi?"

Bối Doanh Doanh ngượng ngùng: "Không có mà..."

Viên Man Hà ngồi xuống ăn cơm với cô, sau đó đột nhiên nhớ đến một chuyện, giọng điệu uyển chuyển: "Đúng rồi, mấy ngày nữa, chị con thi cuối kỳ xong được nghỉ..."

Cô thoáng sửng sốt, nhìn về phía mẹ, sau đó nói: "Không biết bố sắp xếp để chị về nhà ở hay vẫn ở nhà bà nội ạ..."

Bối Doanh Doanh không ngờ Bối Hồng và Bối Sơ Nhan vẫn chưa nói chuyện với nhau.

Hình như rất lâu rồi cô không nghe thấy Bối Hồng nhắc đến tên Bối Sơ Nhan, giống như chị ta đã biến mất khỏi cái nhà này.

"Doanh Doanh, nếu như chị con trở về ở vài ngày, con -- có để ý không?" Viên Man Hà cẩn thận hỏi, "Có thể sẽ ở vài ngày, bố con chắc chắn sẽ không đồng ý để chị con ở nhà lâu."

Một lúc sau cô lắc đầu, "... Không sao đâu mẹ."

Thật ra cô vẫn chưa sẵn sàng tha thứ cho Bối Sơ Nhan, nhưng cô không muốn khiến mẹ khó xử.

Sáng hôm sau, Bối Doanh Doanh từ rất sớm đã ăn sáng xong, cô thay cái váy mới mua, sau đó quay trở lại phòng ăn.

Cô đi đến bên cạnh Bối Hồng đang đọc báo, pha hồng trà vào một cái cốc, sau đó lại giúp mẹ bưng dĩa bánh mì nướng cùng trứng đến trước mặt Bối Hồng: "Bố, mời bố ăn sáng ạ."

Bối Hồng ngước mắt lên nhìn cô một cái, bày ra sắc mặt không tốt, giọng điệu cũng không mấy vui vẻ: "Sao vậy, không phải mấy ngày trước còn đòi tuyệt thực, rồi không muốn để ý đến bố sao?"

"..."

Bối Doanh Doanh ôm lấy cánh tay Bối Hồng, mềm giọng làm nũng: "Bố, con sai rồi... Con biết bố đều là vì muốn tốt cho con."

Bối Hồng "Hừ" một tiếng, "Bố thấy trước đó con không hề biết đâu."

Viên Man Hà đi tới, cười cười khoác vai Bối Hồng, "Được rồi, con gái ngoan như vậy mà. Vừa rồi con bé còn nói với em tối nay muốn chờ anh về, muốn làm mấy món con bé mới học cho anh ăn."

Bối Hồng bị hai mẹ con một trái một phải dỗ ngọt, vẻ mặt căng cứng tự nhiên dịu đi rất nhiều.

Sau đó Doanh Doanh mới lộ ra mục đích thật sự: "Bố, hôm nay con có thể... ra ngoài đi chơi với Du Hàn không? Con hứa buổi chiều sẽ

về đến nhà."

Bối Hồng biết ngay cô có ý đồ làm loạn, cũng may cô quấy lấy Bối Hồng nũng nịu rất lâu, cuối cùng ông cũng mới chịu đồng ý.

Sau khi con gái rời đi, Bối Hồng bất đắc dĩ: "Em nhìn con bé xem, có bạn trai là quên bố, cùi chỏ ngoặt ra bên ngoài rồi."

"Trẻ con yêu đương là vậy mà. Hơn nữa ông xã, anh không cảm thấy quan hệ giữa anh và Doanh Doanh đã hòa thuận hơn rất nhiều rồi sao?"

Lời này đâm trúng vào trong lòng Bối Hồng.

Vừa rồi là lần đầu tiên con gái làm nũng với ông. Lúc còn nhỏ con bé rất sợ ông, cơ bản là không có khả năng làm nũng.

Xem ra, Doanh Doanh ở bên cạnh Du Hàn ngược lại thay đổi không ít.

Bối Doanh Doanh ra cửa, Du Hàn đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Cô chạy bước nhỏ về phía anh, anh vững vàng ôm lấy cô, khóe miệng vẫn còn nụ cười chưa tan, "Chú đồng ý rồi à?"

"Ừm."

"Đi thôi, dẫn cậu đi xem chỗ tôi ở."

Mấy ngày nay Du Linh bận rộn chuyển nhà, cho nên xin nghỉ. Hai mẹ con bọn họ thuê một căn nhà một phòng cách khu biệt thự khoảng mười lăm phút đi bộ, trong một khu cư xá bình thường.

Lúc Du Hàn dẫn Bối Doanh Doanh đến cửa, Du Linh lấy cho cô một đôi dép lê, bà còn có chút căng thẳng: "cô Doanh Doanh, trong nhà vẫn còn rất bừa bộn, dì chưa thu dọn xong..."

"Không sao đâu ạ." Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn Du Hàn, cười híp mắt, anh cũng cười theo, "Cậu qua ghế sô pha ngồi đi, tôi đi lấy nước cho cậu."

Cô đi vào trong phòng khách, Du Hàn đi lấy nước cho mẹ và cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô gái nhỏ.

Du Linh nhìn hai người bọn họ, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, chuyện tối hôm qua Du Hàn đi tìm Bối Hồng nói chuyện, bà đã biết, cũng biết Bối Hồng có ý đồng ý cho hai đứa ở bên nhau, bà thật sự rất bất ngờ.

Vừa vui vẻ vừa thấp thỏm.

Bối Doanh Doanh cười với Du Linh: "Dì ơi, cháu và Du Hàn sẽ ở bên nhau thật vui vẻ, cùng nhau phấn đấu. Mặc dù bố cháu chưa hoàn toàn đồng ý, nhưng cháu và Du Hàn sẽ chứng minh cho bố cháu thấy..."

Du Hàn nắm chặt tay của cô, cũng đảm bảo với mẹ rằng anh sẽ đối xứ với cô thật tốt, Du Linh cảm động gật đầu, bắt đầu nói năng có chút lộn xộn: "Ừm... Tiểu Hàn, con không được để cô Doanh Doanh chịu một chút ấm ức nào đâu đấy. Cô Doanh Doanh nếu như Du Hàn bắt nạt cô, cô cứ nói với dì, dì nhất định sẽ mắng thằng bé một trận."

"Vâng ạ." Bối Doanh Doanh cười.

Nói chuyện vài câu, Du Linh nói trưa nay muốn giữ Doanh Doanh ở lại đây ăn cơm. Bà phải nhanh chóng đi chuẩn bị cơm trưa, bà đi vào trong phòng bếp, Du Hàn cũng đi theo.

"Đã nói chuyện rồi thì phải cố gắng mà giữ lấy lời. Bốn năm đại học này học hành cho thật tốt thì tương lai mới có tiền đồ được." Du Linh nói, hai đứa nhỏ thật lòng thích nhau, bà muốn ngăn cản cũng

không có cách nào, chỉ có thể tự trách bản thân không thể cho con trai điều kiện vật chất tốt hơn.

"Con đã biết rồi mẹ."

Du Hàn quay trở lại phòng khách, dẫn Bối Doanh Doanh đi xem phòng ngủ của mình.

Cô gái nhỏ đi một vòng, ngồi xuống giường, Du Hàn quỳ một chân trước mặt cô, nhìn vào mắt cô, trong mắt anh tràn đầy sự dịu dàng.

Đôi mắt xinh đẹp của cô chớp chớp: "Chắc là... dì Du Linh cũng thích mình nhỉ?"

"Vì sao hỏi như vậy?"

"Mình tò mò thôi, mình cảm thấy ở trước mặt dì mình đều rất ngoan mà?"

Anh nhéo mặt cô, "Ừm, mẹ cực kỳ thích cậu luôn."

Cô nghe vậy cười híp mắt lại. Anh ôm lấy gương mặt cô, đứng dậy đang định hôn cô thì bất ngờ cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra. Di Linh bưng hoa quả vào, bà thấy vậy thì xấu hổ, vẻ mặt có chút không được tự nhiên: "À... Các con ăn chút trái cây."

"..." Du Hàn nhận lấy đĩa hoa quả, Du Linh rời đi, anh đóng cửa rồi khóa lại, quay đầu nhìn thấy gương mặt nhỏ của cô đã đỏ bừng.

Hu hu hu sao lúc nào cũng bị bắt gặp thế này [QAQ].

Anh không khỏi cong môi cười, ngồi xuống bên cạnh cô, ý cười trên môi càng sâu, "Không sao đâu, tôi đã khóa cửa rồi."

Buổi chiều, Hứa Chi Hạo đến nhà họ Bối.

Trong tay anh ta còn cầm theo rất nhiều đồ ăn vặt, nói với Viên Man Hà: "Đây là cho Doanh Doanh, cháu biết mấy ngày gần đây tâm trạng của em ấy không tốt, cho nên đến thăm em ấy một chút."

Thật ra trong lòng Hứa Chi Hạo đang mừng thầm.

Bối Doanh Doanh chia tay với Du Hàn, đúng lúc anh ta có thể thay thế Du Hàn, chăm sóc thật tốt cô gái nhỏ trong lòng đang bị tổn thương.

Viên Man Hà cụp mắt, muốn nói gì đó, cuối cùng lại đè xuống, chỉ mời Hứa Chi Hạo vào cửa.

"Dì, Doanh Doanh đâu rồi ạ?"

"Con bé ra ngoài rồi, cháu tìm con bé có chuyện gì?"

Hứa Chi Hạo ngồi xuống ghế sô pha, mỉm cười với Viên Man Hà: "Thật ra Dì à, không giấu gì dì, cháu cũng đã thích Doanh Doanh từ rất lâu rồi, thời gian không hề ít hơn Du Hàn. Nhưng nếu so sánh về bất kỳ phương diện gì, cháu đều ưu tú hơn cậu ta. Bố mẹ cháu cũng cực kỳ hài lòng với Doanh Doanh, điểm này dì cũng không cần phải lo lắng.

Về phần chuyện hôm qua Doanh Doanh nói, cháu tìm người thay thế, là do em ấy... hiểu lầm thôi. Chỉ là trước đó cháu từng có quen bạn gái, nhưng bây giờ đã chia tay rồi. Trong lòng cháu chỉ có Doanh Doanh. Hơn nữa cháu muốn —— nhanh chóng đính hôn với em ấy."

Hứa Chi Hạo đang nói, Bối Hồng từ trên lầu đi xuống, ông đã nghe hết được những lời này của cậu ta.

Hứa Chi Hạo nhìn thấy Bối Hồng, đứng lên gật đầu chào ông: "Cháu chào chú."

"Ngồi đi ngồi đi." Bối Hồng và Viên Man Hà nhìn nhau một cái, ông ngồi xuống bên cạnh vợ mình.

Viên Man Hà đột nhiên mỉm cười, thái độ khó đoán được: "Chi Hạo, sao cháu có lòng tin Doanh Doanh không thích Du Hàn nữa thì sẽ quay sang thích cháu?"

"Chỉ cần chú và dì đồng ý, cháu sẽ khiến em ấy thích cháu. Du Hàn dù cho có tốt thế nào, cũng không phải là người cùng một giai cấp với chúng ta, cuối cùng thì vẫn không thích hợp."

Hứa Chi Hạo vô thức nói rất nhiều, đến khi anh ta nói xong, tưởng rằng sẽ nghe thấy bố mẹ Bối Doanh Doanh sẽ gật đầu đồng ý, không ngờ hai người bọn họ im lặng một lúc, sau đó Viên Man Hà lên tiếng:

"Chi Hạo, trước kia dì không có phát hiện —— cháu lại tự luyến đến như vậy."

Hứa Chi Hạo: "...?"

Viên Man Hà vừa nói xong, cửa nhà đột nhiên mở ra, Bối Doanh Doanh đi vào, Du Hàn đi theo sau cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Hứa Chi Hạo ngồi trong phòng khách, sửng sốt một chút, sau đó nói: "Bố mẹ, con về rồi, là Du Hàn đưa con về nhà."

Viên Man Hà gật đầu, sau đó nói: "Tối nay Du Hàn ở lại ăn một bữa cơm nhé? Sắp đến giờ ăn cơm rồi, cũng đừng về nữa ăn ở đây luôn. Ông xã, anh thấy được không?"

"..."

Bối Hồng nhìn người vợ nghịch ngợm của mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể thuận theo ý bà: "Thế nào cũng

được."

Hứa Chi Hạo:???!!!

- -----oOo------

Chương 62

Hứa Chi Hạo không ngờ bố mẹ của Bối Doanh Doanh mời Du Hàn ở lại dùng bữa tối. Mặt mũi anh ta đầy vẻ kinh ngạc, không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra ——

Cái này sao có thể như vậy? Rõ ràng mấy ngày trước Bối Hồng và Viên Man Hà còn rất ghét Du Hàn, cực kỳ phản đối hai người ở chung với nhau!

Hứa Chi Hạo nhìn thấy Bối Doanh Doanh nắm tay Du Hàn đi vào phòng khách. Ánh mắt của tên kia cũng đang nhìn anh ta, anh ta thấy trong ánh mắt đó lướt qua một tia kiêu ngạo cùng lạnh lùng, sau đó nhìn về phía Viên Man Hà và Bối Hồng, lễ phép chào hỏi bọn họ.

"Hai đứa có muốn ngồi ở đây một lúc không, mẹ đi lấy nước cho các con?" Viên Mna Hà nói.

"Không cần đâu mẹ, con muốn dẫn Du Hàn ra vườn hoa phía sau, không quấy rầy mọi người nói chuyện." Ánh mắt chán ghét của Bối Doanh Doanh rơi trên người Hứa Chi Hạo, giống như muốn nói [Tôi không hề muốn nhìn thấy anh].

Hứa Chi Hạo nhìn hai người một trước một sau đi ra vườn hoa phía sau, bàn tay đang đặt trên ghế sô pha của Hứa Chi Hạo không ngừng siết chặt, sắc mặt sầm xuống, không nhịn được hỏi Bối Hồng và Viên Man Hà: "Chú dì, hai người như vậy là có ý gì, chẳng lẽ chú dì đồng ý... Cho hai người bọn họ đến với nhau sao?"

Viên Man Hà đặt bình trà xuống, giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ: "Hai đứa nó thực sự thích nhau, chúng ta không muốn làm gậy đánh uyên ương."

"Nhưng hai người bọn họ về cơ bản là không hề thích hợp, nhà Du Hàn nghèo như vậy, không chừng là vì ham tiền của nhà họ Bối. Dì, dì cũng không thể để Doanh Doanh làm liều như vậy được!"

"Dì và chú đã sống hơn nửa đời người rồi, cũng đã từng duyệt vô số người, tâm tính của thằng bé Du Hàn này thế nào chúng ta có thể nhìn ra được. Mặc dù điều kiện kinh tế của nhà thằng bé hơi kém một chút, nhưng ít nhất thì nhân phẩm của thằng bé khiến chúng ta rất yên tâm. Dù sao thì vẫn tốt hơn những người thường hay châm ngòi ly gián, vì mục đích cá nhân nên tùy tiện lợi dụng tình cảm và không chịu trách nhiệm, cháu thấy có đúng không, Chi Hạo?"

Giọng của Viên Man Hà trầm xuống, sắc mặt Hứa Chi Hạo trở nên cứng ngắc.

Sao anh ta có thể không nghe hiểu Viên Man Hà có ý gì được.

"... Dì, cháu chỉ là quá yêu Doanh Doanh mà thôi." Anh ta cụp mắt xuống.

Anh ta thật sự hy vọng người ở bên Bối Doanh Doanh cả đời này sẽ là anh ta chứ không phải cái tên Du Hàn kia.

Rõ ràng anh ta gặp cô sớm hơn, vì sao cô không thích anh ta.

"Cháu nói cháu yêu Doanh Doanh nhiều hơn? Thật ra cháu chỉ yêu bản thân mình thôi, thích một người là mong người mình thích được hạnh phúc, chứ không phải là phá hỏng hạnh phúc đó."

Bối Hồng đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Hứa Chi Hạo, nói với anh ta một cấu cuối cùng: "Một người đàn ông, co được duỗi được, cầm lên được cũng sẽ bỏ xuống được."

Bối Doanh Doanh ngồi trên ghế mây, nhìn những đám mây đầy màu sắc kéo dài từ đường chân trời đến những ngọn núi phía xa, đôi mắt cô sáng lên.

"Lâu lắm rồi mình mới được ngắm hoàng hôn thoải mái như thế này..."

Cô cảm khái, Du Hàn sờ đầu cô, cô nắm lấy tay anh, nở nụ cười rạng rỡ: "Mình hy vọng mình có thể thi thật tốt, như vậy mới có thể học cùng một trường đại học với cậu được."

"Sẽ được thôi."

Anh tin tưởng cô gái nhỏ của anh.

Hai người đang trò chuyện, lúc này có một người đi đến, Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn thấy bóng dáng của Hứa Chi Hạo, lông mày nhíu lại, "Anh có chuyện gì không?"

Hứa Chi Hạo bình tĩnh nhìn cô: "Doanh Doanh, anh muốn nói chuyện riêng với em."

"Tôi không muốn..."

"Thật sự... chỉ nói vài câu thôi, nói xong anh sẽ rời đi." Anh ta cầu xin.

Bối Doanh Doanh hơi do dự, cô nhìn Du Hàn, anh vỗ vỗ đầu của cô, lạnh nhạt lên tiếng: "Tôi đi qua bên kia nhìn hoa tử đinh hương mới trồng."

Sau khi Du Hàn rời đi, Bối Doanh Doanh đứng lên, đi đến trước mặt Hứa Chi Hạo, "Anh muốn nói gì?"

Hứa Chi Hạo nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười cô đơn: "Lần đầu tiên

anh gặp em là ở sân sau nhà anh. Khi đó em nói em muốn ngắm hoa đào, sau đó anh đã trồng thêm rất nhiều cây đào bên cạnh bờ sông nhà anh. Lúc hoa đào nở, cánh hoa đào rơi trên mặt nước thành một biển hoa chắc chắn em sẽ rất thích. Chỉ tiếc là... Còn chưa kịp dẫn em đi ngắm."

Bối Doanh Doanh cụp mắt.

"Khi đó anh không biết, từ lần đầu tiên gặp em, em ở trong lòng anh đã khác với những cô gái khác. Anh thừa nhận bản thân điên cuồng muốn có được em, nhưng em vẫn còn đang học cấp ba, anh không muốn theo đuổi em rồi để ảnh hưởng đến học tập của em. Anh nghĩ chờ sau khi em thi đại học xong sẽ tỏ tình với em, nhưng anh không ngờ còn một một người khác thích em."

"Anh rất hối hận lúc đó không nói sớm với em một chút, có khi nào anh nói sớm một chút... Em cũng sẽ sớm một chút nhìn thấy anh." Giọng nói của anh ta dần trở nên thấp dần, rồi bắt đầu run rẩy, "Anh xin lỗi trong khoảng thời gian thích em đã ở bên cạnh Kế Khê. Có những lúc Kế Khê thật sự rất giống em, cho nên anh mới phát điên, tổn thương cả Kế Khê."

Anh ta ngước mắt lên, nhìn về phía cô, đáy mắt hồng hồng.

"Doanh Doanh chưa từng có suy nghĩ đó với anh, đúng không?"

Cô cụp mắt, chớp chớp mắt mấy cái, cổ họng cảm thấy đắng chát: "Đúng."

"Nếu như không có Du Hàn thì sao, nếu như em không gặp cậu ta, em có thể thử thích anh một chút không?"

Bối Doanh Doanh im lặng.

Hứa Chi Hạo cố gắng kiềm chế cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào, một lúc sau mới cười lạnh một tiếng, giống như đang tự cười nhạo

bản thân: "Anh thật ra chỉ muốn em đến với anh thử xem, như vậy em mới có thể biết được anh thích em đến nhường nào. Điều anh muốn tốt cho em... không hề ít hơn Du Hàn."

Đáng tiếc anh ta không có cơ hội.

Bối Doanh Doanh: "Xin lỗi, Hứa Chi Hạo, anh cũng nên buông tha cho chính bản thân mình đi, anh sẽ gặp một người hợp với anh hơn, tôi không phải là người duy nhất."

Anh ta nhẹ nhàng sờ đầu cô một cái, giọng cực kỳ dịu dàng:

"Doanh Doanh, em có thể gọi anh là anh Chi Hạo một lần nữa được được không?"

Cô run lên, nhưng mãi không có cách nào phát ra thành tiếng.

Hứa Chi Hạo thấy vậy, đè xuống những giọt nước mắt chực trào cùng cảm xúc dâng trào, "... Không sao, anh đi trước, em ngoan nhé. Nếu như có một ngày em chia tay với Du Hàn, anh sẽ theo đuổi em đến khi nào em đồng ý thì thôi."

Anh ta quay người rời đi, đi được vài bước, sau lưng vang lên giọng nói của cô:

"Anh Chi Hạo ——— "

Anh ta ngẩn người, xoay người lại, đối diện với đôi mắt trong suốt của Bối Doanh Doanh.

Cô nói: "Em sẽ không giận anh nữa đâu. Nhưng, người mà anh cần phải nói lời xin lỗi ——— là chị Kế Khê. Những tổn thương chị ấy phải chịu, chắc chắn nhiều hơn em rất nhiều."

Cây tử đinh hương này đã được trồng cách đây một thời gian, lúc đó Bối Doanh Doanh nói rằng mình rất thích tử đinh hương, Viên Man

Hà đã mua chúng và Du Hàn vẫn luôn giúp chăm sóc nó. Lúc này anh đang bận rộn tỉa cành, bỗng có một cánh tay vòng qua ôm eo anh.

Đầu cô lẳng lặng dán lên lưng của anh, từ phía sau ôm lấy anh.

Anh dừng lại, đặt kéo cắt tỉa xuống, rồi quay lại ôm lấy cô, giọng điệu có chút buồn bực:

"Cậu đã nói chuyện ba phút năm mươi tám giây."

Bối Doanh Doanh:???

"Đừng nói là cậu bấm giờ đấy nhé?!"

“Tôi đếm.” Mỗi một giây đếm được là một giây anh ghen tuông.

Tâm trạng vốn đang có chút sa sút của cô bị dáng vẻ ông vua ghen tuông này của anh làm cho tiêu tan lập tức, không còn một chút nào. Cô không nhịn được bật cười: "Không có gì đâu, mình chỉ là đã chính thức từ chối anh ta mà thôi, hơn nữa sau này anh ta cũng sẽ không quấy rầy mình nữa."

Cô nở nụ cười ngọt ngào làm nũng với anh: "Cậu đừng ghen mà, nhé?"

Sao anh có thể "đỡ" nổi chiêu này của cô, trái tim bị cô làm cho đập thình thịch, "Ừm, dù sao anh ta cũng đã bị loại rồi."

Lúc hai người bọn họ đang cậu cậu mình mình mùi mẫn thì có người giúp việc đến gọi bọn họ vào ăn cơm. Cô nắm tay anh đi vào trong phòng ăn, Bối Hồng và Viên Man Hà đã ngồi vào bàn.

Bối Hồng vẫn treo vẻ mặt căng thẳng, Viên Man Hà thì mỉm cười nói: "Ăn cơm đi, Tiểu Hàn ngồi bên cạnh Doanh Doanh này."

Trong lúc ăn cơm, Viên Man Hà hỏi hai đứa muốn thi vào trường nào, bọn họ đều nói ra ý định của mình.

Bối Hồng nghe xong thì khẽ "À" một tiếng, hỏi Du Hàn: "Nếu Doanh Doanh không thi tốt, điểm của con bé kém cậu rất nhiều, rồi hai đứa phải yêu xa thì cậu định làm thế nào?"

Bối Doanh Doanh:???

Bố à, bố cũng đừng hỏi kiểu thế chứ...

Du Hàn đáp: "Cho dù kết quả có như thế nào, cháu cũng sẽ ghi danh vào trường đại học có thể học cùng một thành phố với cậu ấy, thường xuyên đến tìm cậu ấy."

"Anh hỏi chuyện này làm gì..." Viên Man Hà liếc Bối Hồng một cái, người này đã lớn từng này rồi sao còn ngây thơ như vậy.

Bối Hồng ngoài miệng vẫn không chịu thua: "Lúc trước anh với em cũng vậy, lúc thi nghiên cứu sinh anh đậu còn em trượt, không phải chúng ta phải yêu xa sao? Không phải ai cũng có thể chịu được cảm giác yêu xa."

Viên Man Hà: "…"

Du Hàn khẽ cười: "Chú nói rất đúng, nhưng chú yên tâm, cháu sẽ cố gắng để ở gần cậu ấy một chút."

Bối Hồng: "Cái này thì vẫn còn khó nói lắm."

...

Mọi người ăn cơm tối xong, Bối Hồng lên lầu, Bối Doanh Doanh vào trong phòng bếp tìm Viên Man Hà, "Hôm nay bố làm sao thế mẹ, tự dưng lại hỏi nhiều câu kỳ lạ như vậy?"

Mẹ cô cười: "Bố con muốn thử Tiểu Hàn đó mà, trước đây ông ngoại con cũng hỏi bố con những vấn đề kỳ lạ này, bây giờ bố con muốn đổ toàn bộ những cái đó lên đầu Tiểu Hàn đó."

"Trước đây bố mẹ ở bên nhau cũng không dễ dàng sao ạ?"

"Đúng vậy, may là bố con vô cùng yêu mẹ. Mẹ suýt chút nữa là muốn từ bỏ rồi. Cho nên hai đứa con có thể từ từ bình tĩnh nói chuyện với nhau, thì nhất định phải nói chuyện thật đàng hoàng. Bây giờ mẹ nghĩ lại, nếu lúc đó mẹ bỏ lỡ bố con, nhất định sẽ rất hối hận."

"Vâng, con biết rồi ạ ~"

Viên Man Hà và Bối Doanh Doanh bưng nước ép lên thư phòng cho Bối Hồng. Lúc này sắc mặt Bối Hồng không được tốt lắm vì máy tính của ông lại bị chết máy, trong máy tính còn rất nhiều dữ liệu quan trọng. Vừa rồi ông đã liên lạc với người trong công ty đến xem thử một chút, mẹ thấy vậy thì bảo cô xuống chơi với Du Hàn trước.

Cô xuống lầu tìm anh thuận miệng nhắc đến chuyện này với anh, anh lại nói: "Tôi có thể giúp chú sửa máy tính."

"Hửm? Cậu biết sửa sao?"

"Tôi có tìm hiểu một chút."

Thế là Bối Doanh Doanh dẫn anh lên trên lầu, sau khi anh thảo luận rõ tình hình với Bối Hồng xong, Bối Hồng nghi ngờ hỏi: "Cậu có chắc là bật lên được không? Không khéo chút nữa là dữ liệu trong máy tôi mất sạch rồi đấy."

Du Hàn nhìn máy tính, sau đó nói: "Được ạ, cho cháu mấy phút."

Bối Hồng vốn định ngăn lại, Viên Man Hà liền nói: "Không sao đâu anh, để cho thằng bé thử một chút, bọn trẻ bây giờ hiểu mấy cái

này lắm."

Chỉ thấy Du Hàn thao tác trên bàn phím. Mấy phút sau, anh đứng lên, khởi động lại máy tính một lần nữa, thành công khởi động lại máy tính, dữ liệu trong máy cũng không bị mất.

Bối Hồng có hơi bất ngờ: "Thật sự lên được rồi này..."

Du Hàn mỉm cười: "Chú, sau này máy tính có vấn đề gì chú có thể tìm cháu, bình thường cháu hay nghiên cứu mấy cái này."

Bối Hồng nhìn Du Hàn, hiếm khi sắc mặt ông mềm mỏng lại chút, khẽ gật đầu.

Lúc xuống đến dưới lầu, Bối Doanh Doanh kéo cánh tay của Du Hàn: "Cậu giỏi thật đấy, mình còn không biết cậu nghiên cứu máy tính đó." Thảo nào Du Hàn nói muốn thì chuyên ngành máy tính.

"Chỉ là có chút hứng thú thôi, cái này cũng đơn giản không phải chuyện gì khó." Lần trước anh còn hack diễn đàn trường, xóa mấy bài đăng hắt nước bẩn lên người bạn gái nhỏ của anh.

"Cậu đỉnh lắm á." Cô không keo kiệt lời khen, thả rắm cầu vồng tâng bốc anh.

Lúc tiễn anh ra ngoài cửa, anh hỏi cô mấy ngày nữa biết điểm, muốn qua nhà anh xem điểm hay anh qua nhà tìm cô, cô nói anh qua nhà cô đi.

"Bố mẹ mình có khả năng cũng sẽ bảo mình ở nhà."

"Được, hôm đó tôi đến nhà tìm cậu."

Rất nhanh đã đến ngày công bố điểm thi đại học. Sáng sớm Bối Doanh Doanh đã nói cô đang rất lo lắng rồi, lúc ăn sáng cũng ngồi ngẩn người.

Một lúc sau, ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa, Viên Man Hà bảo con gái đang ngồi trong phòng khách ngẩn người ra mở cửa. Cô đi ra ngoài mở cửa thì nhìn thấy người ở bên ngoài là Du Hàn.

"Ơ, sao cậu đến sớm thế?" Cô ngạc nhiên.

"Dì gọi tôi qua sớm một chút."

Viên Man Hà đi tới, bất đắc dĩ nói: "Mẹ thấy dáng vẻ mất hồn mất vía cả sáng nay của con, nên mẹ gọi Du Hàn đến đây với con."

Cô gái nhỏ lập tức có tinh thần, vui vẻ nói muốn dẫn Du Hàn lên trên phòng mình, mẹ cô đồng ý. Trước khi cô đi lên lầu mẹ gọi cô lại, vẻ mặt có chút mất tự nhiên: "À đúng rồi... Lát nữa Nhan Nhan về đến nhà, buổi trưa chị con sẽ ở nhà ăn cơm..."

Bối Doanh Doanh gật đầu không có phản ứng dư thừa gì, trong lòng Viên Man Hà nhẹ nhàng thở phào một hơi, bảo bọn họ lên lầu trước đi.

Hai người đi vào trong phòng, Bối Doanh Doanh đóng cửa lại, rồi lập tức nhào vào trong lòng Du Hàn, giống như con mèo con, dụi đầu vào lồng ngực của anh, cọ qua cọ lại: "Buổi chiều sẽ có điểm, mình lo quá đi hu hu hu..."

Anh còn tưởng cô vì chuyện Bối Sơ Nhan trở lại mà không vui, hóa ra là vì lo lắng điểm số.

Anh ôm lấy cô, cong môi cười: "Không phải trước đó đã tính sơ điểm trước rồi sao, sẽ đậu đại học Z thôi, đúng không?"

"Người tính không bằng trời tính mà."

"Cậu phải có lòng tin vào bản thân một chút, đã quên tôi đã nói gì rồi sao?"

Cô ngửa đầu lên chớp chớp mắt với anh, anh không kìm được nắm lấy cằm của cô hôn một lúc, đến khi cô gái nhỏ cố gắng đẩy anh ra, anh mới bỏ qua cho cô.

"Ngoan, đừng nghĩ đến chuyện này, không phải tối hôm qua cậu nói mới phát hiện một game offline rất vui sao?"

Anh nắm tay cô đi lại ghế sô pha ngồi xuống, cô lấy điện thoại ra chơi một lúc, liếc mắt qua thấy mắt Du Hàn hơi díp lại, mặt mũi đầy vẻ mệt mỏi.

"Tối hôm qua cậu ngủ không ngon à?" Cô hỏi.

Anh mở mắt ra, sờ đầu cô, "Ừm... Đọc sách một lúc nên ngủ trễ."

"Vậy cậu không nói được mình đâu đó, cậu nằm xuống đây ngủ một lúc đi, mình không làm ồn đến cậu đâu." Lúc này cô dùng đặc quyền của bạn gái, ra lệnh cho anh.

Du Hàn nghe lời nằm xuống ghế sô pha chợp mắt một chút, cô yên lặng chơi điện thoại, bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.

Cô sửng sốt một lúc, nghe thấy giọng nói của Bối Sơ Nhan.

Chị ta đã trở về.

Cô do dự một lúc, lặng lẽ đứng lên, đi ra mở cửa.

Bối Sơ Nhan đang kéo vali, bước lên bậc thang cuối cùng, vô thức quay đầu qua, chạm phải ánh mắt của Bối Doanh Doanh.

Bối Sơ Nhan mặc một chiếc váy ngắn màu vàng nhạt. Cô ta đã gầy hơn trước kia một chút, mái tóc dài như thác nước đã cắt ngắn thành một kiểu tóc gọn gàng hơn. Làn da có hơi trắng bệch, trang điểm nhẹ, nhìn qua không còn vẻ rạng ngời như trước đây nữa.

Bối Sơ Nhan nhìn thấy Bối Doanh Doanh trong mắt hiện lên vô vàn cảm xúc, cô ta mím chặt môi, lập tức quay mắt đi chỗ khác, giống như một kẻ đào ngũ đang hoảng loạn, hoàn toàn khác với vẻ vênh váo hung hăng trước đây.

Viên Man Hà đi theo sau lưng, nhìn thấy Bối Doanh Doanh, vẻ mặt bà hơi cứng lại, cũng không nói gì.

Bối Doanh Doanh đi ra cửa phòng, đi đến phòng vệ sinh ở ngoài hành lang, đi ngang qua phòng Bối Sơ Nhan, cô thấy mẹ đang ở trong đó thu dọn đồ đạc.

Cô nghe thấy giọng nói của Bối Sơ Nhan, không mặn không nhạt, không còn ỏn ẻn giống như trước đây.

Cô thậm chí còn tưởng mình nghe nhầm.

Đại tiểu thư kiêu căng đi ra ngoài cải tạo trở về thành ra như vậy?

Một bên khác, đại tiểu thư kiêu căng đang sắp xếp đồ đạc, cẩn thận hỏi mẹ: "Bố... có ở nhà không ạ?"

"Ông ấy... Ông ấy đúng lúc có việc bận, nên không ở nhà ăn cơm."

Bối Sơ Nhan cúi đầu xuống, không nói gì. Cô ta dọn đồ xong, nghe thấy mẹ hỏi sao cô ta gầy đi nhiều như vậy, có phải đang giảm cân không.

"Ở trường phải học rất nhiều tiết, hơn nữa còn phải đi làm thêm, không giống như hồi còn học cấp ba một ngày ăn bốn bữa." Cô ta khẽ cười.

Viên Man Hà thở dài trong lòng, nói không đau lòng là không thể nào.

"Con đi rửa mặt một cái, đổ nhiều mồ hôi quá." Bối Sơ Nhan quay người đi ra khỏi phòng ngủ, vừa ra khỏi phòng thấy cửa phòng Bối Doanh Doanh đột nhiên mở ra.

Cô ta nhìn thấy Du Hàn đi ra, mặt cô ta nghệt ra vì kinh ngạc.

Vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng như trong trí nhớ, đôi mắt đen nháy dưới đôi lông mày rậm của anh có chút nhập nhèm, hình như vừa tỉnh ngủ.

Sao... Sao Du Hàn lại xuất hiện trong phòng của Bối Doanh Doanh?!!

Bối Sơ Nhan ngây người tại chỗ, ánh mắt của Du Hàn đúng lúc cũng nhìn về phía cô ta, lúc Du Hàn nhìn thấy Bối Sơ Nhan, lông mày anh nhíu lại.

Hai người đứng giữa cửa nhìn qua bên đối diện, có tiếng hét từ phòng vệ sinh ở đầu kia của lối đi, Bối Doanh Doanh chạy ra ngoài, lông mày Du Hàn càng nhíu chặt, lập tức chạy tới.

Trong khi Bối Sơ Nhan còn chưa kịp phản ứng, Du Hàn đã ôm Bối Doanh Doanh vào trong lòng, "Sao thế?"

Cô ôm cánh tay của anh thút thít, "Vừa rồi mình thấy một con gián rất lớn, bay vào trong bồn rửa tay làm mình sợ muốn chết [QAQ]."

"Đồ ngốc, cái này có gì mà phải sợ..." Anh vỗ vỗ đầu cô, dịu dàng trấn an.

Bối Doanh Doanh dụi mũi, đảo mắt nhìn, lúc này cô mới chú ý đến Bối Sơ Nhan đang đứng trước cửa phòng, nhìn về phía bọn họ với vẻ mặt khiếp sợ.

- -----oOo------

Chương 63

Bối Doanh Doanh nhìn thấy Bối Sơ Nhan, ngây người mất mấy giây, sau đó nhanh chóng bỏ tay đang ôm Du Hàn xuống, gương mặt nhỏ nhanh chóng đỏ lên.

Cô không biết Bối Sơ Nhan đang đứng ở ngoài cửa...

Du Hàn để ý thấy ánh mắt của Bối Sơ Nhan, anh vô thức ôm bạn gái càng chặt, bày ra tư thế bảo vệ. Mà chi tiết này bị Bối Sơ Nhan tinh mắt nhìn thấy, lòng cô ta một lần nữa đau nhói.

Lúc này Viên Man Hà từ trong phòng bước nhanh ra, hỏi con gái nhỏ: "Sao thế, có chuyện gì mà hét lên thế?"

"Không có gì ạ... Con nhìn thấy con gián." Cô lúng túng rụt người lại trốn sau lưng Du Hán.

Viên Man Hà bất đắc dĩ thở dài: "Con đó, từ nhỏ mỗi lần nhìn thấy gián đều nhảy dựng lên, con làm cho chúng ta giật mình theo."

"Mẹ..."

Viên Man Hà nhìn thấy Bối Sơ Nhan, sau đó phân phó nói: "Được rồi, con cùng Du Hàn về phòng đi."

Bối Doanh Doanh gật đầu, kéo cánh tay anh chạy trốn, Bối Sơ Nhan ngạc nhiên nhìn bọn họ, trong lòng như có hàng ngàn cơn sóng đang cuộn trào, sau đó hỏi mẹ: "Mẹ... Hai người bọn họ..."

Viên Man Hà cùng con gái lớn quay lại phòng, "Hiện tại Du Hàn và Doanh Doanh đang quen nhau."

Bối Sơ Nhan:??!!

"Quen, nhau?" Cô thậm chí cảm thấy bản thân có thể nghe nhầm rồi, "Sao bọn họ có thể quen nhau được?"

"Mẹ cũng không biết hai đứa nó thích nhau bao lâu rồi, có lẽ từ ngồi cùng bàn lâu ngày sinh ra tình cảm. Haizz bây giờ mấy đứa con muốn yêu đương người làm bố mẹ như chúng ta sao có thể ngăn cản được chứ?"

Trước đó Bối Sơ Nhan đã cảm thấy Du Hàn cực kỳ bảo vệ Bối Doanh Doanh, nhưng cô ta cảm thấy không thể tồn tại sự mập mờ giữa hai người bọn họ được. Du Hàn sẽ không bao giờ thích Bối Doanh Doanh. Nhưng bây giờ, hiện thực vừa giáng cho cô ta một cái tát rất đau.

Chàng trai trước đó cô ta sống chết theo đuổi mà không có được, lại thích đứa em gái cô ta luôn chán ghét.

Mỉa mai đến cỡ nào.

Cuộc sống này vẫn luôn thích đùa giỡn cô ta như vậy.

"Mẹ, vậy là... mẹ cũng đồng ý sao?" Cô ta không thể tin được.

Viên Man Hà thở dài, "Hai đứa nó rất kiên định, đến bố của con cũng phải nhượng bộ. Hơn nữa như vậy cũng rất tốt, mẹ tin tưởng Du Hàn sẽ đối xử rất tốt với Doanh Doanh." Bà vỗ vỗ bàn tay của Bối Sơ Nhan, "Chúng ta sắp xếp lại đồ trong vali nào."

"..."

Bối Sơ Nhan gật đầu, chỉ có thể đè cảm xúc xuống.

Lúc ăn cơm trưa, bốn người cùng ăn cơm, Bối Doanh Doanh và Du Hàn tất nhiên ngồi cùng một bên.

Bối Doanh Doanh đang ăn cơm, cô nhặt toàn bộ cà rốt trong đĩa cà ri của mình ra, đặt ở bên cạnh chất thành một ngọn núi nhỏ, Du Hàn để ý thấy, "Lại kén ăn?"

Cô xụ miệng, "Mình không thích ăn cà rốt."

Anh mỉm cười nhỏ giọng hỏi: "Không phải thỏ đều thích ăn cà rốt sao?"

"Cậu mới là thỏ nhé..." Cô bĩu môi, nắm lấy bàn tay ở dưới bàn của anh, lại bị anh nắm ngược lại. Cảnh hai người lén lút liếc mắt đưa tình bị Bối Sơ Nhan ngồi đối diện nhìn thấy hết, cô ta đang ăn cơm mà cảm giác cực kỳ nhạt nhẽo.

Buổi trưa có luộc tôm, Viên Man Hà bưng lên bàn, "Nào, ba đứa ăn tôm đi."

Bối Doanh Doanh định đi lấy bao tay, Du Hàn nói: "Để tôi bóc tôm cho, cậu cứ ăn cơm trước đi."

Cô hơi sửng sốt một chút, ngoan ngoãn đưa bao tay cho anh, cười cong mày: "Cảm ơn Du Hàn."

Du Hàn giúp cô bóc tôm, rồi để từng con tôm vào trong đĩa của cô, Viên Man Hà nhìn thấy vậy thì cười mắng: "Tiểu Hàn cháu đừng chiều con bé thế, có bóc tôm thôi mà cùng lười, cũng may là có cháu kiên nhẫn."

Du Hàn khẽ cười, "Không sao đâu dì, cậu ấy vừa cắt móng tay, nên cháu không để cậu ấy bóc."

Viên Man Hà nhìn Du Hàn, trong lòng càng ngày càng hài lòng.

Mà Bối Sơ Nhan chỉ có thể tự mình bóc lấy.

Đúng là chó độc thân mà.

Sau khi ăn cơm trưa xong, ba người lần lượt lên trên lầu, Bối Doanh Doanh bảo Du Hàn về phòng trước, cô ra ngoài ban công lấy chăn mới phơi.

Nắng chiều rất gắt, cô lấy chăn xong vội vàng chạy vào trong thì đụng phải Bối Sơ Nhan vừa ăn cơm xong đi lên lầu.

Cô hơi sửng sốt, định làm như không thấy, lách người qua về phòng, Bối Sơ Nhan lại lên tiếng trước: "Bối Doanh Doanh, chị có thể nói chuyện với em không?"

Cô ta nhìn chằm chằm Bối Doanh Doanh, trong mắt cuồn cuộn cảm xúc, dường như vô cùng muốn có cơ hội để thổ lộ hết ra.

Bối Doanh Doanh im lặng một lúc, đặt chăn qua một bên sau đó lạnh nhạt hỏi: "Chị muốn nói chuyện gì?"

"Em và Du Hàn... Thật sự quen nhau sau?" Bàn tay cô ta siết chặt lại.

"Chứ không thì sao? Chẳng lẽ diễn kịch cho chị xem?"

"Vậy Hứa Chi Hạo... Anh ấy thích em, em có biết không?"

Bối Doanh Doanh thừa nhận có biết, trước mắt cô ta phủ một lớp nước. Cô ta chớp chớp hai mắt, "Chị nghĩ trước đó chị đối xử với em tệ như vậy có thể là vì chị thật sự ghen tị với em. Chị... cũng từng thích Du Hàn, nhưng cậu ta từ chối chị, sau đó chị có ý với anh Chi Hạo, hai người bọn họ lại đều thích em..."

"Cho nên khi em mới về nhà chị ở trước mặt em vu oan cho Du Hàn,

nói cậu ấy là người xấu?"

"Khi đó có thể là do chị sợ em sẽ đến gần Du Hàn, hơn nữa lúc đó chị cũng rất ghét Du Hàn, ghét cậu ta không chịu để mắt đến chị." Cô ta nở nụ cười buồn, "Chị không biết rốt cuộc bản thân kém cỏi ở chỗ nào, mà vì sao chị không bao giờ có được tình yêu mình muốn."

Bối Doanh Doanh: "Rất lâu sau khi em với Du Hàn quen nhau, em mới biết được chuyện trước kia của chị vào cậu ấy.

Còn về phần Hứa Chi Hạo, em không thích anh ta, cũng chưa từng tồn tại ý định cướp anh ta khỏi chị. Em rất thắc mắc, từ đầu đến cuối em đã làm chuyện gì tổn thương đến chị mà khiến chị hận em đến như vậy?"

Bối Sơ Nhan cắn chặt môi, không biết nên trả lời như thế nào.

Cô ta biết tất cả những gì bây giờ cô ta đang hứng chịu, đều là báo ứng.

Bối Doanh Doanh biết với tính cách của Bối Sơ Nhan, cho dù chị ta có sai cũng sẽ không bao giờ cúi đầu trước cô. Cô ôm chăn lên, lúc lách qua người chị ta rời đi, giọng nói dường như không có chút sức lực nào lần nữa lại vang lên:

"Phải làm thế nào em mới có thể tha thứ cho chị đây?"

Bối Doanh Doanh ngẩn người, mấy giây sau nhìn cô, môi đỏ khẽ thốt ra:

"Người chị muốn nhận được sự tha thứ không phải là em, mà là bố đúng không?"

"Chị vẫn chán ghét em giống như trước đây, chỉ là bây giờ chị không dám thể hiện ra mà thôi. Bối Sơ Nhan, chị không có tư cách nhắc đến chuyện tha thứ với em."

Bối Sơ Nhan nhìn bóng dáng của Bối Doanh Doanh biến mất trong tầm mắt, nắm tay siết chặt, hốc mắt đỏ bừng.

Đúng là như vậy, điều Bối Doanh Doanh vừa nói là sự thật.

Vào giây phút khi cô ta nhìn thấy Bối Doanh Doanh, điều xuất hiện trong lòng cô ta lúc này không phải sự tự trách, mà là một bộ mặt u ám hơn rất nhiều.

Cô ta muốn Bối Doanh Doanh tha thứ cho cô ta, để bố có thể buông xuống cơn tức giận với cô ta.

Nhưng bây giờ Bối Doanh Doanh đã không còn là con nhóc dễ dàng bị cô ta bắt nạt như trước đây nữa.

Bối Doanh Doanh về đến phòng, cô ngồi xuống bên cạnh Du Hàn, đầu gối lên đùi anh, kể cho anh nghe cuộc nói chuyện vừa rồi giữa mình và Bối Sơ Nhan.

Anh vuốt ve mái tóc của cô, sau khi nghe cô kể xong: "Không sao hết, cậu nói rất đúng. Nếu như Bối Sơ Nhan vĩnh viễn không nhìn ra vấn đề của bản thân ở đâu, cậu cũng không cần phải nhiều lời với chị ta thêm nữa."

Chuyện tối thiểu khi nói xin lỗi là phải có lòng, ngay cả suy nghĩ bản thân mình có lỗi cũng không có, sao có thể cầu xin được sự tha thứ từ người khác.

Cô thở dài: "Sâu thẳm bên trong một người kiêu ngạo như Bối Sơ Nhan rất ghét mình, mà sự chán ghét này không phải một hai năm là có thể biến mất."

"Không phải cô gái nào cũng tốt tính như Doanh Doanh." Anh nhéo má cô.

Nhưng bây giờ Bối Doanh Doanh cũng không có tâm trạng suy nghĩ chuyện của Bối Sơ Nhan, một lúc nữa là điểm thi của kỳ thi tuyển sinh đại học sẽ được công bố.

Cô đứng dậy chạy đi lấy laptop, sau đó nhét máy tính vào tay anh: "Một lúc nữa chắc chắn mình không dám tra điểm đâu..."

Anh mỉm cười, bật máy tính lên, một lúc sau Viên Man Hà cũng vào phòng, cùng bọn họ chờ có điểm.

Buổi chiều, khi thời gian công bố điểm đến, đầu tiên Du Hàn tra điểm của mình trước.

Kết quả hiện lên -- 668.

"Wow, Du Han cậu giỏi thật đấy, cậu tính điểm cực kỳ chuẩn luôn!" Trước đó Du Hàn có nói điểm của anh sẽ khoảng đâu đó 660, kết quả còn cao hơn dự tính tám điểm. Điểm số này khi nộp vào trường đại học, kiểu gì cũng sẽ là thủ khoa của trường.

Anh cũng xem là phát huy như bình thường.

Sau khi một tảng đá rơi xuống, bây giờ đến lượt Bối Doanh Doanh.

Cô căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, lúc nhập thông tin thí sinh, tay cô run bần bật, còn nhập sai hai lần. Du Hàn không khỏi trấn an: "Không sao đâu, đừng căng thẳng."

Viên Man Hà cũng khuyên cô thả lỏng, dù điểm số có thế nào cũng không sao, không cần đặt nặng tâm lý như vậy.

Lần nhập thông tin cuối cùng, sau khi cô kiểm tra lại thông tin vừa điền một lần nữa, hít sâu một hơi, nhắm mắt, nhấp đúp chuột trái.

Đột nhiên xung quanh trở nên yên tĩnh trong vòng hai giây, sau đó tiếng cười của Du Hàn vang lên:

"Mở mắt ra nhìn đi."

Trong lòng cô vẫn còn một chút hồi hộp. Cô mở mắt ra, điểm số hiện trên màn hình là -- 645.

Cô ngẩn cả người, lại nhìn điểm số của mình một lần nữa, đúng tên của cô rồi!

Cô chưa từng thi được điểm cao như vậy, còn cao hơn điểm dự tính trước đó mười điểm!

Đặc biệt là điểm toán và môn khoa học tổng hợp của cô cao hơn bình thường rất nhiều!!!

"Thành, thành tích này của mình... Có thể đậu đại học Z được không?" Cô nhìn về phía Du Hàn, cười nói: "Chúng ta có thể cùng học đại học Z."

Cô vui đến mức suýt nhảy dựng lên, ôm chặt lấy mẹ, Viên Man Hà cũng cười không khép được miệng, "Con gái của mẹ giỏi lắm! Con là niềm kiêu hãnh của mẹ, cố gắng lâu như vậy cũng không uổng phí!"

Viên Man Hà kích động nói muốn ra ngoài gọi điện thoại báo cho Bối Hồng và Bối Trại Nga. Sau khi mẹ ra khỏi phòng, Bối Doanh Doanh chủ động ôm Du Hàn, đầu chôn vào trong lòng anh, anh cũng cười ôm lấy cô, "Vui như vậy sao?"

"Cảm ơn cậu Du Hàn, nếu không có cậu vẫn luôn giúp đỡ, chắc chắn mình không thể thi được điểm cao như vậy..." Khóe mắt cô ươn ướt.

Anh giữ lấy gáy của cô, "Đồ ngốc, phần lớn đều là do bản thân cậu đã rất nỗ lực."

Từ sau khi yêu đương với Du Hàn, mỗi ngày cô đều suy nghĩ về tương lai sau này hai người bọn họ có thể đi học cùng một đại học,

mơ ước vậy mà đã trở thành hiện thực.

Bối Sơ Nhan ở trong phòng nghe thấy tiếng nói chuyện của mẹ ở ngoài cửa. Cô ta nhẹ nhàng đi về phía cửa, tai dán lên cánh cửa, nghe thấy giọng điệu hưng phấn của mẹ nói điểm thi đại học của Bối Doanh Doanh cực kỳ cao.

Trong lòng cô ta hụt hẫng.

Cảm xúc khó tả xộc lên não.

Bây giờ cô ta không còn bất kỳ vốn liếng gì có thể lấy ra để kiêu ngạo trước mặt Bối Doanh Doanh nữa.

Bối Hồng và Bối Trại Nga sau khi biết được thành tích của Bối Doanh Doanh đều sướng đến phát điên, sau đó rất nhiều họ hàng khi biết được chuyện này đều giật mình: "Bây giờ Doanh Doanh học giỏi như vậy à?"

Bối Hồng vô cùng kiêu ngạo: "Tất nhiên rồi, Doanh Doanh vừa thông minh vừa biết cố gắng."

Bọn họ không ngờ con gái lớn bình thường học hành rất tốt, điểm số trong lớp cũng cao nhưng đến khi thi đại học lại trượt nguyện vọng của mình, còn con gái nhỏ lại thi tốt như vậy.

Điểm số lần này của Bối Doanh Doanh xếp thứ sáu toàn khối, trong buổi lễ tốt nghiệp, thầy chủ nhiệm còn cường điệu hoá, khen cặp đôi Du Hàn và Bối Doanh Doanh đều học cực kỳ giỏi, khiến mọi người đều không khỏi ngưỡng mộ.

Lúc báo danh vào đại học Z, Bối Doanh Doanh chọn ngành tiếng Anh thương mại, còn Du Hàn học chuyên ngành máy tính.

Cuối cùng thư báo trúng tuyển cũng đến, hai người đều được nhận.

Kỳ nghỉ hè dài ba tháng, Du Hàn tìm một công việc làm thêm, bắt đầu trở nên bận rộn hơn bình thường.

Vào một buổi chiều của kỳ nghỉ hè, Kỷ Diệu đến nhà Bối Doanh Doanh chơi, cô nói đùa mình ở nhà sắp mốc meo rồi, Kỷ Diệu thắc mắc: "Cậu và Du Hàn không phải định đi du lịch với nhau sao?"

Bối Doanh Doanh ôm gấu bông, đầu cũng gối lên trên: "Cậu ấy đang đi làm thêm rồi."

"Du Hàn làm gì?"

"Nghe nói bây giờ cậu ấy đang làm trong thư viện, còn cụ thể làm gì thì mình cũng không biết, hình như làm gì có liên quan đến máy tính á, mình cũng không hỏi."

Kỷ Diệu cười cười, bóp mặt cô: "Cũng bình thường mà, trong lớp có rất nhiều bạn học đều đang đi tìm việc làm thêm. Nghỉ hè dài như vậy mà không làm gì, cậu tưởng rằng ai cũng là thiên kim đại tiểu thư giống cậu chắc."

"Mình chỉ lo lắng cậu ấy sẽ mệt mỏi quá thôi." Du Hàn làm việc từ thứ hai đến thứ sáu, buổi tối thỉnh thoảng hai người bọn họ sẽ ra ngoài một lúc, cuối tuần mới có thời gian hẹn hò.

Nhưng cô có thể hiểu được, Du Hàn nhất định là muốn phụ giúp kinh tế trong nhà, hơn nữa còn vì muốn tiết kiệm tiền để đóng học phí học đại học.

"Cuối tháng tám này là sinh nhật của cậu nhỉ?" Kỷ Diệu hỏi.

"Ừm, bố mình nói sẽ mình chức sinh nhật cho mình, đến lúc đó các cậu phải đến đó nha."

"Được được, chúng ta hẹn tất cả những người bạn thân thiết đến tụ họp một lần luôn! Sau này sẽ không còn có thể mỗi ngày đều gặp

nhau nữa," Kỷ Diệu ngã ra giường, ngẩng đầu nhìn trần nhà, "Đột nhiên thấy nhớ hồi còn học cấp ba ghê."

Bối Doanh Doanh cảm khái: "Sau này nhớ lại thời đi học cấp ba, sẽ đều muốn quay lại khoảng thời gian đẹp đẽ đó."

Hôm sinh nhật Bối Doanh Doanh, cô đã mời Tăng Đống, Lạc Phàm, Cố Anh, Kế Vũ, Trịnh Hy còn có cả Vương Thụ Trạch và các bạn chơi chung hồi cấp ba đến dự. Địa điểm tổ chức sinh nhật là phòng tiệc ở trên tầng cao nhất của khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố. Sảnh tiệc được trang trí với tông màu hồng mộng mơ, hôm nay cô cũng mặc váy công chúa rất xinh đẹp.

Chạng vạng tối mấy người bạn đều lục đục đến địa điểm mình chức sinh nhật, Vương Thụ Trạch nhìn thấy Bối Doanh Doanh đứng một mình thì rất ngạc nhiên: "Nhân vật nam chính của tối nay đâu rồi?"

Cô mắng Vương Thụ Trạch trêu chọc mình, sau đó giải thích: "Du Hàn nói đi mua gì đó, chắc là lát nữa mới đến được."

Sau khi Trịnh Hy đến, cô ấy đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, hai người ôm nhau, Trịnh Hy mỉm cười: "Doanh Doanh, chúc mừng cậu thi đỗ đại học Z cùng với Du Hàn nhé."

"Cảm ơn..."

Kỷ Diệu cười nói: "Trịnh Hy, trong đám bọn mình chỉ có một mình cậu là đi ra miền Bắc học, đến lúc đó bọn mình đến đó tìm cậu chơi, cậu phải chiêu đãi bọn mình một chầu thật lớn đó, mình chưa bao giờ nhìn thấy tuyết cả."

"Được, đến lúc đó mình dẫn cậu đi chơi."

"Doanh Doanh, cậu xem ai đến rồi này!" Giọng nói của Tăng Đống và Lạc Phàm vang lên, Bối Doanh Doanh nhìn theo hướng bọn họ chỉ, thấy Du Hàn đến.

Cô vui vẻ chạy bước nhỏ về phía anh, anh ôm lấy bả vai của cô, dịu dàng nói: "Xin lỗi, đến trễ một chút.

"Không sao hết."

"Ái chà, ái chà, hai người các cậu mời chúng tôi đến đây ăn thức ăn cho chó à!" Tăng Đống vỗ bàn thể hiện sự "khó chịu".

Du Hàn nắm tay Bối Doanh Doanh đi đến chỗ bọn họ, "Vậy hôm nay mày sẽ ăn không ít đâu."

"Anh Hàn xin anh hãy tha cho chúng em một con đường sống..."

Sau khi tất cả mọi người đã đến đông đủ, mọi người vào bàn tiệc. Một lúc sau Bối Hồng và Viên Man Hà cũng đến, tặng quà Doanh Doanh xong, nói mấy câu rồi nói để cho bọn trẻ chơi thoải mái, người lớn bọn họ không quấy rầy.

Mọi người bắt đầu ăn uống, vừa ăn vừa nói chuyện sau khi học đại học muốn làm gì, mỗi người đều có một kế hoạch cho tương lai của mình khác nhau, nhưng tất cả mọi người đều nhắc nhở lẫn nhau, phải nhớ thường xuyên gặp mặt.

"Tình bạn này không bao giờ mất!"

Sau khi mọi người cạn ly, Bối Doanh Doanh đặt ly rượu xuống, nhìn khuôn mặt trẻ trung đầy sức sống của các bạn trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Cuộc sống cấp ba mặc dù không dễ dàng gì, nhưng may mắn là cô đã gặp được những người bạn chân thành đối xử tốt với nhau.

Vốn dĩ cô rất cô đơn, nhưng bây giờ cô đã có các bạn, còn có cả Du Hàn.

Từ khi đến trường trung học Cao Lâm, tất cả trở nên không giống trước đây nữa.

Trong bữa tiệc sinh nhật, mọi người hát chúc mừng sinh nhật Bối Doanh Doanh, cắt bánh sinh nhật, tặng quà, cuối cùng đến lượt Du Hàn, mọi người đều nở nụ cười xấu xa: "Anh Hàn sẽ tặng món quà gì đây, không phải tự mình đóng gói tặng cho Doanh Doanh đấy chứ?"

Du Hàn khẽ cười, nhìn cô: "Tôi vốn là của Doanh Doanh rồi."

Mọi người nghe thấy câu thổ lộ này lập tức nhao nhao lên, Bối Doanh Doanh đứng trước bánh sinh nhật, tay thì bị anh nắm chặt, ánh nến chiếu lên gương mặt ửng hồng của cô.

Du Hàn đưa hộp quà được gói cẩn thận cho cô, sau đó hôn lên gò má cô: "Sinh nhật vui vẻ, bạn gái nhỏ của tôi."

"Cảm ơn cậu." cô nhận quà, tất cả mọi người nói muốn nhìn xem Du Hàn tặng quà gì, anh nói có thể mở ra xem.

Sau khi Bối Doanh Doanh bóc quà, cô ngạc nhiên ngẩn người.

Là một chiếc máy ảnh Canon mới tinh.

"Cái này... Cậu mua lúc nào thế?" Du Hàn nhìn cô gái nhỏ đang ngạc nhiên, anh khẽ cười: "Còn nhớ lần trước chúng ta đi triển lãm nhiếp ảnh không?" Lúc đó, cô nói một ngày nào đó, cô cũng muốn có một máy ảnh của riêng mình, cũng nói muốn giống như những người thợ nhiếp ảnh đó, đi du lịch khắp nơi, chụp những bức ảnh thật đẹp.

Du Hàn biết cô muốn có một cái máy ảnh riêng không phải chuyện gì khó, nhưng anh hy vọng bản thân có thể tự mình giúp cô thực hiện được nguyện vọng này, "Sau này cậu mang theo máy ảnh, tôi mang theo cậu, cùng nhau đi nhìn thế giới này."

Sai khi chia bánh sinh nhật, mọi người đi đến phòng karaoke đã được sắp xếp sẵn trong khách sạn ca hát, Bối Doanh Doanh thì ở riêng với Du Hàn.

Cô nhìn máy ảnh trong tay, cô biết máy ảnh Canon này nhất định sẽ không rẻ, nhưng với điều kiện kinh tế của Du Hàn... Thảo nào gần đây anh liều mạng đi làm thêm như vậy, hóa ra là vì mua quà cho cô.

Cô cảm thấy món quà quý giá như vậy nhưng cô lại không thể không nhận, Du Hàn sờ đầu của cô, ôm cô vào lòng, "Đi làm là một phần thôi, trước đó tôi có tham gia một vài cuộc thi giành được tiền thưởng, cũng đủ tiền. Hơn nữa tôi còn tiền tiết kiệm, không cần lo lắng đâu, đồ ngốc."

Kỳ nghỉ hè này anh có đi ra ngoài đi làm thêm, liên quan đến chương trình máy tính, cho nên mua quà cho cô cũng sẽ không quá khó khăn với anh.

"Với lại, tôi sẽ làm hết khả năng của mình, cho Doanh Doanh càng nhiều điều tốt hơn."

Dã tâm của anh rất lớn, những điều anh muốn cho cô, không chỉ là chừng này.

Tháng chín sau khi qua thời gian cao điểm của tiết Bạch Lộ*, Bối Doanh Doanh và Du Hàn cùng bước trên con đường đi đến đại học Z. Đại học Z nằm ở tỉnh lân cận thành phố, đi đường cao tốc mất khoảng ba tiếng đồng hồ.

*白露 Bạch Lộ là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, bắt đầu từ khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 kết thúc vào khoảng ngày 23 hay 24 tháng 9.

Bối Hồng và Viên Man Hà không yên lòng con gái nhỏ, nên cuối cùng bọn họ vẫn đi cùng cô đến đại học Z.

Bởi vì xếp theo họ nên Bối Doanh Doanh được xếp vào lớp tiếng Anh thương mại số một. Lúc trường học xếp phòng trong ký túc xá, cô và một bạn học khác trong lớp được phân đến khu bốn, đây cũng là khu ký túc xá bốn người mới được xây. Điều đặc biệt là ký túc xá của bọn họ là khu ký túc xá hỗn hợp, trong phòng này vốn có một đàn chị học đại học năm tư và một chị học đại học năm hai*.

*Đoạn này tác giả để là năm hai nhưng sau đó trong phần ngoại truyện lại là năm nhất. Với lại nhân vật Châu Tố này học cùng khóa cùng chuyên ngành với Bối Doanh Doanh nên mình sẽ để xưng hô mình - cậu nhé.

Đàn chị năm tư vì phải đi thực tập nên học kỳ này chuyển ra ngoài, chỉ còn lại ba người trong ký túc xá.

Khi Bối Doanh Doanh đến phòng ngủ, một cô gái bên trong đang thu dọn hành lý, tóc ngắn xõa chấm vai, mặc một cái váy vải cotton rộng. Cô gái nghe thấy ngoài cửa có tiếng động thì quay đầu lại. Bối Doanh Doanh nhìn thấy rõ mặt của cô gái bên trong phòng, là một gương mặt trái xoan thanh tú, cô ấy đeo một cặp mắt kính rất lớn.

"Hi..." Cô gái đó thấy Bối Doanh Doanh cùng bố mẹ đi vào, nhẹ nhàng cười một tiếng, lên tiếng chào hỏi.

Nữ sinh này tên là Lê Thiến, vừa tới ký túc xá không lâu, là bạn học cùng lớp với Bối Doanh Doanh.

Bố mẹ Bối giúp con gái sắp xếp đồ đạc dọn giường chiếu. Buổi trưa sau khi một nhà ba người bọn họ ăn cơm xong thì bố mẹ Bối cũng chuẩn bị rời đi.

Bối Doanh Doanh trở lại ký túc xá, trong phòng ngủ vẫn chỉ có một mình Lê Thiến.

Cô thu dọn một chút đồ, quay đầu hỏi Lê Thiến ở giường đối diện:

"Cậu ăn cơm trưa chưa?"

"Sáng nay mình ăn bánh quy rồi."

"Mình còn bánh mì này, cậu có muốn ăn một chút không?"

Lê Thiến hơi ngạc nhiên một chút, mỉm cười nhận lấy, giọng ngọt ngào: "Cảm ơn."

Hai cô gái bắt đầu trò chuyện, bọn họ phát hiện tính cách của đối phương rất giống mình, khá nội tâm cũng rất dễ xấu hổ. Lê Thiến đánh giá Bối Doanh Doanh, không khỏi tấm tắc: "Mình nhìn kỹ mới phát hiện, da của cậu thật sự rất trắng đó nha."

"Cũng tạm thôi, da cậu cũng rất đẹp."

Sau khi đánh rắm cầu vòng xong, tình cảm lập tức tăng lên. Biết hai người cùng học lớp, Bối Doanh Doanh nói sau này có thể cùng nhau đi học.

Lê Thiến gật đầu, chế giễu bản thân: "Nghĩ đến có thể đi cùng một người xinh đẹp như cậu, mình có chút căng thẳng..." Cô ấy quay qua nhìn đồ mỹ phẩm dưỡng da trên bàn của Bối Doanh Doanh, ngạc nhiên nói: "Cậu dùng đồ hiệu mắc tiền như vậy luôn á hả?"

"Ừm... Đây đều là bố mẹ mình mua, mình cũng không biết."

Lê Thiến như có điều suy nghĩ gật đầu, hâm mộ nói: "Mình dùng toàn đồ rất rẻ thôi."

"Không sao hết, sau này kiếm tiền có thể mua đồ đắt hơn." Bối Doanh Doanh đứng dậy, "Mình đi ngủ một lúc."

"Được."

Bối Doanh Doanh bò lên giường, ánh mắt Lê Thiến vẫn nhìn chằm

chằm đồ trên bàn học của Bối Doanh Doanh, một lúc lâu sau mới quay đầu đi.

Cô ngủ trưa một giấc no say, lúc tỉnh dậy đã là bốn giờ chiều, Du Hàn gửi tin nhắn đến, nói tối nay cùng nhau đi ăn cơm, lát nữa anh sẽ đến dưới ký túc xá tìm cô.

Bối Doanh Doanh gửi lại một icon gật đầu.

Cô nằm trên giường chơi điện thoại một lúc, nhìn cũng sắp đến giờ, cô xuống giường đi rửa mặt, lúc đi ra, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một nữ sinh vóc dáng cao gầy, mặc áo crop top và váy ngắn đi vào.

Trong phút chốc cô nhìn nữ sinh đó đến ngây người.

"Hi." Cô ấy nhìn thấy Bối Doanh Doanh và Lê Thiến, "Các cậu là sinh viên năm nhất à?"

"Vâng..."

Cô ấy mỉm cười, vuốt mái tóc dài của mình, "Mình học đại học năm hai, tên là Châu Tố, các cậu tên là gì?"*

*Chú thích nhỏ: Đoạn này Tác giả giới thiệu Châu Tố học đại học năm hay nhưng ở ngoại truyện Châu Tố lại học năm nhất, với lại cũng có chi tiết viết Châu Tố học chung ngành với Bối Doanh Doanh nên mình sẽ để xưng hô cậu - mình nhé.

Hai người lần lượt tự giới thiệu, Châu Tố gật đầu, để túi LV lên bàn, "Sao cậu nhìn nhỏ thế nhỉ, giống như học sinh cấp hai vậy."

"..."

Bối Doanh Doanh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trong gương của của mình, cảm thấy bản thân cũng không đến mức như vậy.

"Đàn chị cao thật đấy." Lê Thiến nhìn đàn chị với ánh mắt ao ước.

"Đừng gọi là đàn chị, nghe như vậy già lắm! Cậu cứ gọi tên mình là được." Cô ấy soi gương, vừa lấy son môi ra dặm lại vừa nói: "Vừa rồi mình ở dưới lầu nhìn thấy một bạn nam cực kỳ đẹp trai, vừa cao vừa đẹp, đúng gu của mình luôn."

"Vậy cậu xin được phương thức liên lạc chưa ạ?"

"Chưa nữa, nhìn cậu ấy giống như đang chờ người, chắc là chờ bạn gái, nhưng mà mình vẫn muốn thử một chút. Đợi lát nữa xuống dưới lầu cậu ấy vẫn chưa đi thì mình sẽ đi xin thử."

"Cậu can đảm thật đấy, nếu là mình thì mình không dám đâu... "

"Tất nhiên bởi vì mình tự tin vào bản thân rồi." Châu Tố nháy mắt với Lê Thiến.

Bối Doanh Doanh chuẩn bị xong, định đi xuống lầu, đúng lúc Châu Tố cũng đang thay giày, cùng cô đi xuống dưới lầu.

Châu Tố chủ động hỏi: "Bố mẹ cậu đưa cậu đến trường à?"

"Đúng vậy, sao cậu biết?"

Châu Tố cười, nhìn gương mặt trắng trẻo nõn nà của Bối Doanh Doanh, nhìn là biết cô gái nhỏ ngoan ngoãn rồi, "Không giống như bố mẹ mình xưa nay không quản mình, đều để mình tự sinh tự diệt."

Cô nghiêng đầu nhìn Châu Tố, phát hiện đường nét trên gương mặt Châu Tố rất rõ ràng, cùng đôi môi đỏ rực, xinh đẹp quyến rũ, hoàn toàn trái ngược với phong cách của cô, cô khẽ cười: "Như vậy cũng rất tốt mà, giống mình thì không độc lập chút nào, ở bên ngoài một mình còn có chút sợ hãi, nhìn cậu có vẻ... gan dạ hơn nhiều."

Châu Tố thuận tay vỗ nhẹ lên đầu cô, "Sao cậu nói chuyện mà cũng có thể đáng yêu thế nhỉ."

"?"

"Không có gì, sau này ở ký túc xá mình sẽ chăm sóc cậu."

"Được đó."

Bối Doanh Doanh phát hiện bạn cùng phòng này rất tốt, người vừa đẹp còn tốt tính nữa _(:ɜ"∠_.

Lúc xuống lầu, hai người vừa đi ra ngoài, Châu Tố nhìn thấy một chàng trai đứng quay lưng về phía bọn họ, là nam sinh đẹp trai lúc nãy. Cô ấy chỉ về phía trước: "Cậu nhìn kìa, đó là người mình nói lúc nãy đó, ánh mắt của mình có phải rất tốt không?"

Bối Doanh Doanh nhìn theo hướng tay cô ấy chỉ, nhìn một cái lập tức ngẩn người.

"..."

Kia không phải Du Hàn sao?

Cô còn chưa kịp giải thích, đôi môi đỏ của Châu Tố đã chuyển động, hỏi: "Doanh Doanh, cậu cảm thấy bây giờ mình đi xin số cậu ấy, tỷ lệ thành công là bao nhiêu?"

Bối Doanh Doanh liếm môi, chớp chớp mắt, ngoan ngoãn giải thích ---

"Cậu... Cậu ấy là bạn trai mình."

Châu Tố:???

- -----oOo------

Chương 64

Bối Doanh Doanh vừa nói xong, đôi môi đỏ đang mỉm cười của Châu Tố đột nhiên dừng lại, đen mặt, trên đầu như xuất hiện thêm một dấu chấm hỏi: "Bạn, bạn trai của cậu?"

Hai người đang nói chuyện, ánh mắt Du Hàn tùy ý đảo một vòng, khi anh nhìn thấy Bối Doanh Doanh thì cất bước đi về phía cô.

Đến khi Du Hàn đứng trước mặt bọn họ, Bối Doanh Doanh giới thiệu: "Du Hàn, đây là bạn cùng phòng với mình, Châu Tố."

"Chào cậu..." Châu Tố nhìn Du Hàn, hoàn hồn lại, mặt cô ấy đỏ lên.

Mẹ kiếp, tưởng câu được một mối ngon, suýt nữa lại câu phải bạn trai của em nhỏ chung phòng.

Châu Tố tất nhiên thức thời, lập tức vẫy tay chào tạm biệt bọn họ rồi rời đi.

Bối Doanh Doanh nhìn bóng lưng của Châu Tố, đến khi tay cô bị Du Hàn nắm lấy, dắt đi về phía trước, "Sao thế?"

Cô sờ sờ đầu, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng nói, "À thì... Vừa rồi bạn cùng phòng với mình không biết cậu là bạn trai mình, nên lúc đầu định đến bắt chuyện với cậu."

Anh khẽ nhíu mày, nắm tay cô chặt hơn, "Bây giờ cô ta biết đã biết rồi đấy."

"Ừm, không sao đâu mà." Thật ra cô biết đây chỉ là hiểu lầm thôi, hơn nữa cô vẫn rất thích Châu Tố, cảm thấy cậu ấy tính tình rất cởi mở.

Anh vuốt tóc của cô, "Đồ ngốc, phải để ý một chút, đừng quá đơn thuần."

"Ừm, chúng ta đi đâu ăn đây?"

"Nhà ăn số bốn đi, ở đó cũng gần."

Cô đi về phía trước, trong đầu nhớ lại dáng vẻ quyến rũ vừa rồi của Châu Tố, hồn bay lên chín tầng mây --

Cậu ấy mặc như vậy rất đẹp _ (: з "∠) _.

Cô do dự một lúc, ngửa đầu nhìn Du Hàn, giọng điệu mang theo ý thăm dò: "Du Hàn, cậu cảm thấy bạn cùng phòng vừa rồi của mình ăn mặc thế nào? Mình định hỏi cậu ấy chỉ cho mình vài bộ đồ."

"Không để ý lắm."

Thế là cô miêu tả lại một lần cho Du Hàn, sau đó vẻ mặt mong đợi nhìn anh. Du Hàn bị cô nhìn chằm chằm, trong chốc lát không biết nên trả lời vấn đề này thế nào, "Cứ bình thường thôi, sao thế?"

Trong lúc cô muốn hỏi nhưng lại ngại hỏi, không ngờ anh đã thuận miệng nói: "Chẳng lẽ cậu muốn mặc như cậu ta?"

Bối Doanh Doanh:!!!

Cô cúi đầu, lập tức nhỏ giọng phủ nhận: "Không có..."

Du Hàn nghĩ chắc hẳn cô cũng không có ý định này, anh nhéo nhéo gương mặt trắng hồng của cô, "Bạn gái nhỏ của tôi là đẹp nhất. Cậu không cần thay đổi, cứ theo phong cách đáng yêu là được rồi."

Cô cũng cảm thấy chắc là cô cũng không hợp với phong cách đó đâu. Từ nhỏ mẹ cô đã không cho cô mặc như vậy, vẫn luôn hướng cô ăn mặc theo phong cách công chúa.

Mặc dù -- cô rất thích phong cách đó của Châu Tố [QAQ].

Nhưng Du Hàn đã nói thế này, cô chỉ có thể thu lại tâm tư phản nghịch, ngoan ngoãn gật đầu.

Buổi tối sau khi cơm nước xong xuôi, hai người đi dạo một vòng, Du Hàn đưa cô về ký túc xá, bảo cô nghỉ ngơi sớm.

Bối Doanh Doanh đẩy cửa phòng ra, Châu Tố và Lê Thiến đều đang ở trong phòng.

"Hẹn hò trở về rồi à?" Giọng buồn buồn của Châu Tố truyền đến từ dưới lớp mặt nạ SK-II.

Lê Thiến ngạc nhiên, "Hẹn hò? Doanh Doanh cậu có bạn trai rồi à?"

"Ừm..." Bối Doanh Doanh ngồi xuống ghế, Châu Tố kéo mặt nạ xuống, "Bạn trai của cậu ấy là nam sinh buổi chiều mình nói cực kỳ đẹp trai đó, Doanh Doanh mình xin lỗi nha, trước đó mình không biết." Châu Tố áy náy nhìn cô.

"Không sao đâu." Cô còn lo lắng Châu Tố bị chuyện hiểu lầm này mà không được tự nhiên, nhưng may là cậu ấy có vẻ vẫn rất bình tĩnh. Dù sao trước đó cũng không biết, cũng chỉ là nửa đùa nửa thật thôi.

Lê Thiến tò mò: "Doanh Doanh, vậy bạn trai của cậu cực kỳ đẹp trai luôn đó hả? Cậu ấy chắc là học cấp ba cùng cậu nhỉ?"

"Ừm, cậu ấy... Đúng là rất đẹp trai." Cô đỏ mặt.

"Wow đỉnh thật đấy, cấp ba mình chỉ biết có mỗi học hành, cũng

không có nam sinh theo đuổi mình, không giống các cậu... " Cô ấy không ngờ hai người bạn cùng phòng đều là hai cô gái nhà có tiền, cũng đều xinh đẹp hơn cô ấy rất nhiều.

Châu Tố không nói gì, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, Bối Doanh Doanh an ủi Lê Thiến, nói cô ấy phải tự tin lên một chút.

Một lúc sau Bối Doanh Doanh cầm váy ngủ đi vào phòng tắm, lúc đi ra ban công phơi quần áo, Châu Tố đang dựa vào lan can nói chuyện điện thoại với bạn.

Sau khi Châu Tố cúp máy, cô ấy thuận miệng hỏi Bối Doanh Doanh muốn tham gia câu lạc bộ nào, cô nói muốn tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh. Châu Tố nói bạn của cô ấy là trưởng câu lạc bộ nhiếp ảnh, có thể trực tiếp nhắn Wechat nói với cậu ấy một tiếng trước.

Bối Doanh Doanh cảm ơn Châu Tố, cô ấy cười: "Doanh Doanh, mình phát hiện cậu thật sự rất đáng yêu, giống như một đứa trẻ con vậy."

Cô ngây người, mặt đỏ lên, "Cậu, cậu cũng rất đáng yêu mà."

"Đã lớn như vậy rồi đây là lần đầu tiên có người dùng từ đáng yêu hình dung mình đó." Châu Tố hất hất mái tóc dài, bật cười, "Cậu nhìn cách ăn mặc này của mình, có thể dùng từ đáng yêu để diễn tả không?"

"Nhưng mà..." Trong chốc lát cô không nghĩ ra được từ gì để hình dung Châu Tố, "Dù sao mình cũng cảm thấy cách ăn mặc của cậu rất đẹp."

"Chắc là cậu không có kiểu quần áo như này đúng không?" Châu Tố nhìn áo lót màu hồng trên tay Bối Doanh Doanh, haiz nhưng này cũng nữ tính quá rồi.

"Mình không có..."

Châu Tố đứng thẳng người, vỗ vỗ đầu cô, cười cực kỳ quyến rũ, "Lần sau mình đi dạo phố, sẽ chọn đồ cho cậu."

Ngày hôm sau khai giảng, buổi chiều Châu Tố đưa Bối Doanh Doanh đi đăng ký câu lạc bộ, sau khi Lê Thiến biết chuyện này, nói mình cũng có hứng thú, Châu Tố nghe vậy thì nói cùng nhau đi thôi.

Trên đường đi đến câu lạc bộ đăng ký, Lê Thiến kéo cánh tay Bối Doanh Doanh, nhỏ giọng hỏi: "Câu lạc bộ nhiếp ảnh chủ yếu làm gì nhỉ? Cậu có máy ảnh không?"

"Chắc là chỉ bọn mình cách chụp ảnh? Máy ảnh của mình mới mua, cũng coi như mới tiếp xúc với bộ môn này."

Lê Thiến "A" một tiếng, vẻ mặt khó xử, "Nhưng mình không có máy ảnh..."

"Chắc là... Không sao đâu nhỉ? Đến đó hỏi bọn họ xem."

Phòng của câu lạc bộ nhiếp ảnh ở tầng trệt của khu ký túc xá số ba. Đây là nơi được nhà trường đặc biệt phân bổ cho câu lạc bộ nhiếp ảnh tụ tập.

Lúc ba người đến nơi, đã có rất nhiều người đang đăng ký, có một cô gái mặt một cái váy dài màu đỏ đi tới, mỉm cười với Châu Tố: "Đây là hai người bạn cùng phòng cậu nói đó à?"

Châu Tố khẽ gật đầu, giới thiệu với hai người: "Đây là phó trưởng câu lạc bộ, các cậu có thể gọi chị ấy là "Đàn chị Mèo méo meo mèo meo".

Phó trưởng câu lạc bộ cười đẩy Châu Tố một cái, "Em thôi đi, cứ chị đùa mãi, trước mặt đàn em còn muốn trêu chị?" Trong một lần bạn bè tụ tập, lúc đó cô ấy uống say, cứ luôn miệng bắt chước tiếng mèo kêu, nên mới có biệt danh này.

Phó trưởng câu lạc bộ đưa cho Bối Doanh Doanh và Lê Thiến phiếu đăng ký, bảo bọn họ điều phiếu trước, đợi lát nữa đến số của bọn họ thì đi vào trong phỏng vấn. Châu Tố nói về cơ bản thì mọi người phỏng vấn đều có thể qua hết, thật ra phỏng vấn là để những người quản lý câu lạc bộ biết nhiều hơn về thành viên sẽ tham gia vào câu lạc bộ của bọn họ.

Bối Doanh Doanh và Lê Thiến cùng một nhóm vào phỏng vấn, rất nhanh đã đến lượt bọn họ.

Hai người đi vào phòng phỏng vấn, mắt của mấy nam sinh ngồi bên trong lập tức sáng lên.

Wow, hai em gái xinh đẹp!

Trong đó có một nam sinh dùng cùi chỏ chọc chọc người bên cạnh, cố đè khóe miệng đang cong lên xuống, "Sài Dương, hai em gái dễ thương này đều là gu của cậu đấy."

Bên cạnh còn có nam sinh bàn luận: "Tôi thích em bên trái hơn, da trắng dã man."

"Đúng vậy, em bên trái đẹp hơn."

"Hai bọn bay cmn có phải lưu manh không thế..."

Hai tay Sài Dương khoanh trước ngực, ánh mắt yên lặng rơi trên người hai cô gái, tự bản thân mình đánh giá một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Bối Doanh Doanh đứng bên trái.

Hóa ra đây là đàn em mấy hôm trước thêm Wechat, nhắn tin vài câu.

Đầu lưỡi anh ta đảo qua một vòng hàm răng, yên lặng cong môi.

Hai người ngồi xuống ghế trước mặt bọn họ, sau đó có một nam

sinh mở miệng: "Mời hai em tự giới thiệu về bản thân mình một chút, từ em gái ngồi bên cạnh trước."

Bối Doanh Doanh hơi cúi mặt: "Chào mọi người, em tên là Bối Doanh Doanh, đến từ..."

Em gái nhỏ người đẹp giọng ngọt, mở miệng từng tiếng lọt vào trong tai. Cô gái ngồi bên cạnh nhìn thấy mấy tên này lập tức tỉnh táo tinh thần, khẽ xì một tiếng. Mấy tên này thấy gái xinh là không rời mắt đi được.

Đến lượt Lê Thiến giới thiệu, cô ấy tỏ vẻ bối rối: "Xin lỗi em không có máy ảnh, không biết có thể tham gia không ạ..."

"Hả, em không có máy ảnh à."

Lúc câu lạc bộ thông báo tuyển thành viên, có nói tốt nhất mỗi người nên có một cái máy ảnh, vì đây là điều cơ bản nhất, nếu không khi mọi người tổ chức ra ngoài chụp ảnh, cũng không thể đứng đó nhìn mọi người chụp được.

Mọi người nhìn về phía trưởng câu lạc bộ, Sài Dương đóng danh sách lại, giọng điệu thản nhiên: "Bọn anh sẽ xem xét một chút."

Sau khi hỏi thêm mấy vấn đề nữa, phỏng vấn kết thúc, Bối Doanh Doanh ra khỏi phòng, Lê Thiến cụp mắt: "Doanh Doanh, nếu như mấy anh ấy không cho mình tham gia thì làm sao bây giờ..."

"Hay là chúng ta về phòng nói với Châu Tố? Có lẽ cạu ấy sẽ giúp chúng ta nói một tiếng."

"Được..."

Hai người đang định rời đi, điện thoại của Bối Doanh Doanh bỗng rung lên, là tin nhắn của Sài Dương: [Em đi chưa? Đợi một chút, anh có chuyện tìm em.]

Cô nói với Lê Thiến là trưởng câu lạc bộ muốn tìm mình, Lê Thiến ngạc nhiên: "Anh... Anh ấy sao lại muốn tìm cậu?"

Bối Doanh Doanh cũng không hiểu, quay đầu lại thấy Sài Dương đi ra. Dáng người anh ta cao gầy, nửa cánh tay dưới áo sơ mi trắng lộ ra hình xăm, cùng với chiếc quần dài màu xanh quân đội, vừa đi vừa lấy mũ lưỡi trai xuống, sửa sang lại tóc tai.

Anh ta đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh, khóe miệng cong lên một nụ cười lưu manh đẹp trai: "Lần trước là em gửi Wechat hỏi anh về cuộc thi nhiếp ảnh tháng mười hả?"

Cô sửng sốt một chút, gật đầu: "Vâng."

"Tối thứ sáu, một số thành viên trong câu lạc bộ sẽ đến triển lãm nhiếp ảnh ở trung tâm thành phố, đến lúc đó em có muốn đi chung không? Đàn chị năm ngoái giành giải nhì trong cuộc thi nhiếp ảnh cũng sẽ ở đó, đến lúc đó sẽ giúp em làm quen với chị ấy."

"Thật sao ạ, vậy cám ơn anh..."

"Không có gì, vậy các em đi về trước đi."

Ánh mắt của Sài Dương rời khỏi Bối Doanh Doanh, tùy ý liếc sang Lê Thiến đứng bên cạnh, hai người bốn mắt nhìn nhau. Lê Thiến lập tức nhìn đi chỗ khác, vành tai đỏ bừng.

Trên đường về ký túc xá, Lê Thiến vẫn luôn suy nghĩ chuyện của mình, trong lòng lo lắng.

Vừa rồi trưởng câu lạc bộ tự mình đến mời Bối Doanh Doanh, nói như vậy chắc chắn Bối Doanh Doanh sẽ được tham gia vào câu lạc bộ, mà bản thân cô ấy rất có thể không được tham gia.

Hơn nữa cái này rõ ràng là hoạt động nội bộ, sao lại chỉ mời mỗi Bối

Doanh Doanh?"

Lê Thiến quay đầu qua nhìn Bối Doanh Doanh, ấp a ấp úng: "Doanh Doanh... Mình cảm thấy trưởng câu lạc bộ rất thích cậu, có phải cậu thường nói chuyện với anh ấy không?"

"Không đâu, mình mới chỉ nói chuyện với anh ấy một hai lần thôi." Cô cũng thấy khó hiểu vì sao Sài Dương muốn mời cô

"Không phải anh ấy có ý với cậu chứ?"

"Không có khả năng đâu? Mình mới gặp anh ấy có một lần."

Lê Thiến thở dài, cũng không hỏi nữa, trở lại ký túc xá cô ấy một mình gục xuống bàn suy nghĩ lung tung rất lâu, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí đi hỏi Bối Doanh Doanh cách liên lạc với Sài Sương. Cô ấy nói muốn hỏi Sài Dương một chút chuyện phỏng vấn, năn nỉ anh ấy xem có thể cho cô ấy tham gia vào câu lạc bộ không.

Lê Thiến kết bạn Wechat với Sài Dương, bên kia đồng ý lời mời. Sau khi cô ấy nói tên của mình, đối phương hỏi cô ấy là phải người bạn đi cùng Bối Doanh Doanh lúc nãy không, cô ấy nhắn: "Phải ạ".

Sau khi nhắn tin một lúc, cuối cùng Sài Dương nói cô ấy vẫn đang ở trong danh sách xem xét, tạm thời chưa có kết quả chắc chắn, bảo cô ấy kiên nhẫn chờ đợi. Lê Thiến nghĩ nghĩ "Việc tốt thường trắc trở", chỉ có thể cố gắng làm thân với nhiều người hơn.

Cô ấy lượn một vòng tường nhà của Sài Dương, thấy trong đó có mấy tấm ảnh selfie của anh ta, rất đẹp trai -- đúng kiểu cô ấy thích. Cô ấy nghĩ như vậy, càng muốn tham gia vào câu lạc bộ nhiếp ảnh.

Nhịp tim cô ấy đập hơi nhanh, lập tức thoát Wechat.

Năm nhất đại học, Bối Doanh Doanh và Du Hàn có khá nhiều tiết, thời gian biểu của họ trùng lặp nhau. Từ thứ hai đến thứ sáu đều

không có nhiều thời gian rảnh. Hơn nữa vừa khai giảng, có rất nhiều chuyện phải làm, bình thường ngồi ăn chung cùng một bữa cũng rất khó.

Buổi chiều thứ sáu, sau khi tiết tám kết thúc, Bối Doanh Doanh đi ra khỏi tòa nhà dạy học thì nhận được tin nhắn của Sài Dương: [Vừa tan học à? Em đến thẳng nhà ăn số bốn đi, tất cả mọi người đang ở đây, chúng ta ăn cơm xong cùng xuất phát.]

Cô vỗ đầu một cái, không ngờ quên mất chuyện tối nay đi xem triển lãm ảnh!

Nhưng bây giờ Du Hàn đang ở trước cửa sân vận động chờ cô... Bọn họ đã hẹn trước tối nay sẽ đi hẹn hò rồi [QAQ].

Cô tiếp tục đi về phía trước, rầu rĩ gọi điện thoại cho Du Hàn, điện thoại vang lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng đầy lưu luyến của anh: "Tôi tới rồi, Doanh Doanh đang đâu thế?"

"Mình..." Cô trung thực giải thích chuyện tối nay với anh, "Xin lỗi cậu, tại mình bận quá quên mất, hay là mình nói với bọn họ là mình không đi nữa?"

Du Hàn im lặng mất giây, sau đó lên tiếng trấn an cô: "Không sao đâu, cậu cứ đi đi, ngày mai chúng ta hẹn hò." Anh biết câu thích chụp ảnh, cơ hội này cũng khó có được, giọng anh trầm hơn mấy phần, chậm rãi nói: "Chỉ là tôi -- rất nhớ cậu, cho nên muốn nhanh nhìn thấy cậu một chút."

Qua điện thoại Bối Doanh Doanh nghe thấy giọng nói của anh, cô ngước mắt lên nhìn về phía trước cổng sân vận động, có một bóng người cao ráo đứng thẳng ở đó.

Bên tai còn đang văng vẳng câu nói "Nhớ cậu" của anh, khiến cho cô có chút sững người.

Tròng khoảng thời gian này hai người bọn họ đều bận rộn. Cô vẫn luôn cho rằng trong tình yêu, con gái thường sẽ nhớ bạn trai mình hơn, không ngờ một người bên ngoài lạnh lùng kiệm lời, không giỏi biểu đạt cảm xúc như anh, ở trước mặt cô lại dám thể hiện vẻ mặt yếu ớt nhất của mình.

Trong lòng cô dâng lên một dòng nước ấm, mềm giọng nói với người ở đầu dây bên kia: "Du Hàn, cậu nhìn sang bên trái đi."

Du Hàn nghe vậy, nghiêng đầu nhìn qua, thấy Bối Doanh Doanh đang đứng cách anh khoảng năm mét. Sau đó, cô gái nhỏ xuyên qua đám người, chạy về phía anh. Anh dang rộng vòng tay, cô lập tức nhào vào trong lòng anh.

Bối Doanh Doanh ngửa đầu cười với anh, để lộ hàng răng trắng, đôi mắt sáng ngời nhìn anh: "Mình cũng nhớ cậu lắm, bạn trai quan trọng hơn, nên mình không muốn cho cậu leo cây đâu..." Chuyện đi coi triển lãm kia coi như bỏ lỡ, cũng không phải cứ nhất định thông qua câu lạc bộ mới có thể hiểu rõ quy định của cuộc thi nhiếp ảnh.

Cô đau lòng Du Hàn, không muốn thấy anh buồn rầu.

Du Hàn nhéo má cô, ôm cô càng chặt hơn, bờ môi cũng đầy ý cười: "Sao mà Doanh Doanh lại ngoan thế nhỉ?"

Đúng lúc này, ba nam sinh bước tới với vẻ mặt kỳ quái: " "Ê Du Hàn, đây là bạn gái của cậu à?"

"Chắn chắn là như vậy rồi, cuối cùng hôm nay chúng ta cũng được thấy người thật." Bọn họ cười.

"Hai người đứng trước cổng sân vận động, âu yếm ở nơi công cộng thế này, "truất"* đó nha."

*"truất": chất

Gương mặt nhỏ của cô đỏ lên, cô tưởng bạn của Du Hàn đã đi hết rồi mới vội vàng chạy đến...

Bàn tay của anh vuốt vuốt phía sau đầu cô: "Ừm, đây là bạn gái của tôi. Mấy người này là bạn cùng phòng của tôi -- không cần biết tên đâu."

"Ê, quá đáng vừa thôi!"

Trong đó có hai nam sinh trêu chọc bọn họ. Ánh mắt Bối Doanh Doanh rơi vào người mặc áo thun đen đứng ngoài cùng phía bên trái, mặt trắng bóc, đeo kính nhìn rất hiền lành, toàn bộ quá trình đều không hề nói gì.

Nam sinh đó dáng vẻ thờ ơ, cũng không nhiều chuyện, cuối cùng đẩy kính nói: "Chậm một chút nữa là không còn chỗ đâu đó."

"Được rồi được rồi, bọn tôi biết là học bá muốn đọc sách, vậy chúng ta đi thôi."

Sau khi ba người rời đi, Du Hàn huơ tay trước mặt Bối Doanh Doanh, giọng điệu cực kỳ chua, "Bạn cùng phòng của tôi đẹp trai thế hả?"

Cô hoàn hồn, cười nắm lấy tay của anh: "Không đẹp trai bằng cậu đâu, chỉ là mình cảm thấy bạn mặc áo thun đen kia có chút kỳ quái."

"Cậu ta chỉ một lòng đọc sách thánh hiền thôi." Anh nắm tay cô đi về phía trước, "Được rồi, không cho phép cậu nghĩ đến người con trai khác."

"Ừm, để mình nhắn tin với trưởng câu lạc bộ tối nay mình không đi."

Cô lấy điện thoại ra, mở Wechat, một phút trước Sài Dương còn nhắn tin hỏi cô sao chưa đến, cô nhanh chóng nhắn tin xin lỗi, giải thích tối nay có việc, không ngờ đối phương trực tiếp gọi điện qua

Wechat.

Du Hàn nhìn lấy màn hình điện thoại của cô, ôm eo cô, lạnh nhạt nói: "Nhận đi."

Cô nghe điện thoại, Sài Dương hỏi: "Sao đột nhiên em không đi nữa? Có phải không đến kịp không? Em sợ không kịp ăn cơm thì anh sẽ chờ em, hai chúng ta qua đó muộn một chút cũng được."

Giọng điệu của Bối Doanh Doanh không nóng không lạnh: "Chuyện là... Tối nay em và bạn trai có chút chuyện, em không đi nữa, cảm ơn ý tốt của đàn anh."

Đối phương im lặng mấy giây, "Đi hẹn hò với bạn trai?"

"Vâng."

"... Được, không có gì."

Sau khi cúp điện thoại, Sài Dương ném điện thoại lên bàn ăn, sắc mặt có chút nặng nề. Bạn anh ta hỏi khi nào Bối Doanh Doanh đến, nhưng anh ta cáu kỉnh không trả lời, đứng dậy bưng khay đồ ăn của mình rời đi.

Cmn, có bạn trai rồi.

Mất công anh ta lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Sau khi để khay đồ ăn lại đúng nơi quy định, điện thoại Sài Dương rung lên báo có tin nhắn: [Chào đàn anh ạ, bộ phim anh chỉ cho em thật sự rất hay, ánh mắt của đàn anh tốt thật đấy.]

Tin nhắn này là của Lê Thiến bạn cùng phòng của Doanh Doanh.

Lòng bàn tay Sài Dương vuốt ve điện thoại, nhớ lại dáng vẻ ngoan ngoãn dễ thương của Lê Thiến, anh ta không ngờ mấy ngày nay em

gái này lại chủ động như vậy, sự sùng bái cùng yêu thích đối với anh ta sắp tràn ra cả màn hình...

Cũng khá mới mẻ.

Bỗng nhiên khóe môi anh ta nhếch một độ cong rất nhỏ, trả lời tin nhắn: [Tối nay em có rảnh không?]

Gần mười giờ tối, Bối Doanh Doanh trở lại ký túc xá, cô phát hiện Châu Tố bình thường giờ này vẫn đang ở ngoài hôm nay lại về rất sớm, đang đắp mặt nạ xem chương trình tạp kỹ.

Cô nhìn quanh, "Tố Tố, Thiến Thiến đâu rồi ạ?"

"Hửm... Mình không biết, nói có chuyện đi ra ngoài một chuyến."

Châu Tố đi vào phòng tắm rửa mặt trở lại, dựa vào bàn học, vẻ mặt cười xấu xa: "Đi hẹn hò à?"

"Dạ, sao cậu biết?"

Ngón tay cô ấy chỉ vào vết đỏ trên cổ trắng nõn của cô, "Cậu tưởng mắt mình mù sao?"

Bối Doanh Doanh lấy gương ra soi, mặt cô lập tức đỏ rực, nhanh tay che lại.

Tối nay lúc đi dạo trong rừng nhỏ, bị anh mạnh mẽ "bắt nạt" một trận. Chắc là anh không kiềm chế được, hôn hơi mạnh một chút, anh còn dỗ dành cô không nhìn thấy đâu, hu hu hu lừa đảo...

Ý cười trên môi Châu Tố không giảm, "Chuyện này có gì mà phải xấu hổ, với lại ngày mai không phải đi học, không ngờ bạn trai cậu lại có thể nhịn được đấy, vậy mà không dẫn cậu ra ngoài ngủ một đêm? Hai cậu thật sự rất thuần khiết đó nha."

"..." Cô xấu hổ cúi đầu, "Buổi tối có giờ giới nghiêm mà chị."

Mặc dù Du Hàn có ngỏ ý, nhưng -- bị cô từ chối.

"Giờ giới nghiêm thì gọi cho mình giúp là được, không phải sao? Đúng là sinh viên năm nhất có khác, hiền ghê, nhưng mà như vậy cũng tốt, Doanh Doanh còn nhỏ mà." Cô ấy sờ sờ đầu cô, trở về chỗ của mình.

Bối Doanh Doanh ôm lấy hai má nóng bừng bừng, một lúc lâu vẫn không nói được gì.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Lê Thiến mang khuôn mặt vừa xấu hổ vừa đầy ý cười đi vào, Châu Tố nhíu mày: "Không ngờ tối nay cậu sẽ về đó nha?"

"Không có... Mình chỉ là có chút việc thôi." Cô ấy thu lại ý cười, cũng không nói với mọi người là mình đi đâu, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Sài Dương: [Cảm ơn đàn anh ạ, tối nay em đã rất vui ạ ~ anh hiểu biết nhiều thật đấy, em nghe xong cũng học được rất nhiều.]

Sài Dương: [Không có gì, em vui vẻ là được.]

Anh ta lại nhắn thêm mộ tin: [Em nói em không có máy ảnh, chuyện này không ảnh hưởng đến chuyện tham gia vào câu lạc bộ đâu. Em xinh đẹp như vậy, có thể làm người mẫu cho anh mà, đúng không nào?]

Trong lòng Lê Thiến nổi lên những bong bóng màu hồng, cô ấy cảm giác bản thân chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Cô ây nhìn bản thân trong gương, chậm rãi nở nụ cười.

Bối Doanh Doanh và Lên Thiến đều được tham gia vào câu lạc bộ nhiếp ảnh. Trong câu lạc bộ mọi người thường xuyên trao điểm kinh nghiệm kỹ năng, bởi vì có quen biết với Châu Tố nên hai người đặc

biệt thân quen với các anh chị trong câu lạc bộ hơn những bạn khác.

Cuối tuần Châu Tố nhận được tin nhắn của bạn, nói tối nay Sài Dương tổ chức tiệc ở KET PUB, bảo cô ấy dẫn theo bạn cùng phòng tham gia.

Lúc Châu Tố nói chuyện này cho hai người, Bối Doanh Doanh còn có chút do dự, Lê Thiến thì lập tức đồng ý ngay: "Mình còn chưa từng được đi bar bao giờ."

"Đúng đó, Doanh Doanh cậu nhìn kìa ngay cả Lê Thiến cũng to gan hơn cậu rồi đó, cậu cũng đi nhé."

"Nhưng mình dị ứng cồn..."

"Không sao, vậy thì uống nước ngọt thôi, có mình ở đây cậu cứ yên tâm."

Bối Doanh Doanh đành phải đồng ý, Lê Thiến nhìn tin nhắn của Sài Dương trong điện thoại "Tối nay mặc sexy một chút nhé? Anh chưa từng thấy em mặc như vậy", cô ấy lập tức đi lục quần áo trong tủ, nhưng tìm thế nào cũng không thấy bộ nào có thể gọi là sexy.

Lê Thiến do dự một lúc, đi tìm Châu Tố.

"Cậu muốn mượn váy?"

Lê Thiến gật đầu, "Vì... Trong tủ quần áo của mình không có bộ nào phù hợp mặc đi bar hết, đến lúc đó..."

"Không sao, cậu qua chỗ mình chọn nè."

Lê Thiến chọn quần áo, Châu Tố nhìn về phía Bối Doanh Doanh: "Doanh Doanh, cậu có muốn thử một chút không? Không phải trước đó cậu nói rất thích phong cách ăn mặc của mình sao? Chỗ mình có cái váy này, mình chỉ mới mặc một lần thôi, cậu thử một chút xem?"

Bối Doanh Doanh còn đang do dự, Châu Tố nói Lê Thiến nói không sai đâu, đến lúc đó tất cả mọi người đều mặc rất "người lớn", nếu như mặc lạc lõng thì sẽ rất xấu hổ.

Cuối cùng cô cũng thay cái váy đó, sau khi từ phòng vệ sinh đi ra, Châu Tố và Lê Thiến đều bị cô làm cho ngây người.

Bối Doanh Doanh mặc một cái váy hai dây liền thân màu đen kiểu chữ A, váy ôm sát người tôn lên dáng người mảnh khảnh của cô một cách hoàn hảo. Phần lưng để hở với kiểu thiết kế dây mảnh đan chéo, dưới lớp váy để lộ đôi chân thon thẳng tắp, làn da trắng nõn của Bối Doanh Doanh như muốn phát sáng.

Mái tóc đen hơi xoăn buông xõa, Bối Doanh Doanh mặc cái váy này toát lên vẻ vừa trong sáng vừa gợi cảm.

Sự kết hợp của cả hai, thực sự cực kỳ thu hút ánh nhìn của người khác.

"Doanh Doanh, đây là lần đầu tiên có một cô gái đứng trước mặt mình mà có thể khiến mình cảm thấy mặc cảm về nhan sắc của bản thân đấy."

"Có phải hơi trưởng thành quá không ạ..." Phần lưng trống không khiến cô cảm thấy có chút không quen...

Mặc dù cô muốn thử phòng cách này rất lâu rồi.

"Không đâu, cậu cứ coi như thử thách chính mình một chút."

Lê Thiến nhìn Bối Doanh Doanh, lập tức cảm thấy cái váy trên người rất bình thường, cô rủ mắt xuống.

Buổi tối ba người xuất phát, Bối Doanh Doanh gửi tin nhắn cho Du Hàn, báo cáo lịch trình hôm nay. Du Hàn biết cô đi quán bar, anh

dặn dò cô không được uống rượu, buổi tối khi nào về thì nhắn tin cho anh, anh đến đón cô.

Đến KET PUB, nhóm người bọn họ tụ họp với nhóm người Sài Dương. Mấy nam sinh sau khi nhìn thấy Bối Doanh Doanh rõ ràng ai nấy cũng đều ngạc nhiên, ánh mắt không kiềm chế được dán lên người cô.

Lê Thiến ngồi bên cạnh Bối Doanh Doanh, trong lòng rất khó chịu, không ngờ Sài Dương ngồi xuống bên bên cạnh cô ấy, chạm ly với cô ấy, "Tối nay em đẹp lắm."

"A... Cảm ơn." Lê Thiến lập tức cảm giác như đi trên bông.

Châu Tố ngồi bên cạnh đàn chị Mèo, cười nói cái gì đó, có nam sinh đến hỏi Bối Doanh Doanh có muốn uống rượu hay không, cô từ chối.

Sài Dương đột nhiên cười hỏi: "Bạn trai em quản chặt như vậy à?"

"Không phải, em không uống được rượu."

"Vậy thì uống nước ngọt thôi."

Bầu không khí càng lúc càng ồn ào, Châu Tố đang cùng bạn bè nhảy nhót, mọi người thì uống rượu chơi đổ xúc xắc, có người đi vòng vòng bắt chuyện, dưới bóng đèn đủ màu sắc, ai cũng đều rất thoải mái.

Bối Doanh Doanh quay đầu thấy Lê Thiến và Sài Dương đang "kề tai nói nhỏ", cô nhìn thấy cánh tay của Sài Dương khoác lên lưng của Lê Thiến.

Sao hai người bọn họ...

Cô nghĩ nghĩ một lúc cũng không cảm thấy quá bất ngờ, chắc là hai

người bọn họ thích nhau.

Có mấy nam sinh bàn bên cạnh đến đây bắt chuyện với cô, nhưng từng người đều bị cô từ chối. Ngồi một lúc cô cảm thấy nhàm chán, nên nhắn tin cho Du Hàn, bảo anh đến đón cô.

Một lúc sau cô đứng dậy đi tìm phòng vệ sinh, điện thoại trong túi đổ chuông nhưng cô không nghe thấy.

Từ phòng vệ sinh đi ra, cô đi theo con đường đèn mờ ảo lúc nãy để trở về phòng bao. Cô chậm rãi đi về phía trước, lúc đi đến ngã rẽ, cô không cẩn thận đụng vào một lồng ngực ấm áp, đối phương thuận tay ôm eo của cô, xoay người đè cô lên tường.

Tay của người đó không những không buông ra ngược lại còn ôm chặt hơn.

Bối Doanh Doanh giật mình, còn chưa kịp hét lên, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu lên gương mặt của người con trai.

Gương mặt lạnh lùng của anh đập vào mắt cô.

"Du Hàn..." Cô ngây người.

Anh nhìn cô trong cái váy đen này, tay vô tình đụng phải phần lưng không mảnh vải của cô. Anh hơi ngạc nhiên, ánh mắt dần tối lại, giọng trầm thấp đè nén:

"Doanh Doanh mặc như này đến đây?"

Anh cúi người, bờ môi sát ngay bên tai của cô, hơi thở nóng rực phả lên tai cô: "Gan lớn như vậy, hửm?

- -----oOo------

Chương 65

Tim Bối Doanh Doanh run lên một cái, "Mình..."

Nhưng cô còn chưa kịp nói hết câu, cằm của cô đã bị anh nắm ngửa lên, anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Ở góc đường này người đến người đi, mọi người dựa vào ánh đèn mở ảo lờ mờ nhìn thấy một chàng trai cao lớn cúi xuống, giam cô gái nhỏ nhắn trong lòng rồi hôn cô.

Ở chỗ này, nam nữ hôn nhau cũng chẳng có gì quá ngạc nhiên.

Tim của Bối Doanh Doanh đập nhanh như con hươu nhỏ chạy loạn, chỉ có thể nắm chặt áo thun của anh. Rõ ràng cô không chạm vào một giọt rượu nhưng lại cảm giác bản thân say rồi. Cô cho rằng ở đây là nơi công cộng, anh sẽ chỉ hôn một chút coi như trừng phạt, nhưng cô có thể cảm nhận được bàn tay không an phận của anh đang nhảy nhót trên người cô.

Tất cả đều tại cái váy đen này của cô.

"Du Hàn, mình sai rồi... "

Giọng của cô nhỏ như tiếng mèo con kêu.

Anh chầm chậm dừng lại, nhìn vào đôi mắt ngập nước của cô, "Doanh Doanh thật sự còn nhiều điều bất ngờ mà tôi chưa khám phá. Nhưng cậu ăn mặc thế nào lại ở một nơi như này, không có tôi bên cạnh, tôi sợ có rất nhiều người không có ý tốt, dòm ngó bạn gái

nhỏ của tôi thì làm sao bây giờ?"

Cô khẽ giật giật ống tay áo của anh, ngoan ngoãn nói: "Mình hứa sau này sẽ không mặc như vậy nữa đâu, Nếu mặc... chỉ mặc cho cậu xem thôi."

Khóe môi anh cong lên, "Cậu như vậy ở trước mặt tôi, còn nguy hiểm hơn."

Anh hôn lên gò má của cô, giọng khàn khàn: "Tối nay đừng về ký túc xá, cũng đừng hy vọng tôi sẽ thả cậu về."

Cô sửng sốt, do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng khẽ gật đầu.

Thật ra cô cũng rất khát vọng có thể thân mật với anh nhiều hơn một chút.

Du Hàn nắm lấy tay của cô, dắt cô đi về phía trước, cô nói muốn quay lại bàn nói với bạn mình một tiếng, Du Hàn cùng cô đi qua đó.

Châu Tố cùng bạn nhảy xong về chỗ, thấy Bối Doanh Doanh bị một nam sinh nắm tay đi lại chỗ này, mấy người còn lại cũng nhìn thấy, cả đám ngạc nhiên nhao nhao lên.

Sài Dương đang uống rượu, cũng nhìn thấy cảnh này, Lê Thiến ngồi bên cạnh cũng nhìn qua.

Đúng là rất đẹp trai...

"Doanh Doanh, đây là ai thế sao không giới thiệu một chút?" Có người ồn ào.

"Đây là bạn trai của em, em cùng cậu ấy đi trước đây ạ, mọi người tiếp tục chơi nhé." Bối Doanh Doanh vẫy tay chào.

Mấy nam sinh ồn ào bảo Du Hàn ngồi xuống vài chén, Du Hàn lạnh

nhạt từ chối, "Cậu ấy hơi mệt rồi, mình đưa cậu ấy về nghỉ trước."

Châu Tố ra hiệu "Ok" với Bối Doanh Doanh, cười đầy ẩn ý: "Đi đi, ngày mai cũng không cần phải trở về."

Ánh mắt của Sài Dương rơi trên người Du Hàn, lông mày anh ta nhíu lại, đáy mắt hiện lên vẻ thù địch.

Sau khi Bối Doanh Doanh và Du Hàn rời đi, có người nói: "Cậu ta không phải học bá khoa máy tính mới đến sao?"

Sài Dương quay đầu hỏi: "Học bá gì cơ?"

"Trước đó trường mình có một bài đăng rất nổi tiếng, nói khoa máy tính của bọn họ một sinh viên mới đẹp trai vô hạn, hơn nữa hình như còn là một học bá, trên mạng còn có ảnh đấy."

"Không sai đâu, là cậu ta đó..." Có một người học cùng ngành lên tiếng.

Lê Thiến yên lặng lắng nghe, sau đó quay đầu nhìn Sài Dương, chỉ thấy anh ta nhấp một ngụm rượu. Sài Dương cũng quay qua nhìn cô, khẽ cười một tiếng: "Một lát nữa anh lái xe đưa em về?"

"Vâng." Lê Thiến nghe hiểu ý trong lời nói của anh ta, xấu hổ cúi đầu.

Bối Doanh Doanh và Du Hàn xuống taxi, đã đến cửa khách sạn. Bọn họ đi vào trong sảnh, Du Hàn theo thường lệ đi đến quầy lễ tân thuê phòng, động tác thuần thục như nước chảy mây trôi.

Sau khi nhận thẻ phòng, anh nắm tay cô gái đang đỏ mặt đi lên lầu.

Quẹt thẻ phòng xong, hai người đi vào trong, Du Hàn đóng cửa phòng, nói với cô: "Bây giờ cuối cùng cũng có thể ngắm cậu thật kỹ trong cái váy này rồi."

"Đây là váy mình mượn của bạn cùng phòng..."

"Ừm, sau này cậu muốn mặc kiểu này, tôi đưa cậu đi mua."

Anh ôm hôn cô một lúc rồi thả cho cô đi tắm.

Cuối cùng sau khi Du Hàn tắm rửa xong đi ra, Bối Doanh Doanh đang ngồi trên giường sấy tóc. Anh cầm lấy máy sấy tóc, giúp cô sấy tóc.

Nhưng sấy tóc thế nào, hai người lại lăn vào trong chăn.

Tối nay cô gái nhỏ rất ngoan, anh nói gì cô cũng đều làm theo, dần dần nương theo ánh đèn mờ ở đầu giường, Du Hàn thấy được cơ thể cô hiện ra dưới ánh đèn màu cam ấm.

"Đừng xấu hổ..." Anh dỗ dành cô, khẽ cười: "Sao quen nhau lâu như vậy rồi Doanh Doanh vẫn còn thẹn thùng thế này hả?"

Cô muốn che ánh mắt của anh, nhưng cổ tay lại bị anh nắm lấy.

Bối Doanh Doanh giống như một cuộn tranh dần được mở ra, mỗi một chỗ đều có dấu vết miêu tả của anh, là núi hay sông đều khiến người ta say mê quên cả lối về.

Du Hàn với tư cách là tác giả, mang theo cô đến một thế giới mới.

Lần đầu tiên, anh dừng lại trong tay cô. Ôm cô đang khóc rống nhẹ nhàng dỗ dành một lúc lâu. Lần thứ hai anh lại tiến lên, cân nhắc một lúc, thấy cô thật sự đau nhức không chịu được nữa, chuyển thành "thí nghiệm mô phỏng bên ngoài".

"Hu hu hu..."

"Sao yếu ớt như vậy, lại khóc rồi?" Anh lau nước mắt của cô, ánh

mắt ngày càng tối.

Bối Doanh Doanh không nói được thành lời vì sao cô lại khóc, chỉ là có rất nhiều cảm giác ập đến cô không kìm chế nổi, giống núi lửa bùng nổ vậy.

Cuối cùng tác giả cũng dừng lại, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Anh chờ một lúc, ôm chặt cơ thể cô vào trong ngực, "Được rồi, ngoan, sẽ không có lần thứ ba đâu."

"Anh là tên lừa đảo..." Vừa rồi anh còn có không có lần thứ hai [QAQ].

"Ừ anh là tên lừa đảo, không có cách nào khác, ai bảo Doanh Doanh đáng yêu như vậy."

"Hừ... " Cô tựa vào vai anh, "Em muốn tắm." Cả người đều là mồ hôi, dính dính không thoải mái.

Anh đứng dậy, ôm cô vào trong phòng tắm, nếu là trước đây cô sẽ xấu hổ từ chối, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, trong lòng cô ngọt như được ngâm trong hũ mật, bởi vì bọn họ trở nên thân mật hơn, cảm giác càng ngọt ngào.

Tắm rửa xong đi ra, Du Hàn dọn dẹp ga giường một chút. Sau đó cô nằm xuống, bị anh ôm vào lòng, thấp giọng hỏi: "Sau này Doanh Doanh sẽ bằng lòng giúp anh làm chuyện này không?"

Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh, giọng mềm nhũn: "Chỉ cần có thể khiến anh vui vẻ, em bằng lòng..."

Hơn nữa làm chuyện này cùng người mình thích, hai người đều rất vui vẻ.

Anh không khỏi bật cười, "Ngoan như vậy thì muốn được thưởng gì

đây?"

"Ừm... Sáng mai anh dẫn em đi ăn sáng nhé."

"Được." Anh vuốt mái tóc mềm mại của cô, nhắm mắt lại, giọng nói của anh trầm thấp: "Thật may trước đó anh không đẩy bạn gái nhỏ đáng yêu như vậy ra."

Cô mỉm cười, ôm anh: "May là em cũng không bỏ lỡ anh."

Sáng ngày hôm sau, hai người tỉnh dậy, Du Hàn lại đùa cô một lúc, chờ đến khi cô xấu hổ cầu xin tha thứ, anh mới đứng dậy đi vào trong phòng vệ sinh.

Bối Doanh Doanh ngửa đầu nhìn lên trần nhà, nhớ lại chuyện tối hôm qua, đẹp đẽ, mà cũng hoang đường như một giấc mơ.

Cô ngồi dậy duỗi lưng một cái, phát hiện trên người đang không mặc quần áo, nhanh chóng nhảy xuống giường nhặt váy lên mặc vào.

Sau khi mặc quần áo xong, đúng lúc Du Hàn từ trong phòng vệ sinh đi ra, từ phía sau ôm cô, mỉm cười nhắc nhở cô: "Sao em không mặc áo khoác của anh?"

"Không cần đâu, ưm không lạnh..."

"Đồ ngốc, em mặc như vậy -- người ta có thể sẽ nhìn thấy dấu hôn sau lưng và trên cổ của em."

Bối Doanh Doanh:!!!

Cô khóc không ra nước mắt đẩy anh: "Đều tại anh, đều tại anh..."

Anh bật cười một tiếng trầm thấp: "Được rồi, đều tại anh hết, anh hứa lần sau sẽ hôn chỗ nào mà người ta không nhìn thấy."

Câu nói này của anh khiến mặt cô lại đỏ thêm mấy phần. Tối hôm qua rõ ràng có rất nhiều chỗ người ta không nhìn thấy được... Anh đều hôn hết rồi, được chưa.

Cô chạy đi đánh răng rửa mặt, sau đó ngoan ngoãn khoác áo khoác của anh vào, che kín kẽ không để hở chỗ nào mới đi ra ngoài.

Bối Doanh Doanh không thích bữa sáng ở khách sạn, muốn đi ăn sáng kiểu đồ Quảng, Du Hàn đi trả phòng.

Hai người đi tàu điện ngầm đến quán ăn đó, lúc đi vào chọn món, cô nói: "Bữa này em mời, anh không cho em mời thì em không ăn đâu."

Giọng của cô rất kiên quyết. Cô cảm thấy khi hai người đang trong một mối quan hệ yêu đương không nên có quá nhiều chênh lệch về chuyện tiền bạc. Tối hôm qua anh đã trả tiền phòng rồi, bây giờ để cô trả tiền bữa sáng. Giống như anh mua cho cô một cái máy ảnh, tháng chín này cô mua cho anh một giày đá bóng giá cũng không thấp. Mỗi người đều có qua có lại mới có thể khiến cho tình cảm càng thêm bền chặt.

Không có một loại tình cảm nào có thể bền vững khi chỉ có một bên nỗ lực.

Du Hàn xoa đầu của cô: "Được."

Lúc ăn sáng, Du Hàn nói gần đây ở trường anh đang nhận một dự án, chủ đề là kế hoạch dự án để tối ưu hóa và phân phối hậu cần hiệu quả, anh và một người bạn cùng phòng đang tham gia vào dự án này. Dự án tương đối khó, mà giáo sư tuyển đa phần đều là sinh viên mới vào trường, cho nên khoảng thời gian tới sẽ hơi bận rộn một chút.

Nhưng một dự án như này, nếu như làm thành công, anh có thể

nhận được mấy trăm nghìn tệ tiền lương.

Bối Doanh Doanh đồng ý: "Chỉ cần anh cảm thấy hứng thú em đều ủng hộ anh."

Anh mỉm cười: "Đến lúc đó kiếm tiền đưa em đi chơi."

"Ừm ~"

Trong lúc ăn, Bối Doanh Doanh thuận miệng hỏi anh bốn năm đại học này muốn làm gì nhất, Du Hàn nói anh định khởi nghiệp, bắt đầu thành lập một công ty của anh.

Du Hàn quan tâm nhất đến phân tích big data và tài sản tài chính. Anh muốn hình thành một chuỗi công nghiệp khổng lồ bằng cách cung cấp thông tin tài sản giao dịch tài chính tiên tiến và đáng tin cậy nhất, giống như một vòng lặp.

Hiện tại anh vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu, còn nhiều thứ phải chuẩn bị từ từ.

Anh nắm tay của cô, khẽ cười: "Sau này sẽ để Doanh Doanh làm phu nhân giàu có được không?"

Mắt của cô sáng lên, thuận theo anh: "Được thôi, em sẽ đi theo anh ăn ngon mặc đẹp."

Sau khi ăn sáng xong, hai người quay lại trường, bởi vì buổi sáng Du Hàn muốn đi phòng máy tính, nên hai người hẹn nhau buổi trưa gặp lại.

Lúc Bối Doanh Doanh trở lại phòng ngủ, Châu Tố cũng mới vừa trở về không bao lâu, ngồi trước bàn lột quýt ăn, cô ấy nhìn thấy Bối Doanh Doanh đi vào, đôi mắt quyến rũ liếc cô một cái: "Có phải tối hôm qua rất sung sướng không hả?"

Da mặt mỏng của cô đỏ lên, "Cậu nói lung tung gì đâu không..."

"Được rồi, biết Doanh Doanh xấu hổ, không đùa cậu nữa." Cô ấy lột vỏ quýt xong đưa cho Bối Doanh Doanh, "Ăn đi, ngọt lắm đó."

"Cảm ơn cậu ~" Cô ngồi xuống ghế, nhìn về phía màn giường của Lê Thiến, Châu Tố lên tiếng: "Đừng nhìn nữa, tối hôm qua không về."

"??!!" Cô ngạc nhiên, "Cậu ấy không về sao?"

Châu Tố lại nói, dịch ghế ngồi xuống bên cạnh Bối Doanh Doanh, "Tối hôm qua mình và đàn chị Mèo đều uống hơi nhiều, mình đi qua phòng trọ bên ngoài của chị ấy ngủ. Sau đó Sài Dương nói đưa Lê Thiến về, ai mà biết được đến bây giờ vẫn chưa thấy quay về... Vừa rồi mình gọi điện thoại cho cậu ấy, nhưng không ai nghe máy."

"Chuyện này... Có phải hai người bọn họ..." Bối Doanh Doanh biết nam nữ trưởng thành uống say sau đó phát sinh loại chuyện kia cũng là chuyện hết sức bình thường, cô kể lại chuyện tối qua mình nhìn thấy cho Châu Tố nghe, "Có khi nào hai người bọn họ đang quen nhau không?"

"Cậu nói hai người đó âm thầm mày qua mắt lại rồi?" Châu Tố híp mắt, "Nhưng mình chưa từng nghe nói Sài Dương nói chuyện này với bạn bè của anh ta."

"Chắc là chưa công khai, hơn nữa mình có thể cảm thấy được Lê Thiến có ý với Sài Dương, có lần mình nhìn thấy bọn họ đang nói chuyện."

Châu Tố im lặng, rất lâu sau mới nói: "Nếu như mình sớm biết được giữa Lê Thiến và Sài Dương là loại quan hệ đó, mình sẽ nhắc nhở Lê Thiến một tiếng, loại người như Sài Dương... Làm bạn thì còn được, chứ không thích hợp để yêu đương."

"Vì sao vậy?"

Châu Tố kể một số chuyện cô ấy biết trước đó, Sài Dương thay bồ như thay áo, bạn gái từ năm nhất đại học đến nay một bàn tay đếm không xuể, mặc dù không có kiểu một chân đạp hai thuyền, nhưng Sài Dương là một người rất dễ mất hứng với những thứ mới mẻ mà anh ta dễ dàng có được, hơn nữa còn là một tên cuồng những em gái nhỏ dễ thương.

Có rất nhiều em gái sau khi đến với anh ta không bao lâu thì chia tay. Nghe nói là vì Sài Dương không coi trọng tình cảm của bọn họ, tính tình trẻ con, sau khi chia tay rất nhanh đã để mắt đến một cô gái khác.

Hơn nữa Sài Dương thuộc kiểu tốc độ làm quen rất nhanh, cũng không phải là một tên thích giả dạng ngây thơ gì. Tối hôm qua anh ta và Lê Thiến chắc chắn cũng đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

"Vậy phải làm sao bây giờ, Thiến Thiến đơn thuần như vậy, đến lúc đó bị Sài Dương lừa thì biết làm sao." Bối Doanh Doanh lo lắng.

Châu Tố thở dài, "Cậu thật sự cảm thấy Thiến Thiến rất đơn thuần sao?"

"Hả?"

"Cậu ấy không giống cậu, từ nhỏ đang được bao bọc rất kín kẽ. Mình cảm thấy cậu ấy rất tự ti, hơn nữa còn thích so sánh. Cậu biết không, có lần mình từ bên ngoài trở về thấy cậu ấy đứng trước bàn học của mình, nhìn chằm chằm đồ trang điểm của mình, không biết đã nhìn bao lâu. Cậu ấy thiếu cảm giác an toàn, cho nên khi vừa gặp nam sinh lấy lòng cậu ấy, nói vài lời ngon ngọt dỗ dành một chút, sẽ rất dễ dàng rơi vào bể tình."

"Vậy chúng ta phải nhắc nhở cậu ấy một chút chứ?"

"Loại chuyện liên quan đến tình cảm như thế này, người ngoài cuộc có muốn góp ý cũng phải rất cẩn thận. Cậu tốt bụng nhắc nhở những người ta lại cảm thấy cậu đang xen vào việc của người khác."

Gần đến buổi trưa, cuối cùng Lê Thiến cũng trở về, mặt mũi tươi roi rói, tay còn đang cầm hai túi đồ ngọt rất xinh xắn, tươi cười nói với bọn họ: "Lại đây đi, mình có mua Tiramisu cho mọi người này."

"Thiến Thiến, cậu đã đi đâu thế?" Bối Doanh Doanh hỏi cô ấy.

Lê Thiến mỉm cười, "Doanh Doanh, Tố Tố, mình muốn nói với mọi người -- mình và đàn anh Sài Dương đang quen nhau."

Bối Doanh Doanh, Châu Tố:... Biết ngay mà.

"Tối hôm qua anh ấy nhìn thấy mình say, nên đưa em đến khách sạn, sau đó... anh ấy về trường." Lê Thiến cụp mắt, "Sau đó sáng sớm đến đón mình."

Bối Doanh Doanh nghi ngờ, nhìn về phía Châu Tố, Châu Tố nhìn cô ra hiệu bảo cô đừng nói gì.

Lê Thiến đi ra ban công giặt quần áo, Châu Tố nhỏ giọng nói với Bối Doanh Doanh: "Cậu ấy nói dối."

"Tối hôm qua bạn cùng phòng Sài Dương nói cả đêm qua cậu ta không về phòng."

Bối Doanh Doanh ngẩn người, Châu Tố nói có thể Lê Thiến không muốn để cho bọn họ biết, hai người tiến triển nhanh như vậy.

Một lúc sau, Bối Doanh Doanh đi ra ban công thu quần áo, Lê Thiến cũng đang phơi đồ, cô suy nghĩ một lúc muốn nói lại thôi mấy lần, cuối cùng vẫn nói: "Lê Thiến, mình cảm thấy... Cậu nên bảo vệ bản thân thật tốt, đặc biệt trong chuyện yêu đương, phải để ý."

Lê Thiến giật mình, ngước mắt nhìn về phía cô, chậm chạp lên tiếng: "Ý của cậu là Sài Dương không đáng tin sao, đối với mình không tốt?"

"Không phải..."

"Doanh Doanh, cậu yên tâm đi, mình với anh ấy đến với nhau, cũng là sau khi suy nghĩ rất lâu, không phải đang chơi đùa. Lúc cậu yêu đương, mình cũng đâu có nói cậu phải cẩn thận một chút, không phải sao? Con người của Sài Dương, mình rất yên tâm." Biểu cảm của Lê Thiến mang theo mấy phần xa cách.

Cô nghe vậy, nửa câu còn lại kẹt trong cổ họng. Cô gật đầu, dứt khoát không nói gì nữa.

Bối Doanh Doanh quay về phòng ngủ, Lê Thiến nhìn cô, trong lòng khó chịu.

Cô ấy không dễ dàng gì mới có bạn trai, người khác còn muốn khoa chân múa tay chỉ bảo?

Thật sự buồn cười.

Bối Doanh Doanh và Châu Tố nghĩ nghĩ, cũng không tính nói gì thêm với Lê Thiến. Con gái khi yêu đương rất dễ bị tình dục làm mờ mắt, có ý tốt nhắc nhở không những không thể khiến Lê Thiến cảnh giác, mà còn ảnh hưởng đến quan hệ bạn bè của bọn họ.

Hơn nữa nói không chừng Sài Dương thật lòng thích Lê Thiến, hai người bọn họ thật sự hợp nhau.

Thời gian chầm chậm trôi, chẳng mấy chốc đã đến tháng mười hai, mùa đông đã đến, cũng là cuối học kỳ.

Trong học kỳ này, Bối Doanh Doanh dành nhiều thời gian hơn cho nhiếp ảnh và viết lời bài hát. Cô đã tham gia một số cuộc thi nhiếp

ảnh và may mắn đạt được giải nhì. Tác phẩm của cô ấy cũng xuất hiện trong triển lãm nhiếp ảnh trường cấp ba của tỉnh. Bài hát mới viết của cô đã trở thành nhạc phim của một bộ phim tết được chiếu vào dịp lễ tình nhân năm sau, trên mạng cũng có càng nhiều người theo dõi cô.

Mà Du Hàn cũng đang bận rộn với dự án, dự án đã bước vào giai đoạn kết thúc, dự tính là sẽ kết thúc trước kỳ nghỉ đông.

Lê Thiến và Sài Dương vẫn là một đôi, Châu Tố cũng rất ngạc nhiên không ngờ tính tình của Sài Dương thay đổi lớn như vậy. Chỉ là khoảng thời gian gần đây, tần suất Lê Thiến không về ký túc xá càng lúc càng nhiều, cũng bắt đầu thích chưng diện hơn.

Bối Doanh Doanh cũng dần dần nhận ra có gì đó không đúng, Lê Thiến bắt đầu mua đồ hàng hiệu.

Lê Thiến bắt đầu sử dụng mỹ phẩm đắt tiền và túi hàng hiệu, mua những món đồ mà trước đây cô ấy nghĩ là quá đắt tiền. Ban đầu, Bối Doanh Doanh còn đoán có thể là Sài Dương mua cho cô ấy, vì gia đình Sài Dương thuộc diện nhà giàu, không ngờ có lần cô nghe thấy Lê Thiến gọi điện nói chuyện với bạn, nói tháng này cô ấy đã nợ mấy nghìn rồi không biết làm sao để trả tiền.

Bối Doanh Doanh không hiểu chuyện thế nào. Nhưng thời gian gặp mặt Lê Thiến ở ký túc xá rất ít nên cô không tìm được cơ hội để hỏi.

Đến gần cuối kỳ, tất cả mọi người đều vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi sắp đến.

Tiết buổi chiều thứ tư, Bối Doanh Doanh và Lê Thiến ngồi cùng một bàn, cả tiết học Lê Thiến không hề mở sách, cứ nhắn tin Wechat mãi, có vẻ rất nôn nóng.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ dần tối, mây đen ùn ùn kéo tới, dường như chuẩn bị mưa.

Mà tâm trạng của Lê Thiến cũng ngày càng nặng nề.

Cô nhìn dáng vẻ này của Lê Thiến, không khỏi lên tiếng hỏi: "Cậu sao thế? Có phải có chuyện gì không vui không?"

Lê Thiến tắt điện thoại, hít một hơi thật sâu, cười nói: "Không có."

"Cậu cãi nhau với đàn anh Sài Dương à... "

Lê Thiến bị nói trúng tim đen, vẻ mặt cô ấy có chút không nhịn được: "Mình và anh ấy tình cảm vẫn rất tốt, có gì hay mà để ồn ào."

"Không cãi nhau thì tốt rồi, không phải mình nhiều chuyện đâu, mình lo lắng cho cậu thôi, cảm thấy dạo này cậu có chút kỳ lạ."

"Mình kỳ lạ thế nào?"

Bối Doanh Doanh cũng không muốn kể ra, Lê Thiến đột nhiên như được lên dây cót, nhất định một hai phải hỏi rõ ràng, cô đành phải kể lại những chuyện gần đây mình nhìn thấy.

Lê Thiến nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, "Mình mua đồ đắt một chút thì thế nào? Trong mắt cậu mình nghèo như vậy sao? Thế tại sao cậu và Châu Tố lại được dùng những đồ đắt tiền đó?" Lê Thiến vẫn luôn cảm thấy bọn họ đang xem thường cô ấy dùng đồ rẻ tiền.

Lê Thiến vừa dứt lời, trên cửa kính phòng học đã bắt đầu xuất hiện nước mưa, cơn mưa lớn cuối cùng cũng ập đến.

Bối Doanh Doanh nghe ra ý trong lời nói của cô ấy, cô nhíu mày lắc đầu: "Mình không hề nghĩ như vậy, cậu hiểu nhầm rồi..."

"Mình hiểu nhầm? Mấy người không phải nghĩ như vậy sao?"

Lê Thiến nói được một nửa, tiếng chuông vang lên, giáo sư nói tan

học, phòng học lập tức ồn ào.

Bối Doanh Doanh tâm trạng không tốt, thu dọn đồ xong đứng dậy đi ra khỏi phòng, bên ngoài có rất nhiều bạn học không mang dù đang đứng đợi, cực kỳ hỗn loạn. Cô đứng ở một nơi ít người, sau lưng vang lên tiếng của Lê Thiến, cô ấy vẫn không buông tha: "Doanh Doanh, mình đang nói chuyện với cậu đấy, sao cậu có thể mất lịch sự như vậy chứ."

Bối Doanh Doanh bình thường rất tốt tính, cô cũng chỉ khẽ cau mày, giọng rất nhỏ nhẹ: "Mình đang vội đi ăn cơm."

Lê Thiến cực kỳ không thích tính tình không nóng không lạnh này của Bối Doanh Doanh. Dáng vẻ không có vẻ gì là tức giận này khiến cảm xúc của Lê Thiến lại càng tăng thêm, cô ấy từng bước lại gần Bối Doanh Doanh, nói chuyện cũng không có chừng mực: "Mình biết cậu và chị Châu Tố đều xem thường mình, đúng không? Lúc đầu mình với Sài Dương quen nhau, không phải cả hai người đều không ủng hộ sao, có phải hai người cảm thấy mình không xứng với anh ấy không?

Cậu có thể yêu đương, Châu Tố có thể trêu chọc mấy anh trai, sao đến lượt mình lại cứ phải khó khăn như vậy chứ?"

Hốc mắt Lê Thiến phiếm hồng.

Bối Doanh Doanh ngạc nhiên nhìn Lê Thiến, đầu ngón tay nắm chặt khoá kéo của túi xách vải, "Lê Thiến, nếu cậu đã muốn hiểu sự quan tâm của bọn mình như vậy thì mình không còn gì để nói."

"Quan tâm? Mấy người ở sau lưng mình cười nhạo mình thì có?" Lê Thiến tức giận, cúi đầu nhìn bàn tay không cầm gì của Bối Doanh Doanh, cười một tiếng, "Tình cảm của mình và anh Sài Dương vẫn rất tốt, lát nữa anh ấy sẽ đến đón mình đi ăn cơm tối, cậu thì sao? Trời mưa to như vậy, bạn trai cậu đâu?"

Ánh mắt không cảm xúc của Bối Doanh Doanh lẳng lặng lướt qua mặt của Lê Thiến, sau đó lên tiếng:

"Đây là lần đầu tiên mình thấy có người yêu đương đến điên rồi."

"Cậu, cậu mới điên đó!"

"Chắc là dạo này cậu ngủ không ngon nhỉ? Mình khuyên cậu nên ngủ sớm dậy sớm một chút, kiềm chế cảm xúc của mình lại, đừng đột nhiên lên cơn điên trước mặt mình. Mình xin lỗi vì sự quan tâm vừa rồi với cậu, cậu không muốn thì sau này mình cũng sẽ không nói nữa. Cậu thích mua bao nhiêu thứ mình cũng sẽ không hỏi nhiều thêm một câu."

Lê Thiến nhìn Bối Doanh Doanh bình tĩnh đang tức giận trước mặt mình, bỗng nghẹn lời không nói được gì.

Đột nhiên điện thoại của cô ấy rung lên, cô ấy nhìn là tin nhắn của Sài Dương: [Tối nay anh có việc, em tự mình đi ăn đi.]

Lê Thiến ngẩn người, Bối Doanh Doanh đứng bên cạnh bỗng lên tiếng: "Du Hàn —— "

Cô ấy ngẩng đầu nhìn thấy Bối Doanh Doanh đang vẫy tay, nam sinh tên là "Du Hàn" kia gập ô lại đi về phía này.

"Em đói quá, chúng ta đi ăn thôi..." Bối Doanh Doanh nói xong, quay lại nhìn Lê Thiến lạnh nhạt khẽ cong môi, ý cười không chạm đến đáy mắt ——

"Mình và bạn trai đi trước đây."

- -----oOo------

Chương 66

Lê Thiến đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hai người rời đi, cô ấy nhớ lại vừa rồi bản thân ở trước mặt Bối Doanh Doanh thốt ra những lời khiêu khích ngu xuẩn đó, tức giận đến mức hoa mắt chóng mặt.

Cô ấy nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài, bản thân thì lẻ loi một mình, nam sinh mà cô ấy yêu bằng cả trái tim này lại lạnh nhạt với cô ấy, khóe mắt cô ấy dường nhưng cũng dính nước mưa.

Lê Thiến lau nước mắt, một mình chạy ra hòa mình vào cơn mưa nặng hạt.

Ở một bên khác, Bối Doanh Doanh cùng Du Hàn đi đến nhà ăn. Du Hàn nghiêng ô về phía bên của cô, cụp mắt nhìn thấy trên mặt cô không còn nụ cười, dịu dàng hỏi: "Sao thế? Tâm trạng không tốt?"

Bối Doanh Doanh lấy lại tinh thần, khẽ lắc đầu, khóe môi khẽ cong lên: "Không có, em chỉ đang nghĩ xem lát đến nhà ăn sẽ gọi cơm niêu hay cơm mã la cay."

Sao Du Hàn lại không nhận ra Bối Doanh Doanh đang muốn che giấu cảm xúc, "Doanh Doanh, anh là bạn trai của em, em có thật sự vui vẻ hay không, anh có thể nhìn ra được. Chỉ là anh hy vọng Doanh Doanh có chuyện gì không vui có thể nói với anh, anh sẵn sàng chia sẻ cùng với em, được không?"

Anh xoa đầu cô.

Cô cụp mắt: "Không có chuyện gì đâu... em và bạn cùng phòng cãi

nhau một chút thôi."

"Bọn họ bắt nạt em?"

"Không phải, có thể là hiểu lầm, anh yên tâm đi, em sẽ không để cho bản thân phải chịu ấm ức đâu."

Trước khi lên cấp ba, khi cô bị người khác bắt nạt, cô chỉ yên lặng cắn răng chịu đựng, nhưng bây giờ tính cách của cô đã thay đổi, cô sẽ không để bản thân phải chịu thiệt thòi.

Cô cũng không biết gần đây Lê Thiến đã trải qua chuyện gì khiến cho tính tình của thay đổi nhiều như vậy, hoàn toàn khác với dáng vẻ đáng yêu dễ mến trước đây. Tình bạn giữa bọn họ cũng đã xuất hiện vết nứt.

Du Hàn nói: "Không chịu ấm ức gì là tốt rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, em vui vẻ lên nhé."

"Ừm."

Đến nhà ăn, hai người đang ăn cơm, Bối Doanh Doanh nhận được điện thoại của Châu Tố. Đầu dây bên kia hỏi có phải hôm nay cô và Lê Thiến cãi nhau không, trong lớp có mấy bạn học nhìn thấy bọn họ đứng cãi nhau ở lối đi vào tòa nhà giảng đường.

Bối Doanh Doanh vốn định giấu, nhưng Châu Tố đã biết nên cô cũng chỉ có thể kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Châu Tố nghe xong thì rất tức giận, nói bây giờ cô ấy đang ăn cơm, lát nữa về ký túc xá nói chuyện tiếp.

Sau khi cúp điện thoại, Bối Doanh Doanh cười với Du Hàn: "Em muốn ăn gà om coca của anh."

Anh gắp sang cho cô: "Đủ chưa?"

"Đủ rồi ạ."

Anh khẽ cười cầm khăn giấy giúp cô lau nước dính trên khóe miệng, sau đó nói: "Sắp đến kỳ nghỉ đông rồi, anh giúp em mua một vé xe về nhé?"

"Vâng ạ, hết bao nhiêu tiền em sẽ chuyển cho anh."

"Không cần, dự án của anh kết thúc rồi, anh có tiền đưa bạn gái về nhà."

Bối Doanh Doanh ngạc nhiên, "Kết thúc rồi sao? Tuyệt quá, chúc mừng anh, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi. Nhưng mà chuyện mua vé xe về nhà á, nếu anh thật sự muốn cho em cái gì thì có thể mua quà cho em, tiền vé xe em tự trả là được rồi."

Anh mỉm cười, "Vé xe có, quà cũng sẽ có."

Bối tối Du Hàn đưa cô về ký túc xá, đúng lúc gặp Châu Tố ở dưới lầu, hai người cùng nhau đi lên trên lầu, vừa mở cửa đi vào thì thấy Lê Thiến đang ngồi trước bàn học ung dung xem phim Nhật.

Cơn tức giận của Châu Tố lập tức dâng lên, cô ấy xông lên trước, cầm lấy điện thoại của Lê Thiến để lên mặt bàn, cúi đầu nhìn Lê Thiến, thái độ cứng rắn cùng giọng điệu sắc bén: "Lê Thiến, cậu giải thích xem, xế chiều hôm nay cậu nói những lời đó với Doanh Doanh là có ý gì? Cậu muốn thế nào đây?"

Lê Thiến ngẩng đầu nhìn thái độ bảo vệ Bối Doanh Doanh của Châu Tố, hai mắt đau nhói: "Mình nói gì sai sao..."

Bối Doanh Doanh đóng cửa đi vào.

"Cậu nói gì sai? Buồn cười thật đấy, trí nhớ kém như vậy có cần mình thuật lại một lần nữa không? Cậu tự hỏi lòng mình xem, Doanh

Doanh có làm gì có lỗi với cậu không? Tâm trạng của cậu không tốt, cậu ấy quan tâm cậu, cậu nói cậu ấy cười nhạo cậu, còn nói chúng tôi coi thường cậu?

Sao cậu có thể qua được môn đọc hiểu cấp một được nhỉ? Hay là thính lực không tốt nên không nghe hiểu tiếng người? Sinh viên rồi mà trí thông minh thấp như vậy? Chứng hoang tưởng bị bức hại rất nghiêm trọng rồi đấy cậu nên đi khám sớm. Đừng chậm trễ. "

Lê Thiến cúi đầu, đầu ngón tay bấu chặt vào nhau, hốc mắt đỏ lên, Châu Tố thấy Lê Thiến đột nhiên làm ra vẻ vô tội, có chút buồn bực: "Sao cậu không phản bác? Không phải cậu nói hay lắm sao? Người tính tình tốt như Doanh Doanh cậu còn có thể nổi cáu được cơ mà. Mỗi lần cậu không trở lại ký túc xá, sách vở của cậu đều là Doanh Doanh giúp cậu cầm đến lớp, còn thường xuyên quan tâm cậu. Cậu thật sự khiến cho mình và Doanh Doanh rất thất vọng về cậu đấy."

Lê Thiến im lặng, một lúc sau từng giọt nước mắt đột nhiên rơi lộp bộp lên mặt bàn, Châu Tố sửng sốt: "Cậu khóc cái gì? Mình còn chưa thật sự mắng cậu đâu đó!"

Bối Doanh Doanh đi tới, giữ lấy tay Châu Tố, ra hiệu cho cô ấy bỏ qua. Cuối cùng Lê Thiến cũng nghẹn ngào nói: "Mình biết mọi người là vì muốn tốt cho mình... Là tại tâm trạng mình gần đây rất tệ, giận chó đánh mèo lên người mọi người..."

Lê Thiến biết bản thân bị tình yêu làm cho say mê ngu muội rồi, nên mới có thể tức giận với bạn tốt của mình như vậy.

"Gần đây ngày nào mình cũng cãi nhau với Sài Dương... Anh ấy, anh ấy muốn chia tay với mình hu hu hu."

"Chia tay? Thậm chí cậu còn định dọn ra ngoài ở chung với anh ta cơ mà, sao bây giờ lại đá cậu rồi?" Châu Tố chán nản.

Lê Thiến sụp đổ, bắt đầu khóc lóc kể lể với bọn họ.

Sài Dương chỉ thích cảm giác mới mẻ, khi hai người mới ở quen nhau, dính lấy như như keo sơn, anh ta quan tâm đủ kiểu. Nhưng qua một, hai tháng, Sài Dương dường như đã thay đổi, càng ngày càng lạnh lùng, gửi tin nhắn thì không trả lời, thường xuyên đến quán net chơi game. Cô ấy rất nhiều lần đến nhà trọ của Sài Dương tìm anh ta, nhưng đều một mình nằm chờ đến hừng đông.

Ban đầu, cô ấy liên tục chất vấn Sài Dương có phải anh ta không còn thích cô ấy nữa không, anh ta lại tức giận bảo cô đừng có nghĩ lung tung, cô ấy là người anh ta quen lâu nhất. Sau đó cuối cùng cô ấy cũng phát hiện Sài Dương và một bạn nữ của học viện mỹ thuật có quan hệ mập mờ, lúc đầu anh ta còn đánh chết cũng không chịu thừa nhận, sau này lại nói là em gái đó theo đuổi anh ta.

Mà Sài Dương, lại do dự.

Lê Thiến từng nhìn thấy cô gái đó, rất xinh đẹp, ăn mặc rất thời thượng, cũng là con gái nhà giàu có. Vì để cạnh tranh với cô gái đó, Lê Thiến bắt đầu mua các loại quần áo túi xách đắt tiền. Lòng ghen tị cùng ganh đua khiến cô ấy phát điên. Từ nhỏ cô ấy đã rất tự ti, cho nên suy nghĩ trong lòng mới trở nên vặn vẹo như vậy.

Châu Tố nghe xong, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng Lê Thiến: "Lúc trước đã nói với cậu Sài Dương là một tên cặn bã rồi, bảo cậu để ý bảo vệ tốt bản thân một chút, bây giờ cậu hối hận chưa! Mình đã nói rồi tất cả bạn gái trước đây của anh ta đều có kết cục như này."

"Trước đó mọi người không nói rõ ràng với mình."

"Không nói rõ ràng với cậu? Trước đó mọi người nói cậu sẽ nghe sao? Không khéo lúc đó cậu lại trở mặt thành thù với mọi người."

"Xin, xin lỗi..." Lê Thiến khóc cực kỳ đau lòng, "Là do mình quá ngu mới bị anh ta lừa như vậy. Doanh Doanh, hôm nay mình nói những

lời như vậy là mình hiểu nhầm cậu, mình thật sự xin lỗi..."

Bối Doanh Doanh hít một hơi, xoa bờ vai của cô ấy: "Chúng ta đều là vì lo lắng cho cậu, sợ cậu xảy ra chuyện gì, bây giờ tiền cậu nợ có trả được không? Cậu có muốn mình cho cậu mượn một chút không?"

"Không cần đầu, mình đã mượn được tiền rồi." Lê Thiến thấy hai người vẫn đối xử tốt với cô ấy như vậy, sự áy náy cùng tự trách dâng lên.

Đây mới là tình bạn bốn năm đại học mà cô ấy nên trân quý.

Châu Tố nói: "Nhanh đá tên Sài Dương kia đi, tên này không đáng, sau này sáng mắt lên một chút."

"Đúng thế Thiến Thiến, cậu bỏ anh ta đi đừng có qua lại nữa, anh ta không hề đáng để cậu làm như vậy."

Lê Thiến khẽ gật đầu.

Một lúc sau, Lê Thiến rửa mặt xong đi ra, lại đi tìm Bối Doanh Doanh, "Doanh Doanh, xin lỗi cậu, trước đó mình ở trước mặt cậu rất tự ti, bởi vì mình biết hoàn cảnh gia đình của cậu rất tốt, tính cách cũng khiến mọi người yêu thích. Hơn nữa trước đó Sài Dương có ý với cậu, cho nên một mặt mình có một chút ghen tị với cậu, mặt khác thì lại cảm thấy tự ti. Thật sự xin lỗi cậu, tại mình bụng dạ quá hẹp hòi"

"Mình chưa từng muốn ganh đua so sánh gì với cậu, những điều cậu vừa nói cũng không thể quyết định được tương lai của cậu."

"Doanh Doanh, chúng ta còn có thể làm bạn không? Mình hứa sau này sẽ không như vậy nữa đâu." Lê Thiến hít mũi một cái, vẻ mặt tủi thân nhìn cô.

Cô mỉm cười, "Ừm."

Cuối cùng Châu Tố gọi một cuộc điện thoại cho Sài Dương, ban đầu định chửi cho tên cặn bã này một trận, Lê Thiến ngăn Châu Tố lại. Cô ấy định trực tiếp nói chia tay với Sài Dương, đá anh ta trước, không còn lại gì nữa.

Sau khi chia tay, Lê Thiến cắt đứt toàn bộ phương thức liên lạc với Sài Dương, toàn bộ đều block hết, xóa tất cả ảnh đã chụp chung.

Thời thế thay đổi, ông trời không chừa một ai.

Sau đó không lâu mọi người truyền tai nhau, em gái của học viện âm nhạc kia khiến cho Sài Dương phải trợn tròn mắt. Em gái đó còn cặn bã hơn cả Sài Dương. người ta chỉ muốn chơi đùa qua đường với anh ta thôi, chứ thật ra bản thân đã có bạn trai, người bạn trai kia cũng thuộc dạng con nhà giàu.

Lúc này Sài Dương mới hối hận về những gì anh ta đã làm trước đó. Nhớ lại lúc đầu Lê Thiến thật lòng thích mình đối xử với mình ra sao, anh ta muốn quay lại tìm Lê Thiến, nhưng cô ấy cũng không hề muốn quay đầu, cứng rắn rời đi.

Thời gian cũng theo những trò cười này trôi qua, cuối cùng cũng đã đến cuối kỳ của đại học năm nhất.

Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Bối Doanh Doanh và Du Hàn cùng nhau trở về thành phố T. Cô tưởng rằng sẽ về thẳng nhà, đến khi điện thoại nhận được tin nhắn, vé xe đường sắt cao tốc ngày mai không phải là đến thành phố T mà là một thành phố ven biển khác.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Du Hàn: "Du Hàn, có phải anh mua sai vé rồi không, không phải chúng ta..."

"Không mua nhầm." Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười, "Chúng ta đi chơi mấy ngày, sau đó mới về nhà."

"Hả???"

"Không phải em nói muốn có quà sao? Quà của anh là dẫn em đi du lịch."

Bối Doanh Doanh bị ngạc nhiên cộng vui mừng dọa sợ, sau đó lại nghĩ lại: "Em còn chưa nói với bố mẹ nữa, nếu như bố mẹ em không đồng ý thì làm sao bây giờ?"

"Lúc anh mua vé đã gọi điện thoại cho chú dì rồi."

"Vậy là bố mẹ em đồng ý rồi?"

"Nếu không thì anh dám bắt cóc con gái của họ sao? Đồ ngốc."

Cô nghe vậy, khóe miệng sắp ngoác đến tận mang tai, "Sao anh cho em bất ngờ vui mừng thế này, Du Hàn anh thật tuyệt."

Anh cong môi cười: "Đừng chỉ cảm ơn bằng miệng thôi, đến lúc đó... dùng hành động."

Sáng sớm, rèm cửa phòng khách sạn vẫn đóng chặt, ngăn ánh nắng của ngày mới ở bên ngoài.

Cô gái nằm trên giường, phía sau lưng là lồng ngực của chàng trai dán sát lại gần. Trong lúc mơ màng, cô cảm giác được người phía sau lưng nhẹ nhàng hôn lên gáy của mình.

Bối Doanh Doanh nửa mê nửa tỉnh, xoay người chui vào trong lòng anh.

Dần dần, cô bị anh tấn công, công thành đoạt đất.

Chiều hôm qua hai người đi chơi khắp thành phố, chơi hơn nửa ngày, buổi tối mới về đến khách sạn.

Cô buồn ngủ quá, tắm rửa xong lập tức ngã ra giường ngủ thiếp đi. Du Hàn ôm cô gái nhỏ trong lòng sao có thể kìm lòng nổi, nhưng anh cũng không thể làm gì hơn ngoài nín nhịn.

Lửa trong người thiêu đốt cả đêm, vừa rồi rốt cuộc không nhịn được.

"Nhột..." Cô tỉnh lại, thấy anh đang đè lên người mình, bỗng chốc dây thần kinh trong đầu cô căng cứng rồi đứt đoạn, cô ôm lấy đầu anh, nước mắt ứa ra.

Anh khẽ cười, ngẩng đầu nhìn cô: "Nhột mà còn không đẩy anh ra?" Động tác của anh theo tiết tấu của cô càng mạnh hơn, "tình yêu nhỏ nói một đằng làm một nẻo này."

Bối Doanh Doanh không chịu nổi động tác điêu luyện của anh, âm thanh từ miệng cô phát ra cũng càng lúc càng không giống như bình thường.

Cô cảm giác bản thân bị đẩy lên tận chín tầng mây, mà anh là sợi dây duy nhất cô có thể bắt lấy.

Cuối cùng trước mắt cô hiện lên một vệt sáng, cô không nhịn được khóc thành tiếng, Du Hàn rút đầu ngón tay ra, ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành.

"Chưa được bao lâu đã không chịu nổi rồi, hửm?"

Anh than thở, cô thật sự giống như một tờ giấy trắng, mỗi một bước anh đều phải dẫn dắt cô.

Sau khi cảm xúc của cô ổn định lại, nụ cười trên khóe miệng Du Hàn vẫn chưa tan. Anh ôm cô ngồi dậy, tựa vào trong ngực anh, chậm rãi lên tiếng: "Được rồi, bây giờ đến lượt Doanh Doanh."

Sau đó anh nói gì, cô đều làm theo. Cô cũng ngày càng hiểu được nên làm thế nào khiến anh vui lòng.

Cuối cùng anh nâng mặt của cô lên hôn một lúc, giọng khàn đặc nói với cô: "Sau này, ở trên giường anh là thầy giáo giỏi nhất của Doanh Doanh."

Bối Doanh Doanh nghe anh nói vậy, mặt cô đỏ bừng, đầu chôn xuống dưới, xấu hổ không dám nhìn anh.

Hai người lại vui đùa một lúc, đến khi mặt trời lên cao Du Hàn mới bằng lòng buông tha cho cô. Anh kéo cô vào trong lòng, nắm lấy ngón tay nhỏ bé của cô cười nói: "Hay là chúng ta không rời giường nữa, cứ nằm trên giường như vậy thôi."

"Không, em không muốn đâu..." Cô còn nằm ở đây nữa sẽ bị anh ăn sạch không còn gì luôn [QAQ].

"Vậy trưa nay Doanh Doanh muốn ăn gì nào, chúng ta đi ăn.

Hai người tắm rửa rồi đánh răng rửa mặt xong, Bối Doanh Doanh trang điểm đơn giản, sau đó hai người ra ngoài.

Cứ như vậy hai người ở đây chơi vài ngày, sau đó cuối cùng cũng về đến thành phố T. Buổi trưa hai người xuống xe, có tài xế đến đón bọn họ, Bối Doanh Doanh nhận được tin nhắn của Viên Man Hà, bảo cô dẫn Du Hàn về nhà ăn cơm trưa.

Trên xe, Bối Doanh Doanh tựa đầu lên vai Du Hàn, cười ngọt ngào: "Em cảm thấy bố mẹ em ngày càng thích anh rồi."

Thậm chí còn yên tâm để cô đi ra ngoài chơi với anh, hơn nữa còn mời anh đến nhà ăn cơm.

"Ừm, đều là công lao của Doanh Doanh nói mấy lời tốt đẹp về anh với cô chú."

"Hi hi..."

Cô thường xuyên nói chuyện điện thoại với bố mẹ, nói được hai ba câu lại nhắc đến Du Hàn, nói anh tốt với cô thế nào. Bố mẹ cô nghe lâu như vậy, tất nhiên cũng sẽ có cái nhìn tốt hơn về Du Hàn.

Hai người về đến nhà, vừa vào cửa, Viên Man Hà đã tiến lên đón, "Cuối cùng cũng về đến nhà."

"Mẹ, con nhớ mẹ quá ~" cô ôm chặt mẹ, VIên Man Hà sờ đầu của cô, "Sao mẹ cảm thấy hình như con gầy đi một chút rồi nhỉ? Có phải ở bên ngoài không chịu ăn uống đàng hoàng không?"

"Có... Du Hàn mỗi ngày đều giám sát con ăn cơm đó."

Viên Man Hà nhìn về phía Du Hàn, Du Hàn cũng nhìn bà nói "Chào dì ạ", bà cười gật đầu: "May là có Tiểu Hàn chăm sóc con, nếu không mẹ sẽ lo lắng chết mất."

Bối Doanh Doanh buông tay ra, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt Bối Hồng nhớ con gái mà phải nhẫn nhịn chờ bên cạnh, Bối Doanh Doanh đi qua phía Bối Hồng, ôm lấy cánh tay của bố, thân thiết nói chuyện với ông, Bối Hồng lại trở nên vui vẻ, từ đầu đến cuối nụ cười vẫn treo trên môi.

Du Hàn chào hỏi Bối Hồng, Bối Hồng cũng không còn xụ mặt với anh nữa, bảo hai đứa nhanh vào ăn cơm.

Bối Doanh Doanh kéo tay bố, chỉ vào cái túi Du Hàn đang xách, vừa đi vừa nói: "Bố, những cái kia đều là đặc sản hôm qua con và Du Hàn lúc đi chơi đã mua đó, con mua cho bố trà, còn lại đều là Du Hàn mua hết."

Viên Man Hà cảm khái: "Tiểu Hàn sao cháu mua nhiều thế, hai đứa vẫn còn là sinh viên mà."

"Không có gì đâu chú dì, đây chỉ là một chút đặc sản thôi."

Bối Doanh Doanh kiêu ngạo nói đây đều là tiền của Du Hàn tự mình kiếm được, Bối Hồng gõ lên mũi cô một cái: "Người ta có tiến bộ như thế, vậy còn con thì sao?"

"Con cũng có tiến bộ đó nha, con tham gia rất nhiều cuộc thi nhiếp ảnh..."

Bốn người ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa nói chuyện, tâm trạng của Bối Hồng và Viên Man Hà cực kỳ tốt.

Sau cơm trưa, Bối Doanh Doanh định về phòng cất đồ, Du Hàn cũng chuẩn bị về nhà. Lúc Viên Man Hà lên phòng nghỉ ngơi, bà nói với Bối Hồng đang đọc sách: "Anh có cảm thấy tình cảm của hai đứa càng ngày càng tốt không? Em đã nói với anh rồi, Tiểu Hàn rất hợp với Doanh Doanh."

Bối Hồng khẽ cười, "Ánh mắt nhìn người của em rất tốt đó."

"Chỉ cần nhìn vào thái độ hào phóng này của Du Hàn thôi cũng đủ biết thằng bé thật lòng thích Doanh Doanh. Máy ảnh kia của Doanh Doanh là thằng bé mua, đi chơi mang nhiều đặc sản về cho chúng ta như vậy cũng là thằng bé. Thằng bé này mặc dù không có nhiều tiền, nhưng chịu chi tiền cho con gái của chúng ta."

"Ừm, thằng bé... Đúng là không xấu." Bối Hồng tháo kính lão xuống, đặt sách lên đầu giường, "Hôm nào em cho Du Linh nghỉ một ngày đi, bảo Tiểu Hàn đưa mẹ thằng bé ra ngoài chơi một chút, đến lúc đó Doanh Doanh cũng có thể đi cùng."

"Em biết rồi."

Mùa đông ở thành phố T là đại diện tiêu biểu cho mùa đông ẩm ướt và lạnh giá ở miền Nam, có người hài hước nói "Người miền Bắc

mặc dày cộm, chết cóng trong mùa đông ở miền Nam", mùa đông trong phòng không có máy sưởi sẽ rất khô, nếu không mặc dày hơn, gió lạnh sẽ xuyên thấu vào tận xương tủy qua từng lớp quần áo.

Buổi sáng, Bối Doanh Doanh vất vả từ trong chăn ngồi dậy, Viên Man Hà lấy áo len cho cô một lát mặc vào, cười bất đắc dĩ: "Con còn ngủ nữa là Du Hàn đi về luôn đó."

"A..." Cô dịu dịu mắt.

"Thằng bé đợi con ở dưới nhà lâu lắm rồi đấy, còn không nhanh lên."

Cô lề mề đi rửa mặt, mặt thêm một cái áo len cổ lọ màu nghệ, kết hợp với váy len kẻ sọc, rồi mới đi xuống dưới nhà.

Đúng là Du Hàn đang ở dưới phòng khách chờ cô, nhưng không phải một mình, còn có Bối Hồng đang ngồi trước mặt anh, hai người đang đánh cờ.

Cô cố gắng đè xuống xúc động muốn chạy vào trong lòng Du Hàn, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Bối Hồng, lên tiếng chào "Chào buổi sáng".

Cô ngước mắt lên chạm phải ánh mắt của anh, cô thấy được ý cười thoáng qua trong mắt anh rồi biến mất.

"Chú, cháu lại thua rồi." Du Hàn đặt cờ xuống.

Bối Hồng chỉ cười không nói gì, vỗ đùi đứng lên: "Được rồi, tôi đi làm, cậu chơi với Doanh Doanh đi."

Sau khi Bối Hồng rời đi, Du Hàn nhìn cô gái nhỏ ngồi đối diện, đuôi lông mày nhướng lên: "Còn không mau qua đây?"

Bối Doanh Doanh cười hì hì đứng dậy ngồi xuống bên cạnh anh, lập

tức bị anh ôm vào trong lòng, khẽ vuốt chóp mũi của cô: "Con heo nhỏ lười biếng này, suýt chút nữa là anh phải lên gọi con heo nhỏ đang nằm trong chăn dậy đấy."

Mặt cô đỏ lên, "Anh định gọi như thế nào?"

"Em nói thử xem?" Giọng anh trầm xuống.

Cô khẽ đẩy anh ra, "Ghét anh lắm..."

Anh xoa đầu cô, đứng dậy nắm tay cô, "Đi thôi, đi ăn sáng trước, lát nữa đưa em đi chơi."

"Du Hàn, tối nay là đêm giao thừa, em ở nhà ăn cơm chiều rồi đi tìm anh nhé?" Cô nói.

"Được."

Buổi sáng Du Hàn đưa cô đi đến một buổi triển lãm nhiếp ảnh, cách đây không lâu, tác phẩm cô chụp cho sự kiện "Hình ảnh của thành phố T", và đã được tuyển chọn để trưng bày, hôm nay khi hai người đến xem triển lãm, thấy được tác phẩm của cô.

Buổi chiều, Du Hàn về nhà phụ Du Linh chuẩn bị cơm tất niên, Bối Doanh Doanh thì về nhà đợi.

Bối Sơ Nhan cũng đã về, hai chị em vẫn như trước trò chuyện mấy câu, Bối Hồng vẫn không để ý đến Bối Sơ Nhan, nhưng cũng may là ăn tết nên thái độ của Bối Hồng cũng đỡ hơn một chút.

Sau khi ăn cơm tất niên xong đã hơn tám giờ tối, cuối cùng Bối Doanh Doanh cũng nhận được điện thoại của Du Hàn.

Cô lập tức lao xuống dưới lầu, khi thấy mọi người và Viên Man Hà ở dưới phòng khách, cô lập tức thắng lại, "Mẹ... Du Hàn tìm con."

Viên Man Hà mắng yêu cô: "Đi đi, về sớm một chút."

Cô lập tức chạy ra cửa, gió lạnh đập vào mặt, cô quấn khăn quàng cổ chặt thêm, nhìn thấy Du Hàn đang chạy về phía cô.

"Em có lạnh không?" Anh kéo mũ áo lông của cô lên đội lên đầu nhỏ của cô.

"Đỡ hơn nhiều rồi ạ."

Anh nắm lấy tay cô nhét vào trong túi áo mình, hai người chậm rãi đi về phía trước, Bối Doanh Doanh nói về kế hoạch của mình sau khi tốt nghiệp, cô nói cô muốn muốn trở thành một nhiếp ảnh gia và chụp những bức ảnh tuyệt đẹp trên khắp thế giới.

"Được, vậy anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, dẫn Doanh Doanh đi du lịch, được không nào?"

"Tốt quá."

Ngón tay của anh vân vê lỗ tai của cô: "Còn muốn chữa khỏi tai cho Doanh Doanh nữa."

"Thật ra trước đây em rất để ý chuyện này... Bây giờ thì đỡ hơn nhiều rồi, em cũng đã dần quen thuộc với nó, giống như trước kia anh đã từng nói, muốn bắt đầu trước tiên phải chấp nhận sự không hoàn hảo của bản thân." Những người bên cạnh cô sẽ không vì cô không nghe thấy mà không yêu cô nữa, cô vẫn có thể nhận được tình yêu của bọn họ.

Du Hàn cười, ôm cô chặt hơn.

Hai người chậm rãi đến đến dưới lầu nhà Du Hàn. Hai người nhìn thấy phía trước cũng có một đôi tình nhân đang bắn pháo hoa, người bạn trai kia dường như đang trêu chọc cô bạn gái nhỏ của mình, cô bạn gái chủ động kiễng chân hôn anh ta.

Bối Doanh Doanh nhìn thấy cảnh lãng mạn này, bước chân bất giác chậm lại.

Du Hàn cụp mắt nhìn cô, không ngờ anh lại nói: "Em nhìn xem bạn gái người ta hiểu chuyện biết bao nhiêu kìa."

Bối Doanh Doanh:???

Cô ngẩng đầu thấy anh chọc chọc vào má mình, ý là —— "Bạn gái người ta nhiệt tình chủ động hôn môi."

Cô kịp hiểu ra, tức giận: "Anh đâu có đốt pháo hoa cho em, dựa vào gì mà muốn em hôn anh chứ, hừ..."

Dáng vẻ kiêu ngạo đáng yêu này của cô khiến lòng anh ngứa ngáy, anh mỉm cười không nói gì, nắm tay cô đi lên trên lầu, đến trước cửa nhà thì nói: "Em đứng chờ anh ở đây, không cần vào trong đâu."

Sao thế?

Cô tưởng phải đi vào chào hỏi Du Linh chứ.

Không ngờ mấy phút sau, Du Hàn ôm hai thùng lớn đựng pháo hoa đi ra, cô nhìn đến ngây người.

Hai người đi lên sân thượng, Du Hàn để hai thùng pháo hoa xuống một chỗ trống, anh nhéo cằm cô, cắn răng nói: "Ai nói không có pháo hoa?"

Cô vui vẻ ra mặt, không ngờ anh lại chuẩn bị cho cô một bất ngờ thế này.

Du Hàn đốt pháo hoa, sau đó lui sang một bên nắm tay cô, một lúc sau, đột nhiên một tia lửa bắn lên bầu trời, bùng nổ thành những

chùm pháo hoa lộng lẫy.

Từng chùm, từng chùm pháo hoa vô cùng đẹp.

Cô ngửa đầu lên nhìn, trái tim cô rung động, đôi mắt cười híp lại thành hình vầng trăng.

"Đẹp quá..."

Pháo hoa vẫn tiếp tục cháy, trong lòng cô nhớ đến câu nói lúc nãy của Du hàn, trong lòng khẽ động, cô nghiêng người về phía anh, nhón chân lên muốn hôn anh, không ngờ ——

Vành mũ rộng che mất tầm mắt của cô, cô kéo mũ ra sau, cố gắng nhón chân lên nhiều lần, nhưng Du Hàn giống như không phát hiện, chỉ tập trung ngắm pháo hoa, không hề phối hợp với cô, cô cố mãi mà không hôn được [QAQ].

Sau đó, cô bĩu môi, kéo mũ lên đội lại, cúi đầu từ bỏ, ai ngờ trước mắt đột nhiên xuất hiện áo khoác màu đậm của anh.

Du Hàn đứng trước mặt cô.

Một tay kéo mũ của cô xuống, vòng tay ra phía sau, giữa lấy cái đầu nhỏ của cô, bàn tay nâng gương mặt cô lên. Lúc cúi xuống, anh nở nụ cười, trầm giọng nói ——

"Đồ lùn."

Cô ngẩn người một lúc thì kịp hiểu ra anh đang "mắng" mình, cô đang định lên tiếng phản bác, thì nụ hôn của anh đã ập đến.

- -----oOo------

Chương 67

Sau khi đốt pháo hoa, Du Hàn ôm cô gái nhỏ đang đỏ mặt đi xuống dưới lầu, anh nhìn cô, trêu chọc cô cười nói: "Người khác không biết, còn tưởng Doanh Doanh là một cái đèn lồng đỏ."

Qua mấy giây sau cô mới kịp hiểu ý của anh, sờ gương mặt nóng hổi của mình, rất tức giận.

Anh mới là cái đèn lồng đấy!

Đến cửa nhà, Du Hàn mở cửa đi vào, Du Linh đang ngồi trên ghế sô pha nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng động, lập tức đứng lên, tiến lên đón: "Cô Doanh Doanh đến rồi, đốt pháo hoa xong rồi sao?"

"Cháu chúc dì năm mới vui vẻ ~" Trên mặt cô đầy ý cười, "Pháo hoa đẹp lắm ạ."

Du Linh cười đón hai đứa vào trong nhà, bảo bọn họ mau ngồi xuống, trên bàn trà có rất nhiều bánh ngọt hạt dưa, còn có cả đồ ăn vặt Du Hàn chuẩn bị cho cô, cô vừa nhìn liền không thể rời mắt được.

Du Linh đi vào bếp rót nước cho bọn họ, lúc đi ra bà lấy ra một cái lì xì đỏ rực đưa cho cô: "Nào, dì Du cho cô tiền mừng tuổi."

Bối Doanh Doanh nhìn Du Hàn, có hơi xấu hổ: "Dạ dì ơi không cần đâu ạ, cháu đã học đại học rồi..."

"Cháu cứ nhận đi, Tiểu Hàn cũng có đó, học đại học thì trong mắt

chúng ta vẫn còn là một đứa trẻ."

Du Hàn sờ đầu của Bối Doanh Doanh, "Em nhận đi."

"Vậy cháu cảm ơn dì ~" Cô vui vẻ nhận lì xì.

Du Linh ngồi xuống ghế sô pha, hỏi: "Tiểu Hàn, áo lông dê hôm qua con đưa cho mẹ là của cô Doanh Doanh mua cho mẹ sao?"

Hai người ngẩn người, Du Hàn lên tiếng: "Sao mẹ biết..."

Du Linh bất đắc dĩ cười một tiếng: "Con là con trai sao biết chọn mấy loại quần áo như này? Hơn nữa trước đó bà chủ còn vòng vo hỏi kích thước quần áo của mẹ. Hôm qua mẹ mới nghĩ ra, chắc hẳn là cô Doanh Doanh cẩn thận, muốn mua cho mẹ một bộ."

Mấy ngày trước lúc hai người đi trung tâm thương mại, Bối Doanh Doanh lôi kéo Du Hàn cùng đi chọn cho Du Linh vài cái áo len, nói là quà năm mới cho Du Linh, nhưng cô lo lắng bà ngại nhận, nên bọn họ nói là Du Hàn mua.

"Cô Doanh Doanh, sau này không cần tốn kém như vậy đâu, dì còn nhiều quần áo lắm."

"Không sao đâu dì, Du Hàn cũng tặng cho bố mẹ cháu nhiều quà lắm, cháu không tặng lại thì không lễ phép lắm, mẹ sẽ mắng cháu mất." Cô nghịch ngợm cười một tiếng.

"Đứa nhỏ này..." Du Linh cười đến nếp nhăn ở khóe mắt hằn lên.

Mọi người cùng nhau xem chương trình cuối năm, một lúc sau Du Linh đi vào bếp xem xôi ngọt thập cẩm còn đang ở trên bếp, Du Hàn đi vào theo.

Ở trong phòng bếp, "Mẹ, lát nữa mẹ không cần lấy cho Doanh Doanh đâu, vừa rồi cậu ấy ăn nhiều đồ ăn vặt quá, sợ là ăn không

nổi nữa." Du Hàn nói.

"Nhưng vậy sao được, lát nữa mẹ cứ mang ra, các con mỗi đứa ăn một ít là được."

Anh cười, "Vậy vừa rồi lúc trước khi ra ngoài con muốn ăn mẹ còn không cho? Bây giờ đã thương Doanh Doanh hơn rồi."

"Con thì có gì tốt để thương?" Du Linh cũng cười theo, bà quay đầu nhìn cô gái nhỏ ngồi trong phòng khách xem kịch, cười cực kỳ vui vẻ, "Cô bé Doanh Doanh này vừa ngoan lại vừa khiến người ta yêu thích như vậy. Con phải đối xử với con bé thật tốt, không được phép bắt nạt con bé, biết chưa?"

Anh bất đắc dĩ mỉm cười, "Con biết rồi, mẹ có vẻ không có gì bất mãn với cô ấy nhỉ."

"Mẹ có thể nhìn ra được Doanh Doanh thật sự thích con, mẹ cũng không có yêu cầu con dâu tương lai của mẹ thế nào, chỉ cần người đó đối tốt với con, là mẹ yên tâm rồi."

"Ừm." Anh nhìn mẹ mình, giọng điệu rất trịnh trọng --

"Con nghĩ kỹ rồi mẹ, sau khi tốt nghiệp con sẽ cưới Doanh Doanh."

Bây giờ anh chỉ tiếc hận không thể sớm ngày khiến cô trở thành người của mình.

Qua tết là lại bắt đầu chào đón một học kỳ mới. Ngày đầu tiên đi học lại, lúc Bối Doanh Doanh đến ký túc xá, Châu Tố và Lê Thiến cũng đã đến.

"Hey, chúc mừng năm mới!"

Ba cô gái vẫn thân thiết như trước, Châu Tố nói kỳ nghỉ vừa rồi cô ấy đi ra nước ngoài du lịch, suýt chút nữa còn quen được một bạn

trai người nước ngoài. Lê Thiến thì kể cô ấy về quê, hiện tại đang có một bạn học hồi cấp ba theo đuổi cô ấy, cô ấy rung động nhưng vẫn còn đang suy nghĩ.

Cô ấy hỏi Bối Doanh Doanh, "Người trong nhà cậu có biết cậu đang yêu đương không?"

Cô gật đầu, "Biết chứ, hơn nữa phụ huynh hai bên còn đã gặp mặt nhau rồi."

"Wow, mình cảm thấy tình yêu của các cậu càng thêm bền chắc đó, ngay cả tốc độ gặp mặt người lớn hai bên cũng rất nhanh." Lê Thiến nói.

Châu Tố ôm Doanh Doanh, vẻ mặt cuộc sống trong còn gì luyến tiếc: "Cậu nhìn dáng vẻ ngọt ngào của hai cậu xem, rồi nhìn lại dáng vẻ chó độc thân đau khổ của mình này."

"Nhưng sao cậu vẫn không tìm thấy đối tượng nhỉ..." Bối Doanh Doanh khó hiểu, Châu Tố xinh đẹp thế này, tính cách cũng tốt.

"Mình đoán là do Tố Tố yêu cầu quá cao."

Châu Tố gật đầu, "Tất nhiên rồi, những tên tầm thường sao có thể lọt vào mắt của mình." Cô ấy thở dài, xoa xoa mặt Bối Doanh Doanh, "Xem ra bốn năm này mình sẽ bơ vơ một mình rồi."

Cô cười cười, "Sẽ không đâu, chỉ là duyên phận chưa đến thôi."

Buổi tối, lúc Châu Tố cùng Bối Doanh Doanh thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị gọi đồ ăn ngoài chứ không định xuống dưới ăn, bất ngờ trong đám bạn có một người gửi tin nhắn nhà ăn số bốn có món cá sốt cà chua mới, Châu Tố liền nói muốn đi ăn thử. Đồ gọi bên ngoài của Lê Thiến đã đến, cho nên Bối Doanh Doanh cùng Châu Tố đi xuống nhà ăn.

Hai người đi xuống dưới lầu, đi đến nhà ăn, lúc gọi đồ ăn, Châu Tố vỗ lưng của cô: "Ê, cậu nhìn xem đó là ai!"

Bối Doanh Doanh quay đầu, nhìn thấy Du Hàn đi vào nhà ăn, bên cạnh anh còn có một người bạn cùng phòng.

Cô vừa nhìn là nhận ra ngày người bạn cùng phòng kia là "thư sinh" lần trước gặp mặt mà một lòng chỉ nghĩ đến đi ăn cơm nhanh rồi còn đi thư viện.

Thật là khéo.

Ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn cũng nhìn thấy bóng dáng của cô, anh đi về phía cô, hỏi vài câu cô đang định gọi muốn gì, rồi anh lại hỏi nam sinh đi bên cạnh mình: "Vậy chúng ta cũng ăn món này luôn không?"

Nam sinh đeo một cặp kính gọng mỏng trên sống mũi cao, nâng mí mắt lên lạnh lùng nhìn lướt qua thực đơn, môi mỏng khẽ mở: "Tùy cậu."

Hai nam sinh gọi đồ ăn, sau đó nói đi tìm chỗ trước.

Sau khi bọn họ đi, ánh mắt Châu Tố vẫn không rời khỏi người nam sinh vừa rồi, cô giữ lấy tay của Doanh Doanh, ánh mắt đờ đẫn: "Trời ơi, bạn cùng phòng của bạn trai cậu! Mình ưng!"

"???" Bối Doanh Doanh ngạc nhiên: "Không phải chứ Tố Tố..."

Đây là cậu ấy nhìn trúng nam sinh kia rồi?

"Cậu không thấy nam sinh đó rất đẹp trai sao, hơn nữa mình thích kiểu người toát ra hơi thở học bá nồng đậm thế này, vừa khéo bù đắp cho một học sinh tồi như mình." Châu Tố chớp chớp đôi mắt, ánh mắt quyến rũ, "Lúc ăn cơm tìm hiểu một chút, nhưng cậu phải giúp mình đấy nhé."

Lúc tìm thấy chỗ ngồi, hai nam sinh cũng đang bưng cơm lại đây, bốn người bưng khay đồ ăn ngồi xuống ghế, Bối Doanh Doanh ngồi đối diện với Du Hàn, mỉm cười đưa đũa cho anh.

Ánh mắt Du Hàn đầy cưng chiều, "Không phải nói gọi đồ ăn ngoài sao?"

"Tự dưng lại muốn ăn đồ trong nhà ăn, hì hì."

Bối Doanh Doanh nói xong, nhận được ánh mắt của Châu Tố ngồi bên cạnh liếc tới, cô ho khan hai tiếng, sau khi tìm từ xong, lên tiếng: "Đúng rồi, mình giới thiệu lại lần nữa, đây là bạn cùng phòng của mình Châu Tố, còn bạn ngồi bên cạnh Du Hàn là..."

"Bạn cùng phòng của tôi, Lục Gian."

"Lục trong Lục nào, Giản trong Giản nào thế?"

Lục Giản nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn cô gái đối diện đang hỏi mình. Đôi môi đỏ của Châu Tố hơi mím lại, sóng nước trong mắt gợn như xoáy nước, dường như có thể khiến người ta chìm đắm vào trong.

Nhưng Lục Giản lại là người sẽ không chìm đắm vào trong ánh mắt đó.

Cậu ta im lặng hai giây, giọng điệu lạnh nhạt như thường ngày, lời ít ý nhiều: "Lục trong lục địa, Giản trong đơn giản."

Cậu ta nói xong cúi đầu xuống tiếp tục tập trung ăn cơm.

Ý cười của Châu Tố càng sâu, ánh mắt đánh giá dừng trên người cậu ta.

Nam sinh cao khoảng 1m85, nhã nhặn gầy gò, từ cổ áo sơ mi lộ ra

một chiếc cổ trắng ngần. Khi cậu ta không cười, đôi mắt đào hoa kia lạnh lùng lướt qua, rõ ràng có thể thấy được hai chữ —— cấm dục.

Mà sự thật là, trong mắt người ta đúng là chỉ có lập trình và mã code.

Cơm nước xong xuôi, Du Hàn và Bối Doanh Doanh tất nhiên là đi hẹn hò, Lục Gian thì nói đi thư viện, Châu Tố cũng nói: "Tôi vừa nhớ ra đúng lúc tôi định đi trả sách, tiện đường."

Lục Giản liếc mắt nhìn qua cô ấy, cũng không phản đối.

Sau khi bọn họ rời đi, Bối Doanh Doanh nắm tay Du Hàn, "Chúng ta đi thôi."

Hai người tản bộ trong khuôn viên trường, cô hỏi anh: "Em thấy Lục Giản giống như chỉ một lòng thích học thôi, cậu ấy có bạn gái không?"

"Em cảm thấy giống như cậu ta sẽ có sao?" Anh xoay đầu liếc cô, cúi lại gần nói: "Doanh Doanh hỏi cái này để làm gì, hả?"

"Anh đừng ăn dấm lung tung, em chỉ tò mò thôi..."

Anh xoa đầu của cô, "Cả ngày chỉ biết tò mò đàn ông khác."

"Nào có, em tò mò về anh nhất." Cô ôm eo của anh, anh thuận thế cúi người hôn lên môi cô, "Cái miệng nhỏ này ngọt thật đấy."

Buổi tối Bối Doanh Doanh trở lại ký túc xá, vừa vào cửa thì đã thấy Châu Tố nằm ườn ra bàn nhắn tin với bạn, Bối Doanh Doanh vội vàng đến hỏi chuyện thế nào rồi, "Rốt cuộc cậu có muốn có được phương thức liên lạc của cậu ấy không thế?"

Châu Tố bĩu môi: "Cậu ấy không cho mình, cậu nói xem có quá đáng không chứ."

Hôm nay trên đường đi đến thư viện, Châu Tố cố ý nói chuyện với cậu ta, nhưng Lục Giản là một con mọt sách chính hiệu. Chuyện liên quan đến học tập thì cô ấy không biết hỏi gì, hỏi những chuyện khác thì cậu ta không trả lời được, đây là lần đầu tiên Châu Tố gặp một người mà cô ấy trêu chọc, người ta lại không có phản ứng gì.

Cuối cùng Châu Tố nói: "Lục Giản, cậu cho mình phương thức liên lạc nhé? Gần đây mình thiếu bạn cùng đi thư viện, đến lúc đó đi cùng với cậu, mình cũng có bạn."

Sắc mặt Lục Giản vẫn thờ ơ: "Cậu rủ người khác đi, tôi thích đi một mình."

Châu Tố: "..."

Giỏi lắm tên thẳng nam này.

Bối Doanh Doanh nghe xong sợ ngây người, không ngờ Lục Giản lại không đớp thính!

Lê Thiến tắm rửa xong đi ra nghe thấy bọn họ nói chuyện này, cũng rất tò mò lại gần, sau khi nghe xong không khỏi che miệng cười: "Sao mình lại cảm thấy giống như trong truyện thường viết về hồ ly tinh câu dẫn thư sinh thế nhỉ. Nhưng thư sinh lại không hề bị sắc đẹp làm cho lay động."

Đôi Môi đỏ của Châu Tố cong lên: "Vậy phải làm sao bây giờ, người như cậu ấy là kiểu người mình thích chinh phục nhất"

"Nhưng ngay cả nick Wechat cậu ấy, cậu cũng đâu lấy được?”

Châu Tố lắc điện thoại, "Mình lấy được rồi, đang đợi cậu ấy đồng ý thôi."

"?"

"Cũng không xem mình ở đại học Z này quan hệ rộng thế nào, muốn có phương thức liên lạc của một người chỉ cần một vài phút là có."

Hai người đồng loạt giơ ngón cái lên.

Châu Tố nhìn chằm chằm điện thoại trước mặt, vừa chờ đợi Lục Giản đồng ý kết bạn, vừa đọc thông tin về cậu ta mà bạn gửi đến. Lục Gian là một học bá của khoa máy tính, cuối học kỳ vừa rồi xếp thứ hai, hiện tại vẫn đang độc thân, hình như đều là do cậu ta từ chối người ta.

Châu Tố càng nghĩ càng thấy hài lòng, nhưng mà ——

"Sao cậu ấy vẫn chưa đồng ý nhỉ..."

Một lúc rất lâu sau, Châu Tố tưởng rằng Lục Giản sẽ không cắn câu, cô ấy đã chuẩn bị lên giường đi ngủ rồi, đột nhiên điện thoại rung lên.

Bên kia đã xác nhận lời lời kết bạn của cô ấy!

Châu Tố mừng rỡ, cầm điện thoại nằm xuống, gửi tin nhắn: [Hi Lục Giản, cuối cùng cậu cũng đồng ý.]

Ở đầu bên kia Lục Giản vừa đọc sách xong, chuẩn bị đi rửa mặt thì thấy tin báo, cậu ta nhìn hai chữ "Châu Tố", ngừng hai giây mới nhớ ra là cô gái hôm nay đi đến thư viện với mình.

Cậu ta trả lời: [Sao cậu có được nick Wechat của tôi.]

[Bạn của mình cũng có quen biết cậu, không làm phiền đến cậu chứ? Mình chỉ tùy tiện thêm bạn thôi, kết thêm nhiều bạn bè.]

Lục Giản im lặng mấy phút: [Có chuyện gì không?]

Thật sự rất lạnh lùng...

[Không có gì, chỉ là chào hỏi cậu thôi, lần sau có cơ hội chúng ta trò chuyện tiếp, cậu đi nghỉ sớm một chút, ngủ ngon.]

Bây giờ không thể nóng vội được.

Lục Giản nhìn tin nhắn, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói của cậu bạn thích tám chuyện, "Ui da, Lục Giản, cậu đang nhắn tin với nữ sinh đó à?"

"..." Lục Giản thoát khỏi màn hình Wechat, để điện thoại lên bàn, quay đầu lại nhìn cậu ta. Bạn cùng phòng đang ôm một chậu rửa mặt cười hì hì: "Yên tâm mình không thấy nội dung đâu, chỉ thấy được avatar của nữ sinh kia thôi."

Lục Giản thản nhiên nói: "Cậu dùng phòng tắm xong chưa? Tôi đi tắm."

"Mời ngài ạ."

Lục Giản đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, đột nhiên nhớ đến gương mặt của Châu Tố.

Cô ấy có mái tóc đen, môi đỏ, lúc cười lên hai bên má còn xuất hiện lúm đồng tiền, từng động tác giơ tay nhấc chân đều hấp dẫn người khác, giống như một thợ săn mồi vậy.

Suy nghĩ này thoáng lượn qua trong đầu Lục Giản, nhưng rất nhanh bị lập trình ngôn ngữ C và đại số tuyến tính lấn át.

Đêm nay, Lục Giản cũng không nhớ kỹ Châu Tố.

Thời gian học kỳ hai đại học trôi qua rất nhanh, bởi vì mối quan hệ yêu đương Bối Doanh Doanh và Du Hàn, nên hai phòng ký túc xá bắt đầu dần dần quen biết.

Tháng tư, mọi người tổ chức ra ngoài đi ăn.

Du Hàn nhắn tin, nói phòng của anh tối thứ bảy rảnh, hỏi bên cô thế nào.

Bối Doanh Doanh quay đầu hỏi Châu Tố đang trầm tư: "Ê, tối thứ bảy được không?" Châu Tố là người đề xuất buổi đi ăn này.

Châu Tố im lặng một lúc nói: "Được."

Bối Doanh Doanh gửi tin nhắn xong, đứng dậy đi đến trước bàn Châu Tố, không khỏi bật cười: "Tố Tố, gần đây cậu và Lục Giản kia... Thế nào rồi?"

Cô chỉ biết được, Châu Tố bắt đầu theo đuổi Lục Giản. Cô vốn tưởng Châu Tố chỉ chơi đùa một chút thôi, không ngờ lần này cô ấy thật sự rất nghiêm túc, chỉ là mãi không thấy hai bọn họ có tin tức gì.

Châu Tố mở mắt ra, há miệng, vuốt vuốt điện thoại, tức giận: "Gần đây mình vì cậu ấy mà không mặc váy ngắn, không trốn học về sớm, thường xuyên đến thư viện. Một người có trí thông minh thấp như mình, vì cậu ấy thích rubic nên ngay cả câu lạc rubic cũng đã tham gia, xây dựng một hình tượng cô gái ngoan ngoãn, còn suýt chút nữa mượn cả sách bắt đầu học cái C++ gì đó."

Thật ra khi mới bắt đầu, sự yêu thích của Châu Tố đối với Lục Giản chỉ dừng lại ở giá trị nhan sắc của cậu ta, phần lớn là cảm giác mới mẻ.

Sau đó, cô ấy bắt đầu vờ như vô tình ở thư viện gặp được cậu ta, mới nhận ra cậu ta là một người rất nghiêm túc và kiên trì. Cậu ta có thể vì một vấn đề, không ngại xem qua tất cả sách nghiên cứu có liên quan để đọc hiểu và nghiên cứu đến hai ba giờ. Sự nghiêm túc trong học tập hoàn toàn khác với dáng vẻ làm được hai ngày ba bữa là bỏ cuộc của cô ấy.

Châu Tố hỏi Lục Giản: "Sách có gì hay mà cậu thích đọc sách như vậy, những chuyện khác đều không muốn làm sao?"

Lục Giản trả lời rất lạnh nhạt: "Ở trong mắt những người khác thì rất khô khan, nhưng tôi vẫn rất thích, không được sao?"

Sau đó có một lần, Châu Tố đi theo Bối Doanh Doanh đến lớp của Du Hàn, khi đó Lục Giản đang ở trong lớp cực kỳ nghiêm túc phân tích một đề bài, nói ra suy nghĩ của bản thân trước mặt các bạn trong lớp, không ngại tranh cãi với giáo viên và bạn học về lập luận của mình. Mặc dù Châu Tố hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng vào giây phút đó, cô ấy cảm thấy từ trên người Lục Giản dường như đang phát ra ánh sáng.

Không phải ai cũng thích học bá, nhưng loại tinh thần quyết đoán tập trung vào làm một chuyện toát ra trên người học bá, là một loại hấp dẫn chết người.

Châu Tố phát hiện không cần biết Lục Giản đẹp trai đến mức nào, cô ấy đã bị cậu ra thu hút.

Nhưng cô ấy cũng biết, để một người bình thường chuyên tâm nghiên cứu như Lục Giản dành chút thời gian cho mình là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hơn nữa Châu Tố từ nhỏ đã là vầng trăng sáng được mọi người vây quanh mà lớn lên. Người theo đuổi cô ấy cũng xếp thành từng hàng dài, bảo cô ấy buông mặt mũi xuống đi nịnh nọt cậu ta, cô ấy cũng sẽ rất mệt mỏi.

Với lại cô ấy là người không thích khóc, vậy mà vì Lục Giản cô ấy đã khóc hai lần rồi.

Châu Tố dự định lần này sau khi liên hoan kết thúc, cô ấy sẽ tỏ tình với Lục Giản, không thành công thì cô ấy sẽ buông tay.

Bối Doanh Doanh nghe cô ấy nói vậy cũng rất đau lòng: "Tố Tố thật ra mình cảm thấy trong tình yêu con gái không nên quá chủ động, trừ khi gặp được người mình cực kỳ thích. Bây giờ cậu chủ động theo đuổi cậu ta, cậu ta lại không có chút phản ứng nào, vậy chúng ta cũng không thèm theo đuổi nữa."

Lê Thiến ở bên cạnh cũng phụ họa: "Cũng không phải chỉ có mỗi mình Lục Giản, học bá ở đại học Z của chúng ta còn nhiều lắm."

Châu Tố mỉm cười, "Được rồi, cảm ơn các cậu, mình cũng nghĩ vậy. Cùng lắm thì bái bai thôi, người tiếp theo sẽ ngoan hơn."

Tối thứ bảy, ba cô gái chuẩn bị xong thì đi xuống dưới lầu, Du Hàn nói bốn người bọn họ đã đợi sẵn ở dưới ký túc xá.

Bối Doanh Doanh đi đến dưới lầu, cô nhìn thấy nam sinh dẫn đầu mặc áo len chui đầu màu xanh lam, cô mỉm cười bước tới, bàn tay bị anh nắm lấy.

Châu Tố ngước mắt lên, chạm phải ánh mắt của Lục Giản dáng người cao gầy đứng cạnh Du Hàn. Hai người nhìn nhau một cái, cho dù trong lòng Chấu Tố lúc này có vô vàn cơn sóng đang nổi lên, nhưng lần này cô ấy không hấp tấp chạy đến như trước nữa.

Lê Thiến kéo tay Châu Tố, hai người đi cùng nhau, để Châu Tố không thấy xấu hổ.

Trong đám bạn của Du Hàn có một người chất phát cười nói: "Du Hàn, bạn cùng phòng của bạn gái cậu ai nấy cũng đều rất xinh đó nha. Không biết bọn mình có cơ hội làm bạn với các cậu ấy không." Đây là một bạn cùng phòng rất mập của bọn họ, mọi người thường gọi cậu ta là anh mập.

Người còn lại là một nam sinh cao lớn, người đầy cơ bắp. Cậu ta là người chơi bóng rổ giỏi nhất trong khoa máy tính, tên là Tề Dịch,

mọi người đặt biệt danh cho cậu ta là "Vua ghi bàn". Cậu ta đẩy anh mập, trêu chọc: "Lão Mập, làm phiền cậu tự nhìn lại bản thân một chút đi được không." Cậu ta nói xong, cuối cùng ánh mắt còn nhìn Châu Tố, đáy mắt lướt qua một tia cảm xúc.

"Tề Dịch, cậu quá đáng..."

Du Hàn: "Đi thôi, các cậu không đói bụng à?"

"Đi đi đi chứ, để ba người đẹp chọn chỗ."

Lê Thiến và Châu Tố đi đằng trước, Lê Thiến quay đầu nhìn bạn cùng phòng của Du Hàn, nghi ngờ hỏi: "Cái người tên Tề Dịch kia, hình như trước đó bọn mình gặp ở đầu đó rồi?"

Châu Tố cũng quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Tề Dịch, cô ấy sửng sốt thu lại ánh mắt: "Trong trận bóng rổ ở trường lần trước, đội mà chúng ta cực kỳ thích đó, cậu ta là đội trưởng.

"Hóa ra cậu ta là người hai lần ghi bàn bằng cú ném ba điểm đó!"

Châu Tố cười cười: "Thế nào, có phải bây giờ đang hối hận sao bữa tiệc kết nối quan hệ hữu nghị ký túc xá này quá muộn không, không muốn yêu xa với bạn học cấp ba nữa rồi?"

Lê Thiến giận dỗi: "Còn lâu nhé..."

Bọn họ đến quán ăn, tìm một cái bàn tròn.

Bối Doanh Doanh và Du Hàn ngồi cạnh nhau, ngồi bên cạnh Du Hàn là anh mập, bên ngoài rìa là Lục Giản, bên cạnh cậu ta không có ai ngồi, Châu Tố nhìn qua, nếu theo như thường ngày nhất đinh cô ấy sẽ ngồi xuống chỗ trống đó, nhưng hôm nay cô ấy lại ngồi cách đó một chỗ.

Lục Giản nhìn cô ấy, một tia sửng sốt thoáng qua trong mắt cậu ta,

sau đó lại nhanh chóng tan biến.

"Lục Giản, chỗ trống giữa hai người các cậu để cho không khí ngồi à?" Anh mập cười.

Châu Tố ngẩn người, cô ấy đang định đứng dậy ngồi sang bên cạnh ——

Tề Dịch trực tiếp ngồi vào giữa hai người.

Tề Dịch khẽ cười: "Không sao, tôi ngồi."

Lục Giản nhìn vào ánh mắt của Tề Dịch, ý cười trong mắt Tề Dịch thu lại, đầy ẩn ý.

Bối Doanh Doanh nhìn cảnh này thì hoàn toàn ngây người, chẳng lẽ... hai người này đang chiến tranh ngầm sao???

Mấy người trước tiên gọi một con cá nướng, rồi gọi thêm một chút đồ ăn và bia, Du Hàn nói: "Thêm một phần nước dừa."

Cô mỉm cười, cô biết anh chưa bao giờ quên chuyện cô bị dị ứng cồn.

Trong lúc chờ đồ ăn lên, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm, anh mập nói: "Châu Tố, tên của cậu bọn mình đã nghe qua rồi, mình biết cậu là nữ thần của khoa ngôn ngữ. Lúc trước có nam sinh sát phòng của bọn mình theo đuổi cậu, mỗi ngày đều đưa ảnh của cậu cho bọn mình xem nữa ha ha ha."

Châu Tố nhướng mày: "mình không biết cậu nói nam sinh nào, người theo đuổi mình nhiều lắm."

"Vậy sao đến giờ cậu vẫn chưa có bạn trai?"

Anh mập vừa hỏi câu này, động tác đang nhúng bát đũa của Lục

Giản bỗng dừng lại rồi lại tiếp tục. Châu Tố ngước mắt, ý cười vẫn không giảm: "Cá còn chưa cắn câu."

Tề Dịch đưa bia cho Châu Tố, "Nếu như lâu quá cá vẫn không cắn câu, có phải nên thay mồi tìm mục tiêu mới không?"

Châu Tố hơi sửng sốt, "...Cảm ơn."

"Tề Dịch, cậu cũng quen biết với Châu nữ thần à?"

"Trước đó cậu ấy có đến xem trận bóng rổ tôi thi đấu, tôi cũng có nói chuyện với cậu ấy vài câu, hơn nữa cậu ấy xinh đẹp như vậy, không khiến người ta nhớ cũng khó."

Lời này của Tề Dịch khiến mọi người có mắt ở đây đều ngẩn người, Tề Dịch khen một cô gái, hiếm thấy đấy!

Trong lúc ăn, Tề Dịch vẫn luôn nói chuyện với Châu Tố, Lục Giản yên lặng ăn, ngậm miệng không nói gì.

Châu Tố rót đầy một cốc bia, nâng cốc với từng người một, cuối cùng đến lượt Lục Giản, cô ấy đứng lên, đi đến bên cạnh Lục Giản, ánh mắt nhìn cậu ta đã có mấy phần say: "Ở đây tính ra Lục Giản là người tôi quen thuộc nhất, trong khoảng thời gian này cảm ơn Lục Giản đã cùng tôi đến thư viện, giúp tinh thần tự giác học tập của tôi cao lên không ít, tôi cũng kính cậu một ly."

Ngón tay Lục Giản xoa xoa ly rượu, qua một lúc lâu, ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt sáng rực của Châu Tố. Ngay khi sắp cụng ly, Châu Tố trực tiếp uống cạn, sau đó quay người đi về chỗ ngồi của mình.

Mọi người nhìn hai người bọn họ, ít nhiều gì cũng phát hiện bầu không khí giữa hai người có gì đó không ổn.

Châu Tố ngồi xuống, Tè Dịch cầm lấy ly của Châu Tố, dịu dàng nói: "Tôi cảm thấy cậu vẫn nên uống ít một chút."

"Không sao."

Lục Giản rủ mắt xuống, đáy mắt dần dần sâu.

Anh mập cười ha hả, đánh vỡ bầu không khí ngột ngạt này, "Đúng rồi, lát nữa chúng ta ăn cơm xong đừng vội trở về. Gần đây có quán karaoke đó, mọi người có muốn đi không? Du Hàn, Doanh Doanh, hai người phải đi đó nha."

Bối Doanh Doanh nhìn Du Hàn, "Được đó."

Bàn tay anh ở dưới bàn ôm lấy eo cô, hạ giọng nói nhỏ bên tai cô: "không phải đã nói lát nữa đi thuê phòng sao?"

"Cậu... Lúc này mới có mấy giờ chứ." Cô xấu hổ

Làm gì có ai gấp gáp giống như con khỉ con như anh.

Du Hàn bật cười, "Cũng được, tối nay có thể ngủ muộn một chút."

Lê Thiến cũng nói cô ấy đi được, Tề Dịch và Châu Tố nói không thành vấn đề, cuối cùng chỉ còn Lục Giản ——

"Tôi không đi, tôi phải đi phòng tự học." Giọng điệu của cậu ta rất lạnh nhạt.

"..."

Lúc này rồi còn thích đọc sách như vậy.

Châu Tố ngửa đầu uống cạn ly bia, nhìn trần nhà quán ăn, cảm giác hai mắt càng lúc càng cay.

Buổi tối, bọn họ ăn cũng gần hết đồ ăn, anh mập đi tính tiền trước, mọi người lục đục đứng dậy đi ra ngoài. Lục Giản đứng lên đang

định rời đi, đột nhiên bị Châu Tố ở phía sau gọi lại.

"Tối nay cậu thật sự muốn đi phòng tự học phải không?"

Bước chân của Lục Giản dừng lại.

Châu Tố ngửa đầu nhìn cậu ta, bờ môi run rẩy: "Tôi gửi tin nhắn cho cậu, cậu không thấy sao?" Cô ấy nói tối nay có chuyện muốn nói với cậu ta.

Lục Giản im lặng mấy giây nói: "Có bản báo cáo thí nghiệm ngày mai phải nộp, tôi phải quay về làm cho xong."

"Báo cáo thí nghiệm báo cáo thí nghiệm..." Châu Tố hất mấy chai bia trên bàn xuống, "rầm" một tiếng khiến tất cả mọi người ở đây giật mình. Cô ấy trừng mắt nhìn Lục Giản, không nhịn được lên tiếng chất vấn, "Lục Giản, cậu không dám đi cùng mọi người, tôi thấy là vì cậu sợ đối mặt với tôi?"

"Tố Tố..." Bối Doanh Doanh chạy đến giữ lấy cánh tay của cô ấy.

Lục Giản nhìn Châu Tố, giọng nói lạnh lẽo mang theo chút bất đắc dĩ, hiếm khi thái độ mềm hơn mấy phần: "Không phải, lần này tôi thật sự phải nộp..."

Châu Tố cúi đầu, môi mím chặt, tay siết chặt lại thành nắm đấm, nước mắt bỗng chảy dài trên gương mặt của cô ấy.

Lục Giản giật mình, đáy mắt như bị gai đâm vào đau nhói.

Tề Dịch ở bên cạnh bỗng nhíu mày.

Mấy giây sau, Châu Tố nghẹn ngào ——

"Lục Giản."

"Cậu cmn là ỷ vào tôi thích cậu."

Cô ấy dứt lời, đẩy tay Bối Doanh Doanh ra, cầm lấy túi xách chạy ra ngoài quán ăn.

Mọi người đều bất ngờ trước một màn này.

Lê Thiến cũng không kiềm chế được, "Lục Giarn, cậu quá đáng lắm, rõ ràng biết Châu Tố... Quan tâm cậu như thế nào mà! Là đàn ông thì phải dám làm dám chịu! Nếu cậu không thích chị ấy, cũng đừng vờn chị ấy như vậy..."

"Lục Giản..." anh mập đang định khuyên giải, Lục Giản đã cất bước định đuổi theo, Tề Dịch kéo tay cậu ta lại.

Vẻ mặt Tề Dịch rất lạnh: "Cậu không thích cậu ấy, đuổi theo chỉ càng khiến cậu ấy tổn thương thêm thôi."

"..."

Tề Dịch cong môi: "Không phải cậu nói muốn đi phòng tự học sao? Tôi giúp cậu đi xem cậu ấy thế nào là được."

Vẻ mặt Lục Giản cũng lạnh dần, mấy giây sau, anh ấy đẩy Tề Dịch đang cản đường ra, đôi môi mỏng phun ra mấy chữ ——

"Cậu cảm thấy người bây giờ cậu ấy cần là cậu sao?"

- -----oOo------

Chương 68

Vào giây phút Lục Giản đuổi theo, không biết tại sao đây là lần đầu tiên cậu ta cảm giác được khi cảm xúc đang dâng trào, lại khó kiềm chế như vậy.

Cho đến giờ, dù là trong học tập hay trong cuộc sống, cậu ta vẫn luôn rất lý trí. Chỉ khi đối diện với những kiến thức không biết hay giải đáp được bí ẩn mới có thể khiến cho cậu ta cảm thấy thích thú, ngoài ra cậu ta luôn giữ cho mình sự tỉnh táo.

Nữ sinh theo đuổi cậu ta không ít, trong lòng cậu ta cũng không có chút rung động nào, cũng sẽ không để cho bản thân rung động. Bởi vì chỉ có như vậy, cậu ta mới cảm giác bản thân đang ở trong phạm phi cậu ta có thể kiểm soát được.

Đôi khi tình cảm sẽ vượt qua lý trí, không có lợi cho việc học.

Đến khi Châu Tố xuất hiện --

Cô ấy là một ngoại lệ.

Lục Giản rất bực bội, cậu ta cảm thấy cô gái này quá ầm ĩ nên mới có thể khiến cho cậu ta càng ngày càng trở nên không giống chính mình.

Ví dụ như bây giờ, rõ ràng cậu ta muốn trở về phòng tự học, nhưng não lại không nghe theo cậu ta sai bảo, buộc chân chạy ra ngoài đuổi theo cô ấy, trong lòng cũng rất hoảng hốt.

Dần dần, Châu Tố cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của cậu ta.

Lục Giản chạy lên, thấy Châu Tố đang đưa tay lên lau nước mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng.

"Châu Tố..."

Châu Tố quay đầu nhìn thấy Lục Giản, cô ấy hơi sửng sốt một chút, cố gắng đè nén nước mắt, giọng điệu rất hung dữ: "Cậu đuổi theo tôi làm gì, không phải cậu muốn đi phòng tự học sao? Bây giờ cậu lo lắng cho tôi làm gì!"

Lục Giản nhìn chằm chằm Châu Tố, hầu kết chuyển động, dịu dàng lên tiếng:

"Cậu đừng khóc."

"..."

Châu Tố trừng cậu ta, bước chân càng lúc càng nhanh: "Tôi khóc thì có liên quan gì đến cậu! Cậu với tôi có quan hệ gì, cậu dựa vào gì mà quản tôi!"

"Châu Tố... Cậu uống say rồi, bây giờ ở ngoài với trạng thái này rất nguy hiểm."

Lục Giản nhíu mày.

"Lục Giản, cậu không nghe hiểu tiếng người hả, tôi nói tôi không có quan hệ gì với cậu, cho dù tôi có xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến cậu."

Người này dựa vào cái gì mà lại "đùa giỡn" cô như vậy, rõ ràng không thích cô còn muốn quan tâm cô.

Cô ghét tên Lục Giản này chết đi được.

Lục Giản day trán, "Châu Tố, cậu như thế này bạn cùng phòng của cậu sẽ rất lo lắng cho cậu, nếu cậu không muốn nhìn thấy tôi... Tôi có thể đi, cậu ở đây, đợi mấy cậu ấy đến."

Cậu ta là một tên trai thẳng không hiểu tình cảm chính hiệu!

Hu hu hu sao cô lại đi thích loại người này chứ!

Cô chán nản, "Lục Giản cậu là một tên ngu xuẩn..."

Châu Tố tức giận tiến lên, đang định đẩy cậu ta một cái, không ngờ cổ tay cô bị nắm chặt. Cô bị cậu ta kéo lại, sức lực của con trai rất lớn, chóp mũi của cô đập vào lồng ngực cứng rắn của cậu ta, dường như cả người bị cậu ta ôm vào trong lòng.

Lục Giản cụp mắt nhìn gương mặt của cô gái gần trong gang tấc, đôi mắt đen láy nặng trĩu, hầu kết lần nữa chuyển động, giọng khàn khàn:

"Cậu náo loạn đủ chưa?"

Châu Tố nghe vậy, quay đầu nhìn cổ tay mình đang bị Lục Giản nắm chặt, chóp mũi đau nhức: "Lục Giản chết bầm, cậu buông tay ra, đau quá..."

Cổ tay nhỏ nhắn của cô gái, dường như chỉ cần dùng sức một chút cũng có thể bẻ gãy. Lục Giản chậm chạp nhận ra hành động của mình hơi quá, cậu ta buông tay ra, "Xin lỗi."

Châu Tố ngửa đầu nhìn cậu ta, hốc mắt đỏ lên: "Cho tôi một lý do."

"Lý do gì?"

"Lý do không thích tôi." Ánh mắt của Châu Tố không hề có một chút

sợ hãi nào, dường như người đang chiếm thế thượng phong là cô ấy, "Lục Giản, tôi theo đuổi cậu lâu như vậy, cậu luôn thờ ơ, tôi cũng phải có quyền biết được lý do cậu từ chối tôi chứ?"

Lục Giản ngẩn người, ngước mắt nhìn về phía đường đi đối diện, sắc mặt dần trầm xuống.

Một lúc lâu sau cậu ta mới nói: "Tôi không có hứng thú với chuyện yêu đương, chỉ muốn tập trung hết sức cho chuyên môn."

Không phải do Châu Tố không đủ tốt, mà là cậu ta thật sự chỉ muốn tập trung vào học tập.

Châu Tố tức giận bật cười: "Đồ mọt sách."

Cô cụp mắt, im lặng mấy giấy, khi ngẩng đầu lên, cô lại trở về quyến rũ và lạnh lùng trước đây, đôi môi đỏ mọng của cô cong lên:

"Tôi hiểu rồi, Lục thần chỉ muốn một lòng làm học bá, bất kỳ người nào cũng không thể ngăn cản con đường của cậu, cậu không sai, tôi tôn trọng cậu.

Cậu yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ không đến quấy rầy cậu nữa. Châu Tố tôi làm người cầm lên được cũng sẽ buông xuống được, cũng không có ai xứng với sự theo đuổi quấy quýt không buông của tôi. Không phải chỉ có một mình Lục Giản cậu, đúng không?"

Cậu ta chỉ là một cục rắm.

Bây giờ trong lòng của Châu Tố, cậu ta ngay cả rắm cũng không bằng.

Con ngươi của Lục Giản co lại, lông mày vẫn nhíu lại không có vẻ gì là thả lỏng.

Châu Tố hất tóc, ánh mắt sáng ngời: "Lục Giản, cậu học tập cho giỏi

đi, lần này tôi nói tôi không còn thích cậu nữa, đây là sự thật."

Châu Tố quay đầu nhìn thấy có chiếc taxi đang chạy về phía bọn họ, cô vẫy taxi lại, sau đó mở cửa xe sau, quay đầu nhìn Lục Giản: "Lên xe đi, không phải cậu muốn về trường sao? Chú ơi cho đến đại học Z."

Lục Giản vẫn đứng đó không nhúc nhích, Châu Tố không vui: "Rốt cuộc cậu muốn thế nào đây, tôi giúp cậu gọi xe rồi này, không phải cậu còn muốn ở bên cạnh tôi đấy chứ?"

Lái xe nghiêng đầu nhìn ra ngoài, trong miệng vẫn còn ngậm điếu thuốc: "Lên xe hay không đây, sao vậy còn muốn nán lại không nỡ bỏ cô vợ nhỏ à?"

Lục Giản: "... "

Cậu ta rơi vào đường cùng, đành phải cất bước đi lại, ngồi vào trong xe, Châu Tố chờ đến khi cậu ta lên xe, "Rầm" một tiếng cửa xe đóng lại, lái xe đạp chân ga, xe lao vùn vụt về phía trước.

Châu Tố đứng tại chỗ, nhìn xe taxi biến mất trong tầm mắt, mạnh mẽ ép nước mắt chảy ngược vào trong.

Cô lấy điện thoại ra, gọi điện cho bạn mình: "Này, chị em, ra đây vui chơi tí đi."

Đầu dây bên kia cười, "Không đi thư viện nữa à?"

"Tớ cảm thấy bản thân vẫn thích hợp dạo chơi chìm đắng trong thế giới nước hoa, son môi, túi xách hơn."

Châu Tố nghĩ.

Cũng coi như giải phóng cho bản thân.

Trong xe taxi, sắc mặt của Lục Giản cực kỳ nặng nề, lái xe phía trước nhìn cậu qua gương chiếu hậu, hỏi: "Khó chịu như vậy, hay là tôi đưa cậu quay lại tìm vợ nhé?"

"... Cháu và cô ấy không phải loại quan hệ đó."

Lái xe nhả khói ra bên ngoài cửa sổ, nở nụ cười kiểu [Tôi hiểu, tôi hiểu].

Lục Giản lấy điện thoại ra gọi cho Du Hàn.

Đầu bên kia nhận điện thoại, giọng điệu rất lạnh nhạt: "Sao thế."

"Tôi không ở cùng với Châu Tố, cậu bảo bạn gái cậu gọi cho cậu ấy thử xem."

"..." Du Hàn nhìn số phòng, đưa thẻ phòng cho cô gái nhỏ đang tò mò nhìn anh, chịu đựng cảm giác bị làm phiền, không khỏi cười lạnh: "Cậu chăm sóc người ta như vậy đó hả?"

Bối Doanh Doanh mở cửa phòng khách sạn ra, hai người đi vào. Cô ngửa đầu, nhỏ giọng hỏi anh Lục Giản đang nói gì, anh kéo cô vào trong lòng, cũng không trả lời.

Lục Giản bực bội nhíu mày: "Cậu ấy đuổi tôi đi."

Du Hàn cúi đầu nhìn đôi mắt lấp lánh của cô, sau đó nói: "Biết rồi."

Nói xong, anh cúp điện thoại.

"Du Hàn, Lục Giản nói gì thế, Châu Tố đâu??"

Anh ném điện thoại lên giường, nhéo mặt của cô: "Hai người bọn họ... Chắc là không có hy vọng rồi, Châu Tố đuổi Lục Giản đi."

"A!" Cô hoảng lên lập tức gọi điện thoại cho Châu Tố, Châu Tố nói

cô không cần lo lắng, cô ấy không sao hết.

Bối Doanh Doanh không hiểu, "Nhưng mà Lục Giản cũng đã đuổi theo rồi, mình còn tưởng..."

"Lục Giản đuổi theo là vì ga lăng thôi."

Bối Doanh Doanh cụp mắt, cũng rất làm tiếc: "Thật ra Châu Tố rất tốt, cũng thật lòng thích Lục Giản, vì sao Lục Giản..."

Cô cũng tức giận thay cho Châu Tố.

Du Hàn ôm lấy cô trấn an: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được. Lục Giản có quyền lựa chọn, không phải mỗi người đều có thể giống như chúng ta, đúng không nào?"

Cô mỉm cười, ôm lấy anh: "Ừm... May là chúng ta vẫn bên nhau."

Du Hàn cúi người hôn lên môi cô.

"Được rồi, thời gian tiếp theo chỉ có thể dành cho anh thôi."

Ý thức của cô dần trở nên hỗn độn, chậm rãi ôm lấy cổ của anh, anh ôm ngang cô lên, mỉm cười: "Đi tắm trước."

Mặt cô nóng lên, "Cùng, cùng tắm sao?"

Anh đè thấp giọng nói: "Doanh Doanh, anh say rồi, nếu em để anh tắm một mình, anh sự anh sẽ ngủ trong bồn tắm mất."

"..."

Người này đã biết lừa gạt cô rồi.

Hai người tắm rửa xong đi ra, đã gần một tiếng sau, anh lấy chăn quấn cả người cô lại, nằm xuống bên cạnh cô.

Bối Doanh Doanh cảm giác cả người như nhũn ra, đầu cũng choáng váng.

Ngoại trừ bước cuối cùng, cái gì hai người bọn họ cũng đã làm rồi.

Có lúc cô bị cảm tính xông lên não, cô hỏi anh vì sao không tiếp tục, anh nói bởi vì anh yêu cô nên mới không dám tiếp tục.

Cô còn quá nhỏ, đến khi anh có đủ năng lực phụ trách với cô, mới có thể muốn cô được.

Ngay cả khi anh ở trong tình thế bắt buộc.

Bối Doanh Doanh chui vào trong ngực anh, "Du Hàn —— "

"Ừm?"

"Cậu là tên lưu manh..." Cô khóc thút thít.

Anh không khỏi bật cười, "Chỉ lưu manh với mỗi mình Doanh Doanh thôi, không được sao?"

"Hừ."

Anh xoa đầu cô: "Ngoan, ngủ đi nào."

Hơn mười giờ tối, Lục Giản quay về ký túc xá.

Sắc mặt của cậu ta rất tệ, không chào hỏi bạn cùng phòng, trực tiếp ngồi xuống bàn học của mình, sắp xếp các ghi chú.

Tề Dịch đưa lưng về phía cậu ta, im lặng không nói gì.

Anh mập đi qua, cười hỏi Lục Giản: "Cậu đi đâu thế, không phải cậu và nữ thần hẹn hò đến giờ này mới về đấy chứ?"

Lục Giản run lên, "... Tôi đi phòng tự học."

"Phòng, phòng tự học," anh mập xuýt chút nữa phun ra một ngụm máu, "Chẳng lẽ hai người các cậu..."

Tề Dịch không kìm nén được, đi đến trước bàn Lục Giản, lạnh giọng ép hỏi: "Rốt cuộc cậu có thích Châu Tố không? Cậu không cho tôi đuổi theo cậu ấy, bây giờ lại nói với tôi hai người không ở cùng nhau?"

Lục Giản nắm chặt tay, "Tôi phải giải thích với cậu sao?”

Tề Dịch trực tiếp nắm cổ áo cậu ta nhấc cả người lên, tức giận đến mức cả giọng nói cũng run theo: "Lục Giản cậu có trái tim không thế? Trong mắt câu ngoại trừ học tập ra, không còn nhìn thấy những thứ khác nữa sao? Cậu không biết Châu Tố thích cậu đến mức nào sao! Tôi nể tình anh em của chúng ta không muốn tranh giành với cậu, thế mà cậu đối xử với cậu ấy như vậy!"

Lục Giản rũ mắt xuống, "Cậu muốn theo đuổi thì có thể theo đuổi... cậu ấy không thích tôi nữa."

"Lục Giản cậu dứt khoát lắm!"

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa! Vì con gái mà các cậu định đánh nhau đấy à, điên rồi!" Anh mập vội ngăn lại.

Tề Dịch vung tay, buông cổ áo Lục Giản ra: "Cmn, cậu thật sự hèn nhát."

Tề Dịch nói xong xô cửa đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ trở lại bầu không khí yên tĩnh, mấy giây sau, Lục Giản ngồi xuống lại chỗ của mình.

Anh mập cười ha ha, an ủi cậu ta: "Không có gì đâu, tối nay Tề Dịch uống nhiều quá, cậu đừng cho là thật."

Lục Giản không nói gì.

Cuối cùng anh mập hỏi cậu ta: "Lục Thần, cái đó... Cậu có thể cho tôi mượn bài báo cáo thí nghiệm ngày mai tham khảo một chút không?"

Lục Giản sửng sốt một chút, cậu ta đứng dậy, "Tự mình viết đi." Sau đó đi vào trong phòng tắm.

Anh mập: Hu hu hu bản thân thê thảm quá.

Lục Giản sẽ không nói cho anh mập biết ——

Tối nay cậu ta đi phòng tự học, nhưng không hề viết thêm được một chữ nào.

Sáng hôm sau, Bối Doanh Doanh ăn sáng xong thì quay lại ký túc xá, Lê Thiến cũng vừa mới tỉnh, "Cậu về rồi à..."

Lê Thiến che miệng ngáp một cái, soi gương tiếp tục túc thoa lotion: "Tối qua Tố Tố không về."

"Hả? Cậu ấy không về?"

"Ừm, mình gửi tin nhắn thì cậu ấy nói đi tìm bạn." Lê Thiến thở dài, "Hình như Lục Giản từ chối cậu ấy rồi."

"Chắc vậy, lát cậu ấy về, bọn mình đừng nhắc đến chuyện này."

"Tất nhiên rồi."

Buổi sáng hai người ở trong ký túc xá học từ vựng, gần đến buổi trưa, cửa phòng bị đẩy ra.

"Chào mấy cưng, mình về rồi đây."

Giọng nói vui vẻ của Châu Tố từ cửa truyền đến, Bối Doanh Doanh thấy Châu Tố xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào, để một đống túi lên mặt bàn, nhìn vào thấy đều là "Dior" "Gucci" "Burberry", Lê Thiến ngây người, "Tố Tố, cậu đi liều mạng đó à?"

Châu Tố nhìn bọn họ với vẻ mặt rạng rỡ, quầng thâm dưới mắt được lớp trang điểm cẩn thận che đi, tinh nghịch cười một tiếng: "Mình nhận ra, con gái chỉ có như vậy mới thật sự vui vẻ."

Bối Doanh Doanh ngẩn người.

Cô còn tưởng rằng Châu Tố sẽ đau khổ suy sụp, cô còn đang suy nghĩ nên an ủi thế nào, không ngờ trạng thái của Châu Tố vẫn rất tốt.

"Tố Tố, cậu không sao chứ?" Cô đi về phía cô ấy.

Châu Tố cụp mắt, ý cười không giảm: "Không phải chỉ là không theo đuổi được một tên con trai thôi sao? Còn chưa đến mức khiến cho mình một khóc hai nháo ba treo cổ đâu. Mình phát hiện, đời người quan trọng nhất vẫn là phải có tiền, đàn ông ở trước mặt tiền, cũng chỉ là vật ngoài thân thôi."

"..."

Lê Thiến cười: "Tố Tố, cậu đỉnh thật đấy. Ngẫm lại bộ dạng không bỏ được của mình lúc chia tay với Sài Dương thật là ngu xuẩn."

Châu Tố chớp mắt, "Đợi chút mình thay quần áo mới cho mấy cậu xem."

Châu Tố đi vào trong phòng vệ sinh, Bối Doanh Doanh thở dài một hơi, chậm rãi cong khóe môi.

Cô tin rằng Châu Tố sẽ dùng cách riêng của mình để điều chỉnh tâm lý.

Tên của Lục Giản giống như một bản nhạc dạo ngắn, khi bản nhạc chạy hết sẽ bị vùi lấp trong trí nhớ, không còn nghe thấy Châu Tố nhắc đến tên Lục Giản nữa.

Sau khi kết thúc năm đại học thứ hai, đến năm ba đại học, Du Hàn nói cho cho biết một chuyện lớn.

Anh dự định khởi nghiệp cùng bạn, thành lập một công ty công nghệ, hiện giờ đang ở bước bắt đầu.

Từ năm nhất đại học Du Hàn đã cân nhắc giữa lĩnh vực tài chính và lĩnh vực Internet, cuối cùng anh chọn trí tuệ nhân tạo Internet. Hiện nay trí tuệ nhân tạo đang là xu hướng của thế giới. Công ty chủ yếu có ý định sử dụng quang điện tử và công nghệ trí tuệ nhân tạo để khái quát các tác động thực tế của thị giác máy, từ đó thúc đẩy sự phát triển và thương mại hóa các hệ thống thị giác máy ảnh ba chiều.

Mà người hợp tác với Du Hàn, một người là Lục Giản, người còn lại là Vương Thụ Trạch.

Vương Thụ Trạch học ngành quản trị kinh doanh ở tỉnh khác. Ban đầu cậu ta định quay về để thừa kế sản nghiệp của gia đình, nhưng cách đây không lâu khi liên lạc với Du Hàn thì biết được chuyện này, cậu ta nói mình cũng rất quan tâm, gia đình cũng ủng hộ cậu ta ra ngoài lập nghiệp.

Tên công ty là Phong Cao Technology, vẫn đang trong giai đoạn chờ phê duyệt, Quỹ đã đăng ký cũng đang trong quá trình chuẩn bị, tương lai vẫn còn rất xa.

Điều đáng mừng là có những công ty lớn rất quan tâm đến dự án

của bọn họ và đang đàm phán.

Bối Doanh Doanh nghe xong như lạc vào trong sương mù, DU Hàn nói với cô hãy cho anh một khoảng thời gian, anh sẽ bày tương lai của bọn họ ra trước mắt cô.

Năm thứ ba đại học rồi đến năm thứ tư, Bối Doan Doanh đang chuẩn bị bảo vệ đồ án tốt nghiệp, mà Du Hàn thậm chí ngày càng bận rộn hơn.

Hai người có rất ít thời gian hẹn hò, phần lớn thời gian Du Hàn đều phải đi xã giao bàn bạc chuyện hợp tác, anh cũng dần thay đổi, trở nên ngày càng trưởng thành hơn.

Có những khi trên đường đến trường một mình, cô sẽ nhớ lại hồi ức hồi học cấp ba, khi đó hai người mỗi ngày đều có thời gian ở bên nhau. Lúc đó bọn họ còn rất trẻ, cũng

không cần phải lo lắng cho tương lai.

Nhưng cô biết, Du Hàn đang phấn đấu vì tương lai của hai người bọn họ.

Một hôm, anh đưa cô đến tham quan công ty. Nơi này tuy không lớn, chỉ có vài phòng, nhân viên đều là sinh viên hoặc sinh viên mới ra trường, một nhóm thanh niên tụ tập đông đúc nhưng tinh thần mỗi người đều rất phấn chấn. Bối Doanh Doanh nhớ lại thời cấp ba, lúc đó mấy người bọn họ cùng nhau tham gia cuộc đua đường dài quanh hồ, khi đó bọn họ rất sung sức và tràn đầy năng lượng như thế này.

Buổi tối hôm đó có buổi liên hoan, Du Hàn uống say, khi chỉ còn hai người bọn họ, Bối Doanh Doanh đau lòng nói: "Du Hàn, anh không cần liều mạng như vậy đâu, chúng ta còn trẻ, còn rất nhiều thời gian..."

Anh ôm lấy cô, chôn mặt vào trong cổ cô.

Giọng nói rất trầm.

"Anh muốn nhanh nhanh cưới được em."

Cô là cô gái mà ngay cả trong mơ anh cũng muốn có được.

Bối Doanh Doanh cảm động rơi lệ, hôn lên môi anh.

"Đồ ngốc, cho dù không có những thứ này, em cũng sẽ lấy anh mà."

Người cô muốn cưới chỉ có một mình Du Hàn.

Năm đại học thứ tư, Bối Doanh Doanh thuận lợi bảo vệ được đồ án, bởi vì Phong Cao Technology được thành lập ở đây, nên Bối Doanh Doanh quyết định ở lại đại học Z.

Sau khi bài luận tốt nghiệp của cô được thông qua, Bối Doanh Doanh không cần phải giống những bạn khác lo lắng đi thực tập hay đi kiếm việc. Hơn nữa Phong Cao đang trong quá trình gọi vốn vòng tiếp theo, đang tiến hành đàm phán với WTG. WTG đang chiếm lĩnh một thị trường đầu tư khổng lồ ở Trung Quốc. Nếu nó có thể nhận được khoản đầu tư của WTG, Phong Cao có thể nói là thật sự bắt đầu cất bước đi lên.

Vì vậy tất cả mọi người trong công ty đều bận rộn với việc ký kết hợp đồng này, Bối Doanh Doanh một tuần cũng chỉ có thể liên lạc với Du Hàn qua điện thoại.

Vào ngày lễ tốt nghiệp, cô gửi cho anh một tin nhắn nhưng đầu dây bên kia không có hồi âm, cô đoán rằng tối qua Du Hàn bận rộn đến tối muộn, bây giờ chắc còn đang nghỉ ngơi.

Hôm nay mọi người đều mặc đồng phục cử nhân, sau lễ trao bằng, Bối Doanh Doanh cùng Châu Tố và Lê Thiến đi ra ngoài, mọi người

đều nói muốn chụp ảnh.

"Doanh Doanh, sao hôm nay bạn trai của cậu không đến?” Một bạn nữ trong lớp hỏi.

"Đúng đó, không phải bạn trai của cậu là học bá khoa máy tính sao? Hôm nay bạn gái tốt nghiệp, sao không thấy cậu ấy đến?"

"Không phải... Hai người các cậu chia tay rồi đấy chứ?"

Mọi người tò mò, vui đùa cười nói hỏi này hỏi kia, cô chỉ khẽ cười: "Anh ấy có chút việc."

Châu Tố đột nhiên vỗ lưng của cô, chỉ chỉ cửa khán phòng: "Này, kia không phải bạn trai của cậu sao?"

Bối Doanh Doanh ngây người, nhìn về phía cửa. Du Hàn mặc bộ vest đen, chân mang giày da đi vào, ống quần tây tôn lên đôi chân dài thẳng của anh. Ánh nắng chiếu ngược lại làm nửa khuôn mặt anh khuất trong bóng tối, đường nét xương hàm rõ ràng. Dường như Du Hàn cảm nhận được ánh nhìn của Bối Doanh Doanh, ánh mắt anh hướng về phía cô. Ánh mắt vốn lạnh lùng sắc bén khi nhìn thấy cô lại trở nên dịu dàng ấm áp.

Anh cầm một bó hoa lớn trên tay, sau đó cất bước đi về phía cô.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, "Doanh Doanh, đây là bạn trai của cậu à..."

"Đẹp trai thật đấy."

Cô đi về phía trước mấy bước, ngạc nhiên nhìn anh đến gần.

Hóa ra anh còn chuẩn bị một điều bất ngờ cho cô!

Du Hàn đặt bó hoa hồng vào tay cô, sau đó ôm lấy cô, đặt lên má

cô một nụ hôn, khẽ mỉm cười: "Doanh Doanh, tốt nghiệp vui vẻ."

"Cảm ơn anh... Em còn tưởng hôm nay anh sẽ không đến chứ."

"Lễ tốt nghiệp của Doanh Doanh sao anh có thể không đến được?" Theo lịch sáng nay anh có cuộc họp, nhưng anh đã từ chối rồi, "Hôm nay sẽ ở cùng Doanh Doanh cả ngày."

Cô cười rất tươi: "Không cần đâu, anh phải bận chuyện gì thì cứ đi làm chuyện của anh đi, không cần lo cho em đâu."

Anh nắm tay của cô, cùng cô đi ra ngoài, "Bây giờ cần phải làm gì?"

"Đúng rồi, em muốn chụp hình với bạn cùng phòng, anh giúp em chụp mấy tấm nhé, hì hì." Cô đưa máy ảnh cho anh, "Lát nữa anh ấn nút này..."

Châu Tố đi tới, mân mê cái miệng nhỏ: "Doanh Doanh bạn trai của cậu ngoan thật đấy, không giống một số người, bây giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu."

Sau lưng bỗng truyền đến một giọng nói: "Xin lỗi, tôi đến trễ."

Châu Tố quay đầu lại, giơ tay che ánh nắng chói mắt, nhìn thấy Lục Giản đang đi về phía mình.

Chấu Tố chạy về phía trước, eo thon bị Lục Giản ôm lấy, cô ấy trừng mắt nhìn cậu ta: "Anh lại bận chuyện gì à."

"Không phải lần trước em muốn ăn đồ ngọt của MAY sao, mỗi lần ghé tiệm đặt đều không được. Vừa rồi tôi đã ghé qua đó, lần này đã đặt trước nên tôi đã mua được rồi." Khói môi Lục Giản cong lên, nắm cằm của Châu Tố, hôn xuống đôi môi của cô ấy.

Châu Tố đỏ mặt: "Mọi người đang nhìn đó..."

Lục Giản cười, "Em còn biết xấu hổ?"

"Này, Lục Giản anh có ý gì."

Bối Doanh Doanh nhìn hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, không khỏi bật cười.

Thời gian giống như một nhà ảo thuật gia, luôn mang đến cho bạn những điều bất ngờ ngoài sức tưởng tượng.

Cũng giống như hai người này, cuối cùng vẫn ở bên nhau.

Cô không biết quá trình cụ thể, chỉ là hiện tại Châu Tố rất vui vẻ.

Một lúc sau, cô gọi bọn họ đến chụp ảnh, Châu Tố nói tối nay cô ấy đã đặt nhà hàng, bốn người sẽ cùng nhau đi ăn.

"Tối nay hình như không được rồi, bọn em định về nhà một chuyến."

Bối Doanh Doanh nói.

"Về nhà? Hai người về nhà làm gì?" Châu Tố tò mò.

Du Hàn đứng bên cạnh khẽ cười một tiếng, xoa đầu Bối Doanh Doanh: "Thực hiện lời hứa."

- -----oOo------

Chương 69: Hoàn chính văn

Hơn chín giờ tối, tàu cao tốc đường sắt đã đến thành phố T.

Trên đường, Du Hàn bảo cô tối nay về nhà nghỉ ngơi trước, sáng ngày mai anh sẽ đến nhà họ Bối.

Cô về nhà, Viên Man Hà và Bối Doanh Doanh vẫn chưa đi ngủ, bọn họ đều đang chờ con gái về.

"Bố mẹ, con về rồi."

"Cuối cùng cũng về đến nhà rồi, nào đưa vali cho mẹ." Viên Man Hà nắm tay con gái đi vào trong, "Trên đường đi có mệt không?"

"Con không mệt đâu, sao bố mẹ không ngủ sớm một chút?"

Bối Hồng chỉ vào phòng bếp, "Mẹ con nấu canh hạt sen cho con đó, vào ăn một chút đi."

Bố mẹ đều vào trong bếp ngồi ăn cùng con gái, nghe cô kể chuyện trong học kỳ này, Viên Man Hà thở dài: "Con xem con đó, mẹ còn cho rằng con muốn về đây. Mẹ chỉ lo lắng các con ở ngoài không biết có biết tự chăm sóc bản thân hay không thôi."

"Ài, con nó cũng đã trưởng rồi, nên để con học cách độc lập." Bối Hồng vỗ vai Viên Man Hà, không khỏi cảm khái: "Doanh Doanh có tiền đồ như vậy, bố mẹ rất tự hào về con."

Bối Doanh Doanh nhìn tóc mai bố mẹ đã bắt đầu bạc màu, cô nắm

tay bố mẹ, "Bố mẹ, đợi con học xong nghiên cứu sinh, con sẽ về thành phố T ở cùng bố mẹ."

Du Hàn cũng nói, chờ công ty ổn định, cũng sẽ chuyển về đây.

Bọn họ lớn lên, bố mẹ cũng dần già đi.

Sáng ngày hôm sau, Du Hàn đến nhà họ Bối.

Lúc anh đến, Bối Doanh Doanh đang ăn sáng, Viên Man Hà bảo Du Hàn cũng vào ăn một chút, anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Bối Doanh Doanh chậm rãi húp vài ngụm cháo, thoáng nhìn qua bên cạnh thấy anh vẫn đang nhìn mình, ánh mắt đầy dịu dàng.

Tim cô đập thình thịch, "Anh làm gì mà cứ nhìn em..."

"Anh nhìn bạn gái của anh, không được sao?" Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, "Doanh Doanh, buổi chiều dẫn em đi ra ngoài chơi, tối nay chúng ta ngủ ở bên ngoài."

"Hả? Đi đâu chơi thế?"

"Đến lúc đó em sẽ biết."

"Vậy... Vậy anh phải nói với bố mẹ em một tiếng." Cô nhỏ giọng thì thầm.

Anh không khỏi bật cười, "Sao em không tự nói?"

"Bây giờ bố mẹ em tín nhiệm anh hơn."

Hiện tại cô quen Du Hàn càng lâu, mức độ hài lòng của Viên Man Hà và Bối Hồng đối với Du Hàn cũng ngày càng tăng cao, đặc biệt là sau khi biết tin anh khởi nghiệp thành lập công ty, Bối Hồng càng không ngừng khen ngợi Du Hàn.

"Được rồi, một lúc nữa anh lên lầu nói chuyện với chú dì."

Một lúc sau khi ăn sáng xong, Du Hàn đi tìm Viên Man Hà, nói anh có chuyện muốn nói với chú dì. Viên Man Hà dẫn anh lên trên lầu, Bối Doanh Doanh tò mò cũng muốn đi vào nghe cùng, lại bị anh ngăn lại: "Lát nữa nói xong anh sẽ nói cho em biết."

Du Hàn đi vào trong phòng, gật đầu với Bối Hồng: "Cháu chào chú."

Bối Hồng đặt báo cáo tài chính xuống, trên mặt nở một nụ cười hiền hòa: "Ngồi đi."

Bối Hồng đứng dậy, ngồi xuống ghế trước bàn trà, bắt đầu rửa đồ uống trà, Du Hàn sờ túi hồ sơ trong tay, chậm chạp không lên tiếng.

Cuối cùng ngược lại là Bối Hồng không nhịn được, cười nói: "Nói đi, muốn nói chuyện gì với chú."

Du Hàn đưa tập hồ sơ cho ông: "Mời chú xem."

Bối Hồng nhận lấy, ông mở tập hồ sơ ra, bên trong là giấy tờ ký hợp đồng đầu tư của Phong Cao và WTG.

Du Hàn nói: "Lời cháu hứa với chú, cũng là bảng kế hoạch công việc của cháu, cháu đã làm được."

Anh đã dùng biểu hiện xuất sắc nhất, hoàn thành bài kiểm tra của Bối Hồng giao cho anh.

Bối Doanh Doanh ngồi trong phòng khách nhìn thấy Du Hàn từ trên lầu đi xuống, cô vội vàng chạy tới, "Anh nói chuyện gì với bố mẹ thế?"

Anh vuốt chóp mũi của cô, "Bố mẹ em đồng ý cho chúng ta buổi chiều ra ngoài chơi rồi, còn không nhanh đi chuẩn bị?"

???

Hóa ra là nói chuyện này.

"Đi liền." Cô gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, chạy lên trên lầu. Du Hàn nhìn bóng lưng của cô, chậm rãi cong môi.

Buổi trưa Du Hàn ở nhà họ Bối ăn cơm, sau khi ăn cơm xong hai người xuất phát.

Lúc ra cửa, Bối Doanh Doanh nhìn thấy Du Hàn lấy chìa khóa xe ra ấn một cái, chiếc ô tô đang đậu trước cửa biệt thự kêu lên một tiếng, cô ngạc nhiên: "Cái xe này ở đâu ra thế này..."

"Tất nhiên là mua rồi, đồ ngốc."

"Anh mua xe rồi?"

"Em phải nhớ kỹ, bạn trai em đã bắt đầu đi làm rồi."

Cô "phụt" bật cười một tiếng, nắm tay của anh, "Bây giờ anh còn là ông chủ nữa."

Sau khi lên xe, anh bảo cô chợp mắt một lúc, hành trình còn xa. Du Hàn chỉ nhắc cô mặc quần áo thoải mái nhẹ nhàng, nhưng anh không hề tiết lộ điểm đến.

Trên xe, cô nghỉ ngơi một lúc, qua một lúc lâu, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy xe đang chạy vào một bãi đậu xe ngoài trời, cô nhìn ra bên ngoài: "Ê, đây không phải là -- núi Thiên An sao?!"

Năm đó bọn họ học lớp mười một, lớp của bọn họ từng đến đến đây tổ chức hoạt động ngoại khoá, lúc đó cũng là lần đầu tiên hai người bọn họ chiến tranh lạnh.

Bối Doanh Doanh không ngờ Du Hàn sẽ đưa cô đến đây.

Hai người xuống xe, Du Hàn nắm tay cô đi đến cửa núi, cô nhìn xung quanh, rất nhiều ký ức ùa về.

Bọn họ đi đến cổng khu danh lam thắng cảnh, Bối Doanh Doanh chỉ chỉ vào chỗ này: "Trước đây chúng ta ở đây phân đội. Khi đó anh rõ ràng không muốn làm bạn với em, vì sao khi được phân vào một đội với em, anh không từ chối?"

Anh xoa xoa gáy của cô, "Có lẽ khi đó lý trí nói anh phải cách xa em một chút, nhưng... trái tim lại không ngừng muốn đến gần em."

Cô lấy máy ảnh ra, chụp mấy tấm ảnh, quay đầu nhìn Du Hàn, nở nụ cười xinh đẹp: "Em rất thích nơi này."

Anh cũng đi theo cô, mỉm cười: "Em muốn leo núi, hay là ngồi xe riêng đi lên đỉnh? Tối nay chúng ta sẽ ở đây cả đêm."

"Bây giờ có xe ngắm cảnh rồi sao?" Sáu năm trước, lúc bọn họ đến đây, phải đi bộ lên đỉnh núi.

Cuối cùng hai người vẫn lựa chọn leo núi, quản lý của khu biệt thự trên đỉnh núi đến chở đồ đạc của bọn họ lên núi trước. Hai người đều mặc quần áo thoải mái nhẹ nhàng, đi lên núi.

Bối Doanh Doanh chầm chậm đi lên từng bước, cô nhìn khung cảnh xung quanh, chuyện cũ hiện ra trong đầu.

"Du Hàn, nếu như ngày đó... Em không đi lạc trong rừng, chúng ta vẫn sẽ không làm hòa sao?" Hay là, nếu như cô không bị ngã rơi xuống đó, có phải kết cục của bọn họ sẽ không thể giống như ngày hôm nay không?

Du Hàn: "Có lẽ khi đó anh sẽ muộn một chút mới ngộ ra tình cảm của bản thân, anh đã đẩy một cô gái đáng yêu cỡ nào ra xa anh,

nhưng mà --" anh quay đầu sang nhìn cô, "Anh vẫn luôn tin rằng anh có thể một lần nữa tìm em về bên cạnh anh, chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Anh và cô, cho dù thế nào cũng sẽ trăm sông đổ về một biển.

Cô bĩu môi, "Ngày hôm đó một mình anh đi rất nhanh, em không theo kịp bị bỏ lại phía sau, anh cũng không quan tâm em."

"Xin lỗi... Sau này chắc chắn sẽ không như vậy." Khi đó đều tại anh, nếu anh không phải cứ cố chấp như vậy.

"Để xem biểu hiện của anh, hừ."

Hai người đi đến giữa sườn núi dừng lại nghỉ ngơi một lúc, uống nước ăn bánh mì, bổ sung năng lượng xong lại tiếp tục đi lên núi.

Cô hỏi: "Tối nay chúng ta sẽ dựng lều như trước đây sao?"

Anh cười khẽ gãi vào lòng bàn tay cô, "Nếu như Doanh Doanh thích, anh cũng không ngại."

"Được rồi, được rồi." Điều kiện bên ngoài thực sự rất gian khổ, hơn nữa mùa hè nhất định sẽ có rất nhiều muỗi [QAQ].

"Lên nào cục cưng, cõng em đi một đoạn."

Bình thường anh rất ít khi gọi cô là "cục cưng", chỉ có khi hai người thân mật anh không kìm lòng được mới gọi cô như vậy. Lúc này cô nghe anh gọi như vậy, cười ngọt ngào một tiếng, ngoan ngoãn nằm sấp lên lưng anh.

Lúc đó chân cô bị thương, anh cũng như vậy cõng cô đi ngắm mặt trời mọc.

Chiều tối, hai người đi nhanh lên đỉnh núi. Bởi vì cô đổ rất nhiều mồ

hôi, cũng quá mệt, nên đoạn đường ngắn cuối cùng bọn họ ngồi xe ngắm cảnh đi lên.

Đến đỉnh núi, hai người đi vào biệt thự Vân Đỉnh đã đặt trước. Biệt thự trên núi này là nơi ngắm bình minh đẹp nhất vào buổi sáng, còn có bồn tắm lộ thiên, khi có sương mù sẽ giống như đang ở trong chốn thần tiên. Biệt thự này phải đặt trước ít nhất ba tháng mới có chỗ, cô không ngờ Du Hàn sẽ chuẩn bị kỹ càng như vậy.

Cả căn biệt thự lớn như vậy chỉ có hai người bọn họ. Bối Doanh Doanh trước tiên đi tắm rửa một cái, sau đó thay một cái váy Bohemian dài, rồi đội thêm cái mũ đi ra.

Du Hàn từ trên ghế sô pha đứng dậy, anh hôn lên gò má của cô: "Đi ăn cơm trước."

"Ừm."

Ra khỏi biệt thự đi bộ khoảng mười phút là đến một nhà hàng Tây, lúc đi vào có phục vụ mặc áo đuôi tôm tiến lên chào đón.

Bối Doanh Doanh hỏi: "Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?"

"Hửm?"

"Em cảm thấy không khí rất long trọng."

Du Hàn cắt bò beaf steak, khẽ cười: "Lát nữa em sẽ biết."

Sau khi bữa tối lãng mạn dưới ánh nến kết thúc, hai người đi ra khỏi nhà hàng, trời đã tối hẳn, ở đây ngẩng đầu lên có thể thấy bầu trời đầy sao sáng chói.

Hai người đi tản bộ, Du Hàn nói trong biệt thự có một chỗ ngắm sao rất đẹp, dẫn cô trở về biệt thự.

Sau khi về đến biệt thự, đi ra ngoài phòng ngủ có một cái ban công rất lớn, bên trái là một bồn tắm dài 5x5 mét, và trên sàn gỗ bên cạnh, có một kính viễn vọng thiên văn hiện đại.

Cô ngạc nhiên bước tới, "Hóa ra anh nói ngắm sao là cái này à!"

Sau khi anh giúp cô điều chỉnh góc độ, cô đã nhìn thấy được những vì sao xa xôi, "Du Hà, đẹp quá..."

Anh mỉm cười, sau đó khẽ nói: "Em ở đây ngắm sao, anh đi vào làm chút chuyện."

Mấy phút tiếp theo, cô cực kỳ tập trung vào chuyện "trên trời", không hề biết Du Hàn đi đâu, đến khi anh quay lại, nắm tay của cô: "Doanh Doanh --"

Cô đứng lên, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đang cười của anh: "Anh chuẩn bị cho em một món quà, có muốn đến nhìn thử không."

?!

Còn có cả quà!

Cô lập tức cùng anh đi vào phòng, cô được đưa đến phòng chiếu phim, cô ngồi xuống ghế sô pha đối diện màn hình, Du Hàn tắt đèn, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Ừm..." Không hiểu sao nhịp tim cô bắt đầu đập nhanh hơn.

Anh nhấn nút, màn hình trước mắt cô sáng lên, một bản nhạc nền nhẹ nhàng vang lên, ống kính của bộ phim tiếp tục lấy nét rõ ràng và rồi cô có thể nhìn thấy rõ trên màn hình đang chiếu cảnh --

Thành cổ.

Trên màn hình xuất hiện Du Hàn và Bối Doanh Doanh thời học cấp ba, hai người đang nắm tay nhau đi trong thành cổ.

Cô ngẩn người.

Lúc này, anh ôm lấy bả vai cô, giọng nói trầm thấp vang lên ngay bên tai cô: "Còn nhớ bộ phim chúng ta quay ở thành cổ không? Là cái này."

Lần đó sau khi thi biện luận xong, bốn người thành viên trong nhóm của bọn họ đi thành cổ chơi, giữa chừng có một nhóm quay phim của trường trung học, nhờ cô và Du Hàn đóng thành một đôi, để quay bộ phim này.

"Cái này..." Cô đã quên béng chuyện này rồi, không ngờ hôm nay có thể xem được bộ phim này.

Trong video, mỗi một cảnh quay đều chiếu về một cảnh trong quá khứ của bọn họ, lần đầu tiên bọn họ ngượng ngùng nắm tay, trên màn hình mặt của cô rất đỏ. Anh đút cô ăn dưa vàng, nhìn bọn họ giống như một đôi thật sự, đang liếc mắt đưa tình.

Còn có một cảnh cuối cùng, bọn họ quay dưới cảnh mưa phùn, trên một chiếc thuyền nhỏ, cảnh đó anh hôn lấy góc, nhưng nhìn trên màn hình dường như hai người bọn họ thật sự hôn nhau.

"Khi đó anh thật sự muốn hôn Doanh Doanh, nhưng lại sợ em sẽ bị dọa."

Bối Doanh Doanh bật cười, dựa đầu vào vai Du Hàn, trong lòng cảm xúc mãnh liệt ập đến, hốc mắt cô bắt đầu nóng lên.

Màn hình tối đen, cô tưởng là đã hết, bất ngờ màn hình đột nhiên sáng lại. Vương Thụ Trạch xuất hiện trên màn hình, cậu ta đang đứng trước cửa công ty Phong Cao.

"Quay thấy tôi chưa...Ok, chào chị dâu!" Vương Thụ Trạch vẫy tay với ống kính. "Đây là lần đầu tiên tôi quay video kiểu này, có hơi căng thẳng một chút, tôi biết hôm nay anh Hàn muốn cầu hôn cậu. Tôi là một trợ thủ đắc lực không thể thiếu thời cấp ba của hai người, nhất định phải đòi công lao!"

Bối Doanh Doanh sững người, cầu hôn?

"Cậu còn nhớ bộ phim quay hồi đó không? Thật ra quay phim là ý tưởng của tôi đó! Lúc đó tôi theo đuổi An An, sau đó vì muốn tác hợp cho hai người, mà cũng đưa cho hai người một bộ kịch bản, nhưng cậu không được trách tôi đâu đấy! Lúc chưa quay tôi đã nói anh Hàn biết trước, đây là anh ấy tự mình đồng ý!"

Bối Doanh Doanh quay đầu sang nhìn anh: "Hóa ra anh đã biết trước!"

Khá lắm, từ lúc đó đã bắt đầu giăng bẫy lừa cô vào tròng rồi!

Vương Thụ Trạch vẫn tiếp tục nói, "Chị dâu à, tôi muốn nói là anh Hàn thật sự thích cậu lắm luôn đó, từ cấp ba đến bây giờ, chưa từng giảm bớt một chút nào. Chúc hai người có thể bên nhau thật dài lâu, vĩnh viễn không xa rời!"

Tiếp theo, Kỷ Diệu xuất hiện: "Doanh Doanh, Du Hàn, đã lâu không gặp ~ Mình vẫn chưa nghĩ ra video chúc phúc này nên nói cái gì, thôi thì cảnh cáo Du Hàn vậy. Cậu phải đối xử thật tốt với Doanh Doanh của bọn mình đấy nhé! Nếu cậu ấy có chút nào không vui, mình sẽ hỏi tội cậu! Còn nữa, mình hy vọng mình sẽ là bạn học cấp ba được uống rượu mừng của hai cậu ~"

Còn có cả Trịnh Hy, Tăng Đống, Châu Tố, Lê Thiến, các bạn ngày trước của bọn họ đều gửi lời chúc mừng.

Đến cuối cùng, Bối Doanh Doanh nhìn thấy Viên Man Hà và Bối

Hồng xuất hiện, cô kích động che miệng lại.

Hai người bọn họ ngồi trong thư phòng, nở nụ cười nhìn về phía ống kính: "Doanh Doanh, con gái bé bỏng của bố mẹ, bố mẹ cũng nói vài câu."

Viên Man Hà nói: "Con gái của mẹ, bố mẹ có lỗi với con, mẹ và bố con vẫn luôn tự trách chuyện tết năm đó không bảo vệ con tốt, để lỗ tai con bị thương. Khi biết được con sẽ không nghe được nữa, mẹ đã ngồi sụp trước cửa phòng bệnh gào khóc. Con là miếng thịt trong tim của mẹ, con còn nhỏ như vậy mẹ đã để con xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế. Hơn nữa, sau khi con lên cấp ba, bố mẹ đã cho con quá nhiều kỷ luật cùng chỉ trích, nhưng sự yêu chiều lại quá ít, khiến cho tính cách của con ngày càng hướng nội."

Bối Hồng thở dài: "Doanh Doanh, đều là tại bố sai, bố biết mặc dù Doanh Doanh đã tha thứ cho bố, nhưng bố vẫn thấy mình thiếu con một tuổi thơ đẹp nhất, thật sự hy vọng có thể quay ngược lại thời gian..."

Bối Doanh Doanh nhìn màn hình, nước mắt tràn ra hốc mắt lăn dài, Du Hàn đau lòng ôm cô.

"Nhưng vẫn may, con không hoàn toàn bị chúng ta ảnh hưởng. Bây giờ con đã trưởng thành, tính cách cũng sáng sủa hoạt bát vui vẻ như hồi còn nhỏ, bố mẹ rất vui vẻ, hơn nữa con còn gặp được người yêu con, Du Hàn."

“Chúng ta cảm thấy rất may mắn, trước đó không sống chết ngăn cản các con. Mọi cố gắng của Tiểu Hàn chúng ta đều nhìn thấy được, cũng ghi vào trong lòng”.

Tiểu Hàn, bây giờ chú dì có thể nói, giao Doanh Doanh cho cháu, chú dì -- yên tâm."

Vào lúc màn hình hoàn toàn tối đen, Bối Doanh Doanh đối diện với

ánh mắt của anh. Cô thấy anh đứng lên, đi bật đèn, sau đó quay lại đứng trước mặt cô.

"Bây giờ Doanh Doanh biết mục đích của đoạn video vừa rồi lại gì không?" Anh cúi người nhẹ nhàng lau nước mắt của cô.

"Du Hàn..." Cô còn chưa nói dứt câu, thấy anh lấy một hộp nhỏ từ trong túi ra, quỳ một chân xuống trước mặt cô, cô ngây người.

Anh nghiêm túc nhìn cô, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Ngoan, trước hết nghe anh nói hết đã --

Kế hoạch cầu hôn hôm nay, anh đã lên kế hoạch trong đầu từ rất lâu, vẫn không biết nên tạo bất ngờ cho em thế nào. Sau đó nghĩ điều em trân quý nhất là tình thân và tình bạn, nên anh đã nhờ mọi người quay đoạn video này.

Từ năm lớp mười một đến giờ, anh thích Doanh Doanh đã được năm năm. Thời gian trôi qua rất nhanh, dường nhưng lần đầu tiên anh gặp em trong cửa hàng tiện lợi, mới chỉ là ngày hôm qua. Xin lỗi, khi đó anh không biết em sẽ là vợ tương lai của anh, nếu không anh sẽ chủ động đến bắt chuyện với em.

Em xuất hiện vào khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc sống của anh. Ban đầu anh nghĩ ngoài mẹ ra, trên đời này sẽ không còn thứ gì có thể khiến anh luyến tiếc, đến khi anh gặp được em."

Du Hàn mở hộp trong tay ra, lấy ra một chiếc nhẫn. Anh nắm lấy tay cô:

"Lúc đầu anh nói thích em là vì tâm tư của anh quá nặng. Nhưng bây giờ, anh muốn tâm tư càng nặng hơn nữa, giữ Doanh Doanh ở lại bên cạnh anh cả một đời. Em có bằng lòng không?"

Cô nhìn anh, trong mắt đầy nước mắt, cô nghiêm túc gật đầu:

"Em bằng lòng."

Chiếc nhẫn được đeo vào ngón áp út của cô, Du Hàn đứng dậy hôn cô.

Rèm cửa màu trắng trong phòng tung bay trong làn gió đêm của ngày hè nóng bức, gió thổi bên tai như đang nhẹ nhàng thì thầm. Cảnh đêm yên tĩnh như mặt nước tĩnh lặng, trên bầu trời những vì sao như xếp lại thành dải ngân hà vô tận.

- -

(Hoàn chính văn)

- -----oOo------

Chương 70: Ngoại truyện 1

Anh ôm ngang cô lên đi ra bên ngoài.

Bối Doanh Doanh núp trong ngực anh, nhịp tim cô lúc này đập loạn như một chú hươu con chạy loạn, cô ôm cổ anh, nhẹ nhàng gọi tên anh: "Du Hàn.. Hàn cụp mắt nhìn gương mặt ửng hồng của cô, cảm giác như có hàng nghìn con kiến đang bò trong lòng, anh trầm giọng nói: "Doanh Doanh, anh đã chờ lâu lắm rồi."

Giờ phút này mỗi một tế bào trong cơ thể anh đều đang cuống cuồng kêu gào không thể kiềm chế được.

Mà Bối Doanh Doanh ngoại trừ tim đập thình thịch, thì cũng không biết phải làm gì hơn.

Anh bế cô đi về phía bồn tắm ngoài trời, hai người ngồi xuống bồn tắm, dòng nước ấm áp tràn ra bên ngoài, bao phủ cơ thể của hai người.

Anh một lần nữa ôm cô vào lòng, cô cảm thấy tầm mắt xung quanh trống trải thì cực kỳ xấu hổ cúi đầu xuống, ngón tay của anh vuốt ve vành tai đỏ hồng của cô, "Căng thẳng?"

"Ừm..."

"Yên tâm, không ai có thể nhìn thấy chúng ta ở đây đâu," anh khẽ cười, "Doanh...h chỉ cần -- thả lỏng, hưởng thụ là được rồi."

Anh nói: "Đêm nay cho dù em có cầu xin buông tha thế nào, cũng

đều vô dụng thôi."

A...

Trong bồn tắm, hai người xuýt làm đến một bước cuối cùng, nhưng Du Hàn vẫn lựa... dừng lại, anh với lấy khănstắm để bên cạnh, quấn vòng quanh người cô rồi bế cô đi vào trong p.òAg.

Giường êm đệm ấm vẫn làm cho cho cô gái nhỏ có cảm giác an toàn hơn.

Ngón tay Du Hàn kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường ra, lấy một hộp nhỏ bên trong ra.

Cô mở mắt ra nhìn, sau khi nhìn thấy đồ trong tay anh là cái gì, nhỏ giọng hỏi: "Anh chuẩn bị cái này từ lúc nào..." Người này từ khi nào đã có ý định xấu này với cô rồi?

Anh mỉm cười, đưa hộp n... cho cô, "Em đeo vào cho anh đi."

Mặt cô lập tức đỏ bừng.

"Anh phiền phức quá đi..." Cô lầm bầm.

"Hay là không cần dùng nữa?"

Cô ngẩn người, anh sờ đầu cô, "Đồ n...sao có thể không dùng được, em còn quá trẻ, anh không nỡ."

Sau đó, anh lần nữa hôn lên môi cô.

Bối Doanh Doanh vẫn luôn tò mò khi làm chuyện này sẽ có cảm giác gì, nhưng sau khi cô đích thân được trải nghiệm, cảm giác đầu tiên là -- đau.

Nhưng sau đó cơn đau cũng dần dần biến mất, theo sự dẫn dắt của

Du Hàn, cô từ từ buông lỏng bản thân.

Hóa ra khi hai người hợp lại làm một lại có thể khiến cho lòng người thỏa mãn như vậy, thế giới này, không ai có thể thân mật với đối phương hay hai người bọn họ được.

Đ. Tua nửa đêm, Du Hàn ôm cô gái nhỏ đã được tắm rửa sạchhơn đi ra khỏi phòng tắm, cái giường ban đầu bây giờ đã không thể nằm ngủ được, anh ôm cô qua một căn phòng k. C.

Hai người nằm xuống, anh ôm cô vào trong lòng, "Sao mà sức lực lại yếu thế này, đồ ngốc."

"Anh chỉ biết bắt nạt em thôi..." Cô yếu ớt bĩu môi, muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, anh trầm giọn... cười: "Được rồi, không bắt nạt em nữa, ngoan nào, đừng lộn xộn."

Cô hơi mím môi, làm loạn một lúc rồi cũng ngoan ngoãn, "Du Hàn... Ngày mai em muốn ngắm mặt trời mọc."

"Hửm? Còn muốn ngắm?" Anh nhổm người dậy...èn trên đầu giường, "Nhưng tối nay ngủ trễ quá, ngày mai em không dậy nổi thì làm sao đây?"

"Vậy anh gọi em dậy, được không anh?"

"Được... Em mau nhắm mắt ngủ đi." Anh hôn lên môi cô một cái.

Cô cười nhắm mắt lại, Du...hìn gương mặt dần dần chìm vào giấc ngủ của cô, anh nắm lấy tay của cô, sờ thấy nhẫn kim cương trên ngón áp út.

Mặt mày anh dần trở nên mềm mại.

Đêy, cuối cùn chiếcg cô cũng thật sự trở thành cô gái của anh rồi.

Ngày hôm sau, sắc trời vẫn còn xám xịt, Du Hàn nâng người dậy tắt báo thức trên đầu giường, anh nhìn cô gái nhỏ vẫn đang say sưa ngủ, vẻ mặt cô có, hơi mệt mỏi.

Anh do dự một.úA, vuốt mái tóc mềm của cô, nhẹ nhàng lay cánh taủa cô, định gọi cô dậy.

Anh vốn không nỡ sớm như vậy đã đánh thức cô, nhưng lại lo lắng lát nữa cô tỉnh dậy phát hiện mình đã bỏ lỡ cảnh mặt trời mọc, có thể cô sẽ ầm ĩ với anh.

Bối Doanh Doanh không đeo máy trợ tính, lúc này cô cảm nhận được có người đang lay cô, cô mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy thínhmắt đang cười của Du Hàn.

Khóe môi cô hơi cong lên, chủ động ôm anh, "Chào buổi sáng Du Hàn..."

Du Hàn dùng tay ra hiệu hỏi cô có muốn đi ngắm mặt trời mọc không, cô gật đầu... nũng với anh: "Anh ôm em đi rửa mặt đi."

Anh đứng dậy ôm cô lên, sau khi rửa mặt xong, cô đeo máy trợ tbếnh lên, duỗi lưng một cái.

Sau đóbếu Hàn từ phía sau ôm cô, "Em có buồn ngủ không? Nếu buồn ngủ thì ngủ thêm một lúc nữa."

"Không buồn ngủ lắm..." Cô nhỏ giọng bổ sung thêm một câu, "Chỉ là eo em hơi nhức..."

Anh bật cười,...c rồi, lát nữa về sẽ giúp Doanh Doanh xoa bóp eo." Anh đặt...ôi cô một nụ hôn, "Tối hôm qua -- Doanh Doanh rem Cái gì cũng nghe anh.

Mặt cô đỏ lên, "Ngắm mặt trời mọc thôi..."

Biệt thự Vân Đỉnh của bọn họ đang ở cũng là một nơi tuyệt vời để ngắm bình mi...hông cần đi bộ xa mà có thể ngắm nhìn trực tiếp từ bên trong qua cửa kính trong suốt sát đất.

Cô lấy máy ảnh đi ra ngoài ban công, lúc này mặt trời sắp mọc, phía sau ngọn núi như ẩn chứa một kho báu khổng lồ bằng vàng, sáng lấp lánh.

Cô nhanh chóng chụp vài tấm ảnh, "Du Hàn, anh nhanh qua đó đứng đi, em chụp cho anh vài tấm nhé?"

Du Hàn bình thường không thích chụp ảnh, nhưng chỉ cần là yêu cầu của cô anh sẽ đồng ý vô điều kiện. Cô chụp mấy tấm, trong bức ảnh, vì đứng ngược sáng mà cả người của Du Hàn chìm trong bóng tối, chỉ có thể thấy rõ đường nét khuôn mặt của anh, nhưng vẫn không làm mất đi thần thái của anh.

Cô chụp xong, đột nhiên chạyớc mặt anh, nhón chân lên mổ lên cằm anh một cái, không tiếc lời khen ngợi anh, "Du Hàn đẹp trai quá đi mất ~",

Anh không khỏi bật cười, ôm lấy bả vai của cô,i mà em đáng yêu thế hả?"

"Du.àn, anh mau nhìn đi, mặt trời mọc rồi!"

Ánh sáng vàng tràn xuống, chiếu lên gương mặt của hai người, khung cảnh bình minh, vô cùng hùng vĩ.

Bối Doanh Doanh mỉm cười, "Em nhớ đến lần trước anh dẫn em đến đây ngắm mặt trời mọc."

Không ai có thể ngờ được, khi đó bọn họ là bạn học, hôm nay lại là người yêu sắp trở thành bạn đời cùng nhau bước vào hôn nhân.

Thời gian, thật sự trôi qua rất nhanh.

Hai người ngắm bình minh xong, mặt trời lên cao, nắng ngày lúc càng lớn, cô nhanh chóng trốn vào trong phòng, một lúc sau có người đến gõ cửa, là nhân viên dọn vệ sinh, còn có cả người phục vụ bữa sáng đến tận phòng, đây là bữa sáng đã đặt trước ở nhà hàng Tây hôm qua.

Lúc ăn sáng, Bối Doanh Doanh nhận được cuộc gọi video của Viên Man Hà.

Hở?

Cô nhanh chóng ấn nhận, Bối Hồng và Viên Man Hà ở bên kia cũng đang ăn sáng: "Bố mẹ ~"

"Ài, mẹ còn tưởng hai con còn chưa dậy chứ." Viên Man Hà mỉm cười.

Du Hàn ngồi xuống bên cạnh Bối Doanh Doanh, cũng chào hỏi hai người qua điện thoại, Bối Hồng nhìn thấy Du Hàn, ý cười không giảm: "Thế nào rồi Tiểu Hàn, video của chúng ta có giúp cháu cầu hôn thành công không?"

Bối Doanh Doanh:???

Cô xấu hổ: "Bố mẹ... Nào có ai sáng sớm gọi điện thoại hỏi chuyện này." Không ngờ hai người bọn họ "... chuyện" như vậy.

Viên Man Hà mắng yêu cô, "Sao lại không, chuyện quan trọng trong cuộc đời của con gái mẹ, mẹ không thể hỏi một chút sao? Thiệt là."

Du Hàn ôm vai cô gái nhỏ, dịu dàng cười một tiếng: "Thành công ạ, Doanh DThậtđã đồng ý lấy cháu, cũng cảm ơn chú và dì đã giúp cháu chuyện này."

Bố mẹ Bối nghe thấy vậy, đều vui vẻ t.

"Bố mẹ, hóa ra chuyện Du Hàn chuẩn bị bất ngờ cho con mọi người cũng tham gia, mà lại còn giúp anh ấy giấu con nữa chứ..."

"Không thì thế nào, chẳng lẽ con muốn chúng ta giống như trước đó ngăn cản ha..., rồi không cho hai đứa kết hôn sao?"

Cô vội vàng phản bác: "Như vậy không được!"

"Tiểu Hàn con thấy dáng vẻ ngơ ngơ ngác ngác ngốc ngếch này của con bé chưa? Lớn như vậy rồi còn giống như đứa trẻ con vậy." Ngoài miệnnghếchn Man Hà có vẻ "ghét bỏ" nhưng trong mắt lại trần đây yêu thương.

Bối Hồng nói: "Các con ăn cơm đi,ở bên ngoài chơi vui vẻ, đến ltrànề thì đến nhà —— lấy sổ hộ khẩu."

Sau khi cúp điện thoại, Bối Doanh Doanh còn hơi sững sờ, nhẹ giọng thì thào: "Lấy, lấy sổ hộ khẩu để làm cái gì?"

Anh hỏi ngược lại cô: "Em cảm thấy để làm gì?"

"Nhưng mà... Chúng ta đi lấy giấy chứng nhận kết hôn sớm vậy sao?" Cô còn tưởng rằng phải là...cưới trước, việc lấy giấy chứng nhận sẽ phải mất một khoảng thời gian.

"Sớm sao? Anh không hề cảm thấy sớm chút nào." Du Hàn không cười nữa, cắt một lát bánh mì nướng, hạ giọng nói, "Nếu Doanh Doanh không muốn, vậy thì quên đi vậy, qua một thời gian nữa tính tiếp."

Cô nghe hiểu ý trong lời nói của anh, lập tức ôm lấy anh, có chút hoảng hốt: "Không phải em không muốn... Mà là em chưa chuẩn bị kỹ tâm lý, nhưng em —— muốn kết hôn với anh mà."

Dù sao...hay muộn người mà cô lấy cũng là anh, nhận giấy kết hôn

sớm một cũng cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Cô cũng biết, Du Hàn là chú khỉ nhỏ gấchútp. Người khác yêu đương một thời gian lâu như vậy, có lẽ sẽ có chút buồn chán lạnh nhạt, nhưng anh ngày càng yêu cô hơn.

Anh cố nén nụ cười nơi khóe miệng, nắm cằm cô hôn thật sâu, sau đó giọng khàn khàn lẩm bẩm: "Chuẩn bị tinh thần thì đã muộn rồi, sớm đóng mộc một chút sẽ tốt hơn."

"Ừm..." Cô mỉm cười, "Em còn cho rằng anh bận rộn công việc, sẽ không sốt ruột kết hôn...Cưới em là chuyển quan trọng nhất trong cuộc đời này. Không có chuyện gì có thể ngăn cản được."

Cô gật đầu, hất cằm, bắt đầu đặt câu hỏi: "Vậy sau khi kết hôn, ai làm việc nhà?"

Du Hàn: "Một thời gian nữa biệt thự kia sửa xong, sẽ mời mấy cô giúp việc, lúc anh ở nhà anh sẽ làm. Du phu nhân mười ngón tay không cần dính nước."

Cô tiếp tục hỏi: "Vậy ai quản tiền?"

Du Hàn: "Toàn bộ tiền đều là do em quản, anh cũng là em quản."

Đàn ông vừa mới kết hôn đúng là miệng ngọt như vậy, vừa mở miệng lập tức cái gì cũng hứa được.

Cô "hừ hừ" hai tiếng, "Vậy bây giờ em tạm thời tin tưởng anh."

Du Hàn thấy dáng vẻ kiêu ngạo này của cô, sờ sờ đầu cô, duôi lông mày nhướng lên, mỉm cười: "Ừm, sau khi cưới cho em kiểm duyệt."

Sau khi ănđuôig xong, hai người đi dạo một vòng quanh khu danh lam thắng cảnh ở núi Thiên An, sau đó còn đi cắp treo, buổi chiều thì xuống núi.

Hai người về đến nhà họ Bối, Du Linh và Viên Mancáp đang ngồi trong phòng khách nói chuyện, thấy bọn họ trở về, bảo hai đứa cùng ngồi Huống tâm sự.

Du Linh sau khi biết tin Du Hàn cầu hôn thành công, bà cười không khép được miệng: "Tiểu Hàn của chúng ta có thể lấy được Doanh Doanh là phúc của thằng bé."

"Hai đứa bé có thể thích nhau là tốt rồi, chúng ta làm trưởng bối đều vui vẻ."

Bối Doanh Doanh cũng rất trịnh trọng nói với Du Linh: "Dì Du, cháu và Du Hàn sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc, dì yên tâm."

"Được —— "

Viên Man Hà nói, tối nay có một buổi tiệc, là một buổi mừng thọ bố của một tổng giám đốc công ty nào đó, nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay là đàn anh ngày xưa của Bối Hồng, quan hệ rất thân thiết, tối nay mời nhà bọn họ tham dự.

Bà nói hôm nay vừa ăn một chút đồ lạnh, nên bây giờ người có chút khó chịu, không muốn tham gia, bảo Du Hàn đi thay bà, cùng Bối Doanh Doanh tham dự.

Hai người đồng ý.

Buổi tối, Du Hàn đến nhà đón Bối Doanh Doanh, cô đã trang điểm rồi thay một bộ váy đi dự tiệc.

Lúc hai người đến nơi tổ chức tiệc, Bối Hồng đến tìm bọn họ, dẫn hai người đi chào hỏi với nhân vật chính của buổi tiệc, những người có mặt ở đây bây giờ mới biết hóa ra đây là cô con gái thứ hai của nhà. NBối.

Không ngờ bây giờ Bối Doanh Doanh đã trở nên duyên dáng yêu kiều, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người như vậy.

Mọi người xì xào bàn tán: "Nhưng người bên cạnh là ai thế? Sao chưa từng nhìn thấy bao giờ, là con trai nhà ai?"

"Đúng đó, không hề có chút ấn tượng nào luôn, không phải là bạn trai đấy chứ?"

"Sao có thể được, vừa rồi rõ ràng chính tai tôi nghe thấy Tổng giám đốc Bối nói sắp có con rể rồi."

"Xem ra người này lai lịch không nhỏ? Chắc đây cũng là thông gia thương mại nhỉ?"

"Hơn một nửa những cuộc thông gia thương mại đều không có cái gì gọi là tình yêu chân thật đâu."

Một bên khác, Du Hàn và Bối Doanh Doanh hoàn toàn không biết bản thân trở thành tiêu điểm bàn luận của những người khác, sau khi Bối Hồng rời đi xã giao với những đối tác làm ăn của mình, Du Hàn cùng cô g. Snhỏ đi đến một góc không có người chọn đồ ngọt.

"Tớ muốn ăn cái có xoài..."

"Còn cái này, cái này nữa, hì hì..."

Du Hàn quay đầu nhìn cô, khẽ gõ lên trán cô của cô: "Mèo nhỏ tham ăn."

Cô đang ăn bánh kem, không ngờ một lúc sau có một chàng trai tiến lên chào hỏi với Du Hàn: "Cậu là Du Hàn của Phong Cao sao?"

"Chào anh, Doãn tiên sinh."

Hóa ra đây là đối tác làm ăn trước đó Phong Cao từng bàn bạc hợp

tác với anh ta tiếc là cuối cùng không thể hợp tác, nhưng người này đánh giá Du Hàn rất cao. Một chàng trai trẻ tuổi như vậy đã có cái nhìn xa và dự gan dạ như vậy rồi,

Du hàn giới thiệu Bối Doanh Doanh với anh ta, "Đây là vợ chưa cưới của tôi."

"Hóa ra Nhị tiểu thư của nhà họ Bối và cậu là..." Anh ta cụng ly với hai người họ, mỉm cườicô haiột đôi do ông trời tác hợ...Hai người trò chuyện với nhau, một lúc sau Bối Hồng cũng đi tới, muốn dẫn Du Hàn đi làm quen với mấy vị tổng giám đốc, mọi người trong giới kinh doanh ở thành phố T đều biết đến nhà họ Bối, Du Hàn được. M Hồng giới thiệu, đồng nghĩa với việc đi đường tắt, cộng thêm thực lực của bản thân, tối nay hiển nhiên đây là cơ hội tốt mở rộng mối quan hệ.

Bối Doanh Doanh không tham gia vào chuyện làm ăn, tự mình qua một chỗ chờ đợi.

Cô lấy một ly nước ép lựu, chậm rãi đi ra bên ngoài sảnh tiệc vắng người, ra bên ngoài hơi lạnh của điều hòa dần dần hòa tan vào không khí, gió mát của đêm hè oi bức phủ lên làn da của cô.

Suy nghĩ của cô dần bay cao, đến khi sau lưng có một giọng nói của một cô gái kéo cô trở lại ——

"...Bối Doanh Doanh?"

Cô quay đầu lại nhìn, thấy một người phụ nữ mặc váy đen cúp n...gắn, khuôn mặt trang điểm rất tỉ mỉ.

Người này nhìn có chút quen mắt, như ngắnng trong lát cô không nhớ nổi là ai.

Người phụ nữ kia nhìn thấy Bối Doanh Doanh, cũng giật mình, sau đó cất bước đi về phía cô, sắc mặt không hề dao động: "Đúng là em

rồi."

Trong đầu Bối Doanh doanh bỗng lóe lên cái gì đó, đột nhiên cô nhớ ra tên của người này.

Kế Khê.

Bạn gáD bí mật trước kia của Hứa Chi Hạo.

Trong chốc lát Bối Doanh Doanh không nhận ra Kế Khê, chị ấy đã thay đổi rất nhiều, lần đầu nhìn thấy Kế Khê, chị ấy là một cô gái thanh tú đơn thuần, dường như vẫn hế. Lẻ ngây thơ. Hôm nay Kế Khê mặc bộ váy gợi cảm, cộng thêm thoa đôi môi màu đỏ rựccònhí chất đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng một thứ duy nhất vẫn chưa thay đổi là, không khí lúng túng giữa hai người bọn họ.

Kế Khê đứng trước mặt cô, hơi lắc lư ly rượu đỏ trong tay: "Chẳng lẽ em quên chị là ai rồi à?"

Bối Doanh Doanh hơi mỉm cười, "Chào chị, chị Kế Khê... Hôm nay chị cũng đến đây tham gia bữa tiệc này sao?"

Cô ta nhếch môi, vén tóc...u tai: "Chị là con dâu của người chủ bữa tiệc này, em cảm thấy thế nào?"

Bối Doanh Doanh ngẩn người.

Hóa ra Kế Khê lắc mình biến hóa thành vợ của tổng giám đốc của xí nghiệp Húc Dương, nhưng mà rõ ràntrởừa rồi cô nghe nói... Tổng gái đốc của Húc Dương năm nay đã bốn mươi mấy, trước đó còn từng kết hôn?

...hê thấyiámắc mặt Bối Doanh Doanh thoáng thay đổi, cảm giác giống như bị một con dao đâm vào lòng, nụ cười trên môi cô ta rộng

thêm mấy phầm: "Sao nào? Lạ lắm sao? Em cũng cảm thấy chị vào được nhà họ Lâm, là do bò lên giường của tổng giám đốc?"

"Không phải..."

Kế Khê xoay người, chậm rãi đi đến trước bể bơi, giọng của cô ta rất nhẹ, "Nă... chị cũng sắp ba mươi tuổi rồi, cũng không phải ở độ tuổi thanh xuân gì nữa, thay vì ngồi đó lo lắng cho tương lai, không bằng tùy tiện tìm một người có thể dựa. To, không cần biết là có thích hay không, thì cũng coi như không phải lo lắng khi về già nữa, không phải sao?"

Bối Doann Doanh nghe vậy, cô không thể ngờ những lời này là từ miệng Kế Khê nói ra.

Trong ấnhtượng của cô, Kế không phải là một cô gái như vậy.

Kế Khê ngoái lại nhìn cô rồi cười lạnh vài tiếng: "Không phải ai cũng như em đâu, nhị tiểu thư nhà họ Bối à. Từ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng, cơm áo không phải lo lắncoo hai ưng chiều, tốt nghiệp trường danh giá, rồi tìm được một người bạn trai xuất sắc như vậy. Có được một tình yêu đích thực, còn có một người không đòi hỏi đáp lại bất kỳ điều gì, vẫn luôn âm thầm bảo vệ. Không giống như chị, chỉ có một cuộc đời rẻ mạt, vĩnh viễn bị người ta chà đạp.

Môi của Kế Khê run rẩy.

Bối Doanh Doanh nắm chặt ly thủ tinh trong tay, một lúc sau mới lên tiếng: "Số mệnh của mỗi người đều không phải do yông trời quyết định, tại sao chị lại phải coi thường bản thân như vậy."

“Coi thường bản thân?” Kế Khê không nhịn được bật cười. “Em cho rằng chị không muốn sống một cuộc sống như em sao? Là do số mệnh của chị không cho phép. Bạn trai của chị toàn tâm toàn ý yêu em, mà chị thì sao đây? Ngủ cùng với người ta rồi còn bị người ta chà đạp nhưu vậy, em có từng trải qua cảm giác ỳ thích một người,

nhưng kết quả người đó ph coi em như một người thế thân cho một cô gái chưa, chuyện này châm chọc đến nhường nào chứ."

Kế Khê đến bên cạnh Bối Doanh Doanh, sắc mặt lạnh dần, "À đúng rồi, người coi chỉ là thế thân, chắc hẳn em cũng quen biết nhỉ, đúng không? Em sẽ không quên anh ta rồi chứ?"

"Bối Doanh Doanh, từ trước đó chị đã hình thấy ảnh của em trong điện thoại của Hứa Chi Hạo, chị phát hiện hóa ra bản thân mình trong lòng anh ta chỉ là vật thế thân, em có biế. Cgày đó khi chị nhìn thấy em, chị đã hận em đến mức nào không? Ở quán ka. aEke, chị nhìn thấy anh ta vì em mà ghen tuông, ngay cả cửa ra vào muốn hôn em... Em nói xem em đã dùng thần mê thuốc lú gì, khiến anh tở hớ mãi không quên như...

Bối Doanh Doanh cũng không phải quả hồng mềm mặc người người ta nắm bóp, lúc này cô nghe thấy suy nghĩ của Kế Khê về mình như vậy, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Kế Khê: "Em và chị thì có quan hệ gì, chị dựa vào đâu mà chất vấn em? Lúc đó em cũng không biết Hứa Chi Hạo thích em, càng không biết hai người là bạn trai bạn gái. Nếu như chị một mực cho rằng là do em quyến rũ anh ta, vậy thì tùy chị thích nghĩ như nào thì nghĩ."

Kế Khê nhíu mày: "Nếu như không phải em cho Hứa Chi hạo hy vọng, sao anh ta có thể vẫn luôn mong ngóng có được em như vậy? Em và Hứa Chi Hạo, đều không phải loại người tốt lành gì, dù sao cuối cùng các người cũng không bị thiệt hại cái gì, còn chị là nạn nhân của hai người!"

Kế Khê hận Hứa Chi Hạo thấu xương, lúc này cô ta nhìn thấy Bối Doanh Doanh, đã đổ toàn bộ uất hận lên người cô.

"Nạn nhân? Nhưng đây cũng không phải là lý do để chị đứng trước mặt em hào hét."

Bối Doanh Doanh cảm thấy buồn cười, "Chẳng lẽ chị hy vọng em sẽ

xin lỗi chg sato?"

Lúc đầu Bối Doanh Doanh đúng là có chút áy náy với Kế Khê, dù sao cũng gián tiếp bởi vì cô, Kế Khê với bị tổn thương, nhưng lúc này kế Khê dường như muốn đẩy toàn bộ tội lỗi lên đầu cô.

Cô thực sự bị sốc.

Kế Khê nghẹn ngào không nói nên lời, đầu ngón tay siết chặt ly thủy tinh đến trắng bệch, sự đố kỵ trong lòng đang hừng hực bùng cháy như muốn thiêu đốt cô ta ——— dựa vào đâu mà từ đầu đến cuối Bối Doanh Doanh vẫn luôn sống tốt hơn cô ta, cô ta có chỗ nào kém hơn chứ, tại sao Hứa Chi Hạo lại không nhìn cô ta một cái!

Bối Doanh Doanh lui về sau một bước: "Em đi về trước."

Cô muốn đi, bất ngờ Kế Khê đột nhiên giống như lên cơn điên, nắm lấy tay của cô: "Bối Doanh Doanh, em có ý gì?! Lúc trước em và Hứa Chi Hạo tổn thương chị như vậy, bây giờ em dùng thái độ này với hị sao?!"

Sức của Kế Khe không nhỏ, Bối Doanh Doanh không đứng vững, mắt thấy bản thân sắp rơi vào trong bể bơi.

"Ào" một tiếng

———

Cô rơi vào trong nước, bất ngờ là có cả Kế Khê không kịp phản ứng cũng bị mất đà rơi xuống bể bơi.

Trong sảnh tiệc, Du Hàn và Bối Hồng chào hỏi với mấy người đồng nghiệp xong, chậm rãi đi về phía trước, "Những người này say này cháu cũng có thể quen biết một chút, nói không chừng sẽ giúp ích được cho công uy củaconu." Bối Hồng nói.

"Cảm ơn chú." DU Hàn đảo mắt một vòng quanh sảnh tiệc, cũng khôconhấy bóng dáng của Bối Doanh Doanh ở đâu.

Bối Hồng vỗ vai của anh, "Đi đi, tìm Doanh Doanh, không có ai ở bên cạnh chắc con bé đang nhàm chán đấy."

"Vâng."

Du Hàn đi lên trước, không khỏi khẽ cười.

Cô nhóc nghịch ngợm này chạy đi đâu ăn vụng bánh kem rồi?

Anh đi về phía trước, thấy một người đàn ông trung niên bụng phụ từ hướng ngược lại đi tới, lông mày nhíu lại sắc mặt nặng nề hỏi người phục vụ bêphệ nh: "Phu nhân lại chạy đâu rồi?"

"Giám đốc Lâm, tôi không biết..."

Người đàn ông nghe vậy thì nổi giận đùng đùng tiếp tục đi về phía trước tìm k...sau khi ông ta rời đi, mấy người phục vụ thì thầm nói chuyện: "Có phải Kế Khê lại gây chuyện khiến giám đốc Lâm tức giận không?"

"Ai mà biết được, bây giờ tôi nhìn thấy cô ta là thấy xúi quẩy rồi, tiểu tam leo lên được chỗ của phu nhân mà vẫn còn trâu bò như vậy."

Du Hàn nghe thấy tên Kế Khê, cảm thấy có chút quen tai, mà lời sau đó nhắc đến thân phận của cô ta.

Phu nhân?

Anh cũng thấy có chút buồn bực.

Du Hàn tiếp tục đi về phía trước tìm Bối Doah Doanh, đi dạo một vòng vẫn không thấy cô ở đâu, anh hỏi một người phục vụ ngẫu

nhiên: "Xin hỏi, tối nay anh có nhìn thấy một cô gái mặc váy màu vàng, cao khoảng một mét sáu..."

Du Hàn miêu tả xong, người phục vụ nghĩ một lúc: "Hình như có một vị tiểu thư...vậy, cô ấy đi về phía bể bơi."

"Được rồi, cảm ơn."

Anh đi ra ngoài, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng người hô lớn: "Có ai không, có người rơi xuống nước rồi!!!"

Lông mày anh nhíu lại, trái tim đột nhiên trùng xuống, co chân chạy về phía bể bơi, anh thấy một bóng dáng đang vùng vẫy trong chùng anh tập trung nhìn kỹ dáng vẻ của người vừa rơi vào trong nước kia, lập tức nhảy xuống, hô to: "Doanh Doanh, Doanh Doanh!"

Bối Doanh Doanh biết bơi một chút, nhưng vì vừa rồi đột nhiên rơi xuống nước, cô bị sặc nước, trong lúc hoảng loạn, bỗng nhiên có một lực tóm lấy eo cô. Du Hàn ôm cô bơi về phía thành bể bơi, kéo cô lên bờ.

Mà Kế Khê cũng được mấy người giúp việc cứu.

Bối Doanh Doanh ho sặc sụa, cả gương mặt đỏ bừng, cảm giác như vừa một cô gần như đã ngạt thở, lúc này nhìn thấy Du Hàn, chóp mũi đau nhức, vùi đầu vào trong lòng anh, níu chặt quần áo của anh: "Du Hàn..."

"Đừng sờ, đừng sợ, có rôi ở đây rồi, không sao đâu." Du Hàn vỗ về cô, cánh ta...cô của anh còn đang run anhrở n hoảng hốt vẫn chưa nguôi ngoai, dường như anh vừa trở về cái đêm lạc mất cô trong rừng nhiều năm về trước.

Du Hàn cố gắng đè nén cảm xúc tàn bạo đang dâng lên, giây phút vừa rồi anh dường như xuýt mất cô, trong lòng nóng như lửa đốt.

Cô gái nhỏ trong lòng anh vẫn đang nức nở,sanh nhìn Kế Khê cách đó ba mét vẫn đang không ngừng ho khan, trong đôi mắt dần dần nhiễm vẻ nham nhiểm.

Anh nhận ra cô ta là ai rồi.

Tất nhiên anh sẽ không tin đây là do ngoài ý muốn.

Sau khi cảm xúc của Bối Doanh Doanh chầm chậm dịu lại, Du Hàn nhẹ nhàng buông cô ra, nhẹ giọng nói: "Em ngồi đây chờ anh."

Anh đứng lên, bước về phía Kế Khê, Kế Khê ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông mặt lạnh tanh, cảm giác áp bức mãnh liệt kh. Cô taa lạnh sống lưng, cũng biết lần này đã làm lớn chuyện.

"Cô kéo Bối Doanh Doanh xuống nước, đúng không?" Anh chất vấn.

Kế Khê lập tức lúng túng phủ nhận, "Không phải tôi..."

Du Hàn đứng vững trước mặt cô ta, không để ý bên cạnh vẫn còn rất nhiều người... việc đứng xung quanh, trực tiếp nắm lấy cổ tay cô ta, kéo cô ta lên, giọng nòi trầm thấp đè nén sự tức giận tột độ ——

"Nếu cô không ngại rơi xuống nước một lầnnóia, thì nên thành thật khai báo cho tôi."

- -----oOo------

Chương 71: Ngoại truyện 2

Du Hàn nắm cổ tay Kế Khê, kéo cô ta đến bên cạnh bể bơi, làm bộ như sẽ đẩy cô ta xuống, Kế Khê hoảng loạn hét lớn:

"Cậu điên rồi, đây là nhà của tôi! Cậu buông tôi ra! Không thì tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Tôi hỏi cô một lần nữa, sao Bối Doanh Doanh lại rơi xuống nước." Mặt Du Hàn lạnh tanh, không hề sợ hãi trước lời uy hiếp của chị ta.

Chuyện xảy ra ở bể bơi rất nhanh thu hút sự chú ý của mọi người ở trong sảnh tiệc, rất nhiều người chạy ra ngoài này xem là chuyện gì, bao gồm cả Bối Hồng và chủ bữa tiệc ngày hôm nay.

Mấy anh bảo vệ nhìn thấy bà chủ bị đối xử như vậy, nhanh chân chạy đến, chỉ vào Du Hàn: "Anh làm gì thế!"

Bối Hồng nhìn thấy Du Hàn rồi con gái cả người ướt đẫm ngồi bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng vẫn trầm giọng nói với Du Hàn: "Mau thả người ta ra."

Du Hàn nghe vậy thì cụp mắt, buông tay Kế Khê ra, mấy người giúp việc tiến lên đỡ lấy Kế Khê đang run rẩy.

Người xung quanh xì xào bàn tán, Lâm Cổ là nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay vốn đang vui vẻ nhưng chuyện này mà bữa tiệc mừng thọ đang yên ổn của ông ta giờ lại náo loạn như một trò cười. Sắc mặt ông ta bắt đầu sầm xuống, nhìn bọn họ, "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

Kế Khê quay đầu nhìn thấy chồng của mình Lâm Tuấn cũng đã tới, đáy mắt có một tia cảm xúc lướt qua, nhếch môi không nói gì.

Người giúp việc đưa cho Du Hàn một cái khăn tắm, anh cầm lấy khăn đi đến trước mặt cô, quấn quanh người cô, lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, dịu giọng nói: "Doanh Doanh, nói cho chúng ta biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, được không?"

Bối Hồng cũng đi tới, nhìn thấy con gái cưng như vậy, lông mày nhíu lại: "Doanh Doanh, có phải có người bắt nạt con không, đang yên đang lành sao tự dưng lại ngã xuống bể bơi."

Cô hít mũi một cái, ngẩng đầu nhìn thấy phía Kế Khê đang hốt hoảng, chậm rãi mở miệng: "Kế phu nhân và con bởi vì một vài chuyện mà xảy ra cãi vã, con không muốn đôi co với chị ta, nên đã định rời đi. Chị ta lại kéo con lại... Khiến con ngã vào bể bơi, chị ta cũng mất đà nên cũng bị rơi vào trong nước."

Kế Khê lập tức phủ nhận: "Không phải tại chị! Là tự em không đứng vững té xuống nước, còn kéo cả chị rơi xuống cùng," cô ta nhìn về phía bố chồng của mình, nở nụ cười, "Bố, con và Bối tiểu thư là người quen cũ, bọn con chỉ đang ở đây ôn chuyện cũ thôi..."

Lâm Cổ nhìn Bối Doanh Doanh, hỏi cô: "Là thật sao?"

Kế Khê vốn cho rằng bản thân sẽ có được sự tin tưởng của bố chồng, nhưng nghe bố chồng nói vậy thì sửng sốt.

Bối Doanh Doanh đứng dậy, nhìn thẳng vào Kế Khê, thản nhiên nở nụ cười: "Cháu và Kế phu nhân đúng là có quen biết. Cháu vẫn còn nhớ rõ nội dung cuộc trò chuyện của bọn cháu, không biết có nên kể lại cho mọi người cùng nhau tìm hiểu một chút xem chúng cháu quen biết nhau thế nào không?"

Lâm Tuấn nghe vậy, sắc mặt lập tức đen xì, nhìn chằm chằm vợ

mình, đáy lòng bắt đầu nổi lửa.

Kế Khê lần này hoàn toàn bối rối, lòng bàn chân như muốn nhũn ra, tất cả mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía cô ta, có tìm tòi cũng có cả suy tính.

Nếu như Bối Doanh Doanh kể chuyện này ra, cô ta không biết sau này sẽ ngẩng đầu thế nào.

Du Hàn bỗng lên tiếng: "Lâm lão tiên sinh, chắc là ở gần bể bơi có camera giám sát?"

Lâm Cổ nhìn ánh mắt đờ đẫn của Kế Khê, Lâm Cổ hạng người gì cũng đã từng gặp rồi tất nhiên ông nhìn thoáng qua cũng đoán được chuyện này là thế nào, ông gõ gậy trống trong tay xuống đất, tức giận nói: "Kế Khê -- "

Đây giống như ông ta cho Kế Khê một cơ hội cuối cùng, nếu như không nói ra sự thật, một lát nữa tra camera giám sát, ở trước mặt nhiều người như vậy thì thật sự sẽ rất khó coi.

Kế Khê nhìn chồng mình và bố chồng, giọng nói run rẩy: "Là con không cẩn thận kéo cô Bối."

Bối Hồng nghe vậy thì buồn bực, đi đến trước mặt Lâm Cổ: "Lão Lâm, con gái nhỏ của tôi nhát gan, thậm chí còn không biết bơi, anh nói xem nếu như không phải Tiểu Hàn đến kịp, chuyện gì sẽ xảy ra..."

Lâm Cổ vỗ vỗ bả vai của Bối Hồng, sau đó nhìn Kế Khê, Kế Khê đành phải tiến lên, nhìn Bối Doanh Doanh, mặc dù có khó chịu đến mức nào cũng chỉ có thể cúi đầu nói: "Xin lỗi cô Bối..."

Lâm Tuấn lúc này tiến lên nắm chặt cổ tay Kế Khê, ở trước mặt mọi người giận tím mặt, hoàn toàn không để ý mặt mũi của Kế Khê: "Cô nhìn chuyện ngu xuẩn cô đã làm đi, mặt mũi của tôi đều bị cô làm

cho mất sạch rồi!"

Chân Kế Khê như nhũn ra, cô ta bị Lâm Tuấn kéo đi vào trong nhà.

Lâm Cổ không ngờ tiệc mừng thọ êm đẹp trong nhà mình lại xảy ra chuyện khiến người ta cười chê như vậy. Con dâu mới cưới vào cửa thật sự không khiến người ta bớt lo chút nào. Ông lúc này cũng không nhịn nổi nữa, nói với ba người nhà họ Bối.

"Thật sự ngại quá, Doanh Doanh không sao chứ? Để tôi bảo người giúp việc dẫn con bé đi tắm rửa qua, thay quần áo, đừng để bị cảm lạnh."

"Dạ cháu không sao đâu ạ..." Bối Doanh Doanh lắc đầu, cũng không muốn khiến chuyện này trở nên khó xử thêm nữa.

"Thật sự xin lỗi các vị, mời mọi người tiếp tục di chuyển vào trong sảnh tiệc. Lão Hồng, trong thư phòng của tôi có cất một bức tranh sơn thủy của Đổng Chí Nghiêm, cậu có muốn đi xem một chút không?"

Bối Hồng khẽ cười thuận theo bậc thang của Lâm Cổ đi xuống, cùng Lâm Cổ rời đi.

Sau khi hai người rời đi, tiếng xì xào bàn tán của những người khác vẫn không ngừng: "Hóa ra người vừa rồi là con dâu của Lâm Cổ à, sao lúc này không thấy Lâm Cổ giới thiệu?"

"Chuyện này có gì hay để giới thiệu, kết hôn hai lần, nghe nói lần này còn là lấy một đứa tiểu tam, mất mặt chết đi được, ngay cả hôn lễ còn không tổ chức."

"Dáng vẻ người phụ nữ vừa rồi cũng không giống đèn đã cạn dầu, là một người có vóc dáng quyến rũ."

Những tiếng bàn tán này chui vào tai Du Hàn và Bối Doanh Doanh,

Du Hàn một lần nữa nửa quỳ xuống, nhìn cô: "Bây giờ anh đưa em đi thay quần áo nhé? Như này sẽ bị cảm đấy."

"Vâng."

Anh ôm cô đứng dậy, người giúp việc tiến lên dẫn đường, "Cô Bối, mời đi lối này --"

Trong phòng ngủ chính của nhà họ Lâm, Lâm Tuấn một tay kéo Kế Khê đi vào cửa, lập tức vung một cái tát thật mạnh vào mặt cô ta, "Con đàn bà chết tiệt, cô làm mất hết mặt mũi của tôi như thế hả!"

Kế Khê ngã sấp xuống giường, ôm mặt, nước mắt trào ra, "Xin lỗi, ông xã..."

"Cô đừng tưởng tôi không biết cô tìm Bối Doanh Doanh gây chuyện là vì cái gì?" Vẻ mặt Lâm Tuấn trở nên dữ tợn, một tay bóp cằm Kế Khê, "Sao nào, lấy tôi rồi còn mơ tưởng tên đàn ông khác? Thích cho tôi đội nón xanh, đúng không?"

Trước đó Lâm Tuấn bị Kế Khê quyến rũ, tưởng Kế Khế chưa từng yêu đương, suy nghĩ đơn thuần, không ngờ sau khi cưới Kế Khê ông mới biết được Kế Khê từng qua lại với Hứa Chi Hạo, mà cô ta vẫn không nhỡ mãi không quên người đàn ông này.

Lâm Tuấn sao có thể chịu đựng sự lừa gạt cùng sự nhục nhã này, sau khi cưới ông lập tức cực kỳ chán ghét Kế Khê.

Kế Khê liên tục lắc đầu, Lâm Tuấn cười lạnh: "Sao thế, bây giờ còn muốn leo lên giường của Hứa Chi Hạo à? Muốn bị tên đó đùa giỡn đến vậy sao? Có muốn tôi đưa cô lên giường của tên đó không?"

"Không phải như vậy..."

"Muốn tài sản của tôi nên mới đến quyến rũ tôi đúng không? Con đàn bà ti tiện này! Ngày mai cút về nhà mẹ cô đi!"

Lâm Tuấn đột ngột buông tay ra, Kế Khê ngã ra giường, nước mắt chảy đầy mặt.

Người đàn ông giật dái tai của cô ta, cô ta đang nằm lỳ trên giường, đầu ngón tay nắm chặt ga giường, nghẹn ngào khóc rống lên.

Sau khi chia tay với Hứa Chi Hạo, cô ta hận anh ta đến tận xương tủy, vì vậy mà tính tình thay đổi lớn như vậy, không còn dáng vẻ hiền lành ngây thơ như thuở mới bước chân vào đại học. Ở trong mắt cô ta đã không còn hy vọng xa vời sẽ tìm được một người đàn ông thật lòng yêu mình nữa.

Sau khi tốt nghiệp, cô ta đi làm ở tập đoàn Lâm thị, trở thành thư ký của Lâm Tuấn.

Đêm hôm đó Lâm Tuấn đi xã giao rồi uống say, khi đó ở trên xe trong phút chốc đầu óc không được tỉnh táo đã động tay động chân với Kế Khê, cô ta chẳng những không kháng cự, còn ngược lại châm ngòi cho hành động biến thái của ông ta.

Trong tình yêu cô ta bị người khác tổn thương, bây giờ cô ta cũng muốn phá hỏng chuyện tình yêu của người khác.

Thế là cô ta bắt đầu quyến rũ Lâm Tuấn đã có vợ, lúc đó ban đầu tình cảm của Lâm Tuấn và vợ đã không mấy tốt đẹp, cộng thêm sự xuất hiện của Kế Khê, khiến Lâm Tuấn bị thứ gọi là tình yêu trong phút chốc làm cho lóa mắt, ly hôn với vợ sau đó cưới Kế Khê.

Nhưng cô ta biết, tâm lý của mình đã hoàn toàn méo mó, bây giờ chồng chán ghét cô ta, bố chồng cũng không hài lòng về cô ta, ngay cả người làm cũng dám chỉ trỏ cô ta.

Cuối cùng cô ta cũng hối hận rồi. Cô ta nhận ra bản thân chẳng qua chỉ là nhảy từ một địa ngục này sang một địa ngục khác.

Nên hôm nay khi cô ta nhìn thấy Bối Doanh Doanh, cô ta mới đánh mất lý trí, phát điên.

Thật ra Bối Doanh Doanh chẳng có lỗi gì, đều do cô ta không xui xẻo, không xứng đáng có được tình yêu.

Trong phòng ngủ dành cho khách, Bối Doanh Doanh đã thay một bộ váy mới, Du Hàn đi tới nắm lấy tay của cô, "Lại đi sấy tóc nào."

Cô đi theo anh, ngồi xuống giường, anh cầm máy sấy tóc giúp cô sấy những sợi tóc ẩm ướt, động tác rất dịu dàng.

Bối Doanh Doanh nhìn anh, cảm xúc hoảng hốt cùng sợ hãi dần dần dịu đi. Vừa rồi khi cô ngã vào trong bể bơi, trái tim của cô như chìm xuống tận đáy vực, vẫn may là Du Hàn đã xuất hiện.

Cho dù là nhiều năm trước hay là hiện tại, anh đều rất đáng để dựa vào.

Một lúc sau, sau khi Du Hàn sấy tóc cũng đã gần khô, anh để máy sấy xuống, cô gái nhỏ ôm lấy eo của anh, vùi đầu vào trong lòng anh.

Du Hàn đau lòng, tim anh mềm nhũn, vòng tay ôm lấy bả vai của cô, vuốt ve đỉnh đầu cô, "Có phải tối nay Doanh Doanh bị dọa sợ rồi không?"

"Ừm..."

"Anh cũng rất sợ hãi." Anh thở dài một tiếng, chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa rồi thôi anh cũng đã thấy sợ rồi, vẫn may là cô không có chuyện gì.

Du Hàn nâng gương mặt của cô lên, nhìn đôi mắt ngập nước sáng ngời của cô, dặn dò: "Đồ ngốc, sau này anh cũng không dám để em rời khỏi tầm mắt của anh nữa đâu. Nếu như em còn gặp phải loại

người như này trực tiếp gọi điện thoại cho anh, đừng nói nhảm với bọn họ."

"Em cũng không ngờ đột nhiên Kế Khê trở thành người như thế này..." Vừa rồi cô nghe còn nghe nói Kế Khê vào được nhà họ Lâm là từ làm tiểu tam rồi trèo lên vị trí phu nhân.

"Có rất nhiều chuyện phức tạp, nhiều năm không gặp, lòng người rất khó đoán. Em thật sự cho rằng ai cũng lương thiện như Doanh Doanh của anh sao?"

Cô mỉm cười, nắm lấy tay của anh, "Ừm, em hứa lần sau sẽ cẩn thận."

Một lúc sau có người giúp việc bưng canh gừng và thuốc cảm đến, sau khi Bối Doanh Doanh uống thuốc xong, Du hàn gọi điện thoại cho Bối Hồng, nói anh đưa cô về nhà trước.

Sau một tiếng đồng hồ lái xe, bọn họ cũng đã về đến nhà.

Bối Doanh Doanh trên xe nghỉ ngơi một lúc thì tỉnh lại, cô nhìn về phía Du Hàn, không hiểu sao giọng điệu của anh nghe lại chút tủi thân: "Sao mà đêm tân hôn đã phải chia phòng ngủ thế này."

Cô bị dáng vẻ này của anh chọc cười, "Cái gì mà tân hôn chứ, còn chưa đi đăng ký đâu..."

Lời của cô còn chưa dứt, đã thấy anh nghiêng người về phía cô, một tay giữ lấy gáy cô, hôn xuống.

Sau khi nụ hôn nóng bỏng kết thúc, hai người tựa đầu vào nhau, giọng của Du Hàn có hơi khàn: "Sớm muộn gì cũng sẽ là vợ của anh."

Cô mím môi khẽ cười, "Ừm, đúng vậy..."

"Ban đầu anh định ngày mai sẽ đưa em đi lấy giấy chứng nhận, nhưng tối nay em bị làm cho sợ như vậy, ngày mai trước hết hãy nghỉ ngơi thật tốt đã."

Cô giật mình: "Hả?"

"Không phải Doanh Doanh vẫn hay nói là anh con khỉ gấp gáp sao?" Anh mỉm cười, "Cho em cơ hội nghỉ ngơi thoải mái đó, chờ đến khi chính thức lấy được giấy chứng nhận, buổi tối -- đều là của anh."

"Vậy... Được thôi."

Anh xoa đầu của cô, lại vỗ về an ủi một lúc mở thả cô xuống xe.

Cô đi vào trong biệt thự, vừa đi qua cửa vừa nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Du Hàn, anh thật sự suy nghĩ đến cảm nhận của cô, đặt cô ở vị trí đầu tiên.

Rõ ràng sáng sớm hôm nay khi anh nghe thấy cô đồng ý đi lấy giấy chứng nhận sớm một chút đã vô cùng vui vẻ.

Cô khẽ ngâm nga đi vào phòng khách, có một cô giúp việc từ trong phòng bếp đi ra, gọi cô: "Cô Doanh Doanh, trong tủ lạnh có thạch dừa hoa quế, cô có muốn ăn một bát không?"

"Thạch dừa?"

Cô giúp việc mỉm cười: "Buổi chiều tối hôm nay lúc cậu Du đến đón cô có mang theo nguyên liệu và công thức đến cho chúng tôi, còn nói đây là món yêu thích của cô.

Bối Doanh Doanh không ngờ trên đường xuống núi hôm nay, cô vô tình nhắc món thạch dừa sáng nay rất ngon, hy vọng có cơ hội được ăn lại lần nữa, vậy mà Du Hàn lại ghi nhớ những lời này của cô.

Dường như anh rất thích tạo bất ngờ cho cô.

Vậy có phải cô cũng nên mang đến cho anh một chút bất ngờ không nhỉ?

Sáng sớm ngày hôm sau, Bối Doanh Doanh dậy sớm, chải đầu sửa soạn, mặc cái váy ngắn cô thích nhất, lúc đang trang điểm, Viên Man Hà gõ cửa đi vào.

"Doanh Doanh hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy, định đi đâu đâu đây?" Mẹ trêu ghẹo cô.

Bối Doanh Doanh ngại ngùng cười một tiếng, "Một lúc nữa con muốn đi tìm Du Hàn."

Viên Man Hà để tay lên bả vai con gái, nhìn cô ở trong gương, "Được rồi, đã rất đẹp rồi."

Cô trang điểm xong, đứng dậy nói nhỏ với mẹ điều gì đó, Viên Man Hà nghe xong liền không nhịn được cười: "Con đó nha, mẹ thấy con còn gấp hơn cả Du Hàn..."

Cô xấu hổ, "Đâu có đâu mẹ."

"Được rồi, lát nữa đi theo mẹ lấy."

Bối Doanh Doanh sau khi chuẩn bị xong thì đi xuống lầu, Du Linh đang chuẩn bị bữa sáng, cô đi qua tìm Du Linh: "Chào buổi sáng, dì Du"

"Ài, cô Doanh Doanh, xuống ăn sáng hả?"

"Vâng, à đúng rồi dì Du, dì có thể cho cháu mượn chìa khóa nhà dì một chút được không?" Cô sờ đầu, nở nụ cười ngượng ngùng, "Cháu muốn đi tìm Du Hàn, tặng cho anh ấy một bất ngờ."

Du Linh phản ứng rất nhanh, "Được được được, dì đưa cho cháu

chùm chìa khóa này trước, mấy ngày nữa dì bảo Du Hàn đánh cho cháu một chùm mới."

"Dạ, cảm ơn dì."

Bối Doanh Doanh ăn sáng nhanh chóng, không báo trước với Du Hàn, xuất phát đến thẳng nhà họ Du.

Cô dùng chìa khóa mở cửa, ngó đầu vào trong nhìn một vòng không thấy anh ở đâu.

Cửa phòng Du Hàn đóng chặt, cô nắm tay nắm cửa, sau đó nhẹ nhàng xoay mở cửa phòng ra, cô thấy Du Hàn đang nằm trên giường, nghiêng người đưa lưng về phía cô, anh đang ngủ say.

Cô rón rén đi vào, sau đó chậm rãi bò lên giường ăn, ngồi ở mép giường, cúi người dùng ngón tay miêu tả đường nét khuôn mặt anh, mềm giọng gọi tên anh: "Du Hàn --"

Trong giấc mơ anh loáng thoáng nghe thấy có người đang gọi anh, anh mở mắt ra, lập tức nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của người yêu.

Đến khi anh nhận ra đây không phải là mơ, ngạc nhiên vui mừng: "Sao Doanh Doanh lại đến đây..."

"Nhớ anh."

Anh vươn tay ôm cô, trở mình, ôm cô nằm xuống bên cạnh, cằm tựa trên đỉnh đầu của cô, giọng nói khàn đặc: "Sao sáng sớm mà cục cưng đã ngọt như vậy rồi?"

Cô cũng ôm lại anh, "Ở cùng Du Hàn lâu nên ngọt như vậy đó."

Anh mỉm cười, "Mẹ anh đưa chìa khoá cho em?"

"Dạ."

"Xin lỗi, đáng lẽ anh nên sớm đưa cho em một chùm, sau đó đánh thêm cho em chìa của phòng anh, nếu không lần sau anh khóa cửa phòng sao em vào được."

"Đột nhiên chạy vào trong phòng anh có phải có chút nguy hiểm không?"

Anh bật cười, đầu ngón tay luồng vào trong váy của cô, "Ừm, bây giờ em đang rất nguy hiểm, biết chưa?"

"Này, mới sáng sớm đó..." Cô mềm giọng cầu xin anh tha cho cô, anh dừng lại, "Được rồi, đùa Doanh Doanh thôi."

Du Hàn định nắm tay của cô, không ngờ anh sờ thấy một quyển sổ trong tay cô, anh sửng sốt lấy quyển sổ đó ra, "Đây là cái gì?"

Nương theo tia sáng mờ nhạt từ cửa dội vào, anh nhìn quyển sổ, nhịp tim của Bối Doanh Doanh đập nhanh như trống bỏi, cả mặt đều đỏ bừng.

Anh nhìn thấy ba chữ in hoa trên đó -- "SỔ HỘ KHẨU."

Hai mắt của anh dường như lóe sáng, nhìn về phía cô: "Ý của Doanh Doanh là..."

"Chuyện đó, không phải anh nói muốn đi lấy giấy chứng nhận sao?" Cô cụp mắt xấu hổ, "Hôm nay em nghỉ ngơi khỏe rồi."

Anh ôm cô thật chặt, yên lặng mỉm cười: "Được, anh hiểu ý của em rồi."

"Hửm?"

"Cho nên nếu như hôm nay không đi cục dân chính, chẳng phải sẽ

phụ tấm lòng của Doanh Doanh sao? Anh xoa xoa gương mặt của cô, "Tất nhiên là anh không nỡ rồi."

"..."

Người này quá đáng.

Du Hàn bò xuống giường, nói cô chờ anh một lúc, anh đi tắm rửa thay quần áo, cô nghe vậy thì đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Cô mở tủ lạnh, thấy trong tủ lạnh chỉ có một túi mỳ dương xuân, cùng một túi rau cải ngọt, cô dự định nấu cho anh một bát mì.

Bật bếp, đổ nước vào, gắp mì, nhặt rau, đã lâu cô không tự nấu, động tác bây giờ cũng không thuần thục lắm, may mà đều là cơ bản nhất.

Sau khi đổ mì rau xanh vào một cái bát, cô bưng bát mì ra phòng ăn, đúng lúc Du Hàn cũng đi ra.

"Doanh Doanh đã bắt đầu muốn phát triển theo chiều hướng người vợ đảm đang sao?" Du Hàn nắm tay cô, cùng cô ngồi xuống bàn ăn.

Cô cong khóe môi, "Anh mau nếm thử xem có ngon không?"

Anh cầm đôi đũa lên, cúi đầu gặp một miếng đưa vào trong miệng, cô nhìn anh, gương mặt nhỏ đầy vẻ chờ mong.

Chắc là tạm được nhỉ?"

Cô chưa nếm thử, nhưng món đơn giản thế này cô không thể nấu dở đến mức không ăn được...

Anh chậm rãi nhai nuốt, sau khi nuốt xuống bụng, anh sờ sờ cái gáy của cô, thản nhiên nói:

"Cục cưng, sau này chuyện trong phòng bếp cứ giao hết cho anh, em thấy thế nào?"

Bối Doanh Doanh: "...?"

"Khó, khó ăn như vậy sao?"

Khóe miệng anh vẫn còn nụ cười chưa phai, đẩy bát mì đến trước mặt cô, "Tự em nếm thử xem."

Sau khi cô nếm thử một miếng: Ôi, cái thứ gì mà như nước luộc với mì và rau thế này [QAQ].

Cô nhíu mày lúng túng lẩm bẩm: "Không hiểu sao lại nhạt thế này, lần sau làm chút canh..."

“Không sao, vẫn có thể chấp nhận được.” Anh tiếp tục ăn.

"?"

Sự an ủi của anh ngược lại giống như một loại "châm chọc" với cô, cô không tự tin phản bác lại: "Đây chỉ là em làm sai một chút thôi, anh đừng có cười nhạo em. Anh, anh chỉ biết nấu mỗi sủi cảo đông lạnh!"

Ít nhất cô ấy cũng có thể nấu mì nhé, hừ.

Anh gật đầu, cố nén cười: "Ok, anh nghĩ lần sau phải cho vợ của anh nếm thử tay nghề thực sự của anh mới được, lấy lại danh tiếng của anh."

Bối Doanh Doanh tức giận "hừ" một tiếng, lén lấy điện thoại ra, lập tức tải mấy công thức nấu ăn về máy.

Sau khi ăn sáng xong, hai người chuẩn bị xong, cầm giấy tờ đi đến cục dân chính.

Trước khi đi vào cục dân chính, Bối Doanh Doanh còn có chút căng thẳng, nghĩ bản thân chuẩn bị phải trải qua một trong những lựa chọn có một không hai trong đời, cùng một người đàn ông nắm tay bước vào một cuộc hôn nhân, nhưng khi cô nghĩ đến người này là Du Hàn, lại cảm thấy không cần phải lo lắng về tương lai như vậy.

Anh nắm chặt tay cô, "Đi đến đây rồi, muốn chạy cũng không kịp nữa đâu."

Cô mỉm cười với anh: "Em còn lâu mới chạy."

Mấy chục phút sau, hai người thuận lợi cầm quyển sổ đỏ mới tinh vừa ra lò, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Ngón tay Bối Doanh Doanh xoa lên ảnh chụp của hai người, trong lòng như có một dòng nước ấm đang dâng trào.

Du Hàn ôm bả vai cô, đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Bây giờ cuối cùng Doanh Doanh đã danh chính ngôn thuận thành bà Du rồi."

Đời này, anh chỉ làm "tiên sinh" của một mình cô.

Sau khi bố mẹ Bối và Du Linh nhận được tin báo hai người bọn họ đã lĩnh chứng xong, người lớn hai bên hẹn buổi tối ăn một bữa cơm chính thức gặp mặt, trên danh nghĩa là hai nhà thông gia.

Trên bàn cơm thảo luận chuyện đám cưới của hai đứa nhỏ, bởi vì mấy ngày nữa Du Hàn phải về công ty, nên đám cưới ít nhất phải dời đến tháng tám mới có thể tổ chức.

Cuối cùng bọn họ còn nói, người lớn hai bên sẽ lo hết toàn bộ quá trình tổ chức đám cưới, hai đứa không cần phải lo lắng.

"Khi nào hai con dự định sinh em bé?" Viên Man Hà hỏi.

Đây cũng là chủ đề ba ông bà già quan tâm.

Sinh con...

Bối Doanh Doanh trông có vẻ bối rối, Du Hàn nói: "Con dự định qua một, hai năm nữa mới có em bé, đầu tiên là vì Doanh Doanh bây giờ mới vừa tốt nghiệp, em ấy sẽ có gánh nặng nếu phải sinh con sớm như vậy. Thứ hai là con hy vọng đến khi công ty của con hoàn toàn ổn định, mua một căn nhà nhỏ ở thành phố T. Bố, mẹ yên tâm, chuyện này con nghĩ sẽ không quá lâu đâu."

Bối Doanh Doanh nhìn về phía Du Hàn, hóa ra anh đã lên kế hoạch đâu vào đó cho tương lai của bọn họ rồi, cô không cần phải lo lắng gì cả.

Bối Hồng gật đầu, "Cũng đúng, hai đứa các con cũng phải có thế giới của hai người trước đã, dù sao người già chúng ta đây vẫn còn khỏe, vẫn có thể chờ được."

Tất cả mọi người đều cười --

Sau bữa cơm tối, mọi người đi ra ngoài, Bối Doanh Doanh kéo tay Viên Man Hà dính lấy bà, Viên Man Hà bật cười: "Đã là cô gái lớn đi lấy chồng rồi mà còn giống như một đứa trẻ con thế này."

"Lấy chồng rồi vẫn là con gái của mẹ mà."

"Tối này con có muốn đi sang nhà Du Hàn không?"

Bối Doanh Doanh nghe mẹ hỏi câu này thì ngẩn người.

"Đã lập gia đình rồi, còn định ỷ lại nhà mẹ đẻ à?" Viên Man Hà nhìn Du Hàn đang đi sau lưng hai mẹ con bọn họ, "Chắc hẳn Du Hàn cũng rất nhớ con đó, tối nay con qua nhà thằng bé ngủ một hôm,

nhân tiện có thời gian thân thiết với Du Linh hơn."

Cô gật đầu, vui vẻ xoay người tìm Du Hàn, nói với anh: "Tối nay em cùng anh về nhà anh nhé..."

Cô không hạ âm lượng xuống, không chỉ Du Hàn, mà ba người còn lại đều nghe được, ai cũng cười.

"..."

Mặt cô lập tức đỏ rực.

Du Hàn nắm tay cô gái nhỏ đang xấu hổ, khóe môi cong lên: "Được."

Buổi tối, Bối Doanh Doanh mang theo vài bộ quần áo đến nhà họ Du, mặc dù phòng ở đây không rộng, nhưng cô cũng không yêu cầu cao, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Du Hàn, cô đã thỏa mãn rồi.

Du Linh vui vẻ sửa soạn lại phòng ngủ cho hai người, xong xuôi thì hỏi sáng mai Doanh Doanh muốn ăn gì, Bối Doanh Doanh cũng không biết cô gả đến nhà người khác làm vợ, hay là vừa tìm được thêm một người mẹ thương cô nữa.

"Mẹ, mẹ đừng gọi con là cô Doanh Doanh nữa, mẹ như vậy con sẽ cảm thấy rất kỳ quái đó." Cô nắm lấy tay Du Linh.

Du Linh nghe được tiếng "Mẹ" này thì càng hài lòng, "Được, để mẹ đi lấy cho con một bộ bài chải với khăn mặt mới."

Bối Doanh Doanh đi tắm, mà Du Hàn đang ở trong thư phòng bận rộn công việc, tối nay Phong Cao có một cuộc họp nhân viên, anh đang đang có một cuộc gọi qua video với bọn họ.

Cô tắm rửa xong đi ra, về đến phòng, Du Hàn vẫn chưa họp xong. Cô ở trong phòng chờ một lúc, nhìn đồng hồ sắp đến mười giờ rồi,

cô thật sự rất nhàm chán, quyết định qua thư phòng xem anh đang bận cái gì.

Cô áp sát tai vào cửa, không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Du Hàn nghe thấy tiếng gõ cửa, đoán được là ai, đúng lúc nhân viên ở đầu bên kia vừa nói xong, anh thản nhiên nói: "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi năm phút đi."

Nhân viên đồng loạt thả lỏng, cuối cùng cũng có thể thở một hơi rồi.

Sau đó Du Hàn quay người nói về phía cửa "Vào đi", cửa bị mở ra, cô gái nhỏ thò đầu vào: "Anh làm việc xong chưa?"

Anh lấy tai nghe xuống, "Sắp xong rồi, sao thế?"

Nhân viên nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Du Hàn trong nháy máy biến thành dịu dàng như vậy, không khỏi tò mò -- Tổng giám đốc Du đang nói chuyện với anh thế???

Ngay sau đó bọn họ nhìn thấy Du Hàn biến mất khỏi màn hình.

Cô gái nhỏ đi vào thư phòng, anh đứng dậy đi đến trước mặt cô, ôm cô vào trong lòng: "Có phải buồn ngủ rồi không?"

Các nhân viên nghe thấy những lời này, nhìn màn hình không thấy người đâu nữa, lập tức hiểu ra --

Tổng giám đốc Du đang nói chuyện với bạn gái!

Lúc này Bối Doanh Doanh không biết cuộc họp vẫn đang diễn ra, cô nhón chân ôm lấy cổ Du Hàn, mềm giọng làm nũng với anh.

Mà đám nhân viên đang điên cuồng tưởng tượng đều nhao nhao

vểnh tai lên nghe, bọn họ nghe thấy câu nói tiếp theo là --

"Ông xã, em chán quá, chừng nào anh mới chơi với em..."

Quần chúng ăn dưa ngây người.

Ông xã???!!!

- -----oOo------

Chương 72: Ngoại truyện 3

Du Hàn nghe thấy cô gái nhỏ gọi "Ông xã", bàn tay ôm cô vô thức siết chặt hơn. Anh cụp mắt nhìn gương mặt trắng hồng của cô, chóp mũi quanh quẩn mùi sữa tắm mát lạnh, anh nuốt một ngụm nước miếng.

Đầu ngón tay luồn qua mái tóc mềm mại của cô, giữ lấy đầu của cô, giọng khàn đặc: "Doanh Doanh ngoan nhé, em về phòng trước đi, anh họp xong sẽ lập tức qua với em liền."

Cô sửng sốt, nhìn về phía làm bàn việc: "Anh vẫn còn đang họp sao?"

"Ừm."

Cô thả nhẹ giọng: "Bọn họ... Có nghe thấy chúng ta nói chuyện không?"

Anh bình tĩnh: "Không nghe thấy đâu."

Cô gật đầu, môi đỏ cong cong, giọng mềm mại hơn: "Vậy em về phòng chờ anh nhé."

Cô quay người chưa bước được hai bước, cổ tay đã bị anh nắm lấy, cô bị anh kéo lại vào trong lòng, mạnh mẽ hôn cô.

Bối - ngây người như phỗng - Doanh Doanh:???

Du Hàn mỉm cười, buông tay ra: "Bây giờ có thể đi rồi."

Sau khi cô rời đi, Du Hàn ngồi trở lại bàn làm việc đeo tai nghe lên, sau đó ngẩng đầu lên thì thấy nhân viên trong màn hình đều đang nhìn anh, trên mặt ai nấy cũng đều đang viết đầy dòng chữ kiềm chế lại kiềm chế lại, nhưng không thể kiềm chế được vẻ hiếu kỳ cùng sự ngạc nhiên.

Du Hàn nhìn thấy sự nhiều chuyện của mấy người này sắp tràn ra cả màn hình.

Anh hơi nhíu mày, giọng điệu trở lại với vẻ lạnh lùng bình thường, "Định họp đến mấy giờ?"

Đám người: "..."

Có người không kìm nổi tò mò: "Tổng giám đốc Du, có phải anh và bạn gái anh... Kết hôn rồi không?"

Câu hỏi này đại diện cho vấn đề tò mò nhất trong lòng mọi người lúc này.

Du Hàn cúi đầu nhìn tài liệu, nghe thấy vậy, vẻ mặt không cảm xúc dịu đi mấy phần, một lúc lâu sau nói: "Trở về sẽ phát kẹo mừng cho mọi người."

Tất cả mọi người:!!!

"Chúc mừng Tổng giám đốc Du! Wow quá tuyệt rồi, vừa tốt nghiệp đã kết hôn, sự nghiệp và tình yêu đều bội thu."

"Tổng giám đốc Du, chờ anh trở về chúng tôi đều muốn được bao một bữa..."

Khóe môi Du Hàn hơi cong lên: "Bây giờ họp trước đã."

Bối Doanh Doanh nằm trên giường nghịch điện thoại một lúc thì

nghe thấy tiếng mở cửa, cô quay đầu lại thấy Du Hàn đi vào.

Anh đóng cửa lại rồi khóa trái, sau đó lên giường, lấy điện thoại trong tay cô đi, rồi ôm cô vào lòng.

"Anh họp xong rồi à?" Bối Doanh Doanh.

"Ừm."

Du Hàn đặt cô nằm xuống, cả người nằm đè lên, bàn tay vuốt ve vành tai của cô, "Muốn anh chơi gì với em đây?"

Nhịp tim cô đập thình thích, "Anh chỉ em chơi..."

Du Hàn nghe thấy từ "chơi" này, ánh mắt tối sầm lại, anh nghiêng đầu, hơi thở nóng rực phà vào tai cô: "Được, nhưng Doanh Doanh không được chơi xấu, giữa chừng kêu gào bỏ cuộc đâu đấy."

Đầu giường lóe lên ánh đèn yếu ớt, phản chiếu bóng dáng đang đung đưa trên tường.

Cuối cùng đến khi giọng cô gái nhỏ đã khản đặc, yếu ớt xin anh dừng lại, trán Du Hàn lấm tấm mồ hôi, cánh tay nổi gân xanh: "Doanh Doanh xấu xa, chỉ biết bản thân hưởng thụ vui vẻ thôi sao?"

"A..."

Anh quấn lấy cô đến khi cô suýt ngất, cuối cùng mới dừng lại được, cô gái nhỏ tựa đầu vào vai anh, đầu óc choáng váng.

Hu hu hu cô không muốn tiếp tục chơi trò này nữa đâu.

Anh là tên biến thái.

Ban họ ở thành phố T thảnh thơi vài ngày, Du Hàn phải về công ty, còn Bối Doanh Doanh thì ở nhà, chơi với bố mẹ Bối một thời gian.

Tháng bảy, Bối Sơ Nhan đi công tác ở bên ngoài tỉnh trở về, hiện tại Bối Sơ Nhan đang dạy ở một trung tâm dạy thêm ở bên ngoài, đang quen một người bạn trai, lúc nghỉ hè về nhà, nhưng bạn trai không trở về cùng.

Hôm Bối Sơ Nhan trở về, Bối Doanh Doanh đanh ở trong phòng khách gọi điện thoại cho Du Hàn, vừa vào cửa cô ta đã nghe thấy, giọng nói mềm mại của em gái:

"Ừm... Em biết rồi, ông xã không cần phải lo đâu."

Mặc dù Bối Sơ Nhan đã biết Bối Doanh Doanh và Du Hàn đã đăng ký kết hôn, nhưng lúc này nghe được câu "ông xã" kia thì vẫn có chút không thích ứng được.

Cô ta không ngờ hai người này sẽ ở bên nhau lâu như vậy.

Bối Doanh Doanh nhìn thấy Bối Sơ Nhan, cúp điện thoại đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Cơm đã xong rồi đó, mẹ gọi chị vào ăn cơm."

"Ừm... Được." Cô ta rủ mắt xuống, do dự mấy giấy ngẩng đầu:

"Em và Du Hàn đã kết hôn rồi sao?"

Bối Doanh Doanh gật đầu, "Thì sao?"

Bối Sơ Nhan khẽ cong môi, giọng nói dịu đi mấy phần: "Không có gì, chúc mừng các em. Đúng rồi..." Cô ta chậm rãi lấy một cái hộp từ trong túi ra, đưa cho cô: "Đây là quà tân hôn, hy vọng em có thể nhận."

Trong phút chốc Bối Doanh Doanh không kịp phản ứng.

Bối Sơ Nhan thấy Bối Doanh Doanh không nhận thì lúng túng đặt hộp quà xuống bàn trà, sau đó quay người đi vào phòng ăn. Bối

Doanh Doanh đứng tại chỗ, nhìn hộp quà trênh bàn trà, phát hiện Bối Sơ Nhan trở nên kỳ lạ không giống trước.

Chị ta lại muốn làm gì?

Một lúc sau, Viên Man Hà từ trên lầu đi xuống phòng khác tìm Bối Sơ Nhan, bà thấy con gái lớn đang yên tĩnh ăn cơm.

Viên Man Hà ngồi xuống bên cạnh con gái, Bối Sơ Nhan đặt đũa xuống, mỉm cười với mẹ: "Mẹ."

"Ừm, sao hôm nay con về sớm thế?"

"Con làm xong việc thì trở về luôn,... Bố đâu rồi ạ?"

"Bố con đang làm việc." Viên Man Hà quan tâm tình hình dạo gần đây của con gái, sau đó hỏi: "Mẹ nghe nói con đang quen bạn trai, là ai thế, có đáng tin không?"

Bối Sơ Nhan cụp mắt, "Anh ấy thật sự thích con, con người của anh ấy rất tốt.

Thật ra lúc mới đầu Bối Sơ Nhan không tiếp nhận cậu ta, cậu ta là một chàng trai hơi mập một chút, con người thì rất chất phác trung thực, hoàn toàn không phải kiểu của Bối Sơ Nhan thích, nhưng cậu ta vẫn luôn thầm lặng thích cô ta, bảo vệ bên cạnh cô ta.

Có một lần cô ta uống say, kể với cậu ta trước đó người chị như cô ta ích kỷ tàn nhẫn, đã tổn thương em gái mình như thế nào, cô ta không đáng để cậu ta thích. Chàng trai kia lại nói, cô nên nhìn thẳng vào lỗi lầm của mình, không phải ở đây sám hối, mà là nên giãi bày xin lỗi với em gái mình.

Sau đó Bối Sơ Nhan mới biết được, hóa ra chàng trai đó cũng bị khiếm thính bẩm sinh. Sau khi biết những chuyện Bối Sơ Nhan đã làm, cậu ta muốn từ bỏ thích Bối Sơ Nhan, nhưng cuối cùng vẫn lựa

chọn tiếp nhận quá khứ của cô ta.

Cậu ta nói, bản thân mình cũng đã từng oán trời trách đất, nghĩ tất cả mọi người trên thế giới này đều là người xấu.

Nhưng sau này cậu ta đã thay đổi.

Bối Sơ Nhan càng hiểu rõ vì sao tính tình cậu ta vui vẻ ấm áp như ánh nắng như vậy, lúc đó cô ta nhận ra bản thân mình âm u khiến người ta chán ghét thế nào. Cô ta phát hiện từ đầu đến cuối đều là bản thân cô ta tổn thương người khác.

Sau khi có cậu ta bên cạnh bồi bạn, cô ta đã chậm rãi bước ra từ thế giới hèn nhát và mà cô ra nhốt bản thân lại trong đó.

Bây giờ cô ta thật sự cảm thấy, bản thân trước kia quá ngu xuẩn quá ngây thơ, rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, tất cả là do cô ta đáng đời.

Viên Man Hà nghe Bối Sơ Nhan khóc hối hận về những chuyện mình làm, bà vỗ bờ vai con gái thở dài một tiếng, "Con nên đi tìm Doanh Doanh, nói chuyện tử tế với em. Con thiếu em gái của con một lời xin lỗi chân thành từ rất lâu rồi."

Buổi tối, Bối Doanh Doanh ở trong phòng xem phim, đến khoảng mười giờ, cô xuống lầu pha một cốc sữa cho dễ ngủ.

Lúc lên lầu, cô nhìn thấy Bối Sơ Nhan đang đứng trước cửa phòng mình, do dự không dám gõ cửa.

Bối Sơ Nhan quay đầu nhìn thấy Bối Doanh Doanh, cô ta giật mình: "Chị tưởng em ở trong phòng."

"Có chuyện gì sao?" Cô hỏi.

"Chúng ta có thể nói chuyện một lúc không? Chỉ mất một lúc thôi."

Bên ngoài bàn công, cô đặt cốc sữa lên bản thủy tinh, "Chị nói đi."

"... Doanh Doanh, bốn năm trước em đã nói với chị, chị xin lỗi em chỉ vì để bố tha thứ cho chị, em cảm thấy chị không có tư cách xin tha thứ. Lúc đó chị thật sự rất tức giận, trong lòng chị vẫn cảm thấy không phục, rõ ràng sau đó chị thảm hơn em rất nhiều, em chẳng qua chỉ là không nghe thấy thôi, chuyện cũng đã vậy rồi, vì sao chị còn phải chịu khổ."

Bối Sơ Nhan cụp mắt, "Xin lỗi em, lúc đó tâm lý của chị rất méo mó, bây giờ dần dần chị đã hiểu ra, những tổn thương chị gây cho em đều rõ mồn một trước mắt, dù cho chị có bù đắp thế nào, cũng không có cách nào hoàn toàn bù đắp cho em được."

Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn về phía mây đen trên trời, chớp chớp đôi mắt.

"Doanh Doanh, chị biết bây giờ chị nói cái gì cũng không thể khiến em tha thứ cho chị được, chị cũng không hy vọng xa vời em có thể tha thứ cho chị, nhưng mà một câu xin lỗi này, coi như chị nợ em, chị nhất định phải trả lại cho em."

Bối Sơ Nhan nghẹn ngào, "Xin lỗi em, chị thật sự xin lỗi em..."

Bối Doanh Doanh nhìn chị mình, hai mắt cũng ươn ướt, mím môi không nói gì.

Một lúc sau cô đứng lên, đáy mắt Bối Sơ Nhan hiện lên một tia ngạc nhiên, gọi cô: "Doanh Doanh --"

Bối Doanh Doanh quay người rời đi, bỗng bước chân dừng lại, cô im lặng mấy giây, chậm rãi lên tiếng:

"Xin lỗi, em không còn cách nào tin tưởng lời chị nói."

Bối Doanh Doanh ở nhà hai tuần, cô chuẩn bị quay lại đại học Z, cô cũng rất muốn đến bên cạnh Du Hàn.

Trước khi đi, bố mẹ cùng Du Linh nhắc nhở đủ kiểu, cả đường đi đều ân cần dặn dò, đến tận khi cô đứng trong ga tàu cao tốc.

Trước khi đi, mẹ đưa cho cô một cái hộp: "Đây là chị con nhờ mẹ đưa cho con, hôm nay chị con không đến, nhưng có nhờ mẹ nhất định phải đưa hộp này đến tay con."

Bối Doanh Doanh hơi sửng sốt, nhận lấy cái hộp.

Sau khi lên xe, xe bắt đầu chuyển động, cô mở hộp ra.

Bên trong có một chồng giấy, đều là thư xin thư lỗi Bối Sơ Nhan bắt đầu viết từ một năm trước, mội ngày cô ta đều viết một bức, có dài có ngắn, mấy bức cuối cùng, có cả của Tiểu Trí và Đông Vũ viết cho Bối Doanh Doanh.

Nội dung trong những bức thư đều là sự áy náy, hối hận vì trước đó đã làm những chuyện khiến cô bị tổn thương.

Bối Doanh Doanh lật một vài bức thư, cho tất cả các bức thư vào hộp, và đậy nắp lại.

Cô nhìn cảnh vật chạy vù vù qua cửa sổ, hốc mắt bắt đầu nóng lên.

Trước khi xuống xe, Bối Doanh Doanh gửi tin nhắn cho Bối Sơ Nhan:

[Em mệt rồi.]

[Em dự định sẽ buông xuống hết, để chị mang theo sự áy náy này đến hết cuộc đời.]

Sau khi Bối Doanh Doanh trở lại đại học Z, cô chuyển về căn nhà Du Hàn vừa mua, nhưng hai người chỉ ăn cùng nhau bữa tối ngày đầu

tiên cô chuyển đến. Du Hàn về nhà ngủ một giấc, liên tục mấy ngày sau đều ở công ty làm việc không ngừng nghỉ, bận đến tối mày tối mặt, buổi tối về đến nhà đều đã là rất trễ.

Du Hàn gọi điện thoại nói với Bối Doanh Doanh gần đây công ty đang bận rộn gây quỹ, anh không có cách nào phân thân được.

Anh cùng Lục Giản, Vương Thụ Trạch đi uống rượu xã giao, có mặt ở các loại bữa tiệc.

Buổi tối gần mười giờ, cô nằm trên giường, sợ quấy rầy anh, nhưng bây giờ lại rất nhớ anh, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại được kết nối, giọng của cô rất nhẹ: "Anh đang bận à?"

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây, truyền đến tiếng đóng cửa, "Ừm, anh đang họp."

"Tối nay anh lại về trễ sao?" Cô dịu dàng hỏi anh, "Em không giục anh đâu, chỉ muốn hỏi một chút thôi."

"Đêm nay chắc còn phải tăng ca... Doanh Doanh đi ngủ trước đi nhé, hả? Đừng đợi anh về."

Cô nhìn căn phòng vắng vẻ, mặt mày ủ rũ, lúc mở miệng thì che giấy cảm giác thất vọng trong lòng: "Ừm, em sẽ đi ngủ sớm một chút, anh đừng lo lắng."

Đầu dây bên kia mềm giọng nói, "Anh biết Doanh Doanh ngoan nhất."

"Vậy em không quấy rầy anh nữa, em cúp máy trước đây... Ngủ ngon."

Du Hàn cũng không níu giữ, nói thẳng, "Ngủ ngon."

Bối Doanh Doanh để điện thoại xuống, ngã ra giường, buồn bực chôn đầu vào trong chăn, một lúc sau dịu dịu vành mắt.

Cô mỉm cười, khuyên bảo bản thân: "Mình nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ, Du Hàn chỉ là do quá bận rộn, không phải anh không muốn về với mình, mình phải thông cảm cho anh..."

Cô tắt đèn, nhanh chóng nhắm mắt, không cho đau buồn chui vào trong giấc mơ đẹp.

Ngày hôm sau, lúc Bối Doanh Doanh rời giường, phát hiện cổ họng cực kỳ đau, cả người rất khó chịu, quay đầu nhìn lại, chăn bị cô đá rơi xuống dưới đất.

Chắc tối qua không đắp chăn nên bị cảm lạnh rồi.

Cô đứng dậy định đi rửa mặt, ho dữ dội vài tiếng, cảm giác đầu cũng bắt đầu mơ màng, cực kỳ khó chịu.

Đầu tiên cô mò điện thoại trên đầu giường, mở màn hình, thấy tối qua Du Hàn gửi tin nhắn, nói anh không về, ngủ ở công ty.

Cô đang định gọi điện thoại cho Du Hàn, đột nhiên lại dừng lại.

Tối hôm qua anh bận rộn đến tận khuya, chắc bây giờ vẫn còn đang ngủ...

Cô hít mũi một cái, bò xuống giường, ráng chịu đựng cảm giác khó chịu, lê cả người mệt mỏi đi nấu cháo, sau đó quay lại giường nằm.

Buổi sáng cô đã uống thuốc cảm nhưng không thấy đỡ.

Cuối cùng cô gọi điện cho Châu Tố, đầu dây bên kia biết cô bị ốm, hỏi cô vì sao không gọi cho Du Hàn, cô nói không muốn để cho anh lo lắng.

Châu Tố nói lập tức sẽ đến chỗ cô. Châu Tố gửi tin nhắn cho Lục Giản, nói cuộc hẹn buổi trưa hôm nay cô ấy không đi được.

Mà Lục Giản vừa vào văn phòng của Du Hàn thì nhận được tin nhắn, cậu ta ngẩng đầu nhìn Tổng giám đốc Du đang cực kỳ chăm chú làm việc.

Lục Giản đi đến trước mặt Du Hàn, đưa giấy tờ đến, thản nhiên nói: "Hình như vợ của cậu bị ốm rồi."

Du Hàn ngẩng đầu, ngẩn người mất mấy giây: "Cái gì?"

"Tôi nghe Tố Tố nói, bị sốt."

Du Hàn nhìn điện thoại của mình, không thấy Bối Doanh Doanh gửi tin nhắn, sắc mặt trầm xuống.

"Cậu định không đi xem sao à?" Lục Giản hỏi, "Chỗ giấy tờ này tôi giúp cậu xử lý, không sao đâu."

Anh nhíu mày, lập tức đứng dậy, đi đến cửa thì bị Lục Giản gọi lại.

"Buổi tối mấy hôm trước tôi không ở cùng Châu Tố được, hôm qua cô ấy giận dỗi với tôi, nói rất nhớ tôi."

"Tôi nghĩ vợ của cậu tốt tính như vậy, chắc cái gì cũng không nói với cậu. Nhưng chắc... Trong lòng cô ấy cũng không vui đâu, phụ nữ mà, nhất là mới kết hôn, càng cần chúng ta ở bên bầu bạn."

Lục Giản nhắc nhở Du Hàn.

Du Hàn quay đầu nhìn cậu ta, đôi môi mỏng nhếch lên phun ra mấy chữ:

"Cảm ơn."

Bối Doanh Doanh nằm trên giường, cả người cuộn tròn lại, chui vào trong chăn.

Cô nhắm chặt hai mắt, khó chịu đến mức không muốn động đậy. Trong đầu cô hiện lên bóng dáng của Du Hàn, nhớ đến buổi tối mấy hôm trước, trong lúc bận rộn anh vẫn giành ra một chút thời gian hẹn hò đi tản bộ với cô, thời điểm đó cô rất vui vẻ.

Thật ra cô hy vọng Du Hàn không phải mệt mỏi như vậy, cô đau lòng cho anh, nhưng nói gì anh cũng chỉ nói một câu, anh muốn cho cô một cuộc sống tốt hơn nữa.

Trong lúc ý thức mông lung, cô đột nhiên thấy cửa phòng bị đẩy ra, bóng dáng cô ngày đêm mong nhớ tiến vào trong tầm mắt của cô.

Cô ngẩn người, còn tưởng mình bị sốt đến mức ấm đầu rồi.

"Ông xã..."

Du Hàn đi thẳng đến đầu giường, bàn tay xoa gương mặt của cô, nhíu mày, giọng nói ẩn chứa tức giận: "Bị ốm sao không nói với anh?"

Cô ngạc nhiên nhìn anh, "Sao anh về rồi?"

Anh nghe thấy giọng cô khàn đến mức khó nghe, hốc mắt anh đỏ lên, kéo cô từ trên giường dậy, ôm cô vào trong lòng, bàn tay giữ lấy gáy của cô, giọng run run:

"Em ngốc quá..."

- -----oOo------

Chương 73: Ngoại truyện 4

Du Hàn ôm Bối Doanh Doanh vào trong lòng, vuốt ve mái tóc dài của cô, đau lòng hỏi: "Đang khỏe mạnh tự dưng sao lại bị ốm rồi?"

Cô lúng túng nhỏ giọng nói: "Tối ngủ không cẩn thận đá chăn..."

Anh thở dài, nâng gương mặt cô lên. Anh nhìn thấy trên mặt cô lúc này là biểu cảm lo sợ anh sẽ tức giận mắng cô. "Có phải em cảm thấy anh sẽ nói em không chăm sóc tốt cho bản thân không?"

Cô cụp mặt, đầu ngón tay nắm lấy cái chăn, anh giữ gáy cô, để cô tựa đầu lên vai anh, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Phải trách anh mới đúng, tối hôm qua anh không về nhà, hơn nữa mấy ngày gần đây quá bận rộn không thể ở cạnh em được. Em không nói cũng không cáu kỉnh, anh còn tưởng không có chuyện gì, xin lỗi cục cưng của anh."

Cô lắc đầu, "Không sao, thật ra em cũng biết anh không phải cố ý làm như vậy..." Cô ôm cổ anh, cuối cùng không kiềm chế được cảm xúc của mình, "Thật ra em cực kỳ nhớ anh luôn đó, nhưng em lại sợ sẽ làm ảnh hưởng đến anh..."

Du Hàn nghe thấy giọng nghẹn ngào của cô, cảm giác tự trách càng trở nên lớn hơn đập thẳng vào trong lòng anh.

Anh luôn muốn lấy lý do càng kiếm nhiều tiền, sẽ cho cô được một cuộc sống vật chất tốt hơn, nhưng anh lại xem nhẹ điều quan trọng nhất —— thứ cô gái nhỏ cần nhất là sự cưng chiều và che chở của anh. Cô thật sự không cầu mong đại phú đại quý gì, chỉ hy họng có

thể cùng anh vui vẻ sống chung với nhau.

Du Hàn ngây thơ cho rằng, cô không ầm ĩ không náo loạn không phát cáu, lại cực kỳ hiểu chuyện, cũng sẽ không đòi hỏi bất kỳ cái gì, mà lại không hề hay biết cô đè nén tất cả những nỗi lòng của bản thân xuống, đặc biệt nghĩ cho anh. Cho dù bản thân rất khó chịu, nhưng lại vì không muốn gây phiền phức cho anh, ảnh hưởng đến công việc, mà yên lặng chịu đựng.

Ngay cả khi bị ốm, cũng không dám nói với anh.

Mà anh, vào lúc cô cần anh nhất, thì không ở bên cạnh cô.

Anh nắm chặt tay cô, dịu dàng hôn xuống lòng bàn tay cô, "Đồ ngốc, em là vợ của anh, ảnh hưởng cái gì?"

Cô ho vài tiếng, Du Hàn nói anh đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô sống chết cũng không chịu đi, anh đành để cô nằm xuống trước, anh chạy ra tiệm thuốc gần đó mua một ít thuốc.

"Em ngoan ngoãn nằm đó chờ anh về."

Cô gật đầu.

Một lúc sau, Du Hàn nhanh chóng mua thuốc về, anh đi rót nước rồi quay lại giường, đỡ cô dậy.

"Uống xong thuốc này, nếu buổi chiều vẫn không hạ sốt, thì phải cùng anh đi bệnh viện."

Cô uống thuốc xong, anh lại cho cô uống một cốc nước lớn, rồi để cô nằm xuống.

Ánh mắt sáng rực của cô rơi trên người anh, trong phút chốc cô không dám mở miệng hỏi anh có phải về công ty không hay là giữ anh ở lại. Anh đứng dậy, nói với cô: "Em cứ nhắm mắt nghỉ ngơi

trước đi, anh ra bên ngoài gọi điện thoại."

Cô muốn nói lại thôi.

"... Vâng."

Du Hàn ra ngoài, đóng cửa phòng lại, nụ cười trên mặt cô dần tắt.

Chắc hẳn ở công ty còn rất nhiều chuyện phải làm, anh đột nhiên gấp gáp trở về thế này, nhất định sẽ khiến kế hoạch của anh càng thêm rối loạn.

Nếu như lát nữa anh nói có việc phải đi, cô nhất định phải để cho anh đi...

Du Hàn ở bên ngoài gọi điện thoại bàn giao lại công việc cho Lục Giản, cô ở trong lòng đấu tranh tư tưởng rất lâu, đến khi anh cúp điện thoại trở lại phòng ngủ, cô đang nhắm mắt giả vờ ngủ, giống như đã ngủ thiếp đi.

Anh đóng cửa lại, tháo đồng hồ đeo tay xuống, đi về phía giường.

Bối Doanh Doanh từ từ nhắm mắt, đột nhiên cảm giác bên cạnh có người nằm xuống, sau đó cả người cô bị kéo vào một vòng tay ấm áp.

Cô không kìm lòng được mở mắt ra, hai mắt trừng lớn: "Du Hàn, anh..."

"Anh xin nghỉ ở công ty rồi, chuyện cũng bàn giao lại xong rồi, hôm nay anh ở nhà với em. Không cho phép nói những thứ đại loại như chuyện công ty quan trọng, không gì có thể sánh được với em."

Cô ngẩn người, ngửa đầu lên nhìn anh, anh nhẹ nhàng véo má của cô, giọng điệu dịu dàng đầy yêu thương: "Doanh Doanh, anh không cần em lúc nào cũng phải làm một người vợ hiền, khéo hiểu lòng

người. Đôi lúc em có thể phát cáu giận dỗi với anh, để cho anh biết mình đã làm sai điều gì.

Em là người đầu tiên anh yêu, có những khi anh không hiểu tâm tư của con gái. Nhưng anh muốn cho em điều tốt nhất, anh không muốn trở thành người thứ hai biết chuyện của em, em hiểu không?

Còn nữa, lần sau em bị bệnh, không được phép giấu anh, anh là chồng của em, anh có quyền biết tất cả mọi chuyện liên quan đến em."

Cô nghe vậy, hốc mắt cay cay, ôm chặt lấy anh.

Hóa ra Du Hàn đều hiểu những tâm tư nhỏ nhoi của cô.

Anh nhẹ giọng dỗ dành cô, nói sẽ cùng cô nghỉ ngơi. Cô uống thuốc xong cũng đã ngấm dần, cơn buồn ngủ ập đến, ngủ thiếp đi.

-

Cô ngủ một mạch đến hai giờ chiều lúc nào không hay. Lúc tỉnh lại, cô thấy Du Hàn vẫn đang nằm bên cạnh cô, hai mắt anh nhắm lại, cũng đang nghỉ ngơi.

Cô nhìn sang người nằm bên cạnh, đã lâu rồi cô không có một giấc ngủ yên tâm như vậy.

Khóe môi cô cong lên nở một nụ cười, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo anh, tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh ở bên anh.

Đã rất lâu rồi cô không có cảm giác thỏa mãn như thế này.

Cô hơi dịch người một chút, anh rất anh đã tỉnh lại, thuận thế ôm cô gái nhỏ sát lại, "Sao em không ngủ thêm một lúc?"

"À, em không buồn ngủ... Ngược lại là anh đó, nhìn anh giống như

còn mệt hơn cả em. Anh như thế này em rất lo lắng, em không muốn thấy anh còn trẻ mà cả người đã mệt mỏi kiệt sức đâu."

Anh nâng cằm của cô lên, mỉm cười nói: "Ừm, như vậy thì sau này sẽ không thể cho Doanh Doanh ăn no."

Cô ngẩn người, mặt đỏ bừng, "Anh nói lung tung cái gì thế..."

Vẻ mặt anh vô tội: "Ý của anh nói là sau này không thể nấu cơm cho em ăn," anh nghiêng người đè lên cô, giọng trở nên khàn khàn, "Vợ anh đang suy nghĩ gì thế?"

"..."

Sao người này lại xảo quyệt như vậy chứ?

Du Hàn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô, trái ngược hẳn với màu trắng ngần trên cái cổ thiên nga. Anh nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác đè nén mấy ngày nay bây giờ đang bùng cháy thiêu đốt cả người anh.

Anh vừa mới được ăn mặn mấy lần, sau đó công việc quấn người vẫn chưa được nếm thêm lần nào.

"Cục cưng, chờ em hết ốm."

Anh không nói tiếp câu sau, nhưng cô cũng có thể nghe hiểu ý của anh, cô bĩu môi khẽ nói: "Chỉ sợ là phải mấy một thời gian đó..."

Anh cười nói: "Sao anh nghe thấy giống như Doanh Doanh đang rất sốt ruột nhỉ, hay là bây giờ luôn nhé?"

Cô vội vàng xua tay, "Không được, không được đâu, bây giờ em mệt lắm."

Anh cười sờ đầu cô, "Cả ngày đều ngốc nghếch ngây ngô như vậy.

Được rồi, anh đi nấu cháo cho em nhé. Em đói không?"

"Ừm."

Anh đứng dậy và đi ra ngoài, Bối Doanh Doanh nhìn lên trần nhà, cô cười híp cả mắt lại.

-

Dưới sự chăm sóc của Du Hàn, Bối Doanh Doanh nhanh chóng khỏi bệnh, Du Hàn cũng từ từ học cách cân bằng giữa công việc và gia đình.

Hai người còn trẻ, chưa biết nhiều về quản lý hôn nhân, cần từ từ cùng nhau học hỏi.

Vào tháng 9, Bối Doanh Doanh bắt đầu học nghiên cứu sinh.

Một buổi sáng khi không có lớp học, cô được Du Hàn đưa đến công ty, nhóm nhân viên đã rất phấn khích khi nhìn thấy vợ của ông chủ. Bọn họ đều rất thích Bối Doanh Doanh, cảm thấy cô vừa đẹp, giọng nói ngọt ngào, tính cách lại còn rất tốt, so với Tổng giám đốc Du bình thường ăn nói nghiêm túc thì dễ ở chung hơn nhiều.

"Chị Doanh Doanh, hai người định đi đâu hưởng tuần trăng mật?" Chưa đến giờ làm, trong công ty vốn có rất ít con gái, bây giờ đều đang vây lại nói chuyện với cô.

"Chị còn chưa nghĩ nữa, nhưng mấy chuyện như vậy bình thường đều do Du Hàn quyết định, chị chỉ phụ trách đi chơi thôi." Cô mỉm cười nhận lấy cà phê của bọn họ đưa cho.

"Tốt thật đấy, hâm mộ tình cảm của hai người quá đi, chị Doanh Doanh, lúc trước là ai theo đuổi ai trước vậy?"

Cô hơi ngượng ngùng, "Anh ấy theo đuổi chị."

"Em không thể tưởng tượng được một người lạnh lùng như Tổng giám đốc Du theo đuổi nữ sinh sẽ như thế nào..."

"Đúng đó, em cảm thấy Tổng giám đốc Du không dọa em khóc là may rồi."

Bối Doanh Doanh nghe bọn họ trái một câu phải một câu, không khỏi bật cười, quay đầu nhìn thấy Du Hàn đang đi về phía này, mấy nhân viên vội vàng ngồi thẳng người, "Chào Tổng giám đốc Du."

"Mọi người đinh bắt cóc vợ của tôi đến khi nào đây?" Anh nắm lấy tay Bối Doanh Doanh, kéo cô đến bân cạnh mình, nhìn những người còn lại: "Sửa lại bản kế hoạch đi."

Nữ nhân viên: "..." Quá đáng quá đi.

Du Hàn dẫn Bối Doanh Doanh về văn phòng tổng giám đốc, gõ lên chóp mũi của cô: "Em có vẻ nói chuyện vui vẻ với bọn họ nhỉ?"

Cô mỉm cười ôm lấy cánh tay của anh, "Em đang kể với bọn họ Tổng giám đốc Du Hàn cưng chiều em thế nào, em không thể khoe khoang một chút sao?"

Anh xoa đầu cô, "Được, cái này thì có thể."

"Du Hàn, mọi người hỏi em lúc đầu là ai theo đuổi ai, em nhớ lại lúc em mới quen anh, lúc đó mặt anh lạnh tanh cực kỳ hung dữ, em rất sợ anh."

Anh cong môi, ôm eo của cô, nói nhỏ bên tai cô: "Sợ anh ăn em à?"

"Anh có thể đứng đắn một chút không..." Cô dỗi anh.

Cô chạy ra ghế sô pha ngồi xuống, Du Hàn nhắc đến một chuyện: "Buổi chiều anh cùng em đến đại học Z, anh đến tìm giáo sư hồi

trước của anh."

"Được ~"

-

Buổi chiều, Bối Doanh Doanh có hai tiết học, sau khi tan lớp, cô gửi tin nhắn cho Du Hàn, anh bảo cô đến thẳng tòa nhà Chí Thành, anh vẫn đang nói chuyện với giáo sư.

Cô trực tiếp đi qua đó, tìm thấy tòa nhà chỗ bọn họ đang nói chuyện, Du Hàn bảo cô ngồi ở trong phòng tiếp tân chờ anh một chút, anh lập tức đến ngay.

Cô ngồi xuống ghế sô pha nghịch điện thoại, một lúc sau, một cô gái tóc xoăn bước vào, cô ấy mặc áo sơ mi và váy, đeo kính, trông rất xinh.

Cô gái tóc xoăn liếc nhìn Bối Doanh Doanh, sau đó thu lại ánh mắt và ngồi xuống.

Sau đó cô ây lấy điện thoại ra nhận cuộc gọi của một người bạn: "Tớ đến rồi, sao cậu còn chưa đến? Lát nữa cậu lại bị giáo sư Dương mắng cho mà xem."

"..."

"Tớ đang ở phòng tiếp tân A."

Cô gái có mái tóc xoăn cúp điện thoại, sau đó lấy hộp phấn ra bắt đầu dặm phấn, một lúc sau có một nam sinh đến, ngồi xuống bên cạnh cô ấy, "Cậu đi gặp giáo sư mà trang điểm như vậy sao?"

Cô gái tóc xoăn lườm cậu ta, "Cậu thì biết cái gì, cậu không thấy mấy người trong nhóm chat nói sao, Du Hàn của Phong Cao hôm nay cũng đến họp, không khéo một lúc nữa chúng ta cũng có thể

gặp được cậu ấy, tất nhiên phải trang điểm xinh đẹp rồi."

Bối Doanh Doanh đang chơi cờ tỉ phú bỗng dừng lại.

???

Nữ sinh đó còn nói tiếp: "Cũng không biết lát nữa giáo sư Dương có thể sắp xếp cho bọn mình gặp cậu ấy một lần không, tốt xấu gì chúng ta cũng là học sinh thầy, giáo sư Dương sẽ làm mối cho tớ chứ?"

"Làm mối? Cậu tưởng là đang đi ra mắt đó à? Còn không biết Du Hàn đã đi hay chưa. Không thì ở buổi tọa đàm mấy ngày nữa cậu có thể gặp được Du Hàn mà, hôm nay chỉ là đến nói chuyện trước thôi."

Cô gái tóc xoăn thở dài tiếc nuối, "Lúc trước Du Hàn là người có thành tích tốt nhất trong khoa của chúng ta, tớ còn tưởng cậu ấy sẽ học nghiên cứu sinh nên tớ cũng học, ai ngờ người ta lại đi lập nghiệp, đáng tiếc ghê.

"Nhưng cậu nhìn xem bây giờ người ta tốt đến mức nào rồi, còn muốn quan tâm cái rắm gì giúp người ta." Nam sinh kia vắt chéo chân, "À, đúng rồi, tớ nghe nói cậu ấy kết hôn rồi đó."

Nữ sinh tóc xoăn nghe vậy xém chút nữa là nhảy dựng lên, "Kết hôn? Cậu đang đùa tớ đó à?"

"Hình như thật đó, tớ quên là nghe ai nói rồi, dù sao những mơ tưởng hão huyền này của cô cũng đừng nghĩ đến nữa, người ta là hoa đã có chủ rồi."

Nữ sinh tóc xoăn tức giận không có chỗ phát tiết: "Sao có thể được? Tớ biết hồi còn đi học cậu ấy có quen một người, nhưng tình yêu đại học sao mà bền được, tớ đoán có khi bọn họ chia tay rồi, Du Hàn không có khả năng kết hôn sớm như vậy đâu."

Bối Doanh Doanh: "..."

Nữ sinh tóc xoăn nói nhỏ, càng phân tích cô ấy càng tức giận, "Cậu từng gặp vợ của Du Hàn chưa? Có cao không, đẹp không?"

"Chưa từng gặp, khác ngành với bọn mình, nghe nói rất xinh đẹp."

"Không thể nào... Tớ không tin vào mắt thẩm mỹ của bọn con trai các cậu đâu."

Nam sinh kia phiền lòng: "Cậu cái này không tin kia không tin, cậu cứ chạy vào hỏi thẳng Du Hàn là biết liền chứ gì."

Cậu ta vừa nói xong, cửa phòng họp bị đẩy ra, bọn họ nhìn thấy giáo sư Dương đi đi ra, Du Hàn đi theo phía sau, nữ sinh tóc xoăn mắt sáng rực, lập tức đứng lên, "Giáo sư Dương... "

Giáo sư Dương gật đầu, giới thiệu với Du Hàn: "Hai người này là nghiên cứu sinh đang theo thầy..."

Bối Doanh Doanh đứng ở phía sau nhìn thấy ánh mắt của Du Hàn cũng chầm chậm đứng lên, nhưng không tiến lên quấy rầy.

Nữ sinh tóc xoăn kích động chào hỏi Du Hàn: "Trước đó tớ có biết cậu, cậu là niềm tự hào của khoa chúng ta."

Du Hàn khẽ cười một tiếng, giáo sư Dương quay đầu nhìn anh, hỏi: "Đúng rồi Du Hàn, vợ của em đâu..."

Nữ sinh tóc xoăn sửng sốt, cô ta nhìn thấy Du Hàn vẫy tay với Bối Doanh Doanh đứng ở phía sau đang do dự không biết có nên tiến lên hay không, lúc mở miệng mang theo giọng điệu cưng chiều ——

"Còn không mau qua đây?"

Nữ sinh tóc xoăn:???!!!

- -----oOo------

Chương 74: Ngoại truyện 5

Bối Doanh Doanh đi đến trước mặt Du Hàn, vào lúc anh nắm lấy tay cô, nữ sinh tóc xoăn mặt đã tái xanh...

Vừa rồi cô ấy ở trước mặt vợ của Du Hàn chửi người ta ròng rã mười phút! Cô ấy não tàn rồi mới nói Du Hàn không có khả năng kết hôn sớm!

... Nữ sinh tóc xoăn cảm giác chân mình như nhũn ra sắp ngã xuống.

Du Hàn giới thiệu với giáo sư Dương: "Đây là vợ của em, Bối Doanh Doanh."

Cô mỉm cười: "Em chào giáo sư Dương."

Giáo sư nheo hai mắt lại, nhìn chằm chằm gương mặt của Bối Doanh Doanh một lúc, chợt nhớ ra: "Có phải trước đây em từng cùng Du Hàn ngồi học lớp của tôi không? Tôi nhớ không sai chứ?"

"Vâng..." Cô ngẩng đầu lên nhìn Du Hàn, nhớ lại lần đó cô đến lớp của anh cùng ngồi học chung với anh.

Khoảng thời gian đó cô cực kỳ bận rộn, khi đó cô tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh, nên vài ngày liên tiếp không thể gặp mặt anh. Sau đó cuối cùng cô cũng có thời gian rảnh, đi ăn cơm với anh, buổi chiều lại bị anh lừa đi học, sống chết thế nào cũng muốn "dính" lấy cô bằng được.

Tiết học lúc đó là tiết lớn gộp nhiều lớp lại với nhau, lúc Du Hàn nắm tay cô đi vào trong phòng học, toàn bộ học sinh trong lớp đều xôn xao, mấy người bạn kích động hỏi thăm, anh cực kỳ bình tĩnh giọng điệu mang theo chút tự hào: "Bạn gái tôi."

Một người bình thường rất khiêm tốn, trầm tĩnh ít nói và thích ở một mình như Du Hàn, vậy mà thể hiện tình cảm trước mặt mọi người đã trở thành một trong những sở thích của anh.

Sau đó hai người vào lớp, cô ngồi bên cạnh anh, lúc đầu đã nói là cô sẽ không quấy rầy anh học, cô yên lặng đọc sách, ai mà biết được một lúc bàn tay của anh mò xuống dưới bàn nắm tay cô, một lúc lại sát lại nói chuyện bên tai cô, đùa cô đến mức mặt đỏ đến tận mang tai.

Lúc đó giáo sư Dương còn đặt câu hỏi đặc biệt khó, hỏi hai bạn học đều không trả lời được, cuối cùng thầy hỏi Du Hàn: "Thầy tin Du Hàn nhất định có thể cho thầy câu trả lời chính xác nhất, đúng không?"

Ai ngờ anh thản nhiên đáp: "Xin lỗi giáo sư, em không nghe được câu hỏi là gì."

Cả lớp ồn ào cười lớn, giáo sư Dương vừa tức vừa cười: "Bình thường em lên lớp rất chăm chú nghe giảng mà, sao hôm nay lại không nghe thấy câu hỏi?"

Du Hàn cúi đầu nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, nói thật với thầy.

"Em đang nói chuyện với bạn gái."

Lúc đó Bối Doanh Doanh nhìn thấy ánh mắt hóng chuyện cùng ao ước của các bạn trong lớp nhìn về phía cô, mặt đỏ rực giống như cái đèn lồng đỏ nhỏ...

Thảo nào giáo sư Dương nhớ kỹ cô như vậy.

Ông nhìn hai người mỉm cười: "Thật hiếm thấy đó nha, lên đại học yêu đương, vừa tốt nghiệp lập tức kết hôn, mỹ mãn rồi."

Mọi người đơn giản tâm sự vài câu, Du Hàn nói đưa cô đi trước. Trước khi đi, Bối Doanh Doanh nhìn về phía nữ sinh tóc xoăn, đối phương thì xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào cô.

Lúc đi ra khỏi tòa nhà Chí Thành, Bối Doanh Doanh hỏi anh có phải mấy ngày nữa có một buổi tọa đàm ở trường không, Du Hàn nói, "Buổi chiều hôm đó em có tiết không?"

"Không có, sao vậy?"

"Đến lúc đó ngồi bên cạnh anh, cùng nghe tọa đàm."

"Hả, sao vậy?"

Anh vuốt tóc cô, ôm cô vào lòng, "Em không biết đến lúc đó sẽ có rất nhiều em gái, bạn học nữ đến tìm anh nói chuyện sao? Bà Du phải giúp anh cản một chút phiền phức chứ."

Cô nở nụ cười xinh đẹp, ngửa đầu đột nhiên hỏi anh: "Du Hàn, anh ở cùng với em lâu như vậy rồi, anh sẽ không thấy chán em sao? Chẳng lẽ anh không hy vọng quen bắt một vài nữ sinh mới à?"

Dường như con gái đều có thắc mắc này, liệu tình yêu của người kia dành cho mình có giữ được tươi mới như thuở ban đầu.

Du Hàn nghe xong bất lực mỉm cười: "Sao sau khi kết hôn, em lại trở nên ngốc hơn trước nữa rồi? Hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy."

"Ồ..." cô bĩu môi.

Ý cười trên môi anh càng sâu, anh ôm cô chặt hơn: "Mỗi sáng khi anh thức dậy, mở mắt ra nhìn thấy em, anh cảm thấy như đang ở

trong một mối quan hệ mới. Anh không biết người khác có thấy chán hay không, nhưng anh chỉ biết rằng anh không muốn làm quen, hay tiếp xúc với những cô gái khác."

Cô giống như một cái bảo tàng, mỗi lần tìm tòi sâu hơn một chút, đều bắt gặp được những điều bất ngờ mới.

Du Hàn nắm tay cô, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay của cô, nghĩ đến một chuyện: "Chuyện đám cưới đã sắp xếp xong xuôi rồi. Ngày tổ chức là mùng hai tháng mười, đến lúc đó chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật một tuần rồi mới về, em thấy thế nào?"

Vốn dĩ đám cưới của bọn họ sẽ tổ chức vào tháng tám, nhưng lúc đó bà nội Bối Trại Nga bỗng bệnh nặng, phải làm giải phẫu, cho nên chuyện đám cưới phải lùi về sau. Hơn nữa gần đây công ty đã dần đi vào quỹ đạo ổn định, Du Hàn không còn bận như trước nữa, anh nói để anh tự mình sắp xếp một số công việc tổ chức đám cưới, anh muốn vì cô tự tay chuẩn bị một đám cưới khó quên trong đời.

Cô gật đầu, cong khóe môi cười với anh: "Tuyệt vời."

-

Nam Thái Bình Dương đầu tháng 10 nắng chói chang, gió xích đạo cuộn sóng biển vàng, vạn vật như được tắm mình trong làn gió biển nhẹ nhàng ấm áp.

Trên một hòn đảo Bora Bora thuộc Tahiti, hoa tươi từ khắp nơi trên thế giới vận chuyển bằng đường hàng không, tỏa hương thơm ngào ngạt, những bông hoa này được trải thành thảm hoa, làm cho trong không khí khắp nơi đều thoang thoảng hương hoa.

Người phục vụ mặc áo đuôi tôm bưng khay rượu vang đỏ, champagne đi tới đi lui, mọi thứ trong buổi đám cưới đang diễn ra theo đúng trật tự.

Trong một căn biệt thự tư nhân gần biển, Bối Doanh Doanh mặc một cái váy cưới được đặt may riêng của một hãng thời trang nổi tiếng, cô đang đứng trước gương. Một số nhà tạo mẫu đang chăm chút cho mạng che mặt và kiểu tóc của cô.

"Doanh Doanh, hôm nay cậu xinh đẹp thật đấy." Kỷ Diệu đứng bên cạnh gương nhìn Bối Doanh Doanh, không kìm được lòng khen mấy câu, "Nhìn cậu mặc như thế này, một người sợ cưới như tớ còn suýt chút nữa muốn tìm người để lấy. Có phải không, Trịnh Hy?"

Trịnh Hy gật đầu: "Chủ yếu là do Doanh Doanh đẹp sẵn rồi, còn cậu thì sao?"

"Ê, tớ không để ý đến cậu nữa!"

Bối Doanh Doanh nghe thấy bọn họ vẫn hay cãi cọ giống như trước đây, cô vui vẻ cười một tiếng.

Một lúc sau, nhà tạp mẫu rời đi, Trịnh Hy cùng Kỷ Diệu đến hội trường tổ chức đám cưới xác nhận lại một vài chi tiết, Bối Doanh Doanh một mình đi ra ngoài ban công.

Từ đây nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy được đầm nước xanh màu ngọc bích, cát trắng mịn, hàng dừa xanh mát, gió biển thoải mái thổi phất qua gương mặt, cô vẫn nhớ như in lần đầu đến đây, cách đây vài ngày Du Hàn dẫn cô đi lặn ngắm thấy san hô.

Lúc cô đang suy nghĩ thì nghe thấy có tiếng bước chân, vừa quay đầu lại đã thấy Du Hàn từ phía sau ôm lấy eo cô.

Lồng ngực của anh áp sát lại gần.

Bối Doanh Doanh hơi bất ngờ, cong môi cười.

"Ông xã —— "

Giọng nói trầm thấp của Du Hàn vang lên ngay bên tai cô: "Hôm nay Doanh Doanh đẹp lắm."

Du Hàn nhìn cô gái nhỏ của mình mặc váy cưới màu trắng đứng trước mặt anh, so với vô số lần anh tưởng tượng còn khiến lòng người rung động hơn rất nhiều.

Cô là cô dâu đẹp nhất của anh.

"Du Hàn, em có chút căng thẳng..."

"Căng thẳng cái gì, hôm nay anh đều sẽ ở bên cạnh em, em không cần phải lo lắng."

-

Khi hôn lễ chính thức bắt đầu, Bối Doanh Doanh khoác tay Bối Hồng, đi trên thảm trải đầy hoa tươi, bước từng bước trên bục kính trong suốt trên bờ biển.

Bối Doanh Doanh nhìn hai bên, hôm nay có rất nhiều bạn bè đến, Tăng Đống, Vương Thụ Trạch, Châu Tố, Lục Giản cùng rất nhiều người khác, bọn họ đều đang vẫy tay với cô.

Cô dời tầm mắt nhìn về phía trước, Du Hàn mặc một bộ vest đặt may riêng, ánh mắt thẳng tắp rơi trên người cô, tràn đầy tình yêu và dịu dàng.

Tim Bối Doanh Doanh đập rất nhanh, dường như cô đang trở về ngày đầu tiên cô gặp anh.

Bối Hồng nắm tay con gái đến trước mặt Du Hàn, ông mỉm cười với anh, anh nắm lấy tay người anh yêu.

Tiếp theo đó là phần tuyên thệ, hai người đeo nhẫn cho nhau, sau khi thủ tục hoàn thành người chủ trì mỉm cười, nói bằng tiếng Anh:

"Bây giờ, chú rể có thể hôn cô dâu của mình."

Du Hàn bước lại gần cô một bước, vén màn che của cô lên. Cô gái nhỏ đang cụp mắt, gương mặt đỏ bừng, cô cảm giác được anh đang nâng mặt của cô lên, trước khi nụ hôn của anh đến, cô mở miệng giọng dịu dàng mềm mại như nước:

"Em yêu anh."

-

Buổi tối, Bối Doanh Doanh nằm trong bồn tắm, dòng nước ấm bao quanh cơ thể, mùi hương tinh dầu cùng hương hoa tràn ngập trong không khí, cả người cô sảng khoái, đầu ngón tay chọt chọt bong bóng.

Du Hàn đã tắm xong, ở bên ngoài phòng ngủ xử lý một công việc khẩn cấp. Cô ngồi trong bồn tắm chơi quên cả trời đất, đến khi sau lưng vang lên tiếng cười của người đàn ông: "Chơi chán chưa?"

Cô quay đầu nhìn thấy ánh mắt của anh, mỉm cười: "Anh làm xong rồi à?"

"Ừm..." Anh ngồi xổm xuống trước bồn tắm lớn, lòng bàn tay vuốt ve gò má của cô, giọng khàn khàn: "Nhanh lên cục cưng."

Cô khẽ gật đầu.

Mười phút sau, cô mặc váy ngủ lụa mỏng Du Hàn đã chuẩn bị trước cho cô, đi ra ngoài phòng tắm.

Anh đang ngồi trên giường, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt trắng hồng của cô, làn da trắng nõn kết hợp với cái váy lụa mỏng cực kỳ chói mắt.

Anh cảm giác máu trong người đang dồn lên não, đứng dậy nắm tay

của cô, sau đó hai người ngã xuống giường mềm mại.

"Sao Doanh Doanh lại có thể đẹp như vậy nhỉ." Anh than thở một tiếng, ánh mắt sáng rực.

"Ông xã..."

Anh chậm rãi hôn cô, cô cũng ôm chặt lấy anh, dường như muốn bắt lấy cọng lục bình duy nhất.

Đột nhiên anh đứng dậy, nhặt cà vạt ở dưới đất từ trong đống quần áo vest lên, sau đó lần nữa quay lại bên cạnh cô.

Khóe miệng anh vẫn còn nụ cười chưa phai: "Cục cưng, chúng ta chơi một trò chơi thú vị nào."

-

Sáng ngày hôm sau, một làn gió biển thổi từ bên ngoài vào cửa sổ sát đất làm rèm cửa màu trắng tung bay, ánh nắng len lỏi qua tấm rèm chiếu vào căn phòng tối mờ bên trong.

Cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp nằm trên giường khẽ động đậy, Bối Doanh Doanh cảm giác mệt mỏi, xương cốt dường như muốn tan rã từ bên trong, đầu óc cô dần trở nên tỉnh táo, nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Du Hàn lại mang cô đến một thế giới mới.

Tối hôm qua anh cực kỳ hào hứng, quấn lấy cô đến tận đêm khuya, càng không phối hợp với anh, anh cùng muốn bắt nạt cô.

Quá đáng...

Cô khẽ chuyển động cơ thể, Du Hàn một lần nữa kéo cô lại, đầu anh gối lên bờ vai của cô, giọng nói rất trầm: "Buổi sáng tốt lành, vợ

yêu."

"Hừ, không có tốt đâu."

Anh dỗ dành cô một lúc, cuối cùng ôm cô đi rửa mặt, lúc đi ra, anh đang đưa lưng về phía cô thay quần áo, bỗng gọi cô: "Doanh Doanh, cà vạt của anh đâu rồi?"

Cô ngẩn người một lúc, quay đầu nhìn thấy cà vạt rơi dưới thảm bên cạnh giường, cô nhặt lên đi đến đưa cho anh, cổ tay bị anh giữa lại, "Giúp anh thắt cà vạt." Anh mỉm cười nói.

Cô nhìn cà vạt, nhớ hành động tối hôm qua của anh, mặt đỏ hồng, ném cà vạt cho anh: "Em không muốn! Tự anh đi mà thắt..."

Anh nhướng mày nở nụ cười, cúi lại gần bên tai cô hỏi lại: "Không phải tối hôm qua Doanh Doanh rất thích sao?"

"..."

Đêm tân hôn, cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được chiếc cà vạt này.

-

Sau khi đám cưới kết thúc, hai người trở về nước, cuộc sống dần đi vào quỹ đạo vốn có. Thời gian nhưng tăng tốc chạy về phía trước. Trong hai năm này, Bối Doanh Doanh thuận lợi học xong nghiên cứu sinh, mà Phong Cao Technology trong vòng hai năm thành lập cũng đã hoàn thành vòng gọi vốn Angle, Pre và A, tổng cộng tích lũy được gần hai trăm triệu nhân dân tệ tiền vốn đầu tư, và được đánh giá là ngôi sao công nghệ mới có triển vọng và phát triển nhanh nhất.

Mà các lĩnh vực Phong Cao tham gia, cũng đang không ngừng mở rộng, bắt đầu tham gia vào phân tích dữ liệu lớn và các ngành hậu

cần thông minh.

Du Hàn cũng là một sinh viên bình thường thành lập công ty bằng hai bàn tay trắng, đến bây giờ giá trị của bản thân không ngừng tăng vọt, địa vị trong xã hội cũng ngày càng cao.

Ban đầu, mọi người đều nói rằng anh là một thiên tài hiếm có trong lĩnh vực AI, có cái nhìn nhạy cảm về thị trường, mà sự thật đã chứng minh, Phong Cao dưới sự dẫn dắt của anh, đã ngày càng phát triển và quy mô công ty ngày càng mở rộng.

Hai năm sau, Du Hàn đã đưa ra một quyết định lớn, đó là chuyển trụ sở chính đến thành phố T.

Đầu tiên là Vương Thụ Trạch và toàn bộ gia đình của cậu ta đều ở thành phố T, hơn nữa nhà họ Bối và nhà họ Vương ở thành phố T có địa vị khá cao, tài nguyên sẽ càng thêm phong phú, càng có lợi hơn cho việc "mở rộng lãnh thổ". Bố mẹ Châu Tố thì đang sống ở nước ngoài, Lục Giản thì chỉ có một mình, cho nên cũng rất thuận lợi.

Một năm trước, Du Hàn mua một căn biệt thự ở khu nhà giàu mới phát triển của thành phố T. Đây là ngôi nhà mà anh và Bối Doanh Doanh sẽ sống trong tương lai, sau một năm sửa sang, đúng lúc hai người dọn vào ở.

Khi Bối Doanh Doanh vừa hoàn thành chương trình nghiên cứu sinh xong, cô đã suy nghĩ về sự nghiệp tương lai của mình.

Hiện tại cô có ba con đường để đi. Một là người viết lời bài hát chuyên nghiệp, đi theo con đường phát triển âm nhạc, những năm gần đây, danh tiếng của cô trên mạng cũng ngày càng nổi tiếng, cô cũng đã viết thêm rất nhiều bài hát. Nếu như cô muốn toàn tâm phát triển theo lĩnh vực này, Du Hàn và nhà họ Bối đều có thể cung cấp cho cô ấy những nguồn lực tốt nhất.

Thứ hai là ngành nghề có liên quan đến tiếng anh, làm một phiên

dịch viên.

Thứ ba, là cái cô thích nhất, làm một nhiếp ảnh gia.

Buổi tối, lúc cô nằm trên giường cùng thảo luận với Du Hàn, anh nói:"Em thích làm cái gì thì làm cái đó, dù sao em cũng không cần phải lo lắng không có ai nuôi em. Em cảm thấy hứng thú với cái gì thì đi trải nghiệm cái đó."

Cô suy nghĩ một thời gian, cô muốn thử thách bản thân, dự định sẽ xin vào làm nhiếp ảnh gia của một công ty tạp chí để thử sức với nhiếp ảnh đồ họa.

Cuối cùng, cô đã chọn được "Tạp chí Nam Luân", một trong những tạp chí lớn nhất và nổi tiếng nhất ở thành phố T, tập trung vào tin tức xã hội và giải trí.

Không ngờ ngờ sau khi cô tìm hiểu mới biết được —— đây là tạp chí thuộc sở hữu của tập đoàn Bối Hồng.

Bối Doanh Doanh:???

- -----oOo------

Chương 75: Ngoại truyện 6

Bối Doanh Doanh do dự mãi, cuối cùng cô cũng nộp sơ yếu lý lịch của mình đến tạp chí Nam Luân, nhưng cô không nói cho Bối Hồng biết. Cô muốn dựa vào thực lực của bản thân để đi xin việc, nếu cô được nhận thì lúc đó cô sẽ nói với bố sau.

Ngày hôm sau, tạp chí Nam Luân thông báo mời cô đến phỏng vấn. Lúc cô lái xe đến tòa soạn, đang đậu xe thì đột nhiên cô nghe thấy một loạt tiếng còi xe, sau đó cô nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ phía sau xe mình.

Cô đang thắc mắc không hiểu chuyện gì thì đã thấy một người phụ nữ mặc một cái váy màu đen ôm sát mông bước xuống, cô ta sải bước đến bên cạnh xe của Bối Doanh Doanh, gõ cửa kính.

Sau khi cửa kính hạ xuống, người phụ nữ đeo kính râm, hơi hất cằm lên, kiêu ngạo trừ trên nhìn xuống Bối Doanh Doanh, giọng điệu không hề khách khí:

"Làm phiền cô chạy xe qua chỗ khác, chỗ dưới gốc cây là chỗ đậu xe của tôi."

Bối Doanh Doanh chỉ cần đạp chân ga một cái là có thể đỗ vào chỗ đó.

Cô hơi sửng sốt, nhìn xung quanh: "Chỗ đậu xe ở đây là chỗ cố định sao?" Rõ ràng bên cạnh còn chỗ đậu xe mà.

Người phụ nữ đảo mắt dưới cặp kính râm, "Hôm nay trời nắng to, tôi

đỗ xe chỗ khác, buổi trưa tôi sẽ ra ngoài ăn cơm, trong xe ngột ngạt nóng nực sao mà ngồi được? Cô là nhân viên của Nam Luân sao? Người lạ thì đậu xe ở bên ngoài đi."

"..." Bối Doanh Doanh lần đầu tiên nhìn thấy cô gái nào hống hách đến mức ngang ngược như thế này, không hề quan tâm đến chuyện trước sau.

Bối Doanh Doanh nhìn về phía trước, không trả lời cô ta, hạ cửa kính xuống.

Người phụ nữ kia hết sức ngạc nhiên: "Này, cô có nghe thấy tôi nói không đấy?!"

Cô ta vừa dứt, xe của Bối Doanh Doanh đột nhiên rẽ trái, cô ta hét lớn một tiếng, lập tức lùi về sau một bước, tưởng rằng chiếc xe này sẽ đâm mình, nhưng chiếc xe chỉ chọn một chỗ phía trước vắng vẻ bên trái và đậu vào.

Nhưng cô ta vẫn bị giật mình hoảng sợ, suýt chút nữa là xỉu ngang rồi.

Cô ta giận đùng đùng đuổi theo, tức đến mức cả mặt đỏ bừng, "Này, cô có biết lái xe không đấy!"

Bối Doanh Doanh xuống xe, đi về phía cô ta, thẳng thừng nhìn người phụ nữ đang trợn mắt lên với mình, mấy giây sau cười lạnh một tiếng, mở miệng nói:

"Xin lỗi nhé."

Người phụ nữ nghe thấy vậy, cảm giác như bản thân vừa đấm vào bông mềm, cô ta mà cãi nhau với người khác chắc chắn sẽ không thua. Nhưng Bối Doanh Doanh lại nhất định phải nhả ra một câu "xin lỗi", dường như trong nháy mắt chặn lại lỗ thông hơi của cô ta, khiến cơn tức giận của cô ta chỉ có thể bị nghẹn lại, để nó bùng nổ ở

bên trong.

Bối Doanh Doanh nói xong thì đi thẳng về phía trước.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đến đây, cũng chỉ là chỗ đậu xe nên cô không muốn vừa đến đã gây thù hằn với người của Nam Luân, đã không phải là vấn đề gì lớn, trước hết cứ nhịn đã.

Năm phút sau, cuối cùng cô cũng tìm thấy chỗ xuất bản của tạp chí Nam Luận, cô đi vào trong, nói với lễ tân là cô đến đây để phỏng vấn, nhân viên làm việc ở đó dẫn cô đi vào trong.

Bối Doanh Doanh quan sát chỗ làm việc ở đây, phong cách trang trí sinh động và thoải mái, không phải kiểu không khí trầm lặng âm u, trên một bức tường lớn treo rất nhiều ảnh của những người nổi tiếng và người mẫu, cùng những danh hiệu khác nhau mà họ đạt được.

Nhân viên dẫn cô đến phòng của phó quản lý nhân sự, phó quản lý nhân sự nói cô ấy đi thông báo với tổng biên tập, bảo Bối Doanh Doanh ngồi ở phòng dành cho khách đợi một chút.

Bên ngoài phòng dành cho khách là cửa kính, nên rất người ở bên ngoài đều ngó qua bên này nhìn mấy lần, hỏi người bên cạnh: "Người kia là ai thế? Lại còn rất đẹp nữa."

"Không biết, vừa rồi thấy Lý Ca đi vào phòng làm việc của tổng biên tập, chẳng lẽ là đến xin việc?"

Mọi người đang nói chuyện, người phụ nữa lái chiếc Ferrari bước vào cửa, một nữ nhân viên thấy cô ta đến, lập tức tiến lên hỏi, "Chị Chương Vi, sao giờ này chị mới đến?"

Chương Vi bực bội ngồi xuống chỗ của mình, quăng chiếc túi Hermes phiên bản giới hạn mùa hè lên bàn, "Vừa rồi chị gặp một con nhỏ, muốn giành chỗ đậu xe với chị, phiền chết đi được."

"Con nhỏ này mà không có mắt như vậy, chỗ đậu xe của chị Cương Vi mà cũng dám giành, được rồi chị đừng tức nữa, hạ hỏa nào, em mua đồ ăn sáng cho chị này."

Chương Vi liếc nhìn đồ ăn sáng, đáy mắt hiện lên vẻ khinh thường, "Hôm này chị không muốn ăn sandwich, lấy đi đi."

"Vậy... Chị có muốn em ra ngoài mua cái khác cho chị không? Chị muốn ăn cái gì?"

"Không cần, chị nuốt không trôi, mấy thứ rẻ tiền này của em, chị ăn vào còn sợ bị ung thư."

Nụ cười trên mặt nữ nhân viên kia cứng ngắc, "Vậy, thôi ạ."

"Đúng rồi, mấy tấm hình hôm qua chị chụp chỉnh màu các thứ lại chưa?"

"Dạ rồi ạ, em cũng gửi cho tổng biên tập rồi, tổng biên tập còn khen ngợi chị nữa đó."

Chương Vi nhướng mày, "Được rồi, em về chỗ đi."

Cô gái gật đầu, duỗi eo đứng thẳng, sau đó trở về ghế ngồi của mình.

Chương Vi cầm cốc nước đi đến phòng pha đồ uống, đi ngang qua phòng nghỉ tùy ý liếc nhìn vào bên trong, cô ta giật mình ——

Con nhỏ vừa rồi sao lại ở đây?

Còn đang nghi ngờ, phó quản lý phòng nhân sự từ sau lưng đi lại, Lý Ca đẩy cửa ra, mỉm cười với Bối Doanh Doanh, nói: "Mời đi theo tôi."

Bối Doanh Doanh đứng dậy, đi ra bên ngoài, Chương Vi nhíu mày, gọi cô lại: "Sao cô lại ở đây?"

"Cô ấy đến đây để phỏng vấn vị trí nhiếp ảnh gia."

Chương Vị nhíu mày, lời nói đầy ẩn ý: "Ồ, thế hả, tôi thật sự hy vọng chúng ta có thể là đồng nghiệp đấy."

Bối Doanh Doanh lạnh nhạt liếc cô ta một cái, không nói gì, đi theo Lý Ca.

Chương Vi nhìn bóng lưng của Bối Doanh Doanh, cô ta tức chết mất.

Người lần đầu tiên đến đây phỏng vấn mà dám thái độ với cô ta như vậy? Chương Vi từ trước đến nay đã quen được người khác nịnh bợ tâng bốc, bây giờ lại cảm thấy bị mất mặt.

Ở một bên khác, Bối Doanh Doanh đi vào trong văn phòng tổng biên tập, tổng biên tập là một người phụ sắc sảo dày dặn kinh nghiệp, nói một cách súc tích:

"Tôi chỉ có mười phút. Tôi muốn biết hai điều, các tác phẩm trước đây của cô và suy nghĩ của cô về tạp chí của chúng tôi."

Bối Doanh Doanh gật đầu và bắt đầu nói về hoàn cảnh của mình, "... Em thích series cơn bão đen vàng của Nam Luân xuất bản vào tháng mười hai năm ngoái. Em cảm thấy series đó là sự pha trộn giữa phong cách nhạc blue và Âu Mỹ, đoạn video có cảm giác nặng nề, nhưng độ tương phản của ảnh rất cao. Em nghĩ là vì hình ảnh gốc đã giảm độ phân giải và kéo một số màu lạnh xuống. Em nghĩ nó khá sáng tạo. Vì vậy, em cũng đã thử chụp một vài bức tương tự, tổng biên tập có thể xem qua. Với lại trước đó em rất ít được tiếp xúc với chụp ảnh phẳng, nên em thật sự rất muốn thử.

Tổng biên tập gật đầu, nhìn tác phẩm của cô, một hồi mới nói: "Em khá là sáng tạo. Được rồi, có tin tức chúng tôi sẽ báo cho em biết,

vậy chúng ta dừng lại ở đây."

"Vâng."

Bối Doanh Doanh nhìn thái độ của tổng biên tập, cũng đoán được nếu không có vấn đề gì ngoài ý muốn khả năng cô được nhận là khá lớn, cô đi ra khỏi văn phòng, chậm rãi đi ra ngoài, đột nhiên có một người đàn ông vội vàng từ góc rẽ chạy qua, cô không kịp phanh lại, hai người va vào nhau, những tập tài liệu trên tay người đàn ông đã nằm rải rác trên mặt đất.

"Xin lỗi..."

Bối Doanh Doanh ngồi xổm xuống giúp anh ta nhặt những tờ giấy trên mặt đất lên, người đàn ông đó cũng ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt xinh đẹp dịu dàng của Bối Doanh Doanh, anh ta thoáng giật mình.

Sau khi nhặt xong đống giấy hai người đứng lên, người đàn ông nhìn cô, giọng điệu có hơi cà lăm: "Không, không có gì là do tôi quá gấp gáp không nhìn đường."

Bối Doanh Doanh mỉm cười gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, người đàn ông kia quay đầu nhìn bóng lưng của cô, hoàn toàn quên mất chuyện mình phải nhanh chóng giao tài liệu.

-

Buổi tối Doanh Doanh lái xe đến Phong Cao, chờ Du Hàn tan làm rồi cùng nhau về nhà họ Bối ăn cơm. Sau khi Du Hàn làm việc xong, đứng dậy đi đến trước ghế sô pha, cô gái nhỏ đang cuộn người nằm ngủ trên ghế sô pha, anh chống một tay lên thành ghế, cúi xuống hôn lên môi cô.

"Bà Du, về nhà thôi."

Bối Doanh Doanh mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đen của anh, cô mỉm cười ôm lấy cổ của anh, anh ôm lấy eo của cô, bế cô quay mấy vòng khiến cô cười khúc khích.

"Ông xã, hôm nay sao anh đẹp trai thế nhỉ." Cô chỉnh lại cà vạt và cổ áo sơ mi của anh, mềm giọng nhỏ nhẹ.

Hầu kết của anh chuyển động, ngậm lấy môi của cô, cô rất nhanh bị anh hôn đến mức đầu óc choáng váng, nhỏ giọng rên rỉ.

Du Hàn vuốt ve cằm của cô, khàn giọng cảnh cáo: "Tối nay sẽ tiếp tục."

Mặt của cô đỏ lên, "Dì cả của em đến rồi... "

Anh nhíu mày, khuôn mặt đen xì chôn vào trong hốc cổ của cô, "Đồ xấu xa."

Cô nhếch môi tinh nghịch cười với anh, "Được rồi thả em xuống đi, em đói lắm rồi, nhanh về ăn cơm thôi."

Hai người đi thang máy đến hầm gửi xe, cô kể chuyện hôm nay mình đi phỏng vấn với Du Hàn, không ngờ lúc đang nói chuyện, cô nhận được một cuộc điện thoại.

"Vâng, chào chị..."

Cô cúp điện thoại, Du Hàn hỏi cô là ai gọi thế.

"Là người của Nam Luân gọi điện thoại cho em, nói em đã qua vòng phỏng vấn, bảo em đi làm càng sớm càng tốt!" Như vậy thì quá nhanh rồi.

Du Hàn ôm bả vai của cô, "Vợ yêu của anh giỏi quá, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao?"

Cô mỉm cười, "Lát về em sẽ nói với bố mẹ một tiếng."

-

Buổi tối về đến nhà họ Bối, Bối Doanh Doanh kể lại chuyện đi làm với bố mẹ, Bối Hồng nghe xong vừa hài lòng vừa ngạc nhiên: "Sao Doanh Doanh không nói trước với bố một tiếng mà đã phỏng vấn thành công rồi sao?"

"Con gái của chúng ta giỏi như vậy còn cần người bố như ông ra mặt sao?" Viên Man Hà mỉm cười nhìn về phía Bối Doanh Doanh.

"Vậy có cần bố nói với người quản lý tạp chí một tiếng không?" Bối Hồng hỏi.

Cô lập tức lắc đầu liên tục: "Trước mắt không cần đâu bố, con muốn tự dựa vào cố gắng của bản thân, bố mà nói trước thì đến lúc con vào công ty có quá nhiều lời đồn thổi này nọ ngược lại sẽ ảnh hưởng đến công việc của con."

"Cũng đúng, vậy nếu có người bắt nạt con, con phải nói với bố đấy."

"Dạ."

Viên Man Hà nhìn hai đứa ngồi đối diện, do dự một lúc cuối cùng vẫn hỏi: "Tiểu Hàn, Doanh Doanh hai con bây giờ cũng đã ổn định rồi, kết hôn cũng đã lâu, dự định lúc nào sẽ có con vậy?"

Du Hàn nhìn vợ yêu ngồi bên cạnh, sau đó mỉm cười: "Mẹ, thật ra khoảng thời gian trước đó con và Doanh Doanh có nói chuyện với nhau rồi. Con thì không có vấn đề gì, Doanh Doanh cũng cảm thấy bây giờ có con cũng rất hợp lý, cho nên đang chuẩn bị lên kế hoạch mang thai, bọn con cũng định tìm thời gian nói với bố mẹ."

Bối Doanh Doanh mỉm cười, nắm lấy tay Du Hàn: "Đúng vậy ạ, mấy ngày trước bọn con cũng có bàn bạc rồi."

Bối Hồng và Viên Man Hà lập tức vui vẻ ra mặt, "Vậy thì tốt, mẹ sẽ chuẩn bi bắt đầu bồi bổ sức khỏe cho Doanh Doanh.”

Người lớn tuổi thích nhất là trẻ con, Bối Doanh Doanh cũng biết bố mẹ tuổi cũng đã lớn rồi, nếu như cô mang thai sớm một chút, nhân lúc bố mẹ chưa hoàn toàn già đi, bố mẹ còn có thể giúp cô chăm sóc con nhỏ một chút.

Thật ra cô và Du Hàn đều thích trẻ con.

Buổi tối khi nằm trên giường, Bối Doanh Doanh tựa vào trong ngực anh, cùng anh nói chuyện về tương lai có con sẽ thế nào, "Ông xã, sau khi chúng ta có con rồi, em muốn nuôi một chú chó sống Golden Retrieve nhé? Nghĩ đến thôi em đã thấy rất hạnh phúc rồi."

"Em thích giống Golden à?"

"Ừm, hôm nay lúc em lên mạng có nhìn thấy một video chó lông vàng bự bự, cực kỳ ngoan luôn."

Đầu ngón tay của anh vân vê sợi tóc của cô, "Em thích thì mấy ngày nữa mua một con về nuôi, không cần đợi đến sau khi sinh con đâu."

"Tuyệt quá, hi hi." Cô ngửa đầu nháy mắt với anh, "Anh muốn được thưởng cái gì?"

Anh xoay người đè lên người cô, "Nhưng bây giờ bà Du không cho anh được, làm sao bây giờ?"

"Vậy thì... mấy ngày nữa?" Cô hôn lên cằm anh một cái, liếm môi: "Nhất định sẽ đền bù cho anh."

"Được, là em nói đó nhé."

-

Sau khi Bối Doanh Doanh liên lạc với bên Nam Luân xong, thứ hai tuần tới cô chính thức đi làm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bối Doanh Doanh định tự mình lái xe đi làm, nhưng Du Hàn nhất quyết phải đưa cô đi bằng được. Anh nói buổi tối anh đã đặt chỗ ở một quán Tây, sau khi tan làm muốn đến đón cô, nên cô không cần phiền phức tự mình lái xe.

Bối Doanh Doanh rơi vào đường cùng, đành phải đồng ý với anh.

Một chiếc xe Maybach chạy từ trong khu nhà giàu thành phố T ra, hai mươi phút sau đến khu công nghiệp nơi đặt trụ sở của tạp chí Nam Luân.

Gần đây có rất nhiều tòa soạn và công ty truyền thông tụ lại thành một khu, chiếc Maybach chạy vào trong, cuối cùng dừng lại trước cổng tòa soạn.

Cô tháo dây an toàn, đang định xuống xe thì bị Du Hàn gọi lại: "Em ngồi đây ăn sáng rồi hẵng vào trong, vẫn còn kịp."

"Ây —— Anh đến công ty kịp không?"

"Anh đến kịp, nghe lời nào. Gần đây anh phải nhìn em ăn sáng xong mới được."

Anh đưa xíu mại và sữa đậu nành cho cô, cô đành phải ngoan ngoãn ăn hết, một lúc sau mới ăn xong, cô mỉm cười với anh: "Vậy em đi đây ông xã."

"Đi đi." Anh nắm tay cô.

Bối Doanh Doanh vừa xuống xe đi vào trong toà soạn, thì ngay sau đó một chiếc xe Ferrari màu đỏ chạy đến.

Chương Vi nhìn thấy chiếc Maybach trước mặt thì hơi sửng sốt một chút, có hơi bực bội, nhìn biển số xe, lập tức bị dọa ngây người —— Đây là xe của tổng giám đốc Phong Cao!

Nếu muốn biết vì sao Chương Vi lại nhớ được biển số xe này, thì phải nói đến chuyện lần trước cô ta đến chỗ làm của bố ở tập đoàn Bối Hồng. Lúc dừng xe đúng lúc thấy chiếc Maybach này, sau khi người đàn ông kia xuống xe, nhìn kỹ thì phát hiện đó là Du Hàn của Phòng Cao.

"Phong Cao" và "Du Hàn" hai cái tên này đặt chung cùng một chỗ, là điều mà hàng nghìn người phụ nữ đều muốn theo đuổi.

Cảm xúc của Chương Vi lập tức dâng trào, vừa suy nghĩ vừa soi gương, sau khi xác định lớp trang điểm hoàn hảo thì bước xuống xe.

Cô ta õng ẹo bước đến bên cạnh chiếc Maybach, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa xe.

Năm giây sau, cửa xe hạ xuống.

Gương mặt đẹp trai lạnh lùng vẫn giống như trong ấn tượng của cô, một tay anh đang đặt lên tay lái, chiếc PATEK PHILIPPE quý giá trên cổ tay anh ta đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời, giữa hai đầu lông mày toát ra phong thái trầm ổn, lạnh nhạt.

Tim Chương Vi dường như sắp nhảy lên đến tận cổ họng, trái tim thiếu nữ của cô ta đang điên cuồng kêu gào.

Du Hàn để điện thoại đang để bên tai xuống, ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc trên người phụ nữ này thì nhíu mày một cái. Anh còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã nũng nịu nói: "Chào anh, tôi biết anh, anh có phải Du tiên sinh của Phong Cao không?"

"Có chuyện gì không?"

"Không có gì, chỉ là tôi rất ngưỡng mộ anh, vừa khéo tôi nhận ra xe anh đang đỗ ở đây nên đến chào hỏi. Bố của tôi là phó tổng giám đốc của tập đoàn Bối Hồng, trước đó từng uống trà chiều với anh."

Chương Vi đưa danh thiếp cho anh.

Du Hàn liếc mắt nhìn qua nhưng không hề có ý muốn nhận, "Nếu có việc gì, thì liên hệ với công ty của chúng tôi, tôi không nhận danh thiếp riêng."

Sắc mặt Chương Vị cứng đờ, "Được, Tổng giám đốc Du, vậy...

Cô ta còn muốn nói gì đó, Du Hàn trực tiếp bấm cửa kính lên, đạp chân ga rời đi.

"Này ——" Cô bị dọa lập tức lùi về sau một bước, thấy chiếc Maybach lao về phía trước chỉ để lại phía sau một làn khói.

Cô ta thấy cảnh này thì nhớ lại mấy ngày trước Bối Doanh Doanh đến phỏng vấn cũng đối với cô ta như vậy.

Chương Vi đứng đó ngẩn người ——

Bối Doanh Doanh chán ghét cô cũng chả làm sao, dù sao thì cũng là cô ta là người cố ý gây khó dễ trước, nhưng sau Du Hàn lại từ chối cô ta một cách thẳng thừng như vậy?

- -----oOo------

Chương 76: Ngoại truyện 7

Chương Vi đen mặt bước vào phòng làm việc của tạp chí Nam Luân, Tiểu Huân thấy cô như vậy, lại lần nữa xông lên trước: "Chị Vy, tối hôm qua không phải chị nhắn tin nói bánh bao nhân thịt cua rất ngon sao? Hôm nay em mua mấy cái, để ở trên bàn của chị rồi."

Chương Vi vốn vì chuyện bị dán mặt lên mông lạnh mà đang khó chịu, bây giờ nghe thấy Tiểu Huân ồn ào nịnh bợ như thường ngày, cô ta không kiên nhẫn "Hứ" một tiếng, bước nhanh đến phòng pha đồ uống, sắc mặt càng nặng hơn.

Tiểu Huân vẻ mặt mờ mịt, đuổi theo: "Chị, chị sao thế... Tâm trạng không tốt sao ạ?"

Chương Vi liếc Tiểu Huân một cái, "Em có thể đừng nói nhiều như vậy được không?"

"..." Tiểu Huân ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chương Vi pha cà phê, suy nghĩ bay đến chỗ nào xa xăm, sau đó thì thầm hỏi: "Tiểu Huân, sáng nay em có thấy tổng giám đốc của Phong Cao Technology không, anh ấy có đến tạp chí của mình không?"

"Hả? Người của Phong Cao? Sáng nay em không nhìn thấy?"

Chương Vi khó chịu, vậy vừa mới sáng sớm, sao xe của tổng giám đốc Du lại đỗ trước cửa công ty?

Chẳng lẽ đưa người nào đó đi làm sao?

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Chương Vi, cô ta lập tức cảm thấy có phải đầu óc cô ta bị chập mạch rồi không? Người có thể khiến Tổng giám đốc Du tự mình đưa đi làm là người có quan hệ thế nào đây? Chẳng lẽ là bạn gái?

Tổng giám đốc Du đưa bạn gái đi làm ở chỗ này?!

Điên rồi.

Tiểu Huân nói: "Chị, sáng nay chị nhìn thấy tổng giám đốc của Phong Cao ạ?"

Chương Vi lấy lại tinh thần, mỉm cười: "Đúng vậy, gặp ở ngay trước cổng công ty, sau đó nói chuyện với Tổng giám đốc Du vài câu."

"Wow! Chị Vi, ngay cả tổng giám đốc của Phong Cao mà chị cũng quen biết! Đúng là mây tầng nào gặp mây tầng đó, sau đó hai người có trao đổi phương thức liên lạc với nhau không?"

Vẻ mặt Chương Vi trở nên hơi ngượng ngùng: "Tất nhiên rồi."

Hai người đang nói chuyện, lúc này trong phòng pha đồ uống xuất hiện thêm một người thứ ba, Chương Vi quay đầu lại nhìn thấy Bối Doanh Doanh đi qua phía cô, nhếch miệng nở nụ cười lạnh: "Đậu phỏng vấn rồi sao?"

Bối Doanh Doanh cầm cốc nước, ngước mắt nhìn về phía cô ta, nở nụ cười nhẹ nhàng: "Ừm, nhờ lời chúc may mắn của chị đấy."

Tiểu Huân đi lên trước, nói với Bối Doanh Doanh: "Đây là nhiếp ảnh gia giàu kinh nghiệm nhất trong tạp chí của chúng, Chương Vi. Rất nhiều bìa tạp chí Nam Luân do chị ấy chụp đều trở thành tiêu điểm khi xuất bản, cũng là nhiếp ảnh gia tổng biên tập yêu thích nhất. Sau này cô còn rất nhiều điều không hiểu, thì đến học hỏi chị Vi,

biết chưa? Khiêm tốn một chút, đừng có mà tự cho mình là giỏi."

Tiểu Huân cũng học theo Chương Vi hất cằm lên, thực hành rất đúng lý thuyết gọi là "Cáo mượn oai hùm, ỷ thế hiếp người."

Bối Doanh Doanh khẽ gật đầu, "Chị Chương Vi, em tên là Bối Doanh Doanh, xin chị dạy bảo thêm."

"Để tôi dạy bảo cô hả? Dạy cô điều đầu tiên, sau này mỗi ngày đều phải mang đồ ăn sáng đến cho tôi? Một tuần bảy ngày không được giống nhau, biết chưa?" Chương Vi mỉm cười.

Bối Doanh Doanh nhìn thấy vẻ đầy ẩn ý trong mắt của cô ta, sau đó gật đầu: "Vâng."

Chương Vi hài lòng rời đi, Bối Doanh Doanh đi đến trước bình nước nóng, một lúc sau có một giọng nói vang lên sau lưng cô: "Chào cô - - "

Cô quay đầu nhìn lại, thấy một người đàn ông đang nhìn mình, cô hơi ngạc nhiên, đối phương nói tiếp: "Cô còn nhớ tôi không? Tôi là người ngày hôm đó cô đến phỏng vấn... Hai chúng ta có va vào nhau đó."

Bối Doanh Doanh nhớ lại, cô có một chút ấn tượng, người đàn ông trước mặt ăn mặc rất mộc mạc, đeo một cái kính đen, có hơi mập, có một khuôn mặt chất phác trung thực.

"Chào anh."

Người đàn ông tự giới thiệu, anh ta tên là Củng Tân, là một trong những biên tập viên của tạp chí.

"Cô muốn uống cà phê sao? Tôi có thể giúp cô pha, đúng lúc tôi cũng đang muốn pha một cốc uống.

"Không cần đâu..."

"Không có gì, không cần khách khí, dù sao sau này cũng đề là đồng nghiệp." Củng Tân phối hợp đi lấy cà phê, Bối Doanh Doanh không thể làm gì khác hơn ngoài chuyện nói cảm ơn, Củng Tân pha cà phê xong đưa cà phê cô, "Cẩn thận bỏng."

Cô nhận lấy bằng hai tay, Củng Tân đột nhiên nhìn thấy trên ngón áp út của cô đang đeo một cái nhẫn kim cương sáng chói, anh ta sửng sốt --

"Cô, cô kết hôn rồi sao?"

"Đúng vậy." Bối Doanh Doanh cầm cốc cà phê, "Sao thế?"

Củng Tân cảm thấy có chút không chuẩn bị kịp, "Chỉ là tôi thấy cô trẻ như thế này, tôi còn tưởng rằng cô chưa có cả bạn trai cơ..."

Cô ngượng ngùng cười một tiếng: "Tôi kết hôn hơn hai năm rồi."

Trong nháy mắt, Củng Tân hai ngày nay đều mơ mộng có ý đồ khác với Bối Doanh Doanh, bây giờ toàn bộ mơ tưởng đều trôi theo dòng nước, không ngờ một cô gái đáng yêu thế này đã là vợ của người ta.

Củng Tân cụp mắt: "Vậy được rồi, tôi đi làm việc trước..."

Nói xong anh ta nhanh chóng rời đi.

Bối Doanh Doanh đứng tại chỗ có chút khó hiểu.

-

Sau khi chính thức bắt đầu buổi sáng làm việc đầu tiên, Lý Ca của bộ phận quản lý nhân sự dẫn cô đi thăm quan một vòng công ty, giới thiệu cho cô biết về lịch sử và sự phát triển của Nam Luân, cũng nói cho cô biết một chuyện liên quan đến công việc thường ngày

của cô.

"Trong khoảng thời gian này em cứ theo Chương Vi học hỏi trước đã, em đi theo cô ta có thể học hỏi được rất nhiều điều."

"Vâng."

"Lý Ca dẫn cô đi đến chỗ có ghế ngồi, cuối cùng hạ giọng nói, dặn dò cô một câu cuối cùng: "Trước mặt Chương Vi thì em nghe lời một chút, đừng ồn ào khiến cô ta khó chịu, biết chưa?"

Bối Doanh Doanh bất ngờ, cô gật đầu.

Ý của Lý Ca rất rõ ràng, không thể trêu vào Chương Vi.

Bối Doanh Doanh cảm thấy rất khó hiểu, rốt cuộc Chương Vi này là người có bối cảnh như thế nào, mà ngay cả Lý Ca người có chức vụ cao hơn mà vẫn phải e ngại cô ta?

Mặc dù trong lòng cô còn rất nhiều thắc mắc chưa có đáp án, nhưng cô vẫn phải chấp nhận hiện thực. Cô đến Nam Luân là để học chụp hình mặt phẳng và trải nghiệm cuộc sống của một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, nên chỉ là chuyện gì không gây hấn được thì cô sẽ cố để không có cãi vã.

Một lúc sau cô đi tìm Chương Vi, Chương Vi đang ăn bánh bao canh, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu trả lời câu hỏi của cô: "Hôm nay cô đến trường quay ở tòa nhà đối diện, hôm nay bên đó có mấy bàn hoa quả, cô đi chụp đi, mỗi bức ảnh đều phải thể hiện một phong cách khác nhau, chụp hai mươi tấm, chụp xong thì chỉnh màu các kiểu xong chiều tối hôm nay gửi cho tôi, chưa xong cũng đừng có mà về."

"..."

"Sao thế, đây là cái căn bản nhất, đừng nói với tôi là cô không muốn

làm đấy nhé?"

"Bây giờ em qua đó ngay."

Chương Vi nhìn Bối Doanh Doanh rời đi, sự bực bội nghẹn trong lòng cô ta từ sáng đến giờ, cuối cùng cũng tìm được chỗ để xả.

-

Cả một buổi sáng, Bối Doanh Doanh đều ở studio, chăm chỉ chụp từng bức ảnh sau đó bắt đầu chỉnh sửa lại. Nhiếp ảnh gia không phải là một công việc dễ dàng giống như chỉ cần ấn nút "chụp" là chụp được một tấm hình đẹp, còn phải có ánh đèn, tạo hình, cách bài trí đồ vật, các loại hậu kỳ đều yêu cầu người chụp chuẩn bị, giống như một người chỉ huy chính điều khiển tất cả.

Đến buổi trưa, bởi vì cô vẫn chưa chụp được tấm nào khiến cô hài lòng nhất, nên cô vẫn tiếp tục ở trong studio chụp ảnh, đến khi có một cô gái đến tìm cô, "Chị có phải là Bối Doanh Doanh không ạ?"

Cô quay đầu, nhìn nhìn thấy một cô gái thắt bím tóc xinh xắn đứng sau lưng mình, cô mỉm cười ngọt ngào với cô gái đó.

"Chào cô, là tôi."

Cô gái xinh xắn đưa hộp thức ăn nhanh trong tay cho cô, "Thuận tiện lấy cho chị một hộp, chị chưa ăn cơm mà đúng không?"

Bối Doanh Doanh đặt máy ảnh xuống, hơi ngạc nhiên nhận lấy hộp đồ ăn: "Cảm ơn..."

"Không có gì đâu, đột nhiên mua cho chị một hộp cơm có vẻ hơi đột ngột, sợ chị cảm thấy khó xử, nhưng em đã biết chị từ lâu rồi. Em từng xem bước ảnh "Chạy theo sương mù" giành được giải nhì trong kỳ thi nhiếp ảnh quốc gia lần trước của chị rồi. Em cực kỳ thích phong cách của chị. Đúng rồi, em tên là Tuần Tịch, chị có thể gọi em

là Tịch Tịch."

Hai người đi đến bàn trước mặt ngồi xuống, vui vẻ trò chuyện một lúc, Bối Doanh Doanh cảm thấy Tuần Tịch là một cô gái rất dễ thương, hai người tuổi tác cũng xấp xỉ, nên chủ đề nói chuyện cũng nhiều.

Tuần Tịch hỏi Bối Doanh Doanh đến với nhiếp ảnh như thế nào, cô nói mình muốn thử sức.

"Rất khó để vào để được tạp chí Nam Luận... Các mối quan hệ phải rất tốt, chị cứ nhìn Chương Vi là biết ——" Tịch Tịch hạ nhỏ giọng xuống, "Em cảm thấy bức ảnh chị ta chụp thật sự không có gì đặc sắc lắm, nhưng bởi vì gia thế của chị ấy, nên ai cũng thích nâng đỡ chị ta."

"Gia thế chị ta thế nào?"

"Bố của chị ta là quản lý cấp cao của tập đoàn nhà họ Bối. Hơn nữa em nghe nói tổng biên tập của chúng ta định từ chức, đi nơi khác sinh sống. Bây giờ tổng biên tập mới rất có thể là Chương Vi, chị thấy Tiểu Huân không, mỗi ngày đều nịnh bợ chị ta."

Bối Doanh Doanh nghe thấy "tập đoàn nhà họ Bối" thì hơi sửng sốt.

"..." Ummmmmm.

"Doanh Doanh, chị mua chút gì cho Chương Vi chưa? Nếu không chị ta sẽ không để chị được thoải mái đâu. Trước đây có một khoảng thời gian chị ta cứ nhắm vào em, sau đó em phải dốc hết túi mua cho chị ta một cái túi xách, chị ta mới buông tha cho em." Đây là điển hình của việc "Tiêu tiền để diệt trừ tai họa".

Bối Doanh Doanh đặt đũa xuống, lau khóe miệng, nhìn về phía Tịch Tịch:

"Không cần đâu."

Cô mỉm cười.

"Không cần phải đi lấy lòng bất kỳ ai đâu."

Dù sao cô cũng không hiểu sao Chương Vi vì chuyện ở bãi đậu xe mà không hoan nghênh cô như vậy. Nhưng cô ta không chào đón co thì thế nào, cô căn bản không hề lo sợ Chương Vi gây khó dễ. Giống như Du Hàn nói, có người bắt nạt cô, cô cũng không cần phải sợ.

Tịch Tịch ngẩn người nhìn Bối Doanh Doanh, một lúc sau mới giật giật khóe môi nói: "Vậy cũng được, chị cẩn thận một chút...:

Trong lòng Tịch Tịch thở dài, không ngờ Bối Doanh Doanh lại giống cô lúc trước, thật sự quá đơn thuần, chưa từng bị xã hội vùi dập. Đến khi cô thật sự bước vào nơi làm việc, khi đó mới hối hận.

-

Buổi chiều, Bối Doanh Doanh cầm ảnh cô chụp trở lại tòa soạn đưa cho Chương Vi. Cô ta nhìn một lúc lâu, trong lòng rất ngạc nhiên trước trình độ chụp hình của Bối Doanh Doanh, nhưng ngoài miệng lại không được lời nào tốt: "Cô cầm bìa tạp chí trong ba tuần vừa rồi về phân tích, nộp cho tôi bản chú thích xem cô rút ra được gì."

"Nhưng tổng biên tập bảo em lát nữa đi làm trợ lý chụp ảnh cho chị Hoa..."

"Vậy cô phải tự cân đối thời gian làm việc đi, tự mình xử lý. À đúng rồi, tạp chí của chúng ta mỗi lần có người mới đến đều có tiệc, tối nay bọn họ đã đặt nhà hàng rồi."

"A..." Bối Doanh Doanh nghĩ đến bữa tối dưới ánh nến của Du Hàn, cô cảm thấy có hơi đau đầu.

Bên cạnh cũng có mấy nhân viên nữ lại gần: "Đúng rồi đó Bối Doanh Doanh, đây là truyền thống của công ty chúng ta, cô là nhân vật chính không thể không đến."

"Được." Cô đồng ý.

Trở lại trên ghế ngồi, cô gửi tin nhắn cho Du Hàn, một lúc sau đầu bên kia trả lời: [Cũng được, vậy em đi ăn đi. Tối nay anh cô đơn một mình thì đành tăng ca vậy, vợ yêu lại cho anh leo cây.]

Cô cười hì hì: [Yêu ông xã nhất, moa.]

-

Lúc chiều tối, mọi người cùng nhau tan làm, hôm nay nhóm nhân viên đi chào đón nhân viên mới tổng cộng có mười mấy người, trong đó có cả Củng Tân, Tịch Tịch. Bọn họ có mời tổng biên tập, tổng biên tập uyển chuyển từ chối, nói là để bọn trẻ bọn chơi cho thoải mái.

Lúc đi ra ngoài cửa, một số người bắt xe đến điểm hẹn, một số người thì ngồi xe của đồng nghiệp đến. Lúc đến dưới tầng hầm gửi xe, Chương Vi từ trên chiếc Ferrari bước xuống, nhìn thấy Bối Doanh Doanh từ trên xe của một đồng nghiệp bước xuống thì hỏi: "Xe của cô đâu?"

"Hôm nay em không lái xe."

"Nên sáng nay cô ngồi tàu điện ngầm đi làm à?"

Cô dừng một lúc, lạnh nhạt giải thích: "Chồng em đưa em đi làm."

Mấy người đồng nghiệp khác nghe vậy, nagy cả Chương Vi cũng ngẩn người, mọi người nhao nhao hỏi thăm: "Cô kết hôn rồi?"

"Doanh Doanh tốc độ này của em cũng nhanh thật đấy?"

Chương Vi liếc nhẫn kim cương trên tay cô, không khỏi nhíu mày —— à, hóa ra là phụ nữ đã lập gia đình.

Sự hiếu kỳ trong lòng mọi người trong chớp mắt được nhen nhóm, cậu một câu tôi một câu hỏi Bối Doanh Doanh: "Doanh Doanh, chồng của em bao nhiêu tuổi, cậu ấy làm nghề gì?"

"Đúng vậy, anh ấy làm gì vậy chị?"

Mọi người đều có ý riêng, dường như muốn đào ra bằng được danh tính của chồng cô. Trong lòng cô khó chịu, không muốn nói nhiều cùng đám người thích ganh đua so sánh này, cô chỉ nói: "Chồng của tôi làm trong một công ty công nghệ."

"À? Kỹ sư hay lập trình viên?"

“Chồng tôi là kỹ sư, lương hàng trăm nghìn tệ một tháng.” Một nhân viên khoe.

Bối Doanh Doanh mỉm cười và không trả lời.

Chương Vi cũng cười thầm trong lòng, khẳng định chồng của Bối Doanh Doanh cũng không làm trò gì to tát, mỗi tháng chắc kiếm được khoảng chục nghìn tệ, nhà một phòng ngủ, sống một cuộc sống bình thường.

Sau khi mọi người đi vào trung tâm thương mại, Chương Vi đề nghị đi dạo mấy quầy hàng hiệu trước, sau đó ở trước mặt mọi người mua một cái túi, "Haiz, cái túi hôm bữa mua không hợp với quần áo chút nào."

"Wow, chị Chương Vi chịu chơi thật đấy."

Chương Vi quay đầu nhìn thấy Bối Doanh Doanh đứng trước quầy hàng cúi đầu nhìn điện thoại. Cô ta nghĩ Bối Doanh Doanh có khi

không dám ngẩng đầu nhìn đồ trên quầy, cho nên mới bấm điện thoại để làm dịu bầu không khí xấu hổ.

Chương Vi cầm chiếc túi thơm nức mùi tiền đi ra khỏi cửa hàng, mọi người đến nhà hàng đã đặt trước. Sau khi ăn xong, mọi người lại giới thiệu làm quen qua một lượt. Sau bữa cơm mọi người còn nói muốn đi tăng hai, nên kéo Bối Doanh Doanh lên quán karaoke ở trên tầng cao nhất của khu trung tâm thương mại.

Mọi người uống rượu ca hát, bầu không khí dần dần sôi động hơn, Chương Vi dựa người trên ghế sô pha, nhìn Bối Doanh Doanh yên lặng ngồi trong góc, trong lòng cô ta bắt đầu nghĩ nghĩ gì đó.

Đột nhiên cô ta lên tiếng: "Chán quá đi, mọi người cùng chơi trò chơi đi?"

"Được, chơi gì nào?"

"Sự thật hay thử thách."

"Được đó," mọi người nhìn nhau cười vài tiếng xấu xa, "Tối nay có nhân viên mới, mọi người có thể hỏi mấy câu kích thích một chút."

Bối Doanh Doanh cũng chỉ đành phải tham gia với bọn họ, đến vòng thứ ba, chai rượu cuối cùng cũng quay về hướng của cô ——

"Doanh Doanh, đến lượt cô rồi! Sự thật hay thử thách?"

Cô bất đắc dĩ cười một tiếng: "Thử thách đi." Cô không muốn những người kia lại tò mò mấy chuyện kia.

"Thử thách à... Mọi người có ý gì không?"

Chương Vi bỗng lên tiếng: "Vậy cô hãy gọi điện cho chồng cô, bảo anh ta mua cho cô một cái túi LV đi."

"Wow, chị Chương Vi, chị làm vậy khiến Doanh Doanh khó xử lắm đó! Chị chơi xấu rồi..." Mọi người cười cười.

"Lần trước tôi mua một cái túi GUCCI, lúc về chồng đã mắng tôi tiêu xài hoang phí mấy ngày liền."

"Chồng của cô cũng keo kiệt quá rồi..."

Chương Vi muốn thấy Bối Doanh Doanh ở trước mặt mọi người bị mất mặt sau này không ngóc đầu lên được, "Bối Doanh Doanh, mọi người đều chơi, cô sẽ vì sợ mà không dám đấy chứ?"

Cuối cùng cô cũng đành phải lấy điện thoại ra, trước khi bấm điện thoại, Chương Vi còn không quên dặn dò:

"Mở loa lên, với lại không được nhắc đến có chúng tôi ở bên cạnh."

Mọi người đều chờ đợi nghe thấy giọng nói trong điện thoại của Bối Doanh Doanh, lúc đang nín thở chờ đợi, mấy giây sau, đầu dây bên kia kết nối: "Alo, Doanh Doanh..."

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của đàn ông xen lẫn tiếng dòng điện.

Chương Vi nghe thấy giọng nói này thì thoáng sửng sốt, cô ta cảm thấy giọng nói này rất quen.

Bối Doanh Doanh hỏi: "Anh còn đang bận sao?"

Du Hàn ngả lưng ra ghế, nhắm mắt lại: "Vừa họp xong, em đang làm gì thế, ăn cơm với đồng nghiệp xong chưa?"

Mọi người ra hiệu không được nói với cô, cô thay đổi cách nói: "Ừm, ông xã... Em muốn mua một cái túi LV."

"Hửm?"

"Anh thấy... được không?"

Đầu diây bên kia im lặng hai giây, lúc tất cả mọi người cho rằng chồng của Bối Doanh không đồng ý hay là trách mắng cô, người đàn ông day day trán, trầm giọng cười một tiếng, hỏi lại: "Bà Du, từ khi nào mà em mua túi xách lại phải hỏi sự đồng ý của chồng thế?"

Không phải lần nào cô cũng trực tiếp cà thẻ của anh sao?

Bối Doanh Doanh: "..."

Mọi người nghe xong thì có hơi sửng sốt: "Trả lời kiểu gì thế này?"

"Không phải, chỉ là em..." Cô đang định uyển chuyển giải thích, đầu dây bên kia lại hỏi lại, "Sao vậy vợ yêu, thẻ không dùng được à? Nếu như quá trăm nghìn thì em đổi qua quẹt thẻ có đuôi 6619."

Mọi người:???!!!

Chương Vi nghe mà cũng ngây cả người.

Bối Doanh Doanh ngượng ngùng, "Không phải không đủ, chỉ là em... đang phân vân không biết chọn màu nào, màu nâu hay màu hạt vừng."

Anh bật cười: "Đã không biết chọn cái nào thì em mua cả hai luôn, phân vân làm gì, đồ ngốc. Dù sao em cũng đỉnh sửa một cái phòng để quần áo lớn hơn mà, không thiếu chỗ để."

"... Ồ."

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của trợ lý, Bối Doanh Doanh nhanh chóng cúp điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, những người khác nhìn cô, ngây người như phỗng: "Doanh Doanh, nhà cô giàu lắm à?"

Giàu đến mức vậy cũng quá khủng.

Chương Vi ngoài mặt cũng không nhịn được, trong lòng khinh thường: Chồng cô ta còn có thể bốc phét thêm một chút nữa không hả? Dù sao cuối cùng cũng đâu có mua?

Bối Doanh Doanh cười cười, mọi người cũng không tin là thật, tiếp tục vòng tiếp theo.

Một lúc sau Du Hàn gửi tin nhắn cho Bối Doanh Doanh: [Em mua chưa?]

Lúc này cô mới giải thích với anh, cuối cùng anh còn trêu ghẹo cô hỏi cô có thật sự muốn mua hay không. Cô tiện tay gửi cho anh một hình ảnh, [Em thích cái túi Marignan này cơ hihi, em tự kiếm tiền mua nhé, không cần tốn tiền của tổng giám đốc Du đâu, hừ.]

Sau khi trò chuyện, Du Hàn bấm vào hình ảnh, sau đó mỉm cười, bấm gọi một số điện thoại khác.

Trong phòng karaoke, trò chơi tiếp tục thêm mấy vòng, mấy vòng này không quay trúng Bối Doanh Doanh, mọi người thấy cũng sắp mười giờ, nói bữa tiệc chào mừng nhân viên mới đến đây thôi.

Lúc chuẩn bị rời đi, Bối Doanh Doanh nhận được điện thoại của trợ lý của Du Hàn, trợ lý hỏi địa điểm cụ thể của cô.

Bối Doanh Doanh không hiểu chuyện gì nói vị trí của mình cho cậu ta, cô tưởng Du Hàn định đến đón cô, ai ngờ mấy phút sau, bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc cửa mở ra, liên tiếp mấy người mặc đồ đen nghiêm nghị đi vào, trên tay mỗi người đều cầm một cái hộp màu vàng.

Chữ "LOUIS VUITTON" ở trên mặt hộp cực kỳ bắt mắt.

Trong chớp mắt tất cả người trong phòng đứng ngây tại chỗ, ngơ ngác nhìn những vị khách không mời mà đến.

Sau đó trợ lý của Du Hàn đi vào, mỉm cười với Bối Doanh Doanh: "Bà chủ, ông chủ bảo tôi mua túi xách cho bà chủ, là kiểu bà vừa nói muốn mua."

Người áo đen đứng trước mặt bọn họ mở từng hộp ra ——

Dòng Marignan của LV có tổng cộng sáu màu.

Màu Laurier, màu nâu, màu đen, màu vừng, đỏ anh túc, hồng anh đào

Bối Doanh Doanh...

Trợ lý mỉm cười ——

"Màu nào cũng có, ông chủ nói bà chủ không cần phải phân vân."

- -----oOo------

Chương 77: Ngoại truyện 8

"..."

Tất cả mọi người trong phòng karaoke đều ngẩn người nhìn sáu cái hộp LV vàng đầy mùi tiền.

Đây là phô trương giàu có hay một sự thể hiện tình cảm xa hoa???

Một nữ đồng nghiệp hít một hơi lạnh, "Mẹ ơi, sáu màu lận, chồng của tôi có thể mua cho tôi một cái thôi tôi cũng cảm ơn trời đất rồi..."

Mà Chương Vi lúc này mặt đã xám như tro, vốn định ở trước mặt mọi người khiến Bối Doanh Doanh bị xấu mặt, không ngờ chồng của Bối Doanh Doanh có thể mạnh tay chi tiêu xa xỉ như vậy! Rốt cuộc người này có gia cảnh thế nào đây!

Bối Doanh Doanh nhanh chóng vẫy tay với người đàn ông mặc đồ đen: "Mau, mau cất đi..."

Cô thật sự không muốn khoe khoang lộ liễu như vậy đâu.

Trợ lý nhìn tác dụng của việc mua túi rất tốt, hài lòng cười nói: "Bà chủ, buổi tiệc hôm nay đã kết thúc chưa ạ? Ông chủ bảo tôi thuận tiện đưa bà về nhà."

"Được." Cô quay đầu nhìn về phía đồng nghiệp đang ngạc nhiên há hốc miệng, "Vậy em về trước đây, ngày mai gặp mọi người."

"Ngày, ngày mai gặp lại, Doanh Doanh."

Sau khi Bối Doanh Doanh đi theo một đám người mặc áo đen rời đi, mọi người cũng lục đục đi ra khỏi phòng hát karaoke, xì xào bàn tán, "Chồng của Bối Doanh Doanh cũng đỉnh thật đấy, một lần mua hẳn sáu cái túi, chẳng lẽ nhà chồng của cô ấy siêu giàu?"

Tịch Tich: "Wow, hơn nữa vừa rồi mọi người có nghe thấy hai người gọi điện thoại không, em cảm thấy chồng chị ấy cực kỳ cưng chiều chị ấy!"

"Đúng đó, nếu chị nói với bạn trai chị muốn mua túi xách, câu đầu tiên anh ấy hỏi chị chắc chắn là hỏi bao nhiêu tiền, đắt quá thì không được mua."

Lúc bọn họ đi ra lễ tân tính tiền, nhân viên ở đó nói: "Vừa rồi có một vị họ Bối đã thanh toán toàn bộ chi phí của tối nay rồi."

Mọi người: "Ầy, đúng là tạp chí của chúng ta có thêm một phu nhân nhà giàu đến rồi."

Chương Vi nghe mọi người bàn luận, lòng đố kỵ trong lòng bùng cháy dữ dội, cô ta tức giận nói: "Cái gì mà phu nhân nhà giàu. Loại tình huống này, rõ ràng là Bối Doanh Doanh trèo cao, còn không thì cô ta được người ta bao nuôi, chính miệng cô ta nói chồng mình làm ở một công ty công nghệ, mua mấy cái túi này không chừng là muốn khoe khoang trước mặt chúng ta thôi."

Củng Tân cảm thấy có hơi không lọt lỗ tai: "Chị Chương Vi, cái gì mà bị người ta bao nuôi, loại vu khống này chị nói ra không hay lắm đâu..."

Chương Vị trừng anh ta: "Cậu biết cô ta bao lâu mà muốn nói giúp cho cô ta? Cậu hiểu rõ cô ta sao?" Cô ta bỗng cười một tiếng, "À, không phải Củng Tân cậu có loại suy nghĩ đó với một người phụ nữ đã lập gia đình đấy chứ?"

Củng Tân lập tức đứng lên, giọng điệu giống như bị người ta nói trúng tâm tư rồi tức giận: "Chị nói lung tung cái gì không đâu!" Anh ta xua tay bỏ đi trước.

Mọi người không cho là như vậy, tiếp tục thảo luận, "Nếu nói như vậy thì Bối Doanh Doanh cũng biết biết chọn chồng đó." Có người cười.

"Với lại tôi thật sự muốn gặp chồng cô ấy một lần xem rốt cuộc là người thế nào? Có khi là một người đàn ông trung niên bụng bia, ha ha ha?"

"Cũng có khả năng đó lắm..."

-

Bối Doanh Doanh đi thẳng đến thang máy đi xuống tầng hầm để xe, trợ lý bảo cô ở đây chờ một chút, cậu ta sẽ lái xe đến liền.

Sau khi lên xe, Bối Doanh Doanh nhìn 6 cái túi đặt trên chỗ ngồi bên cạnh mình, không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cô nhìn về phía trợ lý ngồi bên tay lái phụ, "Tiểu Triệu, sao Du Hàn bảo các cậu đột nhiên mua những cái này đến đây thế. Anh ấy nói cái gì các cậu nghe nấy, mua nhiều thế này tôi có khi cũng không dùng đến..."

Tiểu Triệu cung kính đáp: "Ông chủ nói bà chủ thích, bảo chúng tôi đưa đến, mà từ trước đến nay ông chủ cưng chiều bà chủ thế này, cũng không cần phải lần một lần hai."

Trước đó có một lần cô ở nhà nhắc đến mình thích ăn bánh ngọt ở một cửa hàng, Du Hàn không nói hai lời, bảo trợ lý mua mỗi loại một cái đóng gói đưa đến nhà bọn họ. Còn có một lần cô hẹn Du Hàn buổi tối đi ăn đồ Nhật, nhưng tối hôm đó anh có một buổi gặp

mặt khách hàng quan trọng. Sau đó Du Hàn vẫn sảng khoái đồng ý cùng cô đến quán Nhật, nhìn cô gọi đồ ăn, bắt đầu cùng nhau ăn tối. Cuối cùng vẫn là cô lo lắng công việc của anh, mới kiên quyết đẩy anh đi gặp khách.

Du Hàn đúng là cưng chiều cô vô điều kiện, chiều chuộng cô giống như một đứa trẻ vậy.

Bối Doanh Doanh nhớ lại lúc bọn họ mới yêu đương, anh nói anh không thể cho cô cái gì tốt được, bảo cô chờ anh một chút. Bây giờ Du Hàn đã không còn giống như trước đây nữa, nhưng tình yêu của anh dành cho cô chưa từng thay đổi.

-

Buổi tối Bối Doanh Doanh trở lại biệt thự, tắm rửa một cái, sau đó ra phòng khách chờ anh về.

Ngoài cửa vừa có tiếng động, là Du Hàn trở về, cô lập tức đứng dậy chạy bước nhỏ đến trước mặt anh, nhón chân lên ôm lấy cổ anh: "Ông xã, anh trở về rồi."

Du Hàn thuận thế ôm cả người cô lên, đè cô lên cánh cửa, mỉm cười nói nhỏ:

"Mua mấy cái túi xách về là được bà Du ôm ấp yêu thương?"

Cô chu đôi môi đỏ mọng lên: "Anh không mua túi xách cho em, em cũng ôm ấp yêu thương anh mà."

Đáy lòng Du Hàn có ngọn lửa bắt đầu bùng cháy, khó tránh khỏi không kiềm chế được cảm xúc, đè cô mạnh mẽ hôn một lúc, cô nhỏ giọng rên rỉ, ghé vào bên tai anh thở một hơi: "Em chuẩn bị nước tắm cho anh rồi..."

Anh bế cô lên, đi về phía phòng tắm, vừa đi vừa kéo cà vạt.

"Cùng nhau tắm." Anh nói.

"Không đâu, em không muốn, em đã tắm rồi." Cô nghịch ngợm từ trong vòng tay anh trượt xuống, đẩy anh vào trong phòng tắm, "Em ở phòng ngủ chờ anh."

Anh nhìn bóng dáng của cô chạy đi, hít sâu một hơi, nào còn tâm tư tắm rửa.

Anh nhanh chóng tắm xong đi ra, lúc ra ngoài thấy cô gái nhỏ đang núp ở đầu giường đọc sách.

Anh không nói hai lời trực tiếp kéo cô vào trong lòng, đặt cô xuống bên dưới người mình. Nhịp tim của cô đập thình thịch như trống bỏi, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của anh:

"Em chạy cái gì, không phải cũng ngoan ngoãn để anh ăn sao?"

Cô chớp chớp hai mắt: "Sao anh tắm nhanh thế..."

Anh hôn lên cằm của cô, môi dần dần di chuyển đi xuống dưới, "Yên tâm, một lúc nữa em sẽ cảm nhận được cái gì gọi là chậm."

Bối Doanh Doanh: "..." Hu hu hu.

Cả buổi tối, Du Hàn quyết định cho cô trải nghiệm cái gì gọi là "chậm". Một lần cuối cùng khi hai người mây mưa ở trước cửa sổ, cô mềm giọng cầu xin anh tha cho cô, cô chỉ cảm thấy cả người đều lâng lâng, không biết đang bay trên mấy tầng mây.

Du Hàn cực kỳ xấu xa, nắm lấy toàn quyền chủ động.

Với lại anh hiểu rõ cô hơn cô hiểu chính mình.

Sau khi kết thúc, cô đối mặt với anh, cơ thể mềm mại không xương

được anh ôm vào lòng, anh lau nước mắt trên khóe mắt của cô, cong môi cười:

"Bảo bối hài lòng không?"

"Hức, anh là đồ xấu xa..."

Anh khẽ cười, ôm cô đi vào phòng tắm: "Vừa rồi là ai chỉ huy anh?"

Cô xấu hổ giấu mặt đi, anh không đùa cô nữa, giúp cô lau khô người, sau đó ôm cô ra phòng ngủ. Hai người nằm xuống giường, cô nhìn điện thoại trên đầu giường, "Hu hu hu ngày mai em đi làm muộn thì làm sao bây giờ..."

"Ngoan, ngày mai ngủ nướng, muộn một chút anh gọi em dậy rồi đưa em đi làm, hay là xin nghỉ một buổi?"

Cô xụ miệng, quay người rúc vào trong ngực anh, "Em không muốn nghỉ đâu."

Anh vuốt tóc cô, cúi đầu hôn cô.

Một lúc sau Bối Doanh Doanh nhỏ giọng hỏi: "Ông xã, khi nào em mới mang thai nhỉ?" Cô dường như ngày càng mong đợi hơn.

"Em không cần phải lo lắng đâu." Anh dịu dàng trấn an cô, "Cứ thuận theo tự nhiên thôi, sau này em mang thai rồi chỉ sợ em vất vả thôi, đồ ngốc."

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Nghĩ đến thôi đã cảm thấy rất tuyệt vời rồi, anh thấy sao?"

"Ừm, cái gì có liên quan đến Doanh Doanh đều vô cùng tốt đẹp."

-

Mấy ngày sau, Nam Luân tổ chức một cuộc họp để thảo luận về các chủ đề sẽ quay vào tháng tới và những người được phỏng vấn.

Chương Vi, người phụ trách phần này lên tiếng, cô ta định lấy chủ "Ánh sáng rực rỡ", chủ yếu sẽ nói về trải nghiệm cuộc sống của những người từ bình thường đi đến phi thường. Trong đó, ba nhân vật cũng như khách mời quan trọng nhất là ba người sáng lập của Phong Cao —— Du Hàn, Lục Giản, Vương Thụ Trạch.

"Trên thực tế thì tạp chí của chúng ta đã từng thực hiện một bài báo về sự ra đời và phát triển của Phong Cao Technology, nhưng bài báo trước đó chúng ta hướng tới hoạt động của công ty nhiều hơn. Một thời gian trước, Phong Cao Technology đã chuyển đến thành phố này, điều này đối với chúng ta mà nói là một nguồn tài nguyên tốt, chúng ta phải tận dụng nó và thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền với ba người họ, việc này cũng có thể nâng cao khả năng mức độ nổi tiếng của tạp chí Nam Luân của chúng ta. "

Bối Doanh Doanh ở một bên nghe thấy cái tên này thì run lên, nhưng rất nhanh cô che giấu vẻ ngạc nhiên dưới đáy mắt.

Có người nói: "Nhưng trước đó chúng ta đã từng liên hệ xin được phỏng vấn rồi, bên Phong Cao không đồng ý. Lần này..."

"Tổng biên tập, em muốn thử lại một lần, đây là cơ hội khó có được." Chương Vi cười.

Tổng biên tập nghĩ một lúc, hỏi: "Chuyện liên hệ với Phong Cao, giao cho em không có vấn đề gì chứ?"

Chương Vi gật đầu, "không có vấn đề gì."

"Được, vậy sự kiện lần này em sẽ là người phụ trách chính, Bối Doanh Doanh sẽ theo Chương Vi làm trợ lý chụp ảnh, cả Tuần Tịch nữa. Ba người các em phụ cố gắng thuận lợi lấy được cơ hội phỏng vấn lần này nhé."

-

Trong khoảng thời gian này, Bối Doanh Doanh vì công việc bận rộn ở tạp chí mà làm việc liên tục không nghỉ suốt ngày đêm, chụp ảnh chuyên nghiệp vẫn có những khác biệt rất lớn so với chụp ảnh tự do, chụp ảnh chuyên nghiệp đòi hỏi phải tạo ra những bức ảnh trong một thời gian quy định. Hơn nữa trước đây Bối Doanh Doanh ít khi tiếp xúc với nhiếp ảnh đồ họa, vì vậy cô thường rất bận rộn, thậm chí còn về nhà muộn hơn cả Du Hàn

Như tối hôm qua, Bối Doanh Doanh chỉnh sửa ảnh đến một hai giờ đêm, buổi trưa ngày hôm sau không kịp ăn trưa thì đã phải cùng Tuần Tich theo Chương Vi đến Phong Cao để thảo luận về buổi phỏng vấn.

Khi bọn họ đến cửa công ty, nhân viên ở quầy lễ tân gọi điện thoại lên văn phòng tổng giám đốc, sau đó nói với bọn họ chờ ở đây một chút.

Chương Vi dặn dò Bối Doanh Doanh và Tuần Tịch: "Một lát nữa nhìn thấy giám đốc Du, mấy cô ngậm kín miệng vào, đừng có mà làm mấy trò kích động thái quá, không thì trở về tôi sẽ nói lại với tổng biên tập đó."

"... Vâng ạ." Tuần Tịch ngoan ngoãn gật đầu, "Chị Chương Vi, chị có chắc lần này bọn họ sẽ đồng ý không?"

"Sợ là mấy cô chưa biết đó thôi, tôi và Du Hàn có giao tình, trước đó chúng tôi còn từng nói chuyện với nhau rồi." Chương Vi nhướng mày, vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

Bối Doanh Doanh ở bên cạnh nghe vậy:???

Vẻ mặt cô sửng sốt.

Cô nhìn xuống điện thoại mình, sau đó đứng lên nói: "Em đi vệ sinh."

"Nhanh lên."

Bối Doanh Doanh đi vào phòng vệ sinh, lúc đi ra ngoài, trợ lý đã đợi sẵn ở bên ngoài, "Bà chủ."

"Ừm."

"Tổng Giám đốc Du bảo tôi xuống đón bà chủ lên, đồng nghiệp của bà, tổng giám đốc sẽ lo liệu."

"Được." Cô nghĩ đến cái gì đó, quay đầu lại nói với trợ lý: "Lát nữa đừng để đồng nghiệp của tôi nhìn thấy cậu, được không?"

Trợ lý lập tức hiểu ý, gật đầu.

Ở khúc rẽ ở gần phòng vệ sinh mà Chương Vi không nhìn thấy, trợ lý dẫn Bối Doanh Doanh đi vào thang máy lên thẳng tầng cao nhất.

Ra khỏi thang máy, trợ lý bảo cô vào văn phòng trước, Tổng giám đốc Du đang chờ, còn cậu ta bây giờ xuống dưới dẫn nhóm Chương Vi đi lên.

Tầng trên cùng là khu làm việc của nhân viên thuộc bộ phận nhóm giám đốc và trung tâm nghiên cứu phát triển. Cô chậm rãi đi vào trong, đi ngang qua khu làm việc của nhân viên thì thấy văn phòng của tổng giám đốc ở trong cùng.

Cô đang định mở cửa đi vào thì có một giọng nói vang lên: "Thưa cô, cô là ai —— "

Một cô gái trẻ vội vàng đi tới, mặc trang phục chuyên nghiệp, vẻ mặt ngạc nhiên: "Bên trong là văn phòng của Tổng giám đốc, cô không biết không phận sự không được vào trong sao? Với lại cô là

nhân viên của bộ phận nào, sao lại lên tầng cao nhất?"

Bối Doanh Doanh thấy người trước mặt lạ hoắc, khẽ cười một tiếng: "Cô là nhân viên mới đến sao?"

"Đúng vậy? Sao thế..."

Hai người đang nói chuyện, trợ lý của tổng giám đốc đi tới, nhìn thấy Bối Doanh Doanh cũng rất ngạc nhiên: "Bà chủ, sao chị lại đến đây?"

Nhân viên mới: Bà chủ??!

Bối Doanh Doanh mỉm cười, nói đùa: "Tôi đến kiểm tra chỗ làm của Du Hàn."

Mặt nhân viên mới lập tức đỏ lên, nhanh chóng cung kính xin lỗi: "Xin lỗi bà chủ..." Cô ấy vừa đến Phong Cao không lâu, không ngờ vợ của Tổng giám đốc lại trẻ như vậy.

"Không sao."

Bối Doanh Doanh đẩy cửa đi vào, cô nhìn thấy Du Hàn đang ngồi trước bàn làm việc với vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, xử lý công vụ. Anh ngẩng đầu nhìn thấy cô thì buông bút máy xuống, lập tức đứng dậy đi về phía cô.

"Ông xã..."

Cô nhón chân leo lên người anh, giọng điệu lười biếng, Du Hàn ôm lấy cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ của cô: "Không nghỉ trưa à?"

Cô ngáp một cái, "Em buồn ngủ quá, không phải vì vội vàng chạy đến đây để gặp anh sao?"

Anh nhíu mày, xoay người bế ngang cô lên, đi vào phòng nghỉ phía

sau.

Bên trong phòng làm việc có một phòng nghỉ nhỏ, có giường và một bộ ghế sô pha. Anh đặt cô xuống giường, "Ngoan, em ở đây nghỉ ngơi một lúc nhé?"

"Nhưng đồng nghiệp của em đang đi lên đây, làm sao bây giờ?"

"Không sao, lát nữa đóng cửa, không ai biết đâu."

Bối Doanh Doanh gửi một tin nhắn cho Chương Vi, sau đó tựa đầu vào vai Du Hàn: "Một lúc nữa anh đừng nói gì nhé. Tạm thời em không muốn để lộ quan hệ của chúng ta trước mặt bọn họ."

"Một người chồng như anh mà còn phải che giấu?"

Cô khẽ cười, "Nào dám, em chỉ là cảm thấy quan hệ cá nhân của chúng ta không cần đưa vào trong công việc thôi."

"Vậy bài phỏng vấn này anh không nhận nữa?"

Cô bĩu môi, vuốt ve áo sơ mi với cà vạt của anh, nhỏ giọng ấp úng nói: "Nếu anh không muốn nhận thì thôi, em nào có thể ngăn được..."

Anh cười vuốt dọc sống mũi của cô: "Nhận thì cũng được, buổi tối về nhà sớm một chút, không được làm thêm giờ."

Bối Doanh Doanh cảm thấy yêu cầu này có hơi khó khăn.

"Em sẽ cố gắng."

Một bên khác, Du Hàn cử một trợ lý tổng giám đốc khác tên là Tiểu Dương đi xuống dưới tiếp đón nhóm Chương Vi, Chương Vi nhìn mãi không thấy Bối Doanh Doanh đi ra, cô ta sắp sốt ruột điên lên tới nơi thì thấy Bối Doanh Doanh gửi tin nhắn cho cô ta, nói là bị tiêu

chảy...

Chương Vi đành phải cùng Tuần Tịch đi lên trên trước.

Lên đến trên văn phòng tổng giám đốc, bọn họ đi vào, vừa đúng lúc thấy Du Hàn từ trong phòng nghỉ đi ra.

"Chào Tổng giám đốc Du —— "

Chương Vi đè nén kích động nắm chặt bàn tay, người đàn ông đã khôi phục lại sắc mặt lạnh lùng.

Ba người ngồi xuống ghế sô pha, Tiểu Dương đi pha cà phê, Chương Vi là người đầu tiên lên tiếng, thuận miệng ca ngợi trò chuyện vài câu, nhưng kiểu gì người đàn ông này dường như ngay cả một câu cũng không muốn nói chuyện với bọn họ.

Chương Vi đành phải vào thẳng chủ đề, cô đưa thông tin cụ thể về dự án lần này của bọn họ cho Du Hàn, không ngờ nghe xong Du Hàn không hỏi nhiều trực tiếp đồng ý với bọn họ.

Chương Vi ngạc nhiên, không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy!

"Không ngờ Tổng giám đốc Du dứt khoát đồng ý như vậy..." Chương Vi mừng rỡ.

Người đàn ông dựa vào ghế sô pha, xoay xoay chiếc nhẫn bên tay trái, giọng điệu lạnh nhạt: "Không có gì, tôi nể mặt mũi của người khác mà thôi."

Trong lòng Chương Vi thầm nghĩ, không phải là cho mình mặt mũi đấy chứ?

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Dương đi vào trong, đặt một phần bánh kem lên bàn: "Tổng Giám đốc Du, bánh kem bảo tôi mua cho bà chủ"

Chương Vi và Tuần Tịch nghe xong lập tức ngẩn người —— bà chủ?

Sau khi Tiểu Dương rời đi, Chương Vi nhìn Du Hàn: "Tổng Giám đốc Du kết hôn rồi sao?"

Du Hàn nhướng mi: "Làm sao vậy?"

Chương Vi biết Du Hàn đối với cuộc sống vẫn luôn rất khiêm tốn, người trong ngành đều nói anh đã kết hôn, nhưng cô ta vẫn luôn cho rằng đó là lời đồn, không ngờ bà Du thật sự tồn tại!

Chương Vi lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, ảo tưởng hão huyền của cô ta với Du Hàn tan thành bong bóng.

Sao Du Hàn có thể lấy vợ sớm như vậy!

Dù trong lòng Chương Vi đang dậy sóng, cô ta cũng chỉ có thể giả vờ bình tĩnh: "Không có gì, chỉ là tò mò một chút, không biết bà Du là người thế nào, tôi rất mong có cơ hội được ăn một bữa cơm với bà Du, đó là vinh hạnh của tôi."

Du Hàn cười nhạt: "Cơ hội này có thể."

Đồng thời cô ta cũng đã thực hiện rồi.

-

Sau khi bàn chuyện xong, Chương Vi gọi điện thoại cho Bối Doanh Doanh, đầu dây bên kia bịa chuyện nói mình đã trực tiếp xin nghỉ đi khám bệnh với tổng biên tập rồi, Chương Vi không nói gì cúp điện thoại.

Trên đường trở về tạp chí, Tuần Tịch cảm khái: "Thật sự muốn nhìn thấy bà Du một lần quá, không biết người Du Hàn thích sẽ như thế nào, chắc chắn là một người rất ưu tú."

Chương Vi xem thường: "Hôn nhân thương nghiệp, đã từng nghe chưa?"

Có phải là tình yêu chân thật hay không còn chưa chắc đâu!

-

Bối Doanh Doanh là trợ lý chụp ảnh, nên bận rộn hơn những người khác, cô cần phải chuẩn bị ánh sáng, góc chụp, trang phục, kịch bản vân vân mây mây, bận đến choáng váng đầu óc.

Bởi vì Nam Luân cách nhà họ Bối khá gần, lái xe chỉ mất khoảng mười phút, liên tục hai ngày tăng ca đến gần mười giờ, cô đều lái xe về nhà họ Bối ngủ.

Dẫn đến chuyện Du Hàn phòng không gối chiếc hai ngày liền.

Cuối cùng cũng đến ngày phỏng vấn, Bối Doanh Doanh đã sớm đến công ty, cô nhắn tin cho Du Hàn: [Hôm nay có thể nhìn thấy ông xã rồi /đáng yêu/]

Đầu bên kia gửi đến một đoạn tin nhắn thoại: "Ồ, còn biết anh là chồng của em à?"

Cô bật cười, chỉ là không về nhà hai ngày thôi, trưa hôm qua còn gọi video với anh.

Cô nhỏ giọng ghi âm lại cho anh: "Anh yên tâm, tối nay nhất định em sẽ về nhà sớm với anh. Bây giờ anh đến đâu rồi?"

Cô vừa nói xong, sau lưng đã nghe thấy tiếng răn dạy của Chương Vi: "Đi làm mà còn bấm điện thoại? Không nhanh chuẩn bị đi, Tổng giám đốc Du đến bây giờ."

Một lúc sau có người nói thấy xe của Tổng giám đốc Du đỗ ở dưới

lầu, tổng biên tập và Chương Vi nhao nhao ra cửa, chuẩn bị tiếp đón.

Một lúc sau, Du Hàn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Anh mặc một bộ vest đen được thiết kế riêng, thân hình thẳng tắp, khí chất đàn ông tài hoa toát ra từ trên người anh. Khi anh tháo kính râm xuống lộ ra gương mặt lạnh lùng không cảm xúc, mỗi một đường nét của anh dường như được trau chuốt đến mức tinh xảo.

Rất nhiều nhân viên ở đây nhìn anh đến ngây người.

Bối Doanh Doanh nhìn anh, sự kiêu ngạo nhỏ trong lòng mọc lên như búp măng sau cơn mưa.

Đây là chồng của cô đó _ (: 3∠) _!

Nhưng cô không đủ tiêu chuẩn đứng nhìn anh ở khoảng cách gần, là nhân viên mới, cô chỉ có thể chen chúc ở cuối hàng.

Sau khi Du Hàn bắt tay với tổng biên tập xong, tổng biên tập mời đi anh vào, ánh mắt lạnh lùng của Du Hàn thản nhiên đảo qua một lượt nhân viên, cuối cùng dừng lại ở vị trí đứng của Bối Doanh Doanh.

Tổng biên tập có chút bối rối: "Sao vậy anh Du?"

Tim Bối Doanh Doanh nhảy dựng lên, cô thấy ý cười thoáng qua trong ánh mắt của anh, sau đó trên vẻ mặt lãnh đạm lạnh tanh của anh dịu đi mấy phần, "Không có gì."

Du Hàn đi vào trong tạp chí Nam Luân, Bối Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm.

Cái người này...

Mọi người nhìn theo bóng lưng của Du Hàn, mấy cô gái ở phía sau bắt đầu thì thầm la hét, "Mẹ ơi đẹp trai quá, tôi cực kỳ thích kiểu đàn ông như này luôn..."

"Nhưng mấy cô có nhìn thấy trên tay Tổng giám đốc Du có nhẫn kim cương không?! Tôi nghe hóng được hình như anh ta đã kết hôn rồi."

"Haiz, đáng tiếc quá..."

"Em cực kỳ thích kiểu lạnh lùng cấm dục như thế này luôn á, nhìn qua cực kỳ có cảm giác không hứng thú với phụ nữ."

Tuần Tịch nắm chặt cánh tay của Bối Doanh Doanh: "Thế nào, có phải chị cũng cảm thấy Du Hàn rất đẹp trai không? Ai bảo ngày hôm đó chị bị tiêu chảy."

Phụt...

Bối Doanh Doanh: "Ừm, thật sự rất đẹp trai."

Mọi người bắt đầu trang điểm và tạo hình cho Du Hàn, người hôm nay phỏng vấn là Chương Vi, cô ta nói qua nội dung lát nữa phỏng vấn với Du Hàn. Bối Doanh Doanh làm trợ lý nên về cơ bản không có cơ hội tiếp cận Du Hàn, chỉ có thể đứng ở bên cạnh kiểm tra máy quay phim.

Một lúc sau Chương Vi đi tới thấy Bối Doanh Doanh vẫn đang nhìn chằm chằm Du Hàn thì lớn tiếng mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn? Nhanh chóng làm xong chuyện của mình đi, nhìn nữa cũng không phải là của cô đâu."

"..." Bối Doanh Doanh im lặng không nói gì.

Một lúc sau có người bưng hai ly nước đến, đúng lúc tổng biên tập lại gọi cô ấy, cô ấy đi đến trước mặt Bối Doanh Doanh đành phải nói: "Em giúp chị đưa hai ly nước này cho giám đốc Du với chị

Chương nhé, cảm ơn em."

Cô nhận lấy nước, đi qua chỗ phỏng vấn, lúc này Du Hàn đã đeo micro xong. Phiên bản video của cuộc phỏng vấn hôm nay sẽ được đăng trên trang web chính thức của Nam Luân.

Sau khi gắn micro xong, phòng máy bên cạnh đang kiểm tra, "Mở micro số hai của ông Du lên đi, tôi kiểm tra micro của ngài ấy."

"Đã mở."

Cùng lúc đó, Bối Doanh Doanh đi đến trước mặt Du Hàn, lúc này bên cạnh không có người, Chương Vi cũng đang bận rộn, cô đưa nước cho anh. Lúc đang định giả vờ không biết anh, ai ngờ Du Hàn nhìn vào mắt cô, đột nhiên mở miệng hỏi ——

"Bà xã, khi nào em mới về nhà ngủ với anh?"

Ngay lập tức, Bối Doanh Doanh nghe thấy giọng của anh truyền qua loa bên cạnh ——

Bối Doanh Doanh: "..."

Tất cả những người nghe thấy âm thanh:???!!

- -----oOo------

Chương 78: Ngoại truyện 9

Một câu "Bà xã" của Du Hàn, khiến ánh mắt kiếp sợ của mọi người đều đổ dồn về phía này, ai nấy cũng trố mắt ra nhìn người đứng trước mặt Du Hàn là Bối Doanh Doanh --

Xung quanh đột nhiên rơi vào một khoảng lặng kỳ lạ...

Chương Vi đang cầm bản thảo trên tay đi tới, nghe thấy thì bước chân dừng lại, vẻ mặt khó tin nhìn hai người bọn họ, mấy giây sau mới kịp phản ứng ấp a ấp úng lên tiếng: "Bà...Bà xã? Anh Du, anh và Bối Doanh Doanh là..."

Người đàn ông vừa lỡ lời, nhìn gương mặt cô gái nhỏ đã đỏ bừng, cố đè khóe miệng đang cong lên, thản nhiên nói --

"Cô ấy là vợ của tôi."

Để anh phòng đơn gối chiếc còn muốn anh giả vờ không quen biết vợ mình.

Trong lòng Bối Doanh Doanh đang gào khóc [QAQ].

Chương Vi và những người khác nghe thấy vậy thì đều ngạc nhiên đến mức ngây người không nói được câu nào, không thể tin được Bối Doanh Doanh lại là vợ của Du Hàn! Người ra tay vung tiền mua một lúc sáu cái túi LV xa xỉ kia, người mà siêu giàu bọn họ nói đến hôm đó là Du Hàn của Phong Cao Technolody!

"..." Chương Vi nghĩ đến trước đó cô ta đã cố tình làm Bối Doanh

Doanh xấu mặt thế nào, bây giờ thì hay rồi, hoàn toàn rối tung lên.

Tổng biên tập biết chuyện này, lập tức chạy tới, vẻ mặt tươi cười: "Đúng là khéo mà, hóa ra Doanh Doanh là vợ của anh Du, sao trước đó anh không nói một tiếng, chúng tôi đều chẳng hay biết gì."

Du Hàn nắm tay cô, khẽ cười nói: "Không sao, cô ấy thích khiêm tốn."

"Ài, cũng trách chúng tôi không kịp hiểu ra, thảo nào lần này anh Du lại nhận bài phỏng vấn này của chúng tôi, hóa ra là nể mặt mũi của vợ."

Tổng biên tập liên tục nói mấy lời tốt đẹp, sau đó thấy thời gian cũng sắp đến, bà bảo những người khác giải tán đi làm việc của mình.

Bối Doanh Doanh đi lại vị trí bên cạnh máy quay của mình, có rất nhiều đồng nghiệp chạy lại chỗ cô, Tuần Tịch phấn kích nắm tay cô nói: "Doanh Doanh, chị hạnh phúc thật đấy, không ngờ chị nói chồng mình làm ở một công ty công nghệ lại là làm tổng giám đốc! Còn giấu bọn em đến mức vậy nữa chứ thật là quá đáng mà... "

"Đúng đó Doanh Doanh, hâm mộ em thật đấy, có thể lấy được một người chồng giỏi như vậy..."

Mọi người mỗi người trái một câu phải một câu, nói đến mức cô phải thấy xấu hổ. Những người từng giẫm đạp cô, từ trước đến giờ đều không thích nói chuyện để ý đến cô, bây giờ lập tức thay đổi sắc mặt, nịnh nọt cô.

Tính tình của Bối Doanh Doanh vốn rất tốt, tất nhiên cô sẽ không nói gì nhiều với những người này, chăm chỉ chụp ảnh.

Trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ --

"Chồng tôi đẹp trai quá đi mất hu hu hu, qua ống kính cũng có thể đẹp như vậy ~"

Khi phỏng vấn đến câu hỏi cuối cùng, Chương Vi hỏi: "Ông Du, chúng ta đều thấy được đến ngày hôm nay công ty Phong Cao Technology đã không ngừng làm mới mình và đặt được thành tựu riêng trong lĩnh vực AI. Nhưng theo tôi biết được Phong Cao cũng phải trải qua một con đường gập ghềnh đầy những gian khổ. Điều gì đã giúp ông chèo chống một công ty nhỏ có ba, năm người đi đến một công ty lớn như hiện tại?"

Du Hàn: "Bởi Phong Cao có hai vị đồng sáng lập với tôi cùng những nhân viên đã luôn đoàn kết đồng hành cũng như hết mình giúp đỡ từ những ngày đầu tiên. Không có bọn họ sẽ không có Phong Cao ngày hôm nay." Anh ngẩng đầu nhìn Bối Doanh Doanh đứng ở vị trí chụp ảnh. Ánh mắt của anh dường như vượt qua muôn ngàn sông núi rồi chỉ dừng lại duy nhất trên người của cô.

Ánh mắt của anh bất giác toát lên sự dịu dàng: "Còn có cả vợ của tôi, cô ấy đã ở bên cạnh tôi từ khi tôi không có gì. Mỗi lần tôi nghĩ đến cô ấy, không muốn để cho cô ấy phải hối hận vì đã lựa chọn tôi, trong lòng tôi lập tức tràn đầy động lực.

Không có cô ấy, sẽ không có Du Hàn của ngày hôm nay."

Anh đã từng một mình bị bỏ rơi trong một góc tối tăm và cô đơn. Rồi khi cô đến giống như ánh sáng chiếu rọi đến anh, sau đó cô đã trao cho anh cái ôm dịu dàng, xua tan đi tất cả lo lắng, mù mịt của anh.

-

Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, nhiều người đã đến để trao đổi với Du Hàn về những vấn đề còn lại, Bối Doanh Doanh đợi đến khi cuối cùng anh cũng được nhàn rỗi, cô mới chầm chậm tiến về phía anh.

"Ông xã." Cô nở nụ cười tinh nghịch với anh.

Người đàn ông nhướng mày, giọng điệu lạnh lùng, "Sao thế, bây giờ không trốn tránh anh nữa à?"

Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, "Bây giờ trốn tránh còn quan trọng sao?" Cô chớp chớp mắt, nhỏ giọng nũng nịu với anh: "Bà Du biết sai rồi, ông Du có bằng lòng tha thứ cho bà ấy không?"

Anh vươn tay giữ lấy gáy cô, "Bây giờ đi theo anh, anh sẽ tha thứ cho em."

"Hả... Em còn đang làm việc đó."

Anh nhìn về phía tổng biên tập đang nói chuyện với nhân viên, sau đó ôm vai Bối Doanh Doanh rồi nói với tổng biên tập, "Cô ấy có thể xin nghỉ nửa ngày không? Tôi đưa cô ấy đi ăn trưa."

Tổng biên tập lập tức vội vàng gật đầu: "Tất nhiên là được rồi, dù sao buổi phỏng vấn cũng kết thúc rồi, cũng nên nghỉ ngơi, cả ngày hôm nay Doanh Doanh cũng không cần đi làm."

Bối Doanh Doanh: "..."

Du Hàn gật đầu, sau khi có được lời này của tổng biên tập, nghênh ngang nắm tay Bối Doanh Doanh đi ra ngoài. Chương Vi nhìn thấy Bối Doanh Doanh, lúc ánh mắt của hai người giao nhau, cô ta lập tức cúi đầu xuống, chột dạ không dám nhìn Bối Doanh Doanh.

Hai người đi về phía chiếc Maybach, sau khi lên xe, Du Hàn nói tên một nhà hàng xong, trợ lý đóng rèm che, để lại sự riêng tư cho hàng ghế sau.

"Ông xã..." Bối Doanh Doanh đang định nói mấy lời lấy lòng anh, không ngờ anh đã nghiêng người giữ chặt vai cô, chặn đôi môi của cô.

Hai mắt cô mở to, cảm thấy anh càng ngày càng tiến thêm, ép cô lên chỗ dựa lưng không thể động đậy, giống như đang trừng phạt cô.

Cô nhỏ giọng nức nở, nhưng Du Hàn không hề mềm lòng, một lát sau do tư thế này không thoải mái cho lắm, anh trực tiếp dùng một tay ôm cô ngồi lên đùi anh, bàn tay anh vuốt ve cằm cô, giọng khàn khàn: "Trừng phạt tội không về nhà."

Bối Doanh Doanh: Khóc thút thít. jpg

Du Hàn hôn đến khi môi cô sưng lên mới buông tha cho cô. Cô tựa đầu vào vai anh, có thể cảm nhận được anh không kiềm chế được cảm xúc khác lạ

Cô hơi xê dịch cơ thể, muốn xem nhẹ chỗ đang gồ lên kia, sắc mặt anh nặng nề, vuốt ve vành tai của cô, nói:

"Bây giờ đã biết mấy ngày nay anh kìm nén khó chịu cỡ chưa?"

"Ừm..."

Anh thấp giọng nói: "Đồ xấu xa."

Cô vòng tay ôm cổ anh, ngửa đầu nhìn anh với ánh mắt tha thiết: "Ông xã đừng tức giận mà, tối nay mấy lần... đều do anh quyết định hết, được không?"

Ánh mắt anh tối đi mấy phần: "Được, đêm nay không cho phép em khóc."

"Vậy... Vậy cũng không thể quá nhiều đâu nhé." Cô tủi thân nói với anh.

Anh cong môi: "Bao nhiêu lần thì tính là nhiều?"

Mặt cô đỏ lên, đánh anh một cái rất nhẹ: "Ai da, em không muốn nói chuyện này với anh..."

Du Hàn bật cười, "Được rồi, Doanh Doanh xấu hổ thì không nói nữa."

"Bây giờ anh định đi ăn sao?"

"Ừm, bây giờ đưa em đi ăn trưa, sau đó anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon, được không nào?"

Cô lắc đầu, "Em muốn cùng anh đến công ty, nhưng như vậy có quấy rầy đến anh không?"

"Không đâu, anh lo lắng em sẽ cảm thấy không được tự nhiên thôi. Vậy thì chúng ta cùng nhau đến công ty, anh tranh thủ tối nay tan tầm sớm một chút."

"Tốt quá ~"

-

Vào giữa tháng mười một, là sinh nhật của Bối Hồng, cũng là kỷ niệm hai mươi năm thành lập tập đoàn Bối Hồng nên trong nhà đã lên kế hoạch tổ chức một bữa tiệc sinh nhật long trọng.

Tiệc sinh nhật dự kiến vào tối thứ sáu, buổi sáng lúc đi làm, trong giờ giải lao, một vài người tán gẫu trong phòng pha đồ uống.

Mấy người vây quanh Chương Vi đang hỏi: "Chị Chương Vi, tối nay chị thật sự có thể đến dự sinh nhật của tổng giám đốc Bối Hồng sao ạ? Tuyệt thật đấy, ngay cả tổng biên tập của chúng ta cũng không được mời."

Bữa tiệc sinh nhật lần này mời rất nhiều người trong ngành hoặc là

những nhân vật có mặt mũi trong giới chính trị, người nổi tiếng hoặc là doanh nhân giàu có. Mặc dù Nam Luân là tạp chí trực thuộc tập đoàn Bối Hồng, nhưng chỉ là một tổng biên tập nho nhỏ sẽ không có đãi ngộ này.

Chương Vị cười: "Tất nhiên rồi, bố của tôi là quản lý cấp cao của tập đoàn Bối Hồng, tất nhiên tôi sẽ được đi rồi."

"Thích thật đấy, em cũng muốn đến những nơi sang trọng như vậy..."

Bối Doanh Doanh cầm cốc nước đi tới, đám người đang nói chuyện phiếm dần dần im lặng, Chương Vi quay đầu nhìn cô, giọng điệu không tự nhiên hỏi một câu: "Cô và chồng cô hôm nay chắc cũng được mời tham dự tiệc sinh nhật của tổng giám đốc tập đoàn Bối Hồng nhỉ?"

Bối Doanh Doanh rót nước, lạnh nhạt đáp lại: "Không có."

Cô là người nhà họ Bối, còn cần mời sao?

Chương Vi ngạc nhiên, không ngờ ngay cả Bối Doanh Danh cũng không có tư cách được tham dự? Bỗng chốc Chương Vi cảm thấy địa vị của mình cao hơn bọn họ mấy phần, cô ta mỉm cười, "Cũng đúng, không phải phu nhân tổng giám đốc nào cũng có thể đi."

Bối Doanh Doanh nhếch môi, quay đầu nhìn cô ta: "Buổi tối gặp lại."

Cô nói xong thì đi ra khỏi phòng pha đồ uống, Chương Vi không hiểu lắm, cái gì gọi là buổi tối gặp? Không phải Bối Doanh Doanh không được mời sao?

Không thể hiểu được.

-

Sáu giờ tối, Chương Vi và bố của cô ta bước vào trong sảnh tổ chức tiệc, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dạ hội dài màu vàng ánh kim, dáng vẻ thướt tha.

Cô ta cùng mấy người bạn tụ lại một chỗ nói chuyện. Cùng lúc đó Bối Doanh Doanh đang ở trong phòng nghỉ, cô ngả người dựa vào ghế ghế sô pha, mái tóc đen óng như thác nước đổ xuống cánh tay trắng nõn của cô, hai mắt cô hơi khép lại, sắc mặt có hơi không tốt lắm.

Một lúc sau có người đẩy cửa ra, Du Hàn đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, đầu ngón tay xoa xoa gương mặt cô: "Em sao thế, mệt lắm à?"

Cô vươn tay ôm lấy cổ Du Hàn, tựa đầu vào vai anh, nói: "Em không biết vì sao, chỉ là cảm thấy rất mệt mỏi, có thể là do trưa nay không nghỉ trưa."

Anh sờ đầu của cô, "Gần đây có phải em thường thiếu ngủ không?"

"Ừm, có thể là do công việc bận quá."

"Nếu thực sự mệt mỏi như vậy thì em chuyển sang chụp ảnh tự do đi, muốn đi nơi nào chụp cũng được, hửm?"

Cô mỉm cười, "Nhưng em một mình như vậy không phải sẽ rất cô đơn sao?"

"Nếu như vậy thì anh nhất định sẽ cố gắng dành thời gian ra ở cùng với Doanh Doanh."

"Bây giờ có phải bên ngoài có rất nhiều khách đến không anh, chúng ta phải đi ra ngoài ạ?"

"Ừm, bố mẹ bảo anh vào gọi em."

Cô được anh đỡ đứng lên, anh giúp cô chỉnh lại váy, rồi nắm tay cô chậm rãi đi ra ngoài.

Một bên khác, Chương Vi bị bố gọi lại, đến chào hỏi Bối Hồng, hai người đi đến trước mặt Bối Hồng, Chương Vi ngọt ngào gọi một tiếng: "Cháu chúc chú Bối sinh nhật vui vẻ, chúc chú phúc như Đông hải, thọ tỉ Nam Sơn*. Tập đoàn Bối Hồng ngày càng cường thịnh ạ."

*Câu chúc trên được nói tóm lược lại từ hai câu thơ:

“Phúc như đông hải trường lưu thủy

Thọ tỷ nam sơn bất lão tùng”

Phúc như Đông Hải trường lưu Thủy: Được dịch nghĩa theo tiếng Hán là Phúc tựa biển đông với dòng nước dài chảy mãi không có điểm dừng. Tức ngụ ý của câu chúc cho ông bà, cha mẹ và gia đình có thật phúc lộc trong cuộc sống. Dạt dào mênh mông như dòng nước biển Đông chảy mãi.

Thọ tỷ nam sơn bất lão tùng: Được ví tuổi Thọ như cây tùng không bao giờ già trên núi Nam Sơn. Theo điển tích Trung Hoa, núi Nam Sơn là nơi mọc rất nhiều trúc, rừng trúc không thể đếm nổi về số lượng. Vì thế câu tuổi Thọ tỷ Nam Sơn ngụ ý tuổi nhiều, tuổi lâu không thể đếm nổi như rừng trúc ở Nam Sơn.

Bối Hồng vui vẻ cười, "Lão Chương, con gái ông đúng là biết nói chuyện hơn ông nhiều."

Bố của Chương Vi cũng cười: "Con gái có tiền đồ hơn tôi."

"Bây giờ cháu đang làm ở đâu?"

"Dạ chú, bây giờ cháu đang làm việc ở tạp chí Nam Luân."

Bối Hồng ngạc nhiên, "Nam Luân à? Con gái chú cũng làm ở đó, hai

đứa có biết nhau không?"

Chương Vi ngạc nhiên: "Con... Con gái của chú ạ?"

Bối Hồng quay đầu lại, ở phía bên ngoài xa xa, Bối Doanh Doanh đang nắm tay Du Hàn đi vào trong sảnh lớn, ông lập tức vẫy bọn họ đến.

Chương Vi nhìn theo hướng mắt của Bối Hồng, khoảnh khắc cô ta nhìn thấy người đó là ai, cả người cô ta cứng đờ tại chỗ.

Bối, Bối Doanh Doanh?

Hai người đến trước mặt Bối Hồng, Bối Hồng nắm tay con gái. giới thiệu với hai bố con nhà họ Chương: "Đây là con gái nhỏ của tôi, Bối Doanh Doanh, còn đây là con rể của tôi, Du Hàn của công ty Phong Cao."

Chương Vi nghẹn họng, trân trối nhìn bọn họ, Bối Doanh Doanh là thiên kim tiểu thư của nhà họ Bối từ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng?

Bối Doanh Doanh lễ phép mỉm cười: "Cháu chào chú Chương."

"Doanh Doanh, con gái của chú Chương cũng làm ở Nam Luân, các con có quen nhau không?"

"Có quen ạ," Bối Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt né tránh của Chương Vi, nở nụ cười xinh đẹp, "Bọn con là đồng nghiệp."

"..." Bàn tay đang cầm ly rượu của Chương Vi không kiềm chế được run lên.

Lần này cô ta thật sự biết bản thân chọc vào ai rồi.

Bối Doanh Doanh này lại giấu diếm gia thế của mình đến tận giờ

phút này! Nếu Bối Doanh Doanh nói sớm một chút, cô ta nào dám đối với Bối Doanh Doanh như vậy chứ!

Nói chuyện một lúc, Du Hàn dẫn Bối Doanh Doanh qua một bên nghỉ ngơi, bản thân Bối Doanh Doanh cũng không thích xã giao, phải đi chào hỏi nhiều người không quen biết, thật sự rất phiền phức.

Anh nắm tay cô đi đến phòng ăn, đi ăn một chút gì đó, anh nhìn bánh mousse dâu tây, "Em có muốn ăn một miếng không?"

Cô xua tay, không biết tại sao cô không có cảm giác thèm ăn.

Không thể giải thích được vì sao nhưng cả người cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Anh thấy cô nghe vậy thì kéo cô vào trong lòng, hôn lên trán của cô: "Tối nay anh đưa em về nghỉ ngơi sớm, được không?"

"Ừm..."

Bỗng điện thoại Du Hàn đổ chuông, anh đi qua một bên nghe điện thoại. Bối Doanh Doanh nhìn một bàn đầy đồ ăn phong phú nhiều thể loại, cô cầm đĩa lên định tùy tiện lấy vài món ăn chút gì đó. Lúc cô cầm đĩa lên lại cầm không chắc, đĩa rơi xuống dưới đất, cô cúi người nhặt lên.

Lúc đang đứng dậy, cô cảm giác giống như trời đất quay cuồng.

Du Hàn nói chuyện điện thoại xong, cất điện thoại vào trong túi, trở về chỗ cũ thì phát hiện không thấy vợ mình đâu, anh khó hiểu đi tìm một vòng, bỗng thấy phía trước bàn ăn có một người nằm ngã dưới đất.

Bối Doanh Doanh không nhúc nhích, ngất xỉu nằm đó.

Du Hàn thấy người nằm đó là cô, tim anh chùng xuống, lập tức chạy

tới, "Doanh Doanh, Doanh Doanh —— "

-

Bối Doanh Doanh từ trong giấc mơ hỗn loạn tỉnh lại, từ từ mở mắt ra, cô có cảm giác mình đang nằm trên giường, cô quay đầu nhìn lại lập tức nhìn thấy gương mặt của Du Hàn.

"Doanh Doanh, em tỉnh rồi à?"

Viên Man Hà và Du Linh đang trò chuyện với bác sĩ ở ngoài cửa phòng cũng nhanh chóng đi tới, "Doanh Doanh, cuối cùng con cũng tỉnh rồi!"

"Mẹ..." Cô nhíu mày, không biết vì sao bản thân đột nhiên ngất xỉu.

Du Hàn đỡ cô ngồi dậy, dịu dàng hỏi, "Em có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Ánh mắt cô nhìn một vòng quanh phòng ngủ, lắc đầu, "Em không sao đâu ông xã..." Cô vuốt vuốt mái tóc dài của mình, "Xin lỗi, có phải anh đã rất lo lắng không, chắc là do em quá mệt thôi."

Cô cũng không hiểu tại sao sức khỏe cô lại trở nên kém như vậy.

Viên Man Hà và Du Linh không khỏi bật cười, "Đứa nhỏ này, con làm mẹ rồi sao mà vẫn ngốc nghếch giống đứa trẻ con thế?"

"???" Bối Doanh Doanh ngơ ngác nhìn Du Hàn, anh khẽ cong môi cười, nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô, "Không phải là do em mệt quá ——

Em mang thai rồi, đồ ngốc."

- -----oOo------

Chương 79: Ngoại truyện 10

Bối Doanh Doanh nghe thấy câu "Em mang thai rồi" của Du Hàn, cảm giác đầu mình giống như nổ tung, trong chốc lát cô không kịp phản ứng lại lượng thông tin này.

Giống như bạn cực kỳ mong muốn một món quà, nhưng khi món quà đó đến một cách bất ngờ, trực tiếp dâng lên đến trước mặt bạn mà không hề báo trước.

"Mang thai..."

Du Hàn thấy ánh mắt ngơ ngác của cô, anh nắm chặt tay cô, vẻ mặt cưng chiều: "Đã hơn một tháng rồi, em bất ngờ đến thế sao?"

Dáng vẻ này của cô, còn ngạc nhiên hơn cả anh lúc nãy khi nghe bác sĩ thông báo.

Viên Man Hà ngồi bên mép giường, cười nói: "Doanh Doanh thật sự khờ quá, điều này cũng rất bình thường, các con đã có kế hoạch chuẩn bị mang thai mấy tháng nay, tin vui chắc chắn sẽ đến. Chỉ là Doanh Doanh à, sức khỏe của con yếu quá, nhất định phải bồi dưỡng tốt mới được."

"Đúng vậy đó Doanh Doanh, có phải dạo gần đây Tiểu Hàn không chăm sóc con tốt không, nên đang yên đang lành mới ngất xỉu?" Du Linh hỏi.

"Tại con gần đây phát hiện thân thể Doanh Doanh có chút khác thường, nhưng lại không nghĩ đến mang thai."

Bối Doanh Doanh nhanh chóng giải thích: "Không phải tại Du Hàn đâu, là do gần đây con bận quá..."

"Bây giờ sức khỏe của con là quan trọng nhất, công việc gì thì cũng để sau khi sinh em bé ra đã, biết chưa?"

"Vâng, con biết rồi mẹ."

Viên Man Hà nói Bối Hồng đang ở sảnh tiệc, không thể phân thân được, một lúc nữa sẽ đến thăm cô, sau đó Viên Man Hà và Du Linh nói đi trước, tiếp tục làm chuyện của mình, để hai đứa nhỏ ở lại với nhau.

Sau khi hai người rời đi, Du Hàn sờ đầu của cô, "Em có thấy mệt không? Có muốn nằm xuống nghỉ một lúc không?"

"Em muốn anh nằm cùng em..."

Du Hàn vén chăn lên, chui vào trong chăn nằm xuống bên cạnh cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng. Cô tựa vào trên vai anh, ánh mắt sáng ngời lấp lánh như những vì sao, ngửa đầu nhìn anh, "Ông xã, em vui lắm."

Mặc dù bọn họ vẫn luôn chuẩn bị cho chuyện mang thai, từng giây từng phút đều mong chờ đứa bé này đến, nhưng vào khoảnh khắc biết được điều ước của bọn họ đã thành hiện thực, vẫn có một loại niềm vui sướng khó tả thành lời.

Niềm vui đến quá bất ngờ.

"Anh cũng rất vui," anh hôn lên môi cô một cái, "Chỉ là anh rất lo lắng cho sức khỏe của em. Tối nay lúc em ngất xỉu, em có biết là anh bị dọa sợ đến mức nào không?"

"Xin lỗi ông xã, tại em trước đó đều nói với anh em không sao hết,

cũng không coi trọng sức khỏe của bản thân."

"Hay là chúng ta dừng công việc ở tạp chí lại một thời gian nhé? Bây giờ em như thế này, anh thật sự không yên lòng để em đi làm. Nếu như em vẫn thích chụp ảnh, chờ đến khi sức khỏe em tốt hơn, anh dẫn em đi chụp ảnh, được không?"

Cô nghiêm tức gật đầu, "Ngày mai em sẽ nói với tổng biên tập." Cô sẽ không lấy con của mình ra để đùa, dù gì cô cũng vì cống hiến cho công việc mà không quan tâm đến sức khỏe rồi.

"Ngoan quá."

Cô ngửa đầu cười với anh, chủ động đưa môi mềm lên, anh nâng mặt của cô lên, dịu dàng hôn xuống.

"Anh yêu em, cục cưng của anh."

-

Mấy hôm sau, sức khỏe Bối Doanh Doanh khỏe hơn một chút, sáng sớm đã được Du Hàn đưa đến cửa tòa soạn.

Cô đi vào trong công ty, rất nhiều nhân viên đã đến, mọi người thấy cô đều hơi ngạc nhiên, có mấy nhân viên nữ tiến lên đón. Không ngờ Chương Vi lại dẫn đầu nhóm người đó, vừa gặp mặt cô ta đã quan tâm hỏi: "Doanh Doanh, nghe nói em đang mang thai hả? Đang yên đang lành sao em không ở nhà nghỉ ngơi, sao lại đến công ty làm gì, sức khỏe quan trọng hơn."

Bối Doanh Doanh:???

Thái độ của Chương Vi thay đổi một trăm tám mươi độ là tình huống gì đây?

Những chị em khác của Chương Vi, Tiểu Huân cũng nhao nhao hùa

theo: "Doanh Doanh, chức mừng cô nhé, chúng ta biết cô mang thai, còn chuẩn bị món quà nhỏ cho cô nữa, cô xem một chút đi, nghe nói cái này rất tốt cho phụ nữ có thai..."

Bối Doanh Doanh bị thái độ đột nhiên nhiệt tình này của bọn họ khiến cho cô không hiểu lắm, nhưng vẫn mỉm cười nhận lấy, sau khi bọn họ rời đi, Chương Vi vẫn đứng đso: "Doanh Doanh, khoảng thời gian trước... Xin lỗi em nhé, chị tự trách bản thân mình nhỏ nhen, hay tìm em gây phiền phức, vẫn may là em rộng lượng, thường không so đo với chị..."

Bối Doanh Doanh nhìn chằm chằm cô ta nửa ngày, khẽ cong môi cười: "Không sao."

Cô thật sự không muốn so đo cùng với loại người như Chương Vi.

Trong lòng Chương Vi khẽ thở phào một hơi, "Doanh Doanh, sau này em ở văn phòng có gì cần giúp đỡ thì nói với chị, đừng khách khí.

"Không cần nữa rồi, em định từ chức."

"Từ chức? Chuyện này... "

Cô bỏ lại Chương Vi đang ngớ người đứng tại chỗ.

Bối Doanh Doanh đi đến văn phòng của tổng biên tập, cô nộp đơn từ chức. Tổng biên tập biết được Bối Doanh Doanh là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Bối Hồng qua miệng Chương Vi, cô ấy vốn đang vui vẻ nghĩ đến chuyện thăng chức, ai ngờ Bối Doanh Doanh đột nhiên muốn từ chức, trong lòng tự trách lúc trước đây bản thân không "chăm sóc" cô tốt.

"Doanh Doanh, chị rất thích phong cách chụp ảnh của em, nếu như tương lai em muốn quay lại làm việc thì Nam Luân lúc nào cũng chào đón em."

"Cảm ơn tổng biên tập."

Bối Doanh Doanh từ trong văn phòng đi ra ngoài thì gặp Tuần Tịch, Tuần Tịch nói với cô là Chương Vi sau khi biết cô là thiên kim nhà họ Bối mới thay đổi thái độ như vậy, Tuần Tịch thấy cô ta như vậy thì trong lòng rất thoải mái.

"Doanh Doanh, tiếc quá, bây giờ chị lại không có ở đây nữa..."

Bối Doanh Doanh nắm lấy tay cô ấy, "Cảm ơn em khoảng thời gian vừa rồi đã làm bạn với chị, ở tạp chí này có thể quen được em, chị rất vui, sau này em có thể đến nhà chị làm khách."

"Được ạ ~"

-

Sau khi biết Doanh Doanh mang thai, điều đầu tiên Du Hàn làm là đưa Doanh Doanh đi bệnh viện kiểm tra tổng quát, bác sĩ nói do cô quá mệt nhọc, bình thường phải chú ý nghỉ ngơi.

Bối Doanh Doanh chuyển về ở nhà họ Bối một khoảng thời gian, hai mẹ dốc lòng chăm sóc cô. Du Hàn cũng dành nhiều thời gian ở cùng cô hơn, chuyện ở trên công ty phần lớn đều giao cho Lục Giản và Vương Thụ Trạch xử lý.

Buổi chiều, lúc Châu Tố đến nhà thăm Bối Doanh Doanh, sau khi nhìn thấy khuôn mặt hồng nhuận của cô trở nên phúng phính hơn, không kìm nén được vươn tay ra bóp bóp mấy cái: "Doanh Doanh, cậu đáng yêu quá."

"Cậu làm gì thế [QAQ]..." Cô tủi thân.

Không phải chỉ là ăn nhiều béo lên một chút xíu thôi sao?

"Mình không chê cười cậu đâu, chỉ là bây giờ cậu thế này càng ngày

càng đáng yêu, mỗi ngày Lục Giản đều nói mình gầy như que củi, ôm không thoải mái chút nào. Chắc chắn chồng em rất hài lòng."

Châu Tố dựa vào ghế sô pha, sờ tay xuống bụng cô, Bối Doanh Doanh mỉm cười: "Chưa có biểu hiện rõ đâu."

"Thích thật đấy, gần đây Lục Giản ngày nào cũng giật dây mình cùng nhau sinh một đứa, mình cũng có hơi động lòng."

"Cậu sinh đi, hai người cũng kết hôn rất lâu rồi."

"Không phải là do mình sợ đau sao?"

Bối Doanh Doanh tỏ vẻ đã hiểu, cô lúc đầu nghe đến chuyện sinh con cũng không muốn, nhưng sau này, cô gặp được một người cô thật sự rất yêu, cô lại muốn mang thai sinh ra thế hệ tiếp theo của họ.

Châu Tố hỏi cô có phải dạo này ở nhà rất buồn chán không, Bối Doanh Doanh nói vẫn ổn, sau khi không còn bận rộn chuyện chụp ảnh nữa, cô bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho việc viết lời bài hát, sau khi mang thai linh cảm của cô nhiều hơn rất nhiều.

Châu Tố sau khi nghe tên trên mạng của cô là Doanh Nhiêu thì cảm thấy cái tên này rất quen, Bối Doanh Doanh nói ra mấy tên bài hát, Châu Tố lập tức nhớ ra, "Hóa ra là cậu! Mẹ ơi, sao bên cạnh mình lại có một tài nữ đỉnh của chóp như vậy, Doanh Doanh cậu như vậy cũng khiêm tốn quá rồi, cậu chưa từng lộ mặt đúng không?"

"Vâng..." Ban đầu cô chỉ đơn giản muốn được sáng tác. Mặc dù trên mạng có rất nhiều lời đồn đại, nhưng vẫn may là trọng tâm cuộc đời của nàng đều không đặt ở chuyện này.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, chạng vạng tối Du Hàn từ công ty trở về.

Bối Doanh Doanh nghe thấy tiếng động ngoài cửa, cô đi ra, ngạc nhiên nhìn, "Ông xã, sao hôm nay anh về sớm như vậy..."

Du Hàn ôm eo cô, như thường ngày cúi xuống đặt một nụ hôn lên gò mà cô, "Anh muốn về sớm với Doanh Doanh."

Châu Tố cũng đi tới, "Nhìn hai người kìa, sao ở cùng nhau lâu như thế rồi vẫn thích dính lấy nhau thế." Cô ấy trêu chọc.

"Không phải cậu và Lục Giản cũng vậy sao?"

"Mình còn lâu mới thế nhé, thôi mình đi trước đây, không ở lại làm kỳ đà cản mũi."

Bối Doanh Doanh muốn giữ Châu Tố lại ăn cơm, Châu Tố nói không được. Sau khi cô ấy rời đi, Bối Doanh Doanh cũng không còn ngại ngùng, ôm lại Du Hàn, giọng mềm nhũn nói với anh: "Ông xã, em rất nhớ anh đó."

Anh mỉm cười nhướng lông mày, cúi người bế ngang cô lên đi vào trong phòng khách, sau đó đặt cô lên ghế sô pha.

"Nói anh nghe một chút, xem nhớ anh như thế nào hả?" Anh sờ sờ cằm của cô.

Cô rủ mắt xuống, "Nhớ anh thì là nhớ anh thôi, anh còn muốn nói thế nào?"

"Được rồi, không nói... Thì dùng hành động vậy."

Anh hôn lên môi cô, cô chầm chầm nhắm mắt lại.

Khi Du Hàn cảm nhận được cảm xúc của mình bắt đầu không kiềm chế được, anh lập tức dừng lại, tựa đầu lên trán cô bình phục lại hô hấp.

Cô mang thai còn chưa đến tháng thứ ba, có một số chuyện nhất định không thể làm. Anh đã nhịn rất lâu, vì vậy mà chỉ một nụ hôn đơn thuần cũng có thể nhóm lên ngọn lửa giữa hai người.

Cô vươn tay sờ lên mái tóc đen của anh một cái, nhỏ giọng trấn an anh: "Sắp rồi..." Cô hiểu rõ suy nghĩ trong đầu của anh lúc này.

Anh nắm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, khóe môi cong lên: "Đến lúc đó phải đền bù thật tốt cho anh." Ánh mắt của Du Hàn rơi vào gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, sau đó nhịn không được giơ tay lên nhéo mặt cô một cái ——

Trong chớp mắt cô lập tức nhíu mày: "Lại nhéo mặt em..." Mặc cô phì ra nên dễ bị mọi người nhéo như vậy sao [QAQ].

Anh cười, "Anh thích em béo một chút, bây giờ có em có em bé mập ra càng thêm đáng yêu."

"Anh chỉ đang an ủi em thôi..." Cô chu môi.

"Sao lại thành an ủi em rồi? Anh nói thật mà."

-

Qua một khoảng thời gian, sức khỏe của Bối Doanh Doanh dần dần được bồi bổ rất tốt. Sau khi bàn bạc lại với Du Hàn, hai người quyết định những ngày trong tuần sẽ về nhà của hai người, cuối tuần lại về nhà họ Bối.

Bởi vì ở nhà bố mẹ không thuận tiện cho lắm, với lại biệt thự của hai người cũng cách Phong Cao gần hơn.

Du Linh sợ con trai sẽ không chăm sóc tốt cho con dâu, dặn đi dặn lại, nhưng bà lại không biết thực ra Du Hàn đã lén đọc những quyển sách về cách chăm sóc phụ nữ có thai, anh còn hiểu hơn cả những cô gái khác.

Mỗi lần Bối Doanh Doanh thấy anh chu đáo như vậy, cô đều rất cảm động, cô không biết vì sao anh thích trẻ con như vậy.

Du Hàn nói, bởi vì từ nhỏ anh đã khiếm khuyết tình thương của bố, nên anh hy vọng con của mình sẽ được hưởng tình yêu thương của bố tốt nhất trên đời này. Tuổi thơ của con anh sẽ không có những bóng ma bao trùm, mạnh khỏe vui vẻ lớn lên. Anh muốn bù đắp những tiếc nuối lên người con mình.

Dưới sự chăm sóc của Du Hàn, sức khỏe của cô cũng dần khá hơn rất nhiều.

Rất nhanh đã đến cuối năm.

Phong Cao Technology có hợp tác với một đối tác, cũng là một người bạn trong lĩnh vực kinh doanh, người này gửi thư mời đến, mời Du Hàn và vợ anh đến dự tiệc rượu cao cấp.

Ban đầu Du Hàn còn lo lắng cho sức khỏe của Bối Doanh Doanh, đang suy nghĩ xem có nên đưa cô đi cùng hay không, cuối cùng là cô bám lấy anh nũng nịu đòi anh đưa cô đi.

Dù sao thì ở trong nhà cũng rất buồn chán...

Buổi tối, Bối Doanh Doanh mặc một bộ váy dự tiệc màu đen, khoác tay Du Hàn đi vào trong sảnh tiệc rượu. Du Hàn rất bảo vệ Bối Doanh Doanh, ít khi dẫn cô đến những nơi đông người, rất nhiều người đều rất tò mò bà Du có dáng vẻ như thế nào.

Tối hôm nay bọn họ đều được nhìn thấy, ai nấy đều không khỏi ngạc nhiên, không ngờ Du phu nhân còn trẻ như vậy, cảm giác tràn đầy hơi thở thiếu nữ.

"Là người đó hả? Hâm mộ cô ấy có thể trèo lên một người giỏi như vậy."

"Trèo cái gì? Cô không biết cô ấy là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Bối Hồng à? Người ta là môn đăng hộ đối."

"Hơn nữa nhìn qua Du Hàn rất thương vợ của anh ta, hai người trông rất hạnh phúc."

Dáng vẻ thân thiết của hai người khiến cho người ta nhìn với ánh mắt đầy ao ước, Du Hàn từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ Bối Doanh Doanh khư khư bên mình. Đối với những người không quen biết mặt anh đều lạnh tanh, mà khi ánh mắt dừng trên người vợ, thì lớp băng đó dường như đã tan mất.

Tất cả mọi người đều nói tính tình của tổng giám đốc Phong Cao lạnh nhạt thờ ơ, thật ra bọn họ không biết bản thân mình không phải đối tượng để Du Hàn có thể đối xử dịu dàng giống như ai kia.

Du Hàn cởi áo khoác vest ra choàng lên người cô, "Em có thấy lạnh không?"

"Em không lạnh đâu."

Cô nhìn khách khứa xung quanh, có rất nhiều người muốn lại gần nói chuyện mấy câu với anh, cô thấy như vậy thì không định ở bên cạnh làm ảnh hưởng đến công việc của anh nữa, cô nói với anh muốn ra chỗ kia một mình.

Anh không yên lòng, cô nói mình sẽ không đi xa đâu, nhất định sẽ ở trong phạm vi mà anh có thể thấy được, cuối cùng anh cũng đồng ý.

Cô cầm ly nước trái cây chậm rãi đi về phía trước, chiếc đèn chùm sáng rực trên đầu thắp sáng toàn bộ phòng khách, cô nhìn về phía trước không để ý xung quanh, đột nhiên cánh tay bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy kéo về sau một bước.

Xém chút nữa là cô đụng phải một vị khách đi ngang qua.

"Cẩn thận một chút."

Cô nghe thấy một giọng nam quen thuộc, cô chợt dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau ——

Gương mặt lạnh lùng của Hứa Chi Hạo xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Cô ngạc nhiên ngây cả người.

Hứa Chi Hạo nhìn ánh mắt ngạc nhiên của cô, che giấu cảm xúc dư thừa trong mắt, anh ta buông tay ra, lùi về sau, khẽ cười với cô một tiếng: "Quên anh Chi Hạo rồi sao?"

Hai người bọn họ đã mấy năm không gặp lại.

Những năm này, Hứa Chi Hạo dường như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô.

"... Anh Chi Hạo."

Cô mở miệng, phát hiện giọng của của mình có hơi khàn khàn.

Ý cười trên mặt anh ta nhiều hơn mấy phần, "Ừm, có rảnh không? Chúng ta đi trò chuyện một lát."

-

Hai người đi đến một chỗ ít người trong sảnh tiệc, Hứa Chi Hạo nghiêng đầu nhìn cô, "Mấy năm không gặp, Doanh Doanh so với trước đây hình như có chút thay đổi rồi."

"Ừm?"

"Cảm giác thành thục hơn, cũng càng trở nên có hơi thở của phụ nữ

hơn."

"Bây giờ em cũng đã lớn thế này rồi mà."

Anh ta dừng bước chân, ngửa đầu nhấp một ngụm rượu vang trong tay, giọng nói có chút lạnh nhạt: "Anh nghe mẹ anh nói, em và Du Hàn đã kết hôn rồi, bây giờ em... còn đang mang thai."

Cô khẽ gật đầu, anh ta hơi cong môi cười một tiếng: "Như vậy cũng rất tốt, cậu ta thật sự đối với em rất tốt, hơn nữa cũng đang gây dựng được Phong Cao." Lúc trước anh ta còn nói Du Hàn không xứng với cô, nhưng bây giờ Du Hàn đã dùng chính thực lực của mình để chứng minh.

"Anh Chi Hạo, vậy còn anh thì sao?"

"Vẫn như thế thôi, vẫn chưa gặp được người mình thích, một mình rất tốt."

"Rất lâu trước đó, em từng gặp Kế Khê một lần, chị ấy đã kết hôn."

"... Ừm, anh và cô ta đã không còn liên lạc nữa rồi."

Bối Doanh Doanh không tiện hỏi nhiều, Hứa Chi Hạo nói với cô, bây giờ phải chăm sóc bản thân thật tốt. Bối Doanh Doanh cảm giác anh ta đã thay đổi rất nhiều, dường như đã buông bỏ hết trở nên lãnh đạm trước đây.

Lúc đang nói chuyện, Bối Doanh Doanh quay đầu thấy bóng dáng của Du Hàn, cách bọn họ khoảng hơn năm mét, anh đang đứng một mình, ánh mắt rơi trên người đang đứng bên cạnh cô, nhưng không hề tiến lên.

Hứa Chi Hạo quay đầu, chạm phải ánh mắt của Du Hàn, anh ta hơi sửng sốt một chút, đáy mắt lạnh dần.

Cô nói với Hứa Chi Hạo: "Vậy em đi tìm Du Hàn trước đây."

"Ừm."

Hứa Chi Hạo nhìn thấy Bối Doanh Doanh bước nhanh đến bên cạnh Du Hàn, người đàn ông kia ông cô vào trong lòng, nói câu gì đó, trên mặt cô gái là nụ cười ngọt ngào.

Hai người họ trông vừa thân mật vừa hạnh phúc.

Giờ phút này Hứa Chi Hạo cuối cùng cũng phải thừa nhận, bản thân đã thua thật rồi.

Chương 80: Ngoại truyện 11

Bối Doanh Doanh chạy về bên cạnh Du Hàn, cô ngửa đầu nhìn sắc mặt hơi trầm xuống của anh, trong lòng run lên: Bình dấm chua này sẽ không đổ ra đấy chứ?

Cô lập tức kéo cánh tay của anh, nịnh nọt nói: "Ông xã, anh tức giận sao?"

Du Hàn cụp mắt nhìn cô, "Lại chạy loạn khắp nơi."

"Em đâu có, chỉ là vừa rồi em gặp Hứa Chi Hạo... Em có nói chuyện vài câu xã giao với anh ta, dù sao cũng đã lâu rồi không gặp?"

Du Hàn ôm cô vào trong lòng, vuốt chóp mũi của cô: "Vậy anh nên tức giận hay không đây?"

Cô chớp chớp mắt, "Hứa Chi Hạo đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi, với lại em thấy anh ta cũng đã buông xuống rồi."

Du Hàn ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sâu xa của Hứa Chi Hạo, hai người đàn ông bốn mắt chạm nhau, Du Hàn đã nhìn ra tất cả.

Anh cúi đầu nhìn cô gái ngốc nghếch này, "Ngốc lắm."

Bối Doanh Doanh:???

Du Hàn vỗ đầu của cô, "Đi thôi, bên ngoài hơi lạnh."

"Ừm."

Du Hàn nắm tay cô đi vào bên trong.

Chỉ có đàn ông mới có thể biết được, rốt cuộc Hứa Chi Hạo có buông xuống hay không.

Nhưng cho dù Hứa Chi Hạo có thể buông xuống được hay không, người ở bên cạnh cô, vĩnh viễn sẽ chỉ có duy nhất mình.

-

Dưới sự phát triển lớn mạnh không ngừng của Phong Cao Technology, công ty cũng bắt đầu vươn ra những lĩnh vực khác. Sang năm mới, lễ trao giải điện ảnh và âm nhạc lần thứ hai mươi được tổ chức tại thành phố T, tình cờ lễ hội điện ảnh và âm nhạc này được tài trợ bởi Phong Cao.

Bối Doanh Doanh đang mang thai hơn bốn tháng cũng nhận được lời mời từ liên hoan phim.

Khoảng thời gian trước đó cô có viết ca khúc chủ đề "Ánh sáng cuối cùng" cho một bộ phim rất hot lúc bấy giờ, bài hát này của cô được đề cử vào hạng mục "bài hát chủ đề phim hay nhất", vì vậy công ty đặc biệt hy vọng cô ấy sẽ tham gia. Cho đến nay, bên ngoài có rất nhiều lời suy đoán về cô, tốt xấu đều có, tóm lại bọn họ đều muốn nhìn thấy một "Doanh Nhiêu" chân thật.

Lúc đầu Bối Doanh Doanh vẫn muốn từ chối, cho đến khi trên mạng đột nhiên nhảy ra một tin tức.

Một người viết lời bài hát tên là A Cách mới nổi gần đây, đăng một bài trên Weibo, ẩn ý nói Bối Doanh Doanh: [Phát hiện một số người rất nổi tiếng, cũng chả có cách nào khác, ai bảo mình không nổi tiếng nên không thể hợp tác với cô ấy /bất đắc dĩ/ tôi vẫn nên ngoan ngoãn mà tự viết lời của mình thôi, cố gắng nỗ lực để bản

thân trở nên thành công hơn, để được mọi người yêu thích ~]

Bên dưới bài đăng này có rất nhiều người bình luận đoán xem "người nổi tiếng*" này là ai, có một người nhanh trí đã đoán ra: [Nếu như tôi đoán không sai, người này chắc hẳn là Doanh Nhiêu /mỉm cười/ trước đây A Cách từng hợp tác chung một bài hát với Doanh Nhiêu, nhưng sau đó Doanh Nhiêu đã từ chối. Bên kia nói là Doanh Nhiêu không có thời gian, nhưng thật ra tôi nghe nói rất nhiều người muốn hợp tác với Doanh Nhiêu, đều bị cô ta lấy đủ loại lý do để từ chối. Nhưng khoảng thời gian đó, Doanh Nhiêu còn biên lại bài cho Từ Từ, điển hình cho kiểu người ai hot thì chơi chung với người đó.]

*大牌: Nghĩa gốc quân bài tốt, sau này được dùng như từ ngữ mạng ý chỉ những ngôi sao lớn tự cho mình là tài giỏi, quan trọng, khinh thường người khác.

[Đụng đến A Cách, A Cách cũng thẳng tính, nếu không phải thật sự rất tức giận ai mà lên Weibo đăng bài như thế này chứ? Không ngờ Doanh Nhiêu là loại người như thế này.]

[Tôi vẫn luôn cảm thấy Doanh Nhiêu không lộ mặt khiến mọi người tò mò, không biết là nam hay nữ, có khi xấu quá không dám lộ mặt.]

[Những người công kích Doanh Nhiêu có bệnh à? Dáng vẻ thế nào cũng đẹp hơn mấy anh hùng bàn phím như mấy má nhé.]

[Doanh Nhiêu là một cô gái nhé, đã từng có người chụp bóng lưng cô ấy, nhìn qua chắc là vẫn còn rất trẻ tuổi.]

[Tôi cảm thấy Doanh Nhiêu rất có thế lực, theo cách nói này của A Cách, có chút suy nghĩ định thoát fan...]

Rất nhiều người bình luận nói người A Cách ám chỉ là Doanh Nhiêu, bỗng chốc đẩy Doanh Nhiêu lên đầu ngọn sóng, giống như một đội

lính hải quân và tấn công theo nhóm. Mấu chốt là A Cách cũng không đứng ra làm sáng tỏ, dường như đang ngầm thừa nhận người đó là Doanh Nhiêu.

Bối Doanh Doanh ở nhà đọc được bài đăng này, cô có hơi sửng sốt.

Khinh người??

Cô nhớ lại người tên "A Cách" này, khoảng thời gian trước đó, là người này có liên hệ với công ty đĩa nhạc của Bối Doanh Doanh, muốn cùng hợp tác với cô làm một bài nhạc của một bộ phim truyền hình. Lúc đó đúng là cô đã từ chối, nguyên nhân rất đơn giản -- khoảng thời gian đó, cô vừa đi khám thai, sức khỏe không quá tốt, không muốn để bản thân quá mệt.

Bây giờ cô cố gắng giảm bớt lượng công việc, về phần Từ Từ, anh ta là nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng, rất lâu trước đây hai người từng hợp tác. Lần này lại hợp tác một lần nữa, là nể ân tình của Từ Từ, với lại việc này bọn họ cũng đã bàn bạc xong xuôi từ năm ngoái.

Sao lại trở thành cô là người chỉ quan hệ với người nổi tiếng rồi?

Cô cẩn thận nghĩ lại, cố gắng nghĩ xem vì sao A Cách có địch ý lớn với cô như vậy, lúc trước có một bài hát chủ đề phim do A Cách viết lời, nhưng sau đó tác phẩm của cô ta đưa ra lại không đạt được sự hài lòng cua nhà sản xuất, cuối cùng bên nhà sản xuất đã liên lạc với cô. Có khi A Cách vì chuyện này mà cảm thấy Doanh Nhiêu cướp đi tài nguyên của cô ta.

Buổi tối Du Hàn về nhà, cô nói chuyện này với anh, Du Hàn đọc bài đăng trên Weibo, lông mày anh nhíu mày, dịu dàng trấn an cô: "Những lời này em đừng cho là thật rồi khiến tâm trạng của bản thân không tốt, đối với cục cưng nhỏ không tốt.

Mà cho dù em có khinh người thì thế nào? Loại người như thế này chúng ta không cần phải hợp tác với họ."

Cô tựa vào vai anh, "Không sao đâu, tâm trạng của em rất tốt, anh nhìn xem hôm nay em còn nghiên cứu cách nấu món canh này, anh lại đây nếm thử xem."

Cô nắm tay Du Hàn đi vào phòng ăn, múc cho anh một bát canh. Du Hàn húp một ngụm canh, anh thấy thấy ánh mắt mong đợi của cô, không khỏi bật cười hôn lên môi cô: "Bà Du sắp làm mẹ rồi, nên tay nghề cũng đã tăng lên không ít."

"Tất nhiên rồi... Trước đây anh còn cười nhạo em đến cả mỳ rau cải xanh cũng không biết nấu."

Anh mỉm cười: "Ừm, là do anh thiển cận."

Cô không nén được mỉm cười, hất cằm lên: "Biết vậy là tốt."

-

Buổi tối, Bối Doanh Doanh đi tắm, tắm được một nửa thì anh đi vào quấn lấy cô. Từ phòng tắm đến đệm êm trên giường, bây giờ đã qua thời kỳ ba tháng đầu, hai người không phải lo lắng nữa.

Du Hàn suy nghĩ đến sức khỏe của cô nên cũng không giày vò cô quá lâu, cuối cùng cô gái nhỏ mềm oặt giống như bạch tuộc treo trên người anh.

Anh lau mồ hôi trên trán cô, dịu dàng hôn cô.

Bối Doanh Doanh cảm giác toàn bộ tế bào trên cơ thể cô đều giãn ra, tâm tình thoải mái vui sướng, nên cực kỳ nghe lời anh.

Anh kéo cô vào trong ngực, Bối Doanh Doanh nói chuyện phiếm với anh: "Liên hoan phim âm nhạc lần này là do Phong Cao tài trợ sao? Hôm đó anh cũng sẽ có mặt hả?"

"Ừm, cũng không có gì bất ngờ."

"Wow, ông xã của em giỏi quá đi mất ~"

Anh khẽ cười, "Sao cái miệng nhỏ này lại ngọt như vậy nhỉ?"

"Em nghĩ... Hay là em đi chung với anh nhé? Dù sao em ở nhà cũng chả có việc gì làm."

Du Hàn hỏi cô không phải cô vẫn luôn không có ý định lô mặt sao, cô nói cũng không có gì để phải che giấu, tránh để nghe thấy lời đồn thổi trên mạng, nghe vào lại khiến cô đau tai.

Hơn nữa, đến lúc đó còn có chồng ở bên cạnh mà [Vẻ mặt kiêu ngạo]!

"Được, đến lúc đó anh sẽ luôn ở bên Doanh Doanh."

-

Sau khi Bối Doanh Doanh dự định sẽ tham gia liên hoan phim âm nhạc lần này, cô đã lên Weibo đăng một bài thông báo, ngay lập tức thu hút rất nhiều bình luận: [Doanh Nhiêu tiên nữ cuối cùng cũng muốn lộ diện rồi! Chờ mong ~]

[Chờ mong đã lâu, nhưng sao lại đột nhiên có chút sợ vỡ mộng...]

[Chắc là ở buổi lễ liên hoan có rất nhiều minh tinh lớn tham gia, nhất định là phải có mặt để nịnh bợ đó /mỉm cười/]

Bối Doanh Doanh không quan tâm đến những người trên mạng này, chuyện khiến cô buồn rầu nhất trước mắt là -- buổi tối hôm đó sẽ mặc gì.

Bụng cô đã hơi nhô lên rồi [QAQ].

Một ngày trước khi lễ liên hoan phim diễn ra, Du Hàn gọi người đưa mấy bộ váy dự tiệc cao cấp đến nhà cho cô chọn, những cái váy này lúc thiết kế đề được thiết kế phù hợp với vóc dáng hiện tại của cô.

Cô chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn một chiếc váy trắng nhỏ, cổ tay áo là thiết kế tay áo choàng, vai được đính kim sa và lông vũ, chân váy dài đến đầu gối kiểu đuôi cá nhỏ, đơn giản, tự nhiên nhưng không lấn át mấy vẻ đẹp của cô.

Ngày hôm sau, khi cô thay váy xong, Du Hàn đang mặc áo sơ mi được một nửa thì điện thoại công việc đổ chuông.

Anh quay đầu nhìn Bối Doanh Doanh một cái, cô lập tức hiểu ý, đi đến trước mặt anh giúp anh cẩn thận cài từng cúc áo, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía lồng ngực rắn chắc của anh, trên đó còn có vết móng tay sáng nay cô cào, mặt cô không khỏi đỏ lên.

Mặc áo sơ mi xong, cô cầm áo khoác vest ngoài lên khoác vào cho anh, sau đó đi lấy cà vạt thắt cho anh.

Anh lập tức hơi khom người xuống để cô có thể dễ dàng giúp anh thắt hơn, ngoài miệng vẫn không ngừng bàn công việc với đồng nghiệp, ý cười trong con ngươi đen đang nhìn cô gái nhỏ càng đậm.

Sau khi anh cúp điện thoại, cô cũng đã thắt cà vạt xong, "Được rồi..."

Anh kéo cô vào trong ngực, ánh mắt dừng trên người cô, "Hôm nay bà Du rất đẹp, váy cũng đẹp."

Cô ngượng ngùng nói nhỏ: "Em còn chưa trang điểm đâu..."

Nhưng cô như thế này đã rất hấp dẫn với anh rồi.

Một lúc sau có thợ làm tóc và trang điểm đến nhà sửa soạn cho Bối Doanh Doanh, Du Hàn có việc nên anh phải đến hội trường nơi tổ

chức liên hoan phim, âm nhạc, buổi tối anh và cô gặp lại sau.

Một tiếng sau, cuối cùng cô cũng làm tóc và trang điểm xong, có thể xuất phát.

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời dần phủ đầy sao và trăng.

Trước tòa nhà Phong Cao lớn nhất ở trung tâm thành phố T, rất nhiều người hâm mộ và khán giả đã tập trung tại đây, vẫy gậy phát sáng và bảng cổ vũ thần tượng của mình. Một lúc nữa ở đây sẽ trở thành nơi tổ chức nghi thức đi thảm đỏ.

Khi Bối Doanh Doanh đến nơi, cô đi đến sảnh trước của tòa nhà chỗ có bảo vệ an ninh để chuẩn bị ghi danh đã đến, chờ thông báo rồi lần lượt đi trên thảm đỏ.

Lúc cô đến thấy ở đây có rất nhiều tiền bối nổi tiếng trong ngành âm nhạc đang tụ lại tốp năm tốp ba đứng nói chuyện với nhau.

Cô thấy rất ngại nếu đột nhiên chen vào nói chuyện, nên chỉ đành yên lặng đi vào, đi đến bên cạnh chỗ ghế ngồi. Nhưng sự xuất hiện của cô rất nhanh hấp dẫn ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

"Người kia là ai thế, sao chưa từng thấy nhỉ?"

"Xinh đẹp thật đấy..."

Bối Doanh Doanh nhìn một vòng, rất nhanh nhận ra A Cách được mời cũng đã có mặt.

A Cách năm nay đã ngoài ba mươi, cô ta là một người phụ nữ hơi đẫy đà với làn da ngăm đen, khác hẳn với bức ảnh chụp trên Weibo. Bối Doanh Doanh có thể nhìn thấy lớp nền rất dày trên mặt cô ta.

A Cách đang đứng nói chuyện cùng mấy người bạn của mình, đúng lúc nhắc đến Doanh Nhiêu: "Chị Cách, em nghe nói tối nay Doanh

Nhiêu cũng đến đó, em rất mong chờ nhìn thấy cô ta, xem cô ta trông như thế nào..."

A Cách cười khinh miệt một tiếng, "Một lúc nữa em nhìn thấy cô ta, đừng có nhận nhầm cô ta thành khán giả đó nha."

"Sao Doanh Nhiêu còn chưa đến nhỉ, không phải là không dám đến đấy chứ?"

Bọn họ nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy Bối Doanh Doanh, mấy người đều thoáng sửng sốt, không ngờ ở đây còn có một người xinh đẹp như vậy, đây là ai thế này?

Bối Doanh Doanh tìm một cái ghế dựa, vừa ngồi xuống, một cô gái ngồi cách cô hai ghế đột nhiên hét lên, Bối Doanh Doanh vội vàng đứng dậy đi qua, thấy nước trong tay cô ấy bị đổ tràn ngoài, váy bị ướt một mảng lớn.

"Cô không sao chứ?"

Cô gái đứng dậy lắc đầu, "Cũng may, chỉ là nước..."

Bối Doanh Doanh lấy khăn giấy ra và đưa cho cô ấy, cô gái nhận lấy giấy lau rồi cảm ơn, "Đúng rồi, xin hỏi cô là?"

"Doanh Nhiêu."

Cô gái sửng sốt một lúc, giọng nói hưng phấn có chút không kiềm chế được: "Doanh, Doanh Nhiêu? Cô là tiền bối Doanh Nhiêu sao?

"Ừm, chào cô..."

Cô gái kia nắm chặt tay của cô, "Em tên là Ưu Mễ, em là fan của chị! Chị viết bài nào em cũng thích hết á! Không nghĩ đến tiền bối còn trẻ như vậy..."

Giọng nói của cô gái nhanh chóng thu hút sự chú ý của xung quanh, không ít người đổ dồn ánh mắt tò mò, A Cách cũng nhìn về phía này, "Cô gái này là ai thế?"

Có người tiến lên làm quen, sau khi biết được cô là Doanh Nhiêu, rất nhiều người trong chốc lát không kịp phản ứng.

Lúc đám bạn của A Cách quay lại chỗ cũ nói cho cô ta biết người kia là Doanh Nhiêu, cô ta cực kỳ kinh ngạc, sau khi nghe xong thì chết lặng --

Doanh Nhiêu còn trẻ đẹp như vậy?!

Bối Doanh Doanh đang nói chuyện với nhóm người Từ Từ, một lúc sau cô chủ động đi chào hỏi các tiền bối trong nền âm nhạc, bọn họ đều rất thích cô, cô dường như trở thành em gái cháu gái nhỏ yêu quý của bọn họ.

Cuối cùng khi cô đi đến trước mặt A Cách, "Chào chị, chị là A Cách phải không ạ?" Đối phương lúng túng bắt tay với cô, nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, cô ta càng thêm chột dạ.

"Chào cô..."

"Em có thấy Weibo của chị rồi, thật sự ngại quá có phải những lời đồn thổi trên mạng đó đã gây cho chị không ít phiền phức không?" Bỗng nhiên Bối Doanh Doanh nói.

Lời này dường như muốn chặn họng A Cách lại, rõ ràng cô ta đăng Weibo cố tình nói móc Doanh Nhiêu, bây giờ ngược lại thành Doanh Nhiêu nói lời xin lỗi trước, A Cách biết người trước mặt rất khó đối phó.

"Không có, không có đâu, những người đó chỉ đoán linh tinh thôi..."

"Vậy thì tốt rồi, em còn tưởng giữa chúng ta có hiểu nhầm gì, nếu

có hiểu nhầm gì thì vẫn nên nói thẳng ra sẽ tốt hơn, đúng không chị?"

Ý cười trên môi Bối Doanh Doanh vẫn không giảm.

Vẻ mặt A Cách cứng đờ, một lúc sau mới mở miệng: "Không hiểu nhầm gì đâu, không hiểu nhầm..."

A Cách biết trong lòng Doanh Nhiêu biết rõ, nếu như bây giờ cãi nhau, sẽ có người đăng lên mạng, chắc chắn sẽ là do cô ta không nói lý, cho nên bây trước mặt nhiều người như vậy, cô ta chỉ có thể thuận theo Doanh Nhiêu.

-

Buổi tối, khi nghi thức đi thảm đỏ bắt đầu, khách mời lần lượt tiến vào địa điểm.

Chương trình tối nay sẽ được phát trực tiếp, bình luận đang chạy trên màn livestream có rất nhiều đều đang mong ngóng Doanh Nhiêu, ngoại trừ những minh tinh, sự xuất hiện của Doanh Nhiêu cũng trở thành điểm nhấn của đêm nay.

Nhưng sự xuất hiện của cô, cũng có thể khiến cho người ta rung động --

Bối Doanh Doanh đang đứng ở đầu thảm đỏ, khi lời giới thiệu của Mc vừa dứt, máy quay chiếu chính xác lia về phía cô chậm rãi chuyển từ từ chiếu cận cảnh gương mặt của cô, bầu không khí lần nữa lại bùng nổ.

Dáng người của cô mảnh khảnh, mái tóc đen dài cùng đôi môi mỏng, fan hâm mộ thấy được Doanh Nhiêu thì cực kỳ kích động, cô vẫn tay với bọn họ, đôi lông mày nhỏ nhắn cong cong, nụ cười dịu dàng khiến mọi người đều say đắm.

Mỗi một bước chân của cô dường như có ánh trăng chiếu sáng theo lối đi, sáng chói đến mức chói mắt, kèm theo đó là tiếng bấm máy ảnh không ngừng vang lên.

Những người đang xem phát trực tiếp không ngừng gõ bàn phím, tất cả mọi người đều không thể tin được: [Ông trời ơi, Doanh Nhiêu thật sự là nữ thần a a a a a a! Tôi không thể chống đỡ được trước vẻ đẹp Nhiêu Nhiêu!]

[Đẹp thật đấy! Vẻ đẹp tiên nữ này thật sự tồn tại sao?!]

[Những người nói Doanh Nhiêu là ông chú tự tin mau ra đây quỳ xuống xin lỗi đi, mấy người hay đỏ mắt ghen tị sao không thấy đâu nữa?]

[Vẻ đẹp này mà không debut sao? Tôi nhìn điện thoại mà hận không thể chạy đến đó tận mắt nhìn cô ấy!]

Bối Doanh Doanh đi đến bên cạnh người dẫn chương trình, người dẫn chương trình cũng thay toàn bộ khán giả thể hiện ngạc nhiên, hỏi tuổi của Bối Doanh Doanh, sau khi cô nói xong, người xem lập tức muốn điên lên rồi: [Bài "Truy tìm dấu vết" ra từ mười mấy năm trước rồi, vậy nên mọi người đang nói với tôi rằng Doanh Nhiêu viết bài hát đó khi đang ở ở tuổi vị thành niên?!]

[Mẹ ơi, ở đây có một thiên tài thật sự, cấp hai cấp ba đã bắt đầu sáng tác lời bài hát rồi.]

[Nữ thần của tôi còn nhỏ tuổi hơn tôi? T bị shock.]

[Đợi đã, tôi thấy bụng nữ thần có hơi phồng lên? Tình huống gì thế này, đã kết hôn rồi sao?]

Bối Doanh Doanh ở trên thảm đỏ ký tên xong đi vào trong hội trường liên hoan phim, không bao lâu sau cô đã leo lên hot search thứ năm #Doanh Nhiêu thật ra là tiên nữ#

Rất nhiều người ban đầu còn không biết Doanh Nhiêu là ai, đến khi có người vào phổ cập kiến thức cho mới biết một số bài hát nổi tiếng là của cô viết. So với minh tinh đang nổi, Bối Doanh Doanh thật sự hot rồi.

Cô tìm được chỗ ngồi, sau đó có rất nhiều khách mời ra sân, chương trình phát sóng trực tiếp được chuyển sang cảnh buổi lễ, và sau đó đột nhiên bóng dáng một người đàn ông xuất hiện trước máy quay -

Người đàn ông mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, dáng người cao ráo thẳng tắp, đứng bên trái sân khấu buổi lễ, đang nói chuyện với người khác. Dưới ống kính, người đàn ông có lông mi rậm, mày kiếm mắt sáng, trên người tỏa ra khí chất cấm dục.

Rất nhiều người đang xem trực tiếp nhìn thấy anh, không khỏi hét lên: [Mợ, người đàn ông này là ai mà đẹp như vậy!!! Sao tôi chưa từng thấy minh tinh này nhỉ?!]

[Mẹ của tôi ơi, trong vòng một phút tôi muốn có toàn bộ thông tin về người này!]

[Mấy người không biết anh ta là ai sao? Tổng giám đốc Du Hàn của Phong Cao Technoloy, một trong những nhà tài trợ chính của tối nay... Nhìn mấy người là biết chưa trải chuyện đời rồi!]

[Nước miếng của tôi chảy hết ra rồi, làm phiền cho anh ấy lọt vào ống kính thêm một lúc nữa được không, ôi]

[Tôi chỉ muốn biết là người này đã kết hôn chưa thôi? Tôi có thể mơ tưởng một chút được không ~]

Không biết có phải do chương trình thấy một đống người mê trai không, mà ống kính thật sự chuyển về phía Du Hàn, thấy anh nói chuyện xong sau đó nhìn xuống điện thoại, rồi cất bước đi về phía hàng ghế thứ ba trong khán phòng.

Mọi người đang liếm màn hình thì đột nhiên họ nhìn thấy Doanh Nhiêu đang ngồi ở hàng ghế thứ ba lọt vào trong máy quay.

[Nam thần mới của tôi và nữ thần mới của tôi đang xuất hiện cùng trong một khung hình!]

Một đám người lại bắt đầu gõ bàn phím khen ngợi vẻ đẹp của Doanh Nhiêu, một đám người cũng đang say mê Du Hàn. Ai cũng không thể ngờ được, một giây sau đó, Du Hàn ngồi xuống bên cạnh Doanh Nhiêu --

Sau đó Du Hàn nắm lấy tay của cô, nghiêng người nói gì đó với cô, trên mặt cũng hiện lên nụ cười dịu dàng cưng chiều.

Cư dân mạng:???!!! Lại muốn phát điên rồi.

- -----oOo------

Chương 81: Ngoại truyện 12

Máy quay đang phát trực tiếp bắt được khoảnh khắc này khiến toàn bộ dân mạng muốn phát điên rồi:

[Tôi nhìn thấy cái gì thế này? Doanh Nhiêu và tổng giám đốc của Phong Cao là loại quan hệ đó sao??!!]

[Hình như tôi từng xem một bài phỏng vấn liên quan đến Du Hàn, nói Du Hàn đã kết hôn, không phải vợ của anh ta là Doanh Nhiêu đó chứ, mẹ ơi con sốc quá!]

[Mẹ ơi, tôi cảm thấy hai người này là sự kết hợp hoàn hảo, giá trị nhan sắc của nhà trai hay nhà gái đều cao hết, nhìn bổ mắt ghê.]

[Không dám giấu giếm gì tôi muốn đẩy thuyền của hai người này! Cái nhìn vừa rồi Du Hàn có bao nhiêu cưng chiều trong đó chứ, ngọt chết tôi rồi, hâm mộ quá huhuhu]

Lúc này Bối Doanh Doanh hoàn toàn không hề hay biết quan hệ của mình và Du Hàn rất nhanh đã bị cư dân mạng biết, cô nhỏ giọng hỏi anh: "Anh không cần đi làm việc nữa à?"

Khóe miệng Du Hàn chất chứa ý cười, nhéo gương mặt của cô: "Sao thế, muốn đuổi chồng của em đi?"

"Không phải đâu..." Cô mỉm cười, "Em làm gì dám chứ."

Anh sờ đầu của cô, "Về cơ bản là xong hết rồi, tối nay anh sẽ luôn ở bên cạnh em."

Cô gật đầu, sau đó quay đầu thì thấy A Cách đang nhìn về phía này, A Cách bắt gặp ánh mắt của cô, bị dọa lập tức quay đầu đi.

A Cách không ngờ Bối Doanh Doanh lại là một đôi với Du Hàn!

Sao cô ta có thể không biết Du Hàn của Phong Cao Technology được chứ. Cô ta cũng từng nghe nói, tổng giám đốc của Phong Cao đã kết hôn với con một một gia đình thương nghiệp nào đó ở thành phố T, chuyện này cũng đã đủ để chứng minh địa vị của Bối Doanh Doanh! Cô ta không ngờ Bối Doanh Doanh có chỗ dựa vững chắc như vậy.

Sự hoảng sợ vì chột dạ đang ăn mòn lấy cô ta.

Một lúc sau, liên hoan phim và âm nhạc chính thức bắt đầu.

Nhưng Bối Doanh Doanh không biết, Du Hàn sẽ là người lên nói lời mở đầu...

Lúc tiếng vỗ tay vang lên, cô nhìn người đàn ông của mình đi lên sân khấu, anh đứng trên đó lập tức trở thành tiêu điểm của toàn hội trường.

Du Hàn hơi gật đầu, giọng nói trầm thấp vang lên: "Chào tất cả mọi người, tôi là Du Hàn, một trong những người sáng lập của Phong Cao Technology. Lần này tôi rất hân hạnh có thể hợp tác với ban tổ chức của Liên hoan phim và âm nhạc..."

Anh chậm rãi phát biểu, giọng nói truyền cảm và vẻ ngoài điển trai khiến bao cô gái ngẩn ngơ. Bối Doanh Doanh ngồi bên dưới sân khấu yên lặng nhìn anh, khóe môi cô khẽ cong lên, trong lòng vô cùng kiêu ngạo...

"Thật ra tôi không biết nhiều về nhạc phim, và tôi cũng hiếm khi để ý đến nó, nhưng vì..." Du Hàn nhìn về phía Bối Doanh Doanh ngồi dưới sân khấu, khóe môi không tự giác khẽ cong lên, "Vợ của tôi,

cũng là một người sáng tác âm nhạc, cô ấy sáng tác rất nhiều bài hát chủ đề cho rất nhiều bộ phim, việc này khiến cho tôi dần dần hiểu được sự vất vả trong nghề này, thật sự không dễ dàng."

Lời phát biểu này của Du Hàn khiến rất nhiều người ở đây tò mò, vợ của anh là ai?

Bối Doanh Doanh lập tức ngượng ngùng, sao người này đột nhiên nhắc đến cô...

Sau khi anh nói xong, người dẫn chương trình hỏi câu hỏi mọi người đang quan tâm lúc này: "Vậy ông Du, xin hỏi vợ ông hôm nay có ở trong hội trường không?"

Anh gật đầu, nhìn về phía cô, giọng nói dịu lại: "Ừm, cô ấy là Doanh Nhiêu."

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, hội trường trở nên ồn ào.

Hóa ra vợ của Du Hàn là Doanh Nhiêu!!!

Những người xem trực tiếp nghe thấy Du Hàn chính mình thừa nhận, rồi lại nhìn thấy ống kính chuyển đến trên người Doanh Nhiêu, trên mặt cô gái lúc này là nụ cười ngọt ngào có chút xấu hổ, cư dân mạng trong bỗng chốc lại muốn bùng nổ, hóa ra hai người này đã kết hôn rồi!

Du Hàn đi xuống sân khấu trở về bên cạnh Bối Doanh Doanh, tiếp tục nắm lấy tay của cô, cô còn đang muốn khiêm tốn một chút, nhưng người bên cạnh lại không cho cô làm vậy...

Sau đó chương trình trao giải bắt đầu, cuối cùng đã đến với giải thưởng quan trọng "Bài hát chủ đề phim hay nhất", Đầu tiên, mọi người cùng nhau xem một số bài hát trong danh sách đề cử, trong đó có bài "Ánh sáng cuối cùng" của Bối Doanh Doanh, còn có một số bài hát nổi tiếng khác "Ngọt ngào nho nhỏ", "Không bình thường",

đều là nhạc phim của những bộ phim ăn khách trong năm nay.

Nếu nói cô không thấp thỏm mong chờ thì là nói dối, mặc dù những năm gần đây cô thường nhận được những giải thưởng khác, nhưng lần này là một giải thưởng rất lớn cũng rất uy tín, ngay cả nằm mơ cô cũng mong có được.

Du Hàn ngồi bên cạnh nghiêng người nói với cô: "Không cần phải lo lắng đâu, anh cảm thấy khả năng em đặt được giải này rất lớn."

"Sao anh có lòng tin với em thế?"

"Dù sao em cũng là vợ của anh mà."

Sau khi danh sách bài hát đề cử được xướng tên xong, khách mời trao giải chậm rãi mở bao thư ra, tất cả mọi người ở bên dưới đều nín thở chờ đợi: "Tôi xin được chúc mừng, bài hát chủ đề phim hay nhất là ——

"Ánh sáng cuối cùng", xin chúc mừng Doanh Nhiêu!"

Trong lúc Bối Doanh Doanh vẫn đang sửng sốt, bên tai cô đã vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cô quay đầu ngơ ngác nhìn về phía Du Hàn, anh mỉm cười: "Sao thế, bất ngờ đến vậy sao?"

Cô đứng lên dưới ánh mắt chăm chú của mọi người đi lên trên sân khấu.

Cô bắt tay với khách mời, nhận lấy cúp, sau đó đứng trước micro, cô nhìn dưới sân khấu lúc này có rất nhiều người, bỗng chốc cô cảm thấy dường như cô đang ở lại năm học cấp ba, khi cô đứng trên sân khấu biểu diễn bài hát "Truy tìm dấu vết". Khi đó cô vẫn còn là một cô nhóc nhát gan, sợ sệt, nhưng bây giờ cô đã trở nên rạng rỡ hơn, cũng tự tin vui vẻ hơn.

"Tôi vô cùng biết ơn những người đã ủng hộ và yêu mến thôi, nhờ

có các bạn tôi mới có được giải thưởng này. Từ khi học cấp hai đã bắt đầu sáng tác lời bài hát, cũng không thể nói là thiên phú gì, chỉ là tôi rất thích thể hiện cảm xúc của mình qua câu chữ. Trước đây tôi vì... Tai của tôi không nghe thấy, mà tự thu mình lại, tôi tự ti, sợ hãi kết bạn mới, cho nên viết lời bài hát là thế giới nho nhỏ của tôi."

Cô nhìn chiếc cúp trên tay, hai mắt chớp chớp, khóe môi cong lên: "Tôi thật sự cảm thấy rất vui, một người đã xuất hiện trong thế giới đó với tôi. Đúng vậy, anh ấy là chồng của tôi."

Du Hàn nhìn cô đứng trên sân khấu, ánh mắt chuyển động.

"Anh ấy là bạn học cấp ba của tôi và tôi vô cùng biết ơn vì chúng tôi có thể tiếp tục đồng hành cùng nhau làm bạn cả một cuộc đời này.

Anh ấy và âm nhạc là sự cứu rỗi cũng như ánh sáng của tôi."

Du Hàn, anh đã khiến cho thế giới của em phải có anh mới có thể hoàn hảo được.

Cô cúi đầu chào, bên dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm, rất nhiều người chú ý trên tai Bối Doanh Doanh có đeo máy trợ thính, không ngờ cô lại có khuyết điểm này, không khỏi cảm động: "Doanh Nhiêu đỉnh quá đi..."

Không những thế, những khán giả xem trực tiếp, tất cả đều đang gửi bình luận "Doanh Doanh cố lên", [Tiên nữ tốt đẹp như vậy thế giới cũng sẽ đối xử dịu dàng với cô ấy.]

[Hôm nay hoàn toàn bị Doanh Nhiêu đánh gục luôn, yêu quá.]

Bối Doanh Doanh đi xuống dưới sân khấu, Du Hàn đi đến trước mặt cô, cô mỉm cười, nắm lấy tay của anh, anh dắt cô đi về chỗ ngồi, anh nắm tay cô rất chặt: "Trước mặt nhiều người như vậy mà đột nhiên tỏ tình với anh, hửm?"

"Học tập anh đó." Cô tinh nghịch cười một tiếng.

-

Sau khi liên hoan phim và âm nhạc kết thúc, có rất nhiều cánh truyền thông muốn phỏng vấn Du Hàn và Bối Doanh Doanh, nhưng Du Hàn đã dẫn Bối Doanh Doanh theo lối đi tư nhân rời đi trước.

Khi trở về nhà, đầu tiên anh bế cô lên phòng ngủ trên lầu, sau đó đặt cô xuống giường, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh giường, anh cầm lấy mắt cá chân của cô, nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp: "Có đau chân không?"

"Không đau lắm, hôm nay em đi giày đế thấp mà." Cô vuốt ve tóc của anh, "Em cảm thấy hôm nay chồng của em cũng rất vất vả rồi."

"Ngoan, hôm nay ngủ sớm một chút, xế chiều ngày mai anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra."

Lúc này cô mới nhớ ngày mai còn phải đi khám thai, "Vâng ~ ngày mai anh có rảnh không?"

"Anh rảnh, anh phải đi cùng em chứ, nếu không anh sẽ không yên tâm."

"Ông xã tốt quá."

Anh mỉm cười, đứng dậy cúi xuống hôn lên trán của cô: "Đồ ngốc, bây giờ có muốn tắm rửa không?"

"Được ~" Cô duỗi hai tay ra, anh lập tức hiểu ý, bế cô đi vào trong phòng tắm, "Con heo nhỏ lười biếng."

"Ông xã, có phải em ngày càng béo không, anh sắp không ôm nổi em rồi."

"Bây giờ vẫn ôm nổi, sau này thật sự thành heo rồi thì chắc sẽ không nổi."

"Này, anh mới là heo nhé..."

Bối Doanh Doanh đi tắm rửa, Du Hàn ra ngoài phòng tắm, đi xuống dưới lầu lấy sữa bò nóng cho cô. Gần đây vì mang thai nên giấc ngủ của cô không được tốt, nửa đêm thường xuyên tỉnh lại, uống một ly sữa sẽ giúp cô ngủ ngon hơn.

Bối Doanh Doanh tắm xong đi ra, thấy trên tủ đầu giường có một cốc sữa, Du Hàn thì không thấy đâu, chắc là anh đang ở trong thư phòng.

Cô uống sữa xong đi vào thư phòng tìm anh, đúng là cô thấy anh đang đứng trước kệ sách nói chuyện điện thoại.

Anh quay đầu lại, thấy cô từ ngoài thò đầu vào trong, mong ngóng nhìn anh, anh thấy tóc cô vẫn còn ướt thì nhíu mày, "Sao em vẫn chưa sấy tóc?"

Trợ lý ở đầu dây bên kia:???

Bối Doanh Doanh ngoan ngoãn "Dạ" một tiếng, đôi chân đi dép lông co lên bỏ chạy, Du Hàn thu tầm mắt lại, tiếp tục nói với trợ lý: "Lên kế hoạch vào sáng ngày kia đi, đến lúc đó cậu là người phụ trách liên hệ với bên của Năng Dịch Mộng kia, xác nhận thời gian sớm một chút, bộ phận kế hoạch quảng cáo sẽ thông báo cho họ về cuộc họp vào ngày mai."

"Vâng, tổng giám đốc Du."

Du Hàn cúp điện thoại, đi về phòng ngủ.

Cô gái nhỏ đang sấy tóc thì máy sấy trong tay bị anh cầm lấy, cô quay đầu nhìn anh, "Anh bận xong rồi à?"

"Ừm, gội đầu xong thì phải sấy tóc, không thì sẽ bị cảm lạnh."

Cô chu môi: "Sao em cảm thấy anh còn lải nhải nhiều hơn cả mẹ em."

Anh nheo mắt lại: "Chê anh lải nhải nhiều đúng không?"

Cô quay đầu ôm lấy anh, ngửa đầu nũng nịu: "Em nào dám chứ?"

Anh nhéo cằm của cô, ngay sau đó nhét cô vào trong chăn.

"Ông xã, ưm..."

-

Sáng ngày hôm sau, Bối Doanh Doanh chầm chậm tỉnh lại từ trong giấc ngủ, quay đầu thấy Du Hàn vẫn đang nằm ngủ nghiêm chỉnh bên cạnh cô, hai mắt anh vẫn nhắm.

Nếu là trước kia, anh không ôm cô sẽ không ngủ được, bây giờ lại sợ sẽ đè lên con, nên không còn dám ôm cô ngủ nữa.

Cô ngửa đầu cười hôn lên cằm anh một cái, anh rất nhanh bị cô đánh thức, "Vợ à —— "

Anh ôm lấy vai cô, cô hỏi anh sao giờ này vẫn chưa rời giường, anh nói sáng nay ở công ty không có việc gì, anh có thể đến trễ một chút.

Hai người vuốt ve an ủi một lúc, sau đó đứng dậy đi đánh răng rửa mặt, Du Hàn xuống dưới lầu chuẩn bị bữa sáng, Bối Doanh Doanh nối đuôi anh theo xuống dưới.

Vừa ngồi xuống ghế, Viên Man Hà đã gọi điện thoại đến, sau khi nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói phấn kích của

Viên Man Hà và Bối Hồng: "Doanh Doanh, bố mẹ mới đọc báo, hóa ra con gái cưng của mẹ còn biết sáng tác bài hát nữa!"

"Doanh Doanh giỏi quá, lúc học cấp ba đã biết sáng tác bài hát rồi, đến bây giờ bố mẹ mới biết được..."

Bối Doanh Doanh ngượng ngùng: "Sao bố mẹ lại để ý đến chuyện này..."

"Không phải là vì mới sáng sớm bố mẹ đã nghe thấy có người nói đến con sao? Đúng rồi, sức khỏe của con dạo này thế nào rồi, Tiểu Hàn đâu?"

Cô chuyển sang camera sau quay Du Hàn đang đứng trước lò nướng, cô cười hì hì, anh đang đánh trứng gà, thấy cô đưa điện thoại cho anh nhìn, cũng nói mấy câu.

Sau khi cúp máy, anh ngồi xuống bên cạnh cô, đặt bữa sáng trước mặt cô, "Em mau ăn đi."

Cô vừa ăn bánh mì vừa xem Weibo, không ngờ lượng fan của cô trong vòng một đêm tăng thêm hơn ba trăm nghìn người theo dõi!

Cô ấn vào super topic của mình, lập tức thấy ảnh chụp cô và Du Hàn ở buổi liên hoan phim âm nhạc tối qua, còn có những bức ảnh chụp nhanh tương tác ngọt ngào... Những người này đã chụp nhiều ảnh như vậy từ khi nào vậy?

Nhiều người hâm mộ bên dưới bình luận: [Tôi nhìn ra được nhất định Doanh Nhiêu tiên nữ đang trải qua một cuộc sống cực kỳ hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười, có thể làm việc mình thích, viết những bài hát mình yêu thích, còn có chồng cưng chiều, tôi thật sự rất hâm mộ cô ấy ~]

[Điều tốt đẹp nhất là có thể gả cho người mình yêu và người đó cũng yêu mình, cực kỳ thích đôi này luôn, hai người phải vui luôn vẻ

nhé, chúc phúc cho hai người /Trái tim/]

[Tôi muốn biết có phải Doanh Nhiêu sắp làm mẹ hay không?!]

[Nếu có em bé thì tuyệt quá rồi còn gì, Nhiêu Nhiêu chăm sóc tốt cho bản thân nhé ~]

Có rất nhiều cư dân mạng, ngay cả truyền thông cũng đưa tin chuyện cô đang mang thai, và người hâm mộ cũng rất quan tâm đến cô. Sau khi Bối Doanh Doanh và Du Hàn cùng thảo luận xong, cô đăng một bài đăng trên Weibo thoải mái thừa nhận: [Đúng như mọi người suy đoán, tôi và ông Du chuẩn bị chuyển sang thế giới ba người ~ Cảm ơn mọi người quan tâm.]

Ngay sau khi Weibo được đăng tải, rất nhiều người hâm mộ đã gửi lời chúc phúc, Du Hàn nhìn thấy những bình luận đó, mỉm cười sờ đầu của cô: "Fan của em rất ấm áp."

"Tất nhiên rồi, được bọn họ yêu mến em rất vui."

Du Hàn nhắc đến một chuyện, gần đây Phong Cao hợp tác với một thương hiệu điện thoại di động, sau đó cần quay một quảng cáo, mời Du Hàn đến quay quảng cáo với một nữ minh tinh đại diện phát ngôn của nhãn hàng của bọn họ, ngày mai sẽ bắt đầu quay.

Bối Doanh Doanh sau khi biết tên của nữ minh tinh đó là Năng Dịch Mộng, cô nói cô có biết người này, "Cô ấy từng đóng vai nữ chính trong phim "Ký ức lãnh cung", với lại cực kỳ xinh đẹp luôn."

Anh nhéo mặt của cô, "Có đẹp hơn Doanh Doanh không?"

"Minh tinh kia chắc chắn đẹp hơn em rồi..." Cô mỉm cười.

Anh không nhịn được hôn lên gương mặt trắng nõn của cô, trầm giọng nói:"Nói lung tung."

"..." Cô phát hiện gần đây sao anh càng lúc càng biết nói chuyện rồi nhỉ?

-

Ngày hôm sau, Du Hàn đến trường quay, một lúc sau bên ngoài tòa nhà, Năng Dịch Mộng từ trên xe của công ty bước xuống, đi đôi giày Martin màu đen, chậm rãi bước vào tòa nhà, trợ lý và người đại diện bên cạnh cũng theo sau cô ta, bước chân nhanh nhẹn.

Dưới cặp kính râm, người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, tô son môi màu cam rực rỡ, hôm nay cô ta kết hợp với váy ngắn cùng áo lửng, trông cô ta tràn đầy sức sống.

Năm nay Năng Dịch Mộng mới hai mươi mốt tuổi, nhưng nhờ một vài bộ phim truyền hình nổi tiếng đã nổi đình nổi đám, hình ảnh mà công ty xây dựng cho cô ta cũng là hình tượng xinh xắn, dễ thương.

Cô ta vừa nhai kẹo cao su vừa chậm rãi đi vào trong, sau đó quay đầu hỏi trợ lý: "Hôm nay sẽ có người chụp ảnh cùng em sao?"

"Đúng vậy, là Du Hàn của Phong Cao Technology."

Cô ta nhún vai, “Không có ấn tượng gì.” Cô ấy mới đi du lịch nước ngoài ba tháng vừa trở về.

"Không sao, chụp xong là được."

Khi bước đến nơi, Năng Dịch Mộng từ xa có thể nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác màu đen đang dựa nửa người vào ghế sô pha, anh vắt chéo hai chân, ánh mắt buông thả hơi cụp xuống, bên dưới là sống mũi thẳng tắp cùng đôi môi mỏng hơi nhếch lên, dưới cổ áo lộ ra cái cổ thon dài với làn da trắng.

Năng Dịch Mộng ngây người nhìn anh mấy giây cho đến khi một đạo diễn quay phim và vài nhân viên khác đến chào đón cô ta.

Cô ta theo lời giới thiệu của họ, đi về phía trước, cuối cùng đi đến chỗ người đàn ông, cô ta vươn tay: "Chào anh, tôi là Năng Dịch Mộng."

Du Hàn vươn tay ra: "Chào cô, Du Hàn."

Năng Dịch Mộng mỉm cười, cũng lễ phép chào hỏi nhân viên công tác ở bên cạnh, còn bảo trợ lý đưa chút quà cho bọn họ.

Cô ta và Du Hàn trao đổi với nhau một vài câu về nội dung của đoạn quảng cáo chuẩn bị quay, thảo luận xong, cô ta đi qua một bên ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước.

Trợ lý thấy cô ta như vậy, không khỏi ngạc nhiên vỗ vai của cô ta, hạ giọng nói: "Mộng Mộng, sao em cứ nhìn chằm chằm vào anh Du thế?"

Cô ta cong môi cười một tiếng, "Chị không cảm thấy anh ấy rất đẹp trai sao?"

"Những nam minh tinh em tiếp xúc còn chưa đủ đẹp trai à?"

"Em luôn cảm thấy anh ấy và bọn họ không giống nhau."

Trợ lý nhíu mày: "Em có ý gì đây? Không phải rung động với người ta rồi đấy chứ? Nhưng Du Hàn kết hôn rồi!"

Trợ lý lập tức đưa bài báo trong mấy ngày trước cho cô ta xem, Năng Dịch Mộng thờ ơ trả lại điện thoại cho trợ lý: "Kết hôn rồi thì đã sao? Chị cho rằng đàn ông không ăn vụng sao?" Hơn nữa báo đưa tin nói hai người quen nhau đã lâu, bảy năm ắt sẽ có ngày sẽ chán.

"Khoảng thời gian này em đừng làm cái gì mà giống con thiêu thân

lao vào yêu đương..."

Năng Dịch Mộng bĩu môi, không để ý trợ lý lải nhải, cầm hộp quà trên tay và đi về phía Du Hàn, trợ lý nhíu lông mày bất lực -- tất cả cư dân mạng bao gồm cả fan nước ngoài đều thích Năng Dịch Mộng vì cô là một thiếu nữ chưa trưởng thành rất đáng yêu, đơn thuần mà rất tự nhiên thoải mái, nhưng chỉ có những người thân thiết như bọn họ mới biết rằng tất cả đều là giả dối.

Sau khi Du Hàn nói chuyện điện thoại xong, một giọng nói quyến rũ vang lên sau lưng anh: "Anh Du..."

Anh quay đầu lại, giọng điệu vẫn đều đều: "Chào cô."

Năng Dịch Mộng đưa hộp quà trong tay cho anh, ánh mắt khẽ liếc mắt đưa tình: "Đây là sô cô la tôi mang về từ Thụy Sĩ, ăn rất ngon, tặng cho anh một hộp."

"Xin lỗi, tôi không ăn đồ ngọt."

"Không sao, tất cả mọi người đều có một phần. Hơn nữa bên cạnh còn có rất nhiều người đang nhìn tôi, nếu như anh không nhận là không nể mặt tôi rồi, đúng không?" Cô ấy chớp chớp mắt.

Du Hàn nhíu mày, đành phải nhận lấy, Năng Dịch Mộng hỏi: "Anh Du, có thể cho tôi xin một tấm danh thiếp của anh không?"

Anh đưa danh thiếp ra, cô ta nhận lấy sau đó đưa danh thiếp của mình cho Du Hàn, sau đó rời đi.

Một lúc sau bắt đầu chính thức quay quảng cáo, đoạn quảng cáo này là Năng Dịch Mộng, một người mới làm quen với điện thoại di động, muốn mua một chiếc điện thoại di động, đúng lúc tình cờ gặp Du Hàn đang ở quán cà phê, anh đã trả lời cho cô ấy. Quảng cáo rất đơn giản và không có các thao tác phức tạp, chỉ cần hai người ngồi đối diện nhau uống cà phê.

Quảng cáo quay được một nửa, hai người nghỉ ngơi một lúc, trợ lý đưa cho Năng Dịch Mộng một ly hồng trà, sau đó đi qua một bên nhận điện thoại.

Năng Dịch Mộng uống nước, "không cẩn thận" đổ trà lên váy, để lại một mảng lớn vết bẩn.

Cô ta hét lên một tiếng, Du Hàn thấy như vậy, rất lịch thiệp, cởi áo khoác ra đưa cho cô ta, giọng điệu vẫn lạnh nhạt xa cách, "Bảo trợ lý của cô đi lấy cho cô một bộ khác để thay đi."

"Ừm, cảm ơn anh Du..."

Cô ta nhận lấy áo khoác của anh đưa, ánh mắt quyến rũ liếc anh, trong lòng bật cười.

-

Buổi sáng sau khi quay quảng cáo xong, việc đầu tiên Năng Dịch Mộng làm là mời Du Hàn đi ăn cơm trưa, nhưng anh kia từ chối vì bận việc.

Cô ta trở lại khách sạn, trong lòng khó chịu, rõ ràng biểu hiện buổi sáng của Du Hàn là mắc câu rồi mà?

Sao vẫn từ chối cô ta.

Trong lòng cô ta nghĩ như thế nào cũng thấy không thoải mái, sau đó cô ta bấm số điện thoại trên danh thiếp của Du Hàn, nhưng cô ta nhanh chóng phát hiện người nghe máy lại là trợ lý, đây không phải số điện thoại cá nhân?

Cô ta yêu cầu trợ lý chuyển cuộc gọi, trợ lý nói tổng giám đốc đang có một cuộc họp video khẩn cấp. Năng Dịch Mộng đành phải bảo anh ta chuyển lời nói với Du Hàn khi nào hết bận gọi lại cho cô ta.

Ba mươi phút sau, trợ lý gõ cửa văn phòng tổng giám đốc.

Lúc này Du Hàn đã họp xong, trợ lý đi vào, tường thuật lại chuyện của Năng Dịch Mộng, sau đó muốn nói gì đó rồi lại thôi, anh nâng mí mắt lên nhìn cậu ta, hờ hững nói: "Cậu có gì muốn nói thì nói thẳng đi."

Tiểu Lý gật đầu, "Tổng giám đốc Du, tôi cảm thấy... Hình như cô Năng rất nhiệt tình với giám đốc."

Du Hàn nhìn giấy tờ trong tay, "Cậu cũng nhìn ra mục đích của cô ta rồi?"

"Vâng, chỉ là sức hấp dẫn của Tổng Giám đốc Du quá lớn, chuyện này... Rất bình thường." Chỉ là thật khó tưởng tượng đến cả Năng Dịch Mông cũng bị Tổng giám đốc Du làm cho điên đảo.

Du Hàn ngẩng đầu nhìn cậu ta, một lúc sau mới nói: "Lời này của cậu chắc hẳn nên để vợ tôi nghe xem sao."

Tiểu Lý: "..." Mẹ ơi, cứu mạng.

Du Hàn ký xong, đặt cây bút trong tay xuống, đưa giấy tờ cho Tiểu Lý.

"Nếu cô Năng đã có lòng như vậy, chúng ta nên thỏa mãn ý định của cô ta."

-

Buổi chiều lúc sắp chạng vạng tối, Năng Dịch Mộng nhận được điện thoại từ trợ lý của Du Hàn, không ngờ anh chủ động mời cô ta đi ăn cơm!

Sau khi nói xong địa điểm thời gian, Năng Dịch Mộng không kiềm

chế được sự vui vẻ trong lòng, nhanh chóng đi tắm rửa rồi trang điểm.

Cô ta nhìn ảnh vợ của Du Hàn, đoán có thể Du Hàn không thích người có tình cách thành thục quá, cho nên tối nay cô ta chọn một bộ trang phục toát lên vẻ trẻ trung ngây thở, sau đó trang điểm một lớp mỏng tự nhiên nhất có thể, càng đơn thuần càng hấp dẫn.

Cô ta nghĩ chắc chắn Du Hàn đã cắn câu rồi, nói như kiểu đàn ông chức cao vọng trọng như Du Hàn hiện tại, bên cạnh chắc chắn có rất nhiều người phụ nữ tự đưa mình đến tận cửa, sao anh có thể nhịn được.

Tất nhiên, cô ta cũng chỉ là đơn thuần muốn ngủ với anh mà thôi.

Trong ngành giải trí, tuy còn trẻ nhưng cô ta đã quen không ít nam minh tinh.

Một tiếng sau, xe chiếc xe van dừng lại trước câu lạc bộ cấp cao nhất ở thành phố T, cô ta đeo kính râm rồi bước xuống xe.

Bên trong có người phục vụ tiến lên tiếp đón, dẫn cô ta đi vào trong phòng bao.

Lúc đẩy cửa ra, cô ta nhìn thấy bên trong một căn phòng bao rộng lớn như vậy chỉ có một mình Du Hàn mặc bộ vest phẳng phiu ngồi trước bàn ăn.

Cô ta xảy ra loại quan hệ này với một người đàn ông có gia đinh, cảm giác kích thích quá.

Cửa phòng bao được đóng lại, cô ta đi vào, làm nũng với Du Hàn, "Anh Du, trưa nay em hẹn anh đi ăn anh còn từ chối em, vậy là có ý gì chứ."

"Buổi trưa tôi có việc bận."

Cô ta mỉm cười, "Được rồi, tha thứ cho anh đó. Nhưng mà anh có muốn suy nghĩ xem có nên cho em số điện thoại cá nhân không?" Cô ta nghiêng người về phía anh, "Em rất có hứng thú với chuyện này."

Anh khẽ cong môi, "Có thể."

Hai người trao đổi điện thoại cá nhân, cô ta ngồi xuống bên cạnh anh, "Bây giờ có thể gọi món rồi chứ?"

"Chờ một chút, còn có người nữa."

Năng Dịch Mông ngạc nhiên, còn có người nữa?

Lúc cô ta đang thắc mắc thì điện thoại để trên bàn của Du Hàn đổ chuông, anh nhận điện thoại, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói mềm mại của cô gái: "Ông xã, em đến rồi, anh ở đâu vậy?"

Năng Dịch Mộng:???!!

Du Hàn nói: "Chờ anh một chút, anh ra ngoài đón em."

Anh cúp điện thoại, đứng dậy, cụp mắt nhìn vẻ mặt đang không hiểu chuyện gì của Năng Dịch Mộng, cười lạnh một tiếng: "Cô chờ một chút, tôi ra ngoài đón vợ của tôi."

- -----oOo------

Chương 82: Ngoại truyện 13

Du Hàn đi ra khỏi phòng bao, để lại Năng Dịch Mộng đầu óc hỗn loạn ở lại đây một mình.

Cô ta ngây người ra như phỗng -- vốn tưởng rằng Du Hàn đã cắn câu, muốn cùng cô ta nói chuyện riêng, bây giờ lại dẫn theo cả vợ đến?

Trong nháy mắt, cảm giác kích thích như ngọn lửa cháy phừng phừng trong người cô ta giống như bị một chậu nước lạnh tạt tắt ngúm, nhục nhã quá lớn khiến cho mặt cô ta nóng bừng tưởng chừng như bị bỏng.

Cô ta nắm chặt túi xách trong tay, tức giận đến nghiến răng. Đây là lần đầu tiên cô ta gặp phải một người đàn ông không biết tốt xấu như vậy! Cô ta trẻ tuổi lại xinh đẹp, là một trong những ngôi sao nổi tiếng được rất nhiều người yêu thích, bao nhiêu người đều mơ ước có được cô ta. Cô ta so với anh thì không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần, cô ta đã chủ động đưa lên đến miệng, ám chỉ rõ ràng như vậy rồi, anh còn băn khoăn gì nữa!

Lúc cô ta đang suy nghĩ, cửa phòng bao một lần nữa mở ra, cô ta quay đầu lại nhìn thấy Du Hàn đang nắm tay một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đi vào --

Khuôn mặt trái xoan tựa như được đúc ra từ ngọc, đường nét trên khuôn mặt rất thanh tao, con ngươi màu hổ phách trong suốt ngập nước, vì trên môi còn đang treo ý cười nên đôi mắt cong lại giống như vầng trăng khuyết.

Năng Dịch Mộng đứng lên, trong mắt thoáng qua một tia đờ đẫn. Cô ta không ngờ Bối Doanh Doanh còn đẹp hơn trong ảnh trên Weibo...

Đối với một người luôn tự hào về vẻ bề ngoài của mình như cô ta, cô ta luôn cảm thấy trong ngành không ai có thể đẹp hơn cô ta. Nhưng bây giờ ở tận sâu trong đáy lòng cô ta cảm giác bản thân không thể sánh bằng cô gái trước mắt này. Đây là vẻ đẹp tự nhiên chưa từng dao kéo. Nếu như gương mặt này tiến vào ngành giải trí, cũng có thể đo ván hơn một nửa ngôi sao nữ.

Hai người đi đến trước mặt Năng Dịch Mộng, Du Hàn khẽ cười nhìn nụ cười gượng gạo trên gương mặt cô ta: "Cô Năng, đây là vợ của tôi, Bối Doanh Doanh."

Mà Bối Doanh Doanh không hề biết được suy nghĩ của người trước mặt, cô chỉ biết hôm nay Du Hàn nói anh muốn cùng Năng Dịch Mộng ăn một bữa cơm, bảo cô đi theo cùng.

Cô mỉm cười vươn tay ra: "Chào cô, cô Năng."

"... Chào chị, Vợ anh Du trẻ tuổi xinh đẹp thật đấy." Ánh mắt của Năng Dịch Mộng dời xuống, có thể thấy bụng của cô gái này hơi tròn lên, dáng người rõ ràng là mang thai nhưng lại không có vẻ bị béo phì.

Sau khi ba người ngồi xuống, Năng Dịch Mộng cười nói với Bối Doanh Doanh: "Bà Du chắc chỉ lớn hơn em mấy tuổi, em cảm thấy gọi bà Du có vẻ xa cách, em có thể gọi là chị Doanh Doanh không?"

"Được chứ..."

"Chị Doanh Doanh hạnh phúc thật đấy, có thể gả cho một người đàn ông tài giỏi như anh Du. Hôm nay em hợp tác với anh Du quay quảng cáo, anh ấy cực kỳ biết chăm sóc người khác, còn rất chu đáo nữa." Năng Dịch Mộng hâm mộ nói.

Bối Doanh Doanh nghe vậy thì nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô không kìm được nở nụ cười. Ánh mắt lạnh lùng của Du Hành sâu thêm vài phần cảm xúc. Anh sờ đầu của cô, nhìn về phía Năng Dịch Mộng, giọng trầm thấp: "Phải nói là, có thể lấy được bà Du là vinh hạnh của tôi."

"..." Năng Dịch Mộng cười cười.

Có người phục vụ đến đưa thực đơn, Năng Dịch Mộng nói: "Tôi chưa từng ăn ở đây bao giờ, mời anh Du gọi món?"

Du Hàn đẩy thực đơn đến trước mặt Bối Doanh Doanh, dịu dàng hỏi: "Em muốn ăn gì, hôm nay cho em tùy ý chọn."

Hai mắt cô sáng lên, nhỏ giọng hỏi: "Sao hôm nay anh mặc kệ em rồi?" Gần đây anh kiểm soát chế độ ăn uống của cô rất nghiêm ngặt, sợ cô trong thời kỳ mang thai ăn uống cái gì đó không tốt cho thai kỳ.

Anh nghiêng người, sát lại bên tai cô cười nói: "Thỉnh thoảng cũng phải thả em tự do một chút, để đỡ có người nào đó mỗi ngày đều trách anh, bắt đầu không nghe lời anh nữa."

"Em lúc nào không nghe lời anh?"

"Đêm qua."

"..."

Cô gái nhỏ "tối hôm qua sống chết không phối hợp với anh" mặt nóng lên, bàn tay để dưới gầm bàn của cô bóp tay anh một cái.

Người này sao động một chút lại nhắc... Đến chuyện đó chứ!

Anh nắm ngược lại bàn tay nhỏ đang tác quái của cô, "Được rồi

không đùa em nữa, để anh gọi món cho, đảm bảo đều là món em thích ăn, nhé?"

"Hừ..."

Năng Dịch Mộng ngồi đối diện bọn họ, yên lặng nhìn hai người kề tai nói nhỏ, cô ta dường như đã trở thành không khí.

Du Hàn gọi đồ ăn, Bối Doanh Doanh nói: "Cô Năng, cô cũng gọi đi? Dạo gần đây chị rất thích ăn cay, Du Hàn cũng ăn khá là cay, không biết em có thể ăn được không."

"... Không sao, em thế nào cũng được." Cô ta uyển chuyển chuyển chủ đề, "Tục ngữ có câu chua nam cay nữ, không chừng trong bụng chị Doanh Doanh là một cô bé nhỏ đó."

"Bọn chị còn chưa hỏi bác sĩ xem là nam hay nữ..." Cô sờ sờ tóc.

"Con trai hay con gái đều được." Anh đều thích.

-

Sau khi món ăn được mang lên, Năng Dịch Mộng biết Bối Doanh Doanh còn là một nhiếp ảnh gia, cô ta lập tức nói chuyện với cô rất nhiều chuyện liên quan đến chụp ảnh. Bối Doanh Doanh nói chuyện rất hăng say, Du Hàn múc canh cho cô, giọng điệu bất đắc dĩ: "Uống canh trước đã nào, ngoan."

Cô uống một ngụm canh, liếm môi: "Canh này ngon quá, cô Năng có muốn nếm thử canh gà nấu nấm này không?"

Cô ta xua tay: "Không cần đâu, nhiều dầu mỡ quá, trợ lý của em mà biết được chắc chắn sẽ mắng em, nghệ sĩ nữ như bọn em không giống mọi người có thể thích ăn gì thì ăn nấy, haiz."

"Cũng đúng, Du Hàn ngày nào cũng đều cảm thấy chị quá gầy đó."

Cô cười cong mày.

Anh cũng cười, "Còn muốn ăn gì nào?"

"Món đó..."

Năng Dịch Mộng cảm thấy hôm nay cô ta đến đây để nhìn hai người này ân ái, cô ta tức no cả bụng luôn rồi.

Sau khi cơm nước xong xuôi, ba người đi ra ngoài phòng bao, Du Hàn nói muốn đưa Bối Doanh Doanh về nhà trước, Năng Dịch Mộng gật đầu, tạm biệt với bọn họ.

Cô ta lên xe van, trợ lý vẫn luôn chờ ở bên ngoài nãy giờ, thấy sắc mặt cô ta đen xì, vội hỏi: "Sao thế Mộng Mộng?"

Năng Dịch Mộng vừa đặt mông xuống ghế, lập tức cầm lấy chai nước khoáng bên cạnh, vặn nắp rồi ngửa đầu tu ừng ực, lông mày nhíu lại với nhau, "Tên Du Hàn này thật sự rất quá đáng, anh ta trêu đùa em!"

"Trêu đùa em?"

"Hôm nay em mời anh ta đi ăn cơm, anh thì hay rồi trực tiếp dẫn vợ đến, là giả vờ không hiểu gì hay là không có não đây."

"..." Trợ lý rơi vào im lặng một lúc lâu sau đó mới bất đắc dĩ nói: "Chị đã nói với em rồi, em đừng có tâm tư dư thừa với người đàn ông này làm gì, anh ta nhìn qua không giống loại người sẽ ăn vụng đâu."

"Chẳng lẽ em thật sự không có chút sức hấp dẫn gì với anh ta sao?" Cô ta chu môi.

"Vấn đề không phải ở chuyện có hấp dẫn hay không, loại chuyện này một khi mà bị lộ ra, em và Du Hàn đều sẽ xong đời, em có thể

đừng tùy hứng giống trẻ con đi được không?! Công ty khổ cực mới có thể nâng đỡ em được như bây giờ, không phải... để em đi làm tiểu tam!"

Thái độ của trợ lý hiếm khi tức giận như thế này, Năng Dịch Mộng biết bản thân đuối lý, thức thời ngậm miệng lại.

Cô ta tựa lưng vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại, "Đi thôi."

-

Một bên khác, Bối Doanh Doanh và Du Hàn lên xe, sau khi xe khởi động, Du Hàn hỏi cô gái nhỏ bên cạnh: "Bây giờ em muốn đi đâu?"

Cô hơi nghiêng người nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không nhìn anh, mấy giây sau mới mềm giọng nói: "Đi đâu cũng được."

"Đi đâu cũng được là đi đâu đây? Không phải sáng nay em nói muốn đi siêu thị sao?"

"... Vậy đi siêu thị đi."

Anh nghe vậy thì hơi sửng sốt, không biết tại sao mà cảm xúc của cô đột nhiên sa sút. Anh nắm chặt tay của cô, cô muốn tránh đi thì lại bị anh kéo cả người ôm vào trong lòng. Lúc này anh mới nhìn thấy khuôn mặt nhỏ đang nhíu lại không vui của cô, anh luống cuống tay chân, nhẹ giọng dỗ cô: "Sao thế cục cưng? Không vui sao?"

"Hừ, em ghét anh lắm..."

Anh nghe giọng cô mềm nhũn giống như đang làm nũng với anh, không khỏi mỉm cười, ôm cô chặt hơn: "Được rồi, cho dù có ghét anh thì cũng phải cho anh một lý do để anh ngẫm lại đúng sai chứ? Doanh Doanh giấu trong lòng không thoải mái đâu, anh cũng sẽ không thoải mái."

Hay tay cô chống lên lồng ngực anh hơi đẩy anh ra, miệng nhỏ phát ra âm thanh: "Cả ngày chỉ biết ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, có nhiều cô gái mời anh đi ăn cơm ghê."

Anh đoán được cô vì chuyện của Năng Dịch Mộng vừa rồi nên không vui, anh giải thích: "Có cô gái hẹn anh đi ăn cơm riêng, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý. Hôm nay Năng Dịch Mộng hẹn anh, anh nghĩ đến cô ta là đối tác hợp tác, nên mới đồng ý, hơn nữa còn có Du phu nhân ở bên cạnh giám sát mà."

"Nhưng cô ấy đối với anh... không đơn giản như vậy?"

"Doanh Doanh nhìn ra sao?"

"Tất nhiên rồi, em cũng là phụ nữ, hiển nhiên em cũng sẽ hiểu được tâm tư của cô ấy, hơn nữa phụ nữ ở trên phương diện này tính cảnh giác rất cao."

Thật ra, lúc đầu cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, trong lúc ăn cơm nói chuyện với nhau, cô có thể loáng thoáng nhận ra được Năng Dịch Mộng có ý với chồng mình, nhưng cô không nói thẳng ra, một là ở bên ngoài cô muốn giữ mặt mũi cho Du Hàn, hai là không thể để cho cô gái đó cảm thấy quan hệ giữa hai người đang gặp vấn đề.

"Doanh Doanh phải tin tưởng anh, anh chỉ cảm thấy hứng thú với mỗi em thôi." Anh hôn lên trán của cô.

"Em tin tưởng anh, chỉ là..." Cô cụp mắt, giọng nhỏ như muỗi kêu, "Em sẽ ăn dấm."

Anh nâng cằm cô lên, khóe môi cong lên: "Để anh nhìn xem Doanh Doanh khi ghen sẽ thế nào đây?"

"Anh lại bắt nạt em..."

Anh cười, "Được rồi, không đùa em nữa, sau này là loại chuyện như này, anh sẽ báo với Doanh Doanh đầu tiên. Còn Năng Dịch Mộng, hôm nay sao mà anh có thể chăm sóc cô ta được, đều là cô ta tự suy diễn mà thôi."

Cô mỉm cười, "Được rồi, em tin anh."

-

Năng Dịch Mộng ở lại thành phố T vài ngày nữa vì có một buổi tụ họp với một vài người bạn trong ngành. Buổi sáng một ngày trước khi cô ta rời đi, cô ta tỉnh lại trên giường trong khách sạn, cô ta nhìn thấy một cái túi tinh xảo đặt trên bàn Tv trước giường.

Trong túi đó đựng áo khoác của Du Hàn đưa cho cô ta, cô ta bảo trợ lý mang đi giặt, tối hôm qua vừa mang về.

Năng Dịch Mộng nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên từng cử chỉ của Du Hàn đều đầy vẻ nam tính cực kỳ hấp dẫn. Năng Dịch Mộng không biết bản thân mình bị làm sao, không ăn được "thịt" mà ngày nhớ đêm mong như vậy.

Cô ta lấy điện thoại ra, mở danh bạ điện thoại ra, trong đó có một số điện thoại lưu là "Y".

*Tên của Du Hàn phiên âm là Yu Han.

Đây là số điện thoại cá nhân của Du Hàn đưa cho cô ta.

Cô ta buồn bực, rõ ràng người đàn ông này đã tiếp nhận cô ta, Nói không chừng Du Hàn thật ra cũng có tâm tư đó với cô ta, lát nữa cô ta nhắn tin trả lại áo khoác cho anh, có khi sẽ thăm dò được thái độ của anh.

Sau khi cô ta lên kế hoạch trong đầu xong xuôi thì ấn gọi điện thoại,

cô ta còn chưa kịp mở miệng, lại nghe thấy đầu dây bên kia vang lên một giọng nói ——

Một giọng nữ vang lên "Alo."

Năng Dịch Mộng:???

Cô ta ngây người, đầu dây bên kia lại "Alo", hỏi cô ta là ai, cô ta nhận ra đây là giọng nói của Bối Doanh Doanh!

Tên Du Hàn này chơi cô ta một vố!

Năng Dịch Mộng xấu hổ lên tiếng: "Chào, chào chị, em là Năng Dịch Mộng, chị là Du phu nhân phải không ạ?"

Bối Doanh Doanh thừa nhận: "Đúng vậy, có chuyện gì không?"

"À... Không có gì, mấy ngày trước anh Du có cho em mượn một cái áo. Hôm nay em chuẩn bị rời thành phố T, nên định trả lại áo khoác cho anh Du."

"Nhưng sao cô lại có số điện thoại của tôi?"

"Em..." Năng Dịch Mộng không trả lời được.

Đầu dây bên kia lại nói: "Không sao, để tôi gọi người qua đó lấy? Du Hàn đang ở công ty, hay là để tôi gọi cho trợ lý của anh ấy?"

"Không cần đâu ạ, để em bảo trợ lý của em đưa qua là được, đỡ phải gây thêm phiền phức cho chị."

"Không phiền đâu."

Năng Dịch Mộng đang định cúp điện thoại, đầu dây bên kia lại đột nhiên hỏi một câu "Cô Năng có bạn trai chưa?"

Cô ta ngây người, nghe thấy Bối Doanh Doanh tiếp tục nói: "Hình như tôi không nên hỏi thẳng như vậy nhỉ, nhưng mà tôi cảm thấy cô Năng chắc hẳn vẫn rất khát vọng có được tình yêu? Không biết cô thích kiểu người như thế nào, tôi có quen biết một số chàng trai tài giỏi trong công ty."

Cô ta lập tức chột dạ, "... Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của Du phu nhân."

...

Lần này Năng Dịch Mộng thật sự hiểu được tất cả những tính toán nhỏ nhặt của cô ta đều trở nên vô nghĩa, hơn nữa còn bị Bối Doanh Doanh nhìn ra tâm tư của mình.

Sau khi nói chuyện xong, Bối Doanh Doanh nhìn số điện thoại này, trên mặt cũng không vẻ gì là ngạc nhiên. Chuyện trao đổi số điện thoại Du Hàn đã có cho cô biết, cô cũng đoán được Năng Dịch Mộng sẽ gọi cuộc điện thoại này.

Haiz, không còn cách nào khác, ai bảo chồng cô có sức hút như vậy chứ...

-

Sau khi Bối Doanh Doanh mang thai đến tháng thứ bảy, thứ tám, thai nghén biểu hiện rất rõ ràng, cuộc sống hàng ngày của cô càng ngày càng bất tiện.

Người phụ nữ mang thai rất vất vả, không chỉ riêng cô thấu hiểu sâu sắc điều này, mà Du Hàn với tư cách là một người chồng, ở bên cạnh nhìn cô như vậy anh cũng cảm thấy xót xa.

Buổi sáng tỉnh dậy, sau khi cô rửa mặt xong ngồi ở mép giường, Du Hàn thay quần áo xong đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm chặt tay cô: "Anh đã bảo Tiểu Lý đi mua cho em canh bí đỏ và bánh

ngô rồi, lát nữa đồ ăn được đưa đến, em phải ngoan ngoãn ăn sáng, có biết không?"

Gần đây thời tiết dần chuyển mùa rất nóng, khẩu vị của Bối Doanh Doanh không tốt, cô không muốn ăn, Du Hàn liên thay đổi thực đơn phong phú ngày ba bữa chuẩn bị đầy đủ cho cô.

Cô gật đầu, cười với anh: "Em biết rồi, em ăn sáng xong sẽ gọi điện thoại cho anh."

Anh áp tai lên bụng của cô, dịu dàng nói: "Cục cưng nhỏ của bố phải ngoan nhé, đừng khiến cho mẹ con mệt."

"Tối hôm qua con ngoan lắm, chắc là vì biết gần đây bố rất vất vả đấy."

Du Hàn đứng dậy, hôn cô một cái, "Anh liên lạc với Trịnh Hy và Kỷ Diệu rồi, hôm nay bọn họ sẽ đến nhà chơi với em, nếu như em thật sự muốn ra ngoài thì gọi anh để anh bảo lái xe đưa em đi, chỉ cần không ra ngoài một mình là được."

"Hai cậu ấy đến được sao, tốt quá." Gần đây cô ở nhà, rất thích có người nói chuyện cùng, rất sợ buồn chán.

"Ừm, đến tuần sau chúng ta về nhà mẹ, đến lúc đó hai mẹ đều có thể chăm sóc em." Sau khi Du Hàn kết hôn với Bối Doanh Doanh, Du Linh không làm việc ở nhà họ Bối nữa, Du Hàn mua cho mẹ một căn nhà mới, nhưng nếu như Bối Doanh Doanh muốn về nhà, hai người đã bàn bạc xong, Du Linh tạm thời cũng đến ở nhà họ Bối, thuận tiện cùng Viên Man Hà chăm sóc cô.

"Vâng." Cô nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, "Anh nhanh đến công ty đi, sắp muộn rồi."

Anh gật đầu, quay người đi được mấy bước, đột nhiên bị cô gọi lại.

Anh quay đầu thấy cô gái nhỏ đi về phía anh, sau đó ôm lấy anh, mềm giọng làm nũng: "Ông xã, tối nay anh có thể về sớm một chút được không?"

Cô cũng không biết vì sao, gần đây cô càng ngày càng dính lấy anh.

Anh nghe xong, trong lòng đau nhói, ôm lại cô, hôn xuống gò má của cô: "Đồ ngốc, anh nhất định sẽ về sớm với em."

Cô thỏa mãn buông tay ra, gáy lại bị anh giữ lấy, anh cúi xuống trao cho cô một nụ hôn thật sâu.

Một lúc sau, mặt cô đỏ lên, trong lòng còn ngọt hơn cả mật.

Sau khi Du Hàn rời đi không bao lâu, Tiểu Lý đưa bữa sáng đến cho cô. Cô nhận lấy đồ ăn mới biết được Du Hàn còn đặc biệt dặn trợ lý đi ra bên ngoài đường vành đai hai để mua. Ở đó có quán bán đồ ăn sáng Bối Doanh Doanh rất thích, từ nhà cô đến đó cũng phải lái xe mấy khoảng một tiếng.

"Cực khổ cho cậu rồi..."

Tiểu Lý mỉm cười: "Tổng giám đốc Du nói bây giờ bà chủ là quan trọng nhất, nếu như bình thường bà chủ có chuyện gì cần tôi hỗ trợ có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi."

"Được, đến lúc đó để chị bảo Du Hàn tăng lương cho cậu." Cô trở về phòng lấy cho Tiểu Lý một hộp trà cao cấp, không chỉ là vì muốn cảm ơn mà cô còn cảm thấy Tiểu Lý rất đáng tin cậy và yên tâm.

"Cảm ơn bà chủ."

Bà chủ vừa đẹp lại còn có trái tim lương thiện nữa.

Sau khi tiễn Tiểu Lý rời đi, Bối Doanh Doanh ăn sáng xong, cô đi ra sân sau xem những bông hoa tử đinh hương mà Du Hàn đã trồng

cho cô trước đó. Cô ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trong không khí, không khỏi mỉm cười và xúc động sờ lên bụng, "Con yêu à, con nhìn xem bố của con tốt với chúng ta như thế nào."

May mắn làm sao khi có thể kết hôn với Du Hàn.

Sau đó Trịnh Hy và Kỷ Diệu đến nhà thăm cô, trên tay bọn họ cầm rất nhiều thuốc bổ, "Doanh Doanh, bây giờ cậu là "Bảo vật của quốc gia" rồi, nếu cậu nhàm chán, cuối tuần mình có thể đến chơi với cậu." Kỷ Diệu nhéo mặt cô.

Trịnh Hy cũng nói: "Gần đây mình mới đổi công việc, thời gian rảnh cũng nhiều hơn."

Cô mỉm cười, "Được, để các cậu đến chăm sóc phụ nữ có thai."

Ba người ngồi xuống, Trịnh Hy kể chuyện gần đây của mình, trong công ty có một nam nhân viên đang theo đuổi cô ấy, Trịnh Hy có hơi động lòng, cô ấy đang suy nghĩ xem có đồng ý hay không.

Bốn năm đại học Trịnh Hy không yêu đương, tính tình của cô ấy khá thoải mái, có lúc thậm chí có thể gọi cô ấy giống như một tomboy, không có cảm giác gì mới con trai, Kỷ Diệu thường xuyên trêu chọc cô ấy sẽ sống cô đơn suốt quãng đời còn lại, ai ngờ dạo gần đây Trịnh Hy đã có tin mới.

Kỷ Diệu buồn rầu: "Cậu được lắm Trịnh Hy, chúng ta đã nói với nhau cùng sống một cuộc sống độc thân vui vẻ mà, bây giờ cậu lại định bỏ rơi mình!"

"Kỷ Diệu, cậu có định suy nghĩ Tăng Đống một chút không? Mình cảm thấy cậu ấy rất thích cậu!"

Kỷ Diệu:!!

"Cậu đừng nói bậy!"

"Mình nói cho cậu biết bây giờ có rất nhiều cô gái đang theo đuổi Tăng Đống, cậu mà không tranh thủ đi, đừng bỏ lỡ cậu ấy, hơn nữa bây giờ Tăng Đống đẹp trai hơn nhiều rồi." Hồi cấp ba Tăng Đống hơi béo, nhưng bây giờ cậu ấy đã giảm cân, cũng thường xuyên đi phòng gym luyện tập cơ bắp, lại còn làm trong công ty của nhà nước, hiển nhiên chứng minh cho câu nói "Người mập là có tiềm năng".

Hơn nữa sau này bọn họ nghe Tăng Đống nói, thời cấp ba cậu ấy vẫn luôn thầm mến Kỷ Diệu, nhưng lại tự ti nên không dám nói.

Bối Doanh Doanh nhớ đến một chuyện, "Thảo nào, khoảng thời gian trước Tăng Đống gọi điện cho mình hỏi mình thế nào rồi, sau đó còn hỏi Diệu Diệu gần đây đang làm gì, hóa ra nói bóng gió để hỏi chuyện của cậu!"

Trịnh Hy bỗng gật đầu, "Mình cảm thấy Tăng Đống rất tốt, cậu ấy thích cậu lâu như vậy, với lại điều kiện về mọi mặt cũng không hề kém chút nào, hay là cậu thử để ý cậu ấy một chút?"

Kỷ Diệu bị hai người nói, mặt cô ấy đỏ lên, vội vàng phủ nhận: "Mình... Mình không thích cậu ấy." Giọng cô ấy càng lúc càng nhỏ đến mức không nghe thấy.

Thật ra Kỷ Diệu cũng không biết bản thân có cảm giác gì với Tăng Đống. Sau khi lên đại học, Tăng Đống là nam sinh từ cấp ba duy nhất mà cô ấy còn liên lạc. Lúc đầu cô ấy còn tưởng Tăng Đống coi mình như bạn thân, ai ngờ có một lần Tăng Đống say rượu gọi điện thoại cho cô ấy nói "Tôi thích cậu".

Mấu chốt là, ngày hôm sau cậu ấy lại gửi một tin nhắn: [Tối hôm qua lời của tôi nói là thật, tôi không say.]

Đó là lần đầu tiên Kỷ Diệu từ chối Tăng Đống, khi đó cô ấy thật sự không có cảm xúc đó đối với Tăng Đống.

Sau đó Tăng Đống và Kỷ Diệu không liên lạc với nhau một thời gian, cũng không biết vì sao về sau lại liên lạc lại, Tăng Đống dường như vẫn coi cô là bạn bè, Kỷ Diệu cũng dần dần thoải mái hơn.

Bốn năm đại học hai người đều độc thân, bây giờ cũng đều trở lại sống ở thành phố T. Ngọn lửa nhỏ trong lòng Tăng Đống lại bắt đầu nhen nhóm, gần đây trong lòng cô cũng dần có một chút rung động.

Kỷ Diệu không biết bản thân đang sợ cái gì, luôn cảm thấy tình cảm giữa cô và Tăng Đống rất đơn thuần, cô ấy vẫn luôn coi Tăng Đống là bạn thân khác giới.

Bối Doanh Doanh nói: "Không sao, dù sao tất cả đều thuận theo trái tim của cậu là được, nếu như hai người các cậu thật sự đến với nhau, mình sẽ chúc phúc cho các cậu."

Kỷ Diệu chọt chọt cằm của cô: "Đừng nói về mình nữa, nói về cậu đi, đến lúc đó cục cưng nhỏ ra đời, mình muốn làm mẹ nuôi."

Trịnh Hy: "Mình cũng muốn."

Lời này của hai người chọc cô bật cười, "Được."

-

Qua vài ngày sau, Du Hàn đưa Bối Doanh Doanh về nhà họ Bối. Trong nhà có người chăm sóc cô, Du Hàn ở công ty cũng có thể yên tâm hơn.

Buổi tối khi Du hàn về nhà, anh mang theo bánh đào xốp giòn, cô cực kỳ vui vẻ, vì cô thèm món bánh này lâu lắm rồi.

Viên Man Hà ở bên cạnh không khỏi trêu ghẹo, "Con nhìn xem, Tiểu Hàn chiều con giống như một đứa bé thế này, buổi trưa muốn ăn, buổi tối thằng bé mua về cho con.

Cô cười khúc khích, ôm lấy anh, "Ông xã tốt quá."

Hiếm có khi cô gái nhỏ không sợ xấu hổ ở trước mặt mẹ làm nũng với Du Hàn, anh cong môi cười, ôm lại cô: "Mẹ, không có gì đâu, hôm nay đúng lúc con họp xong sớm, ghé mua cho em ấy."

Du Linh từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy bọn họ, "Nào nào, các con nhanh chóng rửa tay rồi ra ăn cơm."

"Về phần nấu ăn, mẹ không thể nấu ngon bằng Du Linh được, Doanh Doanh rất thích ăn món chị nấu." Viên Man Hà dìu Bối Doanh Doanh đi qua phía bàn ăn.

"Ài, thật ra chị đều chỉ nấu những món thường ngày hay ăn thôi." Du Linh kéo Du Hàn đi vào trong bếp, mở nắp nồi canh ra, "Tối nay trước khi đi ngủ, con lấy tổ yến này cho Doanh Doanh uống, biết chưa?"

"Vâng, mẹ vất vả rồi."

Du Linh mỉm cười, "Người vất vả nhất là Doanh Doanh."

Cả nhà hòa thuận vui vẻ ngồi cùng một bàn ăn cơm tối, sau khi ăn cơm xong Du Hàn theo thường lệ nắm tay Bối Doanh Doanh dắt cô ra ngoài tản bộ.

Trên đường đi, cô nói: "Ông xã, em cảm giác sau khi em mang thai mọi người đều rất cưng chiều em."

Anh ôm cô, "Bởi vì biết lúc này em cực kỳ cần được che chở."

Cô sờ bụng, nói: "Thật ra có những khi nghĩ đến việc phải sinh con em cảm thấy rất sợ, bởi vì em biết sẽ rất đau. Nhưng khi nghĩ đến mọi người... Rồi lại nghĩ đến con của chúng ta, em cảm thấy bản thân như có thêm dũng khí.

Anh nắm lấy tay của cô, hôn xuống lòng bàn tay cô một cái: "Yên tâm, anh sẽ ở bên em."

-

Rất nhanh đã đến ngày dự sinh của cô. Mấy ngày cuối cùng của thai kỳ cô đều ở trong bệnh viện. Hai vợ chồng thảo luận, vì muốn sau khi sinh có thể phục hồi được tốt hơn, hai người lựa chọn sinh tự nhiên.

Lúc cô bị đẩy vào phòng sinh, bố mẹ hai bên, Châu Tố, Lục Giản, Kỷ Diệu và Trịnh Hy đều chạy đến.

Du Hàn sốt ruột đi qua đi lại ngoài cửa phòng sinh, trong lòng thấp thỏm lo lắng, hy vọng Bối Doanh Doanh đừng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Bối Hồng đứng lên vỗ vỗ bờ vai của anh, trấn an: "Không sao đâu con, lúc trước mẹ vợ con sinh Doanh Doanh, bố cũng căng thẳng như vậy."

Sáu tiếng sau, cuối cùng cửa phòng sinh cũng bị đẩy ra, Du Hàn là người đầu tiên xông đến.

Y tá mỉm cười: "Mẹ tròn con vuông, bà Du sinh được một bé gái."

Mọi người cuối cùng thở phào một hơi, vui vẻ ra mặt, "Tốt quá rồi, tốt quá rồi!"

Du Hàn nhìn đứa bé nhỏ xíu trong tay y tá, trong lòng anh có một luồng ấm áp dâng trào, sau đó việc đầu tiên anh làm là bước nhanh vào trong phòng sinh.

Bối Doanh Doanh vẫn rất suy yếu, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi, "Ông xã..."

Anh đi tới, nắm chặt lấy tay cô, hốc mắt đỏ lên ——

"Doanh Doanh của anh giỏi lắm."

Chương 83: Ngoại truyện 14

Sau khi sinh, bởi vì quá mệt nên Bối Doanh Doanh đã ngủ miên man, lúc tỉnh lại lần nữa cô đã được chuyển vào phòng bệnh riêng.

Cô sinh ở một bệnh viện phụ sản tư nhân, ở đây cung cấp những dịch vụ cao cấp và tinh tế nhất, tất cả trang thiết bị, chế độ ăn uống của mẹ và bé, phục hồi cơ thể sau này đều do Du Hàn đã lên kế hoạch trước.

Cô vừa tỉnh, Du Hàn vẫn luôn ở bên cạnh trông chừng cô lập tức phát hiện, tảng đá trong lòng của anh lúc này mới hoàn toàn bỏ xuống được, "Doanh Doanh —— "

Viên Man Hà và Du Linh cũng đang ở trong phòng bệnh nghe thấy tiếng động cũng chạy lại trước giường bệnh, "Con tỉnh rồi, con cảm thấy thế nào?"

Cô nhìn về phía cốc nước trên đầu giường, anh hiểu ý, ngồi xuống mép giường, đỡ cô ngồi dậy, để cô dựa vào người mình, sau đó đưa ống hút vào trong miệng của cô: "Em uống chậm thôi."

Cô uống nước xong, nhìn về phía bọn họ, khóe miệng khẽ cong lên: "Con không sao, chỉ là có chút mệt thôi."

Du Linh nói: "Mệt mỏi là chuyện bình thường, tháng ngày ở cữ tiếp theo phải bồi bổ cẩn thận."

Trong lòng Bối Doanh Doanh quan tâm nhất lúc này là con: "Cục cưng nhỏ đâu rồi mẹ?"

Viên Man Hà vui vẻ ôm cục cưng nhỏ lại đây, lúc Bối Doanh Doanh ôm con gái nhỏ trong lòng, cô nhìn sinh mệnh nho nhỏ này vẫn còn hơi đỏ, hốc mắt cô nóng lên. Viên Man Hà nói con bé cực kỳ ngoan, bây giờ ngủ thiếp đi rồi, lúc lúc cũng không khóc không ầm ĩ.

Bối Doanh Doanh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ của con gái, nhịn không được mỉm cười nhìn về phía Du Hàn, anh nói: "Anh có dự cảm sẽ là con gái, cuối cùng đúng là áo bông nhỏ của anh.

"Con bé đáng yêu quá..." Bối Doanh Doanh khẽ hôn lên cái miệng nhỏ của con gái, trái tim mềm nhũn.

"Con gái của chúng ta, sau này chắc chắn sẽ xinh đẹp giống như Doanh Doanh vậy."

Cô cong môi, "Em hy vọng con bé sẽ xinh đẹp hơn cả em."

Đứa bé chào đời trở thành niềm vui của gia đình, bà nội và bà ngoại thay nhau ẵm bồng không buông tay. Bối Hồng có chuyện đột xuất nhất định phải đến công ty, trước khi đi ông ôm cháu gái không nỡ buông tay.

Cuối cùng bọn họ ôm con bé trở lại chỗ nằm cho trẻ sơ sinh, sau khi người lớn rời đi hết, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng.

Du Hàn gạt những sợi tóc vướng trên mặt cô, sau đó đặt lên gò má cô một nụ hôn, cô vòng tay ôm lấy anh, tựa đầu trên vai anh, kể cho anh nghe những lời trong lòng: "Ông xã, vừa rồi lúc em sinh con, đau đến mức em cảm giác bản thân sắp không gắng gượng nổi nữa..."

Anh đau lòng đến mức không thể diễn tả thành lời, ôm cô càng chặt hơn: "Ừm, chúng ta chỉ sinh một đứa thôi, không sinh thêm nữa."

Những tháng cô mang thai anh đều ở bên cạnh cô, nhìn thấy để làm

một người mẹ thì cô đã phải vất vả như thế nào.

Cô mỉm cười: "Nhưng em cực kỳ vui vẻ, sau này chúng ta sẽ là một nhà ba người, mãi mãi ở bên nhau."

"Vậy anh sẽ phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, cả đời bao bọc em và con gái."

Anh vuốt ve cằm của cô, cúi mặt dịu dàng hôn cô.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Doanh Doanh nắm ống tay áo của anh, nhẹ giọng nói: "Ông xã, tên của con gái, anh đặt cho con nhé?"

-

Bởi vì cục cưng nhỏ từ khi vừa ra đời đã thích ngủ, động một chút sẽ ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, ngoài dự đoán của mọi người, con bé rất dễ dụ. Cuối cùng Du Hàn và Bối Doanh Doanh dứt khoát đặt tên cho con gái là "Du Miên". Chữ "Miên" cho người ta một loại cảm giác thời gian êm đềm yên tĩnh, từ này cũng đồng âm với từ "Bông", biểu tượng cho áo bông nhỏ tri kỷ của bố.

*Miên còn còn có nghĩa là ngủ.

Trong thời gian Bối Doanh Doanh ở cữ, cô tưởng Du Miên sẽ thích ông bà nội ngoại nhất, ai ngờ sau khi quan sát cô mới phát hiện, hóa ra người Du Miên thích nhất là bố của con bé...

Anh vừa bế con bé lên là sẽ ôm được cả một tiếng đồng hồ, không hề mỏi tay hay khó chịu gì cả, Du Hàn bình thường đối với người ngoài thường rất lạnh nhạt, chỉ cần thấy con gái anh lập tức dịu dàng như biến thành một người khác, ngay cả chuyện của công ty cũng có thể giao cho Lục Giản, Vương Thụ Trạch được đều sẽ giao cho bọn họ, lúc nào cũng nói —— "Tôi phải về nhà với con gái."

Buổi tối Bối Doanh Doanh cho con bé bú sữa xong, Du Hàn đi vào

trong phòng, ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy Du Miên.

Cục cưng nhỏ ăn no xong ngơ ngơ ngác ngác, hai mắt chớp chớp nhìn thấy bố, năm ngón tay nhỏ nắm lấy bàn tay của bố. Bối Doanh Doanh ngồi ở bên cạnh thấy vậy không khỏi bật cười: "Anh xem Miên Miên thối này, ăn uống no say là không cần mẹ nữa."

Du Hàn cười hôn con gái nhỏ một cái: "Đó là con gái biết bố chỉ có buổi tối mới có thể ở bên cạnh cục cưng của bố." Một tay còn lại của anh ôm vợ, "Hôm nay Miên Miên có ngoan không, có gây phiền phức cho em không?"

"Không đâu, hôm nay con bé ngoan lắm, ban ngày có mẹ đến giúp em trông buổi sáng, em cũng có thời gian nghỉ ngơi một lúc."

Ngày mai là cuối tuần, anh ở nhà trông con bé, em có thể nghỉ ngơi thật thoải mái."

"Vâng."

Một lúc sau chị Nguyệt ôm Du Miên đi ngủ, Du Hàn cuối cùng cũng có thời gian ở riêng với cô.

Anh dỗ ngọt cô cùng tắm với mình, anh cúi xuống nói nhỏ bên tai cô: "Anh phát hiện, vẫn là Doanh Doanh của anh ngoan nhất..."

Mặt cô đỏ lên, tay đè lên đầu vai của anh, tiếng rên rỉ của cô bị anh nuốt vào trong cổ họng.

Cuối cùng hai người ra ngoài phòng ngủ, Du Hàn bế cơ thể mềm nhũn của cô gái nhỏ đặt lên giường, anh không dám giày vò cô quá lâu, phải để cho cô có thời gian chậm rãi bình phục mới thích ứng được.

Cô giận anh: "Anh có thể đứng đắn một chút được không..."

Anh bất đắc dĩ nắm lấy tay của cô, " Bà Du, em thử nghĩ xem anh đã bao nhiêu lâu không "ăn mặn" rồi, hả?"

Từ lúc lấy được giấy đăng ký kết hôn đến giờ anh chưa từng "tĩnh tâm ăn chay" lâu như vậy.

"Được rồi... " Anh biết, cho dù anh có muốn làm gì, cô đều ngoan ngoãn nghe theo anh.

Du Hàn nhổm người dậy tắt đèn ngủ vàng ấm ở trên đầu giường, rồi quay lại nằm xuống bên cạnh cô, anh vuốt ve vành tai của cô, đột nhiên nhắc đến một chuyện: "Đợi Miên Miên lớn một chút, anh dẫn em ra nước ngoài chữa tai cho em."

Cô nghe vậy thì ngẩn người.

"Trước kia khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển, nên tai em không thể chữa khỏi được. Nhưng khoảng thời gian trước anh ở nước ngoài biết được một bệnh viện, bên đó nói bây giờ có thể chữa tận gốc. Đến lúc đó Doanh Doanh chữa khỏi xong, có thể không cần phải đeo máy trợ thính nữa."

Thật ra những năm nay Du Hàn vẫn luôn tìm bệnh viện có thể chữa khỏi lỗ tai cho cô cả ở trong nước lẫn nước ngoài. Lần này sau khi xác nhận thật sự có thể chữa được anh mới dám nói cho cô biết. Có thể bây giờ cô không để ý đến chuyện này nữa, nhưng anh vẫn muốn thực hiện lời hứa của mình lúc đầu đã hứa với cô.

Bối Doanh Doanh nghe xong, hai mắt cô sáng lên: "Thật sao..."

Anh cười vuốt chóp mũi của cô: "Đồ ngốc, loại chuyện này sao anh có thể lấy ra đùa với em được."

Trong lòng cô cảm động, ôm lấy anh, đầu dán lên lồng ngực anh: "Thật ra em đã dần dần quen với cuộc sống như vậy rồi, hơn nữa còn có anh ở bên cạnh em."

“Nhưng anh không muốn trong lòng Doanh Doanh tự ti dù chỉ là một chút. Anh biết chuyện lỗ tai bị thương đã để lại cho em tổn thương tâm lý, anh không muốn nỗi đau này sẽ đi theo em cả một đời. Anh không muốn để em cảm thấy tiếc nuối.”

“Ông xã..."

"Ừm?"

“Em lấy được anh, thật sự rất hạnh phúc.” Dù cô đã rất nhiều lần nói yêu anh, nhưng cô phát hiện, từ lúc cấp ba thích anh đến bây giờ, mỗi một ngày cô đều yêu anh nhiều hơn một chút.”

Anh khẽ thở dài, hôn lên trán của cô: “Em thật sự rất ngốc.”

-

Sáng ngày hôm sau, hai người gần như tỉnh lại cùng một lúc, sau khi rửa mặt xong chuyện đầu tiên hai người làm là đi nhìn Du Miên.

Bối Doanh Doanh đi theo sau vào trong phòng, cô thấy Du Hàn ngồi trên đệm xốp, vừa ôm con gái vừa dỗ, cô đi qua: "Hôm nay con bé ngủ đến giờ này vẫn chưa dậy sao?"

"Tối hôm qua nửa đêm Miên Miên khóc rống, dỗ một lúc lâu con bé mới ngủ lại được."

Cô ngây người: "Sao em không biết?"

Anh khẽ cười, "Anh thấy em đang ngủ ngon, không nỡ đánh thức em dậy, anh đi dỗ con bé là được."

"Ông xã, anh đã vất vả rồi..." Cô đau lòng chủ động hôn lên mặt anh một cái, "Hôm nay em sẽ chuẩn bị cơm trưa, đã rất lâu rồi em không xuống bếp."

"Vậy hôm nay anh có số hưởng rồi?"

Cô cười khúc khích, ôm lấy Du Miên, "Sao em càng nhìn con gái chúng ta càng thấy con bé giống anh nhỉ." Mặc dù bây giờ vẫn chưa thấy rõ đường nét con bé ra sao, nhưng cô cảm thấy khi Miên Miên ngủ lộ ra dáng vẻ của Du Hàn."

"Tất nhiên rồi, con bé là con gái của anh mà, nhưng mà anh cảm thấy vẫn là giống mẹ thì tốt hơn, trí thông minh di truyền từ anh là được."

"Này... Em cũng đâu có ngốc, di truyền của em cũng được."

Anh nhíu mày: "Sao lúc đó học toán lúc nào cũng bị điểm thấp?"

Gương mặt nhỏ của cô tức giận phồng hai má lên, "Em... Em không thèm để ý đến anh nữa! Người này chỉ biết lấy chuyện cấp ba cô học mấy môn khoa học tự nhiên kém ra trêu chọc cô thôi!

Anh cười kéo cô vào trong ngữ, "Đùa em thôi, cho dù học toán không giỏi thì cũng là vợ của anh."

"Hừ, không muốn làm vợ của anh đâu nhé..."

Anh đè thấp giọng xuống, chọc nhột cô: "Vậy em nói xem, em muốn làm vợ của ai hả?"

Cô cười cầu xin anh tha thứ, hai người đùa giỡn một lúc, cuối cùng cô trừng anh: "Anh đã làm bố rồi, mà còn trẻ con như vậy."

Anh ôm lấy Du Miên, đi ra ngoài: "Miên Miên ngoan, chúng ta không để ý đến mẹ nữa, đi ra ngoài chơi nào."

Cô nhìn hai bố con, khóe miệng cong lên đến tận mang tai.

-

Sau khi hết tháng ở cữ, Bối Doanh Doanh được chăm sóc bồi bổ đầy đủ, nhanh chóng lấy lại vóc dáng mảnh mai. Dáng người vốn có hơi gầy của cô, bây giờ trở nên nở nang hơn, càng có hương vị phụ nữ hơn.

Lúc Châu Tố và Lục Giản đến nhà thăm Du Miên, Châu Tố kéo tay Bối Doanh Doanh, không khỏi cảm thán: "Tại sao mình lại cảm thấy cậu làm mẹ rồi, còn trẻ hơn trước đây, có phải mình bị ảo giác rồi không?"

Ánh mắt của Bối Doanh Doanh rơi xuống bụng hơi nhô lên của Châu Tố: "Nói mới nhớ, hình như cậu cũng được năm tháng rồi nhỉ?"

Đầu năm nay Châu Tố mang thai, sự xuất hiện của đứa bé này hoàn toàn là do ngoài ý muốn, Châu Tố còn đang băn khoăn không biết có nên làm mẹ hay không, nhưng khi biết tin mình mang thai, tâm lý của cô ấy đã thay đổi hoàn toàn, đặc biệt mong chờ sự ra đời của đứa bé này.

Châu Tố quay đầu nhìn về phía Lục Giản, tinh nghịch cười một tiếng: "Còn nửa tháng nữa cơ."

"Nhanh thật đấy, cậu có gì không hiểu đều có thể đến hỏi mình, tốt xấu gì thì mình cũng làm mẹ sớm hơn cậu."

"Được, mà Miên Miên đâu rồi."

"Du Hàn ôm đi rồi, buổi chiều con bé ngủ nhiều rồi, cũng không biết đã tỉnh hay chưa, để mình đi xem."

Sau khi Bối Doanh Doanh rời đi, Châu Tố dính lên người Lục Giản, "Ông xã, anh cũng phải nhanh chóng học hỏi Du Hàn một chút, người ta bây giờ là vú em tiêu chuẩn đó."

Lục Giản ôm lấy cô ấy, vẻ mặt thành thật: "Anh mua rất nhiều sách, đang đọc."

"Anh không biết trong sách đều là kiến thức chết sao? Đồ mọt sách." Cô xoa bóp mặt của anh.

Lục Giản nắm lấy bàn tay nhỏ quấy phá của cô, "Được, vậy hôm nay anh đi tìm Du Hàn tâm sự."

Một lúc sau Du Hàn và Bối Doanh Doanh ôm Du Miên đi xuống, Châu Tố ôm cục cưng nhỏ cả người đều là mùi sữa, trái tim mềm nhũn: "Miên Miên đáng yêu quá đi..."

"Nếu cậu thích thì ôm về nhà nuôi hai ngày đi?" Cô nói đùa.

"Thật sao?" Vậy mà Châu Tố lại tưởng thật.

"..." Du Hàn xụ mặt, "Không được."

Châu Tố cố ý liếc mắt, "Doanh Doanh, mình phát hiện chồng cậu là nô lệ của con gái cậu đó."

Du Hàn nhìn Lục Giản: "Cậu hỏi xem chồng cậu tương lai có bằng lòng hay không."

Lục Giản: "... Nghĩ hay lắm."

Hai cô gái đều cười.

-

Cùng với sự đồng hành của Bối Doanh Doanh và Du Hàn, Miên Miên nhỏ từng ngày từng ngày khỏe mạnh lớn lên. Mỗi khi người ngoài nhìn thấy con bé, bọn họ sẽ khen Miên Miên giống như búp bê sứ đúc từ ngọc ra, đôi mắt to trong, làn da trắng cùng với khuôn mặt xinh đẹp thì cũng thôi đi, đã thế con bé cực kỳ nghe lời không thích

âm ĩ. Viên Man Hà nói con bé còn người gặp người thích hơn cả Doanh Doanh ngày nhỏ.

Du Miên nhỏ bé còn chưa đến một tuổi đã rất thông minh, biết gọi "Bố mẹ", giọng điệu của con nít bập bẹ i a học nói, khiến cho người ta không kìm được muốn ôm con bé vào trong lòng.

Đến cuối năm, Phong Cao đang chuẩn bị cho lễ tổng kết cuối năm, tất cả mọi người đều vô cùng bận rộn.

Ngay cả Du Hàn cũng không thể không đi sớm về trễ, không có nhiều thời gian chơi cùng Du Miên, mọi ngày khi anh về nhà, Du Miên đã đi ngủ rồi.

Sáng sớm thức dậy, Du Hàn chỉ kịp cho Bối Doanh Doanh một nụ hôn buổi sáng tốt lành rồi nhanh chóng đến công ty, một lúc sau cô tỉnh ngủ thì bảo dì chăm sóc Du Miên ôm con bé lại đây.

Cô tự mình mặc áo và váy cho Du Miên, Du Miên cúi đầu nhìn mẹ đang cài cúc áo cho mình, miệng còn bập bẹ vài tiếng gọi: "Bô... Bô Bô... @#$..."

"Miên Miên nhớ bố đúng không?"

Cục cưng nhỏ không ngừng bi ba bi bô, Bối Doanh Doanh giúp con bé mặc quần áo xong, suy nghĩ một lúc: "Hôm nay mẹ đưa Miên Miên đi tìm bố chơi nhé?"

Du Miên giống như nghe hiểu, vui vẻ khua tay múa chân, "Chơi tút tút..."

Bối Doanh Doanh cười, cúi đầu thơm lên mặt con gái một cái, "Đi thôi, chúng ta đi cho bố một niềm vui bất ngờ."

Cô ôm Du Miên đi xuống dưới lầu, dì giúp việc đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi. Du Miên ngoan ngoãn ăn cháo kê táo tàu hạt dẻ và bánh

Custard, và sau đó Bối Doanh Doanh lấy túi và mũ của con bé.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hai mẹ con lên đường.

Hôm nay hai người đều mặc quần áo màu nâu, giống như quần áo gia đình. Hai người vừa đi vào tòa nhà Phong Cao Technology, nhân viên ở quầy lễ tân lập tức nhận ra hai người: "Phu nhân Tổng giám đốc?"

Bọn họ hỏi cô có cần nhân viên đưa cô lên tầng cao nhất không, cô từ chối, nói là mình đã liên lạc với trợ lý rồi.

Trong lúc bọn họ đang chờ Tiểu Lý, nhân viên ở quầy lễ tân liếc trộm Bối Doanh Doanh đang dắt tay Du Miên, kích động hỏi đồng nghiệp bên cạnh: "Cậu nhìn con gái của Tổng giám đốc Du kìa, đáng yêu quá..."

Đúng lúc Du Miên bé nhỏ quay đầu nhìn bọn họ với ánh mắt tò mò, một giây sau cô bé người ngọt ngào ——

Nhân viên: "..." Ôi tôi chết mất.

Một lúc sau Tiểu Lý đi xuống đón hai mẹ con lên trên, cậu ta nói Tổng giám đốc Du vẫn còn đang họp. Cô nói trước hết đừng thông báo cho anh vội, cô và con gái sẽ ở trong phòng chờ đợi anh họp xong, dù sao vẫn đang trong giờ làm việc, cô sợ ảnh hưởng đến công việc của anh.

Bọn họ đi đến tầng cao nhất, nhân viên nhìn thấy phu nhân và công chúa nhỏ đột nhiên xuất hiện, lập tức hai mắt sáng rực, nhiệt tình xông tới. Bối Doanh Doanh tính tình hiền hòa, lại là một nhạc sĩ nổi tiếng, nhân viên nữ trong công ty đều rất thích cô, đặc biệt là khi dẫn theo cục cưng nhỏ, tất cả mọi người đều rất hào hứng.

Du Miên bé nhỏ không hề sợ người lạ, thoải mái để cái chị ôm, sau khi nói chuyện vài câu, Bối Doanh Doanh dẫn con gái trong lòng văn

phòng Tổng giám đốc chờ.

Mà lúc này Du Hàn ở trong phòng họp, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Toàn bộ phòng họp giống như bị bao phủ trong bóng tối.

Anh sầm mặt, ném tập tài liệu lên bàn, trong lòng nhân viên ai nấy cũng đều run sợ, anh nói:

"Đây là báo cáo nghiên cứu dự án mà cậu đã làm trong cả một tuần này?"

Nhân viên mím chặt môi, không dám nói lời này, Vương Thụ Trạch khẽ ho vài tiếng, "Tiểu Hứa, bài báo cáo này phải làm lại rồi, còn dám nộp bản báo cáo như thế này lên, sợ là tiền thưởng cuối năm của cậu sẽ tôi bị trừ mất đấy."

Nhìn qua có vẻ như Vương Thụ Trạch đang quở mắng nhưng thật ra lời này khiến bầu không khí ngột ngạt dịu đi một ít. Tiểu Hứa vội vàng gật đầu: "Ngày mai tối sẽ nộp lại một bản khác."

Du Hàn lần nữa lên tiếng: "Trước mười hai giờ trưa mai, không khiến tôi hài lòng thì cậu biết kết quả rồi đấy."

"..." Trong lòng Tiểu Hứa đang gào thét.

Du Hàn ngước mắt nhìn nhân viên ngồi bên dưới, giữa hai lông mày dường như ẩn chứa sự lạnh lùng, giọng cực kỳ trầm: "Sắp đến tết rồi, tôi không muốn bất kỳ ai có thái độ buông thả thư giãn. Nếu như nhận tiền lương cao như vậy, mà kết quả công việc mọi người đưa tôi là cũ rích và muốn lươn lẹo qua mắt tôi thì tôi khuyên mọi người nên nhường vị trí này lại cho người khác đi là vừa."

Mọi người đều cúi đầu rất thấp, một lúc lâu sau Vương Thụ Trạch nháy mắt ra hiệu cho Du Hàn, sau đó nói: "Được rồi, nghỉ ngơi mười phút cái đã."

Mọi người nghe vậy dường như cảm giác cổ họng đang bị ai đó bóp chặt, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng Du Hàn vẫn ngồi tại chỗ xem máy tính. Mọi người cũng không dám nói lung tung, chỉ thấp giọng thảo luận tiệc thường niên tối nay.

Du Hàn đang vô cùng chuyên tâm xử lý email, đến khi Tiểu Lý đi vào, đưa cà phê cho anh:

"Tổng giám đốc Du, phu nhân dẫn theo công chúa nhỏ đến."

Bàn tay đang gõ bàn phím của anh dừng lại, "Hai người bọn họ đến?"

"Vâng ạ, phu nhân đang ở trong văn phòng."

Mấy người với bọn họ: "Tạm dừng cuộc họp mười phút."

Mọi người mừng như điên.

"Má ơi, con gái của Tổng giám đốc Du đến, phúc tinh của chúng ta cuối cùng cũng đến rồi!"

"Đến thật đúng lúc!!! Tôi con mẹ nó cảm giác một giây tiếp theo Tổng giám đốc Du sẽ quẳng giống giấy tờ đó lên mặt tôi..."

Du Hàn vội vàng chạy về văn phòng, mở cửa ra, đúng là thấy được hai mẹ con đang ngồi trên ghế sô pha. Du Miên quay đầu nhìn thấy anh, ánh mắt ươn ướt, ê a gọi: "Bố, bố bố..."

Ánh mắt lạnh lùng của anh chỉ còn lại sự dịu dàng, anh bước nhanh đến bên con gái, anh ôm lấy con gái nhỏ đang giang hai tay ra chờ được anh ôm, "Miên Miên ngoan —— "

Du Miên ôm lấy cổ anh, hôn bẹp một cái lên mặt anh, giọng trẻ con đang bi bô cái gì đó.

Du Hàn nhìn về phía Doanh Doanh: "Vợ à, sao em lại đến đây?"

Cô cười đứng dậy, cũng bị anh kéo vào trong lòng, ngón tay của cô quấn lấy cà vạt của anh, nhẹ nhàng kéo xuống: "Không phải em mang theo áo bông nhỏ đến giám sát công việc của Tổng giám đốc Du sao?"

- -----oOo------

Chương 84: Ngoại truyện 15

Du Hàn nghe vậy, mỉm cười, in xuống cánh môi của cô một nụ hôn, giọng trầm thấp:

"Cực kỳ hoan nghênh bà Du đến đây giám sát."

Cô cười cong mày, "Em và Miên Miên sẽ không quấy rầy an chứ? Em nghe Tiểu Lý nói anh đang vô cùng bận rộn, vẫn còn đang họp."

Du Hàn ôm "áo bông nhỏ" vào trong ngực ước lượng cân nặng, lúc nhìn cô trên mặt anh đều là vẻ dịu dàng: "Không quấy rầy, anh ngồi cùng hai mẹ con một lúc rồi lại đi làm việc."

Du Hàn gọi Tiểu Lý vào, sau đó hỏi Bối Doanh Doanh có muốn ăn gì không để Tiểu Lý đi xuống Starbucks đối diện mua, sợ một lúc nữa cô sẽ thấy buồn chán.

"Chỉ cần mua cho tôi một cốc caramel macchiato. Với lại cậu giúp tôi mua thêm cà phê và bánh ngọt cho mỗi nhân viên trong cuộc họp. Cứ coi như tôi mời mọi người uống. Mọi người đã làm việc vất vả rồi."

Tiểu Lý liên tục gật đầu rồi đi mua, cảm động đến rớt nước mắt.

Du Hàn búng trán của cô, "Không cần đối với bọn họ tốt như vậy đâu."

Cô mỉm cười ôm Miên Miên lại, "Đây không phải là anh ca bài ca mặt đen, còn em ca bài ca mặt trắng sao. Anh nhìn dáng vẻ bình thường

nghiêm mặt của anh xem, dọa người đến mức nào chứ, bọn họ ở bên cạnh anh làm việc, trong lòng chắc chắn đang phải chịu áp lực rất lớn đó, anh có biết không hả? Mặc dù em biết anh cũng rất thích bọn họ." Du Hàn hung dữ thì hung dữ, nhưng đối với nhóm của mình, chắc chắn vẫn rất quý mến từng người bọn họ.

Du Hàn ôm cô ngồi lên đùi, hạ giọng hỏi cô: "Anh rất đáng sợ sao?"

Cô không cười nữa, "Anh bình thường chỉ cực kỳ dịu dàng với con gái thôi."

"Còn với em thì sao?"

Cô bĩu môi, "Vậy... Nếu như em không nghe lời, có phải anh cũng sẽ hung dữ với em không?"

Con người màu đen của anh nhiễm ý cười, "Có người nào đó đang đổ oan cho anh rồi, khi nào mà anh nỡ hung dữ chứ?" Anh vuốt ve mái tóc của cô, "Đối với Doanh Doanh, anh dung túng vô điều kiện."

Bối Doanh Doanh nhớ lại chuyện của hai người bọn họ từ khi mới quen nhau cho đến giờ, ngoại trừ khi mới quen biết anh hơi hung dữ với cô một chút, nhưng chậm rãi cô cũng nhận ra khi đối diện với cô anh cũng có một mặt rất dịu dàng.

Vốn dĩ trên người anh đầy những gai nhọn, nhưng chỉ cần đứng trước mặt cô, anh sẽ lập tức ngoan ngoãn bị thuần phục.

Du Miên nhỏ bé dường như nghe hiểu hai người bọn họ đang nói chuyện gì, đôi mắt to tròn chuyển động, giọng sữa mềm oặt: "Bố... Mẹ, mẹ ơi... Ô..."

Dáng vẻ ngốc nghếch chọc cười hai người bọn họ.

-

Du Miên dần dần lớn lên, sau khi biết đi, điều đó đồng nghĩa với việc con bé trở thành thành viên nhỏ ồn ào nhất trong nhà, mỗi ngày đều thích chạy nhảy khắp nơi.

Sáng sớm đồng hồ báo thức reo lên, Bối Doanh Doanh vươn tay tắt nó, anh rời giường trước, cô vừa định kéo chăn lên chớp mắt thêm một lúc, từ ngoài cửa đã truyền đến bước chân lạch bạch lạch bạch rồi một bóng dáng nhỏ bé chạy vào cửa.

Du Miên đứng trước giường, ngẩng đầu quan sát một lúc, sau đó tò mò trèo lên giường, chậm chầm sờ lên chỗ phồng lên, cô bé vén chăn lên nhìn thấy Bối Doanh Doanh, nhẹ nhàng kéo tay áo của mẹ: "Mẹ ơi, rời giường thôi..."

"..." Bối Doanh Doanh không nhúc nhích.

"Mẹ ơi ——— "

"..." Vẫn bất động như cũ.

Du Miên ngẩn người một lúc, cô bé cúi người hôn bẹp một cái lên mặt mẹ, Bối Doanh Doanh cố nén không cười, vẫn quyết định "giả chết".

Lần này Du Miên hoàn toàn ngớ người luôn: "@%*."

Cô bé lại bò xuống dưới giường, bàn chân trần nhỏ nhắn vội vàng chạy về phía phòng tắm, cô bé đẩy cửa ra, lúc này Du Hàn đang cạo râu, anh nhìn thấy cục cưng nhỏ, cúi xuống một tay ôm lấy cô, "Sao hôm nay Miên Miên dậy sớm vậy?"

Du Miên chỉ phòng ngủ: "Mẹ, mẹ... Ngủ."

"Ừm, mẹ con còn đang ngủ, con muốn tìm mẹ làm gì? Bố có thể giúp con."

Cô bé làm nũng: "Muốn mẹ cơ."

Anh bật cười, "Miên Miên thối này, không yêu bố nữa rồi hả?"

"Yêu bố..."

Du Miên nhìn cằm của bố đầy bọt trắng, bỗng chốc cô bé muốn tiến lại gần hôn bố một cái, lại bị bố một tay chặn lại, "Miên Miên muốn làm gì thế?"

Cô bé ngơ ngác nói:"Kem."

Du Hàn bị lời này của con gái chọc cười, "Đồ ngốc, đây không phải kem đâu, nếu như con thích ăn kem, hôm nay tối bố đi làm về sẽ mua cho con bánh kem."

"Mua bánh kem gì thế? Đúng lúc bị cảm không thể ăn bánh kem."

Ngoài cửa vang lên một giọng nữ.

Không biết Bối Doanh Doanh tỉnh từ lúc nào, cô đang dựa người trên cạnh cửa, mỉm cười nhìn hai cha con.

Du Miên vươn tay về phía cô: "Mẹ mẹ ôm ——— "

Bối Doanh Doanh ôm lấy con gái, sau đó đi đến trước mặt Du Hàn, anh theo thường lệ trao cho cô nụ hôn chào buổi sáng: "Chào buổi sáng bã xã."

"Chào buổi sáng ~"

Du Miên chu môi: "Mẹ ơi hôn hôn..."

Bối Doanh Doanh bật cười, cũng hôn cô bé một cái, ôm cô bé đi ra ngoài, "Sáng sớm con đã đến tìm mẹ làm gì thế..."

Sau khi Bối Doanh Doanh mặc quần áo cho Du Miên xong, cô trở lại phòng ngủ, vừa giúp Du Hàn sửa lại quần áo, vừa nhẹ giọng dặn dò: "Trưa mai em sẽ về, anh phải trông chừng con cẩn thận vào đấy, đồ nóng đừng để con bé ăn."

Hôm nay là cuối tuần, cô và Châu Tố đã hẹn nhau ra ngoài đảo của thành phố Lâm chơi, đúng lúc cô có thể chụp ảnh chân dung cho bọn họ."

Anh ôm cô, giọng hơi khàn: "Vậy anh thì sao?" Cô còn không thèm quan tâm anh.

Môi đỏ của cô cong lên,ôm lấy cổ anh, "Em sẽ nhớ chồng lắm, chồng chờ em về nhé."

Anh chỉ chỉ bên mặt trái của minh, cô nghe lời hôn một cái, "Sao em cảm thấy anh còn giống trẻ con đòi dỗ dành hơn cả Miên Miên nhỉ."

Hai người âu yếm một lúc, Bối Doanh Doanh nói cô sắp muộn rồi, Du Hàn giúp cô xách vali nhỏ xuống dưới lầu, lúc này cô nhóc con đang chơi xếp gỗ ở trong phòng khách.

"Miên Nhi, lại ăn sáng nào con."

Du Miên bị Bối Doanh Doanh gọi vào trong phòng ăn, cô bé cũng nghe mẹ dặn dò một lượt, cuối cùng Du Miên tủi thân hỏi cô: "Hôm nay mẹ không ở nhà ạ?"

"Ừm, nhưng mà sẽ có bố ở nhà với con, con ở nhà ngoan nhé? Mẹ về sẽ mang quà cho con."

Du Miên đành phải ngoan ngoãn gật đầu, cô bé ăn sáng xong, hai bố con đưa mắt nhìn Bối Doanh Doanh rời đi, Du Miên được bố ôm vào trong lòng, dáng vẻ giống như sắp khóc đến nơi, "Mẹ, mẹ ơi..."

Anh đóng cửa lại, dỗ dành cô bé: "Miên Miên ngoan nhé, mẹ sẽ

nhanh về với Miên Miên thôi."

"Hu hu hu..."

Bình thường Du Miên rất dính Bối Doanh Doanh, lúc này chắc chắn không chịu nổi cảm giác không có mẹ, Du Hàn ôm cô bé ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, dỗ dành một lúc lâu, sau đó cô bé chơi với con gấu bông nhỏ và con thỏ nhỏ cô bé ghiền hơi, dần dần cũng quên mất chuyện mẹ không có nhà.

Du Hàn tay trái cầm gái nhỏ, tay phải cầm thỏ nhỏ, bắt đầu lồng giọng cho hai nhân vật, cô nhóc cuối cùng cũng nín khóc, bắt đầu tập trung nghe bố kể chuyện.

Nếu cảnh tượng này bị nhân viên trong công ty nhìn thấy, chắc chắn bọn họ sẽ há hốc mồm.

Ngày thường, Du Hàn ở công ty là một người lãnh đạo lạnh lùng quyết đoán, một lời đã quyết sẽ không có lời thứ hai, vậy mà bây giờ anh đang lồng tiếng cho hai con gấu bông...

Cũng chỉ có Du Miên mới có thể khiến cho Du Hàn nể mặt mũi như vậy.

Sau khi anh dỗ con gái xong, anh gọi điện cho Du Linh, nói buổi trưa nay hai bố con về ăn cơm.

Một lúc sau, hai bố con về đến nhà họ Du, Du Linh rất vui, bà chuẩn bị rất nhiều món cháu gái thích ăn, Du Hàn cũng coi như có thời gian rảnh xử lý một chút chuyện ở công ty.

Buổi chiều, Du Hàn nhận được điện thoại của Vương Thụ Trạch, người ở đầu dây bên kia mời anh đi dự một buổi tiệc rượu, là một người bạn rất thân trong nhóm bạn bè của bọn họ tổ chức, "Tối nay đảm bảo cậu sẽ cực kỳ hài lòng, cậu có đến không?"

"Không đi."

"... Sao thế, hôm nay vợ của cậu cũng không có ở nhà, cậu đừng tưởng tôi không biết."

"Tôi đang trông Miên Miên."

"À đúng rồi, Miên Miên không đi cùng mẹ con bé sao? Vậy cậu dẫn theo Miên Miên cùng đi luôn? Dù sao cũng chỉ là mấy người bạn quen biết.

Du Hàn đóng quyển tạp chí trong tay, "Để tôi suy nghĩ đã."

"Ok, thằng nhóc thối nhà tôi hôm nay cũng theo đến, thằng bé mà biết cậu dẫn theo Miên Miên đến, chắc chắn sẽ mừng phát điên luôn."

Du Hàn cúp điện thoại, quay đầu thấy ngoài của có một cái đầu nhỏ đang thập thò, cô bé rất nhanh lại thụ đầu trốn ——

Anh nhướng lông mày, không lên tiếng, qua mấy giây sau anh lại thấy cái đầu nhỏ của cô nhóc nghịch ngợm thò ra.

Lúc này anh mới nói: "Còn không vào, muốn bố ra ngoài đó bắt con sao."

Cô bé do dự hai giây, sau đó chạy lạch bạch lạch bạch vào trong: "Bố ơi..."

Du Hàn ôm lấy con bé, mỉm cười hỏi: "Nói đi, nhìn lén bố làm gì?"

"Con tỉnh ngủ rồi, bố chơi..."

"Miên Miên muốn bố cùng chơi với con sao?"

"Vâng," Cô bé ngoan ngoãn ghé vào lồng ngực của bố, một lúc sau

ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía bàn đọc sách, hiếu động nghĩ đến việc muốn nghịch bút.

Du Hàn mặc cô bé làm loạn, một lúc sau lại hỏi: "Tối nay mẹ không có nhà, Miên Miên có muốn cùng bố đi ra ngoài không?"

Cô gật đầu, "A bóng bóng..."

Trong đầu cô bé lập tức nhớ đến lần trước Bối Doanh Doanh và Du Hàn đưa cô bé đi chơi ở nhà banh, bên trong có cầu trượt mà bọn trẻ con thường thích chơi.

"Được, ngày mai mẹ về, bố mẹ sẽ đưa Miên Miên đi nhà banh chơi nhé. Vậy tối nay con có muốn cùng bố đi tìm anh Thần Thần không? Thần Thần là con trai của Vương Thụ Trạch.

Du Miên khẽ gật đầu, tỏ ý đồng ý. Thế là DU Hàn gọi điện cho Vương Thụ Trạch.

-

Buổi tối, tiệc rượu được tổ chức tại một hội trường cao ấp, bởi vì là tiệc riêng, cho nên người đến không nhiều, đều là bạn bè thân thiết, còn có người dẫn theo bạn gái.

Lúc Du Hàn đỗ xe ở dưới tầng hầm, đúng lúc xe của Vương Thụ Trạch cũng chạy vào.

Bọn họ vừa xuống xe, Vương Thần được Vương Thụ Trạch dắt tay nhìn thấy em gái nhỏ Du Miên thì cực kỳ phấn khích: "Miên Miên!"

Vương Thần chạy về phía Du Miên, cô bé nhìn thấy anh trai cũng cười tít cả mắt, khóe miệng tét ra: "Anh Thần ~"

Vương Thụ Trạch đi đến, nói với Du Hàn: "Con trai của tôi thật sự rất thích con gái của cậu."

Du Hàn liếc cậu ta một cái, đúng lúc điện thoại đổ chuông, anh nói muốn đi nghe điện thoại. Vương Thần dắt tay Du Miên, Vương Thụ Trạch nói cậu ta dẫn hai đứa bé vào trong trước, Du Hàn đồng ý.

Du Miên ngoan ngoãn đi theo Vương Thần, Vương Thần đưa một cái kẹo cho cô bé: "Em gái ăn đi."

Du Miên do dự một lúc cuối cùng không nhận lấy kẹo: "Mẹ, mẹ bảo không được ăn kẹo..."

Vương Thụ Trạch cúi đầu nhìn cô bé: "Mẹ con không cho con ăn kẹo sao?"

Cô bé gật đầu.

"Con nhìn xem Miên Miên ngoan biết mấy hả, Vương Thần con cất kẹo đi, con cũng đừng ăn."

Vương Thần hừ một tiếng, sau đó nhìn thấy em gái cười, cậu bé ngoan ngoãn cất kẹo vào trong túi.

Bọn họ đi vào trong tiệc rượu, có người quen nhìn thấy Vương Thụ Trạch dắt theo hai đứa bé, không khỏi lại gần trêu chọc: "Giám đốc Vương à, lúc nào cậu từ một đứa thoáng cái thành hai thế này?"

Vương Thụ Trạch hùa theo anh ta: "Sao nào, có phải rất hâm mộ tôi không?"

"Ha ha ha cậu được đấy."

Vương Thần nắm tay Du Miên đi đến khu bánh kem, "Miên Miên, em muốn ăn cái gì nào?"

"Cái này ạ..."

"Vậy anh sẽ lấy cho em hai quả dâu tây."

Hai đứa trẻ nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người phụ nữ bên cạnh, một trong những người đó có một người phụ nữ mặc lễ phục màu đen nhướng mày, "Đây là con nhà ai?"

"Đứa bé trai kia là con của Vương Thụ Trạch, cô bé gái... thì không biết."

Du Hàn rất ít khi đưa con gái đến những nơi như này...

"Đáng yêu quá, đi qua đó nhìn một chút." Người phụ nữ nhấp một ngụm rượu vang, bước đi uyển chuyển bước đến trước mặt hai đứa bé, hỏi: "Hai bạn nhỏ, các em tên là gì thế?"

Vương Thần cảnh giác nhìn dì trước mặt, cậu bé còn chưa kịp lên tiếng, Du Miên đã ngoan ngoãn trả lời, giọng bập bẹ của trẻ con vang lên: "Miên Miên ạ."

Vương Thần: "..." Cậu bé kéo tay Du Miên, ra hiệu cô bé không thể nhanh chóng bị "mắc lừa" như vậy.

Người phụ nữ mỉm cười, nhéo nhéo má của Du Miên, "Miên Miên —— em gái nhỏ đáng yêu quá, chị gái dẫn em đi chơi nhé?"

Lần này Du Miên có hơi ngớ ra, cô không đi theo.

Vương Thần ngăn trước mặt Du Miên, mặc dù cậu bé mới chỉ lớn hơn cô bé hai tuổi nhưng cực kỳ ra dáng đàn ông: "Bố nói, chúng con không thể đi theo người lạ."

Người lạ.

Người phụ nữ kia che miệng cười.

"Không sao đâu, chị sẽ không lừa các em đâu, chỗ của chị của kem

ly này, các em có muốn ăn không?"

Du Miên nghe thấy có "kem ly" thì hơi do dự, cô bé đảo mắt thì nhìn thấy bóng dáng thân quen đang từ ngoài cửa đi vào.

"Bố ơi —— "

Người phụ nữ nhìn theo hướng cô bé gọi, cô ta nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Du Hàn, người đàn ông này mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cổ áo hơi mở, cả người toát ra vẻ nam tính của đàn ông trưởng thành.

Trong lúc người phụ nữ kia còn đang sửng sốt, thì Du Hàn đã đi đến nơi, anh ôm Du Miên lên.

Hóa ra đây là con gái của Du Hàn!

Người phụ nữ kia mỉm cười chào hỏi với Du Hàn, anh lạnh nhạt đáp lại, Du Miên và Vương Thần nói muốn ăn kem ly, Du Hàn dẫn bọn trẻ đi qua chỗ khác.

Người phụ nữ trở lại chỗ của bạn mình, đám bạn thấy cảnh vừa rồi đều ngạc nhiên nhao nhao lên: "Hóa ra là con gái của Du Hàn, mẹ của tôi ơi."

"Sao hôm nay vợ của anh ấy không đến nhỉ?"

"Không biết nữa, nhưng mà nghe nói Du Hàn cực kỳ cưng chiều vợ và con gái của mình."

"Hâm mộ thật đấy."

Một bên khác, Du hàn múc cho hai đứa bé mỗi người một cục kem tròn, Du Miên vui vẻ cười đến híp cả mắt.

Du Hàn thấy vậy thì mỉm cười, ngồi xổm trước mặt con gái, "Con

không được để cho mẹ biết đấy nhé, có biết không?"

Nếu Bối Doanh Doanh biết anh cho con gái ăn kem, chắc chắn cô sẽ quở trách anh.

Du Miên gật đầu, Du Hàn nhìn kem trong ly của con gái hơi nhiều, sợ con bé ăn xong sẽ bị đau bụng, thế là anh nói: "Bố cũng muốn ăn."

Du Miên múc một thìa, đút cho anh ăn.

"Ngoan quá." Du Hàn ôm cô bé, "Miên Miên hôn một cái nào."

Du Miên hôn một cái lên mặt anh, trái tim anh như muốn tan chảy.

Đúng là cục cưng tri kỷ của anh mà.

-

Du Miên không ngừng lớn lên, đầu năm khi cô bé lên hai, Du Hàn đưa Bối Doanh Doanh đi Mỹ trị liệu tai của cô, bởi vì Du Miên rất dính bố mẹ, nên một nhà ba người cùng ra nước ngoài.

Lần phẫu thuật lần này không thể đảm bảo một trăm phần trăm tỉ lệ thành công chữa khỏi hoàn toàn cho cô, cũng có những rủi ro nhất định, cho nên Bối Doanh Doanh vừa mong chờ cũng vừa lo lắng thấp thỏm.

Nhưng vì có chồng vào con gái lúc nào cũng ở bên cạnh, nên trong lòng cô yên tâm hơn rất nhiều.

Việc điều trị được chia thành nhiều liệu trình rất dài, áp lực trong lòng cô cũng rất lớn.

Du Hàn mỗi lần đều an ủi cô: "Cho dù kết quả có như thế nào, em là cục cưng của anh, anh sẽ bảo vệ em cả cuộc đời này, đừng lo lắng.

Nhưng cuối cùng, khi Bối Doanh Doanh tháo máy trợ thính, kiểm tra thính lực cho thấy thính giác của cô đã được phục hồi đến 95%.

Điều này cũng có nghĩa là cô có thể tháo thiết bị trợ thính. Bình thường chú ý bảo vệ đôi tai, không nghe những tiếng động mạnh có tần suất lớn là sẽ ổn.

Lúc cô tháo máy trợ thính xuống, cô bước ra ngoài ban công của phòng bệnh, cô có thể nghe thấy tiếng chim ríu rít bên tai, và tiếng gió cuốn lá cây, cô nhắm mắt lại, như đang hòa mình vào thiên nhiên.

"Bà xã."

Sau lưng cô, giọng nói của Du Hàn không cần truyền qua máy nữa, nó truyền đến tai cô một cách rõ ràng.

Cô quay đầu nhìn anh, hốc mắt ươn ướt.

"Em... Có thể nghe được rồi."

Du Hàn bước tới, anh đưa tay lên lau nước mắt cho cô, sau đó quay mặt lại, dịu dàng hôn lên tai cô, giọng nói đầy âu yếm.

"Anh yêu em."

Mặc dù câu nói này anh đã nói với cô không biết bao nhiêu lần, nhưng anh vẫn muốn nói lại lần nữa để cô thực sự nghe thấy.

Anh yêu cô, mỗi ngày từ lúc bình mình cho đến khi hoàng hôn.

-

Sau khi chữa khỏi tai của cô, một nhà ba người quay trở về thành phố T. Thời gian cứ thế trôi đi, cũng là lúc Du Miên đi học mẫu giáo.

Vào buổi sáng đầu tiên, Bối Doanh Doanh dậy sớm, cô dẫn con bé đi đánh răng rửa mặt, sau đó thay quần áo, sắp xếp lại cặp sách.

"Mẹ ơi, trong nhà trẻ có thỏ con không ạ?" Du Miên ngơ ngác hỏi.

Bối Doanh Doanh đang buộc tóc cho Du Miên, cô nhìn gương mặt của con gái trong gương, mỉm cười: "Miên Miên ngoan thì mẹ sẽ bảo cô giáo đưa con đi xem thỏ con nhé, được không nào?"

"Con muốn cho thỏ ăn rau..."

"Thế con có ăn rau không?"

"Lại còn không thích ăn cà rốt nữa?" Bên cạnh cửa vang lên một giọng nói.

Du Miên ngẩng đầu nhìn Du Hàn, ngọt ngào gọi: "Bố ơi ~"

Bối Doanh Doanh ngạc nhiên: "Hôm nay anh không vội đến công ty sao?"

Anh đi vào trong, "Không cần, lát nữa anh cùng em đưa cô nhóc nghịch ngợm này đi nhà trẻ."

Du Miên rất vui vẻ, cô bé nắm tay Du Hàn, "Bố..."

Anh vuốt tóc con gái, "Tối nay bố đi làm về sẽ dẫn con ra ngoài ăn McDonald"s nhé?"

Du Miên gật đầu như giã tỏi.

Sau khi Bối Doanh Doanh giúp con gái mặc quần áo tử thế xong, cô bảo dì giúp việc dẫn con bé xuống dưới lầu ăn cơm, cô đi vào trong phòng quần áo, đột nhiên người đàn ông từ phía sau ôm lấy cô.

"Ông xã, anh làm gì thế..." Gò má cô ửng hồng.

Anh thì thầm vào tai cô: "Sáng sớm nay."

Cô nhớ sáng nay Du Hàn muốn lôi kéo cô làm một chú chuyện "vận. động. sáng. sớm"], nhưng anh bị cô lấy lý sắp không kịp đưa con gái đi học. Bây giờ cô nghe thấy anh nhắc đến chuyện này, cô quay người nhón chân lên hôn một cái, mềm giọng lấy lòng: "Ông xã ~"

Anh vuốt dọc theo chóp mũi của cô, "Tối nay em phải đền gấp đôi."

"..." Người này đúng là.

Hai người xuống lầu ăn sáng, Du Hàn đi ra nhà để xe trước nhà để lấy xe, Bối Doanh Doanh và con gái nắm tay nhau đứng trước cửa nhà chờ.

Bên ngoài ánh nắng chói chang, bầu trời trong xanh như được nhuộm bằng sơn, và những đám mây xếp thành từng lớp như kẹo bông gòn.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cô hơi ngẩn người ra, cho đến khi nghe thấy tiếng còi xe, cô mới quay đầu lại, Du Hàn ngồi trong xe nhìn cô, trên mặt anh đều là vẻ cưng chiều.

Cô chầm chầm cong khóe môi, dắt con gá đi về phía của anh.

Tương lai có anh, đẹp tựa như một bức tranh.

- -----oOo------

Chương 85: Ngoại truyện Tố Giản 1

Học kỳ cuối của năm đại nhất đại học.

Sau khi Châu Tố lấy được cách liên lạc với Lục Giản xong thì cô để qua một bên, quên mất chuyện này.

Thật ra ngày hôm đó lần đầu tiên nhìn thấy Lục Giản, dây thần kinh của Châu Tố bị kích thích, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng của cô, dù sao thì trong đám bạn cô chơi chung, cũng đều là nam sinh nữ sinh có giá trị nhan sắc rất cao.

Lần thứ hai gặp Lục Giản thì là tình cờ.

Buổi tối hôm thứ sau, cô ở trong ký túc xá nhận được điện thoại của bạn: "Tố Tố, nghe nói TRAPUB đang tổ chức tiệc bong bóng, cậu có đi không? Với lại thấy bảo là... Tối nay Lý Đình cũng đang ở đó."

Môi đỏ của cô khẽ cong, đóng sách tiếng Anh lại, "Đi chứ, cậu biết mình rất cô đơn mà, nhưng mà phải chờ mình sửa soạn một chút."

"Được rồi," nữa sinh kia nói, "Không cần gấp gáp đâu, bọn mình chạy xe qua đó đón cậu."

Châu Tố cúp điện thoại, lấy túi trang điểm ra bắt đầu dặm thêm phấn, Lê Thiến quay đầu qua thấy cô đang thu dọn đồ, thắc mắc hỏi: "Tố Tố chị định ra ngoài sao? Nhưng không phải chị nói ngày mai có bài kiểm tra tiếng Anh nhỏ sao?"

"Em thấy chị ngồi đây cũng sẽ nghiêm túc học thuộc từ vựng sao?"

Châu Tố ngâm nga bài hát, lấy một cái váy ngắn sexy từ trong tủ ra, rồi lấy thêm một cái áo khoác.

"Lê Thiến: "..." Cũng đúng, hôm nay nếu không phải do quá nhàm chán thì Châu Tố sẽ không mở sách ra.

Châu Tố sửa soạn xong đi xuống lầu, bạn thân đã chạy con xe điện màu hồng của cô ấy đứng ở cổng chờ cô.

"Chúng ta trực tiếp qua đó sao?" Sau khi lên xe Châu Tố hỏi.

"Có muốn gọi thêm "Quần Thủng" không?"

"Cậu ấy đang ở đâu?"

"Mình vừa gọi điện cho cậu ấy rồi, nói là đang ở trong câu lạc bộ, sắp xong rồi."

"Được, vậy chúng ta qua đó tìm cậu ấy cùng đi."

Xe điện màu hồng lao trong màn đêm đi xuyến qua sân trường, buổi tối ngày đầu xuân thời tiết có chút se lạnh, duy nhất chỉ có Châu Tố mặc váy ngắn, đôi chân dài thẳng tắp lộ ra trong màn đêm cực kỳ dễ thấy, thu hút ánh nhìn của người khác.

Cô bước xuống xe, ánh mắt rơi vào phòng câu lạc bộ ở góc trái tầng cuối ký túc xá, sau đó cô lấy kẹo cao su ra nhai, quay đầu nói với Hiểu Nhiên: "Cậu gọi điện thoại cho Quần Thủng đi."

Chưa đến một phút sau, trong phòng câu lạc bộ có một nam sinh cao lớn chạy ra, cậu ta nói tiếng phổ thông pha với khẩu âm của người Quảng Đông: "Còn một lúc nữa cơ, đang thi đấu."

Nam sinh này tên là Dương Húc, "Quần Thủng" là biệt danh của cậu ta, trong một lần chơi bóng rổ, đám bạn phát hiện quần của cậu ta thủng một lỗ, từ đó mọi người cười gọi cậu ta là "Quần Thủng".

Hiểu Nhiên: "Câu lạc bộ rubik của cậu còn có cả thi đấu á hả?"

"Đúng, thi xem ai xoay nhanh hơn."

Châu Tố cười: "Cậu biết xoay à?"

Dương Húc cười để lộ hai hàm răng trắng, sờ đầu mình: "Không phải gần đây mình thấy có hứng thú nên mới bắt đầu học sao, mình vẫn còn gà mờ lắm." Vừa rồi thi đấu hai ván, cậu ta đều thua.

"Câu lại bộ của các cậu có đại thần không?"

"Có chứ, có mấy người chơi rubik đỉnh cực."

Dương Húc và Hiểu Nhiên đang nói chuyện, Châu Tố vừa nghe vừa thản nhiên nhìn vào trong phòng câu lạc bộ, vì cửa mở nên Châu Tố có thể nhìn thấy được bên trong phòng. Dường như trong đó cũng có khá đông người, đang sôi nổi.

Trong đó có rất nhiều người đang vây lại trước một cái bàn, giống như ngày còn bé đám trẻ con vây quanh trước cửa bán đồ ăn vặt của hàng xóm xem hai ông chơi cờ tướng.

Chỉ là cô không ngờ --

Cô nhìn thấy người ngồi ở cái bàn đó là, người đang thi đấu, là Lục Giản.

Cả người anh dường như bị che khuất, chỉ có thể lờ mờ thấy được khối rubik trong tay của anh, ngón tay chuyển động thoăn thoắt, ánh mắt của cô dời lên trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, nhưng rất nhanh đã bị người khác che mất.

Châu Tố lấy lại tinh thần, quay đầu lại hỏi Dương Húc, "Người đang thi ở bên trong có phải tên là Lục Giản không?"

"Hả? Mình mới tham gia câu lạc bộ, cũng không biết tên của mọi người... Nhưng mà hai người đang thi đấu là hai cao thủ đỉnh nhất trong câu lạc bộ của bọn mình đó"

"Có thể vào trong xem không?"

Hiểu Nhiên ngạc nhiên: "Từ lúc nào mà cậu có hứng thú với mấy trò này thế?"

"Thì mình đang buồn chán mà."

Dương Húc nói có thể, cậu ta dẫn Châu Tố đi vào câu lạc bộ. Hai người bọn họ đẩy cửa đi vào, không ai để ý bọn họ cả, ai nấy cũng đều đang chăm chú theo dõi trận đấu.

Trực giác của Châu Tố càng lúc càng mạnh, đúng lúc có một người đi qua một bên nghe điện thoại, cô tranh thủ nhanh chóng đứng vào chỗ đó, người ngồi ở bàn thi đấu đúng là Lục Giản.

Anh mặc áo sơ mi, ngón tay trắng lạnh thoăn thoắt xoay rubik. Anh vẫn đeo cặp kính mắt gọng vàng như mọi khi, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng đang mím lại, cực kỳ tập trung.

Cách ăn mặc của Lục Giản rõ ràng rất giống một người trong khóa công nghệ máy tính, nhưng khi phối hợp với gương mặt góc cạnh cùng với đường nét rõ ràng của anh lại toát ra khí chất hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng khi ngón tay của Lục Giản khẽ đẩy một cái, khối rubik đã được rắp lại một cách hoàn hảo, bên tai vang lên tiếng vỗ tay. Anh ngẩn đầu đúng lúc chạm phải ánh mắt của Châu Tố đang nhìn mình, trong mắt cô là sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Có người vỗ vai Lục Giản: "Không hổ là Lục Thần, cũng chỉ có cậu mới có thể đánh bại trưởng câu lạc bộ của chúng ta ha ha ha."

Nam sinh ngồi đối diện sắc mặt có chút khó đoán, ném khối rubik còn mấy bước nữa là hoàn thành lên bàn.

Mọi người xung quanh khen ngợi Lục Giản, những người trước đó nói muốn thi với anh bây giờ đều nhao nhao không dám, bắt đầu hỏi Lục Giản mấy vấn đề về cách chơi.

Châu Tố ở bên cạnh nghe, mặc dù cô hoàn toàn không nghe hiểu nhưng Lục Giản trong lòng cô đã trở dường như đã trở nên cao lớn hơn đến mức cô phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy anh.

Một chàng trai tài giỏi có năng khiếu có thể sẽ hấp dẫn sự chú ý của con gái, hiển nhiên là không chỉ có một mình Châu Tố.

Lục Giản vừa nói xong, bên cạnh đột nhiên có một giọng nữ mềm mại vang lên: "Lục Giản, mình mới bắt đầu chơi rubik, cũng có thể học cách chơi này sao?"

Châu Tố quay lại nhìn, nữ sinh đó môi đỏ răng trắng, dáng vẻ ngoan hiền, cô nhận ra nữ sinh này là không phải là học sinh của lớp bên cạnh lớp chuyên ngành của bọn cô sao? Nghe nói cô ấy còn là nữ sinh xinh nhất lớp nữa.

Lục Giản nhìn về phía nữ sinh kia: "Mới bắt đầu chơi nên luyện tập bằng cái ba nhân ba, cái này rất khó."

Bên cạnh có nam sinh nhe răng trợn mắt cười nói: "Nam Vân, cậu có thể nhờ Lục Thần trực tiếp dạy cậu mà?"

Mặt Nam Vân hơi đỏ lên, "Không, không cần đâu..."

Mọi người lại nói chuyện một lúc, cuối cùng trưởng câu lạc bộ nói hôm nay đến đây thôi, cậu ta có việc phải về trước.

Lục Giản cầm cặp sách đi ra bên ngoài, đột nhiên anh nghe thấy từ

phía sau vang lên một giọng nói: "Hey, Lục Giản!"

Anh quay đầu lại, thấy Châu Tố chạy đến trước mặt mình, mái tóc xoăn xinh đẹp của cô xõa ngang vai, ánh mắt sáng lấp lánh, hôm nay cô mặc váy ngắn, đôi chân dài mảnh khảnh trắng nõn thẳng thắp, hiển nhiên là dáng vẻ của hồ ly nhỏ rồi.

Lục Giản nhìn cô gái trước mặt, trong đầu anh lướt qua một gương mặt.

Nhưng ánh mắt của Châu Tố vẫn sáng như vậy, mỉm cười tự nhiên giới thiệu mình: "Lục Giản, cậu còn nhớ tôi là ai không? Châu Tố nè, tôi là người lần trước đi thư viên với cậu á."

Lục Giản chầm chầm nhớ lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên như thường: "Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, hóa ra cậu thích chơi rubik à, vừa rồi cậu chơi cực kỳ đỉnh luôn đó."

"Ừm."

Châu Tố gãi đầu, đột nhiên hỏi một câu: "Đúng rồi, tôi cũng thấy rubik rất thú vị, tôi có thể gia nhập vào câu lạc bộ này được không?"

Quần Thủng đang đứng ở bên cạnh nghe thấy vậy thì sửng sốt:???

Lục Giản: "Tôi không phải là người phụ trách của câu lạc bộ, cậu nên nói với trưởng câu lạc bộ."

Châu Tố bĩu môi, "Được thôi."

Lục Giản cụp mắt, không trả lời, trực tiếp quay người đi về hướng khác.

Châu Tố nhìn dáng vẻ lạnh nhạt này của anh, mấy giây sau cô đột

nhiên bật cười.

Quần Thủng hươ hươ tay trước mắt Châu Tố: "Này, cậu nhìn cái gì thế?"

"Người này là Lục Giản đó."

"À, hóa ra người cậu nói là cậu ta đó hả, sao thế Tố Tố, cậu thích kiểu mọt sách như này à?"

Châu Tố liếc cậu ta một cái, "Mình làm gì có."

Quần Thủng gật đầu, ngẫm lại, Châu Tố hẳn là thích kiểu người như Lý Đình mới đúng.

-

Hai mươi phút sau, hai chiếc xe điện dừng lại trước cửa TRAPUB, ba người đi vào phòng bao ở tầng hai, mở cửa ra đi vào, mấy nam sinh ở trong bất mãn nói: "Các cậu làm gì mà giờ này mới đến."

Châu Tố nhướng mày, thản nhiên ngồi xuống chỗ trống ở giữa, "Sao thế, mình không ở đây các cậu không uống được rượu à?"

Trong đó có một nam sinh đầu đinh mặc áo hoodie màu đen dập điếu thuốc, đứng lên đi lại ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt nhìn cô một lượt, giọng hơi trầm xuống: "Cậu mặc như này sẽ cảm lạnh đấy."

Đám bạn bên cạnh không khỏi trêu chọc: "Lý Đình, cũng không thấy cậu quan tâm mấy em gái nhỏ như vậy đó nha."

Châu Tố mỉm cười, nhận rượu không nói gì.

Lý Đình hỏi cô có muốn ra chơi tiệc bong bóng ở bên ngoài không, Châu Tố lắc đầu, "Mình mệt lắm, chỉ muốn ngồi thôi, cậu muốn đi

thì ra chơi trước đi." Thật ra hôm nay cô chỉ là đơn thuần không muốn ngồi trong phòng ký túc xá đọc sách tiếng Anh mà thôi.

Lý Đình không trả lời, ngửa đầu uống rượu, vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

Mọi người vui vẻ trò chuyện, rất nhanh đã sắp đến mười giờ rưỡi, trong đó có một người phải về ký túc xá. Dạo gần đây ký túc xá của bọn họ quản rất chặt chuyện đi về muộn, trước mười một giờ phải có mặt ở ký túc xá.

Cả đám đi ra ngoài cổng quán pub, Hiểu Nhiên đang nói sẽ đưa Châu Tố về, Lý Đình lên tiếng: "Tôi đưa cậu ấy về cho, hai người con gái các cậu đi không an toàn. Hiểu Nhiên để A Quang chở cậu về đi."

Châu Tố khẽ gật đầu, ngồi lên xe mô tô của Lý Đình.

Lý Đình lái xe rất chậm, Châu Tố ngắm cảnh xung quanh, một lúc sau người cô hơi nghiêng về phía trước hỏi: "Lý Đình, có phải hôm nay tâm tình của cậu không được tốt không?"

Giọng của cô không lớn, nhưng lại giống gió quanh quẩn bên cạnh từ câu từng chữ rót vào trong tay Lý Đình.

Chỉ là anh ta không trả lời, Châu Tố tưởng là anh ta không nghe thấy, cô cũng không hỏi nữa.

Lý Đình chở cô an toàn đến dưới lầu khu ký túc xá, cô xuống xe, cười với anh ta: "Cảm ơn nhé người anh em."

Lý Đình nhìn cô, ánh mắt tối sầm, nhưng giọng nói tỏ ra rất bình tĩnh: "Tôi nhớ ra cuối tuần này bộ phim "Bí ẩn điều ước của tôi " sẽ công chiếu, cậu có muốn đi chung không?"

Anh ta thấy cô không trả lời, lại bổ sung thêm một câu: "Chắc là

đám Quần Thủng cũng sẽ đi."

Châu Tố nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, "Để nói sau đi, có thời gian thì đi."

"... Được, cậu lên nghỉ ngơi sớm đi."

Châu Tố gật đầu, thoải mái quay người, trở lại phòng ký túc xá, cô nhìn thấy Bối Doanh Doanh đang nằm ườn ra bàn, tai thì đeo tai nghe, miệng thì cười ngây ngô nhìn có vẻ rất ngọt ngào.

Haiz, lại đang cùng bạn trai nấu cháo điện thoại rồi.

Sau khi Bối Doanh Doanh gọi điện thoại xong, Châu Tố vừa rửa mặt xong đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Bối Doanh Doanh thì trêu chọc: "Một số người cả ngày dính lấy nhau mà mãi vẫn không thấy chán."

Bối Doanh Doanh đỏ mặt: "Tự dưng cậu lại nói mình."

Châu Tố kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Bối DOanh Doanh, trong đầu nhớ đến cái gì đó, cảm khái nói: "Doanh Doanh, mình cảm thấy bạn trai cậu nhìn qua thì rất lạnh lùng, có vẻ khó đến gần."

Bối Doanh Doanh cười: "Cậu ấy... Có những lúc như thế thật."

"Nhưng khi cậu ta ở cùng chỗ với cậu, mình lại cảm thấy cậu ta như hoàn toàn biến thành người khác vậy. Nhưng mà trong phòng ký túc xá của Du Hàn còn có một người nữa, tên là Lục Giản, mới thật sự là "Chúa tể của vùng Bắc Cực. Mình cảm giác khi đi bên cạnh cậu ta như đang ở Bắc Cực."

Châu Tố cảm thấy Lục Giản lạnh lùng cũng không thua kém gì Du Hàn cả.

"??? Lục Giản, cậu thường hay liên lạc với cậu ấy sao?"

"Cũng không phải, hôm nay mình tình cờ gặp được Lục Giản."

"Cậu ấy... Cũng không hẳn là lạnh lùng quá đâu nhỉ, nhìn thì thấy giống như cực kỳ thích học tập. Trong mắt không nhìn thấy nữ sinh, nghe nói có rất nhiều nữ sinh thích cậu ấy đó."

Châu Tố hừ một tiếng: "Cũng không phải đều dựa vào gương mặt đó sao?" Cô đứng dậy trở về chỗ bôi kem dưỡng, trong lòng nghĩ cô còn lâu mới là loại người nông cạn như vậy.

-

Châu Tố cho rằng Lục Giản ở trong lòng mình không thể tạo nên sóng gió gì, nhưng không ngờ mấy ngày gần đây, trong đầu cô thỉnh thoảng hiện lên cảnh tượng tối hôm đó Lục Giản xoay rubik.

Rõ ràng cô từng nhìn thấy rất nhiều anh đẹp trai rồi, nhưng Lục Giản lại tuyệt nhiên không giống như những người đó, anh để lại cho cô một ký ức khó phai.

Châu Tố càng nghĩ càng nhận ra, Lục Giản hoàn toàn khác những nam sinh khác --

Một tên mọt sách có tế bào tình yêu không thể kích thích.

Sau khi Châu Tố phát hiện bản thân có cảm xúc kỳ lạ, cô không già mồm mà thoải mái thừa nhận với Hiểu Nhiên: "Mình cảm thấy nhìn như mình nhìn trúng Lục Giản rồi."

Hiểu Nhiên: "?? Lục Giản? Lục Giản nào cơ?"

"... Là một học bá của khoa máy tình."

"Mình chưa từng nghe thấy cái tên này, người này là ai vậy? Sao cậu quen được cậu ta."

Châu Tố đơn giản giải thích vài câu, Hiểu Nhiên hỏi cô thích người ta ở điểm nào, Châu Tố suy nghĩ một lúc: "Đẹp trai."

Hiểu Nhiên rơi vào trầm mặc, một lúc sau mới nói: "Chị hai à, chị thật sự rất nông cạn đó."

Châu Tố: "..."

Cô không kìm được bật cười: "Ài, mình cảm thấy người này rất thú vị, lại cực kỳ thích học, không phải đang bổ sung vào phần thiếu của mình sao?"

"Tự dưng đang nói chuyện yêu đương cậu lại nói đến học tập rồi? Châu Tố cậu đừng có mà nói với mình cậu muốn học tập thật giỏi đó nha." Hiểu Nhiên nói, "Nhưng mà không phải cậu thích Lý Đình sao? Lý Đình cũng thích cậu, mình còn tưởng hai người cậu sắp thành một đôi rồi cơ."

"Mình thích Lý Đình lúc nào hả?"

"Chẳng lẽ không phải sao? Mình nhớ khoảng thời gian trước không phải cậu chơi rất thân với cậu ấy sao, còn thường xuyên cùng nhau đi chơi."

"Hai người bọn mình về cơ bản là không hề đi chơi riêng nhé. Mình không thích cậu ấy." Lý Đình rất đẹp trai, cũng là một thành viên trong hội nam thần, tất cả mọi người đều cho rằng Châu Tố và Lý Đình cực kỳ đẹp đôi, rằng hai người cũng sắp đến với nhau.

Nhưng Châu Tố không có cảm giác đối với Lý Đình, mấy ngày trước Lý Đình đã ngầm tỏ tình với cô, cô cũng nói bóng gió uyển chuyển từ chối, nói bọn họ chỉ thích hợp làm bạn.

Hiểu Nhiên: "Mình thật sự không hiểu rõ cách sống này của giới trẻ các cậu. Cho nên bây giờ cậu muốn theo đổi cái người tên gì ý nhỉ... Lục Giản kia áo? Chuyện theo đuổi người khác này lại là Châu nữ

thần cậu hạ mình làm, mình không tin!"

Châu Tố lúc đầu cũng cho rằng bản thân không thể theo đuổi nam sinh, nhưng chẳng lẽ bây giờ cô muốn chờ Lục Giản ngoan ngoãn tự đưa mình đến cửa sao?"

"Mình có thể nhử mồi, đi trước một bước."

-

Vì bài kiểm tra tổng hợp của học kỳ này nên Châu Tố đã tranh cử chức ủy viên trong lớp, nhưng sau khi cô ngồi vững chức ủy viên này cô mới phát hiện bản thân có thể tổ chức một số hoạt động trong lớp.

Cô đã thảo luận với bí thư đoàn của lớp và đề xuất một sự kiện kết nối lớp. Vì lớp của họ cơ bản toàn là con gái, nguồn lực dành cho người khác giới rất khan hiếm nên cô định tìm một lớp của khoa tự nhiên có nhiều nam sinh để tổ chức chương trình kết nối này.

Châu Tố nghĩ trăm phương ngàn kế để liên hệ với lớp trưởng của lớp một của khoa máy tính, cô nói ra yêu cầu của mình, đối phương cũng rất đồng ý, bọn họ đã cũng bàn bạc lên kế hoạch.

Tất nhiên mục đích của cô cũng rất rõ ràng -- Lục Giản học lớp một khoa máy tính.

Khi Bối Doanh Doanh biết được sự kiện kết nối này thì bị dọa ngây người, "Châu Tố cậu thật sự muốn theo đuổi Lục Giản sao?"

Châu Tố nhéo nhéo cằm Bối Doanh Doanh: "Doanh Doanh tốt bụng à, mình muốn nhờ cậu giúp một chuyện.

-

Chương trình kết nối tổ chức vào tối thứ sáu. Buổi chiều lớp một

khóa máy tính cuối cùng cũng có được hai tiết trống, một số nam sinh và bạn học trong lớp của Châu Tố đã xuất phát trước để đi mua nguyên liệu nấu ăn. Buổi tối chương trình kết nối tối này diễn ra ở một biệt thự cách biệt nằm bên ngoài trường.

Lúc này Lục Giản đang ngồi trước bàn máy tính gõ mã, hai người bạn cùng phòng bên cạnh vừa "ăn gà" xong thì ném điện thoại lên bàn, "ĐM, cái thằng cầm khẩu 98k cho tao ăn một quả headshot, mợ nó chứ."

"Ha ha ha ha mày đúng là gà mà, ai bảo mày vừa rồi không đến kéo tao."

"Tao qua đó được chắc..."

Đám bạn cùng phòng chửi nhau trên mạng một lúc, sau đó đi thay quần áo, "Còn buổi kết nối tình bạn gì đó tối nay nữa chứ, mợ nó."

"Mày hào hứng đi chuẩn bị sớm thế?"

Bạn cùng phòng đi ngang qua Lục Giản, "Lục Thần, cậu thì sao, còn ngồi ở đây gõ gõ, không nhanh đi thay quần áo đi."

"Tôi không đi." Ánh mắt của Lục Giản vẫn không rời khỏi máy tính.

"Hả???? Cậu không đi, cơ hội tốt để quen biết được mấy em gái như vậy mà cậu không đi!!!"

Giọng của Lục Giản rất lạnh nhạt: "Không hứng thú."

"..." Bạn cùng phòng quay đầu nhìn Du Hàn từ trong phòng tắm đi ra, "Anh Hàn, không phải tối nay anh cũng không đi đấy chứ?" Bọn họ đều biết Du Hàn có bạn gái.

"Tôi đi."

"???" Bọn họ không hiểu, Du Hàn nói bạn gái mình cũng ở trong lớp kết nối hôm nay, bạn cùng phòng ngạc nhiên: "Trùng hợp thật đấy!"

Du Hàn lau tóc, ánh mắt rơi vào trên người Lục Giản, anh im lặng một lúc đi qua, "Tối nay cậu không đi à?"

"Ừm."

Du Hàn khẽ ho vài tiếng, "À thì... Cậu đi đi."

Lục Giản ngẩng đầu nhìn Du Hàn, Du Hàn che giấu vẻ mặt mất tự nhiên của mình: "Bài này không cần làm vội đâu, với lại bài sáng nay cậu hỏi tôi, tôi giải ra rồi, tối nay đi cùng nhau đi, Tề Dịch và anh Mập đi chơi, tôi đem máy tính theo, đến lúc đó tôi nói cho cậu."

Lục Giản suy nghĩ một lúc, gật đầu: "Vậy đi."

Du Hàn trở về chỗ ngồi của mình, nhắn tin cho Bối Doanh Doanh: "Anh nói với cậu ta rồi."

Đầu bên kia rất nhanh đã trả lời: "Tuyệt quá, moa."

Du Hàn: "..."

Vừa rồi thâm chí anh không biết phải dùng lý do gì, nếu không phải Doanh Doanh năn nỉ anh thì còn lâu anh mới đi lo mấy chuyện này.

Nhưng anh có thể làm gì bây giờ, bạn gái là để cưng chiều.

-

Buổi tối cả ba người trong phòng ký túc xá của Bối Doanh Doanh đến biệt thự tổ chức buổi kết nối giữa hai lớp. Lúc Châu Tố đến mấy người trong ủy ban của lớp cũng đã đến.

Hôm nay Châu Tố mặc một chiếc váy đỏ kiểu cổ điển, làm cho làn

da của cô trắng hơn, cực kỳ rất bắt mắt, rất nhiều chàng trai đã thầm để ý đến cô.

Bối Doanh Doanh đi tới giúp Châu Tố. Châu Tố liên tục nhìn về phía cửa, "Khi nào thì phòng ký túc xá của bạn trai em mới đến?"

"Chắc là sắp đến rồi."

Hai người đang nói chuyện thì có một giọng nam sôi nổi ở cửa biệt thự, Châu Tố nhìn thấy vài nam sinh bước vào, người đi cuối cùng là Lục Giản.

Tim Châu Tố run lên một cái, tim cô đang đập rất nhanh.

Một vài nam sinh đang tán gẫu bên ngoài phòng ăn, một lúc sau Châu Tố bưng trái cây đi tới, khi những người đó nhìn thấy cô, giọng nói của bọn họ càng nhỏ hơn.

Châu Tố ngước mắt lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt của Lục Giản, cô khẽ cong môi, không nói gì, xoay người rời đi.

"Wow, nữ sinh này đẹp thật đấy..."

"Rất lâu rồi tao không nhìn thấy nữ sinh đấy..."

Lục Giản nghe bọn họ bàn luận, anh cũng không hề để trong lòng.

Mọi người dần đến đông đủ, mọi người bắt đầu chia thành nhiều bàn để ăn lẩu, có người đang nướng, khung cảnh rất sôi động.

Châu Tố ngồi vào bàn có Lục Giản đang ngồi, cô thấy anh cúi đầu yên tĩnh ăn, Châu Tố chầm chậm mỉm cười, có người đến tìm cô bắt chuyện, rất nhiều người phát hiện Châu Tố rất được mọi người thích.

Nhưng trong mắt cô chỉ có một người.

Ăn uống xong xuôi, người chủ trì của bữa tiệc bắt đầu tổ chức trò chơi để mọi người làm quen với nhau.

Trò đầu tiên là trò truyền chén nước.

Trò chơi này được chia làm hai đội, mỗi đội sáu người, mỗi người cắn miệng cốc, lần lượt chuyền nước trong cốc cho những người tiếp theo trong đội của mình, xem đến cuối cùng đội nào là đội chuyền nhiều nước hơn.

Sau khi mọi người chơi hai vòng, vẫn còn một vòng cuối cùng, là một thành viên trong lớp, Châu Tố chơi sau cùng, người dẫn chương trình nói tất cả mọi người đều phải chơi, Lục Giản bị nhóm bạn cùng phòng đẩy lên.

Mọi người bắt đầu đứng thành hàng nam nam nữ nữ, Châu Tố "nhân cơ hội" đứng cạnh Lục Giản.

Trong bầu không khí náo nhiệt, Lục Giản cảm giác tay áo của mình bị người ta kéo nhẹ một cái. Anh quay đầu bắt gặp con ngươi sáng ngời của Châu Tố, cô nhón chân lên nói bên tai anh: "Lục Giản, cậu có thể đứng bên phải tôi không? Tôi thấp không rót nước cho cậu được."

Giọng của cô thanh thoát, mang theo nét dịu dàng đặc trưng của con gái, Lục Giản cảm giác lỗ tai mình có hơi ngứa.

Anh không nói gì, đi quay bên phải cô, có người bước đến đưa cốc nước cho họ.

Trò chơi chính thức bắt đầu.

Mọi người bắt đầu rót nước bằng nhiều tư thế khác nhau,Lục Giản và Châu Tố đứng giữa đội hình, sau khi Lục Giản nhận được nước từ bạn học đứng trước, Châu Tố đã hơi khụy chân xuống, nghiêng cái

cốc về phía anh.

Lục Giản vốn muốn giữ khoảng cách với cô, thử mấy tư thế, nhưng lại làm nước bắn lên mặt cô.

"Xin lỗi..." Anh đột nhiên không biết phải làm sao.

Châu Tố lau nước trên mặt, trong lòng mắng anh là "Đồ ngốc", sau đó cô níu ống tay áo anh, cơ thể hai người bọn họ sát lại gần hơn một chút, mặt cũng càng gần nhau hơn, anh nghiêng đầu một cái, nước thuận lợi chảy vào trong cốc của cô.

Hết cốc này đến cốc khác, sự phối hợp ngày càng điêu luyện.

Trong ba mươi giây cuối cùng, bầu không khí đã đạt đến mức level max, mọi người ở bên cạnh hô hào cổ vũ, ai nấy cũng đều tăng nhanh tốc độ.

"Nhanh lên ha ha ha ha...."

"Ê không thể chơi xấu như vậy nhé, không được dùng tay!"

Đến cốc cuối cùng, lúc Lục Giản nhận được nước đã bắt đầu đếm ngược, anh nghiêng đầu muốn nhanh chóng đổ nước vào trong cốc cô, mặt anh đột nhiên áp vào lên mặt Châu Tố.

- -----oOo------

Chương 86: Ngoại truyện Tố Giản 2

Khoảnh khắc Lục Giản vô tình áp mặt mình vào mặt Châu Tố, mũi anh rõ ràng đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng của cô cùng cảm xúc mềm mại khi tiếp xúc với làn da mặt cô.

Trước đây anh chưa bao giờ gần một cô gái như vậy, hơi thở của anh như ngưng trệ.

Từ góc độ của Châu Tố, cô hơi ngạc nhiên mộc chút, sau đó tim đập nhanh như hươu con chạy loạn trong rừng, cả khuôn mặt bắt đầu nóng bừng.

"3, 2, 1, dừng lại!"

Người dẫn chương trình thông báo trò chơi kết thúc.

Châu Tố dùng ngón tay cầm lấy cốc giấy, vừa định quay đầu lại nhìn Lục Giản, không ngờ lần này anh lại lên tiếng trước cả cô --

"Xin lỗi."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt khác thường của anh.

Giọng điệu vẫn nghiêm túc như vậy, nhưng vành tai anh lại đỏ bừng.

Lục Giản nói xong thì đi nhanh xuống bục, để lại Châu Tố sửng sốt đứng tại chỗ.

Người này có ý gì đây???

Cô sững người một lúc rồi mới phản ứng lại được, anh là vì vừa rồi không cẩn thận đụng phải mặt cô nên cảm thấy bản thân có hơi đụng chạm quá nên mới xin lỗi cô?

Cô chớp mắt và không thể nhịn được cười.

Người này nghiêm túc đến mức đáng yêu chết mất.

-

Châu Tố trở lại chỗ ngồi của mình, mọi người gom mấy chục cái ghế lại thành một hình tròn có hơi bầu dục một chút, cô nhìn Lục Giản đang ngồi đối diện bên phải.

Nam sinh ngồi trên ghế, anh hơi cúi đầu thấp xuống, cảm xúc dường như đã nguôi ngoai đi rất nhiều.

Sau khi trò chơi truyền nước bằng cốc kết thúc, tiếp theo là trò đánh trống chuyền bóng, luật chơi rất đơn giản, bắt đầu chuyền cùng lúc bốn quả bóng bay rồi dừng lại là bốn người đang cầm bóng trên tay sẽ phải lên sân khấu cùng chấp nhận hình phạt.

Trò chơi này cũng là để thúc đẩy sự hiểu biết lẫn nhau giữa hai lớp, sau vòng đầu tiên, những quả bóng bay được nhanh chóng được truyền qua tay tất cả mọi người.

Tiếng trống càng lúc càng dồn dập, Châu Tố nhìn quả bóng càng ngày càng gần mình, cô tự hỏi không biết có bản thân có thể may mắn đến như vậy không?

Cuối cùng, đúng như cô ấy mong đợi --

Trước khi tiếng trống dường lại, người bên cạnh trực tiếp ném bóng vào trong tay cô.

Châu Tố:?

Ngồi bên cạnh cô là một nam sinh của khoa máy tính, cậu ta sống chết không muốn đi lên, nói quả bóng đã đến tay Châu Tố rồi thì phải là Châu Tố lên mới đúng chứ, ai ngờ Châu Tố cũng rất thoải mái, trực tiếp đứng lên đi lên sân khấu.

Tất cả mọi người ở đó lập tức vỗ tay, ngoại trừ cô, ba nam sinh còn lại đều là nam sinh của lớp máy tính. Bọn họ thấy người bị phạt cùng là Châu Tố tiêu điểm của buổi kết nối này hôm nay thì đều xấu hổ, cũng rất hưng phấn.

Người dẫn chương trình nói ba nam một nữ nên chơi trò gì, cuối cùng Châu Tố rút được tấm thăm bị phạt là "hát một bản tình ca", sau đó bốn người họ đã cùng nhau hát một bài hát tình yêu, "Khinh khí cầu tỏ tình".

Nhạc dạo vang lên, trong đó có hai nam sinh giả vờ như là gay nắm tay nhau hát, chọc mọi người được một trận cười vang.

Châu Tố không để ý đến ba nam sinh này lắm, mà cô nhìn về phía Lục Giản ngồi dưới sân khấu, anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, dường như không hề hứng thú với chuyện này.

Đúng như cô đoán.

Sau khi khúc nhạc dạo kết thúc, ba nam sinh lần lượt theo thứ tự bắt đầu hát, giọng chay của mấy người này chọc mọi người ở đây bật cười, mọi người giả bộ la hát muốn đuổi bọn họ xuống.

Nhưng khi đến lượt Châu Tố cất tiếng hát, bầu không khí hoàn toàn thay đổi.

"Anh nói sẽ rất khó để theo đuổi được anh, muốn em biết khó mà lui, quà không cần chọn món đắt nhất, chỉ cần lá rơi của đại lộ..."

Giọng của cô nhẹ nhàng uyển chuyển rất hay, khác hẳn ba nam sinh còn lại, những nam sinh khác vốn đang ồn ào, lúc này lại nhìn chằm chằm bóng dáng trong chiếc váy đỏ trên sân khấu.

Bên cạnh Lục Giản có mấy nam sinh khích động, "Mẹ nó, hay thật đấy, nữ sinh xinh đẹp này tên gì nhỉ?"

"Lát nữa tao sẽ đi xin số điện thoại của cô ấy!"

"Mày nghĩ hay lắm, người ta còn lâu mới đưa cho mày ha ha ha..."

Bên tai của Lục Giản, một bên xen lẫn giọng nói hưng phấn của đám con trai, một bên tiếng hát của Châu Tố vẫn không ngừng, cuối cùng lần anh cũng ngẩng đầu lên, đúng lúc Châu Tố đang hát đến câu "Ánh mắt của anh nói cho em biết anh cũng muốn em", cô giống như có thần giao cách cảm cũng nhìn anh.

Bốn mắt chạm nhau, Lục Giản thấy khóe môi cô khẽ nở nụ cười, nháy mắt một cái cực nhanh với anh.

Đám nam sinh bên cạnh Lục Giản muốn phát điên rồi: "Không phải cô ấy vừa nháy mắt với tao đấy chứ!"

"Cư* á! Rõ ràng là đang nhìn tao."

Lục Giản: "... "

-

Sau khi trò chơi kết thúc, sau đó là hoạt động tự do, trong biệt thự có phòng hát karaoke, có bàn chơi mạt chược, chơi board game, chơi bi da và các hoạt động khác nhau đều có sẵn.

Châu Tố vừa hát xong thì về chỗ của mình, có mấy nam sinh khác đến mời cô tiếp tục đi hát, thái độ lấy lòng rất rõ ràng, nhưng cô khéo léo từ chối.

Cô nhìn một vòng xung quanh, không thấy bóng dáng Lục Giản ở đây, cô đứng dậy đi lên tầng hai đi dạo, đẩy đại một cửa phòng ra, cô thấy trong đó có Bối Doanh Doanh đang ngồi cùng Du Hàn, bọn họ chuẩn bị chơi trò Mafia.

"Nào nào, lại đây, Châu Tố cùng chơi đi."

Châu Tố không từ chối được lời mời nhiệt tình của bạn cùng lớp, đành phải ngồi xuống bên còn lại của Bối Doanh Doanh, nói nhìn bọn họ chơi, Bối Doanh Doanh nắm tay cô cười nói: "Vừa rồi em nhìn thấy có rất nhiều người mời chị đi hát."

Châu Tố tựa vào vai cô nói: "Nhưng chị hát không nổi nữa rồi."

Bọn họ bắt đầu tìm Mafia, Du Hàn ở bên cạnh chơi cùng Bối Doanh Doanh, Châu Tố ngồi một lúc không muốn ở đây nữa, nói không muốn ăn thức ăn cho chó nên rời đi.

Cô ra khỏi phòng, chạy lên tầng trên, chạy đi khỏi tầng hai ầm ĩ.

Trên tầng ba là khu nghỉ ngơi, có rất nhiều phòng, tối nay có thể trực tiếp ở đây nghỉ nơi, đại đa số người sẽ chơi ở đây xuyên đêm luôn.

Cô ôm tâm tình đi tìm Lục Giản, tìm khắp các phòng, cuối cùng cô mở ra cánh cửa của một phòng "ngôi nhà ngủ trong khoang không gian".

Bên trong trên dưới có tổng cộng tám cái hộp tròn, bên trong đều có không gian riêng, Châu Tố vừa đi vào, liền nghe thấy tiếng gõ bàn phím, ngay sau đó, cô nhìn thấy Lục Giản ngồi ở trên giường bên trong cùng, cúi đầu ôm máy tính để lên chân.

“Lục Giản, sao cậu lại ở đây?” Mọi người đang chơi game, nhưng anh lại chỉ ở lại đây một mình, “Cậu không xuống chơi với họ sao?

Anh nhìn lên, và một cảm xúc thoáng qua mắt anh, "Tôi đang làm bài tập."

Châu Tố "Ồ" một tiếng, sau đó liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh anh, vòng khung của giường dường như bao lấy bọn họ vào một không gian chật hẹp.

Lục Giản hơi sửng sốt, anh quay đầu nhìn về phía cô, cô ôm chân, đầu tựa vào đầu gối, mềm giọng nói anh: "Bài tập của cậu nhiều lắm sao?"

"...Ừm."

Châu Tố mím môi, ánh mắt miêu tả từng đường nét trên gương mặt anh, một lúc sau mới nói: "Lục Giản, mình phát hiện ra lên đại học có rất ít người chăm chỉ học tập được như cậu, mình cực kỳ ngưỡng mộ cậu."

Bàn tay đang gõ máy tính của Lục Giản dừng lại, hầu kết chuyển động, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

"Lục Giản, sau này mình có thể đi theo cậu cùng nhau đi thư viện không? Mình cảm thấy mình cần có một người giám sát mới có thể tập trung học tập."

"Cậu có thể gọi bạn cùng phòng cậu đi cùng."

"Bạn cùng phòng của mình cũng không thích đi thư viện, mà mình phát hiện lần trước cậu và mình cùng nhau đi thư viện, cả mình và cậu cùng đọc sách hiệu suất rất cao, chắc là do ngồi cùng với cậu, mình không thể không chuyên tâm học tập." Cô mỉm cười.

Lục Giản im lặng một lúc: "Tôi cũng không thường xuyên đi thư viện."

Cô khẽ hừ một tiếng, "Cậu nói dối, rõ ràng mình nghe Doanh Doanh nói, cậu hai ba ngày đều chạy đi thư viện một lần."

Giọng của cô nhẹ nhàng mềm mại, giống như đang làm nũng với bạn trai, Lục Giản cảm giác máy tính trên đùi không ngừng tỏa nhiệt, đáy lòng của anh bỗng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ.

Mấy giây sau, anh đóng máy tính lại, đang định đứng dậy rời đi, tay áo lại bị cô kéo lại.

Anh nhìn cơ thể của Châu Tố đang áp sát lại gần, đôi môi đỏ của cô khẽ mở: "Mình cảm giác cậu cứ luôn tránh mình."

Anh run lên: "Không có."

"Vậy sao mỗi lần mình lại gần cậu lại muốn đi? Cậu được lắm, chiếm tiện nghi của mình xong thì lại thế này." Cô cố nén cười.

Ba từ "Chiếm tiện nghi" của thốt ra, cả người Lục Giản cứng lại, trong đầu không tự chủ nhớ lại vừa rồi hai người có tiếp xúc thân mật khi chơi trò chơi...

Châu Tố thấy sắc mặt anh thay đổi, cô không nhịn được bật cười: "Đùa cậu thôi, là mình chiếm tiện nghi của cậu, được chưa?"

Cô đứng lên: "Cậu ở đây làm bài tập đi, mình không làm phiền đến cậu nữa."

Cô nói xong thì rời đi, Lục Giản ngồi xuống xuống, bật máy tính lên, nhìn màn hình lít nha lít nhít ký hiệu, bỗng chốc anh ngồi đó thất thần, nhưng nhưng rất nhanh ép bản thân phải quay lại bên trong thế giới riêng của mình.

Lục Giản yên tĩnh gõ máy tính một lúc lâu, cuối cùng anh cũng đóng máy tính lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc đi ra, anh nhìn thấy dưới chân giường bên ngoài cùng có một đôi giày cao gót màu đen.

Châu Tố dường như đã ngủ say, mái tóc đen dài xõa trên giường, che mất nửa khuôn mặt cô.

Anh vô thức liếc nhìn, trong tấm rèm che nửa giường, Châu Tố đang nằm nghiêng cuộn người trong chăn bông, hai mắt nhắm lại. Đôi chân dài mảnh khảnh hiện lên dưới lớp chăn phủ lên trên, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra bên ngoài, ngón chân hơi cuộn lại.

Anh vội ngoảnh mặt đi, cố gắng đè nén cảm xúc xa lạ trong lòng, đứng lặng người không nhúc nhích.

Vài giây sau đó, anh nhìn ra cửa, xác nhận không có ai, anh giơ tay kéo tấm rèm bên kia giường của cô lại, che kín kẽ.

Sau đó, nhanh chóng rời đi.

-

Sau khi chương trình kết nối kết thúc, đều khiến cho người ta buồn bực nhất là tất cả mọi người đều muốn có phương thức liên lạc với Châu Tố, nhưng lại phát hiện ai cũng bị cô từ chối, Lục Giản ở trong lớp nghe thấy có người thảo luận: "Mày nói Châu Tố kia không có bạn trai á hả, kỳ lạ thật đấy."

"Kỳ lạ cái gì, chắc chắn là người ta chướng mắt đồ xấu xí mày rồi, ha ha ha."

"Tao tới bến với mày luôn."

"Không chừng người ta là nữ thần lạnh lùng đó, người theo đuổi cô ấy chắc phải bằng cả đội bóng."

Lục Giản đọc sách, những lời này lọt vào trong tai anh, bất người

đúng lúc này anh nhận được một tin nhắn: [Lục Giản, tối nay cậu có đến câu lạc bộ rubik không?]

Tin nhắn đến từ nữ thần lạnh lùng mà tất cả mọi người muốn mà không có được.

Lục Giản trầm mặc một lúc, sau đó trả lời: [Sao thế.]

[Không có gì, chỉ là thắc mắc hỏi một chút thôi.]

Lục Giản: [Có.]

Đầu bên kia không nhắn tin lại, Lục Giản cũng không có tâm tư dư thừa nghĩ đến mấy cái này. Mấy ngày nay Châu Tố thỉnh thoảng sẽ đến tìm anh hỏi mấy câu, những đều rất bình thường, không chắc bọn họ có được coi là bạn bè của nhau không.

Không ngờ buổi tối Lục Giản một lần nữa gặp lại Châu Tố.

Châu Tố đến câu lạc bộ rubik, trưởng câu lạc bộ bảo cô tự giới thiệu mình với mọi người, "Mình là Châu Tố, sinh viên năm nhất, khoa ngoại ngữ, mình cảm thấy rubik rất thú vị, mình hy vọng có thể cùng mọi người học cách chơi rubik."

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay chào mừng, các nam sinh trong câu lạc bộ thấy có bạn học xinh xắn tham gia tất nhiên đều rất kích động.

Châu Tố ngồi vào chỗ của mình, nhìn Lục Giản ngồi đối diện, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Lần này chắc hẳn Lục Giản sẽ cảm nhận được cô đã chuẩn bị rồi mới đến đây nhỉ?

Mọi người bàn tán xôn xao, trưởng câu lạc bắt đầu nói về kỹ năng của khối Rubik ba nhân ba, dạy mọi người cách chơi, Châu Tố tai thì lắng nghe nhưng mắt lại liếc nhìn nữ sinh tên Nam Vân ngồi cách

Lục Giản mấy chỗ, nữ sinh đó thỉnh thoảng lại lén nhìn Lục Giản một cái.

Châu Tố nhớ lại lần trước gặp Nam Vân trong câu lạc bộ rubik, lúc đó cô ấy nhìn Lục Giản đỏ mặt, Châu Tố giật mình --

Đừng nói là Nam Vân cũng thích Lục Giản đấy chứ?

Tên mọt sách này được nhiều người yêu thích đến vậy sao?

Châu Tố suy nghĩ một chút, cũng thấy chuyện này rất bình thường, dù sao chính cô cũng thích anh, nhất định anh cũng sẽ không kém được.

Châu Tố cũng không để chuyện này trong lòng.

Sau khi trưởng câu lạc bộ chia sẻ cách chơi xong, mọi người bắt đầu tự do hoạt động, đang thảo luận về rubik thì điện thoại của Châu Tố vang lên, cô đi ra ngoài nghe điện thoại.

Địa điểm tổ chức các hoạt động của câu lạc bộ là ở tầng dưới của khu ký túc xá, giữa hai khu ký túc xá của một bồn hoa. Châu Tố vừa nghe điện thoại vừa đi ra một lối nhỏ không có người, sau khi nói chuyện vài câu xong cô đang định cúp điện thoại trở về phòng câu lạc bộ thì nghe thấy ở phía trước có một giọng nữ --

"Sao Châu Tố của lớp hai lại tham gia câu lạc bộ ký túc xã nhỉ?"

Nhân vật chính của cuộc đối thoại này nghe thấy tên mình thì ngạc nhiên, bước chân lập tức dừng lại.

Một giọng nữa khác vang lên: "Không biết, chắc đơn giản chỉ là cô ta thích chơi rubik thôi?"

Châu Tố nhận ra đây là giọng của Nam Vân!

Bạn của Nam Vân khẽ xì một tiếng: "Cậu cảm thấy loại người như cô ta sẽ thích chơi rubik sao? Mình cảm thấy cô ta phải nên tham gia mấy câu lạc bộ như kiểu trang điểm ăn diện gì đó thì đúng hơn, mình cá là mục đích cô ta tham gia câu lạc bộ không đơn giản như vậy đâu."

Châu Tố: Cô bị người ta đoán ra rồi???

Nam Vân mềm giọng nói: "Ài, cậu làm gì mà có vẻ ghét cô ta thế?"

"Mình ghét dáng vẻ như hồ ly tinh của cô ta cả ngày có nhiều nam sinh vây quanh cô ta như vậy, còn muốn đi quyến rũ người khác, mình dám chắc cô ta thích trưởng câu lạc bộ!" Nữ sinh kia tức giận nói.

Nam Vân: "A?!"

Châu Tố: Hả??

"Cậu không nhìn thấy à, vừa rồi khi trưởng câu lạc bộ nói cách chơi, Châu Tố cứ nhìn chằm chằm cậu ấy mỉm cười sao, chắc chắn là cô ta thích trưởng câu lạc bộ nên mới đến đây..." Nữ sinh kia thật ra thầm mến trưởng câu lạc bộ lâu rồi, cho nên mới có địch ý lớn như vậy với Châu Tố.

Nữ sinh kia xả bực tức một hồi, Nam Vân cuối cùng cũng lên tiếng an ủi, sau đó đột nhiên dịu dàng nói một câu: "Cậu yên tâm, mình cảm thấy trưởng câu lạc bộ sẽ không thích cô ta đâu, nếu như mình là con trai mình chắc chắn sẽ không thích kiểu con gái như vậy, nhìn qua là biết là cái loại kia rồi..."

Nam Vân không nói thẳng ra, nhưng Châu Tố đã nghe ra được ý Nam Vân muốn nói là gì.

Sau khi hai nữ sinh kia rời đi, Châu Tố chậm rãi đi tới, trợn mắt nhìn trời, cô cảm thấy rất bất lực.

Kiểu gì cũng có một số người hay ghen ăn tức ở không hiểu sao lúc nào cũng ôm ác ý về cô, nhưng cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên cho lắm.

Nhưng rồi bọn họ nói vậy thì có làm được gì, cô là người như vậy đó.

Cho bọn họ tức chết, hừ.

Trở lại phòng phòng sinh hoạt, mọi người vẫn đang bàn tán xôn xao về khối rubik. Châu Tố nhìn thấy Lục Giản đang ngồi một mình ở một góc, trưởng câu lạc bộ thấy nhiều nữ sinh còn chưa biết cách chơi, phân công đề nghị các nam sinh khác dạy các bạn nữ. Châu Tố chủ động đến bên cạnh Lục Giản, "Hey, Lục Giản."

Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, không nói gì.

Không ngờ lúc này Nam Vân cũng đi mình, mặt hơi ửng đỏ: "Trưởng câu lạc bộ bảo mình đến tìm cậu."

Nam Vân nhìn thấy Châu Tố ở đây, ánh mắt đầy ẩn ý, Châu Tố cũng nhìn lên một cái, rồi cúi đầu nghịch khối rubik trong tay, không để ý đến cô ta.

Nam Vân thấy Lục Giản không nói gì, cô ta cũng không dám quấy rầy, Lục Giản ráp khối rubik trở lại nguyên vẹn như ban đầu, quay đầu nhìn Nam Vân hỏi: "Trưởng câu lạc bộ bảo tôi chỉ cho cậu cái gì?"

"Cách chơi hồi nãy trưởng câu lạc bộ chỉ, mình vẫn không biết cách làm..."

Lục Giản nói ngắn gọn vài câu, Châu Tố ngồi bên cạnh nghe, trong lòng bắt đầu có chút ghen tuông.

Nam Vân nghe xong thì cảm thấy như lọt vào sương mù, nhưng có vẻ Lục Giản cũng không có kiên nhẫn, nên cô ta gật đầu nói mình hiểu rồi.

Lúc này Châu Tố lên tiếng --

"Lục Giản, mình còn chưa hiểu, cậu cũng không chỉ cho mình."

Nam Vân quay đầu nhìn về phía cô Châu Tố, lông mày lập tức nhíu lại.

Lục Giản im lặng trong chốc lát, anh nhìn con ngươi sáng ngời của Châu Tố, nói lại cách chơi một lần nữa, Châu Tố nghe xong theo lời của anh chỉ làm lại một lần nữa, sau đó xụ miệng: "Khó quá đi, mình vẫn không làm được..."

Lục Giản thấy cô cắn bờ môi đỏ, trên gương mặt nhỏ đầy vẻ hoang mang, dáng vẻ giống như thật sự gặp phải một chuyện rất khó.

Nam Vân ở bên cạnh nghe làm tức anh ách, nhỏ Châu Tố này có biết bản thân mình rất phiền hay không thế? Rõ ràng Lục Giản được phân cho cô ta mà!

Nam Vân nghĩ Lục Giản cũng sẽ không đáp lại kiểu dây dưa trắng trợn như vậy, ai ngờ một giây sau, Lục Giản trực tiếp cầm lấy khối rubik từ trong bàn tay cô, giọng điệu bất đắc dĩ chỉ lại cho cô một lần nữa: "Chỗ này sai rồi."

Nam Vân:???

Châu Tố nhận lại rubik làm lại một lần nữa: "Như thế này đúng chưa?"

Lục Giản: "Ừm."

Châu Tố gật đầu, ánh mắt liếc qua Nam Vân ngồi sau lưng, cô nở nụ

cười tươi tắn với Lục Giản: "Lục Giản cậu giỏi thật đấy, lại còn rất kiên nhẫn nữa."

Nam Vân: "..." Biểu cảm trên gương mặt cô ta cứng lại.

-

Sau khi hoạt động câu lạc bộ rubic kết thúc, Châu Tố đứng ở cửa ra vào chờ Lục Giản, Nam Vân và bạn của cô ta đi ra thấy cô, ánh mắt nhìn cô đầy ẩn ý, người bạn đi theo nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện ý.

Châu Tố ngâm nga một bài hát rồi nhìn về phía chân trời, vẻ mặt thản nhiên, dáng vẻ thật sự rất "gợi đòn".

Cuối cùng Lục Giản cũng đi ra, Châu Tố vừa nhìn thấy anh, lập tức đi tới, "Lục Giản, cậu về ký túc xá sao?"

Nam sinh không ngờ cô còn chưa đi, hơi ngạc nhiên: "Có chuyện gì không?"

"Không có gì, chúng ta vừa khéo cũng về khu số bốn, đi chung nhé."

Anh không trả lời cứ vậy đi về phía trước, Châu Tố đuổi theo. Trên đường đi, đầu tiên cô nói cảm ơn vì ban nãy anh đã chỉ mình cách chơi, sau đó lại thuận tiện nhả ra một đống cầu vồng rắm, biểu cảm trên mặt Lục Giản trước sau vẫn như một, không hề thay đổi.

Châu Tố phát hiện người đang y chang như khúc gỗ.

"Lục Giản, ngày mai cậu có đi thư viện không? Chúng ta cùng đi nha."

Bước chân của anh đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô hai giây, sau đó nói: "Châu Tố, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Cô hơi sửng sốt một chút, bước đến gần anh một bước, mỉm cười --

"Sao thế Lục Giản, cuối cùng cậu cũng phát hiện rồi à?"

Trong đầu anh vang lên một tiếng vỡ loảng xoảng, tiếp theo nghe thấy Châu Tố nói một câu: "Tớ cảm thấy, những lúc ở chung cùng một chỗ với cậu... Cực kỳ vui vẻ."

Những ngôi sao phía chân trời rơi vào màn đêm, một cơn gió thoảng qua bên tai, kèm theo giọng nói nhẹ nhàng của Châu Tố.

Một giây.

Hai giây.

Lục Giản lùi lại, anh cố gắng đè nén cảm xúc kỳ lạ, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như thường: "Mấy ngày nay tôi rất bận, không muốn ai ảnh hưởng đến mình."

Châu Tô nhìn làn da trắng lạnh của anh từ từ hiện lên một tầng ửng đỏ, cô mím miệng không cười: "Ồ."

"Tôi, tôi đi đây."

Anh quay người bước đi thật nhanh.

Châu Tố bật cười, người này bị cô dọa sợ rồi sao?

-

Lục Giản về đến ký túc xá, bạn cùng phòng của anh đang chơi game, anh ngồi vào bàn, bật máy tính lên định xử lý tài liệu, nhưng trong đầu lại có hơi rối loạn.

Tất cả đều vì những lời vừa rồi Châu Tố nói với anh.

Rất nhanh sau đó, Lục Giản quy những cảm xúc lúc này quy lại thành hai chữ -- bực bội.

Anh bực bội làm xong mấy bài tập, Anh Mập và Tề Dịch cũng vừa chơi game xong. Anh Mập đứng dậy đi đến bên cạnh bàn Lục Giản, đặt lên bàn anh một hộp nhỏ đồ ăn vặt, "Lục Thần, đây là Na Na tặng cho cậu đó."

Na Na là bạn học lớp bên cạnh lớp bọn họ, cô ấy thích Lục Giản cũng lâu rồi, thỉnh thoảng nhờ bạn cùng phòng tặng đồ cho Lục Giản.

Lục Giản quay đầu liếc đồ ăn vặt, "Cậu lấy đi."

"Không phải chứ, cậu lại không muốn nhận à? Nhưng người ta cũng thích cậu hơn mấy tháng rồi đó."

"Tôi cần phải nhận sao?"

Anh Mập thấy tâm tình Lục Giản không tốt lắm, không nói nhiều cầm đồ ăn vặt đi, trong lòng thì nghĩ bốn năm đại học này chắc chắn Lục Giản sẽ không thể thoát ế được.

-

Ngày hôm sau, Lục Giản dậy sớm, sau khi thu dọn xong đồ thì đến thư viện.

Buổi sáng chủ nhật anh thường sẽ đi thư viện đọc sách, cuộc sống của anh vô cùng kỷ luật, anh không thích ngủ nướng, mọi thứ đều được anh lên kế hoạch một cách có trật tự.

Vì vậy, anh không muốn bất cứ điều gì phá hủy kế hoạch của mình.

Nhưng cuộc sống thường khiến chúng ta phải thất vọng.

Điển hình như lúc này anh đang đọc một cuốn sách, xung quanh rất yên lặng, anh nghe thấy tiếng chiếc ghế đối diện nhẹ nhàng kéo ra. Khi anh vô thức ngẩng lên, Châu Tố đã lọt vào trong tầm mắt của anh, cô mỉm cười, im lặng chào anh: "Hi ~"

Lục Giản: "...?"

Sáng nay Châu Tố vật vã bò dậy, sau đó chạy như bay đến thư viện chỉ vì để gặp được anh.

Mà Lục Giản thực sự bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của cô.

Sau đó Châu Tố đưa anh một tờ giấy ghi chú, anh nhìn thấy nó viết: [Lục Giản, mình hứa sẽ không làm phiền cậu đây, cậu có thể yên tâm học thoải mái ~]

Châu Tô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh thì sợ anh đuổi cô đi một cách không thương tiếc, nhưng anh lại đặt tờ giấy xuống, tiếp tục đọc sách mà không nói gì.

Anh thật sự vờ như cô vô hình.

Cô đi mượn cuốn sách rồi quay lại, sau đó lấy giấy và bút ra, bắt đầu vẽ vẽ trên đó.

Lục Giản không hề bị quấy rầy, yên lặng đọc sách hồi lâu, khi đóng sách lại, ngẩng đầu nhìn thấy Châu Tố áp mặt vào lòng bàn tay của mình, lông mi dài đậy xuống, không kìm được ngủ thiếp đi.

Cuốn sách trong tay cô mới chỉ lật được vài trang mỏng.

Lục Giản im lặng bắt đầu thu dọn cặp sách, Châu Tố bị tiếng động nhỏ đánh thức, thấp giọng hỏi: "Cậu định rời đi à?"

"... Tôi đi ăn cơm."

"Vậy mình có thể đi chung không?"

Châu Tố thấy anh không nói gì thì hiểu là anh không từ chối, cô lập tức thu dọn sách, hấp tấp đi theo.

Hai người ra khỏi thư viện, Châu Tố ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, không khỏi híp mắt: "Hóa ra đi thư viện lại có thể cảm nhận được năng lượng tràn đầy như vậy."

Lục Giản vẫn luôn thờ ơ đột nhiên nói một câu: "Ở ký túc xá ngủ không ngon sao?"

Châu Tố: "..." Cô chột dạ sờ đầu, "Hôm nay mình dậy sớm quá nên hơi buồn ngủ."

Lục Giản không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.

"Ăn cơm trưa xong cậu định làm cái gì?"

"Tiếp tục đi thư viện."

"Vậy được, lát nữa mình phải về rồi, hôm khác chúng ta lại hẹn đi thư viện chung nhé."

Hai người đi đến nhà ăn số hai, Châu Tố nói muốn ăn cơm cá nướng trên lầu, Lục Giản không phản đối, đi theo cô lên trên lầu.

Hai người gọi món xong thì đi tìm chỗ ngồi, vừa ngồi xuống đã nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên --

"Lục Thần?"

Anh Mập và Tề Dịch cùng nhau đi ăn cơm, thấy Lục Giản và Châu Tố ngồi đối diện nhau thì ngạc nhiên há hốc miệng: "Hai, hai người các cậu..."

Châu Tố nhìn bạn họ, có chút ấn tượng: "Hi, các cậu là bạn cùng phòng của Lục Giản sao?"

"Đúng vậy," Anh Mập lập tức nhận ra Châu Tố, "Cậu là người hôm chương trình kết nối mặc váy mà hát rất hay đó đúng không?"

Châu Tố mỉm cười: "Ừm."

Anh Mập nhìn hai người bọn họ, nụ cười dần trở nên có chút xấu xa: "Hai người được lắm... "

Lục Giản: "..."

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, Anh Mập lập tức nói: "Vậy bọn tôi không quấy rầy hai người nữa, ăn trưa vui vẻ nhé."

Anh ta vỗ vai Lục Giản, nụ cười cực kỳ đầy ẩn ý sâu xa.

Anh Mập dẫn Tề Dịch chạy đi, "Lục Thần được lắm, ngoài mặt thì "tôi thích học tập", nhưng thật ra sau lưng chúng ta lại gây sóng to gió lớn như vậy! Tao nghe nói nữ sinh vừa rồi có rất nhiều nam sinh muốn xin phương thức liên lạc của cậu mà cô ấy không muốn cho đó, nhưng Lục Giản lại hẹn hò cùng người ta luôn rồi!"

Tề Dịch ngồi một bên nghe xong thì sắc mặt không tốt lắm: "Mày đừng nói nữa, tao đói chết rồi này."

Ở một bên khác, Châu Tố nhìn bóng lưng của hai người kia, không khỏi cong khóe miệng: "Bạn cùng phòng của cậu hình như hiểu nhầm chúng ta là loại quan hệ kia rồi."

Lục Giản: "... Không cần để ý bọn họ đâu."

Châu Tố ôm mặt nhìn anh, đột nhiên nghiêm túc gọi tên anh: "Lục Giản."

Lần trước ở buổi kết nối đó có mấy nam sinh ở lớp cậu muốn thêm Wechat của mình, nhưng đều bị mình từ chối."

Anh ngước mắt lên nhìn vào mắt cô.

Bờ môi đỏ của Châu Tố cong lên --

"Cho nên chỉ có cậu có Wechat của mình thôi, mình chỉ cảm thấy hứng thú với mỗi mình cậu. Cậu có biết không?"

-

Chuyện Châu Tố thích Lục Giản rất nhanh đã truyền đến tai đám bạn của cô, khi bọn họ biết chuyện này đều rất ngạc nhiên: Người luôn được người ta theo đuổi như Châu Tố bây giờ lại lặn lội theo đuổi ngược lại một nam sinh?

Sau khi nghe ngóng, là Lục Giản, học bá khoa máy tính --

Là tên nổi tiếng đó?"

Mọi người nhao nhao hỏi: "Châu Tố cậu nghĩ thế nào thế, cậu ta không phải chỉ biết đọc sách thôi sao?"

Châu Tố nghe thấy lời chất vấn này của bọn họ thường khịt mũi khinh thường: "Các cậu thì biết cái gì."

Châu Tố phát hiện cô càng hiểu rõ Lục Giản càng thích anh hơn. Anh là người có kỷ luật và rất nghiêm khắc với bản thân, luôn đòi hỏi sự hoàn thiện từ bản thân trong học tập, hơn nữa còn có lòng cầu tiến, làm việc gì cũng cực kỳ chăm chú, cả người tỏa ra hào quang của học bá.

Mặc dù đôi khi anh rất thẳng tính và không hiểu phòng tình, nhưng anh có phong cách của một quý ông, luôn giữ khoảng cách với bất kỳ cô gái nào và không mập mờ dây dưa với họ.

Anh không giống những móng heo lúc nào cũng vờn quanh cô, cả người theo đuổi bám đuôi khiến cô phiền chán.

Châu Tố cũng không hiểu tại sao mình lại thích kiểu người như anh.

Nhưng trong chuyện tình cảm không có gì là logic cả. Cô thích một người cực kỳ trái ngược với tính cách của chính mình, định mệnh cũng đưa đẩy cô theo đuổi anh cả một chặng đường dài như vậy.

Châu Tố có được thời khóa biểu của Lục Giản, có những lúc không gặp được anh, cô sẽ đến lớp của anh, sau đó bám lấy anh, cùng anh đi thư viện. Cô không hề thích rubik nhưng vì Lục Giản, cô cái gì cũng đều chấp nhận thử.

Châu Tố cảm thấy có những lúc bản thân rất hèn mọn, cô chưa từng cúi đầu trước một nam sinh như vậy, mà đứng trước Lục Giản, cô lại giống như một tảng đá không che được lửa nóng.

Cô cảm giác như Lục Giản biết được tâm tư của cô, nhưng anh dường như vẫn chưa thích cô.

Ví dụ như có một lần, cô tham gia một cuộc thi hát, tối hôm đó cô mới anh đến xem cô biểu diễn, nhưng anh lại lấy lý do làm powerpoint để từ chối cô, hơn nữa anh cũng chưa từng chủ động tìm cô.

Châu Tố theo đuổi Lục Giản được một tháng, cô bắt đầu cảm thấy có chút khó khăn.

Theo thường lệ tối thứ sáu là ngày câu lạc bộ rubik hoạt động, nhưng hôm nay tâm tình cô rất tệ, phân vân không biết có nên đi hay không.

Bởi vì buổi sáng hôm nay đi học, có bài tập nhóm nhỏ môn khẩu âm, cô đã chuẩn bị rất lâu, ba người còn lại trong nhóm cô đều nói

là đang có việc bận rộn, cô thúc giục bọn họ tìm kiếm thông tin, bọn họ lấy rất nhiều lý do để không làm. Cuối cùng, 80% báo cáo tổng kết vẫn là cô làm, khi nộp bài thì giảng viên không hài lòng, phê bình bọn họ chuẩn bị bài không tử tế.

Tâm trạng không tốt, cô muốn ở ký túc xá.

Nhưng cuối cùng, để có thể nhìn thấy Lục Giản, cô vẫn miễn cưỡng ra ngoài

Khi cô đến phòng câu lạc bộ, đã có một vài người đến trước, Châu Tố nhìn thấy Nam Vân ngồi bên cạnh Lục Giản, hỏi anh về rubik. Nam Vân đang nở nụ cười, còn Lục Giản cũng không có vẻ gì là không vui.

Dường như trước đó Lục Giản cực kỳ không thích Nam Vân.

"Vậy Lục Giản, còn công thức này..."

Nam Vân nhẹ giọng hỏi, Lục Giản đang nghe thì nghe thấy tiếng giày Martin giẫm trên mặt đất, ngẩng đầu liền nhìn thấy Châu Tố kéo ghế đối diện ngồi xuống, sắc mặt rất tệ, không giống như thường ngày cười hì hì đến chào hỏi, thậm chí cô còn không thèm ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Lục Giản?"

Giọng nói của Nam Vân gọi Lục Giản đang ngẩn người tỉnh lại. Lục Giản và cô ta tục nói về chủ đề này, Nam Vân vừa lắng nghe, khóe mắt vừa liếc nhìn Châu Tố đang im lặng ở phía đối diện, tâm trạng rất vui vẻ.

Châu Tố nghe giọng nói của Lục Giản, không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, càng ngày càng cảm thấy tức giận --

Dựa vào cái gì mà cô phải đối tốt với một tên mọt sách thối tốt như

vậy chứ? Tâm trạng của cô tệ như vậy còn phải cố gắng vực tinh thần đến đây gặp anh, thế mà anh lại còn đang nói chuyện thân mật với nữ sinh khác như vậy, cô bị ngốc hay sao mà chạy thật xa đến đây để ăn dấm...

Nghĩ đi nghĩ lại, chóp mũi của chút ê ẩm, dường như ấm ức cả ngày hôm nay sắp trào ra.

Có một nam sinh thấy cô ngồi một mình, đi tới hỏi: "Châu Tố, sao cậu ngồi đây một mình ngẩn người thế? Có muốn tôi chỉ cậu cách chơi không?"

Lục Giản ngẩng đầu nhìn qua.

Châu Tố trừng Lục Giản một cái, trả lời nam sinh kia: "Không cần đâu."

Nam sinh kia "mặt mày xám xịt" rời đi, Nam Vân thấy vậy sợ Châu Tố lại muốn bám lấy Lục Giản, nhanh chóng hỏi Lục Giản thêm mấy vấn đề.

Trước đó Châu Tố tâm tình tốt còn xông xáo cố tình lại gần, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không có tinh thần làm trò đấy.

Cô mở Wechat ra, gửi tin nhắn vào trong nhóm chat cho đám bạn nói tối nay muốn đi bar. Bọn họ trêu chọc cô tối nay không đi câu lạc bộ rubik nữa hả, Lý Đình nhắn tin riêng hỏi cô; [Cậu đang ở đâu, tôi qua đó đón cậu rồi chúng ta đi TRA.]

Châu Tố trả lời tin nhắn.

Cô không muốn ngồi ở đây chờ đợi, cô vẫn chưa đến mức tự ngược đãi bản thân ở đây buồn bực ăn dấm.

Lục Giản ngốc nghếch xấu xa, không đáng.

Châu Tố cứ như vậy ngồi đối diện Lục Giản, toàn bộ quá trình gần mười lăm phút, cô không nói một lời, thái độ rất khác thường ngày.

Đến khi cô nhận được điện thoại của Lý Đình, cuối cùng cũng đứng dậy, quay người đi ra ngoài.

Lục Giản đang nói chuyện bỗng dừng lại, ánh mắt vô thức nhìn theo cô.

Anh thấy một chiếc xe máy mô tô màu đen đỗ ngoài cửa, một nam sinh lái chiếc xe đó. Châu Tố đi đến trước mặt anh ta, hai người nói vài câu, sau đó Châu Tố ngồi lên xe.

Chiếc mô tô rồ ga rời đi.

Ánh mắt Lục Giản trầm xuống, lông mày hơi nhíu lại.

Nam Vân thuận theo ánh mắt Lục Giản nhìn theo thì thấy cảnh này, trong lòng cũng vô vàng cảm xúc, cô ta tình thăm dò Lục Giản, mở miệng cười nói: "Châu Tố chơi với nhiều nam sinh thật đấy."

Động tác xoay rubik của Lục Giản dừng lại.

"Lúc bọn mình lên lớp, thường xuyên thấy nam sinh đến tìm Châu Tố, đào hoa của cấu ấy khiến bọn mình đều phải hâm mộ." Nam Vân cười.

Lục Giản hơi mím môi lại, đầu ngón tay tiếp tục xoay rubik.

Nam Vân thấy anh không có phản ứng, lại chuyển kiểu nói, "Lục Giản, mình nghe nói Châu Tố thích cậu đó. Thật ra Châu Tố là người rất tốt, lại còn xinh đẹp nữa, chỉ là mình thấy cậu ấy hay đi chơi với nhiều nam sinh..."

Lục Giản quay đầu nhìn Nam Vân, cô ta chột dạ, "Mình cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nói với cậu một câu thôi, hơn nữa cậu ấy

không thích học tập, không giống như cậu..."

Thật ra cô ta muốn nói với Lục Giản, Châu Tố là một cô nữ sinh lẳng lơ.

Hơn nữa cô ta cũng cảm thấy Lục Giản không thích Châu Tố, căn bản là không thèm để ý đến.

Lục Giản không nhìn cô ta nữa, mấy giây sau anh lạnh nhạt nói: "Nói xong chưa?"

Nam Vân nghe thấy giọng nói lùng lùng xa cách của anh thì luống cuống, "Lục Giản, có phải cậu không tin mình không, mình học lớp bên cạnh lớp cậu ấy. Bình thường cậu ấy như thế nào mình và các bạn học đều nhìn thấy, mình chỉ sợ cậu bị cậu ấy ảnh hưởng..."

Lục Giản đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô ta, ánh mắt lạnh tanh --

"Tôi có mắt, không cần cậu nhiều lời."

- -----oOo------

Chương 87: Ngoại truyện Tố Giản 3

Lục Giản nói xong câu này rồi rời đi, bỏ lại Nam Vân một mình ngồi đó với gương mặt ngạc nhiên.

Vừa rồi Lục Giản nói cô ta cái gì cơ?

Nói cô ta nhiều chuyện?

Cô ta có ý tốt nhắc nhở Lục Giản, bảo anh đừng để bị dáng vẻ xinh đẹp bên ngoài của Châu Tố lừa gạt, vậy mà anh lại nói cô ta không nên xen vào chuyện của người khác?!

Châu Tố làm thế nào mà có thể được nhiều nam sinh yêu thích như vậy chứ, ngay cả Lục Giản cũng nói chuyện giúp cho Châu Tố...

Nam Vân cắn môi, nhìn bóng lưng rời đi của Lục Giản, suýt chút nữa là bật khóc.

-

Châu Tố được Lý Đình chở chạy ra khỏi đại học Z, thuận tiện lượn một vòng, cuối cùng dừng lại trước cửa TRAPUB.

Lý Đình xuống xe, nhìn vẻ mặt không vui của Châu Tố, anh ta cũng đoán được là có chuyện gì.

Mất ngày trước Lý Đình nghe nói Châu Tố đang theo đuổi một nam sinh.

Lúc anh ta nghe được tin tức này, trong lòng cực kỳ khó chịu, muốn chạy đi chất vấn Châu Tố nhưng bản thân lại không có tư cách nào để hỏi. Anh ta thích Châu Tố, nhưng cũng biết Châu Tố không thích mình.

Hai người chẳng qua đều là những người yêu mà không có được người mình yêu.

"Tâm tình không tốt mới nhớ đến bọn tôi hả?" Lý Đình lạnh nhạt hỏi một câu.

Châu Tố xụ miệng, ngửa đầu nhìn bầu trời, chớp chớp mắt nói, "Không phải là vì còn các cậu ở bên mình sao?"

Lý Đình đè nén cảm xúc dưới đáy lòng, vỗ đầu của cô, "Đi vào đi, bọn họ đều đang đợi cậu đấy."

Châu Tố đi theo vào trong pub, Hiểu Nhiên và Quần Thủng đều đang ở đây, đúng lúc hôm nay có sinh nhật một người trong đám bọn họ, tổ chức ở đây luôn.

Đám bạn thấy hai người đến, "Châu Tố cậu được lắm, sinh nhật của mình mà cậu lại chạy đi thông đồng với tên đàn ông khác." Một nam sinh trêu đùa.

Cô mỉm cười, "Không phải lương tâm áy náy nên mình "quay về đầu thú" đây sao?"

"Phạt, phải phạt cậu mới được, cậu uống ba ly đi rồi mới nói chuyện tiếp!"

Châu Tố phối hợp với đám người đang ồn ào này uống liên tục ba ly rượu, có nam sinh hô hào kêu cô uống nữa, trực tiếp bị một ánh mắt của Lý Đình dọa ngậm miệng.

Châu Tố không quan tâm bọn họ, tiếp tục ngửa cổ uống tiếp, Hiểu

Nhiên ngồi xuống bên cạnh cô: "Chị em làm sao thế hả, tâm trạng không vui?"

Châu Tố đặt ly rượu xuống, quay đầu ôm bả vai bạn thân vùi đầu vào hõm cổ cô bạn, "Lục Giản là đồ quỷ sứ."

"Mình biết ngay là vì cậu ta mà... Sao thế."

"Mình nhìn thấy cậu ấy nói chuyện với nữ sinh khác, không để ý đến mình, mình tức giận."

"Ài, mình cảm thấy nam sinh đó không thích hợp để nói chuyện yêu đương đâu, cậu không cần phải chủ động như thế, cho dù hai người có ở bên nhau được cậu ta cũng sẽ trân trọng cậu sao? Hơn nữa, mình cảm thấy cậu ta không nhìn thấy điểm tốt của cậu, nếu mình mà là nam sinh đó, mình đổ cậu từ lâu rồi."

Châu Tố cười, "Nhưng mà cậu ấy bản chất là đầu gỗ như vậy mà." Cô thích anh, cũng không còn cách nào khác.

Đám Quần Thủng cũng đi tới, "Tố Tố, hay là để mình đi nói bóng gió một chút thể thử thái độ của Lục Giản giúp cậu nhé? Hay là mình giúp cậu hỏi em cậu ta thích kiểu con gái như thế nào?"

"Nếu muốn nói thì nói Tố Tố không cần theo đuổi cậu ta nữa, như thế đã cho cậu ta mặt mũi rồi."

"Được rồi, được rồi," Châu Tố xua tay, "Không nói chuyện của mình nữa, hôm nay là sinh nhật của cậu mà."

Lý Đình trầm giọng nói: "Không nói nữa."

Mọi người cũng không bàn tán nữa, Châu Tố yên tĩnh ngồi một góc, nghe bọn họ ca hát, còn cô thì uống rượu. Qua một lúc cô bắt đầu hơi say say, nói muốn về ký túc xá.

Lý Đình đưa cô về, đến dưới lầu ký túc xá, Châu Tố vẫy tay chào anh ta: "Mình về trước đây, ngủ ngon nhé."

Lý Đình nhíu mày, lên tiếng gọi cô lại, giọng rất trầm: "Tên kia đáng vậy sao?"

Châu Tố cụp mắt, không quay đầu lại: "Lý Đình, có rất nhiều thứ, không thể khống chế được."

Nam sinh trầm mặc mấy giây, sau đó nói: "Cậu lên đi."

Lý Đình lái xe rời đi, Châu Tố ngửa đầu nhìn ký túc xá, lại cảm thấy bây giờ trở lại ký túc xá cô sẽ buồn bực đến phát điên mất, cô không muốn đi vào, dứt khoát ngồi xổm dưới gốc cây nhãn.

Nếu không phải đã uống say, cô sẽ không giữ hình tượng như vậy.

Trong lúc đầu óc mơ màng, cô mở Wechat của Lục Giản ra, "Đồ ngu ngốc, đàn ông thối, cậu thì có gì tốt chứ..." Cô càng mắng cảm xúc càng xộc lên não, bấm "Voice call" lúc nào không hay.

Đến khi điện thoại rung lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Lục Giản: "Alo."

Cô ngẩn người, đưa di động áp vào tai, hỏi: "Ai đấy, gọi cho tôi làm gì."

Lục Giản: "..."

"Là cậu gọi tôi."

Đầu óc Châu Tố choáng váng,:Cậu là tên Lục móng heo kia à."

Lục Giản: "....."

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì." Anh hỏi.

Châu Tố bĩu môi, tủi thân nói: "Lục Giản, mình uống say rồi."

Anh hơi sửng sốt, sau đó anh nghe thấy cô nói tiếp: "Bây giờ mình đang ở dưới ký túc xá, mình đáng thương quá "nấc"."

Lục Giản nhìn quyển sách chuyên ngành trên mặt bàn, hầu kết chuyển động, lạnh nhạt mở miệng: "Lên phòng đi."

"Hu hu hu mình muốn gặp cậu, mình mặc kệ, mình không gặp được cậu mình sẽ không lên lầu đâu..."

Đầu dây bên kia im lặng hai giây: "Vậy cậu ở đó đi."

Châu Tố sửng sốt, sau đó cao giọng: "Lục Giản mình ghét cậu!" Vừa dứt lời cô lập tức cúp máy, vùi đầu vào đầu gối.

Sao người này có thể lạnh lùng như vậy chứ!

Cô nhỏ giọng nức nở khóc.

Mấy phút sau, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một giọng nói ——

"Châu Tố."

Cô ngước lên nhìn thì thấy gương mặt lạnh lùng của Lục Giản. Anh khoác một cái áo khoác màu đen, đứng trước mặt cô, từ trên nhìn xuống, ánh mắt vẫn như trước đây bình tĩnh không hề có chút gợn sóng.

"Không, không phải cậu nói không đến sao?" Cô khóc thút thít.

Anh ngước mắt lên nhìn, xung quanh có rất nhiều người tò mò nhìn về phía này, anh có hơi xấu hổ: "Cậu đứng lên trước đi."

Cô định đứng lên, nhưng rồi vươn tay về phía anh: "Chân mình tê rồi."

Cực kỳ giống tên lưu manh ăn vạ.

Lục Giản cụp mắt, đành phải kéo cô lên, vào giây phút anh nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, cảm xúc kỳ lạ dưới đáy lòng một lần nữa lại dâng lên.

Cô đứng trước mặt anh, ánh mắt lăm lăm nhìn chằm chằm anh: "Lục Giản, mình thật sự chán ghét cậu chết đi được."

Hốc mắt cô đỏ lên, khóe mắt còn đọng nước mắt, cả người toàn mùi rượu, lần đầu tiên Lục Giản cảm giác được chân tay mình luống cuống, cả một lúc lâu sau mới có thể nói được một câu: "Cậu đi lên lầu nghỉ đi."

"Mình không muốn."

"... Vậy cậu muốn làm gì?"

Cô mếu máo nói: "Mình đói lắm, tối nay mình còn chưa ăn cơm, cậu phải đi ăn cơm cùng mình."

"Tôi còn đang đọc sách."

Cô nghe vậy thì nước mặt dường như lại chực trào, Lục Giản lại mở miệng, hỏi cô: "Cậu muốn ăn gì?"

"Cháo ở cửa Nam."

Anh lạnh nhạt nói: "Đi thôi."

Lục Giản cũng không biết bản thân bị làm sao, vì cô mà anh đã thỏa hiệp hai lần. Loại chuyện cùng nữ sinh đi ăn trong tình cảnh này, là lần đầu tiên trong cuộc đời của anh.

Châu Tố đi theo anh ra đến cửa Nam, đi đến phố bán cháo, sau khi cô gọi đồ ăn, hỏi anh muốn anh gì, anh nói mình không ăn.

Anh ngồi cùng cô, yên lặng nhìn cô ăn cháo, ăn cháo xong hai người đi trở về cuối cùng cô cũng nói ra chuyện của mình: "Lục Giản, hôm nay tâm tình mình rất kém."

"Sao thế."

Cô kể lại chuyện hoạt động nhóm môn tiếng Anh của mình với anh, anh nói: "Cậu đã cố gắng hết sức rồi, chuyện này không liên quan gì đến cậu."

"Nhưng đây không phải chuyện khiến cho mình không vui nhất." Cô quay đầu nhìn anh, thẳng thừng kiêu ngạo than thở: "Còn nữa, hôm nay mình đến câu lạc bộ thấy cậu và Nam Vân nói chuyện với nhau, cậu cũng không để đến mình, mình ăn dấm."

"..." Anh chưa từng thấy cô gái nào thẳng thắn như cô.

Châu Tố: "Cậu nói đi, có phải cậu thích Nam Vân không?"

Cô thấy Lục Giản không trả lời, cô tưởng anh ngầm thừa nhận: Được rồi, tôi hiểu rồi, cậu thích Nam Vân, Lục Giản hóa ra cậu là người như vậy... "

Anh quay đầu nhìn cô, bất đắc dĩ: "Cậu đang nói linh tinh cái gì thế."

"Vậy có nghĩ là cậu không thích Nam Vân?"

"... Tôi còn không nói chuyện với cô ta."

Châu Tố hít mũi một cái, khóe miệng bắt đầu không giấu được nụ cười, "Vậy mình yên tâm rồi..."

Lục Giản không để ý đến cô, tiếp tục đi về phía trước, cô nói: "Lục Giản, mình có hơi say rồi, cậu có thể dìu mình đi một đoạn được không."

Tâm trạng tốt lên bắt đầu mặt dày hơn hẳn.

Châu Tố: "Mình hơi buồn ngủ rồi."

Lục Giản hỏi lại: "Sao cậu không bảo tôi cõng cậu luôn đi?"

"Ài cũng được sao, vậy cậu muốn cõng mình à?" Hai mắt cô sáng lấp lánh.

"..." Bước chân Lục Giản không ngừng lại, Châu Tố hừ một tiếng, "Sau này cậu muốn cõng mình, mình cũng không đồng ý đâu đó."

Lục Giản liếc cô một cái.

-

Buổi tối Châu Tố trở về phòng ký túc xá, Bối Doanh Doanh thấy cô đi vào thì ngạc nhiên: "Tố Tố, sao cậu lại đi uống rượu rồi?"

Bối Doanh Doanh đỡ cô ngồi xuống ghế, "Là vì... Có liên quan đến Lục Giản sao?"

"Doanh Doanh, cậu nói xem thích một người thì có thể kiên trì trong bao lâu?"

"Chuyện này... Rất khó nói, là vì Lục Giản mãi vẫn không cho cậu đáp án sao?"

"Mình cảm thấy Lục Giãn mãi vẫn không thích mình, có lẽ bây giờ cậu ấy coi mình như bạn bè bình thường, nhưng đa phần đều là mình theo đuổi cậu ấy, bám theo cậu ấy, cmn sao mình lại hèn mọn như thế chứ..."

"Có thể là vì cậu là người không muốn nói chuyện yêu đương?"

Châu Tố ôm Doanh Doanh, "Mình thật sự không muốn thích cậu ấy nữa hu hu hu..."

Bối Doanh Doanh nhẹ nhàng sờ đầu của cô: "Vậy thì không thích nữa."

-

Khi say, đôi khi người ta quá tỉnh táo, đôi khi lại vô cùng xúc động.

Châu Tố tỉnh dậy vào ngày hôm sau, đang nằm trên giường, điều đầu tiên nghĩ đến, đó là ——

Tối hôm qua Lục Giản đã cùng cô ấy đi ăn cháo!

Cô bật dậy khỏi giường với sự phấn khích, sau đó cẩn thận nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua, vậy mà cô bắt đầu cảm thấy một chút ngọt ngào...

Ít ra thì anh vẫn quan tâm đến cô.

Cô đứng dậy sau khi tắm rửa sạch sẽ cô gọi vào điện thoại của Lục Giản. Phải mất vài giây sau đó anh mới nhận điện thoại.

"Alo, Lục Giản?"

“Ừm.” Giọng anh vẫn lạnh nhạt như vậy.

“Tối hôm qua, cám ơn cậu.” Châu Tố cười, “Câu đi ăn cháo với mình, đưa mình trở về. Có phải mình đã làm mất thời gian của cậu không?

“Ừm.” Anh thừa nhận.

"... Vậy thì mình có thể làm gì để bồi thường cho cậu không? Hay là trưa nay mình mời cậu đi ăn nhé?" Cô cười khúc khích.

"Không cần."

"Ài, cậu đừng khách khí với mình, tối hôm qua cậu trả tiền cháo cho mình nữa mà, à mình biết rồi, chẳng lẽ cậu muốn mình thiếu nợ cậu, sau đó sẽ bám theo cậu đúng không?"

"..." Lục Giản thực sự không thể nào hiểu nổi logic quái quỷ này của cô, "Buổi trưa không có thời gian, tôi có một cuộc thi."

"Thi máy tính sao?"

"Rubik."

Châu Tố buồn bực sao cô không biết nhỉ, Lục Giản nói tối hôm qua sau khi cô rời đi thì trưởng câu lạc bộ mới thông báo. Hôm nay là cuộc thi Rubik"s Cube do Đại học Z và một số trường đại học gần đây tổ chức. Trong đại học Z có Lục Giản, trưởng câu lạc bộ và một số nam sinh khác đã đăng ký tham gia. Địa điểm nơi diễn ra cuộc thi là ở đại học Z.

Châu Tố nghe xong thì muốn cùng đi với anh, "Cậu đi thi thì tất nhiên mình muốn đi theo cổ vũ rồi, có được không? Mình sẽ làm hậu cần cho cậu."

"... Đi thi rubik không cần hậu cần đi theo."

Cô hừ hừ một tiếng: "Nếu cậu không dẫn mình đi theo, mình sẽ đi hỏi trưởng câu lạc bộ, mình vẫn sẽ đến đó thôi."

Lục Giản: "..." Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một cô gái có da mặt dày như vậy.

-

Châu Tố quấn lấy Lục Giản năn nỉ ỉ ôi một hồi, cuối cùng anh cũng nói một giờ chiều sẽ xuất phát, Châu Tố nói đúng giờ mình sẽ đứng ở cổng số bốn chờ anh.

Sau khi đến nhà ăn cơm nước xong xuôi, Châu Tố đến điểm hẹn sớm hơn ba phút, cô không muốn để anh chờ lâu, nhưng không ngờ anh đến còn sớm hơn cả cô.

"Lục Giản còn đến sớm hơn cả mình, không muốn để mình chờ lâu."

Lục Giản thấy hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi màu hồng, đỏ tía với một chiếc váy màu đen, làm cho làn da của cô càng trắng hơn, trông đẹp hơn nhiều so với chiếc váy thường ngày.

Đường nét trên gương mặt của Châu Tố rất duyên dáng, qua lớp trang điểm, nhìn qua mang dáng vẻ mềm mại dịu dàng, nhưng cũng rất quyến rũ thu hút người khác, giống như bất kỳ loại con trai nào cũng có thể bị cô thu phục.

Lục Giản quay mặt đi, dừng lại những suy nghĩ dư thừa: "Đi thôi."

Cô đi theo anh và hỏi anh khi nào trận đấu diễn ra, anh nói vào lúc một giờ rưỡi.

Hai người định đi xe buýt, nhưng Châu Tố nói cô đã trực tiếp đặt xe rồi, "Đi xe buýt lát nữa bị tắc đường thì làm sao bây giờ, vẫn là đi ô tô nhanh hơn, hơn nữa ngồi xe cậu có thể chợp mắt một lúc."

Sau khi xe đến, Lục Giản chỉ có thể lên xe với cô, trên xe đúng là Châu Tố rất yên lặng không làm phiền đến anh.

Anh không ngủ, nhưng Châu Tố nhắm mắt một lúc lại ngủ thiếp đi.

Lục Giản quay đầu nhìn cô, làn da cô trắng nõn, cánh môi anh đào

hơi hé, Lục Giản nhớ lại tối hôm chương trình kết nối đó, cô lại gần anh, nhỏ giọng thì thầm vào tai anh nói "Cậu chiếm tiện nghi của mình".

Lúc Lục Giản tỉnh táo lại, anh phát hiện bản thân đang nghĩ đến chuyện này thì nhanh chóng cắt đứt mạnh suy nghĩ của mình, lông mày nhíu lại.

-

Xe taxi đi nhanh hơn xe buýt nhiều, hai người xuống xe, Châu Tố thấy sắc mặt của Lục Giản không tốt cho lắm, cô ngây thơ hỏi: "Có phải cậu đang căng thẳng không? Cậu không cần phải lo lắng đầu, mình tin tưởng cậu sẽ là người giỏi nhất ~"

Lục Giản nuốt nước bọt một cái, tiếp tục đi về phía trước, không nhìn cô.

Hai người đến địa điểm tổ chức cuộc thi trong đại học Z, bọn họ đẩy cửa đi vào, mấy bạn học lập tức vội vã tiến lên hỏi: "Lục Giản, cuối cùng cậu cũng đến, sắp đến lượt cậu thi rồi kia!"

Châu Tố: "Không phải một rưỡi mới bắt đầu thi sao? Bây giờ còn chưa đến hai mươi đâu."

"Các cậu không biết đã đổi thời gian rồi sao? Một giờ đã thi rồi, may Lục Giản là trận thứ ba."

Châu Tố không hiểu nhìn về phía Lục Giản, anh nhíu mày: "Tôi không nhận được thông báo."

"Bọn mình tưởng là trưởng câu lạc bộ thông báo cho cậu rồi chứ, cậu ấy đang thi rồi..."

Châu Tố kéo ống tay Lục Giản, cười cười: "Không sao, dù sao chúng ta cũng đến kịp là được rồi."

Hai người ngồi xuống ghế, Nam Vân cùng mấy người bạn ngồi ở hàng phía sau, cô ta nhìn thấy hai người cùng xuất hiện thì nhíu mày.

"Nam Vân, sao hai người bọn họ lại xuất hiện cùng nhau..."

Nam Vân nghĩ đến thái độ bao che khuyết điểm của Lục Giản đối với Châu Tố, trong lòng cô ta càng thêm khó chịu.

Trưởng câu lạc bộ giành chiến thắng với kết quả dẫn trước hai giây, cậu ta đi xuống sân khấu, lúc nhìn thấy Lục Giản thì có hơi sửng sốt, có người hỏi cậu ta có thông báo cho Lục Giản thời gian thi đấu đã đổi không, cậu ta nói: "Xin lỗi cậu, sáng nay tôi học bù, quên mất không thông báo..."

Lục Giản nói không sao. Nhưng bởi vì đến sát giờ, anh thậm chí còn không có đủ thời gian làm nóng người trước.

Người dẫn chương trình thông báo tuyển thủ vòng thứ ba lên sân khấu, Lục Giản đi lên đó, trưởng câu lạc bộ nhìn bóng lưng của Lục Giản, ánh mắt dần dần tối sầm lại.

Lục Giản vừa lên sân khấu, rất nhanh đã hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của nhiều học sinh.

Lục Giản đứng ở trên sân khấu nhìn xuống, đúng lúc thấy được Châu Tố dùng khẩu hình miệng nói cố lên với anh.

Đối thủ hôm nay của Lục Giản cũng là một đại thần chơi rubik của đại học F, bọn họ phải lắp lại hoàn chỉnh ba khối rubic, một cái 2x2, 3x3, và 4x4, ba vòng thắng hai là thắng chung cuộc.

Sau khi bắt đầu tính thời gian, Lục Giản cầm rubik lên, quan sát mấy giây rồi lập tức xoay, tốc độ tay khoảng gần ba giây là một khối rubik đã được hoàn thành.

Châu Tố vốn lo lắng cho anh chưa kịp chuẩn bị gì mà đã phải lập tức vào thi, nhưng giờ cô phát hiện bản thân đã quá lo lắng rồi.

Đây chính là thực lực tuyệt đối.

Cô ôm mặt nhìn anh, không khỏi bắt đầu bật chế độ mê trai, anh thật sự rất đẹp trai...

Trưởng câu lạc bộ ngồi xéo phía sau lưng cô, thấy cô như vậy thì tay nắm chặt thành nắm đấm.

Lúc Lục Giản đặt khối rubik cuối cùng xuống, người dẫn trương trình hô ngừng, toàn bộ hội trường vang lên tiếng vỗ tay.

Lục Giản đi xuống sân khấu, rất nhiều học sinh vui vẻ khen ngợi anh, sau khi bọn họ rời đi, Châu Tố nằm ườn người ra mặt bàn, nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt trong vắt: "Lục Giản ——"

Anh nhìn cô.

"Vừa rồi cậu cực kỳ đẹp trai luôn đó, mình càng ngày càng thích cậu rồi."

Cô cười đến hai mắt híp cả lại.

Lục Giản cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, anh dời ánh mắt đi, không định đáp lại cô.

Sau khi tất cả vòng thi kết thúc, cuộc thi chính thức khép lại, rất nhiều học sinh từ những trường khác đến giao lưu vài câu với Lục Giản, anh rất được mọi người hoan nghênh.

Châu Tố ở bên cạnh nói với anh mình đi WC một lúc, lát nữa quay lại tìm anh, bảo anh nhất định phải chờ cô.

Cô đi vào trong phòng vệ sinh, sau khi đi ra ngoài, cô nghe thấy một giọng nam rất nhỏ: "Ai mà biết được Lục Giản sẽ đến sớm chứ, chết tiệt."

Châu Tố nghe thấy nhắc đến Lục Giản, vô thức tò mò chầm chậm đi tới, liếc nhìn hành lang không có người xung quanh, trưởng câu lạc bộ đang dựa vào tường nói chuyện điện thoại.

Hả?

Châu Tố không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trưởng câu lạc bộ không phát hiện ra cô, miệng không ngừng phàn nàn: "Cmn chứ, hôm nay đã nói với cậu ta là một giờ rưỡi bắt đầu thi rồi."

Châu Tố kinh ngạc.

Trưởng câu lạc bộ cúp điện thoại, đang định đi trở về, lại nhìn thấy Châu Tố ở sau ngã rẽ, cậu ta giật mình hét lên một tiếng, vẻ ngạc hoảng sợ.

Chỗ này xung quanh im lặng không tiếng động, chẳng lẽ Châu Tố nghe được hết rồi...

Châu Tố nhìn chằm chằm cậu ta, lạnh giọng hỏi: "Cậu cố ý muốn để Lục Giản đến muộn, suýt chút nữa là bỏ lỡ cuộc thi, đúng không?"

Trưởng câu lạc bộ tận lực che giấu tâm tình lo lắng của mình, bình tĩnh hỏi lại: "Cậu đang nói linh tinh gì thế, không phải tôi đã nói rồi sao, là do tôi quên thông báo thời gian."

"Quên thông báo thời gian? Sao cậu không quên luôn bản thân là người đi?" Châu Tố bị cậu ta chọc giận quá mà hóa cười, "Cậu cho là lỗ tai tôi điếc nên vừa rồi không nghe thấy những lời vừa rồi cậu nói với điện thoại sao? Loại hành vi cố ý nói sai thời gian này cậu lấy đâu ra mặt mũi để làm được thế?"

"Châu Tố, cậu..."

"Cậu cái rắm á! Tôi nói sai sao? Trương Sướng, không phải cậu ghen tị với Lục Giản đấy chứ. Cậu sợ Lục Giản chạy tới che mất ánh đèn sân khấu của cậu, nhưng Lục Giản lại vừa giỏi hơn vừa mạnh hơn cậu, cậu không phục cũng không thể làm gì được, chỉ có thể lén lút gọi điện thoại phàn nàn với người khác."

Trương Sướng thẹn quá hóa giận, chỉ vào Châu Tố, bước từng bước lại gần cô, "Châu Tố, cậu đừng có mà quá đáng!"

"Này, cậu, cậu định làm gì!" Chấu Tố vốn đang tức giận có chút sợ cậu ta thật sự muốn đánh cô.

Trương Sướng chỉ định dọa cô một chút, ai ngờ bóng dáng của Lục Giản đột nhiên xuất hiện đằng sau lưng cô. Mặt Lục Giản lạnh tanh nhìn cậu ta, Trương Sương lập tức hoảng sợ, những lời chửi mắng chuẩn bị vuột ra khỏi miệng thì bị nghẹn lại trong cổ họng.

Châu Tố quay đầu nhìn thấy anh, "Lục Giản!"

Cô lập tức chạy đến bên cạnh anh, Trương Sướng đứng lại chỗ, cả mặt xanh lét không dám hó hé gì, co chân chạy đi.

"Cậu chạy cái gì hả, không phải cậu còn muốn cãi lại sao! Trương Sương cậu là tên t*ng trùng lên não..." Châu Tố vẫn không ngừng chửi mắng cậu ta, cô tức giận quay lại nhìn về phía Lục Giản, "Vừa rồi cậu có nghe thấy không? Tên Trương Sướng đó, cậu ta cố ý không nói thời gian với cậu..."

"Tôi nghe thấy rồi." Anh cụp mắt nhìn cô, đáy mắt vẫn còn cuồn cuộn cảm xúc.

Lúc nãy anh đợi cô một lúc lâu không thấy cô quay lại, nên anh đã đi tìm cô. Dáng vẻ cô tức giận thay anh, anh đều nhìn thấy được.

"Cậu ta quá đáng thật đấy, may mà hôm nay mình cơ trí gọi taxi cho chúng ta đến đây, nếu không suýt chút nữa là cậu không thi được rồi."

Anh dịu dàng cắt ngang lời cô: "Đừng tức giận."

Cô xụ miệng, bất mãn thay cho anh: "Nhìn thấy người khác đối với cậu như vậy, mình rất tức giận."

"Không sao, nhìn ra cậu ta là loại người gì là được rồi."

Châu Tố gật đầu, bỗng nở nụ cười, bước lại gần anh thêm một bước, "Hôm nay mình có công lao lớn như vậy, cậu có cái gì muốn thưởng cho mình không?"

Anh nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, ho khan hai tiếng, sau đó lùi về sau hai bước, nhìn đi chỗ khác: "Mời cậu đi ăn cơm."

"Được đó." Cô cười.

Anh còn chủ động hẹn cô đi ăn cơm.

Cô đi theo anh đi ra ngoài, tiếp tục ghé bên tai anh ríu rít không ngừng, "Vậy mình muốn ăn..."

-

Châu Tố lại bắt đầu quấn lấy bên cạnh Lục Giản, cô cảm thấy thích là một chuyện không thể kiểm soát được, ít nhất Lục Giản đã không từ chối cô một cách rõ ràng, cô vẫn hy vọng nước chảy đá sẽ mòn.

Nhưng nhiều khi, cô thấy bản thân vì anh mà cực kỳ xúc động.

Buổi chiều thứ tư, cô cùng Bối Doanh Doanh đi xem một trận bóng rổ, hôm nay có Du Hàn và một bạn cùng phòng tên là Tề Dịch tham gia thi đấu. Châu Tố nói không chừng hôm nay đến đây có thể gặp

được Lục Giản, nên dứt khoát đi theo Bối Doanh Doanh.

Hôm nay là màn PK của khoa máy tính và khoa điện tử, không chỉ có học sinh của hai khoa đến xem, còn có rất nhiều nữ sinh hâm mộ đội bóng đến xem.

Châu Tố và Bối Doanh Doanh tìm đến chỗ Du Hàn giữ sẵn cho hai người họ ngồi. Bối Doanh Doanh vui vẻ lấy máy ảnh ra chụp mấy tấm cảnh sân bóng, Châu Tố nhìn dòm ngó khắp nơi kiếm bóng dáng của Lục Giản, đã ba, bốn ngày không gặp anh rồi.

"Cậu nói hôm nay Lục Giản sẽ đến sao?" Châu Tố chống cằm, nhìn cô lúc này giống như một hòn vọng phu.

"Du Hàn nói với mình Lục Giản sẽ đến, chắn hẳn cậu ấy sẽ đến thôi?" Bối Doanh Doanh quay đầu nhìn lại, đột nhiên chỉ về một hướng: "Ê, cậu nhìn xem, kia không phải cậu ấy sao?"

Châu Tố vui vẻ nhìn qua, lại nhìn thấy anh đang đi cùng một nữ sinh khác.

Hai người bọn họ đang nói chuyện, vừa đi vừa tìm chỗ ngồi, nữ sinh kia lấy ra một quyển sách, Lục Giản ngồi bên cạnh cùng nữ sinh đó xem sách.

Châu Tố không nhìn nữa, Bối Doanh Doanh thấy sắc mặt này của cô, không khỏi bật cười: "Lại ăn dấm rồi?"

"Cậu xem kia, cả ngày cậu ấy có không biết bao nhiêu nữ sinh bao vây xung quanh..."

"Không phải đâu, Lục Giản không giống loại người như vậy."

Châu Tố bĩu môi, một lúc sau kiêu ngạo đứng lên, "Doanh Doanh, mình muốn qua đó."

Cũng không để Lục Giản bị người khác bắt mất được.

Châu Tố ưỡn ngực ngẩng đầu đi qua đó, Lục Giản đang thảo luận đề tài nghiên cứu, khóe mắt liếc thấy một bóng dáng, ngẩng đầu lên thì thấy cô đang đi về phía này, không nói hai lời ngồi xuống bên trái anh.

Anh có chút ngạc nhiên.

"Lục Giản ——" Cô gọi anh.

"Có chuyện gì không?"

"Không có gì đâu, mình muốn cùng cậu ngồi xem trận đấu này thôi, không được sao?"

Bên cạnh Lục Giản còn có một cô gái khác, cô ấy nhìn Châu Tố đột nhiên xuất hiện cũng có chút choáng váng.

Lục Giản cụp mắt, lạnh nhạt nói với cô ấy: "Không có gì đâu đàn chị, chị cứ tiếp tục nói đi."

"Ừm..."

Châu Tố thấy Lục Giản nhắm mắt làm ngơ với cô, tiếp tục nói chuyện với cô gái kia, mười phút ròng rã không hề để ý đến cô.

Cô càng lúc càng ngồi không yên.

Sau đó Lục Giản cảm thấy có người giật giật tay áo mình, quay người lại thì thấy khuôn mặt đáng thương của Châu Tố: "Lục Giản, cậu sắp nói chuyện xong chưa..."

"Tôi vẫn đang nói." Giọng điệu của anh rất lạnh nhạt.

Châu Tố bĩu môi, muốn tiếp tục gọi anh, đàn chị kia thỉnh thoảng bị

hành động này của cô cắt ngang hội thoại. Cuối cùng sắc mặt Lục Giản trầm xuống: "Châu Tố, tôi đang nói chuyện rất quan trọng."

Cô thấy thế biết mình thật sự chọc anh tức giận rồi.

Cô cụp mắt, "Xin lỗi cậu."

Lục Giản cụp mắt, dường như mơ hồ nghe thấy cô nói một câu gì đó rất nhỏ, nhưng sân bóng quá ồn, anh không nghe rõ cô nói gì.

Sau đó cô nói một câu cuối: "Mình đi trước đây, không quấy rầy hai người nữa."

Lục Giản không nghe thấy nửa câu đầu: "Chỉ là do mình rất nhớ cậu mà thôi."

Cô nói xong, trực tiếp đứng dậy rời khỏi khán đài, Lục Giản nhìn bóng lưng của cô, sắc mặt tối dần.

"Lục Giản, cô gái đó là ai thế?" Đàn chị hiếu kỳ hỏi.

Anh thu hồi ánh mắt, "... Không có gì, chỉ là một người bạn thôi."

Đàn chị như nghĩ đến chuyện gì đó gật đầu, "Đúng rồi, vừa rồi nói đến giáo sư Từ, thầy ấy nói..."

-

Sau khi trận bóng rổ kết thúc, Lục Giản đi đến thư viện, trên đường đi anh mở vòng bạn bè trên Wechat lên xem, thấy hai tiếng trước Châu Tố có đăng một trạng thái, "Hôm nay có thể gặp được Lục Giản nữa rồi ~"

Những trạng thái như này bình thường cô sẽ chỉ để chế độ cho một mình anh thấy. Anh thậm chí có thể tưởng tượng nếu cô ở trước mặt anh nói những lời này sẽ như thế nào.

Lục Giản nhớ lại hai tiếng trước, bọn họ không có gặp mặt.

Anh nhìn bài đăng này, nuốt xuống những cảm xúc đang dâng trào trong lòng, anh tắt màn hình, cất điện thoại đi.

Anh vào trong thư viện, ngồi một lúc đã đến tối.

Lúc anh đi ra, trời đã nhá nhem tối, sương mù dày đặc che mất vầng trăng sáng, anh chậm rãi đi về ký túc xá. Anh đi đến dưới lầu ký túc xá thì thấy trước cổng có một chiếc mô tô màu đen.

Một nam sinh đang ngồi trên chiếc xe đó.

Anh ta mặc một chiếc áo khoác denim màu đen, nửa khuôn mặt bị che khuất trong màn đêm, đầu ngón tay bóp nát đầu điếu thuốc trong tay.

Lý Đình quay đầu nhìn thấy Lục Giản, con ngươi đen như mực nhíu lại, sau đó dập tắt tàn thuốc, xuống xe đi về phía Lục Giản.

Lục Giản đứng tại chỗ, nhíu mày nhìn anh ta.

Lý Đình bước đến trước mặt Lục Giản, giọng nói ám khói của anh ta có hơi trầm ——

"Lục Giản, đúng không?"

Lục Giản lạnh lùng nhìn anh ta, "Xin hỏi, cậu là?"

"Tôi là bạn của Châu Tố." Lý Đình nhếch môi nở nụ cười, "Cậu biết Châu Tố chứ?"

"Có chuyện gì không?"

Ý cười trên môi Lý Đình dần sâu, "Thảo nào Châu Tố vì cậu mà thỉnh

thoảng sẽ tức giận cáu kỉnh, nói cậu là đầu gỗ, đúng là như vậy thật, ai nhìn cũng thấy phiền."

"Nếu cậu không có chuyện gì thì tôi đi lên lầu trước đây." Lục Giản quay đầu đang định rời đi, lại bị Lý Đình gọi lại: "Cmn cậu có phải là đàn ông không hả? Cô ấy theo đuổi cậu lâu như vậy, cậu ngay cả một cái rắm cũng không chịu thả ra? Còn muốn dây dưa không dứt với cô ấy?"

Sắc mặt Lục Giản lạnh dần, "Chuyện này có liên quan đến cậu sao?"

"Từ lúc tôi ở bên cô ấy, cậu còn chưa là cái thá gì đâu." Cơn tức giận của Lý Đình bốc lên, hận không thể trực tiếp cho Lục Giản một phát đấm, "Lục Giản, cậu đừng có mà ỷ vào cô ấy thích cậu, là cậu được... tổn thương cô ấy."

"Tôi chưa từng thấy cô ấy, đối với nam sinh nào kiên nhẫn như vậy, cậu cảm thấy bản thân mình xứng với sự yêu thích của cô ấy không? Tôi còn tưởng rằng cô ấy sẽ thích một người tài giỏi đến mức nào chứ, bây giờ xem ra cũng chỉ như vậy thôi."

Nắm đấm của Lục Giản siết chặt lại, không nói một tiếng.

Lý Đình: "Lục Giản, nếu như cậu còn là một người đàn ông thì hãy nói rõ ràng với cô ấy đi, thích cô ấy thì nói với cô ấy, nếu như không thích, cũng đừng cho cô ấy hy vọng. Cậu cứ như thế này, không phải cô ấy không được giải thoát mà ngay cả cậu cũng không thể thoát ra được sao?"

- -----oOo------

Chương 88: Ngoại truyện Tố Giản 4

Lục Giản đi lên phòng, vừa lên đến trên lầu, có một nam sinh cầm điện thoại mang theo vẻ mặt sầu thảm chạy nhanh về phía này, suýt chút nữa đã đụng phải Lục Giản.

"Hi, Lục Thần..." Nam sinh kia vỗ vai anh một cái, rồi vội vàng tiếp tục chạy xuống dưới phòng thì bị Lục Giản gọi lại:

"Đồ của cậu làm rơi sao?" Anh chỉ chỉ giấy trên mặt đất.

Nam sinh kia hốt hoảng hô một tiếng, lập tức nhặt tờ giấy dưới đất lên, "Tôi phải dựa vào tờ giấy này mới có thể bảo toàn tính mạng đấy."

Lục Giản thuận miệng hỏi: "Sao thế?"

Nam sinh này là bạn cùng phòng sát vách phòng của Lục Giản, cậu ta bị hỏi như vậy thì thở dài một hơi: "Còn không phải vì bạn gái của tôi sao, tối qua tôi chơi game quên đón cô ấy tan học. Hôm nay cô ấy đã mắng tôi cả một ngày, tôi vừa viết xong bản kiểm điểm hai nghìn chữ, bây giờ tôi phải nộp cho cô ấy, nếu không tối nay cô ấy sẽ không để yên cho tôi ngủ đâu, tôi khổ quá mà."

Nam sinh kia ngẩng đầu nhìn Lục Giản, vỗ vỗ vai anh: "Lục Thần bây giờ tôi rất hâm mộ cậu vẫn còn độc thân đấy, yêu đương con mẹ nó quá phiền phức, có bạn gái thì có cái gì tốt chứ. Thôi không nói nữa, tôi sắp không kịp nữa rồi..."

Bóng dáng của nam sinh kia biến mất ở phía cuối hành lang.

Lục Giản tiếp tục đi về phía phòng của mình, anh đứng trước cửa phòng, một lúc lâu vẫn chưa mở cửa đi vào.

Anh quay đầu, nhìn cảnh đêm phía xa xa, trong đầu anh hiện lên câu nói vừa rồi của nam sinh kia, cùng lời mà Lý Đình nói với anh: "Nếu như không thích thì đừng cho cô ấy hy vọng."

Yêu đương, thực sự không nằm trong kế hoạch bốn năm đại học của Lục Giản, anh muốn dồn toàn bộ sức lực tâm trí tập trung và chuyện học hành.

Còn về phần Châu Tố --

Anh chỉ cần đối với cô giống như đối với những người khác theo đuổi anh thôi.

Những chuyện khác, anh sẽ không nghĩ nhiều.

-

Châu Tố có một khoảng thời gian không hề liên lạc với Lục Giản, dường như cô biến mất hoàn toàn không cuộc sống của anh.

Cô cố gắng kiềm chế bản thân không đi quấy rầy anh, không đến câu lạc bộ rubik, cũng không đi thư viện.

Châu Tố muốn nhìn xem nếu cô đột nhiên biến mất, có thể ảnh hưởng đến Lục Giản hay không, anh có thể sẽ bỗng cảm thấy vắng vẻ không quen, sau đó không chịu nổi, chủ động đến tìm cô.

Đây là chiêu "Lạt mềm buộc chặt" cực kỳ kinh điển.

Nhưng Lục Giản lại không hề cắn câu, anh từ đầu đến cuối vẫn không hề liên lạc với cô, không có cho cô bất kỳ tín hiệu nào rằng anh có muốn tới gần cô hay không.

Châu Tố tức đến mức nằm trên giường phát điên, "Sao người này đầu gỗ như vậy chứ a a a a a tức chết mất! Các cậu nói xem có phải gần đây Lục Giản bận rộn nhiều việc không? Đến mức không có thời gian xem điện thoại không."

Lê Thiến ngẩng đầu nhìn cô, đặt quyển sách trên tay xuống, chọc thủng ảo tưởng của cô: "Tố Tố, cậu còn vì cậu ta mà kiếm cớ nữa. Bây giờ người trẻ tuổi có ai có thể một ngày không đụng vào điện thoại, làm gì bận rộn đến mức như vậy."

"Hu hu hu vậy cậu nói xem vì sao cậu ấy không tìm mình chứ."

Lê Thiến nhíu mày, nhìn về Bối Doanh Doanh, Bối Doanh Doanh không dám nói cho Châu Tố biết, cô lén bảo Du Hàn quan sát Lục Giản, anh nói Lục Giản không có gì khác thường, vẫn giống như trước đây khi Châu Tố vẫn chưa theo đuổi.

"Tối Tố, mình cảm thấy có khi nào là... Do phản ứng của Lục Giản có hơi trì độn không?" Bối Doanh Doanh nhẹ giọng nói.

Lê Thiến lắc đầu, "Mình cảm thấy nếu có một người con trai thích cậu, người đó sẽ cho cậu cảm nhận được. Lục Giản cho dù có đầu gỗ đến mức nào thì cũng là một chàng trai bình thường, sao cậu ta có thể đối với Tố Tố như vậy được..."

Châu Tố ngã ra giường, kéo chăn lên che kín đầu, không nói một lời.

Lế Thiến nhìn Bối Doanh Doanh, Bối Doanh Doanh lắc đầu, nhỏ giọng nói với cô ấy: "Loại chuyện này để cậu ấy tự mình giải quyết đi."

Vì anh mà cuộc sống của cô bị lệch sang một hướng khác, trở nên u ám buồn rầu hơn rất nhiều, điều này cũng ảnh hưởng đến sức khỏe của cô.

Một ngày cuối tuần, cô cùng bạn ra ngoài uống rượu, buổi tối vì đã quá trễ nên say khi uống say cô được bạn đưa đến khách sạn.

Sáng ngày hôm sau, lúc cô tỉnh lại, từ trên giường ngồi dậy, phát hiện cổ họng đau rát, đầu cũng choáng váng, đến cả nói chuyện cũng rất mất sức.

Cô sờ lên trán thì trán cô nóng hôi hổi.

Châu Tố ngồi trên giường nhìn một vòng xung quanh, sau đó khó khăn lết xuống giường, cảm thấy cả người nặng trịnh.

Cô nhắn tin cho bạn mà không thấy ai đáp lại, chắc là bọn họ đều đang ngủ.

Châu Tố rót một cốc nước, sau khi uống chút nước cô mới cảm giác cổ họng thông thoáng xíu, lúc này mới có thể nói chuyện. Cô quay lại giường nằm, quấn chặt chăn bông, một lúc sau mới chạm vào điện thoại bên cạnh, cô nhìn màn hình trò chuyện, dừng lại ở tên "Lục Giản", bỗng hốc mắt nóng lên.

Nếu cô nói với anh là cô phát sốt... Anh sẽ đến tìm cô không?

Cuối cùng cô nhịn không được cúi đầu trước, chủ động tìm anh.

Sau khi ấn gọi, cô cầu nguyện anh sẽ nhận điện thoại, mà anh thật sự nhận ——

"Alo."

Giọng nói quen thuộc lần nữa vang lên bên tai, mũi Châu Tố ê ẩm, "Lục Giản..."

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây, hình như phát hiện cô không giống như bình thường, "Sao thế?"

"Mình, mình bị sốt rồi, bây giờ mình rất khó chịu, lại không ở ký túc xá, cậu... Cậu có thể đến đây đón mình không, mình không liên lạc được với bạn của mình." Giọng của cô nghe rất tủi thân.

Lục Giản sửng sốt, "Có nghiêm trọng không?"

"Chắc là nghiêm trọng..."

Đầu dây bên kia lại im lặng một lúc, cũng không nói là có đồng ý hay không, mà chỉ bảo cô chờ một lúc.

Lục Giản cúp điện thoại, anh nhìn điện thoại, trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện, một lúc lâu sau bấm gọi cho một số điện thoại.

Đầu dây bên kia được kết nối, một giọng nam vẫn còn vẻ ngái ngủ vang lên: "Chuyện gì."

"Du Hàn, bạn... Bạn gái cậu có ở bên cạnh cậu không?"

Du Hàn nhìn cô gái nhỏ đang ngủ say trong lòng mình, hơi híp mắt lại, "Sáng sớm cậu đã tìm bạn gái tôi rồi?"

"... Không phải vậy đâu. Bạn cùng phòng của cậu ấy, tên là Châu Tố, bị sốt, bạn gái của cậu có tiện qua đó chăm sóc cô ấy một chút không? Tôi... không thích hợp qua đó."

Du Hàn hỏi lại: "Vậy tại sao người ta lại nói cho cậu biết?"

Lục Giản im lặng, đáy mắt dần tối.

Du Hàn nói "Biết rồi", sau đó bực bội cúp điện thoại Bối Doanh Doanh cũng lờ mờ bị đánh thức, hai mắt vẫn còn buồn ngủ díp lại hỏi anh: "Ưm, sao thế?"

Anh nói chuyện vừa rồi với cô, cô nhìn điện thoại, đúng là có một cuộc gọi lỡ của Châu Tố.

Bối Doanh Doanh muốn đứng dậy, bị Du Hàn từ phía sau ôm lấy.

"Sáng sớm đã bị gọi đi rồi."

Cô mỉm cười xoay người sờ đầu của anh, giống như dỗ trẻ con, "Được rồi, em phải đi xem cậu ấy một chút."

Sau khi cô đi rửa mặt, Du Hàn gọi điện cho Lục Giản báo một câu, sau đó Lục Giản gọi điện cho Châu Tố.

Châu Tố vốn đang tràn đầy chờ mong, ai ngờ lại nghe thấy anh nói: "Tôi đã giúp cậu gọi bạn cùng phòng cậu rồi, cậu ấy sẽ qua đó."

Lời này giống như dội một gáo nước lạnh dập tắt toàn bộ chờ mong của cô, cô sững sờ, "Cậu... Cậu không rảnh sao?"

Lục Giản nuốt nước bọt một cái: "... Ừm."

Ánh mắt cô tối lại, giọng cười đầy chế giễu cũng nghẹn ngào: "Lục Giản, chúng ta đã lâu như vậy rồi không gặp mặt, cậu một chút cũng không muốn gặp mình sao?"

Đầu dây bên kia im lặng.

Châu Tố hít mũi một cái, lau nước mắt, "Không sao, hôm nay cảm ơn cậu."

Cô trực tiếp cúp điện thoại, vùi mặt vào trong chăn.

Một lúc sau, Bối Doanh Doanh đến đón Châu Tố.

Lúc Bối Doanh Doanh đến nơi nhìn thấy dáng vẻ này của Châu Tố thì nói muốn đưa Châu Tố đi bệnh viện, Châu Tố cũng không phản kháng, cô dường như đã chết lặng.

Lúc hai người ngồi trên xe taxi, Bối Doanh Doanh nhìn gương mặt tái nhợt của Châu Tố, đau lòng nói: "Tố Tố, cậu không sao chứ?"

Châu Tố tựa đầu lên vai Bối Doanh Doanh, cắn môi, nước mắt lăn dài trên má.

Với tất cả niềm kiêu hãnh của mình, cô cho rằng cô trong lòng Lục Giản sẽ khác biệt, hóa ra cô đã đánh giá cao bản thân rồi.

Trong lòng Lục Giản, cô cũng chỉ như vậy thôi, ngay cả khi cô đổ bệnh đến mức này, anh cũng không muốn đến gặp cô dù chỉ một lúc.

Nếu như anh thích cô, sao có thể lạnh lùng vô cảm như vậy.

Tất cả đề chỉ là tình cảm đơn phương của cô mà thôi.

Sáng hôm đó, Du Hàn trở về phòng ký túc xá, Lục Giản ngẩng đầu lên nhìn thấy Du Hàn trở về, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Du Hàn lạnh lùng liếc Lục Giản một cái, không thèm để ý, một lúc sau Lục Giản giả bộ tùy tiện nói: "Châu Tố... Cô ấy thế nào rồi?"

Du Hàn ngồi vào bàn học, bật máy tính lên, "Đang ở trong bệnh viện truyền nước, có Doanh Doanh ở đó cùng."

Lục Giản nhíu mày, ngón tay xoa xoa cây bút đen trong tay, không nói gì nữa.

-

Liên tục một tuần Châu Tố không tìm Lục Giản. Trước đây cô định lạt mềm buộc chặt, nhưng bây giờ cô đang không còn tâm trạng để thử anh nữa.

Bối Doanh Doanh cùng Lê Thiến nói Châu Tố nên tìm Lục Giản yêu

cầu anh một câu trả lời. Cho dù là bị từ chối hay là đồng ý ở bên nhau, Châu Tố đều có quyền biết được thái độ của Lục Giản.

Nếu như anh không thích, vậy cô cũng không cần thiết phải mất thời gian với anh làm gì.

Mấy ngày nay Châu Tố suy nghĩ rất nhiều, cô rất thích Lục Giản, nhưng chưa đến mức không phải là anh thì không được. Trong cuộc sống của cô, tình yêu cũng không phải là tất cả.

Nếu thích anh lại khiến cho bản thân không vui vẻ, vậy thích anh còn có ý nghĩa gì nữa?

Cô mệt mỏi rồi, cô muốn có một kết quả cuối cùng.

Vậy nên Châu Tố muốn Bối Doanh Doanh giúp cô ấy hẹn một buổi đi chơi chung của hai phòng ký túc xá, cô muốn hẹn Lục Giản ra, sau khi Bối Doanh Doanh và Du Hàn nói chuyện với Lục Giản, đám bạn cùng của cũng rất thoải mái đồng ý.

Buổi tối trước khi đến giờ hẹn, Châu Tố nhắn một tin nhắn cho Lục Giản: [Tối nay cậu nhất định phải đến, mình có chuyện muốn nói với cậu.]

Buổi tối cô và bạn cùng phòng xuống dưới lầu, một lần nữa nhìn thấy Lục Giản, cả người cô bỗng có chút hoảng hốt.

Ánh mắt của Lục Giản trùng hợp cũng rơi trên người cô, nhưng không nhìn ra được trong mắt anh là cảm xúc gì.

Châu Tố mỉm cười, kéo tay Lê Thiến đi về phía trước, cô cố gắng tươi cười để cho người ta nhìn thấy tâm trạng của cô đang rất tốt.

Nhưng cô lại không biết rằng, phía sau vẫn luôn có ánh mắt sáng rực đang nhìn chằm chằm cô.

Đến quán ăn, Lục Giản ngồi xuống trước, Châu Tố đi rửa tay quay lại thì phát hiện chủ còn hai chỗ bên cạnh Lục Giản, cô không muốn ngồi bên cạnh anh nên ngồi xuống chỗ cách anh một ghế ngồi.

Tề Dịch, một bạn nam cùng phòng khác của Lục Giản ngồi vào giữa hai người bọn họ.

Châu Tố nhìn Tề Dịch, đối phương nhìn cô cười một tiếng, cô cũng cong khóe môi cười đáp lại.

Châu Tố nhớ lại lần trước gặp Tề Dịch ở sân bóng rổ, cậu ta cũng là đồng đội trong nhóm bóng rổ cùng với Du Hàn, trước đó hai người cũng từng gặp mặt ở nhà ăn.

Tề Dịch chủ động nói chuyện với cô, cảnh hai người nói cười, Lục Giản đều thu hết vào trong mắt.

Đáy lòng anh nổi lên một cảm giác buồn phiền.

Sau khi món ăn lên, Châu Tố vẫn không hề nói với Lục Giản một lời, mà Lục Giản so với cô càng buồn bực khó chịu hơi, anh chỉ biết vùi đầu vào ăn.

Sau khi ăn uống một lúc, men rượu thấm dần Châu Tố bắt đầu hơi say, cô mời rượu mọi người, cuối cùng khi đến lượt Lục Giản. Cô đứng dậy, đi đến bên cạnh anh, cô nhìn anh nói: "Ở đây mình thân quen với Lục Giản nhất, khoảng thời gian vừa rồi cảm ơn Lục Giản đã theo mình cùng đi thư viện giúp mình có động lực. .. Tự giác học tập hơn nhiều."

Lục Giản nắm chặt ly rượu trong tay, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt ngập nước của cô. Anh định chạm cốc với cô, Châu Tố lại trực tiếp ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó quay người trở về vị trí của mình.

Mọi người nhìn hai người bọn họ, ít nhiều gì cũng cảm nhận được

bầu không khí kỳ lạ giữa hai người.

Anh Mập một người bạn cùng phòng khác cười nói, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, "Đúng rồi, lát nữa chúng ta đi ăn xong thì đi hát karaoke không?"

Tất cả mọi người đều nói được, đến khi hỏi Lục Giản --

"Tôi không đi, tôi còn phải đi phòng tự học." Giọng điệu của anh lạnh nhạt.

Châu Tố nghe vậy thì bàn tay nắm ly rượu càng chặt, hốc mắt cũng dần đỏ lên.

Sau khi ăn uống cũng no rồi, anh Mập đi tính tiền, mọi người đứng dậy đi ra ngoài, Lục Giản đứng lên thì đột nhiên bị Châu Tố gọi lại.

"Tối nay cậu thật sự muốn đi phòng tự học phải không?"

Bước chân của Lục Giản dừng lại.

Châu Tố ngẩng đầu nhìn anh, cánh môi cô run rẩy: "Mình gửi cho cậu tin nhắn, cậu có thấy không?"

Lục Giản im lặng mấy giây: "Ngày mai có bài báo cáo thí nghiệm phải nộp, tôi phải về chạy deadline."

"Báo cáo thí nghiệm, báo cáo thí nghiệm... " Cô hất mấy chai bia trên bàn xuống, "Rầm" một tiếng tất cả mọi người ở đây đều bị dọa. Cô trừng mắt nhìn anh, nhịn không được chất vấn, "Lục Giản cậu không dám đi cùng với mọi người, có phải là cậu sợ đối mặt với mình không?"

"Tố Tố..." Bối Doanh Doanh chạy đến, giữ lấy cánh tay của Châu Tố.

Lục Giản nhìn cô, "Không phải, lần này thật sự phải nộp..."

Cô cúi đầu, mím chặt môi, nước mắt bỗng chốc trào ra.

Lục Giản run lên, đáy mắt anh bị cái gì đó đâm vào.

Mấy giây sau, giọng nói nghẹn ngào của Châu Tố vang lên --

"Lục Giản, cậu chỉ là ỷ mình thích cậu thôi." Cô nói xong, chạy thẳng ra ngoài quán ăn.

Lê Thiến cuối cùng cũng không nhịn được nói: "Lục Giản, cậu thật sự rất quá đáng đó, cậu biết Châu Tố... cậu ấy quan tâm cậu thế nào mà! Đàn ông thì dám làm thì phải dám chịu! Nếu cậu không thích Châu Tố thì không thể cứ để cậu ấy có hy vọng như vậy..."

"Lục Thần..." Anh Mập đang muốn lên tiếng khuyên, Lục Giản nhấc chân chạy ra bên ngoài đuổi theo nhưng Tề Dịch lại giữ anh lại.

Vẻ mặt lúc này của Tề Dịch cũng rất lạnh: "Cậu không thích cậu ấy thì đuổi theo làm gì?"

"..."

Tề Dịch cong môi: "Không phải cậu nói muốn đi phòng tự học sao? Tôi giúp cậu đi xem cậu ấy là được."

Sắc mặt Lục Giản lạnh dần, đẩy Tề Dịch đang đứng cản đường ra, môi mỏng phun ra mấy chữ --

"Cậu cảm thấy người bây giờ Châu Tố cần là cậu sao?"

-

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Lục Giản vì một cô gái mà hoảng hốt, sau khi anh đuổi theo, rất nhanh anh đã thấy Châu Tố ở phía trước.

Anh chạy lại gần cô, nhìn thấy cô dùng tay quệt nước mắt, cả gương mặt đều đỏ bừng.

"Châu Tố..."

Châu Tố nhìn thấy anh thì nén nước mặt ngược vào trong, hất cằm lên với anh, giọng điệu rất hung dữ: "Cậu đuổi theo mình làm gì, không phải cậu muốn đi phòng tự học sao? Mình không cần cậu đến đây quan tâm mình."

Lục Giản nhìn cô chằm chằm, hầu kết chuyển động, dịu dàng lên tiếng:

"Cậu đừng khóc."

Châu Tố trừng anh, bước chân càng lúc càng nhanh: "Mình khóc thì liên quan gì đến cậu hả! Dựa vào cái gì mà cậu quản mình!"

"Châu Tố... Cậu uống say rồi, bây giờ cậu ra ngoài với tình trạng này rất nguy hiểm."

Lục Giản nhíu mày.

"Lục Giản, cậu không nghe hiểu tiếng người hả, mình nói không liên quan gì đến cậu, cho dù mình có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì đến cậu."

Lục Giản day day trán, "Châu Tố, cậu như thế này bạn cùng phòng của cậu sẽ rất lo lắng cho cậu, nếu như cậu không muốn nhìn thấy tôi... Tôi có thể đi, cậu ở đây đợi mấy cậu ấy đến."

Cô buồn bực: "Lục Giản, cậu là một tên ngu xuẩn..."

Châu Tố tức giận đến mức muốn bước lại đẩy anh ra, không ngờ cổ tay lại bị anh nắm ngược lại, cô bị anh kéo lại, sức của nam sinh rất

lớn, chóp mũi của cô đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, dường như bị anh ôm vào trong lòng.

Châu Tố ngẩn người.

Anh cụp mắt nhìn cô, giọng khàn khàn: "Cậu làm loạn đủ chưa?"

Chóp mũi cô ê ẩm: "Cậu buông tay ra, đau chết mất..."

Anh chầm chậm nhận ra hành động này của mình có hơi quá, lập tức buông lỏng tay ra: "Xin lỗi cậu."

Châu Tố ngửa đầu nhìn anh, hốc mắt đỏ bừng: "Cho mình một lý do."

"Cái gì?"

"Lý do tại sao không thích mình. Mình theo đuổi cậu lâu như vậy, cậu luôn thờ ơ lạnh nhạt, mình cũng có quyền được biết lý do cậu từ chối mình chứ?"

Lục Giản ngẩn người, ngước mắt nhìn con đường phía đối diện, ánh mắt tối sầm lại.

Một lúc lâu sau, anh nói: "Tôi không có sức lực để yêu đương, và tôi cũng không muốn yêu."

Châu Tố bị câu trả lời này chọc tức đến bật cười: "Mọt sách."

Cô cụp mắt, im lặng khoảng một phút, lúc lần nữa ngẩng đầu lên cô đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, đôi môi đỏ cong lên nở nụ cười.

"Mình hiểu rồi, Lục Thần chỉ một lòng muốn làm học bá, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản con đường của cậu. Cậu yên tâm, sau này mình sẽ không đến quấy rầy cậu nữa, Châu Tố mình là người cầm lên được cũng buông xuống được, cũng không có ai xứng đáng với

sự theo đuổi của mình. Đâu phải chỉ có một mình Lục Giản cậu, đúng không?"

Con ngươi Lục Giản co lại, lông mày nhíu lại vẫn chưa giãn ra.

Châu Tố hất tóc, cười nói: "Lục Giản, cậu học tập cho thật giỏi đi, lần này mình nói mình sẽ không thích cậu nữa, là thật đó."

Cô chặn một chiếc taxi, đuổi Lục Giản lên xe, cô không muốn để cho anh nhìn thấy cô không chế nổi cảm xúc của mình.

Mười phút sau, Hiểu Nhiên chạy con xe điện của mình đến, cô ấy nhìn thấy Châu Tố đứng bên ven đường, cô đỗ xe xong lập tức chạy tới: "Tố Tố, cậu không sao chứ?"

Châu Tố ôm bạn thân, nghẹn ngào bật khóc.

"Hóa ra... mình cố gắng lâu như vậy... Nhưng tất cả đều công cốc, Lục Giản chưa từng thích mình hu hu hu hu..." Cho dù chỉ là một chút xíu, anh cũng chưa từng thích cô.

Mấy tháng nay, cô buông xuống cái tôi của mình, kiêu ngạo, dũng cảm đi theo đuổi một nam sinh, nhưng cô đã thất bại.

Hiểu Nhiên đau lòng, "Sau này chúng ta sẽ không bao giờ gặp Lục Giản nữa! Không có cậu ta thì trái đất này sẽ không quay được chắc? Châu Tố mình nói cho cậu biết, cậu không đến được với cậu ta là mới là tốt, chắc chắn cậu sẽ gặp được người tốt hơn, yên tâm đi."

Đám bạn cũng biết Hiểu Nhiên đi đón Châu Tố, bọn họ bảo cô ấy đón Châu Tố về chỗ bọn họ.

Hai người đến một căn biệt thự của một người bạn. Lúc vào cửa, Lý Đình nhìn thấy hốc mắt đỏ bừng của Châu Tố, không nhịn được đứng dậy đi qua, lông mày nhíu lại: "Sao lại khóc thành ra thế này?"

Hiểu Nhiên lắc đầu với cậu ta, sắc mặt Lý Đình sầm xuống, nắm cổ tay Châu Tố đi về phía phòng vệ sinh bên cạnh.

Hiểu Nhiên trở về phòng khách, mấy người bạn tranh nhau hỏi: "Tố Tố làm sao thế? Không phải có liên quan đến tên kia đấy chứ?"

"Hình như là... Tỏ tình bị từ chối."

Tất cả mọi người đều giật mình, "Mẹ nó, não tên này bị hư à? Ngay cả Tố Tố cũng không thể lọt vào mắt cậu ta, cậu ta nghĩ mình là ai chứ?"

"Tên này mắt cao hơn đầu rồi, cũng không biết tự mình soi gương xem dáng vẻ của mình thế này, chỉ tiếc cho Châu Tố lãng phí nhiều thời gian như vậy."

Mọi người tức giận bàn tán, một lúc sau Lý Đình nắm tay Châu Tố ra ngoài, mọi người bảo cô ngồi xuống, nhao nhao an ủi cô. Lý Đình cầm hộp thuốc trên bàn cầm luôn cái bật lửa, đi ra ngoài sân sau.

Châu Tố được mọi người an ủi, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, "Lần này mình theo đuổi người ta thất bại, mọi người sẽ không cười nhạo mình chứ?"

Quần Thủng cười, "Nếu cười thì phải cười anh Chu trước, anh ấy theo đuổi một cô gái ba năm, con mẹ nó anh ấy còn sợ không dám thổ lộ."

"Anh mày có được xinh đẹp như vậy không, sao mà lại động vào vết thương của anh!"

Châu Tố bị bọn họ chọc cười, cô quay đầu lại, nhìn thấy Lý Đình đứng ở trong sân sau, một mình yên lặng hút thuốc.

Cô do dự một lúc, đứng dậy đi ra đó. Lý Đình nghe thấy sau lưng có

động tĩnh, quay đầu nhìn thấy cô, anh ta dập điếu thuốc.

Anh ta biết cô không thích mùi thuốc.

Chỉ cần tâm tình phiền muộn, anh không thể không hút thuốc.

Cô đứng ở bên cạnh anh, Lý Đình im lặng một lúc, quay đầu hỏi cô --

"Còn muốn thích cậu ta à?"

Đầu Châu Tố nổ một tiếng "ầm", dừng như có gì đó đã mất đi, "... Không thích nữa."

Lần này cô thật sự lựa chọn từ bỏ.

-

Hơn tám giờ, Lục Giản trở lại trường học.

Anh ngồi trong phòng tự học, anh nhìn bài cáo thí nghiệm trên bàn, anh cầm bút lên, trong đầu lại cực kỳ rối loạn.

Anh cố gắng khống chế suy nghĩ của mình tập trung vào chuyện học hành, nhưng trong đầu lại không tự giác nghĩ đến câu nói đó của Châu Tố --

"Mình không còn thích cậu nữa."

Anh cho rằng sau khi anh từ chối bản thân sẽ được giải thoát, nhưng tâm trạng hỗn loạn và bất an lúc này là sao?

Lục Giản bực bội day trán, muốn quên đi những chuyện vừa xảy ra.

Anh chăm chú đọc sách, không ngờ anh đọc dòng đầu tiên ba lần, vẫn không thể nhét nổi những chữ này vào trong đầu,

Lông mày của anh càng lúc càng nhíu chặt lại.

Một tiếng sau, anh thu dọn cặp sách đứng dậy, trở về ký túc xá. Dọc đường đi qua khu ký túc xá của Châu Tố ở, anh vô thức nhìn qua, nhớ lại lần trước cô uống sau ngồi xổm xuống trước mặt anh, vươn tay ra để anh kéo cô lên.

Lục Giản nghĩ có thể đêm nay anh cũng say rồi.

-

Sáng ngày hôm sau, anh Mập vì mắc vệ sinh mà tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lúc đi ra, cậu ta nhìn thấy Lục Giản đang ngồi trước bàn học.

Cậu ta dụi dụi mắt, vừa trèo lên giường vừa lẩm bẩm, "Lục Thần, sao cậu thức sớm thế..."

Lục Giản quay đầu nhìn anh một cái, vẫn im lặng không nói gì.

Chỉ có một mình anh biết cả đêm hôm qua anh không ngủ. Anh nằm trên giường lật qua lật lại thức đến bốn giờ sáng, cuối cùng dứt khoát ngồi dậy luôn.

Một lúc sau, anh đi rửa mặt, thu dọn cặp sách, đi ra cửa.

Ở trên lối đi hành lang nhỏ, có người ở sau lưng vui vẻ gọi anh lại: "Lục Thần --"

Một nam sinh đi đến bên cạnh anh, cười hì hì khoác vai anh, "Lục Thần, cậu chuẩn bị đi thư viện học à?"

Lục Giản "Ừ" một tiếng, nam sinh kia nhìn anh: "Sao sắc mặt cậu tệ thế?"

"Không sao."

"Tôi cũng chuẩn bị ra cửa, hôm nay tôi đưa bạn gái đi chơi." Nam sinh kia cười rất vui vẻ.

Lục Giản hơi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cậu ta, "Lần trước cậu... Không phải cậu nói có bạn gái rất phiền sao?" Nam sinh này là người lần trước ở trước mặt Lục Giản phàn nàn chuyện phải viết bản kiểm điểm.

Nam sinh kia cười toét miệng lộ hàm răng trắng: "Đó là tôi nói nhảm ý mà. Có bạn gái tốt lắm, có thể ôm có thể hôn. Cậu nhìn lão Tiểu đi, một tên gà mờ, mỗi ngày đều chỉ có thể ở trong ký túc xá chơi game." Cậu ta nhìn đồng ý, "Lục Thần tôi đi đây. À mà nhắc đến thì cậu cũng nhanh tìm bạn gái đi, đừng cả ngày chỉ biết đọc sách."

Lục Giản nhìn nam sinh kia nhanh chóng chạy đi: "..."

Trong đầu anh lần nữa hiện lên hình ảnh Châu Tố đứng trước mặt mình, dáng vẻ hất cằm kiêu ngạo: "Mình sẽ không đến quấy rầy cậu nữa."

Mặt Lục Giản càng đen hơn.

-

Lục Giản vẫn ôm một tia hy vọng, có thể là Châu Tố chỉ nói chơi thôi, nhưng mấy ngày tiếp theo anh phát hiện Châu Tố thật sự không quấy rầy anh nữa.

Cô giống như bị ông trời dùng cục tẩy xóa sạch, không để lại chút dấu vết nào.

Cùng lúc đó, Lục Giản dần trở nên bất thường -

Anh là một người có thể duy trì sự tập trung rất cao trong lớp,

nhưng bây giờ bắt đầu rơi vào trạng thái ngẩn người.

Anh ngồi vào chỗ, nhìn bóng lưng một cô gái mặc áo khoác đen trước mặt, trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng của Châu Tố. Cô thích mặc áo khoác với váy ngắn, tôn lên dáng người cực kỳ nổi bật của cô, chỉ là anh lo lắng váy của cô quá ngắn, sẽ bị lộ hàng...

"Lục Giản... Lục Giản."

Tiếng gọi của thầy giáo kéo anh tỉnh lại từ trong hồi ức, Du Hàn ngồi bên cạnh cũng nhìn qua.

Lục Giản sửng sốt, rất nhanh đứng lên, giảng viên mỉm cười: "Lục Giản, em cho tôi biết em nghĩ gì về đề bài này."

Anh nhìn sách giáo khoa, im lặng mấy giây, đến khi Du Hàn chỉ vào sách giáo khoa của anh, lúc này anh mới lên tiếng.

Sau khi Lục Giản ngồi xuống, Du Hàn nhỏ giọng nói chỉ đủ hai người nghe thấy, "Gần đây tần suất cậu ngẩn người càng lúc càng nhiều."

Lục Giản mím chặt môi, Du Hàn cũng không hỏi thêm gì.

Buổi tối, Lục Giản cơm nước xong xuôi nhàn rỗi không có chuyện gì làm, anh như thường lệ đi thư viện, có khi đọc sách sẽ giúp đầu óc của anh bớt suy nghĩ lung tung một chút.

Anh cầm quyển sách lần trước mượn đi về phía tòa nhà A.

Anh đi qua một cái hành lang, đột nhiên một bóng hình quen thuộc lọt vào trong tầm mắt của anh.

Châu Tố mặt một cái áo len màu trắng, váy đen kết hợp với giày Dr. Martens màu đen, tóc buộc kiểu đuôi ngựa cao bổng lên, gương mặt xinh đẹp cùng làn da trắng nõn, dáng người mảnh mai, mỗi bước đi đều tỏa ra sức sống vui tươi và thoải mái.

Bên cạnh cô có một nam sinh đi cùng, hai người đang trò chuyện với nhau, đôi môi đỏ mọng khẽ nở nụ cười nhạt, nhìn qua có vẻ tâm tình cô rất tốt.

Ánh mắt của Lục Giản đột nhiên dừng lại ở trên người cô, có chút hoảng hốt.

Một giây sau đó, Châu Tố dường như cũng nhìn thấy anh, quay đầu lại đúng lúc ánh mắt cô chạm phải ánh mắt của anh.

Anh thấy cô hơi ngạc nhiên một chút, sau đó biểu cảm lập tức khôi phục như bình thường, ngay sau đó --

Cô làm như không nhìn thấy, đi lướt qua người anh.

- -----oOo------

Chương 89: Ngoại truyện Tố Giản 5

Tối hôm nay, Châu Tố cùng đàn anh trong trường đến thư viện để tìm tài liệu cho hoạt động mà hiệp hội ngoại ngữ sẽ tổ chức vào tuần sau, hơn sáu giờ cô đã đến nơi, sau khi tìm sách xong, cô và đàn anh chuẩn bị đi họp.

Nhưng không ngờ lại gặp Lục Giản ở đây.

Lúc đi ngang qua anh, cô siết chặt mép sách và tiếp tục bước đi cho đến khi giọng nói của tiền bối vang lên bên tai cô kéo suy nghĩ của cô quay lại ——

"Vậy chúng ta trước tiên đi mua một ít bánh mì đi? Không thể không ăn gì được."

Châu Tố hơi sửng sốt, gật đầu.

Đàn anh nhìn sắc mặt cô hơi cứng ngắc, "Em thấy thế nào? Không thích ăn bánh mì hửm?"

Cô lắc đầu, nở nụ cười: "Không, chỉ là em đang suy nghĩ... Một quả táo có thể giải quyết được bữa tối rồi."

"Dạ dày của bọn con gái bọn em thật sự giống như dạ dày của chim non..."

Hai người đi ra khỏi thư viện, một làn gió ập tới mới khiến cho cơ thể đang căng cứng của cô thả lỏng.

Cô đã rời khỏi anh rồi.

Dĩ nhiên vừa rồi khi cô nhìn thấy Lục Giản, trong lòng vẫn không tự chủ được có chút hoảng hốt, nhưng hàng ngàn cảm xúc nhanh chóng vụt tắt sau khi nghĩ đến ngày hôm đó anh từ chối cô.

Châu Tố, nhanh chóng quên Lục Giản đi.

Anh không xứng để cô phải vấn vương.

-

Một bên khác, Lục Giản ngồi trước bàn trong thư viện, anh nắm chặt cây bút trong tay nhìn chằm chằm quyển sách trên bàn. Trong đầu tất cả đều là dáng vẻ tươi cười của Châu Tố vừa rồi khi đi chung với nam sinh kia.

Nhanh như vậy mà cô đã có đối tượng mới rồi?

Vậy anh thì sao... Anh là gì? Chỉ là mục tiêu để cho cô tiêu khiển thôi sao?

Không hiểu sao một ngọn lửa phẫn nộ từ tận đáy lòng anh đang bùng cháy, dường như có một mạng nhện đang bao phủ lấy cả trái tim của anh, cả người từ trên xuống dưới đều cảm thấy rất bực bội.

Nhưng mấy giây sau, anh đột nhiên sững sờ ——

Vì sao anh lại không thoải mái?

Rõ ràng anh đã hy vọng cô không đến quấy rầy mình nữa, không phải sao?

Không còn bị cô mỗi ngày đều quấn lấy anh, không phải anh nên thấy vui vẻ sao?

Lục Giản cảm thấy bản thân nhất định là do dạo này anh lười biếng chuyện học tập, nên cảm xúc mới không thể khống chế được như vậy.

-

Lục Giản ôm tâm trạng đầy bực bội cố gắng cưỡng ép bản thân ngồi học đến khi thư viện đóng cửa anh mới rời khỏi. Lúc trở lại phòng ký túc xá, có một bạn học cùng lớp cũng ở chung ký túc xá đang phát quýt cho phòng bọn họ.

Nam sinh đó nhìn thấy Lục Giản trở về, cậu ta để ba quả quýt lên bàn của anh.

"Cảm ơn." lục Giản đi qua, đặt cặp sách lên bàn, anh Mập cười hì hì đi lại khoác vai anh: "Lão Hàn, cậu có muốn giải thích một chút tại sao cậu lại cho Lục Giản nhiều quýt của bạn gái cậu tặng hơn bọn tôi không."

Lào Hàn ngượng ngùng sờ đầu, "Lục Thần, bạn gái của tôi là Chi Chi học lớp ba, là người trước đó từng theo đuổi cậu đó."

Lục Giản hơi sửng sốt một chút, lắc đầu nói: "Không nhớ rõ."

Anh Mập nói Lão Hàn vì cảm thấy ngại thì theo đuổi thành công nữ sinh trước đó từng thích Lục Giản, sợ Lục Giản cảm thấy không thoải mái. Ai ngờ Lục Giản ngay cả nữ sinh đó như thế nào cũng không có ấn tượng.

"Tôi đã nói rồi mà, Lục Thần sao có thể bụng dạ hẹp hòi như vậy được, huống chi nữ sinh theo đuổi cậu ấy nhiều lắm, đúng không Lục Thần?"

Lục Giản liếc anh Mập một cái, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Lúc tắm rửa xong đi ra, Lục Giản nhìn bản thân trong gương, đột

nhiên nghĩ đến một chuyện.

Vừa rồi khi anh biết nữ sinh từng theo đuổi mình bây giờ đã có bạn trai, anh không hề thấy không thoải mái chút nào, nhưng nếu nữ sinh này là Châu Tố...

Lông mày anh bỗng nhíu lại.

Cmn, anh đang suy nghĩ gì thế này.

Lục Giản bực bội nhắm mắt lại.

-

Thời gian dần trôi bây giờ đã gần đến tháng năm, trường tổ chức cuộc thi top mười ca sĩ xuất sắc nhất trường, mỗi khoa đều tiến hành tuyển chọn. Từ sân khấu tạm thời được xây dựng ban đầu bên ngoài quảng trường, đến cuộc thi cấp đại học trong hội trường nghệ thuật. Cuối cùng hơn hai mươi người được lọt vào vòng chung kết diễn ra ở sân phòng hội trường lớn nhất của trung tâm Văn hóa - Thể thao.

Lần này khoa máy tính, hiếm khi không còn tình trạng "không có người dự thi", một nam sinh lọt vào trận chung kết với giọng ca trầm bổng, nên cả khoa đã cử một số sinh viên làm khán giả.

Tất cả mọi người ở trong ký túc xá của Lục Giản vừa khéo bị lùa đi xem, nên buổi chiều hôm chủ nhật tất cả bọn họ đều phải có mặt.

Buổi chiều nơi tổ chức cuộc thi, người đến xem đã đứng chật hội trường, không khí hiện tại rất sôi nổi. Bọn họ tìm chỗ ngồi xuống, trên ghế bày một đống que phát sáng, bong bóng hình bàn tay cỡ lớn và danh sách tiết mục.

Anh mập tùy tiện mở ra xem, bỗng ngạc nhiên nói: "Ê, người tên "Châu Tố" này, không phải là bạn cùng phòng của người yêu anh

Hàn sao?"

"Cái gì, đâu đâu đưa tao xem coi!" Tề Dịch nghiêng người qua nhìn.

Ánh mắt của Lục Giản bỗng cứng lại.

"Khoa ngôn ngữ thì là đúng rồi..."

"Tao nhớ lần trước Châu Tố hát rất hay! Bọn bay còn nhớ lần chương trình kết nối trước đó Châu Tố hát bài khinh khí cầu tỏ tình không!"

Anh Mập hưng phấn muốn nói gì đó, quay đầu nhìn thấy sắc mặt vi diệu của Lục Giản, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức hạ thấp giọng xuống...

Sau chuyện tối hôm đó, Tề Dịch người thích Châu Tố đã ầm ĩ với Lục Giản một trận, ngay hôm sau, bầu không khí giữa hai người bọn họ trở nên căng thẳng, nói chuyện ít nhiều gì cũng có chút ngượng ngạo.

Anh Mập nghĩ Lục Giản không thích Châu Tố, nói không chừng Lục Giản có khi quên mất người đó là ai rồi?

Cũng đúng, trong lòng Lục Thần chỉ có mỗi sách thánh hiền thôi.

Lục Giản ngồi vào chỗ, ánh mắt anh hơi rũ xuống, rơi vào cái tên "Châu Tố" trong danh sách chương trình, ánh mắt tối sầm lại.

Một lúc sau, Du Hàn ngồi xuống bên cạnh Lục Giản, anh gấp danh sách chương trình lại, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt như thường.

Du Hàn liếc nhìn Lục Giản, nhưng cũng không nói gì.

Cuộc thi chính thức bắt đầu, không khí trong hội trường giống như một buổi hòa nhạc, dù sao cũng đã qua rất nhiều vòng tuyển chọn,

thí sinh nào cũng đều hát rất hay.

Lục Giản vừa nghe, suy nghĩ vừa bay đi đến một nơi khác, đến khi người dẫn chương trình nói "Tiếp theo xin mời Châu Tố của khoa ngoại ngữ mang đến cho chúng ta tiết mục [Anh cũng không cần nhớ đến em], mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh!"

Trong tiếng vỗ tay liệt nhiệt cùng tiếng reo hò, Lục Giản nhìn thấy Châu Tố chậm rãi đi ra chính giữa sân khấu.

Cô mặc một bộ váy xanh thẫm liền thân, tóc đen môi đỏ, đường nét trên gương mặt cô vốn đã đẹp rồi bây giờ nhờ trang điểm càng trở nên quyến rũ. Cô đứng ở trung tâm nơi các chùm sáng hội tụ trên đầu, nhìn cô lúc này rất rực rỡ.

Có người ở dưới sân khấu hét lên "Châu Tố, anh yêu em" với cô, cô khẽ cười, sau đó hơi ngẩng đầu nhìn lên.

Lục Giản nhìn thấy ánh mắt của cô về hướng anh, anh cảm giác được trong lòng mình có một loại cảm xúc mạnh mẽ đang vỡ òa.

Châu Tố lại dường như không nhìn thấy anh, vẻ mặt không chút thay đổi.

Khi nhạo dạo đầu vang lên, Châu Tố dần hòa mình vào bài hát, cô vừa mở miệng cất tiếng hát đã ngay lập tức dẫn dắt cảm xúc của khán giả cùng hòa mình vào bài hát.

Rõ ràng là anh cũng yêu em

Không có lý do gì để yêu mà không có được kết quả

Chỉ cần anh không hèn nhát

Tại sao chúng ta phải bỏ lỡ nhau.

...

Một bản tình ca buồn được cô truyền tải vô cùng tinh tế và đầy tình cảm. Đến khi bài hát kết thúc, rất nhiều người còn đang đắm chìm trong bầu không khí của bài hát.

Sau khi Châu Tố hát xong, trong tiếng vỗ tay của mọi người, cô cúi đầu đi xuống sân khấu.

Lục Giản nhìn chằm chằm về phía cô, đến khi cô biến mất trong tầm mắt của anh, Du Hàn ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng ——

"Đã lâu không thấy cậu tập trung như vậy."

Lục Giản sửng sốt, nói: "Ý của cậu là?"

Ở trên lớp cậu liên tục ngẩn người, vừa rồi cậu nhìn Châu Tố biểu diễn, cả một bài hát chưa từng dời ánh mắt đi chỗ khác."

Vẻ mặt Lục Giản cứng lại, muốn phản bác nhưng lại không mở miệng được, Du Hàn quay đầu nhìn anh: "Đến lúc này rồi, cậu còn không muốn thừa nhận sao?"

-

Cuộc thi top mười sinh viên hát hay nhất Châu Tố đã giành giải nhất. Sau khi cuộc thi kết thúc, khán giả và nhân viên dần dần cũng rời đi, anh Mập và Tề Dịch về ký túc xá, Du Hàn thì đi tìm bạn gái, Lục Giản nói mình đi nhận chuyển phát nhanh.

Anh bước xuống khán đài trên tầng hai, vô thức đảo mắt một vòng, nhưng lại không hề nhìn thấy Châu Tố.

Mãi đến khi anh đến tận cửa anh mới phát hiện Châu Tố ở chỗ phông chụp hình bị một đám người vây quanh, rất nhiều người muốn chụp hình chung với cô. Cô đứng trong biển người, cười cực

kỳ vui vẻ.

Hầu kết của Lục Giản chuyển động, một lúc sau anh bước về phía cửa.

Một chiếc xe của khuôn viên trường dừng ở cửa, anh lên xe lấy điện thoại di động ra, sau lưng chợt nghe thấy tiếng cười của mấy cô gái, "Tố Tố, chúng ta đi cửa Bắc ăn cơm nhé?"

"Ừm, được..."

Lục Giản nhanh chóng nhìn lướt qua, anh nhìn thấy Châu Tố cũng lên xe của trường, ngồi sau anh hai hàng ghế.

Lúc anh nhìn thấy cô, cô cũng nhìn thấy anh, chỉ là một giây sau cô thản nhiên rời ánh mắt, giống như nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ.

Lục Giản quay đầu lại, anh mở app Tiểu Bạch của trường lên chuẩn bị trả tiền, không ngờ quét mã mấy lần app vẫn từ chối.

Người lái xe phía trước hô: "Đã trả tiền chưa? Chú lái xe đây."

Lục Giản: "Bác tài, cháu mới cập nhập hệ thống, không tương thích với phần mềm này."

"Vậy cậu có tiền mặt không, hay nhờ các bạn học trả tiền giùm đi, mau lên còn đi cửa Bắc nữa..."

Lục Giản sờ túi quần, anh không có tiền trong người, cũng không ai quen biết, tài xế thúc giục anh trả tiền lần nữa, Lục Giản thực sự không còn cách nào khác, chuẩn bị xuống xe. Một giọng nữ vang lên sau lưng anh: "Cháu đã trả tiền cho cậu ấy."

Là giọng của Châu Tố.

Lục Giản quay đầu nhìn cô, cô lại cúi đầu thấp xuống.

Bác lái xe khởi động xe: "Ài, chuyện này có gì đâu, nhóc con nhớ trả tiền lại cho bạn là được."

Trên đường đi, anh muốn tìm cớ nói chuyện với Châu Tố, nhưng họ cách nhau một dãy ghế, cô lại đang trò chuyện với bạn bè rất vui vẻ, anh cơ bản là không có cơ hội chen vào.

Lục Giản cảm giác bản thân như đang ngồi trên kim châm, lúc anh lấy hết can đảm mở miệng, xe lại vừa đến cửa Bắc, Châu Tố và những người khác đều xuống xe...

-

Buổi tối trở về ký túc xá, Lục Giản tắm rửa xong thì cầm quần áo đi ra ban công, đúng lúc gặp Du Hàn vừa mới cúp điện thoại.

Du Hàn đang định quay về phòng thì bị Lục Giản gọi lại: "Lúc nãy những lời đó của cậu... Là có ý gì?"

Du Hàn nhíu mày, "Rõ ràng là một trong những người giỏi nhất của khoa máy tính mà cậu nghe không hiểu à?"

Lục Giản cúi đầu, môi mỏng mím lại.

"Tôi cũng đã từng cố gắng đẩy bạn gái tôi ra xa." Bỗng nhiên Du Hàn lên tiếng.

Lục Giản quay đầu lại nhìn Du Hàn.

"Trước kia tôi là một tên rất tồi tệ, tôi cảm thấy bản thân không xứng đáng với bạn gái hiện tại, sợ cô ấy bị tổn thương. Nhưng sau khi đẩy cô ấy ra xa, tôi bắt đầu hối hận. Bởi vì tình cảm là thứ mà chúng ta không thể khống chế được. Cậu tưởng rằng lý trí đã quyết định là đúng đắn, nhưng đôi khi điều đó sẽ khiến cho người ta càng

phát điên hơn."

Du Hàn trầm giọng nói.

Trước khi trở lại phòng ngủ, Du Hàn còn để lại một câu cuối cùng: "Cậu cảm thấy từ chối Châu Tố là thuận theo tiếng lòng của cậu sao?"

Nếu thật sự như vậy ——

Vì sao cậu còn quan tâm người ta như vậy."

Lục Giản đứng tại chỗ, buông thõng ánh mắt, mãi vẫn không lên tiếng.

-

Buổi tối khoảng mười một giờ, Lục Giản nằm trên giường, mở WeChat, nhìn ảnh đại diện của Châu Tố hồi lâu băn khoăn không biết có nên chuyển tiền xe hôm nay cho cô hay không. Ngoài miệng nói đơn giản chỉ là chuyển tiền, nhưng thật ra đã rất lâu rồi không nói chuyện với cô.

Một lúc nữa chuyển tiền xong cho cô, anh nên nói gì đây? Có khi nào cô sẽ không nhận không, hay là sẽ không để ý đến anh. Nếu như cô trả lời tin nhắn, anh có thể nói chuyện thêm với cô vài câu không?"

Trong đầu anh tính toán rất nhiều khả năng, thậm chí còn phân tích dữ liệu cho chuyện này.

Cuối cùng khi anh định chuyển tiền cho cô trước, không ngờ khi chuyển tiền, một thông báo hiện lên: [Bây giờ hai bạn chưa phải là bạn bè, sau khi là bạn bè của nhau bạn mới có thể chuyển tiền cho bạn của mình]

Lục Giản: "..."

Cô hủy bạn bè với anh.

Toàn bộ những tưởng tượng trong đầu anh đều tan thành mây khói.

Lục Giản tắt màn hình, hận không thể ném điện thoại xuống dưới giường luôn.

Anh bực bội xoay người, lăn qua lăn lại đến gần một giờ sáng vẫn chưa ngủ được.

ANh biết nhất định là do bản thân anh đã tổn thương cô, nên mới khiến cô đối với anh như vậy. Bây giờ anh đã rời xa cô rồi, không phải sẽ tốt hơn cho cô sao? Sao anh lại ở đây suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Lục Giản ghét tình trạng bây giờ của bản thân, nhưng anh nhận ra rằng trái tim mình ngày càng mất kiểm soát.

Anh điên cuồng muốn đến gần cô.

-

Buổi tối hai ngày sau trong phòng ký túc xá, Châu Tố đang trang điểm, chuẩn bị dự tiệc sinh nhật của một người bạn, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Khi cô cầm điện thoại lên, cô bỗng sững cả người ——

Đó là số của Lục Giản.

Cô ấy đã xóa WeChat của anh, nhưng không chặn số điện thoại di động của anh, vì cô cảm thấy chắc qua tám trăm năm sau anh cũng sẽ không gọi điện thoại cho cô.

Bây giờ:???

Cô do dự một lúc, tiếp tục trang điểm, không nhận điện thoại của anh.

Chắc là Lục Giản gọi nhầm...

Không ngờ đối phương tiếp tục gọi lại thêm lần nữa, Châu Tố cắn môi, ấn vào nhấn nhận: "Alo". Giọng nói của cô rất bình tĩnh, lãnh đạm.

Giọng khàn khàn của anh vang lên: "Châu Tố —— "

"Có chuyện gì không?"

"Lần trước cậu giúp tôi trả tiền xe, tôi vẫn chưa trả lại cậu."

Châu Tố:???

"Không sao, một tệ thôi mà."

"Tôi không muốn thiếu cậu tiền, tiền này để tôi trả lại cho cậu. Cậu xóa Wechat của tôi rồi, lúc đầu tôi định chuyển tiền qua đó cho cậu.

Châu Tố: "... không sao đâu, tôi không cần."

Nhưng Lục Giản lại nói: "Cậu ở ký túc xá à? Tôi mang đến cho cậu."

Châu Tố: "?"

Anh muốn đến tận đây đưa cho cô một tệ?!?

Người này có bị điên không thế?

Châu Tố trợn mắt lên nhìn trần nhà nói, "Tôi chuẩn bị ra ngoài rồi, không có thời gian." Với lại cô cũng không muốn nhìn thấy anh.

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, lần nữa nói: "Tôi lập tức đến dưới ký túc xá của cậu."

Châu Tố: "... Tôi đã nói là không cần rồi mà."

Cô tức giận cúp điện thoại, "A" một tiếng, phiền muộn bứt tóc. Hôm nay Lục Giản uống nhầm thuốc gì vậy trời!

Cô thật sự hối hận ngày hôm đó đã trả tiền giúp anh! Anh ghét cô đến vậy sao, đến một tệ cũng không muốn thiếu cô?

Năm phút sau, Châu Tố đi xuống dưới lần, Lý Đình gửi một tin nhắn: [Tôi đến liền.]

Cô trả lời tin nhắn xong thì nhét điện thoại vào trong túi, cô ra ra khỏi cửa ký túc xá, không ngờ lại nhìn thấy Lục Giản lẻ loi đứng dưới gốc cây nhãn.

Cô có chút sửng sốt, cô quay đầu đi về hướng khác.

Cô không muốn nhìn thấy anh.

Không ngờ anh thấy được cô, anh đi tới gần, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt không hề có nụ cười. Anh lên tiếng gọi cô, nuốt sự bứt rứt khó chịu và căng thẳng vào bụng: "Châu Tố."

Cô cụp mắt, "Chỉ vì một tệ, cậu phải làm đến vậy sao?"

Anh nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tầng cảm xúc, cô lấy điện thoại ra, mở mã QR thanh toán, ngắn gọn vào thẳng chủ đề: "Quét đi."

Lục Giản lấy điện thoại di động ra, sau khi quét, anh nói, "Châu Tố..."

Anh muốn nói thêm gì đó, Châu Tố nhìn thấy một chiếc xe máy đến

gần, cô lạnh lùng ngắt lời anh: "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước."

Vừa dứt lời, cô đi về phía chiếc mô tô của Lý Đình, bỏ lại Lục Giản một mình đứng đó...

- -----oOo------

Chương 90: Ngoại truyện Tố Giản 6

Lục Giản đưa mắt nhìn Châu Tố đi về phía xe mô tô kia, sau đó anh nhìn thấy Lý Đình ngồi trên chiếc xe đó.

Lý Đình cũng nhìn thấy Lục Giản, anh ta nhíu mày, giống như nhìn thấy một con sư tử khác xâm lược lãnh thổ của mình.

Châu Tố đi đến trước mặt Lý Đình, anh ta cầm mũ bảo hiểm lên, ân cần giúp cô đội xong thì cài khóa.

Cảnh tượng hai người thân thiết bị Lục Giản nhìn thấy hết.

Lý Đình rồ ga thả một làn khói lại, chở Châu Tố rời đi. Bàn tay Lục Giản để trong túi siết chặt lại, sắc mặt cũng sầm xuống, trong lòng nghẹn lại đến không thở nổi.

Hai người bọn họ... Có phải đang quen nhau không?

Chuyện này hoàn toàn khác với những gì anh mong đợi, cô thực sự chỉ lấy tiền của anh và bỏ đi, một câu cô cũng không muốn nói với anh.

-

Xe máy chạy đến một căn biệt thự, sau khi xuống xe, Châu Tố bước xuống, cô cởi mũ bảo hiểm ra, nhìn thấy Lí Đình đang nhíu mày nhìn mình, "... Sao thế"

“Sao đột nhiên tên đó lại tìm đến cậu?” Giọng anh ta rất trầm.

Cô hơi sững sờ, trả lại mũ bảo hiểm cho anh ta: “Chỉ để trả lại tiền thôi, còn có chuyện gì được nữa”.

"Tôi tưởng... Hai người không liên lạc nữa."

"Bọn mình vốn đâu có liên lạc nữa đâu." Châu Tố cười, "Được rồi, đi vào thôi."

Cô xoay người đi vào trong, nụ cười trên mặt cũng dần mất đi.

Có trời mới biết hôm nay Lục Giản động phải dây thần kinh nào, vì một tệ mà chạy đến ký túc xá của cô. Cô mà biết trước vậy có phải nên để anh thiếu cô nhiều một chút không?

Châu Tố lấy lại tinh thần, mình đang nghĩ gì thế này, cô nhanh chóng chặt đứt suy nghĩ vừa rồi -- chẳng lẽ cô còn muốn dây dưa vào anh?

Không đâu.

Cô sẽ không ngốc như vậy.

Lý Đình đuổi theo cô, anh ta khoác lên người cô một cái áo khoác, "Đừng để bị lạnh..."

Cô vô thức né qua một bên, Lý Đình thoáng sửng sốt, cô mỉm cười: "Không cần đâu, nóng lắm."

Anh ta nhíu mày, không nói gì.

Thái độ của Châu Tố đối với Lý Đình, hai người họ đều biết rõ -- chỉ có thể làm bạn bè. Lý Đình cũng dần dần nghĩ thông, anh ta ở bên cạnh cô, làm một người anh trai chăm sóc cô cũng rất tốt.

-

Lục Giản trở lại phòng ký túc xá, anh ngồi vào bàn học của mình. Ai nói gì với anh, anh cũng chỉ đáp lại với thái độ thờ ơ, cả người anh tỏa ra hơi thở xin đừng đến gần. Anh Mập và Tề Dịch không biết có chuyện gì xảy ra, cũng không dám hỏi. Lúc Du Hàn trở về phòng, cũng nhìn thấy cảnh này.

Hơn mười giờ tối, anh Mập đột nhiên muốn đi cửa Đông ăn thịt xiên nướng, hỏi mọi người có muốn cùng nhau đi không. Lục Giản từ chối, Du Hàn cũng nói không ăn đồ ăn vặt, anh Mập không rủ được bọn họ, cuối cùng chỉ có Tề Dịch cùng đi.

Du Hàn tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra ngoài, Lục Giản quay đầu lại nhìn thấy anh, mở miệng gọi lại.

"Sao thế?" Du Hàn hỏi.

Lục Giản mấp máy môi, "Chuyện đó... Tôi có chuyện muốn hỏi cậu."

"Ừm."

"Làm sao để biết được, có phải bản thân thích một cô gái hay không?" Lục Giản ho khan hai tiếng, xoa dịu bầu không khí xấu hổ.

Du Hàn liếc Lục Giản một cái hỏi lại: "Cuối cùng cậu cũng ý thức được mình thích Châu Tố rồi à?"

Lục Giản ngây người, "Cậu... " Anh muốn phủ nhận, nhưng đáp án kiên định trong lòng làm cho sửng sốt.

Du Hàn lại nói cho anh biết thêm một sự thật khác:

"Nhưng bây giờ có khả năng là cậu đã không còn cơ hội."

"Cậu hẳn hiểu rõ tính cách của Châu Tố, hiểu cô ấy là người thế nào."

Vẻ mặt Lục Giản trầm xuống, mấy giây sau mới lên tiếng: "Bây giờ có phải mình không quấy rầy cô ấy nữa mới là đúng không?"

"Cậu cảm thấy bản thân nhịn được sao?"

"..."

Du Hàn cầm điện thoại lên, nhìn tin nhắn, "Cậu còn có chuyện gì không? Không thì tôi đi gọi điện thoại cho bạn gái."

Lục Giản: "..."

Du Hàn đi ra ngoài ban công, còn Lục Giản chìm vào trầm tư.

-

Chuyện trả tiền lại giống như một khúc nhạc dạo trôi qua, vài ngày nay Châu Tố không nhìn thấy Lục Giản, gợn sóng nhỏ cũng rất nhanh lặng lại, cô cũng bình tĩnh hơn.

Sáng sớm ngày thứ tư có một tiết buổi sáng. Bởi vì giảng viên tiếng Anh thông báo rằng buổi học này sẽ là một bài trắc nghiệm, Châu Tố chịu đựng cơn buồn ngủ vực đầu dậy đi học.

Lớp tiếng Anh chia làm ban A và ban B, giờ học khác nhau, Châu Tố học lớp B, nên Bối Doanh Doanh và Lê Thiến đã ra cửa từ sớm.

Cô lề mề đến gần tám giờ mới đi xuống lầu.

Tòa nhà dạy học cách khu ký túc xá khá xa, cái giờ này cô không muốn chạy xe đến lớp nữa, cô dứt khoát chờ xe buýt của trường học.

Cô đến trạm xe buýt để chờ xe, có bạn học cùng lớp thấy cô, lại gần nói chuyện với cô, "Châu Tố, hôm nay cậu nghĩ thế nào mà lại đi

học thế này?"

Cô nhếch miệng, "Bởi vì bài kiểm tra trắc nghiệm."

"Cũng hiếm thấy đó, hôm nay phải dậy sớm, mình cũng phải liều cái mạng già này ngồi dậy."

Châu Tố cười cười, cô hơi nghiêng đầu nhìn qua, thấy có một nam sinh đứng phía sau cô, cách khoảng ba mét --

Lục Giản.

Anh đeo cặp sách, mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc đen trắng, đứng trong đám người làm nổi bật lên dáng vẻ cao gầy của mình.

Sao anh lại ở đây?

Dựa theo những gì hiểu biết của cô về anh, sáng hôm nay anh cũng sẽ có một hoặc hai tiết, nhưng bình thường bảy giờ rưỡi anh đã ra cửa rồi.

Chẳng lẽ hôm nay Lục Giản cũng ngủ nướng?

Cô ngẩn người nhìn anh, không ngờ ánh mắt của anh đột nhiên cũng nhìn về phía này.

Bốn mắt chạm nhau, Châu Tố là người bại trận trước, cô nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác.

... Cô thật sự không muốn đụng phải anh.

Mà Lục Giản ở bên này nhìn thấy Châu Tố, anh cật lực đè xuống cảm xúc trong lòng lúc này.

Cô không nhìn anh nữa, nhưng ánh mắt của anh vẫn dán trên người cô.

Châu Tố nói chuyện với bạn học, cô muốn che đậy chút cảm xúc đang dần dâng lên trong lòng cô. Nhưng cô lại cảm giác được sau lưng mình nóng rực, dường như có người đang nhìn chằm chằm cô - -

Lúc cô đang suy nghĩ lung tung, sao cô lại phải tự làm bản thân không thoải mái làm gì?

Mà anh sao lại để ý đến cô chứ.

Cô bực bội nhìn điện thoại, sao giờ này xe buýt của trường vẫn chưa đến. Cô tùy ý nhìn qua bên cạnh, đột nhiên thấy Nam Vân học lớp bên cạnh từ ký túc xá đi ra.

Cô nhìn thấy Nam Vân cũng để ý thấy Lục Giản, nên đã đi đến bên cạnh anh, muốn nói chuyện với anh.

Châu Tố quay lại không nhìn bọn họ nữa, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đã rất lâu rồi cô không đến câu lạc bộ rubik, trong cuộc sống bình thường rất ít khi chạm mặt Nam Vân. Dù bây giờ cô không theo đuổi Lục Giản nữa, nhưng sự chán ghét đối với tình địch cũ thì chưa hề giảm một chút nào.

Tại sao lâu như vậy rồi mà Nam Vân vẫn còn bám lấy Lục Giản? Vẫn chưa từ bỏ nữa? Cô ta còn kiên trì hơn cả cô!

Bạn cùng lớp đứng bên cạnh Châu Tố cũng để ý thấy ánh mắt của cô, bạn học thuận miệng hỏi: "Nam sinh kia là bạn trai của Nam Vân à?" Bạn học này ở bên cạnh phòng ký túc xá của Nam Vân.

Châu Tố: "...?"

"Chắc không phải đâu." Cô vô thức phủ nhận.

"Nhưng mình thấy nam sinh đó và Nam Vân cùng nhau đợi xe buýt ở đây mấy ngày rồi."

"Hả?"

"Phải mà," bạn học nữ nói trong giờ học buổi sáng mấy ngày nay, cô ấy thấy Lục Giản đang đợi xe buýt ở đây, một lúc sau Nam Vân cũng đi ra, giống như hôm nay.

Châu Tố sửng sốt, trong đầu phút chốc có hàng ngàn suy đoán nảy ra.

Hóa ra Lục Giản không phải là do ngủ nướng, mà là để đợi Nam Vân?

Tên lừa đảo này, còn nói cái gì mà học tập thật giỏi?

Đầu Châu Tố giống như chợt nổ tung, có một ngọn lửa đang bùng cháy. Cô quay lại nhìn anh, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô, một giây sau --

Cô tức giận trừng anh một cái.

Lục -bị oan uổng hoàn toàn không hiểu tình huống gì - Giản:??? Vẻ mặt hoang mang.

Trong lòng anh nghĩ, hôm nay vất vả lắm mới ở trạm xe buýt gặp được Châu Tố đi học tiết buổi sáng. Có phải cô phát hiện ra mục đích của anh, nên thấy phiền chán vì sự xuất hiện của anh không?

Lục Giản cúp mắt, không ngờ kế hoạch của bản thân lại vụng về như vậy.

Nam Vân vẫn không ngừng ồn ào bên tai, “Lục Giản, gần đây cậu...”

Trong lòng anh đang rất rối loạn, mặt lạnh cắt ngang thời của cô ta: "Để tôi yên một lúc được không?"

Nam Vân: "..."

Một lúc sau xe buýt của trường học đến, Châu Tố lên xe, ngồi ở ghế bên ngoài ở hàng đầu tiên.

Lục Giản lên xe khá trễ, đúng lúc đứng ở bên cạnh cô, vịn tay cầm.

Khóe mắt của Châu Tố liếc nhìn nam sinh mặc áo sơ mi đen trắng đứng bên cạnh. Nhịp tim cô đập nhanh, không dám ngẩng đầu, trong lòng mặc niệm: Anh không có ở đây.

Sau khi xe khởi động, cô càng trở nên bối rối, không kiềm chế nổi cảm xúc, nhắm mắt lại, chống cằm đầu hơi lắc lư.

Đột nhiên xe phanh gấp, cả người cô theo quán tính đổ về phía trước, trán của cô đột nhiên cảm nhận được một xúc cảm ấm áp, một bàn tay che trán của cô lại.

Châu Tố ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Lục Giản.

Anh thu tay lại, khàn giọng nói:

"Xin lỗi, tôi sợ đầu cậu bị đập đau."

Châu Tố:??!!

Đây, đây là tình huống gì thế này!

Châu Tố bị dọa ngây người, khóe môi cô giật giật, "... Cảm ơn."

Cô rủ mắt xuống, che giấu biểu cảm thay đổi của mình, không ngờ một lúc sau trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam: "Hôm qua,

cậu... Không có tiết buổi sáng sao?"

Châu Tố vốn không muốn đáp lại anh, nhưng rồi do dự một lúc vẫn nói: "Không dậy nổi."

Không dậy nổi ---

Lục Giản cố nén cười.

Lái xe hô: "Sắp đến tòa nhà giảng đường rồi." Mọi người trên xe lục đục chuẩn bị xuống xe, Lục Giản đi sau lưng Châu Tố, hỏi một câu: "Xế chiều hôm nay... Có phải lớp các cậu có một khóa học tự chọn đi xem phim nước ngoài?"

Châu Tố xuống xe, quay đầu liếc anh, "Cậu hỏi chuyện này làm gì?"

"Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi..."

Châu Tố hất cằm, "Còn lâu mới nói cho cậu biết." Cô chạy một đường thẳng vào trong phòng học.

Lục Giản nhìn bóng lưng chạy đi của cô, cảm giác trống vắng trong lòng mấy ngày nay cuối cùng cũng giống như có gì đó lấp đầy.

Cảm giác cực kỳ khác lạ đến mức anh không thể diễn tả thành lời.

Đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, Lục Giản- luôn tập trung vào học hành - cảm nhận được.

-

Châu Tố vốn không hiểu sáng nay Lục Giản hỏi cô câu đó rốt cuộc là có ý gì, cho đến khi tham gia tiết học tự chọn buổi chiều.

Cô vốn muốn định trốn trong ký túc xá, không muốn nhúc nhích, nhưng vừa về đến phòng ký túc xá Bối Doanh Doanh đã gọi điện

thoại cho cô: "Tố Tố, cậu mau đến đây đi! Hôm nay cô điểm danh đó, tất cả mọi người đều phải tham gia!"

Châu Tố "vụt" một tiếng từ trên giường bật dậy, "Mợ, điểm danh ba tuần liên tiếp!" Cô nghĩ hai tuần trước đã điểm danh rồi, tuần này chắc sẽ không điểm danh nữa.

Cô nói vào điện thoại sẽ lập tức đến, đang định tắt điện thoại, Bối Doanh Doanh lại nói: "À thì Tố Tố, mình có chuyện muốn nói với cậu..."

"Hả?"

Mình ở lớp nhìn thấy -- Lục Giản."

"??!"

"Cậu nói gì!"

Bối Doanh Doanh: "Mình cũng không vì sao cậu ta lại ở đây..."

Châu Tố ngẩn người.

Lục Giản làm gì ở khóa học tự chọn của khoa ngôn ngữ của bọn cô?!

-

Nếu như Lục Giản đã không biết vì sao lại ở đó, đánh chết cô cũng sẽ không đi. Nhưng hôm nay giảng viên lại điểm danh, cô phải nhanh chóng chạy đến đó điểm danh...

Phòng học môn tự chọn rất lớn, không sợ không có chỗ ngồi, chỉ là nếu đến trễ sẽ phải ngồi hai hàng trên đầu, bởi vì tất cả mọi người đều chen nhau ngồi phía sau.

Bối Doanh Doanh đến trước đã nhắn tin cho Châu Tố nói là vì cô

đến trễ nên không giữ được chỗ cho cô, cô nói không sao, cùng lắm là ngồi ở hàng phía trước, đến khi cô bước vào cửa --

Cô nhìn thấy Lục Giản ngồi nghiêm chỉnh là hàng ghế thứ hai.

Nội tâm Châu Tố: "..."

Hàng thứ hai chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Lục Giản, hàng đầu tiên thì hoàn toàn trống không, cô hoàn toàn không muốn lựa chọn giữa hai vị trí này, ánh mắt đảo một vòng xung quanh xem còn chỗ nào không, cuối cùng cô cũng thấy được hàng ba còn một chỗ trống!

Ánh sáng của hy vọng đây rồi!

Cô ấy cúi xuống và định chạy lại thì đột nhiên giọng nói của cô giáo truyền qua micro vang lên khắp cả lớp:

"Đừng ngồi phía sau, em lên trước ngồi đi."

Châu Tốc khóc ròng trong lòng.

Cô đành phải đứng thẳng người lên nhìn về phía Lục Giản. Còn anh thì từ khi cô bước vào cửa anh đã để ý đến cô.

Châu Tố do dự hai giây, cuối cùng cũng lựa chọn ngoan ngoan ngồi xuống bên cạnh Lục Giản.

Hàng đầu tiên là nơi thỉnh thoảng nổi thẳng ánh mắt tâm hồn và phải giao lưu với giáo viên, đời này cô cũng không bao giờ muốn rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Sau khi cô ngồi xuống, đầu quay qua một bên không nhìn Lục Giản, nhắm mắt thở dài một hơi.

Vì sao mà cô vất vả lắm mới rời khỏi được một số người, nhưng rồi

cảm giác tồn tại lại dần dần tăng lên?

Lục Giản nhìn cô, anh mắt chặt bút trong tay nuốt nước bọt một cái.

Châu Tố không muốn nói chuyện với anh, cuối cùng anh không nhịn được: "Buổi trưa hôm nay... Cậu dậy trễ sao?"

Lúc này cô mới quay đầu lại nhìn anh một cái, khẽ trả lời: "Có liên quan gì đến cậu sao?"

"..." Lục Giản khẽ nhíu mày.

Châu Tố lấy điện thoại ra, mở Wechat nhắn tin vào nhóm ký túc xá: [Mình tức quá.]

Lê Thiến: [Tố Tố, hình như Mình biết mục đích của cậu rồi nhé /cười xấu xa/.]

[Mục đích cái rắm á, ở đâu ra mục đích! Mình không hề muốn ngồi kế Lục Giản nhé!]

Châu Tố tắt điện thoại, trừng Lục Giản một cái: "Sao hôm nay cậu lại đến lớp của bọn tôi?"

Lục Giản nói lời văn anh đã soạn sẵn ra: "Tôi thật sự thích xem bình phẩm phim nước ngoài, nghe nói khoa các cậu có mở nên tôi đến nghe một chút."

Châu Tố: Nghe nói.

Chắc là nghe Nam Vân nói hả.

Trong lòng cô "rít" lên một tiếng, quay qua không nhìn anh nữa.

Lục Giản hoảng hốt, không phải tâm tư của anh lại bị cô nhìn thấy rồi đấy chứ?

Anh không dám nói thêm gì nữa.

Mấy bạn học ngồi bên cạnh nhìn thấy Lục Giản, trong lòng bọn họ đều rất tò mò, đoán xem anh chàng đẹp trai này chui từ đâu ra.

Hôm nay chiếu một bộ phim, xem trong hai tiết học, và bài tập là sau khi xem xong về viết một bài bình phẩm 500 từ bằng tiếng Anh.

Cô giáo tắt đèn và nói với mọi người bầu không khí sẽ hơi kinh khủng, vì bộ phim này nói về một vụ án giết người.

Châu Tố nghĩ nếu đã đến đây cô sẽ tận hưởng xem phim.

Mở đầu phim là đoạn nhạc nền rất rùng rợn, lông tơ của cô dựng đứng cả lên, cố gắng uống nước để đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân.

Thật ra, cô rất nhát gan, không dám xem phim ma, cũng hơi sợ loại hồi hộp, kịch tính như thế này.

Khi tình tiết của bộ phim tiếp tục tiến triển, bầu không khí dần trở nên đáng sợ. Bóng đen dần bao trùm cả bộ phim, cô vô thức che nửa mắt lại, bỗng giọng nói trầm thấp của Lục Giản vang lên bên tai:

"Đoạn này không có gì đáng sợ đâu, không có gì xảy ra cả."

Châu Tố lúng túng bỏ tay xuống: "... Ồ."

Sau vài phút, khi nhân vật chính bước vào tòa nhà một mình, tiếng nhạc nền rùng rợn một lần nữa nổi lên, Lục Giản nói: "Kẻ sát nhân đứng sau chuẩn bị xuất hiện."

Châu Tố:!!

Cô trừng mắt nhìn anh: "Này, cậu có thể đừng spoil nữa được không!"

Lục Giản bị cô nói có chút luống cuống, giọng nói không được tin tự nhiên: "Không phải, là tôi sợ cậu bị dọa thôi."

Châu Tố: "..."

Anh xem phim đi chứ, nhìn tôi làm gì?

- -----oOo------

Chương 91: Ngoại truyện Tố Giản 7

Châu Tố thở phì phò quay đầu lại tiếp tục xem phim, anh nói gì cũng không để ý đến anh nữa.

Lục Giản ngồi bên cạnh, khóe mắt rơi vào một bên mặt trắng hồng của cô, nhớ lại dáng vẻ xù lông vừa rồi của cô, khóe miệng anh khẽ cong lên ——

Cô dường như vô cùng đáng yêu.

Lục Giản bình thường đều cảm thấy chỉ cần người bên cạnh tức giận với anh, tâm trạng của anh cũng sẽ không thoải mái. Nhưng vừa rồi cô hung dữ với anh như vậy, anh lại không hề cảm thấy khó chịu, hay muốn rời xa cô.

Mà bọn họ dường như trở về như lúc trước, cô ở trước mặt anh thường xuyên lộ ra vẻ mặt kiêu căng như vậy.

Lúc đó anh chỉ cảm thấy không biết nên làm gì với cô, chứ chưa từng cảm thấy phiền chán.

Nếu như anh sớm nhận ra bản thân có cảm giác với cô, không phải là loại cảm xúc bình thường như đối với bao người khác.

-

Sau khi hai tiết kết thúc, phim vẫn còn một đoạn ngắn, cô giáo nói nếu muốn xem tiếp thì có thể ở lại xem còn ai muốn về thì có thể rời đi.

Châu Tố muốn xem cho hết nên cô định ở lại, quay đầu nhìn Lục Giản ở bên cạnh cũng không có dấu hiệu thu dọn đồ đứng dậy.

Cô do dự một lúc hỏi: "Không phải cậu đã xem bộ phim này rồi à, sao vẫn còn chưa đi?"

Lục Giản mấp máy môi, "Xem từ lâu lắm rồi, tôi đã quên hết nội dung phim."

"..." Vậy mà mới vừa rồi anh còn nhiệt tình kể trước nội dung phim cho cô đó.

Sau khi xem phim xong, cô thu dọn đồ đạc đi ra khỏi phòng, Lê Thiến gọi đồ ăn bên ngoài, Bối Doanh Doanh thì như thường lệ đi ăn cơm cùng bạn trai, cô nghĩ dứt khoát đi nhà ăn cho xong rồi về ký túc xá làm ổ.

Cô đi đến nhà ăn số hai, rất nhanh đã phát hiện Lục Giản đi theo sau lưng mình!

Cô dừng lại, đứng trước mặt anh: "Cậu, sao cậu lại đi theo tôi?"

"Tôi cũng muốn đi đến nhà ăn số hai." Anh nói với giọng điệu vô cùng thành thật.

Cô nghi ngờ quay đầu lại, trong lòng đang suy nghĩ có phải cô đã hiểu lầm anh rồi không, Lục học bá một lòng chỉ muốn học tập sao có thể có tâm tư khác với cô?

Là do cô suy nghĩ lung tung thôi, tự dưng dựng chuyện.

Cô mà làm quá lên có khi lại thành trò chơi trong mắt anh.

Cô cố gắng không suy nghĩ vớ vẩn nữa, đi lên tầng hai của nhà ăn, tìm món cơm cá nướng cô thích nhất.

Bởi vì cô không có người giành chỗ trước, lúc này nhìn đâu cũng thấy kín kết chỗ rồi, ngay cả tìm bàn có chỗ trống cũng không dễ dàng. Trước chỗ lấy cơm cá nướng còn đang xếp một hàng dài...

Haiz, ăn một bữa cơm mà cũng mệt mỏi thật đấy.

Cô quay người đang định rời đi, bỗng sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Lục Giản: "Tôi giúp cậu tìm chỗ, cậu đi chọn món mình muốn ăn đi."

Cô hơi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn anh.

Đáy mắt anh lộ ra một chút vẻ sợ sệt bị từ chối, trong lòng cũng không biết anh làm như vậy có phải biểu hiện hơi rõ quá không.

Châu Tố vẫn chưa trả lời, Lục Giản che giấu cảm xúc trong mắt mình, quay người đi tìm chỗ ngồi, không cho cô có cơ hội từ chối.

Châu Tố:??

Hôm nay Lục Giản uống nhầm thuốc à?

Cô thật sự cảm thấy Lục Giản không đúng lắm.

Cực kỳ không giống bình thường.

Cô đi lại xếp hàng ở hàng cơm cá nướng, một lúc sau Lục Giản đi tới tìm cô, nói: "Chỗ ngồi ở bên tay trái gần cửa sổ trong cùng."

"... Ừm."

Anh rời đi lấy cơm của mình.

Sau khi Châu Tố lấy được cơm cá nướng thì đi tìm chỗ ngồi, cô nhìn thấy Lục Giản đã đơn giản chọn thức ăn nhanh rồi ngồi sẵn ở chỗ đã

tìm.

Cô ngồi xuống đối diện anh, anh đưa đũa thìa cho cô, Châu Tố nhìn chằm chằm anh mấy giây, anh hơi chột dạ: "Sao, sao thế?"

"Không có gì, cô hiếm khi cười với anh, "Chỉ là tôi phát hiện gần đây cậu có tính người hơn một chút."

Lục Giản: "..."

Châu Tố yên lặng ăn cơm, Lục Giản muốn nói chuyện với cô, anh cố gắng tìm chủ đề: "Châu Tố, cuối tuần này câu lạc bộ rubik có buổi liên hoan... Cậu có đi không?"

"Không đi."

"Vì sao?"

"Ở đó có người tôi không muốn gặp, tôi đi làm gì?" Châu Tố nhìn anh, "Hơn nữa cậu không biết mục đích ban đầu tôi tham gia câu lạc bộ đó là vì cái gì sao?"

Bây giờ nhiệm vụ đã thất bại, cô muốn cắt đứt toàn bộ những chuyện có liên quan đến anh.

Lục Giản cụp mắt, anh nghe hiểu ý trong lời của cô.

Là anh đã đẩy cô ra, anh nào có lý do để hy vọng xa vời cô sẽ lại chủ động chứ.

Châu Tố nhìn sắc mặt anh tối lại, trong lòng cũng nghẹn lại, hiển nhiên không nên nhắc lại chuyện theo đuổi trước đây giữa hai người bọn họ được. Bọn họ có thể miễn cưỡng giống như hai người bạn cùng ăn một bữa cơm, nhưng anh vẫn luôn kháng cự với chuyện cô đã từng theo đuổi anh.

"Lục Giản cậu yên tâm, tôi sẽ không gây thêm phiền phức cho cậu đâu, chắc cậu vui lắm nhỉ?" Cô cố gắng đè cảm xúc chua xót xuống, mỉm cười với anh một cái rồi đứng dậy bưng khay cơm lên, "Tôi ăn no rồi, đi trước nhé."

Lục Giản vẫn ngồi tại chỗ, đôi mắt anh cụp xuống không nhìn anh được cảm xúc trong đó.

-

Lục Giản xuống sân tập chạy bộ một vòng rồi lại một vòng, dường như không biết mệt mỏi. Cho dù gió thổi gào thét bên tai, nhưng vẫn không thể thổi bay cảm giác nặng nề trong lòng anh.

Khi còn học cấp ba, những lúc áp lực học tập lớn anh thường dùng cách này để giải tỏa cho bản thân. Nhưng bây giờ, trong lòng anh cực kỳ khó chịu, giống như có một con dao đang cứa vào lòng anh.

Cuối cùng anh chạy cũng đã mệt, đi bộ thêm vài vòng, anh ngả người lên bãi cỏ ngẩng mặt lên nhìn trời.

Bầu trời mù mịt, mây đen bao phủ cả một vùng, tiếng sấm ầm ỉ, dường như trời chuẩn bị mưa, người trên sân tập dần tản đi, nhưng anh lại không hề nhúc nhích.

Những lời tối nay Châu Tố nói vẫn còn văng vẳng bên tai, lúc này trong lòng anh tràn đầy áy náy, tự trách và sự hối hận khôn xiết.

Vì sao mà anh lại không trân trọng cô.

Để đến bây giờ cô chán ghét anh như vậy, anh còn có thể kéo cô lại bên cạnh không?

Anh vốn cho rằng tình yêu chẳng qua chỉ là một thứ trong cuộc sống có cũng được không có cũng chẳng sao. Anh có thể không cần đến nó, chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh,

dù có bỏ lỡ một mối tình anh cũng sẽ không hối hận.

Nhưng với tình trạng hiện tại hiện tại của anh, anh nhận ra anh đã đánh giá cao chính bản thân mình rồi.

Ở chân trời kéo lên một tia chớp, mấy giấy sau tiếng "rầm rầm" vang lên, từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống người của anh.

Bão tố luôn như vậy, vội vàng ập đến khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Lục Giản cảm giác trước mắt bắt đầu nhoè đi, anh phủ bàn tay lên che đi đôi mắt, một lúc sau, lòng bàn tay anh nhận được cảm giác ấm nóng.

-

Anh Mập ở trong ký túc xá vừa chơi xong một ván vương giả, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lục Giản cả người ướt sũng đứng trước cửa.

Anh Mập ngạc nhiên, "Lục Thần cậu..."

Lục Giản đi vào trong phòng, Du Hàn và Tề Dịch đang ngồi ở chỗ của mình thấy được, anh Mập đuổi theo: "Cậu làm gì mà để bị mưa xối ướt người thế này..."

Tề Dịch nói với anh Mập: "Cậu đi lấy khăn cho cậu ấy lau người đi."

Anh Mập đang định chạy đi lấy, Lục Giản khàn giọng nói: "Không cần đâu, tôi đi tắm ngay."

Hai người thấy sắc mặt Lục Giản rất tệ, không biết anh đã xảy ra chuyện gì, mà cũng không dám hỏi.

Sau khi Lục Giản đi vào phòng tắm, anh Mập và Tề Dịch quay qua

nhìn nhau: “Cậu ta bị làm sao thế...”

“Gần đây cảm xúc của Lục Giản thay đổi thất thường, buổi chiều không có tiết cũng không thấy ở ký túc xá, buổi sáng cũng không cùng bọn mình đi học.” Anh Mập đi tìm Du Hàn, “Anh Hàn, anh nói xem có phải gần đây Lục Giản đã xảy ra chuyện gì không?”

Du Hàn vỗ bờ vai anh ta rồi đứng lên: "Đừng suy nghĩ nhiều."

-

Đã lớn đến từng này tuổi rồi Lục Giản rất ít khi bị ốm, nhưng lần anh lại ngã bệnh.

Sáng ngày hôm sau lúc rời giường, cổ họng anh khô khốc, đầu óc mê man, chắc chắn là đã bị cảm rồi.

Anh Mập thấy Lục Giản như vậy, sống chết ép anh phải ở ký túc xá nghỉ ngơi, anh ta sẽ giúp anh xin nghỉ nửa buổi.

Trong ký túc xá không có sẵn thuốc cảm, Du Hàn hiếm khi cũng lên tiếng khuyên nhủ: "Cậu nghỉ ngơi đi, hết tiết buổi sáng tôi sẽ mua thuốc về cho cậu."

Tiết học buổi sáng rất nhanh sắp đến cuối giờ, Du Hàn cố ý lộ ra tin tức cho Bối Doanh Doanh: [Lục Giản bị ốm rồi, lát nữa tan học xong anh đưa thuốc cho cậu ta xong đến đón em, em về ký túc xá đợi anh nhé?]

Bối Doanh Doanh: Hả?

[Lục Giản bị ốm ạ?]

Du Hàn: [Ừm, mắc mưa.]

Sau khi tiết học buổi sáng kết thúc, Bối Doanh Doanh trở lại ký túc

xá, Châu Tố mới từ trên giường ngồi dậy, che miệng ngáp một cái, thấy Bối Doanh Doanh trở lại thì hỏi: "Sao cậu lại về rồi?"

Bối Doanh Doanh do dự một chút, sau đó nói chuyện Lục Giản bị bệnh cho Châu Tố.

Châu Tố sửng sốt.

Người này tối hôm qua lúc ăn cơm với cô còn khỏe lắm cơ mà.

Cô cụp mắt, đi đến tủ quần áo chọn đồ, giả vờ như không có gì, thờ ơ đáp lại: "À."

"Tố Tố, cậu..."

Châu Tố quay lại nhìn cô, "Sao thế, mình cần phải có phản ứng gì sao?"

Vẻ mặt Châu Tố hơi cứng lại, không hề quay đầu lại, một lúc sau mới khẽ nói ——

"Không buông xuống được cũng phải buông xuống thôi, không phải sao?"

-

Châu Tố thật sự không lo lắng cho Lục Giản lắm. Một chàng trai lớn đến từng tuổi này rồi bị ốm thôi cũng không phải gãy chân gãy tay gì, cô cũng không thấy lo lắng cho lắm.

Cô cũng không có tư cách lo lắng.

Sáng thứ năm chỉ có một tiết buổi sáng, sau đó cũng không có làm gì, Hiểu Nhiên hẹn Châu Tố ra ngoài đi dạo phố, Châu Tố đồng ý, liền ra ngoài đi chơi.

Châu Tố ở bên ngoài chơi cả ngày. Đến buổi tối Lý Đình gọi điện thoại hỏi cô có muốn đến quán bar chơi không, cô từ chối, nói là buổi tối muốn yên tĩnh một chút.

Sau khi cúp điện thoại, Hiểu Nhiên cười cô: "Tiểu yêu tinh nhà cậu, mê hoặc người ta đến điên đảo đầu óc, đến cả Lý Đình cũng thương nhớ không quên cậu rất lâu rồi."

Châu Tố liếc bạn mình: "Cái gì mà thương nhớ không quên, thôi được rồi."

"Cậu thật sự không muốn thử một chút à?"

Châu Tố im lặng mấy giây, lắc đầu: "Không rung động."

Cô không muốn tìm một người đối tốt với mình, quan tâm đủ kiểu, nhưng cô lại không hề có cảm giác gì, cô muốn bắt đầu một mối tình với người cô thích.

"Được rồi, không rung động thì cậu cứ chậm rãi tìm hiểu thôi, kiểu gì cũng sẽ gặp được người cậu thích."

"Bọn mình về trường đi." Châu Tố lắc lắc mấy cái túi nặng trĩu trong tay, cười hì hì, "Hôm nay tiêu thế này cũng thỏa mãn rồi."

Hai người đi ra ngoài cửa hàng, lên xe taxi, điện thoại trong tay Châu Tố đột nhiên vang lên, cô nhìn dãy số trên màn hình, là số của Lục Giản.

Lục Giản gọi điện cho cô làm gì?

Cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn nghe máy: "Alo."

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khàn rất nặng do bị cảm: "... Châu Tố."

Cô sửng sốt, "Có chuyện gì không?"

"Bây giờ cậu đang ở đâu, tôi có chuyện muốn tìm cậu."

"Có chuyện gì, không nói qua điện thoại luôn được sao?"

"... Tối muốn gặp mặt nói trực tiếp với cậu."

Châu Tố chớp chớp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Hôm nào rồi nói sau, tôi đang ở bên ngoài rồi, bây giờ cậu như vậy... vẫn nên ở ký túc xá nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Cô cúp điện thoại, Hiểu Nhiên hỏi cô: "Ai vậy?"

Châu Tố vốn không muốn nói cho Hiểu Nhiên biết, nhưng vẫn bị ép nói ra, sau khi Hiểu Nhiên biết là Lục Giản gọi đến thì cực kỳ tức giận: "Tên này có ý gì đây? Lúc trước từ chối cậu, bảo cậu đừng tìm cậu ta nữa, bây giờ lại gọi cho cậu nói có chuyện muốn nói? Tên cặn bã này là loại người gì thế, muốn chơi đùa cậu đấy à! Mình nói cho cậu biết, không được đi! Đừng đi gặp cậu ta, cho dù là một lần cũng đừng gặp."

Châu Tố day day lông mày, "Cậu ấy không phải là người như cậu nói đâu..."

"Cậu còn nói đỡ cho cậu ta! Cậu nghĩ gì thế hả Châu Tố, cậu nhớ lại xem trước đó cậu ta đã làm cậu khóc bao nhiêu lần rồi. Bây giờ khó khăn lắm cậu mới buông tay được thì cậu ta lại bắt đầu quấy rối cậu. Mình nói cho cậu biết, lần sau cậu ta mà còn gọi cho cậu nữa, cứ đưa điện thoại cho mình, mình sẽ mắng cậu ta."

"..." Châu Tố không nhịn được bật cười ôm lấy cánh tay Hiểu Nhiên, "Cảm ơn cục cưng của mình đã ra mặt cho mình như vậy."

"Cậu ngu quá mình nhìn không nổi."

"Cắt..." Châu Tố lắc đầu, "Lần này mình sẽ không mê muội nữa đâu."

-

Xe taxi chạy vào khu trường học, cuối cùng dừng lại ở đường số bốn, Châu Tố chầm chậm đi về phía khu túc xá.

Chỉ là cô không ngờ sẽ nhìn thấy Lục Giản đang đứng ở dưới khu ký túc xá.

Lục Giản mặc áo len trắng, đeo khẩu trang màu xám nhạt, đứng dưới cây nhãn, Châu Tố nhìn thấy anh thì ngẩn cả người.

Lục Giản cũng nhìn thấy cô, sau đó anh bước về phía trước, đi đến trước mặt cô: "Châu Tố ——"

Cô nghe thấy giọng anh khàn đến mức như đang ngậm cát thì lông mày nhíu lại.

"Lục Giản cậu điên rồi sao? Cậu bị ốm không ở ký túc xá nghỉ ngơi, đợi ở dưới lầu ký túc xá của tôi làm gì!"

Đôi mắt đen láy của anh vẫn nhìn cô chăm chú, "Tôi có chuyện muốn nói với cậu, cho tôi mười phút thôi được không?"

Giọng điệu của anh có hơi hèn mọn giống như đang cầu xin.

Châu Tố dường như thấy được chính mình từ anh.

Cô đè nén cảm xúc mình, gật đầu rồi đi về phía con đường đi ra sân sau của ký túc xá, Lục Giản đi theo phía sau.

Lục Giản nhìn gò má của cô, anh nuốt nước bọt một cái, muốn thổ lộ toàn bộ tâm ý của mình nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hai người đi đến một nơi không người, Châu Tố thấy anh vẫn im lặng, cuối cùng cô cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn anh.

"Rốt cuộc cậu có muốn nói hay không? Không nói thì tôi trở về đây."

Khi cô đang muốn rời đi, anh vươn tay ra giữ cô lại, giọng nói rất khàn: "Tôi nói."

Cô sửng sốt, rút cổ tay về, biểu cảm khó chịu: "Cậu nói thì nói đi, động tay động chân làm gì."

Lục Giản cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, mở miệng: "Châu Tố, kể từ sau khi tôi từ chối cậu, lúc trở về tôi vẫn luôn suy nghĩ..."

Cô ngây người.

"Tôi đang tự hỏi liệu bản thân có thực sự không có tình cảm với cậu hay không, nhưng tôi từ từ phát hiện ra rằng mình..."

Châu Tố lớn tiếng ngắt lời anh:

"Cậu đừng có nói là cậu hối hận, rồi cái gì mà thật ra cậu nhận ra người cậu thích là tôi?"

Lục Giản: "... Ừm, tôi thích cậu."

Bỗng chốc đầu óc của Châu Tố trống rỗng.

Cô nghe thấy cái gì thế này?

Lục Giản thừa nhận rằng anh thích cô?

Lục Giản: "Châu Tố, xin lỗi cậu, trước đó là do tôi không hiểu rõ lòng mình," Giọng của anh rất khẽ lại chật vật khó khăn, "Đều tại tôi khiến cho cậu thương tâm."

Châu Tố ngẩng đầu nhìn anh, hốc mắt ê ẩm, "Cậu không cảm thấy những lời này của cậu rất buồn cười sao?"

"Lúc trước người nói không muốn yêu đương chỉ muốn chuyên tâm học tập là cậu, bây giờ người nói hối hận cũng là cậu. Cậu không thích thì đẩy tôi ra, bây giờ có phải cậu cảm thấy bên cạnh không có ai bám lấy cậu, cậu rất cô đơn, nên muốn tìm người ở bên cạnh?

Lục Giản, cậu cảm thấy tôi cực kỳ muốn yêu đương với cậu, đúng không?"

- -----oOo------

Chương 92: Ngoại truyện Tố Giản 8

Lục Giản nhìn hốc mắt đỏ bừng của Châu Tố, lông mày của anh nhíu lại, đáy lòng như chìm xuống biển, hoảng hốt muốn đưa tay lên lau nước mắt ở khóe mắt của cô.

"Châu Tố, cậu đừng khóc."

Châu Tố trừng mắt với anh một cái, cô lùi về sau một bước đề phòng bàn tay đang vươn tới của anh. Anh nhìn thấy cô như vậy, cảm giác cổ họng mình đắng nghét: "Xin lỗi cậu, tất cả đều là vấn đề của tôi."

“Là tại tôi không hiểu lòng mình, không nhận ra bản thân đã sớm thích cậu, lúc từ chối cậu, tôi cho rằng mình... Nhưng rồi tôi dần phát hiện mình sai rồi.”

Anh cụp mắt xuống, “Tôi nghĩ mình sẽ không quấy rầy cậu nữa, nhưng tôi nhận ra bản thân không thể kiềm chế được cảm giác muốn đến gần cậu...”

Lần đầu tiên Lục Giản nhìn thẳng vào trái tim của mình như vậy, cũng là lần đầu tiên anh thổ lộ tình cảm của mình với một cô gái.

Châu Tố nhìn anh, cô không thể tưởng tượng nổi những lời này là từ trong miệng Lục Giản nói ra.

“Cậu cảm thấy cậu nói những lời này tôi sẽ đồng ý đến với cậu sao?”

Cô nói.

Lục Giản khẽ nhíu mày, "Tôi biết bây giờ cậu vẫn còn tức giận." Anh chỉ muốn nói với cô rằng anh thích cô.

Châu Tố chớp chớp hai mắt, hất cằm nhìn anh: "Tôi đã không còn là Châu Tố ngốc nghếch chạy theo sau lưng anh chờ anh gật đầu đâu. Bây giờ tình cảm của tôi đối với cậu thậm chí còn không bằng tình bạn bình thường. Chẳng qua cậu chỉ là cảm thấy có tôi ở bên cạnh, cuộc sống của cậu thêm chút màu sắc hay là vì cảm giác hư vinh của đàn ông đây."

Sắc mặt Lục Giản trầm xuống.

"Lục Giản, tôi không còn tin cậu nữa."

Châu Tố nghẹn ngào.

-

Châu Tố quay lại phòng ký túc xá, Lê Thiến quay đầu lại nhìn thấy cô thì chào hỏi: "Tố Tố nhanh lại đây! Hôm nay mình phát hiện một trò chơi cực kỳ vui luôn ha ha ha."

Châu Tố đứng trước giường buông thõng mắt, lắc đầu không nói gì trèo lên giường, vùi đầu vào trong chăn, hành động này của cô khiến Lê Thiến ngây người.

Chuyện gì thế?

Bối Doanh Doanh nói chuyện điện thoại xong quay lại phòng, Lê Thiến kéo tay cô lại, chỉ chỉ giường của Châu Tố, nhỏ giọng nói: "Hình như tâm trạng của Tố Tố không tốt."

Hai người thắc mắc đi tới bên giường của Châu Tố, khẽ kéo chăn của cô, "Tố Tố, cậu làm sao thế..."

"...Mình không sao, mình chỉ buồn ngủ thôi."

Hai người đều nghe ra giọng nghẹn ngào của Châu Tố, hai người quay qua nhìn nhau, bỗng chốc không biết nên nói thế nào.

"Tố Tố, có phải cậu gặp chuyện gì không? Nếu cậu muốn nói cho chúng mình, chúng mình sẽ lắng nghe cậu, nếu như cậu không muốn nói, chúng mình sẽ không làm phiền đến cậu. Bối Doanh Doanh nói.

Giọng buồn buồn của Châu Tố truyền ra từ trong chăn: "Các cậu để cho mình một mình một lúc."

"Vậy được..."

Buổi tối tắt hết đèn phòng, Bối Doanh Doanh và Lê Thiến đều đã lên giường, Châu Tố chầm chậm ngồi dậy trèo xuống giường, đi rửa mặt.

Cô nhìn bản thân trong gương, vành mắt đỏ bừng, khóe miệng mím chặt, trong lòng thầm mắng sao bản thân lại yếu ớt như vậy, lại vì Lục Giản mà rơi nước mắt.

Cô quay lại phòng trèo lên giường, cô ôm chăn, trong đầu vẫn còn đang quanh quẩn những lời tối nay của Lục Giản.

Ban đầu cô thực sự muốn từ bỏ anh, không thích anh nữa, nhưng lúc này anh chạy đến khiến dòng suy nghĩ của cô lung lay. Cô không vì không theo đuổi được anh mà quay ra ghét anh, mà ghét anh trước đó đối xử với cô thờ ơ tùy hứng. Dường như người nắm quyền chủ động trong đoạn tình cảm này vĩnh viễn là anh, anh không muốn có thể vứt bỏ cô, lúc muốn thì lại có thể đi kiếm trở về.

Nếu như anh thích cô, vì sao khi cô tỏ tình anh lại không suy nghĩ cẩn thận một chút, để cô đau lòng lâu như vậy.

Cô bị anh đẩy ra hết lần này đến lần khác, cô cũng biết mệt chứ.

Chẳng lẽ anh hy vọng cô sẽ lập tức đồng ý với anh, rồi hai người họ thành đôi? Vậy cô là cái gì đây, thích bỏ là bỏ thích yêu là yêu sao?

Cô tự nhận bản thân không phải là một cô gái hiểu chuyện, cũng có hơi" kiêu căng", cả người toàn là gai góc, không chịu được ấm ức như vậy.

Hơn nữa tối nay Lục Giản nói thích cô, điều này khiến cô cảm giác không chân thực, cô luôn cảm thấy tất cả đều là do Lục Giản hiểu sai cái gì đó.

Rõ ràng lúc đầu khi cô theo đuổi anh, cô cảm thấy bản thân không thể khiến anh động lòng.

Với lại tối nay sau khi cô nói như vậy, yêu thích của anh đối với cô... chắc là bị cô dập tắt rồi.

-

Châu Tố trong lòng buồn bực không ngủ được. Đến gần hai giờ mới mơ mơ màng mảng ngủ thiếp đi, may là hôm nay là thứ sáu, sáng mai không có lớp.

Không ngờ sáng hôm sau tỉnh dậy, cô nhận được tin nhắn của Lục Giản gửi lúc hơn ba giờ sáng.

[Châu Tố, tối hôm qua tôi không biết ăn nói, rất nhiều chuyện nói không rõ ràng.

Tôi thật sự thích cậu, không phải giống như cậu nói là vì cô đơn hay hư vinh. Nếu như là vì như vậy, tôi cũng có thể đi tìm người khác, chỉ là bởi vì cậu là Châu Tố nên tôi mới thích cậu.

Mấy ngày này tôi vẫn luôn do dự không biết có nên đi tìm cậu

không. Tôi biết cậu muốn quên tôi, chỉ là tôi không thể buông xuống được. Tôi chưa từng nghĩ bây giờ cậu sẽ lập tức đồng ý với tôi, đó không phải là tính cách của cậu. Tôi muốn nói với cậu, tôi sẽ cố gắng hết mình để kéo cậu về lại bên cạnh, lần này sẽ là tôi theo đuổi cậu.

Cậu có thể cho tôi cơ hội này không? Ít nhất cho tôi một lần được thể hiện tình cảm của mình. Trước đó tôi đã bắt nạt cậu như thế này, bây giờ tôi theo đuổi cậu, cậu có thể bắt nạt tôi lại.]

Châu Tố đọc tin nhắn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dòng chữ "lần này sẽ là tôi theo đuổi câu", mặc cô bỗng nóng lên, nhịp tim đập cũng nhanh hơn.

Trong ấn tượng của cô, Lục Giản là người cứng ngắc luôn khống chế lý trí của bản thân, thậm chí có thể nói là người hướng nội, anh chưa từng thẳng thắn như vậy.

Cô nhanh chóng tắt điện thoại, chui vào trong chăn, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó tả ——

Sao, sao người này bắt đầu muốn trêu chọc cô rồi!

Trong lúc Châu Tố không biết nên trả lời anh như thế nào, nên vẫn chưa trả lời, đầu dây bên kia Lục Giản mất ngủ cả đêm, ba giờ hơn không nhịn được gửi cho cô một tin nhắn, sau đó lại lo sợ Châu Tố sẽ trả lời "Tôi không thích cậu, cách xa tôi một chút", anh thức đến sáng không ngủ được.

Đợi đến sáng, cuối cùng anh thật sự không nhịn được nữa, đi tìm Du Hàn: "Cậu có thể giúp tôi hỏi bạn gái cậu một chút, tình hình bên Châu Tố thế nào rồi không?"

Du Hàn thấy Lục Giản như người mất hồn nên cũng đồng ý gọi điện thoại cho Bối Doanh Doanh rồi để cho Lục Giản tự mình nói chuyện.

Bối Doanh Doanh sau khi nghe xong cũng sợ ngây cả người, không ngờ Lục Giản thực sự thích Châu Tố!

Sau khi Bối Doanh Doanh biết được Lục Giản muốn theo đuổi Châu Tố thì cực kỳ vui vẻ, "Thật ra theo như mình thấy, Châu Tố vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ cậu được đâu."

Hai mắt Lục Giản sáng lên: "Thật sao?"

"Ừm... Nhưng mà cậu ấy vẫn rất tức giận với cậu đó, lúc trước cậu không trân trọng cậu ấy. Nếu như lần này cậu quyết định muốn ở bên cạnh cậu ấy, nhất định phải đối xử tốt với cậu ấy."

"Tôi hiểu rồi."

"Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu tìm hiểu tâm tư của Châu Tố."

-

Châu Tố lề mề đến gần mười giờ mới bò được xuống giường đi rửa mặt. Bối Doanh Doanh ngồi trước bàn học, quay đầu nhìn Châu Tố: "Tố Tố, cuối cùng cậu cũng dậy rồi, cậu có đói bụng không? Có đồ ăn sáng đó!"

"Ừm..." Cô ngáp một cái, "Chờ mình đi đánh răng cái."

Châu Tố từ phòng vệ sinh đi ra, Bối Doanh Doanh đã rót sẵn cho cô một cốc nước, Châu Tố ngồi xuống bên cạnh Bối Doanh Doanh, sờ đầu của Bối Doanh Doanh, "Hôm nay sao mà ngoan như vậy."

"Hì hì, đồ ăn sáng."

Châu Tố nhìn đồ ăn sáng, "Wow, sao cậu biết mình thích ăn bánh cóc với cháo yến mạch." Cô cũng đang đói bụng, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bối Doanh Doanh mím môi, "Cậu thích... Thì ăn nhiều một chút."

Châu Tố mỉm cười, "Sao vậy, có phải thấy hôm qua tâm tình mình không tốt nên hôm nay mua đồ ăn sáng dỗ mình không?"

"Ừm... Tố Tố, nếu cậu muốn tìm người để chia sẻ, mình rất sẵn lòng."

Châu Tố nói: "Tối hôm qua... Lục Giản tỏ tình với mình." Cô kể lại toàn bộ chuyện cho Bối Doanh Doanh.

"Vậy cậu nghĩ như thế nào? Không phải cậu vẫn luôn chờ ngày này sao, sao hôm qua cậu lại khóc?"

"Này, ai mong đợi chứ, mình còn lâu mới muốn làm bạn gái của cậu ta." Cô kiêu ngạo tiếp tục xoay người chải tóc.

"Xem ra cậu vẫn chưa hết giận Lục Giản nhỉ? Trong lòng chắc còn đang giận dỗi."

"Doanh Doanh xấu xa, cậu muốn nói giúp cho cậu ta à?"

"Thật ra... Lục Giản đúng là có tìm mình giúp đỡ." Bối Doanh Doanh nói cho Châu Tố về cuộc điện thoại ban nãy, "Bây giờ Lục Giản đang rất lo lắng, vừa sợ cậu khó chịu vừa sợ cậu sẽ không cho cậu ấy cơ hội. Bữa sáng hôm nay ——— là cậu ấy bảo mình đưa cho cậu, về phần vì sao cậu ấy biết khẩu vị của cậu thì phải để cậu tự đi hỏi rồi."

Châu Tố húp thêm một ngụm cháo yến mạch:!!!

Trước đó cô từng nói với Lục Giản buổi sáng cô thường thích ăn gì. Cô cho rằng cô chỉ thuận miệng nhắc đến, anh sẽ không để trong lòng, nhưng...

"Cậu bị Lục Giản mua chuộc rồi." Châu Tố lầm bầm.

"Yên tâm, nếu như cậu nói giữa cậu và Lục Giản là không thể nào, sau này mình sẽ không giúp Lục Giản nói câu nào nữa."

Châu Tố cúi đầu, lời nói đến miệng lại rụt về.

"... Doanh Doanh, nếu là cậu cậu sẽ làm gì?"

Cuối cùng cô cũng hỏi câu này.

"Mình sẽ nghĩ xem mình còn thích cậu ấy không. Nếu như mình không còn thích nữa thì không cần thiết để cậu ta nỗ lực theo đuổi mình. Nếu như mình vẫn còn thích, chỉ là trong vẫn còn tức giận cùng với bất mãn, vậy thì ít nhất mình cũng sẽ cho cậu ấy một cơ hội. Dù sao cậu cũng đã bỏ ra nhiều như vậy, bây giờ để Lục Giản chủ động đến gần cậu."

-

Buổi chiều ngày thứ sáu, Châu Tố có tiết Tư tưởng Mao Trạch Đông. Lúc đi học, cô đang lướt điện thoại, bỗng nhận được điện thoại của Lục Giản gọi đến.

Cô hơi ngạc nhiên, ấn từ chối điện thoại của anh, một phút sau anh lại gọi đến.

Châu Tố lại tắt điện thoại, cô gửi tin nhắn cho anh: [Có chuyện gì, tôi đang học!]

Lục Giản đã chờ đợi cô phản hồi tin nhắn cả một ngày, bây giờ anh thấy tin nhắn của cô cả người như sống lại ——

[Không có gì, tôi chỉ là muốn hỏi một chút... Tối nay có thể cùng nhau ăn cơm không?]

Châu Tố mím môi, gõ một dãy chữ: [Không cần đâu, cậu vẫn nên ăn cơm dành cho người bệnh thì tốt hơn.]

Lục Giản: "..."

[Tôi khỏe hẳn rồi.]

Châu Tố không muốn đáp lại anh, khóa màn hình lại, không trả lời anh.

Cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần đối mặt với Lục Giản.

Không ngờ sau khi tan học, cô theo dòng người đi ra khỏi phòng học, không ngờ cô nhìn thấy Lục Giản đang đứng ở bên ngoài chờ!

Đúng lúc anh cũng nhìn thấy cô, cô dừng lại, khó chịu đi đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao cậu biết tôi ở đây."

"Trước đó cậu gửi cho tôi lịch học của cậu." Lúc đó cô quấn lấy anh đòi lịch học của anh, xong thì hào phóng trao đổi đưa anh lịch học.

"Tôi đã nói là không ăn mà..."

Lục Giản cụp mắt nhìn biểu cảm không vui của cô, cảm giác trong lòng như có gì đó sụp đổ, khóe môi anh khẽ cong lên: "Là tôi không nhịn được muốn gặp cậu, cho nên mới đến đây chờ cậu."

Nhịp tim của cô nhảy vọt, bên ngoài vẫn thờ ơ như không có gì: "... Ờ."

Cô quay người đi về phía trước, anh đi theo sau, dường như vị trí của hai người đã đổi lại so với trước đây.

Lục Giản đi đến bên cạnh cô, "Cậu muốn ăn gì?"

"Hamburger đi."

"Nhưng hamburger ăn nhiều sẽ bị nóng..." Anh sợ cổ họng cô không

chịu được."

Cô quay đầu liếc anh một cái, anh lập tức sửa lại miệng: "Nghe cậu hết, vậy thì đi ăn hamburger thôi."

Châu Tố thầm nghĩ anh mới vừa khỏi ốm xong, cuối cùng không chọn đi ăn hamburger, mà đi đến một quán mỳ Ý.

Anh nói để anh đi gọi món cho rồi bảo cô ngồi xuống trước, cô cũng lười vận động, tìm chỗ ngồi xuống. Lúc cô vừa ngồi xuống, Nam Vân ngồi cách đó hai bàn lập tức nhìn thấy cô.

Bạn của Nam Vân cũng để ý thấy, vốn cũng không bàn luận gì, không ngờ bọn họ nhìn thấy Lục Giản đi tới, ngồi xuống đối diện Châu Tố.

"Sao Châu Tố lại quấn lấy Lục Giản rồi?" Bạn của Nam Vân ngạc nhiên.

Bàn tay đang nắm cái nĩa không ngừng siết chặt. Mấy tuần trước cô ta biết Châu Tố rút ra khỏi câu lạc bộ rubik, sau đó cũng có lời đồn là vì Châu Tố không theo đuổi được Lục Giản.

Nam Vân đã sớm biết gà rừng không thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng được. Lục Giản ghét nhất loại nữ sinh cả ngày mập mờ không rõ với một đống nam sinh như Châu Tố.

Da mặt Châu Tố này dày thật đấy.

Bạn cô ta nói: "Vân Vân, cậu còn nhớ mấy hôm trước chúng ta nhìn thấy có nam sinh đến ký túc xá đón Châu Tố? Con nhỏ này trà xanh v**, có khi còn một chân đạp hai thuyền đấy!"

Nam Vân nghe xong, cảm giác nuốt không trôi nữa, quay đầu nhìn Châu Tố đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh, cuối cùng cô ta không nhịn được ngồi yên ở đây, đứng dậy đi theo.

Châu Tố đi lại bồn rửa tay, lúc đang rửa tay thì ngẩng đầu thấy Nam Vân đi tới, cô vốn không định nhìn cô ta, không ngờ Nam Vân lại lên tiếng trước: "Bạn học Châu Tố, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu."

Châu Tố hơi ngạc nhiên, "Chuyện gì thế?"

Nam Vân nhìn cô, không hiểu tại sao hốc mắt lại đỏ lên: "Cậu có thể đừng quấn lấy Lục Giản không?"

Châu Tố:???

"Tôi biết cậu thích Lục Giản, nhưng cậu ấy đều từ chối, là con gái không phải cậu nên tự mình hiểu lấy sao? Nếu như cậu cứ cố chấp bám lấy như vậy, cũng chỉ khiến Lục Giản thêm chán ghét cậu thôi, đúng không?"

Châu Tố không thích Nam Vân, nhưng những lời buồn nôn như vậy, lúc cô nghe thấy vẫn cực kỳ ngạc nhiên.

Cô mỉm cười, "Vậy xin hỏi cậu thấy tư cách gì để chỉ trích tôi?"

"Tôi... Tôi cũng thích Lục Giản, nhưng sau khi tôi biết cậu ấy không thích tôi, tôi đã không bám thấy cậu ấy nữa." Ngụ ý là cô ta không giống một số người không biết xấu hổ như vậy: "Hơn nữa tôi nhìn thấy cậu và nam sinh khác mập mờ không rõ, cậu không cảm thấy bản thân rất quá đáng sao?"

Châu Tố tức điên: "Không phải ngay cả chuyện tôi làm bạn với ai cũng phải giải thích với cậu đấy chứ? Cậu là ai, dựa vào cái gì mà đánh giá tôi? Tôi muốn chơi với nam sinh nào thì tôi chơi, liên quan gì đến cậu. Cậu cả ngày rảnh rỗi soi mói tôi như vậy, tôi đánh rắm gì cậu cũng biết?"

"Cậu..."

Châu Tố đảo mắt nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy Lục Giản đi tới.

Lục Giản thấy cô mãi không trở lại, quay đầu tìm kiếm thì thấy cô đang nói chuyện với Nam Vân, anh thấy sắc mặt cô không tốt, lập tức đứng dậy đi tới.

Châu Tố nhìn thấy anh, bắt đầu hùng hổ, cây ngay không sợ chết đứng, giống như học sinh mách lẻo với giáo viên: "Lục Giản, cậu ta cứ khăng khăng là tôi bám lấy cậu, nói tôi không tự biết mình là ai."

Nam Vân nhìn Lục Giản, đôi mắt đỏ bừng, cực kỳ đáng thương, "Lục Giản..."

Sắc mặt anh trầm xuống, lạnh giọng hỏi Nam Vân ——

"Cậu có chuyện gì sao?"

Anh trực tiếp nắm lấy tay Châu Tố, trước khi dẫn cô đi còn bỏ lại một câu cuối cùng: "Là tôi đang theo đuổi cô ấy, làm phiền cậu biết nhìn một chút."

Nam Vân:?!!

- -----oOo------

Chương 93: Ngoại truyện Tố Giản 9

Châu Tố bị Lục Giản nắm tay về chỗ ngồi, lời tuyên bố chủ quyền của anh vẫn quanh quẩn trong đầu của cô.

Anh vậy mà không hề e ngại thừa mặt trước mặt người ngoài là anh đang theo đuổi cô, lại còn là Nam Vân đang ăn dấm của cô chứ.

Mấu chốt là... Vừa rồi cô giống như đứa trẻ con cáo trạng với anh, anh lại còn phối hợp để cho cô kiêu căng.

Xấu hổ quá.

Lục Giản nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô, cho rằng tâm trạng của cô vẫn không được tốt, giọng điệu an ủi của anh rất nghiêm túc: "Cậu đừng tức giận, sau này còn có người nói cậu như vậy, cậu cứ nói với tôi, tôi sẽ đến trước mặt bọn họ làm sáng tỏ cho cậu."

Mặt của Châu Tố đỏ lên, nhìn đi chỗ khác khẽ nói: "Tôi còn lâu mới cần nhé, cậu không xuất hiện bên cạnh tôi là được rồi..."

"Vậy thì không được đâu."

"Chỉ là tôi không muốn người khác nói những lời không hay về cậu, không muốn để cậu phải sợ hãi rồi muốn né tránh tôi." Anh bổ sung.

Trong lòng Châu Tố như đang có một ngọn sóng lớn dâng trào, cô nhìn đi chỗ khác, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của Nam Vân, cô ta và bạn bước nhanh ra khỏi quán.

Cô chớp chớp mắt.

Một lúc sau mỳ Ý được mang lên, cô không biết nên nói gì với anh nên chỉ vùi đầu ăn. Lục Giản nhìn dáng vẻ cô hút sợi mỳ giống như chú chuột hamster, nét mặt của anh không tự giác trở nên dịu dàng, anh đưa khăn giấy cho cô: "Ăn từ từ thôi."

-

Hai người ăn xong, buổi tối thứ sáu cũng không có lớp học gì, Châu Tố ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi về ký xá."

Lục Giản có suy nghĩ điên cuồng muốn ở bên cạnh cô lâu thêm một chút, nhưng anh biết bây giờ không thể nóng vội được, anh thu lại suy nghĩ quá phận của mình, đưa cô về ký túc xá.

Lục Giản do dự một lúc, hỏi cô: "Ngày mai cậu... Có rảnh không?"

"Ngày mai tôi muốn về nhà." Nhà Châu Tố ở ngày trong thành phố.

"Vậy khi nào cậu quay lại?"

"Không biết, có lẽ là tối chủ nhật."

Buổi tối chủ nhật... Tương đương với hai ngày cuối tuần sẽ không gặp nhau.

Lục Giản cụp mắt, cuối cùng nói: "Vậy sáng thứ hai tôi ở dưới lầu ký túc xá chờ cậu, cậu có thể dậy trễ một chút, tôi sẽ mua đồ ăn sáng."

"Không phải sáng sớm cậu có tiết sao? Không cần phiền tức như vậy đâu."

"Không phiền phức... Tôi, tôi tiện đường."

Châu Tố nhìn đi chỗ khác, đè khóe môi xuống, "Nói không chừng sáng thứ hai tôi cúp học đó."

"Vậy..." Anh im lặng một lúc, cực kỳ nghiêm túc phân tích vấn đề cho cô: "Cúp học lỡ như bị giảng viên điểm danh thì sao? Tôi cảm thấy không nên cúp học thì tốt hơn."

"Tôi và cậu không giống nhau, tôi không phải là nữ sinh thích học tập." Châu Tố đi đến dưới lầu ký túc xá, quay đầu lại nhìn anh một cái: "Tôi đi lên đây."

"Ừm, bye bye." Anh đứng đó đưa mắt nhìn cô đi lên trên lầu, trong lòng đầy sự không nỡ.

Anh nhớ lại dáng vẻ giả vờ như thích đọc sách của Châu Tố trước đó, vì anh cô còn chạy đến thư viện, tham gia câu lạc bộ rubik.

Cô vì anh mà làm rất nhiều chuyện cô không thích.

Ý nghĩ duy nhất trong lòng Lục Giản là --

Không thể bỏ lỡ cô một lần nữa.

-

Buổi tối thứ bảy, Châu Tố nhận được điện thoại của Hiểu Nhiên, hẹn cô đến quán bar. Châu Tố ở nhà thấy nhàm chán, nên đồng ý.

Sau khi đến quán bar, Lý Đình và đám bạn của cô cũng có mặt ở đó, bọn họ chừa chỗ cho Châu Tố, "Tố Tố, đã bao lâu rồi cậu không đi chơi với bọn mình hả?"

"Có bao lâu chứ, không phải chỉ là đầu tuần mình muốn ở ký túc xá dưỡng lão thôi à."

"Cmn còn cả dưỡng lão nữa chứ ha ha ha."

Châu Tố phát tay: "Mang rượu lên đi, rượu hôm nay mọi người uống, mình mời."

Hiểu Nhiên hỏi cô có phải hôm nay tâm trạng cô không tốt không, Châu Tố lắc đầu: "Ai nói mỗi lần mình uống rượu đều là để giải sầu hả? Đúng là."

Mọi người cười, "Được rồi, ra dáng bà chủ đó."

Châu Tố uống rượu, Hiểu Nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, cô hỏi Hiểu Nhiên: "Tối nay mình uống say, cậu có thể đưa mình về nhà không?"

"Đó là điều tất nhiên rồi, tối nay mình chỉ nhìn cậu uống thôi."

"Cắt." Lần trước Hiểu Nhiên cũng nói như vậy, cuối cùng còn uống nhiều hơn cả cô.

Buổi tối Châu Tố uống hơi nhiều, cuối cùng cũng có mấy phần say, cô dựa vào ghế sô pha muốn chờ một lúc cho tỉnh rượu, bỗng điện thoại vang lên.

Cô cầm lên nhìn, lại là Lục Giản.

Đây là cuộc điện thoại thứ ba trong ngày hôm nay.

Châu Tố nhận điện thoại, lười biếng alo một tiếng, Lục Giản nghe thấy giọng nói của cô cùng tiếng nhạc ồn ào, có chút nghi ngờ: "Cậu đang ở quán bar à?"

"Ừm."

"Uống say rồi?"

Chu Tố chu môi, "Không có tôi mới uống một chút xíu thôi."

"..." Lục Giản nhíu mày, "Cậu đang ở đây? Tôi đến đón cậu."

Châu Tố ngây người, "Cậu đến đón tôi làm gì? Tôi có bạn của tôi, không cần phiền cậu đâu."

Giọng anh hơi trầm xuống: "Không được, tôi không yên tâm."

Cô nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của anh, không giống như đang nói đùa, đành phải nói tên quán bar cho anh. Anh nói bây giờ sẽ lập tức đến đó.

Ba mươi phút sau, cô nhận được tin nhắn của Lục Giản, nói anh đã đến, cô bảo anh chờ một chút cô ra ngoài tìm anh.

Châu Tố đứng lên nói muốn về, Hiểu Nhiên nói để cô ấy đưa cô về, lại bị cô qua loa lấy cớ từ chối, "À... Bố mình biết mình uống rượu, nói đến đón mình."

Mọi người:???

Châu Tố chuồn ra khỏi quán bar, ánh mắt sáng rực của Lục Giản đang đứng đợi bên ngoài rơi lên người cô, anh cất bước đi về phía cô.

Trong tầm mắt của anh, khuôn mặt nhỏ đỏ như trái cà chua, ánh mắt nhìn anh hơi mông lung. Lục Giản đè xuống xúc động muốn ôm cô vào trong lòng.

"Lại uống say rồi." Giọng của anh rất thấp.

Cô xụ miệng, dáng vẻ không hề sợ anh: "Cậu định làm gì hả, tôi uống rượu cậu cũng muốn quản?"

"Tôi lo lắng ngày mai cậu tỉnh dậy người sẽ cảm thấy không thoải mái."

Châu Tố hừ một tiếng, Lục Giản hỏi cô muốn đi đâu, anh sẽ đưa cô đi. Châu Tố nói về nhà sợ sẽ bị mắng, muốn về ký túc xá của trường.

Anh đặt xe trên DiDi*, ba phút sau xe đến, anh nhét cô vào trong xe.

*DiDi: ứng dụng gọi xe công nghệ

Sau khi xe khởi động, Châu Tố híp mắt, liếm liếm môi, Lục Giản hỏi cô: "Cậu có muốn nhắm mắt ngủ một lúc trước không?"

Cô lắc đầu, mỉm cười: "Tôi còn muốn uống thêm."

"..." Lục Giản nhịn không được vươn tay qua vuốt ve mái tóc dài của cô, cô đánh lên bàn tay anh một cái, nhỏ giọng quát: "Không được động tay động chân."

Khóe miệng anh hơi cong lên: "Vậy tôi không động vào cậu nữa, cậu ngoan ngoãn ngủ một lúc đi."

Cô thật sự chợp mắt một lúc, đến khi Lục Giản gọi cô dậy, xe đã đậu trước cổng trường học.

Hai người xuống xe, từ cổng trường đi vào trong ký túc xá còn một đoạn đường ngắn, Lục Giản nhìn cô đi nghiêng trái nghiêng phải, mơ mơ màng màng, liến nói: "Châu Tố... Tôi cõng cậu được không?"

Châu Tố dừng lại, quay đầu nhìn anh mấy giây, lên tiếng ——

"Nghĩ hay lắm."

"Lúc trước tôi bảo cậu cõng tôi, cậu còn không muốn, bây giờ hứ..."

Lần trước Châu Tố uống say, Lục Giản đi theo cô ăn cháo xong quay lại trường, cô bảo anh cõng cô, anh còn không vui các kiểu, lúc đó

Châu Tố nói, sau này muốn cõng cũng không được đâu, không ngờ một câu thành sấm.

Lục Giản tự bê đá đập vào chân mình: "..."

Châu Tố chậm rãi ung dung đi về phía trước, không ngờ hai giây sau cả người cô bị nâng lên, Lục Giản trực tiếp bế cô lên.

"Này, Lục Giản cậu là lưu manh đó hả, thả tôi xuống!" Cô hoảng hốt vô thức ôm lấy cổ của anh.

Cái cằm góc cạnh đường nét rõ ràng của anh hơi cúi xuống, ánh mắt rơi vào gương mặt đỏ bừng của cô, giọng điệu thản nhiên: "Không được cõng, vậy bế được chứ?"

"Không, không được! Lục Giản cậu nhanh chóng thả tôi xuống ngay, có người đang nhìn chúng ta kìa..." Bên cạnh có mấy người đi đường đang nhìn bọn họ!

"Vậy cậu muốn cõng hay là bế đây?"

Mặt cô đỏ lên, "... Cõng, cõng đi!"

Anh để cô xuống, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cô, Châu Tố đành phải nằm sấp lên lưng anh, anh đỡ lấy cô rồi vững vàng đứng lên.

Tim Châu Tố đập nhanh hơn, trên người anh thoang thoảng hương bạc hà, thoải mái dễ chịu mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ an toàn.

Cô bối rối không biết lúc này cô đối với anh có suy nghĩ gì.

Rõ ràng cô rất ghét anh, nhưng lại không đẩy anh ra...

Bởi vi có chút say, nên đầu óc cô cũng choáng váng, dứt khoát nằm

lên lưng anh nhắm mặt lại, chờ đến khi bên tai vang lên giọng nói của Lục Giản đang gọi cô, cô mới mở mắt ra.

Cô nhìn xung quanh, phát hiện đây không phải dưới lầu ký túc xá mà là con đường nhỏ trong rừng ở phía sau ký túc xá của cô!

"Cậu cõng tôi đến đây làm gì..."

Anh đặt cô xuống, lại sợ cô ngã trái ngã phải, anh giữ lấy cánh tay của cô, hai người đứng rất gần nhau.

Châu Tố muốn đẩy anh ra, phát hiện bản thân không còn chút sức nào.

"Lục Giản ——" giọng cô mềm nhũn, giống như là đang làm nũng.

Anh cụp mắt nhìn đôi mắt ướt sũng của cô, rầu rĩ "Ừm" một tiếng.

"Cậu nhanh buông tay ra." Cô trừng anh, người này được voi đòi tiên!

"Tố Tố."

Một lúc sau anh lên tiếng.

Lục Giản chưa từng gọi tên thân mật của cô như vậy, cô sửng sốt mất mấy giây.

"Rốt cuộc là cậu có chuyện gì." Cô rũ mắt xuống.

"Rạng sáng ngày hôm đó tôi có gửi tin nhắn cho cậu, tôi chờ mãi không thấy tin nhắn trả lời của cậu." Hầu kết của anh nhấp nhô, "Tôi nói tôi muốn theo đuổi cậu, cậu có thể cho tôi một cơ hội không?"

Nhịp tim Châu Tố đập lệch một nhịp, không nói gì, cô nghe thấy anh

nói tiếp: "Tôi biết cậu ghét tôi, nhưng không sao... Chỉ cần đừng cố gắng đẩy tôi ra, để cho tôi có thể đến gần cậu, cho dù cuối cùng tôi không thể theo đuổi được cậu đi chăng nữa."

Cô cúi đầu mím môi, gương mặt bị anh nhẹ nhàng nâng lên, cô bị ép nhìn thẳng vào anh.

"Được không?" Giọng anh khàn khàn.

Châu Tố nhìn đi chỗ khác, giọng cực kỳ nhỏ:

"... Tôi còn có thể quản được cậu chắc."

Đây coi như một sự biến tướng của đồng ý.

Cả gương mặt anh lập tức sáng hẳn lên, Châu Tố mạnh miệng: "Cậu vui mừng cái gì, tôi chưa đồng ý đâu."

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, "Không đồng ý thì không đồng ý, nhưng tôi có thể từ từ theo đuổi cậu."

-

Sáng sớm ngày thứ hai, bảy giờ rưỡi đồng hồ báo thức vang lên, Bối Doanh Doanh là người đầu tiên bò dậy xuống giường, nhẹ giọng gọi mọi người.

Cô đi rửa mặt trước, lúc đi ra thì thấy Châu Tố hất chăn ra, chầm chậm leo xuống giường.

Lê Thiến đang ngồi trước bàn học chải tóc cũng ngạc nhiên: "Tố Tố, hôm nay cậu đi học à?"

"Ừm." Châu Tố híp mắt đi vào phòng vệ sinh.

"Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây rồi." Bối Doanh Doanh cười.

Châu Tố quay đầu nhìn bọn họ một chút, "Không phải mình đi học mà khiến các cậu kích động đến vậy chứ, quá đáng."

Hai cô gái đều cười.

Châu Tố rửa mặt xong thì trang điểm đơn giản, sau đó đi thay giày, Lê Thiến nói: "Tại sao hôm nay mình lại cảm thấy Tố Tố xinh đẹp khác thường ngày thế nhỉ?"

Châu Tố ngẩng đầu mỉm cười, "Có ngày nào mà mình không đẹp chứ."

Bối Doanh Doanh hỏi: "Lát nữa cùng đi nhà ăn không Tố Tố?"

Châu Tố đang cúi đầu buộc dây giày, "À... Tớ không đi đâu."

"Cậu không ăn sáng à?"

"Ừm."

Cô đáp qua loa, Bối Doanh Doanh cũng không nghĩ nhiều, đến khi ba người cùng nhau xuống dưới lầu, bọn họ nhìn thấy Lục Giản đứng bên ngoài chờ thì mới hiểu.

"Wow, Tố Tố có phải cậu..."

"Không phải không phải!" Châu Tố đỏ mặt, "Tớ còn chưa đồng ý đầu, không cho phép các cậu nói lung tung."

Lê Thiến rất kích động, "Sao Lục Giản lại ở đây!"

Cả đám đi ra khỏi ký túc xá, Bối Doanh Doanh thức thời kéo Lê Thiến rời đi. Châu Tố đứng tại chỗ, sắc đỏ trên mặt còn chưa tan, cô thấy Lục Giản đi về phía cô.

Anh mặc áo sơ mi đơn giản với quần đen, dáng người cao ráo, khí chất trong trẻo lạnh lùng, chỉ là lúc anh nhìn cô lại hóa thành dịu dàng.

Lục Giản đi đến trước mặt cô, đưa bữa sáng trong tay cho cô: "Cậu có buồn ngủ không?"

"Tôi nói tôi buồn ngủ chết đi được, cậu sẽ đồng ý để tôi lên trên lầu ngủ sao?"

Khóe môi anh cong lên nở nụ cười, "Cậu nhịn thêm một chút, lát nữa tiết tiết ba bốn không có lớp thì trở về ngủ bù."

Hai người đứng dưới cổng ký túc xá, khuôn mặt đẹp trai của Lục Giản tất nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của nữ sinh đi ngang qua, cô quay đầu nói nhanh đi học thôi.

Anh nói đi ra trạm xe chờ xe buýt của trường. Sau khi hai người đến nơi, đúng lúc gặp được nữ sinh cùng lớp Châu Tố hôm trước cũng gặp cô ở trạm xe này.

"Ê Châu Tố ——" Cô quay đầu liếc thấy Lục Giản ở bên cạnh, hơi thắc mắc một chút. Đây không phải anh chàng đẹp trai lần trước cô ấy nói đã gặp trạm xe này mấy ngày vừa rồi sao?

Châu Tố thấy ánh mắt đầy ẩn ý của bạn học, yên lặng đứng ở bên cạnh một lúc, do dự một lát mới hỏi anh: "Gần đây... Cậu đi học trễ như vậy, cũng được sao?"

Lục Giản gật đầu: "Không vội, hơn nữa tôi phát hiện có thể nghỉ ngơi thêm một lúc."

"Vậy thứ ba tuần trước, cậu... Ngủ dậy trễ à?" Cô hỏi quanh co.

Anh nhìn gương mặt trắng nõn của cô, ý cười dần hiện lên:

"Là vì chờ cậu, chỉ là thứ hai thứ ba, bởi vì cậu không đi học, nên tôi không gặp được cậu."

Châu Tố khẽ "Ồ" một tiếng.

"Cậu đói thì uống sữa đậu nành trước đi." Anh cầm thấy cái túi trong tay cô, giúp cô cắm ống hút rồi trả lại cho cô.

Châu Tố, người giống như không thể tự làm những chuyện đơn giản như này: "..."

"Lục Giản, cậu như vậy tôi không quen lắm."

Lục Giản mỉm cười, "Vậy thì dần dần làm quen."

- -----oOo------

Chương 94: Ngoại truyện Tố Giản 10

Lục giản thực sự đưa Châu Tố đến trước cửa lớp, có rất nhiều đi qua đi lại, Châu Tố đứng trước cửa vẫy tay chào anh, "Được rồi cậu nhanh đi đi, sắp trễ đến nơi rồi đấy."

“Không sao, phòng học của tôi ở ngay tầng ba.” Anh nhìn cô, nhỏ giọng hỏi, “Lát nữa giờ ăn trưa cùng nhau đi ăn cơm nhé? Tôi sẽ đến cửa lớp đón cậu.”

“... Ừm.” châu Tố kiêu ngạo quay mặt đi, "Tôi đi vào trước dây." Cô dứt lời quay người đi vào trong phòng học.

Bối Doanh Doanh và Lê Thiến đã đến trước, Châu Tố ngồi xuống, thấy nụ cười xấu xa của Lê Thiến:

"Tớ đã nói rồi, có ai mà không quỳ gối dưới váy Tố Tố được đây?"

Châu Tố bóp bóp mặt Lê Thiến, "Mình sẽ xem là cậu đang khen mình..."

Bối Doanh Doanh cười hỏi: "Vậy là cậu quyết định cho cậu ấy một cơ hội thể hiện?"

"... Ừm, dù sao mình cũng mất công theo đuổi cậu ấy lâu như vậy rồi, lần này cũng phải để cậu ấy nếm thử đau khổ chứ, hừ."

"Thật hay giả vậy? Mình thấy thấy cậu cho cậu ấy nếm thử ngon ngọt thì có."

"Doanh Doanh thối, dạo gần đây cậu dường như ngày càng nghịch ngợm."

-

Ban ngày sau khi tan học, Lục Giản theo thường lệ đều sẽ đến tìm Châu Tố. Hai người cùng nhau đi ăn cơm trưa, cơm tối, so với lúc cô theo đuổi Lục Giản thì bây giờ anh còn chịu khó hơn cô nhiều. Thật ra Lục Giản là một thẳng nam thực thụ, khi ở cùng nhau anh sẽ không thường nói chuyện phiếm, nhưng sẽ vụng về nói một chút chuyện, cũng sẽ có lúc dỗ ngon dỗ ngọt cô. Cô có thể nhìn ra được anh muốn dỗ cô vui vẻ, nhưng đôi lúc lại khiến cho cô phải dở khóc dở cười.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ngay từ ban đầu Châu Tố đã yêu cái dáng vẻ thư sinh này của anh, mà bây giờ thư sinh đó còn thích cô.

Cô có thể cảm nhận dược, Lục Giản thật sự thích cô.

Một tháng trôi qua, trái tim bé bỏng của cô cũng đang lặng lẽ hòa tàn.

Buổi tối ở trường Lục Giản thường muốn đi thư viện, nhưng sau khi theo đuổi cô, anh lựa chọn dành nhiều thời gian ra ở bên cạnh cô. Vào một buổi tối ngày thứ ba nào đó, hai người cơm nước xong xuôi, Lục Giản hỏi cô có muốn đi ra ngoài trường đi chơi ở con phố học sinh thường đi không, Châu Tố lại nói cô muốn đi thư viện.

"Mình cũng không dám là chậm trễ Lục Thần học tập, cậu cứ đi thư viện đi."

"Không sao, tôi có thể mượn sách về phòng đọc."

"Ài, không cần phải vậy đâu."

Nhưng cô thấy anh vẫn khăng khăng kiên trì muốn đưa cô đi chơi, cô đảnh phải ngẩng đầu lên nhìn anh: "Vậy -- vậy tôi đi thư viện với cậu, chúng ta cùng nhau đọc sách, được không? Đúng lúc tôi theo định kỳ đến thư viện ôn lại kiến thức, cậu không cần phải lo lắng, là tôi muốn đi thư viện."

Cô quay đầu bước đi.

Lục Giản đuổi theo sau, anh nhìn cô chằm chằm, đột nhiên vuốt tóc cô, dịu dàng nói: "Tố Tố đáng yêu quá."

Châu Tố:???

Người này có đừng hơi một tí khen cô bằng cái giọng điệu chững chạc đó được không?!

Mặt cô rất nhanh đã đỏ lên.

Lục Giản phát hiện, mỗi lần Châu Tố có hiện tượng xù lông lên, anh chỉ cần nói một câu mềm mỏng, cô lập tức sẽ dịu lại.

Thật sự rất đáng yêu.

Hai người đi đến thư viện, tìm một chỗ ngồi sau đó đi mượn sách. Châu Tố đi dạo, cuối cùng thuận tay mượn quyển "Chuyện về Dương Quý Phi".

Lúc cô trở về chỗ ngồi, Lục Giản đã đang ngồi rồi, cô đang định ngồi xuống đối diện anh thì bị anh giữ lại, "Ngồi bên cạnh tôi này."

"..." Châu Tố đành phải ngồi xuống bên cạnh anh.

Cô nhớ ngày trước, anh ngẩng đầu nhìn thấy cô còn ngại phiền.

Đàn ông đều là động vật vả mặt.

Lục Giản nhìn tựa đề sách cô mượn, "Cậu hứng thú với lịch sự à?"

Châu Tố lắc đầu, "Tôi lấy đại thôi, cậu lo đọc sách đi."

Cô nói xong, yên lặng ở một bên đọc sách không làm phiền đến anh.

Châu Tố chống cằm đọc sách, cô vốn đang cảm thấy rất nhàm chán, nhưng vì có anh ở bên cạnh thời gian cũng dần trôi qua, không ngờ cô vừa ngẩng đầu lên, liền thấy anh đang nhìn cô.

"Cậu, cậu mau đọc sách đi."

Lục Giản thành thật thu hồi ánh mắt.

Nhưng Châu Tố phát hiện, Lục Giản rất thích nhìn lén cô, lần cuối cùng anh bị cô bắt được, Lục Giản trầm giọng nói: "Xin lỗi, tôi không nhịn được."

Châu Tố lật sách của anh, "Này cậu nhìn xem, cậu mới đọc được có mấy trang, tôi đọc còn nhiều hơn cậu nữa! Cậu còn như vậy là tôi về đó, hừ."

Anh mím môi khẽ cười, "Được, tôi chuyên tâm đọc sách."

Sau đó tối hôm thứ sáu, Lục Giản nói muốn đi thư viện làm bài tập, hỏi Châu Tố có muốn đi cùng không, cô nằm trong phòng ký túc xá từ chối: "Cậu đi đi, tôi chỉ muốn nằm thôi."

Thật ra Châu Tố không muốn ảnh hưởng đến việc học của anh, nếu như cô không đi, anh mới có thể tập trung làm bài được.

Cuối cùng anh cũng đồng ý, để cô làm ổ trong ký túc xá nghỉ ngơi một chút.

Đến hơn chín giờ, anh ra khỏi thư viện, việc đầu tiên là gọi điện

thoại cho cô, giọng của Châu Tố có hơi buồn bực: "Tôi đói quá."

"Sao thế? Tối nay cậu không ăn cơm tối à?"

"Tôi mới ăn chút bột yến mạch. Tôi muốn giảm cân, không thể ăn quá nhiều."

Bây giờ cậu đã rất gầy rồi, không cần giảm béo."

"Nào có, mấy ngày trước tôi cùng cậu đi ăn nhiều như vậy, tôi béo lên rồi..."

Anh thở dài, "Cậu xuống dưới đi, tôi dẫn cậu đi ăn cơm, nhé?"

"Đã trễ thế này rồi, tôi không thể ăn được."

"Được rồi."

Anh cúp điện thoại, Châu Tố có hơi không hiểu, một câu "Được rồi" là ý gì? Cô còn đang không hiểu chuyện gì, suy nghĩ xem có phải cô chọc anh không vui không, không ngờ nửa tiếng sau, anh gọi điện bảo cô xuống dưới lầu.

Châu Tố đi xuống dưới, thấy trong tay Lục Giản cầm một cái hộp, anh đưa cho cô. Châu Tố nhận lấy, cô nhìn thấy bên trong là trái cây đã cắt sẵn, xoài, thanh long đỏ, cà chua bi, dưa hấu, rất nhiều loại khác, đều là trái cây cô thích ăn.

Lục Giản nói vừa rồi anh chạy ra tiệm bán trái cây mua rồi nhờ ông chủ cắt sẵn cho luôn, cô không thích ăn khuya, vậy thì ăn chút trái cây cũng được.

Châu Tố: "Ai nói ăn trái cây sẽ không mập? Lượng đường quá cao cũng không được."

"Vậy làm sao bây giờ..."

Cô nhìn vẻ mặt mờ mịt của anh, không nhịn được bật cười, "Đùa với cậu thôi, đồ ngốc."

Anh vất vả chuẩn bị cho cô như vậy, cô cảm động không hết, sao có thể kén cá chọn canh được.

Châu Tố phát hiện, Lục Giản là một người khiến cho người khác rất an tâm, lòng tốt của anh đối với cô rất chân thật, không làm mấy trò màu mè hoa lá hẹ.

"Vậy cậu đi lên trước ăn đi." Anh nói.

Châu Tố nhướng mày, "Tôi ăn không hết, cậu chắc chắn là không muốn giúp tôi ăn một chút sao?"

-

Châu Tố phát hiện trước đây Lục Giản cực kỳ lạnh lùng, mà bây giờ, Châu Tố chỉ cần vẫy tay với anh một cái, anh sẽ lập tức quắp cái chân vịt lon ton đi theo cô...

Châu Tố mời anh ăn chung, trong lòng anh như đang nở hoa. Anh cùng cô đi đến chỗ ghế đá trên con đường rợp bóng cây phía sau ký túc xá.

Trời tối om, Châu Tố nghiêm túc ăn trái cây.

Lục Giản ngồi bên cạnh cô, nương theo ánh đèn trên đỉnh đầu rọi xuống, anh nhìn hai má đang phồng lên của cô, nhịn không được vươn tay chọc mấy cái.

"Này!" Cô trừng anh, đổi lại là tiếng cười của anh: "Ăn từ từ thôi."

Châu Tố không chịu được nhất là khi anh cười, cực kỳ mê người. Cô lập tức cúi đầu nhét miếng dưa hấu vào trong miệng, sau đó đưa

hộp trái cây cho anh: "Cậu ăn đi."

Anh ăn vài miếng rồi ghim một miếng dưa hấu đưa đến bên miệng cô, mới đầu cô hơi cự nự nhưng rồi cũng ngoan ngoãn há miệng.

Cuối cùng biến thành anh đút cô ăn.

Cô lười biếng dựa vào thành ghế, Lục Giản đặt hộp trái cây xuống, lấy khăn giấy nghiêng người giúp cô lau nước hoa quả dính trên khóe miệng. Cơ thể hai người dựa vào rất gần, giọng nói đong đầy cảm xúc của anh hòa cùng với tiếng cười: "Ngọt không?"

Trời rất tối, Châu Tố gần như không nhìn thấy rõ nét mặt của anh, nhưng ở trong bóng tối cô càng cảm nhận được bầu không khí mập mờ giữa hai người họ.

Mặt cô hơi đỏ lên, khẽ "Ừ" một tiếng, tim đập thình thịch thình thịch.

Anh sát lại gần hơn một chút, bàn tay đỡ lấy lưng cô, dường như đang ôm cô vào trong lòng, dịu dàng hỏi: "Ngày mai chúng ta đi khu vui chơi, được không?"

"Khu vui chơi?"

"Ừm, có một khu vui chơi khá lớn mới mở hồi đầu tuần, chúng ta đi thửu xem."

"Không phải cậu không thích mấy chỗ đó à?"

"Ai nói, đi chơi với cậu sao lại không thích." Anh sờ đầu cô, "Cậu cứ coi như cậu đã theo tôi đi thư viện nhiều lần như vậy rồi, ngày mai là đền đáp cho cậu."

"Vậy thì được." Cô im lặng nở nụ cười.

-

Trong ký ức thời thơ ấu của Châu Tố, cô ít khi được đi khu vui chơi. Bởi vì bố mẹ cả ngày bận rộn ở công ty. Mẹ cô không phải là một bà nội trợ toàn thời gian, về cơ bản cô được nuôi lớn trong tình trạng "nuôi thả", bố mẹ không thường đưa cô ra ngoài chơi.

Mặc dù vậy cô luôn có một trái tim trẻ thơ, thích ngồi vòng đu quay trong khu vui chơi.

Tám giờ sáng thứ bảy, Lục Giản đúng giờ đứng dưới ký túc xá chờ cô. Hôm nay cô mặc quần jean giản dị, để lát nữa muốn đi tàu lượn siêu tốc cũng tiện hơn.

Châu Tố ngại ngùng không muốn nói ra, tối hôm qua vì có hơi hưng phấn, nên sáng nay cô dậy trễ chưa kịp trang điểm, chỉ đơn giản bôi kem chống nắng và son môi.

Đến khi cô đi đến trước mặt anh, biểu cảm của anh cũng không có gì khác thường, ngược lại còn khẽ cười, "Hôm nay cậu xinh lắm."

"Xinh chỗ nào chứ, tôi còn chưa trang điểm..."

Anh hơi ngạc nhiên, "Nhìn không ra."

"..."

Châu Tố ngẫm lại cũng đúng, thẳng nam nhìn thấy con gái tô son môi thôi cũng sẽ cho rằng đó là trang điểm.

Lục Giản: "Da của cậu đã rất đẹp rồi, không cần trang điểm đâu."

Cô khẽ ồ một tiếng rồi đi về phía trước, che giấu sự vui vẻ trong lòng. Không có người con gái nào là không thích nghe những lời này.

Hai người đi đến trạm xe, lúc chờ xe, Lục Giản đưa bữa sáng cho cô.

Cô ngồi anh đứng, ánh nắng mặt trời dần gắt hơn, cô ngửa đầu nheo mắt, Lục Giản đưa tay che tầm mắt của cô, "Cậu có muốn tôi che ô cho cậu không?"

"Ừm."

Lục Giản lấy ô ra, lúc này bên cạnh vang lên giọng nói của một nam sinh: "Ê, Lục Thần -- "

Nam sinh này là bạn học cùng lớp của Lục Giản, đúng lúc đi ngang qua trạm xe, cậu ta nhìn thấy Châu Tố đứng bên cạnh Lục Giản thì cực kỳ ngạc nhiên: "Mợ nó, Lục Thần không phải cậu đang yêu đương đó chứ? Bạn gái của cậu à?"

Lục Giản không phản bác, sờ đầu Châu Tố, khóe môi khẽ cong lên, nam sinh nở nụ cười xấu xa rồi rời đi.

Sau khi cậu ta rời đi, Châu Tố ngẩng đầu trừng Lục Giản, mặt cô ửng đỏ: "Vẫn chưa phải đâu nhé... "

Lục Giản cố nín cười, "Vậy lúc trở về tôi sẽ giải thích với bọn họ là vẫn chưa theo đuổi thành công."

Châu Tố: "..."

Cô phát hiện dạo gần đây, Lục Giản càng lúc càng có thể khiến cô đỏ mặt tim đập thình thịch.

-

Sau khi xuống xe buýt, bọn họ đến khu vui chơi. Tối hôm qua Lục Giản đã lên mua hai vé sinh viên trước, hai người trực tiếp quẹt thẻ chứng minh thư và thẻ học sinh để vào khu vui chơi. Hôm nay là cuối tuần, nhiều bố mẹ dẫn con cái đi chơi nên cực kỳ đông.

Lục Giản cầm bản đồ cùng Châu Tố nghiên cứu một lúc, hai người

dự định sẽ đi dọc theo con đường chính chơi những trò chơi ở đây.

Vừa mới bắt đầu hai người đi đến thác nước, Lục Giản hỏi Châu Tố có muốn chơi không, cô gật đầu, "Trò này có gì mà không dám."

Hai người mặc áo mưa xong, ngồi ngay hàng đầu tiên, đằng sau cũng có mấy cặp đôi yêu nhau. Trước tiên xe chạy lên một cái sườn núi, cuối cùng rẽ một cái lao thẳng xuống dưới.

"Rào" một tiếng, bọt nước bắn lên, cô cúi đầu, nhắm chặt hai mắt, sau đó cô cảm giác một lượng lớn nước dội lên người mình, mặc dù cô đã mặc áo mưa, cũng không thể hoàn toàn ngăn hết nước không để lọt một giọt nào.

"Á...á... á..." Sợ quá đi!

Khuôn mặt nhỏ của cô dính đầy nước, chọc cho Lục Giản không nhịn được bật cười. Xe chạy qua một cái hầm nước, anh nhận thấy sẽ còn có nước bắn lên, cánh tay dài vươn ra kéo cô vào trong lòng, để nước chỉ bắn lên người của anh, "Không sao rồi."

Nhịp tim của Châu Tố còn chưa ổn định từ đợt lao dốc vừa rồi, lúc này càng đập nhanh hơn.

Từ trên xe trượt đi xuống, ống tay áo vào ống quần của Châu Tố đều ướt, Lục Giản cầm giấy ngồi xổm xuống trước mặt cô, giúp cô thấm nước ở ống quần, Châu Tố nhìn bạn trai của mấy cặp đôi xung quanh không ai cẩn thận tỉ mỉ như anh, cô kéo kéo áo của anh: "Không cần đâu..."

"Không lau khô sẽ dễ bị cảm. Nước có bắn vào trong giày không?"

"Không đâu."

Sau khi Lục Giản lau sạch sẽ xong, anh đứng dậy, Châu Tố nhìn tóc anh dính đầy nước, vô thức vươn tay lên giúp anh gạt bớt nước trên

tóc: "Cậu nên xem lại cậu một chút đi..."

Châu Tố nghiêng người về phía trước, Lục Giản thuận thế nắm lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng. Châu Tố ngẩng đầu nhìn con ngươi đen láy đầy ý cười của anh, mặt cô như bị hun đỏ rực, "Này, cậu lại động tay động chân."

Anh chậm rãi buông tay ra, Châu Tố ném khăn giấy cho anh: "Tự cậu lau đi."

Lục Giản cong môi cười, anh phát hiện đùa cô cực vui.

-

Sau khi chơi trò thác nước xong, hai người ngồi cốc xoay tròn, thuyền hải tặc, cuối cùng đến trò tàu lượn siêu tốc. Lúc hai người ngồi lên, Châu Tố nhìn xe đang chầm chậm đi lên dốc, sắc mặt cô cũng dần thay đổi, cô nắm lấy tay áo của anh, giọng hơi run: "Lục Giản, tôi sợ quá..."

Bàn tay anh nắm lấy tay cô, "Nếu như sợ thì nhắm mắt lại."

Xe bắt đầu lao xuống đốc, xoay tròn, lật nghiêng, dựng ngược, cảm giác không trọng lượng khiến cả quá trình cô đều hét rất lớn. Cô cảm giác như thanh chắn ngang hay dây an toàn không chắc chắn, một giây tiếp theo cô sẽ bị hất văng ra...

Lục Giản ở bên cạnh từ đầu đến cuối đều mở mắt nhìn dáng vẻ hét lớn sợ hãi của Châu Tố.

Sau khi xuống tàu lượn siêu tốc, cả người Châu Tố như không còn chút sức nào, ỉu xìu, cô không bị chóng mặt chỉ là bị dọa sợ, Lục Giản đỡ cô đi qua một bên ngồi xuống: "Cậu còn ổn chứ?"

"Không ổn chút nào..."

"Không phải vừa rồi cậu nói không sợ sao?"

"..." Châu Tố làm bộ như muốn đánh anh, giọng điệu tức giận nhưng lại nghe giống như đang làm nũng, "Giờ biết cả chê cười tôi rồi hả, gan của cậu lớn rồi đúng không?"

Anh cười ôm bả vai cô, "Được rồi, tôi sai rồi, Tố Tố đừng tức giận nhé."

Người khác nhìn vào dáng vẻ này của hai người cực kỳ giống như đang liếc mắt đưa tình.

Sau đó bọn họ đến vòng đu quay Châu Tố thích nhất, dù sao kiểu trò chơi nhẹ nhàng như này trong khu vui chơi không nhiều lắm!

Cô lôi kéo Lục Giản đến ngồi cùng cô, khi đu quay khởi động, cô lấy điện thoại ra chụp vài tấm, Lục Giản ngồi bên cạnh, cô tranh thủ lén quay điện thoại chụp anh.

Khóe môi cô cong lên, nói đi chơi với anh không vui là không thể nào.

Ngay cả lý trí cũng nói cho cô biết, cô vẫn còn thích Lục Giản.

Cực kỳ thích anh.

-

Hai người xuống vòng đu quay, Châu Tố nói muốn đi chơi phiêu lưu ngắm cảnh, là trò chơi chèo thuyền đơn giản, khá thích hợp với trái tim bé nhỏ của cô.

Lục Giản đi xếp hàng, cô đi vệ sinh, lúc cô quay lại nhìn thấy có một nữ sinh đứng bên cạnh Lục Giản, trong tay cô gái đó còn đang cầm điện thoại.

Châu Tố híp mắt, tình huống gì đây?

Cô đi qua đó, nghe thấy giọng điệu uốn éo bắt chuyện của cô gái đó: "Vậy anh trai nhỏ à, có thể cùng chụp một tấm không?"

Châu Tố trực tiếp lên tiếng: "Cùng chụp ảnh gì?"

Cô gái kia quay đầu nhìn thấy cô thì hơi sửng sốt, nhìn thấy Lục Giản ôm hờ Châu Tố, vẻ mặt cô ta có hơi xấu hổ: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn tùy tiện chụp một tấm thôi..."

Châu Tố không hề cười: "Chưa từng nhìn thấy trai đẹp à? Hay là chưa từng được chụp hình với nam sinh"

"..." Nữ sinh đó nghẹn giọng, xấu hổ bỏ chạy.

Châu Tố ngửa đầu nhìn Lục Giản, anh lập tức giải thích: "Cô gái đó đến xin cách thức liên lạc, nhưng tôi đã từ chối, cho dù cậu không đến tôi cũng sẽ không chụp chung với cô ta."

Châu Tố khẽ xì một tiếng, quay người rời đi, "Trêu hoa ghẹo nguyệt."

Tâm tình của Châu Tố không vui, Lục Giản hơi cúi người, xích lại gần bên tai cô: "Tố Tố đang ghen sao?"

Cô xấu hổ phủ nhận: "Tôi làm gì mà có tư cách quản cậu..."

Anh khẽ cười, "Có, chỉ cần làm bạn gái của tôi là sẽ có, cậu ra một danh sách giới hạn với một số người, tôi sẽ răm rắp nghe theo. Có được không?"

- -----oOo------

Chương 95: Ngoại truyện Tố Giản 11

Châu Tố nghe vậy thì tim đập thình thịch, quay đầu thì thấy khuôn mặt tươi cười của Lục Giản nhưng lại rất nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi Lục Giản tỏ tình, gần cả một tháng nay, đây là lần thứ hai anh chính thức nói chuyện muốn cô làm bạn gái của anh.

Ánh mắt nóng rực của anh dừng trên gương mặt của cô, bờ môi cô run run, còn chưa kịp mở miệng, nhân viên công tác đã đến trước mặt bọn họ: "Này, đến lượt hai người rồi đó, có chơi hay không đây?"

Bầu không khí mập mờ bỗng bị phá vỡ, cả gương mặt Châu Tố đỏ bừng, cô không biết nên trả lời anh thế nào. Lục Giản nhẹ nhàng ôm lấy eo cô đi về phía trước, giọng dịu dàng tự nhiên nói: "Chúng ta xếp hàng trước đã."

Lúc lên thuyền, Châu Tố nhớ lại những lời vừa rồi Lục Giản nói với cô, cô không chắc là anh đang nói đùa hay đang tỏ tình nữa.

Một tháng này, anh đều cố gắng theo đuổi cô, nhưng vẫn chưa từng hỏi ý của cô thế nào, hay là anh muốn chầm chậm thả mồi nhử, chờ đến khi cô tình nguyện chủ động cắn câu.

Châu Tố lo sợ một lúc nữa đang chèo thuyền, anh sẽ lần nữa tỏ tình với cô thì cô phải làm sao?

Cô căng thẳng đến mức không nói thành lời.

Chẳng lẽ là do cô còn chưa suy nghĩ kỹ sao?

Nhưng Lục Giản đã bắt được cảm xúc thay đổi theo từng biểu cảm nhỏ trên gương mặt cô, cho dù anh không nắm chắc tuyệt đối phần thắng. Vậy trước hết cứ cho cô thời gian suy nghĩ trước đã.

Vì vậy toàn bộ quá trình chèo thuyền Lục Giản không ám chỉ chuyện đó nữa, Châu Tố không biết vì sao anh không nhắc đến chuyện vừa rồi. Cô còn tưởng do cô không trả lời nên khiến anh không vui.

Hai người từ trên thuyền nhỏ đi xuống thì đã là buổi chiều, Lục Giản hỏi cô: "Chúng ta đi ăn chút gì đó nhé? Cậu đói chưa?"

"Ừm."

Anh dẫn cô đến khu ẩm thực, Châu Tố đi dạo một vòng, không thấy có món gì cô thích ăn đã thế lại còn đắt, cuối cùng hai người mỗi người một cái bắp ngô. Buổi chiều tầm khoảng ba, bốn giờ hai người ra khỏi khu vui chơi, Lục Giản lại đưa cô đến quán ăn gần đó, hai người ăn cơm xong thì đi dạo phố, đến tối mới trở về.

Châu Tố tưởng rằng tâm trạng của Lục Giản không tốt, không ngờ anh không khác gì với trước đó, chỉ là do cô quá lo lắng.

Buổi tối lúc trở về trường, anh đưa cô đến dưới lầu ký túc xá, cô mỉm cười với anh: "Hôm nay... Cảm ơn cậu nhé, tôi đã rất vui."

"Cậu lên lầu nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng chơi điện thoại trễ quá đấy, biết chưa?"

"Biết rồi..."

Cô vẫy tay với anh, quay đầu đang định rời đi thì cánh tay bị anh giữ lại.

Cô ngơ ngác nhìn lại anh, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Tố Tố, chuyện này tôi sẽ để cho cậu có đủ thời gian suy nghĩ cẩn thận. Tôi sẽ không ép cậu phải lựa chọn, nếu cậu vẫn còn muốn thử thách, tôi đều rất sẵn lòng, có biết không hả?"

Châu Tố bị lời nói của anh làm cho chấn động mạnh.

Trở về ký túc xá, chỉ có mỗi Bối Doanh Doanh ở trong phòng, cuối tuần Lê Thiến đã ra ngoài tìm bạn trai.

"Doanh Doanh, cậu có thể nghe mình tâm sự không?"

"Được chứ." Bối Doanh Doanh đặt điện thoại xuống, ngồi xuống bên cạnh cô, "Hôm nay cậu đi chơi với Lục Giản vui không?"

"Lục Giản nói muốn xác định quan hệ với mình, mình... mình thật sự rất vui, chỉ là mình vẫn chưa đồng ý với cậu ấy."

"Vậy cậu đang do dự cái gì?"

Châu Tố cụp mắt lắc đầu, "Thật ra lúc mới đầu mình rất giận cậu ấy, muốn để cho cậu ấy theo đuổi mình, trải nghiệm cảm giác theo đuổi một người khó khăn chừng nào. Sau đó mình đã hết giận, cũng nhìn ra cậu ấy thật sự thích mình. Nhưng mình rất sợ, sợ mình thích cậu ấy nhiều hơn cậu ấy thích mình. Nếu sau khi bọn mình đến với nhau, cậu ấy không nhiệt tình với mình như ban đầu thì phải làm sao."

"Cậu sợ nhiệt tình của Lục Giản đối với cậu chỉ là chớp nhoáng sao?"

"Trước đó đúng là mình có sợ, nhưng tối nay cậu ấy nói với mình là cậu ấy sẽ để cho mình có đủ thời gian suy nghĩ thật kỹ. Thật ra cậu ấy theo đuổi mình lâu, mình lại sợ hãi nếu như mình vẫn không đồng ý, cậu ấy sẽ từ bỏ... Haiz, Doanh Doanh cậu nói xem có phải suy nghĩ của mình rất ích kỷ không?"

Bối Doanh Doanh cười, "Không phải đâu, mình cảm thấy là do cậu hơi thiếu cảm giác an toàn thôi. Nhưng theo mình quan sát, Lục Giản là một người rất tốt, hơn nữa khi cậu ở bên cạnh Lục Giản rất vui vẻ, nhìn thế nào mình cũng thấy hai người rất xứng đôi. Với lại Tố Tố, cậu không nhận ra cậu rất thích cậu ấy sao?"

"Làm gì có "rất" chứ..." Châu Tố cứng miệng.

"Thật ra mình cảm thấy những vấn đề cậu lo lắng không phải chuyện gì lớn. Khi đã yêu thì mọi khả năng đều có thể xảy ra."

Buổi tối hôm đó Châu Tố nằm trên giường, trong đầu suy nghĩ lời nói của Bối Doanh Doanh. Đúng vậy, những điều cô lo lắng, không ở bên nhau làm sao biết được?

Trước đó cô luôn mơ tưởng lên đại học sẽ có một mối tình rầm rộ, cho dù ở bên nhau bao lâu, cô cũng sẽ không do dự và thiếu quyết đoán như vậy. Có lẽ cô quá quan tâm đến Lục Giản mới nghĩ đến chuyện xa như vậy.

Bây giờ Lục Giản chủ động theo đuổi cô, cũng rất nỗ lực, cô cũng thích anh, vậy cô nên đáp lại anh chứ, đúng không?

Đầu Châu Tố nóng lên, cô nghĩ thứ sáu tuần tới là sinh nhật Lục Giản, trong đầu cô bắt đầu tính toán sẽ chuẩn bị cho anh một sinh nhật thật vui vẻ.

-

Thứ sáu là sinh nhật của Lục Giản, Châu Tố biết chuyện này là do trước đó lúc theo đuổi anh cô đã từng điều tra thông tin về anh. Lúc đó cô hỏi sinh nhật của anh khi nào, Lục Giản nói sinh nhật cũng không có gì hay ho, Châu Tố cười: "Vậy sao này mình sẽ tổ chức sinh nhật cho cậu, đảm bảo cậu sẽ rất vui vẻ."

Chẳng qua lúc đó Lục Giản vẫn làm mặt lạnh.

Buổi chiều thứ sáu, sau khi kết thúc hai tiết cuối cùng, Châu Tố lừa anh nói cô về nhà, nên Lục Giản không đến tìm cô nữa. Thật ra cô về ký túc xá thay một bộ quần áo khác, cầm theo quà cô đã chuẩn bị trước cho anh.

Châu Tố đến dưới khu ký túc xá của anh, gọi điện thoại cho anh: "Lục Giản, cậu đang làm gì thế?"

"Tôi vừa đi thư viện trả sách, bây giờ đang ở trong phòng ký túc xá, cậu thì sao? Đã lên xe chưa?"

Châu Tố mỉm cười, "Cuối tuần một mình ở ký túc xá chán lắm đó, cậu có muốn ra ngoài chơi không?"

"Ngoại trừ đi với cậu, còn lại tôi không muốn."

Châu Tố kêu "Stop" một tiếng, đôi mắt chớp chớp, giọng mềm nhũn: "Vậy bây giờ mình ở dưới ký túc xá chờ cậu, cho cậu năm phút, không đến thì mình chạy mất đó."

Lục Giản đứng lại: "Dưới lầu ký túc xá, không phải cậu về nhà sao?"

"Lừa cậu thôi."

Anh đè nén vui mừng: "Tôi xuống ngay đây."

Lục Giản nhanh chóng xuống dưới lầu, anh nhìn thấy một cô gái mặc váy đen, mái tóc đen, đôi môi đỏ mọng, dáng người mảnh khảnh cao ráo đang đứng trước cửa ký túc xá.

Cô đứng đó, dường như mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, trong mắt anh chỉ có cô.

Lục Giản đi đến trước mặt cô, "Đây là bất ngờ hả?"

"Cậu có thể chủ động tìm mình, vậy mình không thể chủ động tìm cậu một lần sao?" Châu Tố tinh nghịch cười với anh một tiếng, "Nhưng mà, cậu thật sự không biết hôm nay là ngày gì à?"

"Hửm?"

"Sinh nhật cậu đó, đồ ngốc."

Lục Giản giờ mới hiểu ra cô đang muốn làm gì.

"Mình đã tìm một quán không tệ, ăn xong thì chúng ta đi xem phim, mình đã mua vé rồi..." Lúc cô nói những lời này mặt cô hơi đỏ lên, ý cười trong đáy mắt anh càng sâu, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, "Chỉ cần là bất ngờ do cậu chuẩn bị, tôi đều rất vui."

Ánh mắt anh rơi vào cái túi trong tay cô, cô vốn chưa muốn đưa cho anh, "Đây là quà sinh nhật của cậu, lát nữa đưa cho cậu sau."

Anh lại khăng khăng muốn cầm, "Để tôi cầm trước cho, nặng đấy."

Hai người đi đến trạm chờ xe buýt. Châu Tố nhìn ra được, Lục Giản cực kỳ vui vẻ, cô biết bất ngờ của mình đã không thất bại.

Nhà hàng Tây Châu Tố đặt trước không quá cao cấp, nhưng không khí có thể nói là yên tĩnh. Hai người ngồi đối diện nhau, Châu Tố để anh gọi món, toàn bộ mọi việc hôm nay đều để cho anh lựa chọn.

Lục Giản biết khẩu vị của cô, gọi mấy món cô thích. Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt mềm mại xinh đẹp của Châu Tố đang nhìn mình. Cô thấy mình bị anh phát hiện thì cụp mắt xuống, dáng vẻ ngại ngùng.

Lục Giản phát hiện hôm nay cô rất đẹp, dường như có chút không giống với mọi ngày.

Sau khi gọi đồ ăn xong, Lục Giản nói anh đi vào phòng vệ sinh một

lúc, thật ra là đi tính tiền. Hôm nay trên đường đến đây, Châu Tố nói để cô mời anh, nhưng Lục Giản là đàn ông, nói thế nào cũng không thể để cho cô mời anh được.

Hai người ăn tối rất vui vẻ, Châu Tố ở trước mặt anh giống như một đứa trẻ, hồn nhiên thoải mái, lại rất hoạt bát. Mặc dù Lục Giản chỉ im lặng lắng nghe, nhưng trong lòng anh tràn đầy vui vẻ.

Hai người ăn tối xong, cùng nhau đi ra quầy lễ tân, cô biết anh đã thanh toán rồi thì trừng mắt nhìn anh: "Không phải đã nói bữa cơm hôm nay mình mời cậu sao..."

Anh xoa đầu của cô, "Cậu đã mua quà cho tôi rồi, lát nữa còn mời tôi xem phim, tiền ăn tối hôm nay tôi trả, không có gì đâu."

"Cũng được, vậy chúng ta đi xem phim thôi."

Bọn họ đến rạp chiếu phim lấy vé xong thì đi vào trong phòng chiếu, Châu Tố ôm một túi bắp rang bơ cỡ lớn ăn rất vui vẻ, Lục Giản quay đầu qua nhìn cô: "Tôi cũng muốn ăn."

Cô đưa túi bắp rang bơ đến trước mặt anh, anh không nói gì chỉ nhìn cô, cô hơi ngạc nhiên --

Sau đó cô cầm lấy một miếng đưa đến bên miệng anh.

Khóe môi anh cong lên, thuận thế nắm lấy tay cô, thấp giọng hỏi: "Vì sao hôm nay ngoan như vậy hả?" Nếu là trước đó cô chắc chắn sẽ kiêu ngạo hất cằm nói: "Hừ, có muốn ăn không hả?"

Châu Tố cố che giấu tâm tư nhỏ nhỏ của mình, nhỏ giọng nói: "Vì hôm nay người có sinh nhật là lớn nhất mà."

-

Phim tối nay Châu Tố đặt là phim hài, mọi lứa tuổi đều có thể xem

được, Lục Giản cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán. Mọi người từ trong rạp chiếu phim đi ra đều đang chìm trong bầu không khí vui vẻ.

Lục Giản hỏi Châu Tố: "Bây giờ cậu muốn đi đâu chơi không? Hay là gọi Didi về trường?"

"Hôm nay là sinh nhật cậu, cậu không muốn ăn bánh sinh nhật sao?"

Anh nhíu mày, "Còn có cả bánh sinh nhật à?"

"Đúng thế, cậu tưởng bất ngờ hết rồi à?"

Mười phút sau, Châu Tố dẫn Lục Giản đến trước cửa một khách sạn, cô dẫn anh đi vào trong, đầu Lục Giản nóng lên, "Tố Tố, cậu..."

Châu Tố nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của anh, mặt cô ửng đỏ: "Cậu, cậu đừng có mà nghĩ lung tung."

Đến trước cửa phòng, Châu Tố lấy thẻ phòng ra, bảo anh đứng ở ngoài chờ một chút.

Cô đi vào trong phòng, đóng cửa lại, Lục Giản không biết cô muốn chuẩn bị cho mình bất ngờ gì mà lại phải ở trong phòng khách sạn.

Một lúc sau cửa phòng mở ra, "Vào đi."

Anh bước vào liền thấy trong phòng sáng lên vài ngọn đèn vàng ấm áp, dịu dàng ấm áp. Trên bàn trà có một cái bánh kem sinh nhật 20 cm, trên đó viết: "Chúc Lục Giản sinh nhật vui vẻ".

Từ khi Lục Giản còn nhỏ, nhà anh đã không chú trọng mấy đến chuyện tổ chức sinh nhật. Ngoại trừ bố mẹ có tổ chức sinh nhật cho anh vài lần khi còn bé, lớn lên một chút ngày tháng cơ bản cũng chỉ là con số, ăn mỳ trường thọ là xong, coi như đã qua sinh nhật, anh

cũng không thích rườm rà như vậy.

Bây giờ thì lại khác, người con gái anh thích, vì anh mà chuẩn bị cho anh rất nhiều bất ngờ.

Châu Tố nắm lấy tay anh, "Ngây ngốc ở đây làm gì." Cô kéo anh đến ngồi xuống ghế sô pha, nở nụ cười xinh đẹp, "Thích không?"

Anh gật đầu, "Cảm ơn Tố Tố."

Châu Tố thắp nến, hát cho anh một bài chúc mừng sinh nhật, nói: "Cậu mau ước đi."

Lục Giản nhắm mắt lại, Châu Tố ở bên cạnh nhìn anh, sự yêu thích dưới đáy mắt không thể che giấu được. Sau đó anh thổi nến, trong lòng loé lên một ánh sáng cam, Châu Tố hỏi: "Cậu ước gì thế?"

Lục Giản ngồi sát lại gần cô, hơi ôm hờ cô vào lòng, giọng nói khàn khàn rơi vào trong tai cô: "Cậu có muốn biết không?"

"Mình hiếu kỳ thôi..."

"Vậy nếu như tôi nói, tôi muốn có bạn gái, cậu có thể giúp tôi giúp tôi thực hiện được không?" Ánh mắt anh dần tối lại.

Châu Tố sửng sốt, cô chớp chớp mắt, sau đó dũng cảm nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của anh, môi đỏ cong lên, giống một con hồ ly nhỏ.

"Vậy —— Người đang ở trước mặt cậu lúc này, có được không?"

Lục Giản chỉ cần một giây, đã lập tức hiểu ý của cô, "Tố Tố, ý của cậu là, cậu đồng ý?"

Khuôn mặt đỏ bừng của Châu Tố bị ánh sáng trong suốt như pha lê chiếu vào, “Ừm.” Giọng cô rất nhẹ, “Mình cũng thích cậu, Lục Giản."

Giống như trước đó, chưa từng giảm chút nào, ngược lại còn càng thích anh nhiều hơn.

Câu nói "thích" này, trước đó Lục Giản đã từng nghe rất nhiều lần rồi, đến bây giờ anh mới được nghe lại một lần nữa, dường như một món đồ quý giá nhất mãi mới tìm lại được, khiến lòng anh như đang sôi sục.

Vòng tay Lục Giản ôm chặt lấy cô, Châu Tố cũng vòng tay ôm lại anh, hốc mắt nóng lên.

"Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không tha thứ cho tôi."

"Nhưng như vậy không có nghĩa là cậu không cần cưng chiều mình nữa, Lục Giản, nếu như sau này cậu dám bắt nạt mình, mình sẽ..."

"Sẽ thế nào?" Anh nâng gương mặt của cô lên, cười hỏi cô.

"Sẽ không làm bạn gái của cậu nữa."

Ý cười trên môi càng lớn, "Vậy tôi nhất định phải thể hiện thật tốt mới được, không để cho cậu chạy mất."

Cô buông tay ra, nói anh cắt bánh sinh nhật trước, cô nghịch ngợm trét kem lên mặt anh, anh giả vờ như muốn đáp trả lại, nhưng bị cô trừng mắt một cái, "Cậu dám? Vừa rồi mới nói sẽ không bắt nạt mình đó!"

Bây giờ cô đã là bạn gái rồi, rất có khí thế.

Lục Giản tất nhiên thu tay lại, cô hài lòng cắn một miếng bánh, vị kem ngọt ngào nhẹ nhàng lan tỏa giữa hai kẽ răng. Cô mỉm cười nhìn người con trai bên cạnh. Không ngờ anh đột nhiên sát lại gần, cánh tay kéo cô trở lại trong lòng anh, một tay khác nâng cằm cô lên.

Sau đó bờ môi ấm áp của anh đè lên môi cô.

Châu Tố trừng mắt nhìn anh, cô không ngờ anh sẽ bất ngờ hôn cô như vậy. Mới đầu chỉ là bốn cánh môi chạm nhau, sau đó anh giống như không cần dạy cũng tự hiểu, một tay giữ lấy gáy của cô, không để cho cô xấu hổ muốn lùi lại.

Nụ hôn đầu của hai người có vị kem tan chảy giữa môi và răng.

Lục Giản không biết những chuyện anh không hiểu, thậm chí là chuyện anh từng khinh thường hóa ra lại đẹp đẽ đến vậy.

Khao khát muốn hôn người mình thích là bản năng của con người.

Sau khi anh dừng lại, mặt Châu Tố đỏ đến mức dường như có thể nhỏ ra máu, sau đó lại bị anh ôm vào lòng, giọng nói dịu dàng đầy cảm xúc của anh rơi vào trong tai cô, anh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ như này của Châu Tố.

Lục Giản nhìn đồng hồ, hỏi cô có phải đêm nay cả căn phòng này chỉ thuộc về bọn họ thôi phải không, Châu Tố nói bên trong có một cái giường lớn.

Cô nói, lúc cô đặt phòng chỉ là muốn tìm một chỗ yên tĩnh chỉ có hai người bọn họ để tổ chức sinh nhật cho anh, còn về những chuyện khác cô không nghĩ nhiều.

Anh cười cười, "Vậy tối nay chúng ta ngủ lại ở đây?"

"Ừm."

Châu Tố đi tắm trước, thật ra cô rất yên tâm về Lục Giản, với cái đầu gỗ của anh, cộng với kiểu người học bá chững chạc đó, anh cũng sẽ không làm gì cô, hơn nữa hai người mới vừa chỉ đến với nhau.

Cô tắm rửa xong đi ra thì thấy Lục Giản đang ngồi bên cạnh giường, gò má cô ửng hồng, "Cậu đi tắm đi."

Anh ngước mắt lên nhìn cô, không nhìn ra được tâm trạng bây giờ của anh.

Lục Giản tắm rửa xong, lúc đi ra ngoài anh thấy cô đã nằm trên giường. Anh đi qua, ngồi xuống bên cạnh giường, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: "Buồn ngủ chưa?"

"Có chút. Cậu... Ngủ ở đâu?"

Anh im lặng một lúc: "Tôi định ngủ trên ghế sô pha ở bên ngoài."

Châu Tố cắn môi, giọng nói mềm mại của cô như cào vào trong lòng anh: "Ngủ trên ghế sô pha khó chịu lắm."

Anh cười: "Chẳng lẽ tôi nằm bên cạnh cậu?"

Mặt cô phiếm hồng, lầm bầm: "Cũng không phải không thể, đằng nào cậu cũng không làm gì mình."

Lục Giản nuốt nước bọt một cái, giọng khàn đi mấy phần, nhưng anh vẫn không có hàng động dư thừa nào: "Không được, tôi ra ngoài ngủ thôi."

Trong lòng Châu Tố thầm mắng anh "đồ chững chạc cứng ngắc". Cô thấy anh đứng lên định rời đi, cô nhào lên vòng tay ôm lấy cổ anh, bờ môi đỏ mọng dán lên cánh môi của anh, khoảng cách giữa hai gần trong gang tấc.

Hai mắt cô long lanh ánh mắt nước, giọng nói ngọt như được ngâm trong hũ mật: "Anh Lục Giản —— "

Cô chưa bao giờ gọi anh như vậy cả, bất chợt trong đầu cô hiện lên

cái xưng hô này.

Dây thần kinh đang căng cứng trong đầu anh đột nhiên đứt đoạn, ánh mắt chìm xuống, lòng bàn tay ôm chặt cô gái mềm mại này vào lòng, không tự chủ được, hôn cô.

- -----oOo------

Chương 96: Ngoại truyện Tố Giản 12

Khi luồng khí nóng dâng lên não, tất cả lý trí lúc này cũng không thể cưỡng lại được đôi môi mềm này. Châu Tố tưởng mình là sói còn Lục Giản là con mồi, không ngờ anh rất nhanh đã đảo khách thành chủ, giành lấy quyền chủ động.

Cả người Châu Tố ngã ngược về sau, ngả người ra giường, Lục Giản thuận thế nghiêng người đè lên, nụ hôn của anh rải rác khắp nơi. Lục Giản nhận thấy anh không thể khống chế bản thân nữa, mọi thứ đều là theo bản năng.

Hai người vừa mới chính thức thành một đôi, đều vô cùng khao khát sự ngọt ngào này.

Mặt cô phủ một màu đỏ hồng, ngón tay níu chăn hơi trắng bệch ra, đầu cô nóng lên.

Sau đó Châu Tố mới phát hiện, Lục Giản không thể tùy tiện "động" vào, động một cái là sẽ nổi lửa ngay.

Cô gái trong ngực khẽ cử động cơ thể, dường như có chút phản kháng, Lục Giản khó khăn lắm mới dừng lại được. Bàn tay anh giữ lấy đầu của cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, giọng vô cùng khàn: "Chạy cái gì, hả?"

Châu Tố chớp chớp đôi mắt ngập nước nhìn anh, nhỏ giọng gọi anh: "Lục Giản..."

Khóe môi anh cong lên, dường như cười mà cũng không phải là

cười: "Vừa rồi không phải còn gọi anh sao? Bây giờ lại hết ngoan ngoãn rồi hả?"

Châu Tố: "..." Đó là cô cho rằng anh sẽ không mắc câu có được không hả!

Ai mà biết được sức kiềm chế của anh lại kém như vậy...

Lục Giản nhẹ nhàng nhéo cằm cô một cái, giọng trầm hơn cả ban nãy: "Ngoan, để cho anh hôn thêm một lúc."

Lục Giản lần đầu được nếm trái ngọt, anh thật sự vẫn còn rất ngây ngô trong chuyện này, không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, ôm chặt lấy cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong, tất cả lý trí đều ném ra sau đầu.

Chỉ là một chuyện vẫn luôn vờn quanh trong đầu anh, đó là --

Lúc trước vì sao không sớm quen cô một chút, đế tốn bao nhiêu thời gian đến tận bây giờ.

Châu Tố dần dần chìm trong nụ hôn của anh, đột nhiên cô cảm giác được Lục Giản ngừng lại. Cô mở mắt ra, thấy sắc mặt anh có chút khác lạ, anh hơi buông lỏng tay ra, nâng người lên cách xa cô một chút.

"Sao thế?" Cô hỏi.

Lục Giản nuốt nước bọt một cái, lắc đầu, "Tố Tố, em, em nên đi ngủ đi."

Châu Tố mỉm cười, "Vậy anh chắc chắn không muốn nằm ở đây sao? Giường này lớn lắm, em hứa sẽ không quấy rầy đến anh đâu."

"... Là do anh sợ bản thân sẽ không nhịn được muốn hôn em thêm lần nữa."

Cô không kìm được bật cười, "Em mới không cho anh hôn đâu."

Cuối cùng dưới sự yêu cầu của Châu Tố, Lục Giản vẫn nằm xuống bên cạnh cô, sau khi tắt đèn, xung quanh tối om, cơ thể căng thẳng của Lục Giản mới từ từ thả lỏng.

Anh sợ vừa rồi cô phát hiện sự khách thường của mình, sẽ dọa cô sợ.

Anh còn nhớ hồi năm nhất đại học, trong phòng ký túc xá anh Mập từng kể chuyện về bạn gái cũ hồi cấp ba. Lúc đó anh ta và Tề Dịch nói về vấn đề làm tình, nói đến đoạn vừa tiếp xúc cơ thể vừa hôn sẽ có phản ứng, Lục Giản luôn tỉnh táo tự kiềm chế bản thân ngồi ở một bên nghe thấy vậy thì cảm thấy rất hoang đường.

Dục vọng của đàn ông thật sự dễ dàng bị dấy lên như vậy sao? Thế thì khác gì động vật.

Lúc đó anh cũng không biết mình sẽ gặp được Châu Tố.

Đúng là tình yêu sẽ khiến cho con người mất lý trí.

Mà lúc này Châu Tố nằm ở một bên, hoàn toàn không biết được những suy nghĩ trong đầu anh lúc này, chỉ cảm thấy những chuyện xảy ra tối nay cực kỳ ngọt ngào.

Hy vọng ngày mai tỉnh lại, đây sẽ không phải là một giấc mơ.

-

Sáng sớm ngày hôm sau, Châu Tố mơ màng tỉnh lại, cô mở mắt ra, thấy cô và Lục Giản tối qua mỗi người nằm một bên giường, bây giờ cô đang cuộn người trong vòng tay anh.

Đầu cô gối lên cánh tay anh, tay thì gác lên eo anh...

Chẳng lẽ cô lại chủ động dụ dỗ anh?

Châu Tố nghĩ tướng ngủ của cô cũng không thể nào kém như vậy chứ hu hu hu...

Một lúc sau Lục Giản tỉnh lại, Châu Tố nhìn anh với ánh mắt trông mong, hỏi anh: "Tối hôm qua anh không nhịn được ôm em à?"

Lục Giản im lặng mấy giây, nhịn không được nhéo mặt cô một cái, "Anh thật sự nên lấy điện thoại chụp lại dáng ngủ của em tối qua."

Châu Tố tặc lưỡi.

"Mỗi lần em về nhà ngủ với mẹ, sáng hôm sau mẹ sẽ mắng em giống như con bạch tuộc." Cô nhỏ giọng, "Vậy sau này em sẽ không ngủ cùng một giường với anh nữa, có phải tối hôm qua em lăn qua lăn lại làm phiền đến anh không ngủ được không..."

Lục Giản cong môi, ôm cô vào lòng: "Không sao cả, bạch tuộc thì anh cũng thích."

Hai người nằm trên giường thân mật với nhau một lúc, mãi mới đứng lên đi rửa mặt được. Bọn họ ra khỏi khách sạn rồi bắt xe về trường học, thuận tiện rẽ qua nhà ăn ăn sáng.

Từ nhà ăn tản bộ về khu ký túc xá, Châu Tố thả Lục Giản về nghỉ, "Em thấy hai quầng thâm mắt của anh đen xì rồi đó, mau về ngủ một giấc đi, nghe không hả?" Bây giờ cô đã là bạn gái của anh rồi, tất nhiên có quyền ra lệnh cho anh.

"Ừm, buổi trưa anh qua đón em đi ăn trưa."

"Vâng."

Đầu tiên hai người đi đến dưới lầu ký túc xá của Lục Giản trước, hai

người nắm tay đung đưa qua lại, Châu Tố nhón chân lên hôn anh một cái, tinh nghịch cười một tiếng, "Anh lên đi."

Lục Giản xoay người đi lên, đúng lúc nhìn thấy Tề Dịch đi từ trên lầu đi xuống.

Tề Dịch cũng nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người, cậu ta sửng sốt đi xuống.

Hóa ra cả tối Lục Thần không về phòng là vì ở cùng một chỗ với Châu Tố. Trong khoảng thời gian này cậu ta mơ hồ nghe nói Lục Giản đang theo đuổi Châu Tố. Mới đầu cậu ta còn không tin, hôm nay nhìn thấy cảnh tượng này cậu ta mới tin.

Châu Tố nhìn cậu ta cười chào một cái, sau đó rời đi, Tề Dịch đi đến trước mặt Lục Giản thì dừng lại, một lúc sau mới lên tiếng: "Cậu... và Châu Tố đang quen nhau à?"

Lục Giản biết Tề Dịch từng có một khoảng thời gian thích Châu Tố, lúc trước hai người vì Châu Tố còn suýt gây lộn.

Lục Giản gật đầu.

Trong lòng Tề Dịch bỗng chốc dâng lên vô vàn cảm xúc phức tạp, nhưng cậu ta chỉ cong khóe môi: "Lúc trước người ta theo đuổi cậu, không phải cậu còn không vui sao?" Cậu ta vỗ vỗ vai Lục Giản, "Được rồi, là anh em với nhau tôi còn phải chúc mừng cậu, đối xử tốt với người ta nhé."

"Ừm."

"Tôi đi trước đây, còn có chút việc."

-

Châu Tố đầu tiên thông báo tin tốt này cho bạn cùng phòng.

Lê Thiến và Bối Doanh Doanh nhìn thấy nụ cười trên cười mặt Châu Tố thì không khỏi mỉm cười: "Tố Tố, chuyện tốt gì thế?"

Châu Tố tươi cười nhảy chân sáo đến trước mặt hai người bọn họ: "Mình và Lục Giản đã chính thức ở bên nhau rồi!"

"Wow chúc mừng cậu nhé, cho nên đây là nguyên nhân cả đêm qua cậu không về hả?" Lê Thiến cười xấu xa.

"Cậu đừng nói lung tung... Bọn mình chẳng qua là trễ quá nên mới không về được mà thôi."

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng cậu cũng được như mong muốn. Hiện tại ba người trong ký túc xá chúng ta đều thoát ế rồi, vừa vặn không sót một ai."

Ba người đều cười, Châu Tố quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay trời nắng rất đẹp, bầu trời xanh thẳm rộng lớn.

May mắn sao, hy vọng cô và Lục Giản có thể ở bên nhau lâu dài, càng lâu càng tốt.

-

Chuyện Châu Tố và Lục Giản đã thành một đôi, cô vẫn chưa biết nên nói thế nào với đám bạn của mình. Trước đó sau khi Lục Giản từ chối cô một lần, Hiểu Nhiên và đám bạn của cô không thích Lục Giản cho lắm. Hơn nữa trong lòng bọn họ đều biết rõ Lý Đình thích Châu Tố, bọn họ đều mong cô và Lý Đình có thể đến với nhau.

Nhưng Châu Tố lại nghĩ chuyện này trước sau gì các cậu ấy cũng sẽ biết, hơn nữa cô ở bên cạnh, cũng không phải mấy người bọn họ có thể quyết định, cũng không cần trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Tối thứ sáu, theo thường lệ Châu Tố cùng đám bạn đi quán bar

chơi, cô còn nói hôm nay cô mời, mọi người vui vẻ uống rượu, đám bạn thắc mắc: "Chuyện gì thế này? Tâm trạng cậu tốt nhỉ?"

"Đúng thế, vì mình đang yêu đương mà."

Mọi người: "??!!"

Châu Tố thoát ế, chắc chắn đây là một chuyện lớn!

"Nhà trai là ai thế?" Hiểu Nhiên kích động hỏi.

Lý Đình ngồi một bên nhìn cô, sắc mặt hơi trầm xuống.

Châu Tố nói: "Các cậu đã từng nghe qua tên của cậu ấy rồi đó... Lục Giản."

"Cậu ta? Không phải cậu theo đuổi người ta một thời gian, rồi bị người ta từ chối à... Tình huống gì thế này?"

"Tố Tố, đừng nói là cậu ta đột nhiên phát hiện ra cậu rất tốt rồi khóc lóc van nài cậu quay trở về đấy nhé? Tên cặn bã này không thể được!"

Hiểu Nhiên nhíu mày: "Không phải cậu nói với mình sẽ không dây dưa với tên đó nữa sao? Bây giờ là đang xảy ra chuyện gì đây."

Châu Tố nghe mọi người phát biểu ý kiến xong, thì thản nhiên nói: "Suy nghĩ của các cậu mình đều hiểu. Chuyện giữa mình và Lục Giản không phải một hai câu có thể giải thích rõ ràng, trước đó bản thân mình cũng nhìn nhận cậu ấy rất chủ quan, nhưng bây giờ cậu ấy thật sự thích mình."

"Cậu chắc chắn cậu ta không phải vì ý khác mới quay về tìm cậu chứ?"

"Tố Tố, bây giờ cậu thế này cực kỳ giống như nhất định phải nhảy

vào đầm lầy, bọn mình làm thế nào cũng không thể kéo tên ngốc nhà cậu lên được. Tương lai nếu cậu hối hận thì làm sao?"

Sắc mặt Châu Tố lạnh xuống, "Mình là người trưởng thành, có cái nhìn của riêng mình, các cậu tưởng mình ngốc chắc? Mình biết các cậu đều là vì muốn tốt cho mình, nhưng các cậu đều không hiểu rõ Lục Giản, thậm chí chưa từng gặp cậu ấy, sao có thể nói cậu ấy như vậy?"

Lý Đình ngước mặt nhìn cô: "Cậu có thể đưa cậu ta đến đây."

Châu Tố ngẩn người.

Hiểu Nhiên cũng gật đầu, "Đúng đó, nếu như các cậu thật sự ở bên nhau rồi... Thì để cậu ấy nhìn một chút người bên nhà gái thế nào cũng được mà? Bọn mình cũng đâu bắt nạt cậu ấy?"

Mọi người nhao nhao lên tò mò muốn nhìn thấy "bộ mặt thật" của người tên Lục Giản này, sau khi Châu Tố suy nghĩ một lúc, cô gửi tin nhắn cho Lục Giản, sau đó cô nói: "Cậu ấy nói cậu ấy đang ở thư viện, sẽ đến tìm mình."

"U cha, đúng là học bá rồi..."

"Tố Tố, cậu ở bên cạnh cậu ấy thế có phải sau này mỗi ngày đều theo cậu ấy đến thư viện rồi đi phòng tự học không?"

Châu Tố hất cằm: "Mình thích đi, không được à?"

Một lúc sau Châu Tố ra ngoài phòng bao đi vệ sinh. Từ phòng vệ sinh đi ra, cô nhìn thấy Lý Đình đang hút thuốc, đứng dựa người trước cửa phòng bao, nét mặt của anh ta trở nên sắc nét hơn dưới ánh đèn mờ trên đỉnh đầu.

Cô đi đến trước mặt Lý Đình, anh ta dập điếu thuốc, giọng khàn khàn hỏi cô: "Nghiêm túc?"

"Cái gì?"

"Ở bên nam sinh kia." Ánh mắt của Lý Đình dường như muốn đốt cháy gương mặt của cô, "Trước đó không phải cậu nói với tôi, sẽ buông tay sao?"

Châu Tố cụp mặt: "Mình nói mình biết bản thân phải buông bỏ cậu ấy, nhưng con người thường rất khó khống chế tình cảm của bản thân, biết rõ phía Nam là bức tường chắn như vẫn muốn nhào đến, đúng không?"

Đáy mắt Lý Đình đen kịt một màu, nửa ngày mới nở nụ cười tự giễu: "Đúng vậy, hơn nữa còn có một số người đụng phải bức tường đó rồi... Vẫn không chịu quay đầu."

Châu Tố chậm rãi mỉm cười: "Mình rất thích Lục Giản, mình tin tưởng cậu ấy sẽ trân quý tình cảm của mình. Bọn mình đều không phải là trẻ con, đoạn đường này mình không ép buộc cậu ấy, cũng không phải cậu ấy ép mình đi theo."

Lý Đình im lặng không nói gì.

Điện thoại trong tay Châu Tố rung lên, cô nhận được tin nhắn của Lục Giản: [Anh đến bên ngoài cửa quán bar rồi.]

"Cậu ấy đến rồi, mình đi đón cậu ấy..." Châu Tố quay người đi hai bước, sau đó quay đầu lại đi đến trước mặt anh ta, khẽ nói: "Lý Đình, cảm ơn sự yêu thích của cậu, nhưng mà... mình cảm thấy cô gái khác sẽ thích hợp với cậu hơn là mình."

Lý Đình đứng tại chỗ, nhìn cô đi ra bên ngoài.

Một lúc sau anh ta mở cửa phòng bao, đi vào trong.

Châu Tố đi ra cửa quán, cô nhìn thấy Lục Giản, vui vẻ chạy đến bên

cạnh anh lập tức bị anh kéo vào lòng. Anh đánh giá cách ăn mặc của cô, cô ngửa mặt lên chủ động lên tiếng: "Anh nhìn xem hôm nay em thậm chí còn không mặc váy đó, cũng không uống rượu, em rất ngoan."

Khóe môi Lục Giản cong lên, sờ đầu của cô: "Ừm."

"Đi thôi, đi vào trong nào, chúng ta vào đó ngồi một lúc."

Lúc cô nắm tay anh đi vào, cô nói với anh, lát nữa bạn của cô mà có nói cái gì, cũng không cần để trong lòng, anh gật đầu.

Châu Tố dẫn Lục Giản vào trong phòng bao, một đám người nhìn thấy Lục Giản là một chàng trai đẹp trai lạnh lùng đều không khỏi cảm thán: "Cặp đôi này giá trị nhan sắc thật sự rất cao đó."

Có lẽ đám bạn vừa bị Châu Tố cảnh cáo trước, nên mọi người cũng không bày sắc mặt cho Lục Giản nhìn, đều cười hì hì, ngoại trừ duy nhất Lý Đình.

Hai nam sinh liếc mắt nhìn nhau một lúc, Lục Giản rời ánh mắt đi.

Sau khi hai người ngồi xuống, có người hỏi Lục Giản muốn uống gì, Lục Giản lắc đầu nói anh uống nước ngọt là được rồi.

"Đến quán bar không uống rượu làm sao vui được, chẳng lẽ tửu lượng của cậu kém đến thế à?"

Châu Tố trừng mắt với cậu ta, cậu bạn đó lập tức ngậm miệng, cô nhỏ giọng nói với Lục Giản: "Hai chúng ta uống nước trái cây nhé."

Mọi người bị dáng vẻ bao che khuyết điểm của Châu Tố chọc cười, vài người bắt đầu "đặt câu hỏi" cho Lục Giản, cuối cùng có một người đột nhiên nói: "Nếu như cậu thực sự thích Tố Tố, vậy sao trước đó cậu ấy theo đuổi cậu, vì sao cậu lại không đồng ý?"

Lục Giản nắm chặt tay Châu Tố hơn: "Là do tôi lúc đầu không biết trân trọng cô ấy, hy vọng bây giờ mọi người có thể làm chứng giúp tôi, tôi sẽ đối xử tốt với Tố Tố."

Cô mỉm cười.

-

Châu Tố biết Lục Giản không thích những chỗ như này, cho nên chỉ ngồi một lúc cô kéo anh rời đi. Quán bar này cách trường học cũng gần, hai người chậm rãi tản bộ trở về trường.

"Hôm nay anh đừng để ý nhé, đám bạn đó của em nói chuyện rất thẳng tính... Có khi còn hơi làm khó anh."

"Không sao, anh biết bọn họ đều muốn tốt cho em." Lục Giản ôm vai cô.

Châu Tố dừng lại, níu lấy tay của anh, dịu dàng hỏi: "Lục Giản, anh nói thật đi, có phải anh không thích em đến những chỗ như này không?"

Lục Giản nhìn cô, nói ra suy nghĩ của mình:

"Anh lo lắng em là con gái đi quán bar sẽ gặp phải những người không tốt, dù sao thì bạn gái của anh thật sự rất xinh đẹp. Hơn nữa nam sinh kia... Anh biết cậu ta thích em."

"Lý Đình í ạ?"

"Là người trước đó chạy xe mô tô đến đón em."

"Anh ghen hả?" Cô cười.

"Ừm, ghen từ rất lâu rồi." Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, như nhìn thấy cái gai trong mắt.

Châu Tố bước lại gần ôm lấy anh, cười híp cả mắt lại: "Bạn trai của em là một bình dấm chua. Được rồi, đừng ăn dấm nữa nhé, hôm nay em đã nói với cậu ấy rất rõ ràng rồi, sau này cũng sẽ giữ khoảng cách nhất định."

Lục Giản khẽ gật đầu, trong mắt anh, khuôn mặt cô gái như được tráng một lớp ánh sáng dịu dàng, đôi mắt cười cong cong sáng ngời đầy mê hoặc.

Anh không kìm được nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, hôn lên đôi môi cô.

Châu Tố chỉ hơi ngạc nhiên một chút, cô nhắm mắt lại. Màn đêm lặng lẽ buông xuống phủ lên hai bóng hình ôm nhau dưới ngọn đèn đường, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Nụ hôn kết thúc, gương mặt cô đỏ rực, "Đang ở trên ven đường đó..."

Anh cũng dám không coi ai ra gì, đứng ở đây hôn cô.

Lục Giản kéo đầu cô sát lại vào trong ngực mình, vuốt ve mái tóc của cô, ý cười lan dần lên cả đuôi lông mày: "Ban đầu là ai nói muốn ở trước mặt rất nhiều người cưỡng hôn anh hả?"

Châu Tố nhớ lại chuyện trước đó khi cô theo đuổi anh, có một lần cô theo anh đi thư viện, trên đường Châu Tố nói rất nhiều, Lục Giản thờ ơ không để ý đến cô, cô lập từ giận dỗi hừ hừ nói: " Nếu như cậu cứ không để ý đến mình như vậy, theo như trong tiểu thuyết nếu là nữ sinh, sẽ bị cưỡng hôn."

"..." Bước chân của Lục Giản dừng lại, vẻ mặt lạnh tanh nhìn cô.

Châu Tố không hề sợ hãi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, "Cậu đừng tưởng cậu là con trai thì mình không dám nhé, cậu lại không để ý

đến mình nữa, mình sẽ hôn cậu."

Lục Giản cuối cùng cũng lên tiếng: "Châu Tố —— "

"Hửm?"

"Cậu có thể dè dặt một chút không?"

Lúc đó đúng thật là Châu Tố rất không dè dặt, cô hỏi lại anh: "Lúc đó nếu em thật sự hôn anh, anh sẽ đẩy em ra sao?"

Lục Giản cụp mắt nhìn cô: "Lúc đó thì không chắc, còn bây giờ... Anh rất tình nguyện."

Cô tức giận cười một tiếng, đẩy anh ra đi về phía trước, một lúc sau tay lại bị anh nắm lấy.

Hai người đi dọc theo ánh sáng đèn đường, chậm rãi đi về phía cuối.

-

Cuối học kỳ, Lục Giản dần dần bận rộn, ngoài chuyện hẹn hò, buổi tối còn phải vội vàng đến thư viện. Châu Tố cũng không làm khó anh, ngược lại còn giành nhiều thời gian ra để ở cùng với anh.

Sáng sớm ngày thứ ba, Châu Tố học xong tiết buổi sáng, tiết ba, bốn cô không có lớp, sau khi nói với anh thì cô cùng anh đi lên lớp.

Mỗi phòng học đều có cách sắp xếp chỗ ngồi khác nhau, sau khi Châu Tố tan học cô đi đến phòng học của Lục Giản chuẩn bị học, cô tìm một chỗ ngồi xuống, thuận tiện giữ chỗ giúp anh.

Châu Tố lướt điện thoại, học sinh trong lớp cũng lục đục đến, có mấy nữ sinh chưa từng thấy cô bao giờ, đến nhắc nhở một câu: "Bạn học, phòng học này lát nữa sẽ có lớp."

-

"Ừm, tớ cùng bạn trai đi học." Châu Tố cười cười.

Mấy nữ sinh tặc lưỡi, không nói gì, ngồi xuống chỗ khác, một trong số đó đột nhiên nói: "Ê, mình nhớ ra nữ sinh này rồi, mình có chút ấn tượng, lần trước mình có thấy cô ấy đến lớp mình."

"Hả? Vậy bạn trai của cô ấy là ai nhỉ?"

"Mình không biết có phải mình nhớ nhầm không nhé, có lần tan học, cô ấy đến tìm Lục Thần, lúc đó cô ấy đã cùng Lục Thần rời đi thì phải?"

Mấy nữ sinh còn lại ngạc nhiên, ai cũng lắc đầu: "Không thể nào, Lục Thần sao có thể có bạn gái được! Có bao nhiêu người theo đuổi cậu ấy, nhưng cậu ấy đều không thích..."

Bọn họ đang nói chuyện thì thấy Lục Giản từ cửa lớp đi vào.

Bọn họ nhìn thấy Lục Giản nhìn một vòng quanh lớp, sau đó đi thẳng đến bàn của Châu Tố, cô nữ sinh đang nằm ra bàn chơi điện thoại, bọn họ thấy Lục Giản sờ đầu nữ sinh đó một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Châu Tố thấy anh thì rất vui vẻ, xích lại gần nói gì đó với anh, anh nắm lấy tay cô, trên mặt đều là ý cười dịu dàng.

Đám nữ sinh kia:???!!

Cô gái đó thật sự là bạn gái của Lục Giản!

- -----oOo------

Chương 97: Ngoại truyện Tố Giản cuối

"Học bá Lục Thần ngồi cùng một nữ sinh! Hình như còn là bạn gái của Lục Thần!"

Tin tức này nhanh chóng càn quét cả lớp học, ai cũng liếc mắt nhìn về phía bàn bên kia, Châu Tố ườn người nằm ra mặt bàn, đầu nghiêng qua một bên, chỉ để lộ nửa cái mặt cho Lục Giản nhìn. Cô nhỏ giọng thì thầm với anh: "Em cảm thấy bản thân biến thành khỉ rồi."

Lục Giản: "Hửm?"

"Có rất nhiều người đang nhìn em."

Anh mỉm cười, đưa tay lên vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, "Không sao, bọn họ thích nhìn thì cứ nhìn."

Hành động thân mật này của hai người, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người liên tục bắn về phía này.

"Lục Thần có bạn gái, chắc là chuyện này sẽ khiến nhiều nữ sinh tan nát cõi lòng đây." Châu Tố ra vẻ tiếc nuối, "Tò mò quá đi, không biết là tiên nữ nào đã bỏ anh vào trong túi?"

Lục Giản xoay bút trong tay, ánh mắt chuyển qua cô gái đang nằm ườn ra bàn: "Là tiên nữ buổi sáng ăn hai cái bánh bao."

Châu Tố ngồi dậy đánh lên cánh tay anh một cái "chát", xẵng giọng: "Cái gì thế, rõ ràng là do anh mua, có được hay không hả.

Anh mới là người sáng sớm ăn hai cái bánh bao nhé."

Lúc Châu Tố tức giận, gương mặt nhỏ của cô đỏ bừng, con ngươi đảo một vòng, hai má phồng lên khiến anh không nhịn được muốn cắn một cái.

Lục Giản nghĩ, nếu không phải do ở đây có nhiều người như vậy, anh sẽ đè cô lên bàn hôn một lúc.

Châu Tố hầm hừ quay mặt đi, lúc này có nam sinh đi tới ngồi xuống đằng sau Lục Giản, không khỏi bật cười: "Lục Thần, không phải chứ, cô gái này thật sự là bạn gái của cậu à?"

"Ừm." Anh hào phóng thừa nhận.

Đám nam sinh cười trêu ghẹo cây đại thụ cũng có ngày nở hoa, có nam sinh nói: "Lục Thần có phải cậu chọc bạn gái dỗi rồi không, bạn gái là lớn nhất, nói cái gì cũng phải dỗ dành mới được."

Châu Tố quay qua một nghịch điện thoại. Một lúc sau trước mặt cô xuất hiện một tờ giấy, trên đó là chữ viết của Lục Giản:

"Là tiên nữ xinh đẹp nhất trên trần đời này đã bỏ anh vào trong túi."

Cũng tiên nữ duy nhất khiến anh rung động.

Châu Tố ngẩn người, chợt cong môi, quay đầu lại nhìn anh lập tức chạm phải ánh mắt dịu dàng của anh.

Cô biết, Lục Giản chưa từng nhìn bất kỳ ai với ánh mắt như vậy, toàn bộ dịu dàng và yêu thương của anh đều chỉ dành cho cô.

Cuối năm nhất đại học, kỳ thi cuối kỳ kết thúc cũng đồng nghĩa với việc hai người phải tách ra trong khoảng thời gian ngắn.

Cũng may Châu Tố và Lục Giản đều là người của thành phố này,

cũng không đến nỗi cả kỳ nghỉ hè không gặp nhau được.

Châu Tố vốn cho rằng, vừa mới ở bên nhau, cô sẽ là người không nỡ xa anh hơn. Không ngờ, đêm trước một ngày về nhà, anh đè cô ra ghế sô pha trong rạp chiếu phim tư nhân ở ngoài trường, hôn đến mức mặt cô đỏ bừng, gần như không thở nổi.

Ngón tay của cô không tự chủ được luồng qua những sợi tóc của anh, cả người bị anh ôm chặt vào trong lòng, "Lục, Lục Giản..."

Hơi thở của cô rất nhanh biến mất trong bờ môi ấm áp của anh, trong bóng tối mờ mờ, phim trên màn hình vẫn đang chiếu, Lục Giản đã chỉnh tiếng ở mức nhỏ nhất, cô hoàn toàn không biết phim đã chiếu đến đoạn này rồi, cô chỉ cảm thấy cả người mình sắp hòa tan ở trên người anh.

Cô bị anh nhấc lên rồi xoay người một cái, chuyển thành cô dạng chân ngồi trên người anh, chiếc váy ngắn cũn cỡn của cô dường như không che được gì, đầu ngón tay anh nhảy múa trên người cô, dáng vẻ khóc thút thít này của cô khiến dây thần kinh trong đầu anh căng cứng.

Hơi thở nặng nề phả lên vành tai của cô, cô cầu xin anh tha cho mình: "Em về nhà làm gì mà sẽ đi tìm anh trai nhà bên chứ, em chỉ là trêu anh thôi..."

"Biết sai rồi?" Anh hỏi.

Cô gật đầu như giã tỏi, Lục Giản cười cười, anh cơ bản là không có ý định sẽ tha cho cô: "Muộn rồi."

Châu Tố: "..."

Hu hu kịch bản này không giống như những gì cô tưởng tượng, phải là cô thuần phục anh mới đúng chứ [QAQ].

Quả nhiên đàn ông khi yêu đương đều biến thành cầm thú.

Nhất là Lục Giản --

Mặt người dạ thú một chút dấm cũng không ăn được.

Châu Tố bị nụ hôn của anh làm cho đầu óc choáng váng, lúc nãy cô còn chọn một chút đồ có cồn uống, bây giờ người có lâng lâng trong men say. Lục Giản phát hiện cả người cô mềm giống như một vũng nước, anh có thể tưởng tượng được một ngày nào đó cô nằm dưới người anh khóc thút thít sẽ động lòng người đến mức nào.

Cuối cùng Lục Giản ôm lấy gương mặt của cô, thấp giọng nói: "Trở về chỉ có thể được nhớ mỗi anh."

Anh nói cực kỳ nghiêm túc, muốn lấy được lời khẳng định của cô.

Châu Tố bị anh vừa ôm vừa dỗ dàng, sau đó chỉnh lại váy cho cô, phim đến đến đoạn kết thúc, cô giận anh lúc đầu nói tối nay muốn đi xem phim mà không xem được gì. Anh nhìn cô một cái, "Anh không có ý định đến đây xem phim."

Châu Tố: "..."

Con sói già này thành tinh rồi.

Anh nắm tay cô đi ra khỏi rạp chiếu phim tư nhân, dắt tay cô đi về đến dưới lầu ký túc xá, cô trêu ghẹo anh: "Người nào đó không nỡ đến vậy hả?"

"... Ừm." Anh không hề che dấu chút nào, thẳng thắn thừa nhận.

Châu Tố mỉm cười, "Anh yên tâm, em đã lên bản đồ trên Baidu search địa chỉ nhà chúng ta rồi, ngồi xe khoảng một tiếng là đến. Nếu như anh không nỡ thì mỗi ngày đến nhà em ăn chực cũng được, bố mẹ em không ngại nhận thêm một người con nuôi đâu."

"..." Lục Giản vuốt tóc cô, "Trong thời gian nghỉ hè, anh sẽ đến tìm em. Con nuôi thì anh không cần, làm con rể là được rồi."

Châu Tố đỏ mặt.

Ngày hôm sau, hai người chia tay nhau ở trạm xe, Châu Tố về đến nhà. Mẹ cô đang chuẩn bị cơm trưa, nhìn thấy con gái trở về lập tức cười toét miệng, "Con mau đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi, bố con cũng sắp về đến nhà rồi đó."

"Bố bận rộn như vậy mà giữa trưa cũng từ công ty chạy về nhà nữa?"

"Không phải bởi vì hôm nay con về nhà sao, bố con nói sẽ mua gà quay con thích ăn nhất về đấy."

Châu Tố ngã ra ghế sô pha kiểu dáng châu Âu, khinh bỉ khẽ hừ hai tiếng, "Bố thích ăn mà cứ phải lấy con ra làm cớ. Mẹ đã nói bắt bố ăn kiêng nửa năm để cái bụng bia của bố biến mất, mẹ thích dung túng bố thôi."

Mẹ Châu cười, "Được rồi, mấy ngày nay lúc ăn cơm mẹ đều không cho bố con ăn gì có chất béo, ông ấy nói môi ông ấy sắp trắng nhợt đến nơi rồi."

"Tin bố thà tin có quỷ còn hơn."

Một lúc sau Bố Châu Tố trở về, ông để cặp công văn trên tủ giày rồi ló đầu nhìn vào trong nhà, nhìn thấy Châu Tố nằm trên ghế sô pha: "Chao ôi, nhóc con của bố về rồi à."

Bố Châu cầm gà quay vui vẻ đi vào nhà, "Làn gió xuân cải cách đang thổi khắp nơi, người dân Trung Quốc như bố đây vô cùng vui mừng..."

"Bố, tâm trạng của bố tốt thật đấy."

"Tất nhiên rồi, cuối cùng con cũng về nhà rồi bố có thể không vui được sao?" Bố Châu đặt gà quay lên bàn, tay còn lại lập tức mở túi định cầm lấy đùi gà.

Châu Tố: Bố chắc chắn bố vui vẻ không phải bởi vì nửa con gà quay đó sao?

Bố Châu vừa vừa cắn một miếng, Châu Tố đã lấy túi gà quay đi, "Bố, mẹ nói bố mua gà quay này cho con, con xin nhận ạ, cái đùi đó cho bố, cảm ơn bố nhé. Mẹ ơi, bố nói tất cả chỗ gà quay này đều cho con ăn hết."

Bố Châu: "..."

Xem như con giỏi.

Mẹ Châu bưng bát canh ra, bất mãn với chồng mình: "Ai da, anh còn chưa rửa tay ăn cái gì mà ăn..."

"Vợ ơi, con gái em cướp gà quay của anh."

Châu Tố hừ hừ.

Mẹ Châu: "Anh có một cái đùi, một bát cơm, như vậy là đủ no rồi, anh ăn tiết kiệm một chút, lát đừng có nói là không đủ gà ăn với cơm đấy."

Bố Châu suýt khóc thành tiếng.

"Bố, con không muốn bản thân lại thành chướng ngại vật trong công cuộc giảm béo của bố. Chỗ gà này con giúp bố giải quyết, bố không cần cảm ơn con đâu, con gà quay cũng nói nó rất tình nguyện để con ăn."

Hai mẹ con nhìn vẻ mặt đen xì của bố Châu thì bật cười.

Buổi tối lúc cô gọi điện nói chuyện với Lục Giản cô kể cho anh nghe chuyện gà quay hôm nay, "Mẹ em nói, lúc bố em còn trẻ cũng rất phong lưu phóng khoáng, ai mà ngờ được bây giờ sẽ có cái bụng bia bảy mươi lăm cân. Lục Giản, anh nói xem sau này có thể anh cũng sẽ trở nên như vậy không?" Cô trêu ghẹo.

"Nếu như anh thật sự trở nên như vậy thì sao?"

"Vậy thì em không cần anh nữa hừ."

Lục Giản mỉm cười, giọng nói ôn hòa vang lên: "Nói như vậy là Tố Tố đã nghĩ đến sau này sẽ lấy anh hửm."

Mặt cô đỏ bừng, nằm trên giường vân vê lỗ tai của con thỏ bông, ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận: "Em không có đâu nhé... "

Lục Giản ở đầu dây bên kia chỉ cười, không nói gì, nhưng anh có thể tưởng tượng được dáng vẻ xấu hổ lúc này của cô. Trước kia cô nói cái gì đó cũng có thể khiến anh đỏ mặt, bây giờ anh dần dần phát hiện cô chỉ là ngoài miệng cậy mạnh, thật ra da mặt rất mỏng, đùa một chút là đỏ mặt.

Lục Giản nói: "Ngày mai em muốn đi ra ngoài chơi không?"

"Được ạ! Chúng ta đi đâu?"

"Anh biết một studio chụp ảnh đen trắng, không phải trước đó em nói muốn chụp ảnh sao?"

Châu Tố đồng ý, Lục Giản nói sáng mai anh sẽ chờ dưới lầu nhà cô.

Châu Tố: "Vâng ạ, vậy em đi ngủ trước nhé?"

"Ừm, như vậy thôi hả?"

Cô mím môi cười: "Ngủ ngon, anh Lục Giản ~"

Lục Giản nghe giọng nói mềm mại ngọt ngào của cô, đáy lòng dâng lên một loại cảm giác khô nóng, "Ừm, ngày mai ở trước mặt anh gọi như vậy."

Châu Tố nghĩ đến hình ảnh nào đó, mặt cô bất giác đỏ lên.

Châu Tố đặt báo thức bảy giờ sáng, nhưng xui ở chỗ là cô quên bật âm thanh, cuối cùng cô ngủ trễ hơn dự tính một tiếng đồng hồ...

Bởi vì tối qua cô xem phim đến tận mười hai giờ.

Cô hoảng loạn lập tức đứng dậy,

Cô lập tức đứng lên, cô và Lục Giản đã hẹn nhau tám giờ, cô mò mò tìm điện thoại và dây buộc tóc, vừa gọi điện vừa chạy ra khỏi phòng ngủ. Không ngờ cô vừa mở cửa phòng ra thì lại nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của bố mẹ Châu, cô liếc mắt nhìn qua thì thấy --

Trên ghế sô pha, Lục Giản đang ngồi ở giữa bố mẹ thân yêu của cô.

Châu Tố:???!!!

Cô ngơ ngác đứng đó, bố mẹ Châu thấy cô, "Ôi, cuối cũng con cũng chịu tỉnh rồi à?"

"Lục Giản, bố mẹ... Mọi người..."

Bố Châu cười: "Con đó, có bạn trai cũng không nói cho bố mẹ biết, bạn trai tốt thế này mà giấu là sao hả?"

Châu Tố làm vẻ mặt đen xì với ba dấu chấm hỏi.

Không phải Lục Giản nói đợi cô sao, sao lại thành cùng bố mẹ cô

ngồi nói chuyện rồi?

Mẹ Châu đuổi cô đi rửa mặt: "Ài, con nhìn quả đầu gà dù của con kìa, lôi thôi lếch thếch, không giống con gái gì hết."

Lục Giản nhìn thấy dáng vẻ mới rời giường của cô lúc này cũng đang khẽ cười nhìn chằm chằm cô. Mặt cô thoáng đỏ lên, nhanh chóng chạy vụt vào trong phòng đánh răng rửa mặt.

Mất hết hình tượng rồi.

Một lúc sau Châu Tố rửa mặt xong quay trở lại, mẹ Châu đi chuẩn bị bữa sáng, nên chỉ có mỗi bố Châu và Lục Giản đang ngồi nói chuyện, cô ngồi xuống bên cạnh anh: "Sao anh lại ở đây..."

"Sáng nay anh ở dưới lầu chờ em, điện thoại cho em thì em không nghe máy, đúng lúc chú đi xuống dưới nhìn thấy anh."

Nhà của Châu Tố là một căn biệt thự nhỏ nhiều tầng, sáng nay bố Châu xuống dưới lầu tập thể dục buổi sáng thấy có một nam thanh niên cao gầy đẹp trai đang đứng trước cửa. Ông đến hỏi một chút, hóa ra là bạn trai của con gái mình, ông lập tức mời anh lên nhà ngồi. Lục Giản biết cô vẫn còn đang ngủ nên cũng không gọi cô nữa.

Châu Tố xấu hổ sờ đầu, không ngờ mới yêu đương mà bạn trai đã gặp bố mẹ cô nhanh như vậy.

Bố Châu ở trước mặt Châu Tố khen Lục Giản không ngớt lời: "Bố nghe nói Lục Giản học máy tính, lúc thi đại học còn nằm trong top đầu của khoa, nhìn là biết đứa trẻ thích học rồi..."

Những lời quen thuộc này tất nhiên là cô đã nghe từ nhỏ đến lớn, "con nhà người ta" đã đóng kén ở trong tai cô rồi.

Bố Châu: "Con nhìn lại con đi, cả ngày không bao giờ thấy con chăm chỉ đọc sách hay nghiên cứu học tập gì cả. Phải học tập theo Tiểu

Giản chăm chỉ học tập biết chưa?"

Châu Tố bĩu môi: "Bố, dù sao con cũng thi đậu đại học Z rồi mà."

"Con nói thì nghe hay lắm, trước đó nếu không phải bố ép con, có khi con còn không lên nổi đại học. Con còn nhớ lúc thi tốt nghiệp con ở trước mặt chúng ta khóc như mưa, nói không muốn đi học."

"Bố... Con làm gì có như vậy đâu!" Lục Giản còn đang ở đây đó, bố có thể chừa cho con một chút mặt mũi không!

Bố Châu và Châu Tố bắt đầu đấu khẩu, cuối cùng bố Châu tươi cười nhìn về phía Lục Giản, nói gì thì đây cũng là con gái cưng của ông, ông vẫn phải khen vài câu: "Nhưng mà Tiểu Giản à, mặc dù Tố Tố nhà chúng ta không thích đọc sách, nhưng thật sự rất thông minh, từ khi học tiểu học đã nhanh nhạy hơn các bạn khác."

Lục Giản cười gật đầu, dịu dàng nhìn Châu Tố: "Vâng, cháu biết ạ."

Thật ra từ lần anh dạy Châu Tố chơi rubik anh đã nhìn ra. Anh nói cái gì, cô đều hiểu nhanh hơn người ta một chút. Dù sao hai người cùng học một đại học, trí thông minh của cô chắc chắn sẽ không kém.

Mẹ Châu từ trong phòng bếp đi ra, "Tố Tố ăn sáng đi nào, Tiểu Giản trưa nay cháu ở lại ăn trưa với mọi người nhé?" Mẹ Châu nhiệt tình mời.

Châu Tố kéo tay Lục Giản dậy," Không đâu mẹ, hôm nay bọn con muốn ra ngoài chơi."

"Con nhìn lại xem con ngủ trưa đến mấy giờ rồi hả, ăn cơm trưa xong lại đi cũng được..." Mẹ Châu cời cười, nhìn chàng trai đẹp trai này, "Cháu ở lại ăn cơm của chúng ta nhé, dì mua rất nhiều đồ ăn."

"Vâng ạ, cháu cảm ơn dì."

Châu Tố kéo tay Lục Giản đến nhà ăn, cô ngồi xuống, hỏi anh: "Anh không để ý chứ? Giữa trưa ở lại nhà em ăn cơm. Tính tình bố mẹ khá nhiệt tình..."

"Sao anh lại để ý được? Anh cảm thấy chú dì rất hiền hòa thân thiết." Lục Giản sờ đầu của cô.

Anh có thể tưởng tượng được bố mẹ cô là người thế nào khi có thể dạy ra cô một người hoạt bát tươi sáng, mỗi ngày đều vui vẻ không lo nghĩ như vậy. Hôm nay gặp mặt mới biết được, bầu không khí trong gia đình cô thật sự rất thoải mái vui vẻ.

Cô húp cháo, anh ngồi bên cạnh cùng cô, Châu Tố nói: "Anh biết không, bố mẹ em từ khi em còn nhỏ đã thích những đứa trẻ ham đọc sách, anh là dáng vẻ lý tưởng trong lòng bọn họ đó."

"Dáng vẻ con rể lý tưởng?" Anh hạ thấp giọng.

Châu Tố da mặt mỏng đỏ bừng: "Anh, đừng trêu em nữa..."

Ý cười trên môi anh dần sâu, "Em ăn sáng trước đi nào."

Sau khi cô ăn sáng xong thì còn một lúc lâu nữa mới đến bữa trưa, bố Châu đi công ty, Châu Tố nói với mẹ một câu rồi lôi kéo Lục Giản đi dạo xung quanh.

Hai người nắm tay nhanh ra khỏi cửa nhà, Châu Tố dẫn anh đi ra công viên yêu thích từ nhỏ của cô, "Trước đây em cực kỳ thích ra đây nhảy dây, mỗi khi nghỉ hè, chiều tối em đều ra đây chơi với bạn."

Cô vui vẻ kể cho Lục Giản về những ngày thơ bé của mình, giống như anh cũng có thể tham dự vào trong quá khứ của cô vậy.

Luc cô nói đến chuyện học cấp hai, cấp ba,"Lục Giản, em muốn

thẳng thắn với anh một chuyện." Đột nhiên cô nghiêm túc nói.

"Hửm?"

"Thật ra... Anh không phải bạn nam đầu tiên em thích."

Sắc mặt anh đột nhiên trở nên rất vi diệu, cô lập tức bổ sung thêm: "Nhưng anh là người bạn trai đầu tiên của em."

Xung quanh không có người, Lục Giản bước lại gần cô một bước, ôm cô vào trong lòng, thấp giọng hỏi: "Vậy nam sinh đó thì sao?"

"Nam sinh đó là người em thích năm học lớp mười. Cậu ấy rất đẹp trai, chơi bóng rổ rất giỏi, lại cực kỳ thích cười nữa, các bạn nữa trong lớp em đều thích cậu ấy, mới đầu em cũng thích cậu ấy, nhưng sau đó bỗng một ngày nọ em không thích nữa."

Lục Giản nhẫn nhịn một bụng dấm hỏi: "Vì sao?"

Cô cười: "Bởi vì có một lần học thể dục, lúc nhảy xa cậu ấy cởi giày ra, sau đó em gái nhỏ cầm giày giúp cậu ấy nói với em -- chân cậu ấy rất thối."

Thuở niên thiếu, thích và không thích luôn là điều không thể giải thích được, lúc Châu Tố tưởng tượng ra mùi thối em gái đó miêu tả thì đột nhiên mất hứng thú với cậu bạn kia.

“Nhưng bây giờ nghĩ lại, thật ra em không thích cậu ấy lắm.” Cô cong môi nhìn anh, “Em thích nhất là Lục Giản."

Câu nói ngọt ngào này của cô vuốt xuôi những xúc động trong lòng anh, anh không nói gì, nắm lấy cằm của cô hôn lên đôi môi ngọt ngào ấy.

Châu Tố phát hiện, bây giờ Lục Giản ngày càng làm chuyện này quen thuộc như một thói quen...

Cuối cùng, con ngươi ướt sũng của cô nhìn về phía anh, nhỏ giọng hỏi: "Lục Giản, anh ghen à?"

Trán anh tựa lên trán của cô, hai gò má của cô dần nóng lên, anh nói: "Ừm, vừa rồi có chút." Cho dù anh không xuất hiện trong quá khứ của cô, nhưng anh vẫn muốn chiếm lấy nó, anh muốn cô chỉ thuộc về một mình anh.

"Vậy trước đó anh chưa từng thích cô gái nào sao? Hay là trong lòng Lục Thần chỉ có mỗi sách thánh hiền thôi nên rất nhiều cô gái không lọt vào mắt xanh của anh?"

"Về cơ bản thì anh không thường tiếp xúc với nữ sinh, cũng không nói chuyện nhiều với các bạn học nữ, chỉ có một lần năm lớp mười lúc phân chia chỗ ngồi, giáo viên sắp xếp anh ngồi cùng một bạn nữ trong một khoảng thời gian."

"Đột nhiên em có chút hâm mộ... Cô gái đó như thế nào?" Cô hiếu kỳ.

"Anh không nhớ lắm, trong ấn tượng... thì không thích nói chuyện cho lắm."

"Là kiểu con gái điềm đạm ít nói sao? Nói không chừng là cô ấy nhìn thấy anh ngượng ngùng đến đến mức không nói được lời này thì có."

Lục Giản nhéo má cô, cong môi cười: "Anh mà cứ nhung nhớ mãi về một cô gái khác, Tố Tố xác định là không ngại sao?"

Châu Tố khẽ hừ một tiếng, "Vậy thì quên đi, em mà thật sự ghen lên thì anh dỗ không nổi đâu đó."

Hai người từ công viên đi bộ trở về nhà Châu Tố, Lục Giản dẫn cô đi mua một chút hoa quả, vừa rồi ở trên đường, Lục Giản nhân được

điện thoại của mẹ.

Mẹ Lục hỏi anh đang làm gì, anh nói với bà là mình đang đi với bạn gái.

Châu Tố ở bên cạnh ngạc nhiên, cô đợi anh nói chuyện điện thoại xong thì hỏi: "Mẹ anh... biết chuyện của chúng ta rồi sao?"

Anh nắm tay cô, "Tối qua lúc hai chúng ta gọi video, mẹ ở ngoài ban công phơi quần áo nghe được."

CHâu Tố: "..." Hu hu hu có cần phải nhanh như vậy không.

"Mẹ của anh cảm thấy em..."

"Em yên tâm, anh đã nói với mẹ rồi, bà ấy rất vui vẻ, còn có thời gian thì muốn gặp em một lần."

"Mẹ anh không trách em bắt cóc con trai của dì sao?"

"Bà ấy sợ người ta không bắt nổi anh, con trai của bà sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại."

Cô bật cười, "Yên tâm, có em ở đây anh sẽ không sống cô độc suốt quãng đời còn lại đâu."

Sau khi Lục Giản gặp bố mẹ Châu Tố, mấy tuần sau, Châu Tố cũng đến nhà Lục Giản. Bố mẹ Lục Giản rất thích cô gái sáng sủa như cô, nói cô bù lại cho tính cách lầm lì ít nói của con trai bọn họ.

Hai người bọn họ gặp phụ huynh hai bên sớm như vậy, Châu Tố trêu anh lỡ như sau này hai người bọn họ chia tay không phải sẽ rất xấu hổ sao, Lục Giản nghe cô nói vậy thì sắc mặt lập tức thay đổi. Buổi tối hai người ngủ lại ở bên ngoài, anh đè cô một lần rồi lại một lần giọng khàn khàn ép hỏi: "Cái gì mà sau này lỡ như chia tay?"

Khóe mắt Châu Tố đẫm nước, cô xin anh buông tha cho mình, "Em em em chỉ là đùa một chút thôi..."

Đầu ngón tay cô bấu vào cánh tay anh, tạo thành vết hằn trên tay anh, cô không chịu nổi anh "bắt nạt" cô thế này, sắp khóc thành tiếng.

Cuối cùng trở thanh anh dỗ cô.

Trước khi anh ôm cô đi ngủ, dịu dàng nói: "Trừ em ra, anh không muốn tìm hiểu thêm về bất kỳ cô gái nào khác."

Anh không dám chắc cuối cùng nếu như anh bỏ lỡ cô, anh có còn đủ sức lực để đi yêu người khác không. Nhưng chỉ cần anh nghĩ đến, tương lai có thể có một người đàn ông khác cũng ôm cô như vậy, cô mềm giọng ghé vào tai người đó nói yêu anh ta, anh lập tức muốn nổi điên lên.

Châu Tố mỉm cười, tựa vào lồng ngực anh, "Đồ ngốc, em cũng sẽ không cho anh cơ hội đó."

Châu Tố từng nghĩ, cô và Lục Giản là hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược, có thể sẽ không hợp nhau, không biết có cùng nhau đi được lâu dài hay không. Cô rất sợ cô không chịu được tính cách lầm lì ít nói của anh, mà Lục Giản cũng không chịu nổi cô ồn ào náo loạn.

Nhưng thời gian dần trôi qua, Châu Tố mới nhận ra một chân lý -- Không có thích hợp hay không thích hợp, chỉ có yêu hay không yêu.

Chỉ cần tình yêu của đối phương dành cho bạn đủ lớn, thì mọi xích mích đều có thể hàn gắn, tình yêu vốn dĩ cần phải có hai bên cùng nhau bồi đắp.

Lục Giản thích cô ấy hoạt bát, sôi nổi và tràn đầy sức sống, mà Châu Tố cũng đánh giá cao sự tập trung và chuyên tâm vào việc học của

anh.

Tất nhiên bọn họ cũng có những lúc cãi nhau, hai mắt cũng từng đỏ bừng, nhưng cho dù có ầm ĩ đến thế nào, hai người đều biết đối phương không thể từ bỏ mối tình này. Năm hai là khoảng thời gian mâu thuẫn nhiều nhất giữa hai người, sau khi trải qua thì đến năm thứ ba và thứ tư, mối quan hệ dần ổn định.

Tuy nhiên, mọi người xung quanh đều thầm nghĩ, liệu hai người có chia tay sau khi ra trường?

Nhưng một người có kế hoạch rõ ràng cho tương lai như Lục Giản, anh đã lên kế hoạch tương lai của mình và Châu Tố từ rất sớm. Sau khi anh cùng Du Hàn sáng lập ra Phong Cao Technology, bọn họ tiếp tục ở lại thành phố Z sau khi tốt nghiệp. Mà Châu Tố thì không có ý định dấn thân vào công việc liên quan đến chuyên môn mà trở thành một beauty blogger, cô bắt đầu làm từ năm ba đại học, đến năm tư đã gây dựng được một lượng fan đông đảo. Châu Tố nói bản thân vẫn thích hợp với Chanel Gucci, hơn nữa quả thật có công ty riêng, bố mẹ cô cũng chờ cô về "điều hành công ty".

Nửa cuối năm cuối đại học, Lục Giản thuê một căn hộ ở bên ngoài, Châu Tố cũng chuyển vào ở với anh.

Chỉ hai người, hai phòng.

Lục Giản cư xử với cô như một quý ông thực thụ, bởi vì bố Lục đã cảnh cáo anh, trước khi kết hôn, không được làm chuyện đó với cô, đây là gia quy của bọn họ. Mặc dù có những lúc cô khiến anh suýt không kiềm chế nổi, cuối cùng vẫn là Châu Tố đắc ý ghé vào tai anh nhắc nhở, "Gia quy, gia quy.".

Tầm mắt trước mắt anh chợt tối sầm, anh ôm cô càng chặt hơn, nghiến răng nghiến lợi: "Em chờ đó."

Sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ để cô trả lại gấp bội.

Năm đó sau khi tốt nghiệp, tầm tháng bảy Lục Giản được mời đến buổi họp lớp cấp ba. Ban đầu Lục Giản không định đến, nhưng nghe nói một khoảng thời gian trước giáo viên toán bị bệnh nặng, tất cả mọi người đều nói mau mau tụ họp đến thăm thầy, trước đó Lục Giản là cán bộ môn toán, thầy giáo đã lớn tuổi nhưng vẫn thường hay nhắc đến anh.

Buổi tối hôm tụ họp, Lục Giản uống một chút rượu, mấy người ngồi cùng bàn quan tâm hỏi tình hình hiện tại của anh, sau khi biết được anh đã mở công ty thì đều nhao nhao lên hâm mộ, "Quả nhiên Lục Giản là người có tiền đồ nhất trong chúng ta."

"Lục Thần, không phải bây giờ cậu vẫn còn độc thân đấy chứ?" Có người giúp mọi người hỏi vấn đề mà ai nấy cũng tò mò, "Các bạn nữ ở đây ở, hy vọng của các cậu đã tới rồi."

Mọi người cười ha hả, Lục Giản thản nhiên nói: "Tôi có bạn gái rồi."

Mọi người ngạc nhiên: "Lục Giản cậu cậu cậu có bản gái rồi?"

"Ừm, chúng tôi sắp kết hôn rồi."

"Mẹ ơi, khá lắm Lục Giản, đây là bội thu cả trong tình yêu vẫn sự nghiệp luôn..."

Chuyện Lục Giản có bạn gái khiến những bạn học nữ ở đây trong lòng thầm thất vọng, cô gái tóc ngắn ngồi đối diện hơi ngẩng đầu lên nhìn Lục Giản, đáy mắt hiện lên cảm xúc.

Bạn học bên cạnh đẩy cô ấy một cái, kề tai nói nhỏ: "Cậu đó, ai bảo cậu lúc trước khi tốt nghiệp không tỏ tình, bỏ lỡ người ta rồi."

Cô gái này từng là bạn ngồi cùng bàn với Lục Giản.

Cô ấy lắc đầu, khẽ cong khóe môi, che giấu cảm xúc của mình.

Sau khi tiệc tàn, mọi người đi ra ngoài, bên ngoài cửa có một cô gái cao gầy mặc chiếc váy màu xanh sẫm, da trắng môi đỏ, cực kỳ thu hút ánh nhìn của người khác.

Mọi người thấy Lục Giản sau khi nhìn thấy cô gái đó thì đi tới nắm tay người ta, đám bạn họ bừng tỉnh, hóa ra người này là bạn gái của Lục Giản.

Lục Giản nắm tay Châu Tố đến chỗ bạn học, chào hỏi giới thiệu với mọi người, lớp trưởng nói: "Hai cậu kết hôn nhớ phải phát kẹo mừng đó nha."

Mặt Châu Tố đỏ lên, cô ngẩng đầu nhìn Lục Giản, anh nắm chặt tay cô, "Tất nhiên rồi."

Sau khi hai người rời đi, mọi người không khỏi cảm hán, "Đúng là một đôi trai tài gái sắc mà."

Một cô gái yên lặng đứng ở một bên nhìn bóng lưng của hai người rời đi, cô ấy có chút giật mình, hóa ra khi đứng trước cô gái mình thích Lục Giản sẽ dịu dàng đến như vậy.

Đáng tiếc là dáng vẻ dịu dàng đó chỉ dành cho cô gái kia.

Châu Tố và Lục Giản nắm tay nhau tản bộ về nhà, trên đường có gặp một người đang bán kẹo đường ở ven đường, Châu Tố la hét đòi ăn, anh liền mua cho cô. Cô liếm mấy miếng, ngọt lịm, nói muốn cho anh ăn thử, anh cúi đầu mổ lên đôi môi cô.

Hai người về đến nhà, anh đi tắm rửa còn cô thì livestream, lúc gần kết thúc Lục Giản đến xuất hiện trước camera vài lần, lại cho fan hâm mộ ăn một đống thức ăn cho chó, người xem đều đang cào màn hình: Đã no rồi, no rồi.

Sau khi kết thúc livestream, Châu Tố đi thư phòng tìm anh, vốn đinh

quấy rầy anh làm việc, cuối cùng lại bị anh đè lên bàn làm việc hôn một lúc lâu.

"Lục Giản..."

Anh bế ngang cô lên, đi ra ngoài thư phòng, cô choáng váng: "Khụ khụ, gia quy..."

"Chỉ ôm em đi ngủ thôi."

Châu Tố: Em tin anh thì thà tin quỷ còn hơn.

Đúng như cô nghĩ, anh ôm cô vào trong phòng ngủ của anh, "Đã nói là gia quy rồi mà, ưm..."

Sáng ngày hôm sau, Lục Giản tỉnh trước, sau đó anh đánh thức cô dậy, hôm nay cô nói muốn về nhà một chuyến, lấy mấy bộ quần áo mùa hè.

Châu Tố rửa mặt xong, cô đi chuẩn bị bữa sáng, sau đó quay lại phòng ngủ gọi anh, "Ăn sáng thôi."

Anh đang thắt cà vạt, hỏi cô: "Cái đồng hồ em mua cho anh đâu rồi?"

"Hửm?"

"Hôm nay anh muốn đeo cái đồng hồ đó."

Lục Giản có hai cái đồng hồ, trong đó có một cái là Châu Tố tặng trong dịp sinh nhật anh năm nay, bình thường anh sẽ nhìn đồ ngày đó mặc mà phối cùng.

Châu Tố tức giận: "Ngay trong ngăn tủ đó, tự anh không biết lấy à."

"Em lấy giúp anh đi."

Châu Tố mắng anh lười, nhưng vẫn đi về phía tủ, cúi người xuống mở ngăn tủ ra, cô thấy bên cạnh hộp đồng hồ có một cái hộp nho nhỏ, cô chưa từng thấy hộp này bao giờ.

Cô hơi ngạc nhiên, cầm lấy nhìn, lúc mở ra --

Bên trong có một chiếc nhẫn kim cương sáng chói.

"Đây là..."

Lục Giản tiến lại ôm cô từ phía sau, Châu Tố còn chưa kịp phản ứng lại từ trong bất ngờ, cô quay đầu nhìn thấy ánh mắt thâm tình của anh.

Anh nắm lấy tay cô, cầm lấy nhẫn kim cương, mở miệng nói: "Tố Tố, có thể anh cầu hôn không lãng mạn, không có hoa tươi cũng không có nến, chiếc nhẫn này là hôm qua mới đến tay anh, anh thật... Thật sự rất muốn mau chóng đeo nó lên, anh không muốn chờ thêm một giây một phút nào nữa."

Châu Tố không ngờ, chuyện cầu hôn mới chỉ là chuyện ở trong tưởng tượng của cô, đã bị anh sớm lên kế hoạch.

"Tố Tố, anh yêu em, muốn kết hôn với em, muốn cùng em đi đến già, chỉ cần nghĩ đến có thể ở cùng một căn nhà với em, có những đứa con của chúng ta, anh cảm thấy đây là chuyện ý nghĩa nhất trong cuộc đời này của anh rồi."

Anh chăm chú nhìn con ngươi sáng ngời của cô, trịnh trọng hỏi:

"Em có bằng lòng lấy anh không?"

Châu Tố gật đầu, cô nở nụ cười: "Em bằng lòng..."

Anh ầm chiếc nhẫn đeo vào tay cô, hai mắt Châu Tố cay cay, cô cảm

động khẽ nói một câu: "Vừa rồi."

"Chắc chắn là vừa." Trong vô số đêm ôm cô ngủ, anh đều mơn trớn ngón tay áp út của cô, đo đi đo lại trong lòng.

Lúc Lục Giản hôn cô, Châu Tố cười cong mày nhắm mắt lại, trong lòng chỉ có một câu --

Đúng vậy, chúng ta sẽ cùng nhau chầm chậm già đi.

"Hoàn toàn văn."

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 97: Ngoại truyện Tố Giản cuối**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh